

Cổ Long

Thiên kiếm Tuyệt đao

VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

VNTHUQUAN.NET, 2009.

Hồi 1

Sao lắm kẻ thù

Gió lộng, mưa bụi bay mịt mù, cả đất trời đắm chìm trong cảnh ảm đạm thê lương, đường lầy lội bùn đất dính nhám nháp đi lại cực khổ vô cùng. Năm thớt ngựa thật khỏe, giống thiên lý mã giỏi chạy đường trường đạp bừa lên bùn đất xông xáo trong màn mưa đều hiu.

Người cỡi ngựa đi đầu là một thiếu niên tuổi chừng mười bốn mười lăm, quần áo chèn màu xanh, chân đi giày bó, trên yên có treo thanh bảo kiếm.

Kỵ sĩ đi thứ nhì là một thiếu nữ mười tám tuổi mười chín tuổi, nhan sắc diễm lệ, nhưng vẻ mặt mệt mỏi bơ phờ, tóc tai rối bời, chiếc thoa cài xộc xệch, toàn thân nàng dính đầy bùn đất, cánh tay trái nàng có quần một vuông lụa trắng hoen ố những máu lại thêm nước mưa tạt vào cùng bùn đất văng lên biến bết khiến không thể nào phân biệt được màu sắc.

Kỵ sĩ đi thứ ba là một thiếu niên tuổi chừng hăm hai hăm ba, toàn thân như tẩm trong bùn, không còn nhìn ra được màu sắc của y phục chàng mặc.

Người cỡi ngựa đi đằng sau thiếu niên này là một người đàn bà trung niên vẻ mặt buồn thiu, hàng mi dài sụp xuống vẫn không giấu

nổi một nhan sắc mặn mà. Thiếu phụ bị quán một băng lụa trắng ở cổ, máu thấm đỏ tươi, rõ ràng thiếu phụ mới bị thương không lâu. Trên lưng con ngựa cao lớn đi đằng sau chót là một ông già tuổi ngoại ngũ tuần. Ông già cũng vận quần áo chèn theo lối con nhà võ, lưng dắt đao, chòm râu trắng dài rậm buông thõng xuống trước ngực, đôi mắt tinh anh oai dũng dờm dóm hai dòng lệ, bộ mặt vuông chữ điền còn rành rành bốn vết đao chém, hai vết rạch một đường khá sâu còn mới, hiển nhiên ông lão mới bị thương đây.

Cả năm người kỵ sĩ người nào người nấy đều làm lủi giục ngựa, vẻ mặt buồn thiu, dáng điệu hấp tấp như những kẻ đang chạy trốn.

Mây đen mỗi lúc một thêm dày đặc, cảnh trời lại càng thêm ảm đạm trong khi cơn mưa cũng quái ác mỗi lúc một nặng hạt. Ông lão râu dài đưa mắt âu lo nhìn quanh quất một hồi rồi thúc mạnh ngựa. Con ngựa quá mệt mỏi cũng ráng hết sức tàn đột nhiên lao mình vút đi thật nhanh. Ông lão đuổi kịp thiếu phụ trung niên thở dài nói:

- Chúng ta hãy nghỉ ngơi một chốc rồi hãy đi tiếp, thương thế của nàng không nhẹ... Mới nói đến đây, hai hàng lệ đã ứa trào ra lăn dài trên má ông lão kêu hùng hòa lẫn với nước mưa khiến không còn thấy đâu là lệ đâu là nước.

Xem thế ai bảo kẻ trượng phu không khóc? Có chăng chỉ là chưa gặp lúc thương tâm! Thiếu phụ trung niên cố nén cơn sầu khổ vật vã trong lòng, làm bộ vui vẻ, mỉm cười nói: - Đâu có gì, vết thương xoàng này thiếp còn có thể chịu được, ôi chỉ sợ Quyên Nhi con nó... - Má, con còn khỏe lắm!

Thiếu nữ tuy đã cố dần thống khổ trong tâm, nàng cố gượng cười thật tươi nhưng vẫn không sao ngăn được hai giọt lệ lóng lánh như kim cương trào ra từ hai con mắt to tròn.

Ông lão râu dài buồn bã thở dài nảo ruột nói: - Quyên Nhi, con đừng có giấu ta làm gì... Thiếu nữ vội nói: - Gia gia, con khỏe thật mà! Nói đến đây, nàng sẽ nghiêng răng ngà, giơ cánh tay trái lên quơ quơ mấy cái rồi nói: - Gia gia, coi này, con không đau một chút xiu nào hết.

Nàng nói xong câu nói, vì vừa rồi cử động quá mạnh, động đến vết thương nên nàng đau điếng, mồ hôi toát ra đầy người. Nàng vội vàng ngoảnh đi nơi khác, ngằm vận kinh lực vào bắp chân thúc mạnh hông ngựa vọt lên trước.

Ông lão đâu phải người tầm thường, mắt ông nhanh như cắt, chỉ cần thoáng nhìn ông cũng biết ngay thương thế của thiếu nữ vô cùng nặng, nếu như không mau tìm cách cứu chữa cho nàng thì cả một cánh tay trái của nàng đến thành tàn phế mất. Biết vậy nên lòng đau như dao cắt, ông lão ngửa mặt nhìn trời, thở dài nói bằng một giọng bi thương.

- Không ngờ, đâu có ngờ được một kẻ như ta, Tả Giám Bạch này, ngửa mặt lên không sợ hổ với trời, cúi mình nhìn xuống không thẹn với người, thế mà ngày hôm nay lại đến nông nỗi này, làm liên lụy cả đến vợ con cũng không yên thân, phải theo cùng khắp góc biển chân trời.

Thiếu phụ trung niên kìm cương cho ngựa chậm lại để bà được gần Tả Giám Bạch rồi nhẹ nhàng, thiếu phụ đưa tay ra nắm lấy tay trái ông lão, dịu dàng nói: - Phu quân chớ buồn khổ như thế, người hiền thế nào cũng gặp lành, sự việc hiểu lầm, mối trâm oan kia thế nào cũng có một ngày sáng tỏ, gọi sạch được, đến ngày ấy thì rồi bao nhiêu nhân vật trong võ lâm tự khắc sẽ hổ thẹn vì những hành động thiếu suy nghĩ của họ.

Tả Giám Bạch khẽ lắc đầu thở dài bi phần nói:

- Tám năm rồi, tám năm chứ đâu phải ít, gia đình vợ chồng con cái chúng ta phải chạy trốn khắp thâm sơn cùng cốc, qua cả những sa mạc hoang vu, thế mà có nơi nào chúng ta có thể an cư để lạc nghiệp đâu? Hừ, tám năm trời chạy trốn thực mạng, trầm oan mệnh mông như biển cả không có ngày giải tỏ, điều sái quấy có lẽ đã gây ra tích tụ quá nhiều chướng mà đến nỗi khắp mặt cao thủ trong võ lâm thiên hạ cứ hằm hằm muốn giết sạch toàn gia chúng ta mới nguôi cơn giận. Hừ, ta dẫu cho có miệng lưỡi ăn nói như Tô Tần cũng khó lòng biện bạch cho rõ trắng đen, cho tỏ nỗi oan.

Thiếu phụ trung niên sẽ giọng khuyên lớn:

- Phu quân chớ có khổ não, chúng ta còn nhiều ngày giờ, chẳng cần phải nhọc lòng lo lắng trong nhất thời.

Tả Giám Bạch nhìn người vợ yêu quý, thấy băng lụa quấn quanh cổ ái thê đã đỏ dọc màu máu, liên tưởng tới việc hiện giờ chỗ miệng vết thương máu đang rỉ rả chảy ra, bất giác lòng ông quặn thắt, quá xấu hổ muốn chết ngay cho đỡ nhục. Bồi hồi giây lâu, ông trầm giọng nói:

- Chúng ta đã chạy miết suốt một đêm và nửa ngày, nhắm tính đường đất thì Sinh Tử Kiều còn cách đây không đầy một trăm dặm đường, vậy chúng ta nghỉ ngơi giây lát rồi hãy đi tiếp.

Thiếu phụ trung niên chậm rãi gật đầu nói:

- Cũng được, thương thế của Quyên Nhi cũng cần phải xem xét lại, chà, khá thương cho mấy đứa trẻ vô tội cũng phải khổ lây vì chúng ta, tám năm nay không có được một ngày yên ổn.

Tả Giám Bạch ứa nước mắt nói:

- Đường đường là kẻ trượng phu, sức dài vai rộng mà lại không che chở được cho vợ con, nghĩ lại thực đau xót...

Thiếu phụ trung niên đỡ lời chồng:

- Phu quân không nên tự trách mình như thế, việc này xét kỹ ra hoàn toàn là tại tiện thiếp. Tả Giám Bạch thở dài nói: - — đằng kia hình như có một tòa cổ miếu, chúng ta hãy tới đó để trú mưa đi.

Vừa nói dứt lời, Tả Giám Bạch liền thúc ngựa xông đi trước, năm con ngựa lấy hết sức thừa phi về hướng tây bắc.

Lúc bấy giờ trời đổ mưa càng nặng hạt, bầu trời càng thêm vẩn vù âm u, phía xa núi như bốc khói như thể tiếp cận với mây trời.

Lộ trình tuy không lấy gì làm dài nhưng năm con tuần mã đã như giây cung giương hết cỡ, chúng không còn đủ sức chạy cho nên gắng gỏi lắm và mất hết một khoảng thời gian ăn xong bữa cơm tối mới tới được trước cái miếu nhỏ.

Đây là một cái miếu thờ sơn thần hoang vắng, bề rộng không đầy một gian phòng, có điều tường quét vôi trắng, cửa và ngói còn mới, tựa hồ như mới được sửa sang lại không lâu.

Tả Giám Bạch nhảy xuống ngựa trước, đang định đưa tay ra đỡ ái thiê thì thiếu phụ trung niên đã nhanh nhẹn tung mình xuống gọn ghẽ, sẽ giọng nói: - Khỏi cần để ý tới tiện thiếp, mau xem Quyên Nhi ra sao.

Thiếu phụ nói vậy nhưng thực ra lúc song thân nhảy xuống ngựa thiếu nữ cũng đã đồng thời buông mình xuống rồi. Nàng chậm rãi bước đến bên chú bé, dịu dàng nói:

- Đệ đệ, xuống ngựa nghỉ ngơi đi em.

Thiếu niên đang ngược mắt nhìn ra chân trời xa, cặp lông mày cau lại, như thể đang suy nghĩ ghê gớm về một chuyện gì trọng đại. Tám năm trời chỉ toàn chạy trốn theo cha mẹ và các anh chị đi khắp thâm sơn cùng cốc, những vùng đất hoang vu mênh mông, thiếu niên đã

tỏ ra sành sỏi lão luyện lắm rồi, tuy là đứa trẻ mười lăm tuổi nhưng chàng đã không còn cái ngây thơ trong trắng của tuổi hoa niên.

Thiếu nữ chậm rãi đưa tay phải ra sẽ nắm lấy cổ tay phải thiếu niên ngọt ngào nói: - Thiếu Bạch, em nghĩ gì thế?

Nghe hỏi, Tả Thiếu Bạch giật nảy mình vội vàng nhảy xuống ngựa mỉm cười nói: - Em có nghĩ gì đâu, thư thư lại nghĩ đấy à?

Thiếu nữ cười buồn nói:

- Chúng ta đã chạy ròng rã một đêm với nửa ngày, ôi đến ngựa cũng không nhúc nhích được thân mình nữa.

Nói rồi thiếu nữ đưa tay phải lên cao để ước lượng tầm cao của chú bé, hai hàng nước mắt từ từ lăn dài trên gò má trắng hồng của nàng. Nàng nhớ lại cái ngày gia đình nàng phải bỏ nhà đào vong thì thằng em nàng hãy còn là đứa trẻ không hiểu việc đời thế mà ngày nay nó đã cao hơn nàng rồi.

Tả Thiếu Bạch nhìn chị một cái nói: - Em cao hơn thư thư!

Thiếu nữ gượng cười nói: - Ủ, cao rồi em thật đã lớn.

Tám năm trời phải sống trong cảnh đào vong, hoạn nạn cùng chịu nên vợ chồng anh em con cái nhà họ Tả đã học thương yêu nhau, bất luận trong lòng buồn khổ thế nào mỗi người họ cũng cố sức che giấu không để cho những người thân yêu của mình phải lo lắng.

Lúc bấy giờ thanh niên người đầy bùn đất đột nhiên tiến lại cầm lấy giây cương trong tay em gái và người em trai rồi cười nói: - Các em vào trong miếu nghỉ ngơi với gia gia và gia nương đi.

Thiếu nữ dịu dàng nói: - Đại ca là người vất vả nhất!

Thanh niên người đầy bùn đất chỉ khẽ phác một nụ cười không đáp mà dắt năm con tuần mã đi vòng ra đám cỏ ở một bên miếu. Năm con tuần mã phải chạy miết một đêm với nửa ngày, giờ đây được

trông thấy cỏ mà lại là thứ cỏ non mướt nên lập tức gục đầu xuống gặm lấy gặm để.

Tả Giám Bạch rửa những giọt mưa trên người rồi nói:

- Kế Bạch, thả ngựa ra mặc cho chúng ăn cỏ, con cũng phải vào trong miếu nghỉ ngơi một lúc.

Tả Kế Bạch nghe cha gọi liền nói:

- Gia gia hãy coi xem thương thế của má và Quyên muội muội, khỏi phải lo lắng cho con. Tả Giám Bạch vuốt chòm râu dài trước ngực lặng lẽ quay người đi vào trong miếu. Ông thừa biết tính con. Tả Kế Bạch thì vẫn vậy, mỗi khi mà gia đình dừng chân nghỉ ngơi, chàng đều tranh phần săn sóc cho năm con ngựa, đợi cho chúng ăn no xong rồi chàng mới chịu đi nghỉ. Tám năm rồi, tám năm như một ngày không khi nào chàng để gián đoạn.

Bốn người ngồi vây quanh trong tòa cỏ miếu. Tả Giám Bạch cởi cái dây đeo ở lưng xuống lấy lương khô ra nói: - Hài tử, ăn một chút cho đỡ đói đi, chúng ta còn đoạn đường chót, từ đây trở đi đại khái không còn có ai đuổi theo chúng ta nữa?

Nói đến đây, ông nhẹ nhàng để lương thực xuống đất rồi lấy ra một cái bình ngọc trắng, mở nút đưa mắt nhìn ái thiếp, gượng cười nói: - Đây cũng là bình cuối cùng... rồi...

Nói đến đây, ông lại quay sang nói với thiếu nữ:

- Quyên nhi, lại đây để gia gia xem xét vết thương trên cánh tay trái của con xem sao nào. Tả Văn Quyên nói: - Thương thế của nữ nhi không nặng, xin gia gia hãy coi thương thế của mẹ trước đi. Thiếu phụ trung niên gượng cười nói: - Nương nương đã già rồi, vết thương ở trên cổ này dấu cho không săn sóc tới thì bất quá nó cũng chỉ để lại một vết sẹo nhỏ mà thôi, trong khi tuổi con còn nhỏ nếu

như bị hỏng một cánh tay thì là điều ân hận suốt đời.

Tả Giám Bạch nói:

- Bình thuốc này đủ dùng cho hai mẹ con.

Nói rồi ông nhanh nhẹn cởi vuông lụa trắng bó lấy vết thương của thiếu phụ, chỉ thấy một đường đao dài rạch vòng đến nửa cổ và sâu đến hơn một tấc, miệng vết thương máu vẫn rỉ rả chảy ra. thấy vậy, ông già hoảng hồn nghĩ bụng.

- Nhất đao lợi hại quá, nhưng chưa chạm tới gân cốt kể ra cũng là một điều đại hạnh trong cái bất hạnh đây.

Nghĩ rồi ông hết sức cẩn thận, nhẹ tay đổ trong bình ra một thứ bột sắc trắng bôi lên chỗ vết thương của thiếu phụ, xong đâu đó ông lại nhẹ nhàng băng lại rồi nói: - Quyên nhi, con lại đây.

Tả Văn Quyên gỡ lần vải băng trắng đi lại. Vết thương của nàng đã mấy ngày rồi không được bôi thuốc chữa chạy lại thêm bị mưa gió xâm nhập vào cho nên nó đã sưng vù lên.

Tả Giám Bạch cau mày thờ dài nói:

- Quyên nhi, nếu mà để chậm hai ngày nữa, vết thương của con vỡ ra thì cánh tay trái của con không khỏi tàn phế.

Nói rồi ông búi ngùi, rầu rầu nét mặt đổ dốc hết thứ thuốc bột trắng trong bình ngọc ra bôi lên miệng vết thương của thiếu nữ. Xong đâu đấy ông vung mạnh tay ném chiếc bình ngọc đi rồi lẳng lặng tiếp lời: - Chỉ mong sao đoạn đường cuối cùng này chúng ta không bị cường địch đuổi kịp...

Tả Thiếu Bạch từ nãy giờ ngồi im đột nhiên chen lời nói:

- Gia gia, hài nhi có một điều không hiểu để ở trong lòng bấy lâu nay, không hiểu có nên đem ra hỏi hay không?

- Được, con hỏi đi, cha kể ra, nếu các con không lên tiếng hỏi, chính cha cũng phải cho các con biết.

Tả Thiếu Bạch nói:

- Hài tử nhớ cái ngày cả gia đình chúng ta đào vong... Thiếu phụ trung niên không ngăn được dòng lệ thầm nói:

- Hài tử, cái năm gia đình ta đào vong thì con chẳng qua mới vừa đầy bảy tuổi. Tả Thiếu Bạch nói: - Năm nay hài nhi bao nhiêu tuổi?

Tả Giám Bạch đỡ lời:

- Con mười lăm tuổi rồi. Tả Thiếu Bạch nói:

- Hài nhi bảy tuổi dời khỏi quê hương, năm nay tuổi đã mười lăm, thế là đào vong tám năm trời, tám năm vượt núi băng ngàn, chạy khắp nam bắc, ra cả những miền tuyết phủ ở biên ải, vào cả trong sa mạc mênh mông, gió cát toí bời, thế mà không có một nơi nào gia đình ta có thể lấy làm chỗ dừng chân, nơi nào cũng có gót sắt của kẻ địch truy sát, gia gia, thật sự gia gia đã làm nên chuyện gì sai quấy mà đến nỗi toàn thể nhân vật trong võ lâm trở thành kẻ đối đầu với gia đình ta?

Mỗi nghi vấn ấp ủ trong lòng bao nhiêu năm trường giờ đây mới có dịp nói ra cho nên thiếu niên vô cùng kích động, giọng nói của chàng cũng chột cất lên cao: - Hài nhi thấy mỗi lần những kẻ giao đấu sinh tử với gia nương, ca ca và thư thư đều không giống nhau, chẳng lẽ những kẻ ấy đều có mối thù bất cộng đái thiên với gia gia hay sao? Những kẻ có phải toàn là những hạng hung ác, xấu xa?

Thiếu phụ đột nhiên sáng giọng quát lớn:

- Câm miệng, nói chuyện với gia gia mà không giữ mồm giữ miệng như thế hở?

Tả Thiếu Bạch bị mẩu thân lên tiếng mắng, tâm tình đang kích động

của chàng lắng dịu xuống rất nhiều, chàng đưa mắt nhìn phụ thân, mếu máo nói: - Con xin nhận lỗi!

Nói xong, chàng sụp ngay xuống vái lạy. Tả Giám Bạch quay nhìn ái thê than:

- Nàng đừng trách mắng con như thế, hừ, Tả mỗ bất tài để liên lụy cả đến thê tử nhi nữ cũng phải lặn lội chạy trốn cùng ta khắp góc biển chân trời...

Nói đến đây ông ngừng lại giây lâu đưa tay vuốt mái tóc rối bồng của Tả Thiếu Bạch rồi nói bằng giọng thống khổ: - Hài tử, con không có lỗi gì hết, chỉ bởi vì cha không có tài biện bạch mới trăm oan, giải tỏ điều hiểu lầm của thiên hạ khiến cho những người thân yêu của mình cũng phải mang lấy danh nhơ nhuốc.

Tả Thiếu Bạch từ từ ngẩng đầu lên nói:

- Gia gia thân mang nỗi trăm oan có thể nào nói cho các con biết.

- Giờ phút này có thể nói là cơ hội cuối cùng. Nếu phụ thân không nhân cơ hội này mà nói cho các con biết thì chỉ sợ rằng ngày sau không còn dịp nào nữa, dẫu cho con không hỏi đến thì ta cũng nói.

Tả Văn Quyền nghe cha nói cũng phải mũi lòng, nàng chớp chớp cặp mắt to đen mạnh dạn xen vào nói: - Gia gia, gia gia không việc gì phải nói lời đứt ruột ấy, tám năm trời nay chúng ta còn có thể tránh được, không bị địch nhân hãm hại, thì tại sao bây giờ đây không chạy trốn thêm được nữa, nhất là hiện tại con thấy võ công của đại ca càng ngày càng cao cường, riêng nữ nhi cũng cảm thấy kiếm thuật tinh tấn rất nhiều, khi nữ nhi khỏi cánh tay này rồi có thể dư sức giao đấu một lúc với ba địch nhân, ôi, nữ nhi có một điều không hiểu, ấy là tại sao gia gia lại thà đành để bị vết thương dưới đao kiếm của đối phương chứ không chịu ra tay hạ độc thủ đánh cho kẻ địch phơi

thầy?

Nét mặt khô héo vì sầu khổ của Tả Giám Bạch tươi lên một nụ cười
mãn nguyện, giây lâu

ông nói:

- Cha không thể nào đã làm lỗi một lần mà lần sau còn vấp phải nữa,
tuổi cha đã quá nửa trăm rồi, cái việc sống chết chẳng lấy làm gì tiếc, lẽ
nào cha lại còn trông thêm cừu địch cho các con?

Tả Văn Quyên sụt sùi đáp:

- Gia gia tuy có lòng từ biết như thế, nhưng bọn cường địch theo sát
gót chân gia đình ta lại không chịu buông tha chúng ta, không để cho
chúng ta rảnh rang một bước, trong vòng tám năm nay mà gia với
má đã trải qua trăm chận chiến, thân bị trọng thương mấy lần,
thương nhẹ thì không kể, thế mà vẫn không có cách gì làm cho bọn
cừu nhân cảm động, con xem hào khí của gia gia đến vậy là cùng.

Tả Giám Bạch đỡ lời:

- Không phải là hào khí của gia gia đã không còn, có điều cảnh ngộ
quá khắc khe tàn khốc, không phải là việc cha con chúng ta có thể
hiệp lực mà giải cứu được. Hừ, chín đại môn phái trong võ lâm đã
gửi thiệp truyền rao khắp trong thiên hạ nói rằng kẻ nào bắt sống
được phụ thân là kẻ đó được tùy ý lựa chọn học ba loại tuyệt kỹ
trong võ học của chín đại môn phái. Còn kẻ nào lấy được thủ cấp
của phụ thân thì có thể chọn học một loại tuyệt kỹ, trọng thưởng như
vậy thực là một điều chưa từng có trong võ lâm, vì đối với nhân vật
trong võ lâm mà nói có một tuyệt kỹ còn có giá trị hơn bao nhiêu
thành quách, bất luận người nào chỉ cần học được ba môn tuyệt kỹ
trong chín đại môn phái hiện nay, ba lần chín vị chi là hai mươi bảy,
với hai mươi bảy tuyệt kỹ này thì dư sức vùng vẫy làm mưa gió trên

giang hồ chiếm ngôi bá chủ trong võ lâm hiện tại.

Tả Văn Quyên nói:

- Nữ nhi đã hiểu ra rồi, nhiều người vì muốn học được tuyệt kỹ của chín đại môn phái cho nên dẫu chẳng quen biết thù oán gì họ cũng quyết chí khổ sở đuổi theo chúng ta không chịu rời bỏ.

Tả Giám Bạch nói:

- Đúng thế, cho nên bao nhiêu nhân vật võ lâm trong thiên hạ đều trở thành đối đầu với gia đình ta, với thanh thế mạnh mẽ như triều dâng này mà cha con ta đủ sức kháng cự lại...

Nói đến đây ông buông một tiếng thở dài, mặt nghiêm lại nói tiếp:

- Do đấy, gia đình ta chỉ còn mỗi một con đường chạy trốn mà thôi, cha vốn tưởng thiên hạ rộng rãi mệnh mông, làm gì chẳng tìm được một chỗ đặt chân, nhưng trải qua tám năm trường, cha mới thấy ước vọng đó khó mà thực hiện được, cho nên chỉ còn cách lặn vào chỗ chết để tìm sinh lộ, thử liệu xem đoạn đường cuối cùng xem ra sao.

Tả Văn Quyên nghe cha nói xong nàng định hỏi lại cha xem thế nào là đoạn đường cuối lặn vào chỗ chết để tìm cái sống thì Tả Thiếu Bạch đã nhanh nhẹn cướp lời hỏi:

- Thật sự gia gia đã làm chuyện gì để cho chín đại môn phái phải đứng chung tên viết thiệp truyền rao khắp nơi không dung tha?

Tả Giám Bạch liếc nhìn về ái thê rồi cười buồn bã nói:

- Lặn ra đi này sống chết họa phước khó bề liệu trước, nếu như không nói rõ cho các con biết thì sợ vĩnh viễn không còn ngày nói cho chúng biết được nữa chẳng?

Thiếu phụ nói:

- Xin phụ quân toàn quyền định liệu!

Tả Giám Bạch ngược mặt nhìn lên thở dài nói:

- Hài tử! Chuyện đi này là một chuyện hiểu lầm rất khó giải thích, ngay đến hiện giờ mà cha vẫn không nghĩ ra, không biết rằng trong việc này là do có kẻ ráp tâm gây họa hay là chuyện ngẫu nhiên có sự trùng hợp tình cờ. Có điều, nếu như người của chín đại môn phái không hợp lực nhau để cùng truy sát cha thì cha tin rằng trong thời gian tám năm trường cha đã lòng tìm ra được kẻ chủ mưu chính. Nói đến đây, ông lão tựa hồ thấy rằng có nói hết câu chuyện ra cũng không thể nào khiến cho hai con tin được, nên ông thở dài đột nhiên làm thinh không nói nữa.

Tả Thiếu Bạch lấy làm lạ hỏi:

- Gia gia mắc nỗi trăm oan ghê gớm như thế nào mà không nói ra cho hài nhi được nghe? Tả Giám Bạch nói: - Phụ thân có nói ra chỉ sợ các con không tin...

Ông bỏ dở câu nói, đột nhiên cao giọng gọi:

- Kế Bạch, con vào trong này cha có chuyện muốn nói với các con.

Tả Kế Bạch dạ lớn, chạy như bay vào trong miếu, phúi mưa trên người hỏi lại: - Gia gia chỉ dạy điều chi ạ?

Tả Giám Bạch từ từ đứng thẳng người dậy nói:

- Kế Bạch, con có hiểu tại sao chín đại môn phái lại hợp lực nhau viết thiệp truyền đi khắp giang hồ để đưa cả nhà ta vào tử địa không?

Tả Kế Bạch thở dài đáp:

- Hài nhi biết gia gia thân vướng trăm oan. Tả Giám Bạch dồn hỏi: - Con có biết nguyên nhân nằm chỗ nào không? Tả Kế Bạch cung kính thưa:

- Nguyên nhân thoát đầu có bốn vị chưởng môn nhân của chín đại môn phái bị người nào

đó ám toán chết, chín đại môn phái liền nghi cho là gia gia đã ra tay,

họ không hỏi cho biết trắng đen cũng không để cho gia gia được dịp giải thích, họ liền phái ngay những đệ tử lỗi lạc nhất đang đêm tới vây khốn Bạch Hạc Bảo, huyết tẩy Bạch Hạc môn khiến chúng ta phải bỏ nhà đào vong...

Tả Thiếu Bạch nhìn ca ca rồi chợt xen vào nói: - Ca ca, tại sao họ lại ngờ cho gia gia mình?

Tả Kế Bạch bối rối nói:

- Điều này ngu huynh không được rõ lắm!

Nói đến đây chàng liếc mắt nhìn sang phụ thân rồi mới tiếp lời:

- Hình như sau lúc bốn chưởng môn nhân của tứ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Không Động bị hại thì gia gia cũng vừa lên tới ngọn Yên Vũ phong trên Bạch Mã sơn.

Mấy câu nói này vốn ra Kế Bạch nói cho Thiếu Bạch nghe nhưng ngụ ý lại chẳng khác gì chàng quay ra chất vấn phụ thân vậy. Hiển nhiên Tả Kế Bạch cũng đầy bụng hồ nghi.

Tả Giám Bạch vuốt chòm râu dài, gượng cười rồi nhìn ái thê nói:

- Cũng chẳng trách gì chín đại môn phái đã đứng chung tên truyền vang đi khắp giang hồ quyết bắt cho được ta mới hả lòng hả dạ, chính ngay cả con chúng ta cũng không tin tưởng hẳn ở cha chúng nó còn nói chi ai.

Tả Thiếu Bạch vội vàng quì ngay xuống, khóc lóc nói:

- Dạ không phải hài nhi có lòng nghi ngờ phụ thân, hài nhi chỉ xin phụ thân cho hài nhi được biết rõ nội tình, để có ngày hài nhi điều tra cho sự việc được sáng tỏ hòng rửa sạch mỗi trâm oan của phụ thân.

Tả Giám Bạch nghe con nói sắc mặt biến đổi đột ngột, toàn thân run lên, hiển nhiên ông bị kích động nhiều trong nội tâm, nhưng thật lâu ông vẫn không nói ra được.

Thiếu phụ trung niên bồng chen lời nói:

- Phụ thân nói cho các con chúng nghe đi, đã đến nước này phụ quân cũng không cần phải giữ thể diện cho tiện thiếp làm gì nữa.

Tả Giám Bạch khẽ thở dài nói:

- Các con có biết cuộc đi này của chúng ta về đâu không? Tả Văn Quyên từ nãy giờ vẫn đứng yên một bên, chen vào nói: - Thưa gia gia, đến Sinh Tử Kiêu.

Tả Thiếu Bạch vẫn thắc mắc trong lòng, chàng còn chực định lên tiếng hỏi tiếp nhưng rồi thấy khóe mắt mẫu thân lệ tuôn ra dòng dòng, chàng đành câm nín không dám hỏi han thêm.

Tả Giám Bạch nói tiếp:

- Các con có biết tại sao chỗ đó lại có tên là Sinh Tử kiêu không? Tả Văn Quyên đáp: - Nữ nhi không được biết.

Tả Giám Bạch nói:

- Đó là nơi hiểm ác nhất, nhưng trong võ lâm người ta cứ đồn đại mãi nguyên do thì chính cha cũng không hoàn toàn hiểu, chỉ biết rằng đã có hàng trăm người võ lâm đồng đạo đã bỏ mạng ở đó...

Tả Văn Quyên nói:

- Nếu đây là nơi hiểm ác nhất thì chúng ta còn định tới đó làm gì? Chẳng lẽ khắp trong gầm trời của cả thế giới rộng lớn mênh mông này mà gia đình ta quả thật không tìm được chỗ nào nương thân sao?

Tả Giám Bạch đáp:

- Không có chỗ nào cả, thâm sơn cùng cốc, sa mạc biên ải, bất cứ chỗ nào mà chúng ta tới được tức khắc gót sắt truy sát của kẻ địch cũng theo tới ngay. Chỉ có Sinh Tử kiêu, nơi hiểm ác tột cùng ở chốn nhân gian này may ra chúng ta mới tìm được con đường sống thôi.

Tả Văn Quyên nhanh nhẩu hỏi:

- Gia gia thứ lỗi cho nữ nhi lảm lòi, nhưng tại sao nơi đó lại kêu là Sinh tử kiều? Tả Giám Bạch mắt nhìn nơi xa vắng kể:

- Cứ theo truyền thuyết thì đây là một cây cầu đá quanh năm sương mù bao phủ dày đặc, âm u, một khi đặt chân lên trên cầu đó thì sống chết không do cá nhân mình định đoạt, đã mấy chục năm nay chỉ có hai người, vốn vẹn hai người qua được cây cầu ấy, nhưng hai người này sống chết ra sao không ai được biết, rồi từ đấy về sau không biết có bao nhiêu nhân vật võ lâm cũng hy vọng vượt qua cây cầu tàn khốc ấy mà rồi chẳng có một người nào được toại nguyện.

Tả Văn Quyên nói:

- Gia gia à, chúng ta có thể qua được cây cầu ấy không? Tả Giám Bạch lắc đầu cười nói:

- Cha cũng không rõ nữa, có điều đã có hai vị tiên bối cao nhân đi qua được rồi thì thấy rằng trong cái chết cũng có đường sống, tình thế thúc bách, cha chỉ còn nước liều dẫn các con mạo hiểm một phen...

Nói đến đây vẻ mặt ông đổi sang nghiêm trọng, chậm rãi tiếp lời:

- Chỉ cần một người trong các con qua được duy trì phần hương hỏa cho cả gia đình khỏi dứt tuyệt là đủ rồi...

Tả Giám Bạch vừa nói đến đây chợt phía xa có tiếng ngựa hí. Tả Giám Bạch hấp tấp nói: - Lại có cường địch đuổi tới?

Thiếu phụ trung niên nhanh nhẹn lao vút mình ra ngoài vừa nói với lại: - Phu quân kẻ tiếp đi...

Tả Kế Bạch nói:

- Làm gì để mệ đến mẫu thân...

Chàng định chạy ra thì đã bị Tả Giám Bạch nắm lại bảo: - Để mẫu

thân con đi...

Nói đến đây ông hạ thấp giọng nói tiếp:

- Nếu như cha con toàn gia chúng ta mà bị chết dưới Sinh Tử kiều thì cũng đành vậy thôi, nhưng nếu trời phật run rủi một trong các con có một người sống sót thì ngày sau hãy đến cửa nam thành Lạc dương nơi Du Thọ Loan, tìm một người mù họ Lưu, hỏi ông ta rằng món vật mà người bạn cũ trong phái Bạch hạc môn gửi có còn hay không, nếu như người ấy hỏi lại các con bây giờ là giờ gì thì có thể đáp rằng "Nhật mộ hoàng hôn tịch dương hồng" (ngày tận chiều buông trời nhạt tím). Người ấy lại nói "Hoàng tuyền lộ tặc vô túc xứ" (sông nước trên đường không nơi nghỉ) thì là đúng rồi, các con sẽ nói thêm một câu "Khách tòng tây vực Phật tâm lai" (khách về tây vực lòng hướng Phật) là có thể lấy ngay món vật phụ thân gửi...

Tả Giám Bạch vừa nói đến đây thì từ xa vọng lại một tiếng quát lớn, Tả Giám Bạch không còn lòng dạ nào nói hết câu, ông vội vàng phóng mình ra ngoài.

Tả Kế Bạch nắm chặt cổ tay Tả Thiếu Bạch, trầm giọng nói:

- Đệ đệ, tám năm nay em không hề bị thương lần nào, giờ đây đã gần tới Sinh Tử kiều em phải hết sức bảo toàn cái thân hữu dụng để tẩy sạch mối trâm oan cho phụ thân, hãy nghe lời đại ca mau lên ngựa chạy trước đi.

Nói rồi, Tả Kế Bạch bước chéo sang đứng trước mặt em đi ra khỏi miếu.

Tả Văn Quyên cũng nhanh nhẹn không kém, nàng lay động thân hình sử dụng ngay một thức Sảo yển xuyên liên rút đi bên người Tả Kế Bạch, hoá ra nàng lại xông ra ngoài trước anh nàng.

Lúc bấy giờ thiếu phụ trung niên đã đang giao đấu với một hòa

thượng thân hình cao lớn. Hòa thượng này tay cầm một cây phương tiện sản, đầu sản to như một vàng trắng tròn, lấp lánh ánh sáng trong mưa gió, hòa thượng vùng binh khí loang loáng rít lên thành tiếng vây chặt lấy thiếu phụ trung niên trong vòng ánh sáng của cây phương tiện sản.

Tả Giám Bạch quát to lên một tiếng, rút phất Khai sơn đao đeo ở lưng bằng tay phải, trong khi tay trái nhanh nhẹn lấy trong người ra một ngọn chủ thủ dài chừng một tấc, làm bằng một thứ thép ròng, ánh sáng loang loáng, rồi tung mình nhanh nhẹn cực cùng vút đi gần hai trượng, vùng mạnh ngọn khai sơn đao trong tay phải đón đỡ ngay cây phương tiện sản dài chín thước tám tấc của hòa thượng. Chỉ nghe thấy một tiếng choang chát chúa, lửa bắn tứ phía, cây Nguyệt nha sản nặng nề của hòa thượng đã bị đánh vệt sang một bên. Tả Giám Bạch thừa thế chiếm lấy thượng phong sử dụng ngay ngọn chủ thủ theo chiêu Tham ly thủ chấu đòn hòa thượng hoảng hốt lùi nhanh về một bước.

Tả Thiếu Bạch rút soạt trường kiếm ra khỏi vỏ, lớn tiếng nói:

- Đại ca tránh ra, bọn chúng tàn ác không cho gia đình ta một chỗ trú chân, đuổi chúng ta khắp góc biển chân trời, chúng ta phiêu linh khắp xứ, chi bằng chết ở sa trường, liều mạng với địch nhân một phen cho rồi.

Tả Văn Quyên lãnh lút giọng nói đầy vẻ kiêu hùng:

- Đại ca, đệ đệ, mau lên ngựa ra đi, tiểu muội trợ giúp gia nương kháng cự cường địch. Trong khi anh em họ nói chuyện với nhau thì loáng một cái đã có mười bóng người xuất hiện, xông cả vào vòng chiến, nhưng đều bị vợ chồng Tả Giám Bạch kìm lại bằng những chiêu thức siêu tuyệt. Tả Giám Bạch tay đao tay chủ thủ múa tít lên

một màn ánh sáng lạnh người đón đánh địch nhân hợp cùng hai thanh trường kiếm trên tay thiếu phụ đã ngang nhiên khóa chặt được một đoạn đường trên tám thước. Mười mấy người bên kia đối phương với các loại binh khí lợi hại tiến đánh thật kịch liệt mà vẫn không làm cho họ lui một bước.

Vợ chồng Tả Giám Bạch trong tám năm trời liên chạy trốn không trốn thoát được gót sắt theo dấu của địch nhân, họ đã đấu trên dưới mấy trăm trận, bị thương mười mấy lần, nhưng càng ngày võ công của hai người tiến bộ vượt bậc, hai người trong những lúc đấu sanh tử đã sáng nghĩ ra một pho võ học cho hai người cũng có thể nói đó là kiệt tác trong võ công của họ.

Cùng chiêu số với nhau, đường đao lưỡi kiếm giăng kín mít không để một khe hở, bên đối phương tuy đông người nhưng là thứ đông ô hợp người nọ vướng víu người kia không thể nào thi triển được hết tuyệt nghệ.

Tả Kế Bạch dùng tay phải tháo cây nhuyễn tiên ở lưng ra, còn tay trái lấy ở trong ống giày ở dưới chân ra một cây kim kiếm dài độ một thước, sẵn giọng quát: - Quyên muội, đứng lại!

Tả Văn Quyên đã buông giày cương ra để rút trường kiếm cầm lăm lăm trong tay chuẩn bị sẵn sàng tiếp ứng cho phụ mẫu cùng sống chết với cường địch, nàng nghe thấy Tả Kế Bạch sẵn giọng quát thì giật nảy mình vội dừng bước, chậm rãi quay đầu lại nhìn Tả Kế Bạch hỏi: - Ca ca, có chuyện gì thế?

Nàng ngạc nhiên là phải bởi trí óc nàng còn nhớ rõ rành rành chưa khi nào anh nàng lại nói với nàng bằng một giọng gay gắt như vậy. Tả Kế Bạch quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Tả Văn Quyên lạnh lùng nói:

- Với thân phận làm anh tự thuở giờ ta chưa từng nói nặng nửa lời với các em, nhưng giờ phút này đứa nào không nghe lời anh thì ta không nhận nó làm em nữa...

Nói đến đây chàng ngừng lại giây lâu rồi mới lại run giọng nói tiếp: - Muội muội, em dẫn đệ đệ đi trước đi.

Tả Văn Quyên tấm tức khóc, hai giòng lệ chảy dài, nở nụ cười khô héo nói:

- Ca ca, đệ đệ trên vai gánh vác nặng nề, phải giải mối trảm oan cho phụ thân, trọng trách ấy nặng nề xiết bao, em là một đứa con gái, dẫu cho có sống sót thì cũng không ích lợi đâu, ca ca xin người thứ lỗi cho muội muội nói lời chống đối, ca ca dẫn đệ đệ chạy đi.

Tả Kế Bạch giận dữ nói:

- Quyên muội câm miệng, em tự xét võ công của em so với ta ra sao? Tả Văn Quyên cung kính đáp: - Tiểu muội tự biết khó bằng ca ca.

Tả Kế Bạch dịu giọng nói:

- Có thể chứ, em phải biết bọn người cường địch theo dấu kia toàn là những cao thủ trong chín đại môn phái, em dẫu có lòng hy sinh hương ngọc cũng không giúp được gì mấy cho phụ mẫu, vậy em ngoan ngoãn nghe lời anh, hãy dẫn đệ đệ lên ngựa cho mau đi trước đi.

Nói xong câu nói, vẻ mặt Tả Kế Bạch cũng bùi ngùi, giòng lệ cứ chực trào ra hai khóe mắt. Tả Văn Quyên thút thít khóc: - Đại ca không thể...

Tả Kế Bạch hào khí ngùn ngụt sẵn giọng nói:

- Không nói nặng gì nữa, thế nào muội muội có nghe lời anh không thì bảo?

Tả Văn Quyên trông thấy mắt anh bốc lửa mí mắt muốn rách ra trong khi những giọt lệ cứ tuôn chảy trên má anh, nàng đành phải từ từ thò tay cầm trường kiếm xuống, cúi đầu nuốt lệ nói về buồn thương.

- Tiểu muội... tiểu muội xin tuân mạng vậy. Tả Kế Bạch gượng cười nói:

- Vậy mới xứng đáng là em gái ngoan của anh, em hãy hết sức lo cho đệ đệ, đừng lo lắng gì cho gia nương và anh nữa, em hãy đi ngay đi. Xin hoàng thiên rủ lòng thương che chở cho em con qua được Sinh tử kiều...

Đến đây, chàng chậm rãi quay đầu lại giật lấy trường kiếm trên tay Tả Thiếu Bạch rồi đưa cây kim kiếm của mình cho đứa em rồi nói tiếp lời: - Cây kim kiếm này là biểu hiệu của Bạch hạc môn chúng ta, năm xưa ngoại tổ phụ đã nhờ vào thanh kiếm này để sáng lập nên Bạch hạc môn, tranh được một chiếu ngời ở trong võ lâm cho nên Bạch hạc môn chúng ta còn có tên gọi khác là Kim Kiếm môn. Ngoại tổ phụ trao cây kiếm này cho gia gia, gia gia đã phát triển cho Bạch hạc môn trở nên lừng lẫy lớn lao, nào hay đại nghiệp sắp kiến thành thì gặp ngay việc chín đại môn phái liên lạc với tứ môn nhị hội tam đại bang trong võ lâm, kể có gần một trăm cao thủ đang đêm kéo đến tập kích Bạch hạc bảo, hủy diệt ngay trong một chiều cái cơ nghiệp mà hai đời chường môn nhân Bạch hạc môn đã mất bao nhiêu tâm huyết xây dựng lên, cũng may gia gia là người có thần dũng, mẫu thân thiện chiến mới mang được anh em chúng ta chạy trốn khắp chân trời góc biển trong khoảng tám năm trời nay, cực khổ nhọc nhằn trải qua bao trường ác đấu, bao lần thoát chết. Các em cũng biết đấy, gia gia trao cây kiếm này cho anh, ngày hôm nay anh xin

trao lại cho đệ đệ, mong rằng đệ giữ gìn cây kiếm này để ngày sau trùng chấn lại môn phái Bạch hạc với hùng phong xưa kia.

Tả Thiếu Bạch đỡ lấy thanh kiếm nói: - Đại ca, em...

Tả Kế Bạch xua tay nói:

- Một đời gia gia là người quang minh lỗi lạc, quyết không khi nào gia gia lại đi làm chuyện xấu xa đê tiện làm hại chương môn nhân của bốn đại môn phái đâu, trong việc này tất còn có duyên cớ, em lên ngựa đi đi!

Tả Kế Bạch vừa dứt lời, đã nghe cha chàng lên giọng gay gắt nói:

- Cái lối đuổi đến kỳ cùng và giết sạch toàn gia thật là quá lắm. Tả Giám Bạch ta ngày hôm nay phải đại khai sát giới.

Tiếng quát vừa dứt thì đã nghe một tiếng rú khủng khiếp vang lên, một đại hán vận kinh trang đã bị ngay cây Khai sơn đao chặt làm đôi. Tức thời những tiếng quát tháo lại vang lên inh ỏi, đôi phương càng ra sức vây đánh, đơn

đao, thiết tiên, hoa thương, lượng ngân côn, nguyệt nha sản... mười mấy món binh khí sầm sập ào ạt như mưa rào nhất tề đánh tới người vợ chồng Tả Giám Bạch.

Hiển nhiên Tả Giám Bạch chém chết một kẻ cường địch đã kích động đến lòng quyết tâm liều mạng của bên đối phương.

Biết tình thế đã đến bước ngặt nghèo, Tả Kế Bạch vội vàng bồng xốc Tả Thiếu Bạch ném lên lưng ngựa, trầm giọng bảo Tả Văn Quyên: - Mau dẫn đệ đệ chạy đi.

Tả Văn Quyên vén vạt áo, lau nước mắt rồi giơ tay vỗ mạnh vào lưng ngựa. Con tuấn mã đau quá, hí dài lên một tiếng, lấy hết sức lao mình phóng vút đi. Tả Văn Quyên cầm kiếm cho ngựa chạy liền theo sau để che chở cho đệ đệ của mình.

Đội hai con tuần mã chạy xa ngoài mười mấy trượng, Tả Kế Bạch mới quát lớn một tiếng hùng dũng sang sảng.

- Xin mẫu thân lui về nghỉ ngơi, để hài nhi quyết chiến với cường địch một trận. Nói rồi chàng vung mạnh nhuễn tiên nhanh nhẹn xông lên. Hãy nói Tả Văn Quyên, Tả Thiếu Bạch giục ngựa chạy một hơi được mười mấy dặm. Hai con tuần mã đang chạy đường trường đột ngột khẽ hự một tiếng, quỵ ngay ra đất, hai con ngựa này tuy được chọn trong đám từ ngàn thứ ngựa hay nhưng qua hơn một tháng trời chạy bất kể ngày đêm nên khí lực đã sớm kiệt quệ, chúng chưa phục hồi được sức lực thì giờ đây lại phải chạy như giông như bão thì không thể nào chống chọi được nữa.

Tả Văn Quyên đã đứng thẳng người quay sang dịu dàng hỏi em: - Đệ đệ có sao không?

Tả Thiếu Bạch đáp: - Em không sao?

Tả Văn Quyên ngược mắt nhìn, ở ngoài xa một dặm, núi cao sừng sững đứng như muốn chọc thủng trời. Nàng nghĩ dẫu cho tuần mã còn sức cũng không thể nào cưỡi ngựa lên núi được. Nàng nhẹ thở dài cỡi lấy yên cương rồi nhẹ vỗ lên mình ngựa hai cái nỗ giọng nói: - Ngựa ơi, ngựa ơi, các người đi một mình nhé. Nói rồi nàng kéo tay phải Tả Thiếu Bạch đi về trước. Tả Thiếu Bạch bỗng thở dài đánh tiếng:

- Tỷ tỷ, theo chị thấy gia nương và đại ca có đẩy lui được cường địch không? Tả Văn Quyên nói:

- Kẻ địch thế đông mà người nào người nấy võ công cũng đều cao cường, đẩy lui được họ chỉ sợ là việc không dễ gì. Có điều gia gia thân đồng vô địch, mẫu thân kiếm pháp tinh thuần, người đã học được chỗ ảo diệu của bảy mươi hai thức Bạch hạc mà võ công của đại ca

mấy lúc gần đây đã tiến bộ phi thường, vậy hợp sức của ba người gia nương và đại ca lại thì việc thoát thân không phải chuyện quá khó, đệ đệ đừng có lo.

Trong lòng tuy đã buồn đứt ruột về chuyện sinh lấy tử biệt nhưng bề ngoài nàng cũng phải cố gượng trấn tĩnh để an ủi đệ đệ.

Tả Thiếu Bạch ngừng đầu nhìn mấy kéo dầy đặc trên nền trời lẫm bẫm nói:

- Gia gia chắc có nỗi khổ tâm khó nói, mà gia gia không nói ra cho chúng ta biết tại sao lại đến bị thiên hạ vây đánh, không hiểu vì có gì mà người không chịu nói ra.

Tả Thiếu Bạch nghĩ chị mình biết nhiều chuyện hơn nên định hỏi gọi chuyện chẳng dè Tả Văn Quyên cố ý lảng sang chuyện khác không trả lời vào ngay điều chàng muốn biết, Văn Quyên nói: - Đệ đệ, trèo qua ngọn núi cao ngất phía trước là thấy được Sinh tử kiều, như vậy thật là dễ sợ, mấy chục năm nay có không biết bao nhiêu hào kiệt võ lâm táng mạng ở đó, kể số thì không dưới mấy trăm, nhưng nguyện hoàng thiên phù hộ cho đệ đệ bình an vượt qua được cây cầu đó. Nói đến đây, nàng cố ý tránh né con mắt dò xét của Tả Thiếu Bạch nên ngoảnh mặt nhìn đi nơi khác.

Tả Thiếu Bạch vùng vằng giật khỏi tay chị, làm bộ giận dỗi nói:

- Chị đừng có dối em, tại sao chị lại không cho em hay thật sự gia gia đã làm chuyện gì sai quấy? Chín đại môn phái trong võ lâm xưa nay vốn có tiếng tốt tại sao giờ đây lại cùng loạt đối đầu với Bạch hạc môn chúng ta?

Nói đến đây, chàng dừng lại giây lát thở dài sườn sượt tiếp lời:

- Tỷ tỷ à, em biết chị hiểu rõ nội tình, thế tại sao chị lại không nói cho em biết với? Nếu chị không nói, em sẽ không nhận chị làm chị của

em nữa.

Tả Văn Quyên nghe em nói thì ngớ ngàng, chị em nàng xưa nay một mực yêu thương, kính trọng nhau, nàng chưa bao giờ thấy Tả Thiếu Bạch phát cáu giận, nàng chưa xót trong lòng, nước mắt tuôn đổ như mưa.

Tả Thiếu Bạch bỗng ngửa mặt lên trời cười sằng sặc rồi một mình chạy như bay về phía trước. Chàng dùng hết sức như điên như cuồng lên núi, bao nhiêu uất ức trong lòng chàng không sao đè nén được, chàng cần phải làm nên những động tác để vơi bớt dần vật. Núi ngút ngàn, mây âm u, đường trơn trượt. Tả Văn Quyên nhìn em chạy thực mạng như thế thì hoảng kinh, toát mồ hôi vội gọi lớn: - Đệ đệ mau đứng lại, tỷ tỷ nói cho em nghe đây.

Dứt tiếng gọi, nàng liền tung mình đuổi theo thật gấp. Tả Thiếu Bạch thấy chị kêu gọi thảm thiết như vậy bất giác động lòng đứng sững lại ngay.

Tả Văn Quyên nhảy chạy như bay, một loáng bắt kịp Tả Thiếu Bạch, nàng nắm chặt lấy tay em lay lay nói: - Đệ đệ, trong nhà anh em chúng ta thì đệ đệ là người có cốt cách tốt nhất. Thường ngày gia gia vẫn nói, ngày sau Tả gia có thể tẩy sạch được mọi trâm oan toàn trông vào một mình em. Tại sao em lại coi thường thân mình như thế, em phải quý trọng mạng sống của em mới phải chứ.

Tả Thiếu Bạch vén vạt áo chùi nước mắt, bùi ngùi nói:

- Tỷ tỷ, nếu như gia gia quả thật có làm chuyện hồ thẹn không dám ngửa mặt nhìn trời thì bổn phận chúng ta là con phải gánh tội cho cha bằng cái chết cho tròn đạo hiếu, còn nếu như gia gia không làm chuyện gì xấu xa thì sao lại không nói đầu đuôi chuyện vương phải mọi trâm oan như thế nào?

Tả Văn Quyên nói:

- Gia gia là người tâm địa hiệp nghĩa, lỗi lạc quang minh, đâu có lẽ nào lại đi làm một chuyện ngửa mặt lên không dám nhìn trời cho được, đệ đệ chớ nghĩ bậy bạ khinh miệt gia gia?

Tả Thiếu Bạch nói:

- Thế tại sao người lại không chịu nói rõ nội tình? Tả Văn Quyên nói:

- Gia gia người có điều khổ tâm, chúng ta không nên lại đi dồn hỏi người? Tả Thiếu Bạch ngẩng đầu nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi: - Phải chăng là vì mẫu thân?

Tả Văn Quyên bối rối nói: - Chị... chị không biết? Tả Thiếu Bạch nói:

- Không, chị biết, chị biết nhưng chị không muốn nói em nghe...

Chàng ngừng lại giây lâu rồi mới nghiêm giọng nói:

- Tỷ tỷ, chị là con của cha mẹ, chẳng lẽ em không phải là con của các người sao? Chị và đại ca đều hay biết cả chỉ duy có em là không, vì lẽ gì chị không nói cho em biết?

Tả Văn Quyên bối rối xót xa trong lòng, nàng không nói thành lời, nắm chặt cổ tay em, những giọt nước mắt như châu ngọc lóng lánh cứ thi nhau tuôn chảy.

Tả Thiếu Bạch thấy chị cứ khóc miết trong lòng lại càng hồ nghi, biết rằng nếu không dồn chị vào ngõ bí thì không khi nào chị lại chịu nói ra cả. Biết vậy, chàng bỗng giật mạnh tay vùng ra khỏi nắm tay chị, nghiêm mặt nói: - Tỷ tỷ, nếu như gia nương có làm chuyện xấu xa không dám ngược mắt nhìn những nhân vật trong võ lâm thì chúng ta chịu tội thay cho các người, chúng ta giờ cổ ra chịu chém, chết đâu có tiếc hã gì, còn nếu như thiên hạ cố ý cố tình thù dết tội trạng đổ lên đầu gia nương thì chúng ta cần phải bảo trọng mạng sống để tẩy sạch mối trâm oan cho phụ mẫu.

Tả Văn Quyên nói qua màn lệ:

- Đệ đệ nói phải lắm, nhất định em phải ghi tạc trong lòng. Tả Thiếu Bạch cao giọng nói như hét:

- Nếu tỷ tỷ không chịu nói cho em biết thì em sẽ chết ngay cho chị coi!

Nói xong, Tả Thiếu Bạch nhanh như cắt tung mình vút đi thật nhanh về phía vách đá cheo leo.

Vách đá dựng đứng rêu mọc đầy, lại thêm trời đổ mưa trơn trượt không chỗ đặt chân, thêm nữa chỗ Tả Thiếu Bạch trèo lên nhằm chỗ trông xuống vực sâu, nếu như xảy chân tuột rơi xuống tất tan xương nát thịt chứ không sai.

Tả Văn Quyên thấy vậy thất kinh hồn vía, hốt hơ hốt hải gọi em: - Đệ đệ, em trèo xuống mau đi, tỷ tỷ nói cho em nghe!

Tả Thiếu Bạch tung mình nhảy xuống, lúc gần tới chỗ Tả Văn Quyên chàng co hai chân lại hạ xuống một tầng đá. Trong số mấy anh em, Tả Thiếu Bạch hiện tại là người có võ công hèn kém nhất. Cha chàng vì thấy chàng là người có căn cốt đẹp nhất, chỉ sợ truyền thọ cho chàng võ công của bản thân đến làm hỏng tiền trình của chàng nên không dám coi thường mang ra truyền thọ, mà chỉ dạy cho chàng cách ngồi thở là căn bản của môn nội công và mấy chiêu kiếm pháp thật tinh vi dùng để hộ thân trong khi đào vong thể thôi, còn về thuật đề tung khinh công thì chưa hề chỉ điểm cho chàng chút nào. Vừa rồi chàng chỉ bằng vào bao nỗi tấm tức giấu trong lòng và một nội lực sung mãn cho nên liều lĩnh trèo vùn vụt lên núi, giờ đây phi thân nhảy xuống không biết sử dụng kinh đạo, một chân chàng đạp lên đám r-bên sườn núi, hụt mất trọng tâm vượt mình trượt xuống dưới núi.

Tả Văn Quyên thốt lên một tiếng thẳng thốt, nhanh nhẹn cực cùng

đưa hữu thủ ra chụp lấy cổ tay phải của Tả Thiếu Bạch.

Nhưng đà rơi của Tả Thiếu Bạch quá mạnh, Tả Văn Quyên cũng bị kéo bằng theo. Trong cơn nguy biến, Tả Văn Quyên vội tung chân ngà móc vào một cành cây mọc cách chỗ nàng mấy thước mới tìm được thể tuột, nàng lấy sức rút người lên kéo theo Tả Thiếu Bạch. Hai chị em trải qua một phen hú hồn, tuy không hề hấn gì cả nhưng mặt mày Tả Văn Quyên xanh mét như tàu lá, mồ hôi ra đầy người, hai tay nắm chặt lấy cổ tay phải Tả Thiếu Bạch run lên bần bật, không nói ra lời.

Tả Thiếu Bạch thấy chị hoảng hốt chưa định thần được liền cao giọng nói: - Tỷ tỷ, chị có nói không?

Tả Văn Quyên chùi mồ hôi trán, đáp:

- Chị nói, để chị nói, có điều chị cũng chỉ biết việc làm và lời nói của gia gia trong mấy năm nay tổng hợp lại, chỉ sợ sự hiểu biết của chị chỉ có giới hạn...

Tả Thiếu Bạch nói:

- Được, chị biết bao nhiêu nói hết bấy nhiêu. Tả Văn Quyên nói:

- Chuyện dính dáng tới danh tiết của mẫu thân nên gia gia không muốn đem ra nói trước mặt chúng ta.

Tả Thiếu Bạch hơi biến sắc mặt, tròn tròn mắt nói:

- Tại sao lại dính dáng tới danh tiết mẫu thân? Chị nói mau cho em nghe đi. Tả Văn Quyên nói:

- Em đừng hỏi chứ, để chậm chậm chị nói cho nghe, hình như là mẫu thân nhận được một phong mật thư, người lặng lẽ bỏ ra đi, gia gia đi tìm mẫu thân nên người đi tới ngọn Yên vân phong trên Bạch mã sơn thì vừa hay gặp phải bốn vị chưởng môn nhân trong chín đại môn phái trên võ lâm bị giết, thế là gia gia chúng ta vướng phải mối

trầm oan.

Tả Thiếu Bạch thở dài nói: - Về sau ra sao?

Tả Văn Quyên nói:

- Gia gia được ngoại tổ bồi dục, giáo dưỡng, ân tình như núi như biển, ngoại tổ không những đã đem hết một thân tuyệt nghệ truyền dạy cho gia gia mà lại còn mang người con gái duy nhất của người đem gả cho gia gia, rồi lại còn để cho gia gia tiếp nhận chức chưởng môn nhân của phái Bạch hạc kế thừa y bát của ngoại tổ Tả Thiếu Bạch nói: - Em hiểu rồi, gia gia cảm ơn sâu của ngoại tổ nên không nói việc mẫu thân, tuy người mang mối trầm oan bị thiên hạ vây đánh nhưng cũng không chịu công bố chân tướng sự việc vì liên quan tới danh tiết của mẫu thân.

Tả Văn Quyên thoát tiên gật đầu nhưng rồi sau nàng lại lắc đầu nói:

- Không không, gia nương thương yêu nhau thắm thiết, không thấy các người to tiếng tranh chấp với nhau bao giờ khi mà mẫu thân để lại thư rồi bỏ ra đi chỉ sợ người cũng có nỗi khổ tâm riêng.

Tả Thiếu Bạch nói:

- Tại sao mẫu thân để lại thư bỏ ra đi? Trước đó có thấy sự việc gì khác lạ không? Tả Văn Quyên nói: - Khi ấy tỷ tỷ niên kỷ còn nhỏ, bắt quá chỉ mới hơi hiểu biết việc đời, tuy nhiên với ký ức của chị thì chị thấy mấy ngày trước đó không có chuyện gì khác lạ cả, điều thắc mắc này của chị cũng đã lén hỏi đại ca xin đại ca ráng nhớ xem sao Nói tới đây, nàng chợt ngừng bật.

Tả Thiếu Bạch hỏi: - Đại ca nói sao? Tả Văn Quyên đáp:

- Đại ca nói, người... người thấy một người lạ toàn thân mặc đồ vàng cầm một phong mật giản trao cho một tỷ nữ vẫn hầu hạ bên mình mẫu thân, ngay tối hôm đó mẫu thân để thư lại để ra đi.

Tả Thiếu Bạch ngửa mặt nhìn trời, lẳng lẳng nhìn trời không nói gì cả. Tả Văn Quyên liếc nhìn em rồi tiếp lời:

- Đệ đệ, em không nên nghi ngờ gia nương, gia gia là người chính đại lỗi lạc, đầu đội trời, chân đạp đất, quyết không khi nào lại đi ám toán. Bốn vị chưởng môn nhân ấy lại đều là những nhân vật lợi hại cực cùng, một mình gia gia quyết không phải địch thủ.

Tả Thiếu Bạch nhìn trừng trừng vào mặt tỷ tỷ không nói một lời. Tả Văn Quyên nhẹ thở dài nói:

- Mẫu thân dịu dàng hiền thực, một lòng kính yêu phụ thân quyết không khi nào làm chuyện gì xấu hổ đối với gia gia.

Tả Thiếu Bạch lừ lừ nói:

- „y là hành động làm lẫn của chín đại môn phái. Tả Văn Quyên nói:

- Trước khi chân tướng chưa rõ ra chị không dám nói điều gì quyết, có điều gia gia đã kể lại đầu mối, ngày sau chúng ta cứ theo đó phăng lần ra, không khó cho việc tra ra chân tướng.

Tả Thiếu Bạch nói:

- Em muốn hỏi vì lẽ gì mẫu thân lại phải để thư lại mà ra đi? Tả Văn Quyên đưa mắt lờm em nói:

- Đệ đệ không được lỗ mãng, gia gia không chịu nói rõ nội tình chỉ sợ bên trong có điều cố kỵ. Chà, tình thế giờ đây cực kỳ nghiêm trọng, em phải trân trọng tấm thân, gia nương đặt rất nhiều hy vọng ở em, các người thường nói em thiên tư thông tuệ, ngày sau công việc rửa sạch mọi trâm oan cho gia nương và khôi phục lại hùng phong của Bạch hạc môn toàn cậy vào một mình em đấy.

Tả Thiếu Bạch cười buồn nói:

- Võ lâm thiên hạ đều là cừu nhân của chúng ta, mối thù ấy làm sao mà trả được? Tả Văn Quyên nghiêm nét mặt nói: - Đệ đệ, phận làm

con mà khinh thường phụ mẫu như thế không được!

Tả Thiếu Bạch bẽn lễn nói:

- Em biết, trên đời không có cha mẹ nào không phải cả. Nói đến đây không ngăn được xúc động, chàng oà lên khóc. Tả Văn Quyên dịu dàng nói:

- Đệ đệ, tỷ tỷ lớn hơn em mấy tuổi, tám năm trời nay bôn tẩu giang hồ đã khiến chị hiểu được rất nhiều chuyện. Gia gia là người chính trực, mẫu thân hiền thực đoan trang, quyết không khi nào mà người lén tính hại người khác...

Nàng vừa mới nói được đến đây thì từ xa đã vẳng lại tiếng thét giận dữ tiếp theo là một giọng nói như kêu gào: - Quyên muội à, em không dẫn đệ đệ lên đường cho mau còn đứng đó làm gì?

Tả Văn Quyên không cần phải ngừng đầu nhìn cũng nhận ngay được giọng nói ấy là của Tả Kế Bạch, nàng sẽ giọng bảo: - Đệ đệ, chúng ta đi thôi!

Nói rồi, nàng dắt Tả Thiếu Bạch trèo lên núi.

Đi được một hồi, Tả Thiếu Bạch không dẫn được lòng sầu khổ nói: - Tỷ tỷ, chúng ta ngoái đầu nhìn một hồi rồi hãy đi tiếp!

Đâu phải không lo lắng cho song thân và đại ca, nhưng Tả Văn Quyên cảm thấy việc che chở cho đệ đệ thoát hiểm là trách nhiệm vô cùng nặng nề cho nên nàng cố đè nén mọi khích động trong tâm khảm, giờ đây thấy Tả Thiếu Bạch nhắc nhở, nàng không còn nhẫn nại được nữa, dừng ngay gót quay đầu lại.

Trong màn mưa gió chỉ thấy bóng đao kiếm loang loáng, còn đại ca đứng bên tay trái, đơn đao, trường kiếm, nhuyễn tiên làm thành một màn ánh sáng dày đặt kín mít, vừa đánh vừa lui.

Mấy chục cao thủ võ lâm bám sát không rời nửa bước, đi đâu là một

hòa thượng cao lớn, tay múa cây nguyệt nha sản, đứng ngay chính giữa tấn công ráo riết, thanh thế dũng mãnh khó bề đương cự.

— về bên tay trái hòa thượng là một con người tầm thước, tay trái cầm một khối thiết bài, tay phải cầm một ngọn đoản đao. Người này thoát nhảy lùi lại hơn trượng, thoát sản tới tấn công nhanh nhẹn cực cùng chẳng khác chim yến lướt sóng. Y nhảy đi nhảy lại thoăn thoắt trên đường núi tiến đánh cực kỳ lợi hại.

— bên tay mặt hòa thượng là một đạo trưởng trung niên, trong tay thi triển một thanh trường kiếm, kiếm chiêu kỳ quái dị thường.

Ba người đó lãnh đạo quần hùng xông lên đầu tấn công tới tấp. Tả Thiếu Bạch nhìn một hồi rồi hỏi: - Tỷ tỷ, hòa thượng ấy có phải môn hạ Thiếu Lâm không? Tả Văn Quyên đáp:

- Năm trước chị và đại ca hợp lực đánh một mình lão, thế mà chị suýt táng mạng dưới lưỡi nguyệt nha sản của lão, hòa thượng ấy dũng mãnh vô tả, lão là một cao thủ tầm tiếng lẫy lừng trong hàng môn hạ Thiếu Lâm đấy.

Tả Thiếu Bạch nói:

- Đạo nhân đứng phía tay mặt và cái người nhỏ thó tung nhảy như bay, tỷ tỷ có biết không? Tả Văn Quyên nói: - Sao lại không biết, mấy người ấy đều đã có động thủ với gia nương mình, đạo nhân pháp hiệu Kim Chung là cao thủ của Võ Đang, kiếm thuật tinh thâm tuyệt đỉnh, đã từng vang danh một thời. người nhỏ thó là cao thủ trong Bát quái môn tên là Phi Tẩu Hồ Mai. Chà, những người ấy vây quần lại một chỗ tiến đánh thì cuộc chiến ngày hôm nay chỉ sợ gia nương và đại ca khó bề đương cự.

Trong khi ấy dưới trường ác đấu, ba người phe Tả Giám Bạch thối lui được chừng ba trượng.

Tả Văn Quyên chột giật nảy mình sửng sốt, vội vàng kéo tay Tả Thiếu Bạch nói: - Đệ đệ, chúng ta mau chạy đi!

Lại nghe một giọng nói âm ọe quát tháo:

- Tả Giám Bạch, người chưa ném binh khí, bó tay chịu trói, bộ muốn đánh đến lúc phơi thây ở chốn hoang sơn này chắc?

Tả Văn Quyên, Tả Thiếu Bạch tuy đang chạy về phía trước nhưng vẫn nghe rõ mồn một giọng quát tháo đáng giận ấy.

Tả Giám Bạch vung mạnh kim đao chặn lấy cây nguyệt nha sản của Hòa thượng, đồng dặc hỏi lại: - Vợ chồng, cha con ta tất cả năm người đã bị gót sắt của các hạ đuổi sát, chúng ta đã phải đào vong tám năm trời liền, chẳng lẽ chư vị không dời cho một bước được sao?

Hòa thượng thân hình cao lớn cười nhạt nói:

- Chưởng môn phương trượng của tuyệt phái bị các hạ hãm hại, mối thù oán này chẳng lẽ lại không nên trả sao?

Có nhiều tiếng xì xào, sau rốt có người lên tiếng nói:

- Đại sư phí lời với hần làm gì cho mệt, tên này gian ngoan quỷ quyết, đã gây nên nhiều tội ác tày trời có lẽ nào cúi đầu nhận tội.

Một người khác tiếp lời:

- Nếu đánh chết y bằng một chiêu thì sướng cho y quá. Liền theo đó có một giọng nói oang oang như chuông đồng:

- Nếu đánh chết tên Tả Giám Bạch thì cái việc bốn đại chưởng môn bị hại sẽ vĩnh viễn thành một nghi án? Khó bề tra ra manh mối, vậy dẫu cho thế nào cũng chớ đánh y chết tốt.

Những lời lẽ quát tháo lỗ mãng ấy như ngọn dao đâm thẳng vào tim Tả Thiếu Bạch, chàng thấy máu huyết hừng hực dồn lên không biết quá đau khổ hay quá giận.

Tả Văn Quyên cảm thấy cổ tay Tả Thiếu Bạch run lên bần bật thì cũng ngằm hoảng kinh vội vận toàn chân lực kéo tay em chạy nhanh về phía trước.

Một hơi hai người vượt qua được hai ngọn núi, Tả Văn Quyên đã nhể nhại mồ hôi, hơi thở hổn hển, nàng lắng tai không còn nghe thấy tiếng binh khí ở đằng sau vọng lại nữa.

Nàng quay sang nhìn em thấy vẻ mặt Tả Thiếu Bạch cau có, nơi hàng mi đầy phấn khích, toàn thân vẫn rung lên bần bật, hiển nhiên mới kích động trong lòng chàng không những không hạ xuống mà còn tăng thêm mỗi lúc một nhiều.

Tả Văn Quyên thấy thế thì hoảng sợ, cố lấy lời dịu ngọt nói: - Đệ đệ, em làm sao thế?

Tả Thiếu Bạch nói:

- Nếu như em không biết rõ nội tình thì chết không yên lòng nhắm mắt...

Chàng há miệng phun ra một búng máu tươi, lẫn vào lòng Tả Văn Quyên òa khóc thất thanh.

Trong lòng Tả Văn Quyên đã sớm chất chứa sung mãn những ưu uất, bi khổ trong cảnh sống phiêu linh nay đây mai đó, nàng đã học được đức tính nhẫn nại, giờ phút này Tả Thiếu Bạch khóc lóc thảm thiết, bao nhiêu bi khổ ưu uất chất chứa trong lòng nàng bấy lâu nay tức thời bùng ra, nàng không còn chế ngự được nữa, thế là hai chị em ôm lấy nhau mà khóc.

Không biết bao lâu thời gian qua đi, cuối cùng Tả Thiếu Bạch cảm thấy có một bàn tay mạnh mẽ kéo chàng dậy, bên tai chàng vang lên giọng nói hiền hòa đầy thương yêu như tiếng gió nồm ngày hạ: - Hài tử, đại trượng phu sao mau nước mắt thế kia, đừng có khóc nữa,

xấu lắm!

Tả Thiếu Bạch ngược mắt nhìn lên, bắt giắc chàng sững sốt.

Chàng thấy cha mình bê vết máu, ở má trái máu đỏ dòng dòng cả một phía trên thân người, y phục thấm ướt những máu tươi.

Mẫu thân tựa hồ như bị thương không nhẹ, làn áo ở vai bên trái máu đỏ tươi cùng nước mưa thấm ướt y phục.

Tả Kế Bạch bị một vết đao dài rạch cánh tay phải thịt lòi ra, cánh tay trái anh cũng bị thương máu vẫn rỉ rả chảy...

Đối với Tả Thiếu Bạch đây là một bức họa quá lẽ đau thương làm chàng rụng rời hồn vía.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 2

Hồn đoạn sinh tử kiều

Tả Thiếu Bạch mắt trông thấy thảm cảnh quá tàn nhẫn, tình phụ tử như ngọn lửa bùng cháy mạnh trong lòng, chàng ngửa mặt nhìn trời nói như gào thét phẫn hận: - Hài nhi mà bảo toàn được tính mệnh thì tất sẽ trả cho được mối thù ngày hôm nay...

Tả Giám Bạch từ từ đưa tay phải ra vuốt mái tóc bông buồn rỗi của con dịu dàng nói: - Hài tử, đại trượng phu ân oán phân minh, nhà họ Tả chúng ta thì con là người nhiều phước duyên hơn hết, nhờ ơn hoàng thiên thương xót cho Tả gia còn giữ được phần hướng hóa không đến nỗi dứt tuyệt thì con ngày sau nếu còn sống có thể tẩy sạch được mối trâm oan cho phụ mẫu, con không nên giết người bừa bãi, vô cớ, con phải tra cho rõ chân tướng!

Tả Thiếu Bạch rung động tâm thần, chàng nghĩ bụng:

- Tỷ tỷ bảo phụ thân là người chính trực, nay xem ra hiển nhiên không sai. Người đã bị trọng thương, máu me đầy mình mà vẫn còn đủ bình tĩnh suy nghĩ phân biệt điều phải lẽ trái, thật là quang minh lỗi lạc.

Nghĩ vậy, bắt giắc chàng cảm thấy hồ thẹn trong lòng vì lúc nãy

chàng cũng có nghĩ quấy cho phụ thân.

Tả Giám Bạch buông tiếng thở dài, tiếp lời:

- Ta sớm biết rằng nơi nào mà vết chân người lần tới được thì không có chỗ trú chân cho gia đình ta, nếu ta sớm biết ra điều này mà sớm dẫn các con tới đây thì đã không phải để cho các con khổ sở vất vả trong tám năm trời dài dào dạt.

Tả Thiếu Bạch thấy vết thương của phụ thân máu vẫn chảy, chàng quặn thắt ruột gan, đau đớn không nhịn được bật khóc mếu máo nói:

- Gia nương bị thương sao không băng bó chỗ vết thương lại?

Tả Giám Bạch cười ái ngại nói:

- À, đây bất quá chỉ là một vết thương ở ngoài da thịt, cha còn có thể chịu được... Nói đến đây, ông ngừng lại giây lát rồi mới tiếp lời: - Cường địch tuy bị đẩy lui, nhưng có thể họ sẽ lên tới đây mau chóng, bất luận giờ nào, chúng ta phải sớm lên đường...

Ông đưa mắt nhìn quanh quất, sẽ giọng hỏi: - Phu nhân, Kế Bạch, các người có còn đi nổi không? Thiếu phụ trung niên cười thảm đạm nói: - Tiện thiếp thương thế không nặng, phu quân chớ lo lắng. Tả Kế Bạch nhanh nhẩu nói: - Hải nhi vẫn còn nhiều sức.

Tả Giám Bạch nói:

- Tốt lắm, Tả gia chúng ta bất luận nam nữ đều là những người ngang tàng cứng cỏi cả. Dứt lời, ông dắt Tả Thiếu Bạch nhanh bước đi.

Thiếu phụ và Tả Kế Bạch tuy bị thương nặng nhưng cũng cố gắng nhịn đau đi theo. Đây là một hành trình vô cùng hiểm ác, nhọc nhằn. Vợ chồng cha con anh em nhà họ Tả tuy trong thâm tâm mỗi người đều biết người thân yêu của mình bị thương rất nặng, nhưng tình thế bức bách không ai đánh tiếng cả, nói mấy câu an ủi xong, họ lặng lẽ thảm đạm lên đường.

Họ rẽ qua được hai eo núi, cảnh vật trước mặt bỗng khác lạ hẳn.

Trước mặt họ là một tuyệt hang sâu không trông thấy đáy, tuyệt hang chặn ngay lối đi, bên trong hang hắc vụ đùn âm u, không thể nhìn ra cảnh vật ở xa năm thước. Một ngọn núi nhọn hoắt đứng dựa vào bên phải tuyệt hang. — trên vách đá bằng phẳng trơn tuột có viết ba chữ đại tự đỏ tươi như máu "Sinh Tử Kiền".

hai bên đại tự đỏ như máu Sinh Tử Kiền còn có hai hàng chữ nhỏ màu trắng viết rằng:

"Bách niên nhân sinh vô nhị mạng, Thử khứ tử vong lộ nhất điều."

Tạm dịch:

"Trăm năm đời người đâu hai mạng, Bước vào đường chết chỉ một

điều."

Tả Giám Bạch đưa mắt nhìn ba chữ đại tự Sinh Tử Kiêu trầm ngâm giây lâu rồi than: - Hải tử, đi vòng qua vách đá này chúng ta sẽ tới một cây cầu đá ăn thông qua tuyệt hang hiểm độc này, nó chính là Sinh Tử Kiêu, cây cầu chúng ta phải đi qua.

Tả Thiếu Bạch ghé mắt nhìn vào trong Sinh Tử Kiêu thì thấy hắc vụ dày đặc như mây đen che kín cả một vùng sơn cốc, bất giác lòng chàng buồn vô cùng.

Lúc bấy giờ cơn mưa đã bắt đầu tạnh hẳn. Ánh mặt trời theo gió tản mạn đùa tan đi những áng mây đen, lộ ra vàng thái dương điểm lẹ.

Tả Giám Bạch nói tiếp:

- Không hiểu vị cao nhân nào đã có lòng tốt để lại mấy hàng chữ khuyến cáo trên vách đá mà vẫn có vô số cao thủ võ lâm bỏ thầy dưới chân Sinh Tử kiêu.

Tả Thiếu Bạch đột nhiên chen vào nói:

- Gia gia, có phải chúng ta qua được Sinh Tử kiêu là không sợ gì những nhân vật trong võ lâm truy sát nữa phải không?

Tả Giám Bạch không dám ngay vào câu hỏi của con mà nói:

- Đây là đoạn đường cuối cùng của người trong gia đình ta, tuy chỉ có muôn một con đường sống, nhưng cũng đành phải vậy.

Tả Văn Quyên nói:

- Gia gia có biết cách vượt qua không? Tả Giám Bạch nói:

- Cha không biết, mà chỉ sợ trên đời này cũng chả có một người nào biết, bởi vì số người đặt chân lên Sinh Tử kiêu xưa nay chưa từng nghe thấy nói có ai trở lại cả.

Tả Văn Quyên nói:

- Nói thế thì vượt qua Sinh tử kiêu có nghĩa là nắm chắc cái chết trong tay? Tả Giám Bạch nói:

- Khắp trong thiên hạ, gia đình của ta chỉ còn mỗi một con đường sống là đi vào Sinh Tử kiêu, không làm sao khác hơn được. Nếu còn chỗ khác mà không một người nào biết đến để sinh sống bình yên thì ta lại dẫn các con tới làm gì nơi đây?

Nhìn một lượt khắp các người con thân yêu của ông rồi Tả Giám Bạch trông lên trên nơi ngọn núi có khắc chữ Sinh Tử kiêu. Phía dưới vách núi trông thấy có một cây xà đá bắt ngang từ bên này trông nom xuống vùng tuyệt địa mù mịt.

Cây xà đá này chỉ rộng có chừng nửa thước, nhưng lại không có dấu vết chân người giẫm lên nên rêu mọc xanh tươi.

Cầu đá hiện ra dài độ chừng năm thước nối liền từ vách núi đá trắng ăn thông sang bờ bên kia.

Không cách gì nhìn ra cây cầu đá đỏ do người tạo ra hay thiên tạo, cũng không có cách gì nhìn biết cây cầu đá đỏ bề rộng bao nhiêu vì cây cầu đá nhào ra ngoài năm thước thì chúc xuống lẫn vào trong màn hắc vụ âm u ngút ngàn.

Tả Giám Bạch thờ dài nói:

- Cây cầu đó chắc là Sinh Tử kiều rồi...

Nói đến đây ông thò tay vào trong người lấy ra một chiếc bình ngọc. năm ngón tay khẽ vận sức, chiếc bình ngọc tức thời vỡ vụn, trên tay ông có được ba viên thuốc đỏ thẫm. Ông ngắm nghía ba viên thuốc tiếp lời: - Các con, ba viên thuốc này là do mười hai loại lá cây thuốc chuyên trừ khử độc phối chế thành, ngậm ở trong miệng có thể ngừa được độc chướng, các con mỗi người hãy ngậm một viên!

Tả Thiếu Bạch nói:

- Thuốc chỉ vồn vẹn có ba viên, vậy gia nương không ngậm sao? Tả Giám Bạch nói:

- „y chẳng qua là chuyện phòng bị bất trắc mà thôi. Trong màn hắc vụ lưu động kia có chất độc không thì hiện giờ chưa thể biết được, có điều dấu cho là có đi nữa thì công lực của phụ thân và công lực của mẫu thân các con cũng thâm hậu hơn các con nhiều, cho nên có thể vận khí cầm cự với độc chướng được.

Tả Kế Bạch khẳng khái nói:

- Hải nhi tự thấy mấy lúc gần đây công lực đã đại tấn, lại đương tuổi thanh niên nguyên khí dồi dào, vậy viên thuốc ngừa độc kia xin để phụ thân dùng!

Tả Giám Bạch nụ cười héo hắt, đưa viên thuốc cho ái thê nói: - Con đã có lòng, vậy nàng hãy ngậm đi vậy!

Thiếu phụ lách mình sang một bên nói:

- Tiện thiếp là hạng nữ lưu, có chết cũng không đáng tiếc, cha con hai người bất luận sự sống chết của người nào cũng trọng hơn thiếp, vậy xin cứ tùy tiện, cha hay con ngậm cũng được.

Thiếu phụ nói vừa dứt lời thì đột nhiên bên tai đã nghe thấy tiếng quát tháo vọng lại. Mọi người đưa mắt nhìn, thấy mười mấy bóng người lao mình vun vút tới.

Người đi đầu thân hình cao lớn mặc tăng bào, trong tay cầm cây phương tiện sản, thì ra người ấy không ai khác hơn là hòa thượng Thiếu Lâm, chỉ có điều giờ đây đầu y quấn một mảnh vải trắng.

— về bên tay trái hòa thượng là đạo nhân trung niên tay cầm trường kiếm sáng loáng, y chính là Kim Chung đạo nhân, môn hạ của Võ Đang, cánh tay trái của y cũng quấn một mảnh vải trắng.

— phía bên tay phải hòa thượng là một người nhỏ thó, tay trái cầm

một tấm thiết bài, tay phải cầm đoản đao, y có tên là Phi tẩu Hồ Mai, người trong Bát quái môn.

Tả Văn Quyên hừ nhạt một tiếng nói: - Lại ba tên ấy cầm đầu xông tới.

Tả Giám Bạch thương thế tuy nặng nhưng thần trí vẫn còn rất tỉnh táo, ông thoáng mắt nhìn cũng nhận ra ngay ở đằng sau đám người đông đảo truy sát kia, mười mấy trượng ngoài xa thấp thoáng có một bóng người mặc đồ đen.

Tả Kế Bạch bỗng quát lớn lên một tiếng tung mình lao về phía đám địch nhân, giọng nói oang oang như lệnh võ.

- Lũ hung quỷ giết không chết kia, ta liều mạng với các ngươi.

Tả Thiếu Bạch cũng thấy máu nóng sục sôi trong lòng vội cho ngay tay vào trong người lấy ra cây Kim kiếm, hét lên một tiếng rồi cũng phóng mình theo anh xông lên.

Tả Giám Bạch lạnh lùng thét:

- Kế Bạch, Thiếu Bạch, trở lại cho mau!

Tả Kế Bạch nghe cha gọi dừng ngay chân lại trước, quay đầu nhìn thấy tay phải đệ đệ mình cầm cây Kim kiếm xông tới như người điên liền quát sáng.

- Đứng lại!

Vừa quát, chàng vừa nhanh nhẹn đưa tay trái ra nắm chặt lấy cổ tay phải Thiếu Bạch kéo thốc trở lại.

Lúc bấy giờ, đám quần hùng theo dấu đã đuổi tới nơi, họ vây lấy gia đình họ Tả từ ngoài bốn năm trượng rồi từ từ khép vòng vây chặt lại, mỗi lúc họ càng sấn lại gần thêm.

Tả Giám Bạch bước sang ngang hai bước, đứng sừng sững với thiếu phụ, tay phải ông cầm chắc một cây Kim Bối Khai sơn đao, tay trái cầm một ngọn chủy thủ, hướng ánh mắt về phía bọn Tả Kế Bạch cao giọng nói: - Ta và mẫu thân các con đã chịu không biết bao nhiêu nhọc nhằn, trăm cay nghìn đắng, mang mối hãm oan không gột được, vậy đành cái thân hữu dụng này để che chở cho các con thoát khỏi nơi đây, chỉ mong sao các con duy trì được phần hương hỏa cho Tả gia mà thôi, cường địch đã có phụ mẫu ngăn chống, các con qua cầu đi!

Bên kia đối phương có giọng hét lớn:

- Đừng để chúng rơi xuống tuyệt hang, chúng ta nhất tề xông lên thôi!

Tiếng hò hét nạt nộ vang lên một hồi, quần hùng rùng rùng múa tít binh khí lần tới tấn công.

Tả Giám Bạch hữu thủ với cây khai sơn đao sử dụng ngay một chiêu

Hoành tảo thiên quân vẽ lên một đạo ngân quang chặn đường tấn công lên của cường địch trong khi ngọn chủ thủ ở tay trái ông nhanh nhẹn cực cùng đâm vào sang ngực Phi Tẩu Hồ Mai. Nguyên Hồ Mai này khinh công khá nhất cho nên xông tới trước hơn hết.

Tả Kế Bạch nghiêng răng vừa kéo tay Tả Thiếu Bạch vừa quay sang bảo Tả Văn Quyên:

- Nhị muội, chúng ta không được phụ lòng trông đợi của phụ mẫu, nhị muội đi trước mở đường cho đệ đệ.

Tả Văn Quyên nước mắt chan hòa, nghe anh nói dạ ran một tiếng theo lệnh đạp lên cây sà đá đi tới trước.

Tả Kế Bạch tay trái dùng sức đẩy Tả Thiếu Bạch lên cây sà đá nghiêm giọng nói:

- Đệ đệ, trong nhà ta em là người có phước duyên đầy đặn nhất, em phải bảo trọng lấy mình.

Tả Thiếu Bạch bàng hoàng dạ lên một tiếng rồi chậm bước đi tới.

Tả Kế Bạch đưa tay lên lau ngấn lệ, quay đầu lại nhìn chỉ thấy phụ thân đã chết nằm trên đất, chỉ còn lại một mình mẫu thân như điên cuồng, song thủ mỗi tay cầm một thanh trường kiếm đâm chém loạn xạ.

Thì ra Tả Giám Bạch thương thế thì nặng, mất máu quá nhiều, cho nên chỉ bằng vào nội công thâm hậu cố gắng gượng được, nhưng vừa rồi thi triển hai chiêu đón đánh Phi Tẩu Hồ Mai, máu ở vết thương lại trào ra quá nhiều bị cây Bát quái thiết bài của Phi Tẩu Hồ Mai chặn lấy cây Khai sơn kim bối đao trong khi ngọn chủ thủ cũng bị đối phương đánh vệt sang một bên, Hồ Mai tung ra một cước, Tả Giám Bạch liền ngã lăn ra đất. Tức thời, Kim chung đạo trưởng giơ tay trái ra định điểm vào huyết đạo của ông để chuẩn bị bắt sống, chẳng dè Tả Giám Bạch thu hết sức tàn đưa ngược mũi chủ thủ thọc mạnh lên.

Kim chung đạo trưởng không thể ngờ được Tả Giám Bạch bị thương nặng như vậy rồi mà còn đủ sức tự vận nên bối rối hoang mang, trong lúc ấy ngọn chủ thủ đã được đâm mạnh rồi, dẫu có nhanh nhẹn né tránh cũng không còn kịp. Trong lúc vội vàng, đạo trưởng vùng mạnh trường kiếm quét ngang một nhát nhanh nhẹn như điện chớp.

Tả Giám Bạch kiệt hết sức rồi làm sao còn nhanh được bằng Kim chung đạo trưởng, gió lạnh rợn lên, lưng ông tức thời bị chém đứt làm hai đoạn.

Sự việc xảy ra trong nháy mắt, Tả Kế Bạch đẩy đệ đệ lên cây sà đá

thì Tả Giám Bạch đã sớm vong mạng xác phơi trên mặt đất rồi. Tả Giám Bạch cũng sợ làm kinh động đến ái tử cho nên lúc lưỡi kiếm oan nghiệt phất qua lưng, ông cũng ráng nghiêng chặt răng lại không kêu lên một tiếng.

Tả Kế Bạch đứng trước tình cảnh quá bi thương, chàng thấy máu nóng bùng bùng bốc lên nóng rang lồng ngực, ngọn nhuyễn tiên trong hữu thủ chưa kịp thi triển trợ giúp mẫu thân thì đã chợt thấy tên hòa thượng Thiếu Lâm vung mạnh lưỡi nguyệt nha sản đánh văng thanh trường kiếm trong tay mẫu thân, liền theo đó lưỡi đao trong tay Phi Tẩu Hồ Mai cũng lóe lên đâm vút vào lưng mẫu thân.

Hồ Mai rút đoản đao ra, một vòi máu tươi theo đó phun ra ồng ộc.

Tả phu nhân cũng oai dững như chồng, bà nghiêng chặt răng cố nhịn đau không kêu la một tiếng ngã xuống đất chết.

Tả Kế Bạch toan nhắc gót đột nhiên chàng lại thu hồi quay lại nhìn đệ đệ, chỉ trông thấy trong phải em cầm một cây kim kiếm chậm chậm tiến tới phía trước.

Tả Kế Bạch nhớ tới lời căn dặn của phụ thân phải làm sao duy trì cho Tả gia còn được một mạng sống để tiếp tục giữ lấy phần hương hỏa của giòng họ.

Chàng nghiêng răng di động thân hình, đứng chắn ngay trước vách đá dày là một chỗ có lợi thế nhất để cự địch, một mặt nó nằm chắn ngang đường, một mặt thì có vách đá sừng sững hiểm trở nên chàng ngăn chặn được cường địch ở phía chính diện thì dù phía bên cường địch người có đông cũng khó vách đá rượt đuổi kịp đệ, muội của chàng.

Phía bên bọn đối phương cất giọng lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, không mau buông khí giới bó tay chịu trói còn đợi khi nào?

Tả Kế Bạch cố đè nén mọi kích động trong lòng, lạnh lùng như băng đá nói: - Người nhà họ Tả đầu có thể rơi, máu có thể đổ nhưng không biết khuất phục.

Mấy câu nói khảng khái ngang tàng của Tả Kế Bạch vừa thốt ra khỏi miệng khiến quần hùng đứng gần chàng đều nghe lọt vào tai, ai nấy đều đem lòng khâm phục, nghĩ bụng: Người này tuổi còn nhỏ, chưa bao nhiêu, thế mà lúc lâm địch hành sự cũng có phong thái của cha, quả thật hổ phụ không sinh ra khuyển tử.

Phi Tẩu Hồ Mai giơ tám Bát quái thiết bài trong tay lên nói:

- Tên tiểu tử không biết sống chết kia, mi có tin là chống cự nổi gia gia mi không chứ? Vừa nói đoản đao trong tay phải y cũng chợt đâm vào sang nhằm ngay cổ tay cầm nhuyễn tiên của Tả Kế Bạch.

Tả Kế Bạch rút nhanh tay về nửa thước, trường kiếm trong tay trái

chàng lập tức rạch lên một vòng sáng phạt ngang người đối phương. Phi Tẩu Hồ Mai nhanh nhẹn thu thiết bài về che chở lấy thân nhanh như giông gió, y quát lớn một tiếng dùng thiết bài đỡ vệt trường kiếm của Tả Kế Bạch, người y mượn đà lướt vút đi.

Chiêu thức y thi triển vừa rồi là một tuyệt kỹ của Bát quái môn có tên Bát quái độn có thể lướt tránh trong màn đao kiếm lạnh người.

Tả Kế Bạch giật nảy mình, gọi giật: - Đệ đệ coi chừng...

Chàng chỉ mới kêu lên được tới đây thì một làn ngân quang lóe sáng, một lưỡi trường kiếm đâm véo tới ngay ngực chàng.

Cây nhuyễn tiên trong hữu thủ chàng ở chỗ giao chiến quá gần không có cách gì thi triển được, chàng nhanh nhẹn vùng mạnh trường kiếm theo chiêu Bạch hà thích linh, tiếng sắt thép vang lên chát chúa, chàng đã đánh vệt được trường kiếm của đối phương, thừa thế hữu thủ chàng lắc động một chiêu thần long giao đầu quét tới.

Nếu nhìn cho kỹ sẽ thấy người dùng trường kiếm đâm tới ngực chàng là Kim chung đạo trưởng.

Lúc bấy giờ mười mấy người bên đối phương nhất tề xông lên, người nào cũng muốn được học tuyệt kỹ của chín đại môn phái cho nên đều hăng hái mang hết sức lực, mang hết tuyệt nghệ ra để chiếm nước tiên.

Đầu Tả Giám Bạch khi ấy đã bị hòa thượng thân hình cao lớn bên Thiếu Lâm phái cắt lấy buộc ở lưng. Tả Kế Bạch đã đau đớn về cái chết thảm của phụ mẫu, phần lại lo cho đệ muội không qua được Sinh Tử kiều cho nên ngọn nhuyễn tiên và thanh trường kiếm trong tay chàng vũ lộng đâm chém thật gắt, chặn đứng thế tiến ào ào như ong vỡ tổ của quần hùng rồi ngoái nhanh đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Tả Văn Quyên múa tit trường kiếm trong tay giao đấu kịch liệt với Phi Tẩu Hồ Mai trên cây sà đá nhô ra khỏi vách núi.

Võ công của Phi Tẩu Hồ Mai tuy có cao cường hơn Tả Văn Quyên nhưng tuyệt chiêu Bát quái môn là một tám thiết bài, còn đoản đao hữu thủ y cũng có kỳ chiêu nhưng phải có sự yểm hộ của thiết bài trong tả thủ mới phát huy được hết uy lực, bây giờ giao đấu trên cây sà đá nhô ra khỏi vách núi đá bề mặt rộng không đầy một thước, thêm vào đó nó lại mọc đầy những rêu phong trơn trượt dị thường.

Nếu không coi chừng cẩn thận dễ lỡ chân rớt xuống tuyệt hang hắc vụ âm thế tất tan xương nát thịt không sai. Tám thiết bài trong tay Hồ Mai quá nặng nên khó bề xoay trở trong chỗ địa thế hẹp, mà chỉ trong cậy vào thanh đoản đao để đón đỡ tấn công trong khi thanh đoản đao là thứ binh khí ngắn nên không có tám thiết bài che chở

cho thì đã thiệt rất nhiều.

Nên biết rằng động thủ trong chỗ địa thế hiểm ác như vậy thì không được thi triển khinh công nhảy tới nhảy lui, không được tấn công bừa bãi, hai chân phải kèm cho thật chặt, tấn cho thật vững, càng vững càng hay mới khỏi bị trượt rớt xuống hắc huyết.

Tả Văn Quyên vừa vung kiếm cự địch vừa một mặt lớn tiếng gọi:

- Đệ đệ, gia đình nhà chỉ còn có mỗi mình em là mạch hương hỏa đấy. Em không được để cho phụ mẫu ôm hận ở dưới cửa tuyền, mau qua cầu cho rồi đi.

Thì ra Tả Văn Quyên nguyên đi ở đằng trước để mở đường cho đệ đệ nhưng rồi nghe thấy tiếng anh thét gọi, nàng bèn mạo hiểm vọt mình qua đầu em nhảy trở lại chắn lối Phi Tẩu Hồ Mai.

Tả Thiếu Bạch lòng đầy bi phẫn, chàng lẩm bẩm nói thầm:

- Phải đấy, ta không được phép chết, ta không nên để phụ mẫu mắng là đồ bất hiếu, uổng phí lòng che chở của đại ca và thư thư... Hốt nhiên một tiếng rú thảm vang lên, âm thanh ròn rợn cả sơn cốc.

Thanh âm vọng vào tai Tả Thiếu Bạch nghe quen thuộc lạ thường. chàng quay đầu nhìn thì vừa kịp thấy Tả Kế Bạch đã bị địch nhân chém đứt đôi người rớt xuống vực sâu.

Tuyệt cốc đột nhiên chấn động ầm ầm, một trận mưa máu bị hất tung lên té ướt cả mặt mày mình mẩy Kim chung đạo trưởng.

Tả Thiếu Bạch cảm thấy ù tai đầu tóe xoáy tít bao nhiêu đau đớn, phẫn khích đều tiêu trầm, chàng thấy người như bay bổng nhẹ không khác một trang giấy trắng, thế rồi chàng mất luôn ký ức, mất luôn bao mối tư lự.

Trong miên mang tiềm thức, Tả Thiếu Bạch chợt nghe rõ những lời châu ngọc của Tả Văn Quyên.

- Gia nương đã bị sát hại. đại ca cũng đã chết trong trận chiến, tỷ tỷ sợ cũng không giữ được mạng mình trong giòng họ Tả, chỉ có một mình đệ đệ là hương hỏa. Cầu mong gia nương, đại ca ở dưới suối vàng linh thiêng hãy phù hộ độ trì cho em qua được Sinh Tử kiều. Nghe chị nói chàng vẫn chưa nhúc nhích, chợt có ánh ngân quang lóe lên, có một vật gì bay nhanh như gió tới đụng mạnh vào vai phải của Thiếu Bạch. Chàng bị té quay đầu và chợt rùng mình vùng ngay dậy. Thì ra, thương ai bi khổ quá độ đã khiến chàng ngất đi một hồi lâu, giờ đây thần kinh chàng quá chai sạn, tro như gỗ đá, thương tích tử vong bây giờ đối với chàng không còn vẻ dữ tợn và đáng sợ nữa.

Trong đầu óc chàng chỉ có mỗi một ý nghĩ là đi qua Sinh Tử kiều mà thôi.

Chàng chậm rãi di động bàn chân, đi trên cây sà đá nhô ra khỏi vách núi hiểm ác âm thầm, nhưng giờ đây óc chàng trống rỗng, sự chết đối với chàng đã không còn nghĩa gì, chàng cất bước đi thái ung dung dị thường.

Lúc bấy giờ, Tả Văn Quyên bị hãm trong một trận cổ chiến hiểm ác, nàng tuy chiếm được địa lợi giao đấu ngang tay với Hồ Mai nhưng trong một lúc phân tâm lo nghĩ cho em nên bị Hồ Mai sấn lên hai bước uy hiếp, uy lực của đoản đao tăng cường, thể công đột nhiên chuyển sang lợi hại.

Trong khi đó, hòa thượng thân hình cao lớn huy động cây nguyệt nha sản trong tay vang lên những tiếng chan chát liên hồi, rêu xanh mọc trên cây sà đá theo đó tung bay rơi lả tả xuống vực sâu.

Kim chung đạo trưởng thu hồi trường kiếm nhanh nhẹn bước lên cây sà đá trước, hữu thủ y vịn vách đá, đưa trường kiếm trao qua tay trái, bước nhanh đi. Y đi tới chỗ Hồ Mai và Tả Văn Quyên đang giao đấu kịch liệt, thốt nhiên y đề khí tung mình vút qua đầu hai người.

Tả Văn Quyên thấy vậy vùng kiếm đâm véo lên hai chiêu Kim tọa lôi phong.

Chiêu thức Tả Văn Quyên đây là một trong những tuyệt chiêu của phái Bạch hạc, lại được nàng ta sử dụng trong tình thế vô cùng bất ngờ mà Kim chung đạo trưởng lại cầm kiếm bằng tay trái, không được linh hoạt bằng tay phải. Chỉ nghe đánh phụp một tiếng, thanh trường kiếm nhọn hoắt đã đâm xuyên vào bắp đùi y khiến máu tươi vọt ra tức thì.

Kim chung đạo trưởng đã học được võ học thượng thừa của phái Võ Đang nên trong cơn nguy hiểm y vẫn còn đủ bình tĩnh, vận chân khí vào đan điền thụp người xuống lao vút đi tới trước, đầu dưới chân trên, trường kiếm trong tay trái chúi mũi điểm vào cây sà đá, từ từ y đặt chân xuống đất.

Tả Văn Quyên đâm trúng Kim chung đạo trưởng một nhát nhưng cũng vì vậy mà thế thủ của nàng bị sơ hở, Hồ Mai đâu chịu để lỡ dịp may, đoản đao xẹt tới nhanh nhẹn vô cùng, rạch lấy một đường dài trên đầu vai Tả Văn Quyên.

Hốt nhiên, tiếng gió lại nổi lên vù vù, lại có hai bóng người nhảy qua đầu hai đối thủ. Liền theo sau đó, một tiếng rú thảm vang lên lạnh mình, một bóng người đã rớt phăng xuống màn hắc vụ âm u trong sơn cốc.

Thì ra người này bay qua đầu Hồ Mai và Tả Văn Quyên lúc hai chân vừa chạm đất lại đạp ngay người Kim chung đạo trưởng, trong lúc lúng túng và gấp gáp y vội lách mình né tránh nhưng lại hụt chân ngã

lao xuống tuyệt cốc.

Còn một người nữa chưa đặt chân lên cây xà đá nhưng mắt đã mục kích đồng bạn ngã xuống vực sâu nên hoảng hồn rụng rời tay chân, cả một hồi lâu sau y mới định thần.

Kim chung đao trường thương thế khá nặng nên đứng tựa vào vách đá vận khí điều tức, không dám mạo hiểm xông tới nữa.

Tả Văn Quyên bị trúng một đao ở vai, trong lòng hết sức lo lắng cho sự an toàn của đệ đệ, trong lòng vô cùng bồn loạn, nàng không kể gì đến vết thương, vung mạnh thanh trường kiếm theo chiêu Hạc vũ trường không chận ngay dưới đoản đao của Hồ Mai, liền theo đó nàng lao cả người về phía đối phương.

Hồ Mai kinh hãi rụng rời, vội vàng vận công thành thiết thủ buông ngay tám thiết bài, vung năm ngón tay thành trảo thủ chộp lấy cổ tay trái Tả Văn Quyên, năm ngón tay y như năm móc câu sắc khiến Tả Văn Quyên cảm thấy trong người lực đạo mất tiết, trường kiếm trong tay cầm không vững, rơi xuống tuyệt cốc.

Hồ Mai tuy đã chế phục được Tả Văn Quyên nhưng diện tích quá hẹp, phía trước lại có Kim chung đao trường chần lồi, đi lại thật không dễ, trong tay y lại nắm giữ Tả Văn Quyên, nên có vài phần nguy hiểm.

Đối với y, Tả Văn Quyên hiện giờ là người còn lại của giòng họ Tả mà y bắt sống được cho nên y không buông tha nàng ngay, vạn nhất lại một thiếu niên sống sót lại trong họ Tả mà không vượt qua được Sinh Tử kiều hoặc nữa té xuống vực thẳm thì việc bắt sống Tả Văn Quyên là một công việc vô cùng trọng vọng, chín đại môn phái đã đứng chung tên truyền khắp giang hồ, lấy hai mươi bảy tuyệt kỹ để đổi lấy người trong nhà Tả gia thì quyết không khi nào lại đánh mất chữ tín hay nói cách khác, y có thể được hưởng phần thưởng ngang hàng với hòa thượng Thiếu Lâm, mỗi người chia học chín chiêu, hòa thượng tuy lấy được thủ cấp của Tả Giám Bạch nhưng y lại bắt sống được Tả Văn Quyên, có lẽ là người sót lại trong gia đình họ Tả cũng vậy.

Kim chung đao trường tựa lưng vào vách núi nghĩ ngợi giây lát đột nhiên lấy kiếm làm gậy chống lần đi về phía trước. Y tuy là người tu đạo nhưng lòng tham không đáy, lại còn ghê gớm hơn hẳn Hồ Mai rất nhiều, y không kể gì tới vết thương trên đùi, đuổi theo Tả Thiếu Bạch cho kỳ được.

Cùng lúc ấy bóng người loang loáng, sáu bóng người cùng nhau nhảy lên cây xà đá, như sợ mất phần, người nào cũng nhảy vút qua đầu Hồ Mai.

Lúc bấy giờ Tả Thiếu Bạch đã đi hết đoạn đường của cây xà đá, chân bắt đầu đặt lên thạch kiều, thống khổ quá độ khiến cho chàng không nhả một hạt lệ nào nữa, và chàng cũng xem thường chuyện sống chết, chàng chậm rãi di động gót chân ngang qua cây xà đá. Kim chung đạo trưởng đi hết cây xà đá, chỉ còn cách Tả Thiếu Bạch vài bước chứ không xa xôi gì, chỉ cần đặt chân xuống bước một vài bước dài, đưa tay ra là có thể nắm được Tả Thiếu Bạch nhưng vết thương ở chân y rất nặng, y không bước dài được. Y đưa trường kiếm lên thử thạch kiều, đến ngang tầm vai vừa hạ xuống thì hốt nhiên nghe đánh vèo một cái. Một người đã liêu lĩnh nhảy qua đầu y lên thạch kiều.

Một người vận kinh trang, hữu thủ cầm cây đơn đao, chỉ thấy y khua tay lên rồi giơ tay trái ra định nắm lấy cổ áo Tả Thiếu Bạch.

Kim chung đạo trưởng thấy vậy giận dữ nghĩ bụng:

- Tên tiểu tử này núp ở sau lưng ta, để cho người ta mạo hiểm trước, kịp đến lúc ngon xoi thì nhảy tới cướp công, mi khôn quá!

Y chưa nghĩ hết dòng tư tưởng thì đột nhiên lại nghe thấy một tiếng rú thảm thiết vang lên, tên đại hán nhanh nhẩu kia đột nhiên bay người lên rớt xuống tuyệt vực.

Kim chung đạo trưởng chợt dạ, định thần nhìn kỹ chỉ thấy Tả Thiếu Bạch vẫn men theo thạch kiều mà thông thả đi về phía trước mặt, bóng dần khuất vào trong màn hắc vụ dày đặc, những tiếng kêu thảm thiết vang lên ở đằng sau lưng vẫn chẳng gọi lên một tý gì khiến chàng phải quay đầu ngó lại.

Kim chung đạo trưởng thốt nhiên nghe thấy một giọng nói lạnh lùng đằng sau vọng tới: - Kim đạo huynh, ca ca của tại hạ tại sao lại rớt xuống vực?

Kim chung đạo trưởng giận dữ nói: - Ta làm sao biết được?

Giữa lúc ấy bỗng vang lên một tràng cười ha hả, tiếp theo là một giọng nói chen vào: - Nhị vị đừng có đứng ở đây mà cãi vã nữa.

Liền theo tiếng nói chỉ nghe đánh vù một cái, một bóng người đã phi về tới đặt chân lên thạch kiều đuổi theo tới sau lưng Tả Thiếu Bạch.

Kim chung đạo trưởng chợt thấy gáy lạnh lên, thanh kiếm ở phía đằng sau đưa tới chặn ngay vào cổ, vang lên giọng nói lạnh lùng: - Gia huynh có phải đạo trưởng gia hại không?

Giữa khi ấy lại rợn lên một tiếng rú. Đại hán đuổi theo Tả Thiếu Bạch đã lao mình tuột xuống dưới đáy huyết vực rồi.

Dưới tuyệt vực, hắc vụ dày đặc cả vạn trượng. Đại hán rớt xuống đáy không còn trông thấy tông tích nữa.

Kim chung đạo nhân tuy trong bụng rất căm giận nhưng lão tự biết

rằng hiện tại đang kề bên cái chết, ngọn kiếm trong tay người kia chỉ khẽ đưa đi là lập tức đầu lìa khỏi cổ ngay, bởi vậy nên y cố nhin, ôn tồn nói: - Nếu như không có điểm gì quá lạ thì sao đây lại có tên Sinh Tử kiều được?

Chắc người kia cũng thấy một đồng bạn khác của y rớt xuống tuyệt vực không phải do Kim chung đạo trưởng ám toán, có lẽ y biết vậy nên thu ngay đơn đao về nói: - Tại hạ lỗ mãng, đối xử không phải với đạo huynh, chỉ dám mong đại độ dung thứ cho.

Kim chung đạo trưởng cười nhạt chẳng nói năng gì.

Chỉ bởi lúc này vì vết thương ở chân nên nội lực giảm sút đi rất nhiều, nếu như đứng ở chỗ địa thế quá hiểm ác hiện tại mà động thủ với đối phương chỉ sợ cùng lâm nguy đến tính mạng ráo, nghĩ vậy nên Kim chung đạo trưởng đành nuốt hận không mở miệng gây hấn phát tác đó thôi.

Bây giờ đạo trưởng đôi mắt nhìn đã không còn trông thấy bóng Tả Thiếu Bạch.

Quần hùng bao nhiêu người thấy hai người đồng bạn đang mạnh đang lành vô duyên vô cớ lại rớt xuống tuyệt vực sâu vực thẳm nên ai nấy đều ớn lạnh trong lòng, không dám thử mạo hiểm, đồng thời toàn thể cứ đứng sững nhìn chứ không ai bước đi nữa.

Hồ Mai đưa mắt nhìn một đầu thạch kiều lẫn trong màu vân vụ rồi nói:

- Thật quá lạ! Nếu như trên thạch kiều mà quả có sự kiện kỳ quái thế sao tên tiểu tử họ Tả kia lại ung dung đi qua được như thế.

Kim chung đạo trưởng là người đứng gần cầu nhất và là người trông thấy rõ nhất, y thấy người nào đặt chân lên thạch kiều tới bên làn hắc vụ là y như rằng rơi xuống vực ngay nên y xen lời nói: - Các hạ vốn có danh hiệu Phi Tẩu xưa nay khinh công cao tuyệt làm sao không thử lên cầu một phen xem thử như thế nào.

Phi Tẩu Hồ Mai cười khan hai tiếng nói:

- Tại hạ đã sanh cầm đứa con gái của Tả gia, nếu như nay các vị không sanh cầm được tên tiểu tử kia thì đại khái tại hạ có công là người duy nhất đã sanh cầm được một người sống thuộc họ Tả vậy.

Kim chung đạo trưởng nói:

- Hồ đại hiệp đã có ý muốn học cho được hai mươi bảy tuyệt kỹ của chín môn phái chúng tôi thế mà bây giờ đây lại không muốn ra tay ư?

Phi Tẩu Hồ Mai nói:

- Tại hạ đã bắt sống được một người thì thiết nghĩ cũng đã hơn người ta một bước, lẽ nào lại đi làm chuyện vợ đùa cả năm vậy?

Chợt một giọng nói the thé chen vào:

- Tiểu tử ấy sở dĩ không gặp chuyện gì sơ hở chắc là không có gì... Giọng nói này vừa nói đến đây tức thời có người cất tiếng khen: - Chuyện nói phải lắm, để tại hạ lên cầu xem sao.

Lời vừa dứt, một đại hán thân hình nhỏ thó đã nhảy bay lên cầu. Y đứng thẳng người rồi thoạt tiên vận khí điều tức một hồi rồi sau đó mới từ từ đi tới trước.

Y đi rất chậm, thêm nữa y lại dè dặt cẩn thận dị thường, mỗi muội bước đi của y bất quá chỉ di động thân hình được vài tấc đường, thật chẳng khác nào như đối diện với vực thẳm, như đặt chân lên làn băng mỏng. Quần hào ai nấy trở mắt cả ra nhìn xem sao, hy vọng nhờ vào hành động của người đó để tìm ra nguyên nhân tại sao có thể ngã xuống tuyệt vực được.

Chỉ thấy khi chân người đó vừa đặt vào chỗ có hắc vụ thì thốt nhiên hét lên một tiếng chói chang đinh tai nhức óc và lao thẳng người xuống thâm cốc.

Quần hào ai nấy đều đã trở mắt cả ra nhìn mà vẫn không thấy đầu mối ở đâu cả thì đều hãi hùng.

Phi Tẩu Hồ Mai bỗng cất tiếng nói:

- Lão hủ có một kế trông lẫn cho nhau định đem ra thử. Kim chung đạo trưởng nói: - Hồ huynh có rất nhiều biện pháp sao không tự thử xem? Hồ Mai nói: - Nếu như đạo huynh chịu thì tại hạ sẽ xin hầu tiếp. Kim chung đạo trưởng cười nhạt nói:

- Bần đạo tuy đã bị thương nhưng tự tin là vẫn có thể hầu tiếp Hồ thí chủ ở điểm đông khí, nhưng không hiểu thí chủ có kế gì hay, bần đạo xin được nghe cao kiến?

Lúc bấy giờ bao nhiêu cao thủ theo dấu Tả Giám Bạch đều đã đứng cả trên cây xà đá, ai nấy đều hết sức lắng tai nghe.

Phi tẩu Hồ Mai nói:

- Cây Sinh Tử kiều kia, mấy chục năm nay đã có không biết bao nhiêu là nhân vật võ lâm táng mạng ở dưới đó, nhưng giờ đây tên tiểu tử họ Tả lại bình yên đi qua một cách thung dung, vậy bên trong nhất định phải có chỗ ảo diệu, chỗ sơ hở.

Hốt nhiên có một giọng nói lạnh như băng tuyết đỡ lời:

- Điều này khỏi cần nói, ai ở đây mà chẳng được mắt thấy tai nghe? Hồ Mai quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người toàn thân vận đồ đen, da mặt xanh bủng, ở trên má trái có một nốt ruồi to bằng đồng tiền, trên vai dắt một thanh kiếm đuôi thông tua vàng, người này đứng ngay sau lưng.

Hồ Mai chợt dạ nghĩ bụng:

- Người này không hiểu đến từ lúc nào?

Thì ra trong đám người đuổi theo Tả Giám Bạch vốn không có mặt người lạ này, và cũng không hiểu sao y lại vượt được đám quần hào để tới cây xà đá hiểm ác chắn đường.

Phi tẩu Hồ Mai sau khi giật nảy mình rồi lại cười lên ha hả nói: - Tại hạ tưởng ai chẳng dè lại là Tề huynh đã giá lâm tới nơi này! Người mặc đồ đen nhếch mép cười nhạt nói: - Hồ huynh chẳng cần phải khách sáo, tại hạ đang đợi để nghe cao kiến.

Phi tẩu Hồ Mai vốn tự phụ võ công cao cường không coi ai vào đâu, ngay cả hòa thượng Thiếu Lâm và Kim chung đạo trưởng y cũng không để trong tầm mắt, nhưng giờ đây đối với người lạ mặt này y lại phụng phịu cung kính, y sẽ đằng hắng vài tiếng rồi nói: - Ý kiến của huynh đệ là cho một người mạo hiểm qua cầu...

Kim chung đạo trưởng với Phi Tẩu Hồ Mai vốn không ưa gì nhau cho nên tưởng được dịp công kích đối phương, Kim chung đạo trưởng liền cắt ngang nói: - Người lên cầu hẳn là Hồ thí chủ chứ còn ai vào đây nữa phải không?

Hồ Mai gượng cười nói:

- Ai lên trước cũng vậy thôi, người mạo hiểm lên cầu trước đó ngang lưng sẽ buộc chặt một sợi dây mà một đầu dây sẽ buộc vào mình một người khác, nếu như người đi đầu mà trượt ngã thì ít nhất người đi gần y nhất sẽ mang toàn lực ra tiếp cứu để khỏi cảnh chính mình cũng bị lôi kéo theo xuống vực.

Người vận đồ đen lạnh lùng nói:

- Đúng vậy, tuy không cao minh cho lắm nhưng cũng có thể dùng thử được. Kim chung đạo trưởng nói vào:

- Bàn đạo bị thương không nhẹ, khó bề lên cầu, nếu như phải người võ công xoàng thì chỉ tổ hỏng việc, tốn công vô ích, hiện tại người đáng được tuyển chọn nhất theo ý bàn đạo là Hồ thí chủ đây, Hồ thí chủ đã có công phu khinh công siêu tuyệt lại còn có trí mưu tùy cơ ứng biến được.

Hồ Mai cười nhạt nói:

- Nếu như huynh đệ là người lên cầu thì người cứu ứng hẳn phải là đạo trưởng có phải thế không?

Kim chung đạo trưởng đáp:

- Bàn đạo xin rất vui lòng đảm đương.

Hồ Mai được người trên giang hồ ban tặng cho danh hiệu Phi tẩu là đi như bay, quả thật y cũng có một thân khinh công tuyệt luân. Đứng trước bao nhiêu con mắt nhìn vào, y tuy rõ biết tình thế vô cùng hung hiểm nhưng không thể mở miệng nói hai tiếng không được, y khổ sở trong lòng nghĩ bụng: - Ta đưa ra ý kiến khốn khổ này chẳng dè lại tự

hại thân mình.

Nghĩ rồi, y đưa nhanh tả thủ ra điểm vào hai huyết đạo trên người Tả Văn Quyên vừa nói: - Xin phiền Tề huynh vậy.

Người vận đồ đen quét cặp mắt lạnh lùng nhìn mặt Hồ Mai một cái nói: - Hồ huynh nói ra đi xem tại hạ có làm được không?

Phi tẩu Hồ Mai nói:

- Ngoài Tề huynh ra thiết nghĩ hiện tại chỉ sợ không có ai làm được việc này. Giọng nói ngưng một chút rồi tiếp:

- Huynh đệ muốn xin nhờ Tề huynh làm một người chứng nếu vạn nhất mà huynh đệ và Kim chung đạo huynh cùng gặp phải chuyện bất trắc, vì huynh đệ sanh cầm được vị Tả cô nương đây xin gởi Tề huynh, chín đại môn phái đứng chung tên truyền văn ra giang hồ nói rõ việc truyền hai mươi bảy môn tuyệt kỹ cho người nào bắt sống được Tả Giám Bạch, việc này khắp giang hồ đều biết rõ, hiện thời con a đầu này là người sống sót duy nhất trong Tả gia thì dầu cho cửu đại môn phái có tìm lời mượn cớ thoái thác không chịu giữ đúng như lời hứa, nhưng cũng không thể không truyền cho được một tuyệt kỹ.

Người mặc đồ đen vẫn chẳng vui lên một chút nào, y vẫn khó dăm dăm lạnh lùng nói: - Điều này tại hạ đa tạ.

Hồ Mai lại nói:

- Còn một chuyện nữa muốn xin phiền Tề huynh. Hắc bào nhân nói: - Nói đi.

Hồ Mai quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Kim chung đạo trưởng gần giọng nói:

- Nhờ đạo huynh hãy trao báu kiếm trong tay cho Tề huynh giữ cho đề khỏi xảy ra cái cảnh lúc tại hạ rút xuống cầu đạo huynh liền cắt đứt dây buộc.

Kim chung đạo trưởng cười gượng gạo nói:

- Trước bao nhiêu con mắt của quần hào ở nơi đây theo dõi, lẽ nào bản đạo lại đi làm chuyện đồn mạt chạt đứt dây cho được? E Hồ thí chủ lo quá xa chăng?

Hồ Mai nói:

- Biết người thì biết mặt mũi chứ đâu biết lòng, tại hạ bất đắc dĩ phải đề phòng chứ không quá lo nghĩ.

Hắc bào nhân bỗng vung mạnh tay ra chụp cứng lấy cổ tay Kim chung đạo trưởng nói: - Lời Hồ huynh nói chắc không quá đòi hỏi, đạo trưởng nên giao binh khí thì hơn. Kim chung đạo trưởng cảm thấy những ngón tay móc lấy cổ tay mình cứng như thép mà hiện tại y đang bị thương rất nặng không thể kháng cự được nên đành phải

từ từ buông trường kiếm.

Hồ Mai nắm cứng người Tả Văn Quyên giao sang cho người vận đồ đen, nói: - Nhất thiết mọi chuyện xin phiền Tề huynh.

Nói đến đây, y lấy trong mình ra một sợi dây tơ trắng, nói tiếp:

- Sợi dây tơ này có thể treo được một vật nặng ngàn cân, đạo huynh dầu có chưởng lực hùng hồn cũng không thể nào chỉ bằng nguyên chưởng lực mà làm đứt được.

Kim chung đạo trưởng đưa tay ra nói: - Trao sợi dây tơ cho bản đạo nào! Hồ Mai nói: - Không dám phiền.

Đứt lời, y cột sợi dây vào người trước rồi cười nói:

- Dây trên người đạo huynh cũng sẽ do tại hạ cột, đạo huynh nghĩ sao? Kim chung đạo trưởng hỏi hận nghĩ bụng:

- Tên này gian ngoan quỷ quyết quá, ta đẩy y lên thạch kiều, hóa ra lại mua hung hiểm vào người, thật giận!

Nghĩ vậy, nhưng lão cũng đành phải ưỡn ngực nói:

- Vạn nhất tại hạ gặp chuyện bất hạnh, có đại huynh xả thân hầu tiếp thì có chết tại hạ cũng không than tiếc.

Đứt lời, y đưa nhanh song thủ lên cao để cho Hồ Mai buộc dây vào người thành ba vòng ở nơi bụng rồi cuối cùng mới thắt hai nút thật chặt. Kim chung đạo trưởng ngẫm lấy hơi, bất kể đến thương thế đang đau, hai chân đứng bám vào đất thật chặt, lưng tựa vào sát vách núi, đồng dặc nói: - Hồ thí chủ có thể đi được rồi đấy.

Phi tẩu Hồ Mai rút đao cầm ở tay phải, tay trái cầm cuộn dây trong tay trao cho Kim chung đạo trưởng rồi cười nói: - Đạo huynh từ từ thả dây ra, hiện tại chúng ta đã là anh em bất đồng sinh nhưng đồng tử cùng chung sống chết rồi đấy.

Nói rồi y cất mình nhảy lên thạch kiều.

Kim chung đạo trưởng tuy chưa đặt chân lên cầu nhưng trí óc lại khẩn trương hơn kẻ lên cầu nhiều. Cây Sinh Tử kiều ở trong võ lâm đã vang ác danh, phàm những người đặt chân lên ấy xưa nay chưa từng nghe thấy nói có ai trở lại, vừa rồi chính mắt y lại còn thấy hai ba cao thủ võ lâm bỗng dưng vô duyên vô cớ ngã xuống dưới tuyệt cốc. — dưới tuyệt cốc, hắc vụ cứ đùn lên ngàn ngút, âm u, thêm nữa lúc này ở trong màn sương mù hung hiểm lại thỉnh thoảng phát ra những tiếng động ùng ục làm thành một cảnh tượng huyền bí dễ sợ, không thể nào dò cho cùng được. trong lòng Kim chung đạo trưởng giờ đây đã rủ liệt vì hãi hùng rồi.

Kim chung đạo trưởng cố nhịn đau bởi vết thương ở chân, vận hết toàn thân công lực đứng thật vững, trợn trừng mắt nhìn chăm chặp theo từng bước chân của Phi tẩu Hồ Mai.

Phi tẩu Hồ Mai bị Kim chung đạo trưởng nói lời khiêu khích nên trong lúc nóng nảy liền gắng gây thành cục diện khẩn trương như hiện tại. Y đành bắt đắc dĩ phải cố làm ra vẻ ngang nhiên đạp chân lên thạch kiều, ngằm vận công lực chậm chậm tiến tới.

Chợt một ngọn gió lạnh buốt thổi tạt vào mặt khiến y dừng ngay chân lại một cách tự nhiên.

Lúc bấy giờ y đã đi gần tới chỗ tiếp cận màn hắc vụ trầm trầm đầy vẻ khủng bố. Y phát giác ra một điều là vùng hắc vụ trùng trùng ấy giống như một giòng nước sôi sục trong một cái chảo gang đang bị một luồng khí lưu động thật gấp bịt kín lại, từng lúc dập dềnh, trôi lên sụt xuống.

Chỉ bởi vì quãng vụ đó khí trôi lên sụt xuống với tốc độ quá mau nên nếu đứng ở chỗ hơi xa một chút dầu có con mắt thật tốt cũng khó mà nhận biết ra.

Y cố phóng tầm mắt nhìn xem có bóng dáng Tả Thiếu Bạch đâu không nhưng hắc vụ dày như bức màn đen đậm chẳng trông thấy gì cả.

Tình cảnh này khiến cho Hồ Mai nức lòng háo thắng, y nghĩ bụng:

- Tên tiểu tử họ Tả còn ngang nhiên qua được, tại sao ta lại không có thể làm như vậy được?

Hào khí bỗng nảy sinh, y liền khoa chân xông vào trong màn hắc vụ.

Y là người gian ngoa xảo quyết, thấy nhiều biết rộng nên khi chân trái nhấc lên thọc vào trong màn hắc vụ thì đồng thời y mang hết trọng lượng trên người đặt ở chân sau, cho nên chân trái y nhẹ nhàng thò vào trong màn hắc vụ đầy khủng bố.

Y cau mày lại, mồ hôi trán nhỏ giọt, cảm thấy chân trái chạm vào một luồng khí lạnh, buốt cóng chẳng khác gì tra chân vào vùng băng tuyết.

Trong khi đó, một cơn gió nhẹ từ trong màn hắc vụ dày đặc tạt ra thổi hất vào tay áo y. Giây lâu, y định thần thấy không có gì khác lạ xảy ra, đối với một người có một thân võ công siêu tuyệt như y mà vừa rồi phải hoảng sợ hoàn toàn, thần hồn nát thần tính.

Đã lấy lại được tự tin, Hồ Mai nhẹ nhàng đặt chân lên thạch kiều, quả nhiên y không thấy có cảm giác gì lạ thường.

Bây giờ thì vững bụng lăm rồi, Hồ Mai ngoảnh đầu nhìn lại đằng sau, với vẻ ngạo nghễ, ý quét một cái nhìn lạnh lùng qua mặt quần hào, chỉ thấy mấy chục con mắt đều nhìn sững vào mặt y, trong khoảng chớp mắt ấy, y thống khoái cảm thấy vinh quang đã lên tới tột độ, nghĩ bụng: - Cây Sinh Tử kiều danh chấn thiên hạ thì ra cũng chỉ xoàng như thế này thôi.

Trong lúc nghĩ bụng, chân phải y đã từ từ giơ lên thò vào trong màn hắc vụ.

Lúc bấy giờ kể như toàn thân y đã rơi hẳn vào trong màn hắc vụ giăng kín thạch kiều. Cây Sinh Tử kiều sung mãn những chết chóc cùng khùng bố giờ đây đã để mất ấn tượng đáng sợ trong lòng Phi tẩu Hồ Mai. Y chậm rãi di động thân hình bước tới trước hai bước. Trong màn hắc vụ, ngoài luồng gió hàn băng buốt cóng tận xương tủy ra không còn cảm giác nào khác lạ quá nên y chẳng sợ hãi gì nữa, gan mật hăng hái lên rất nhiều.

Thốt nhiên một luồng khí xoáy thật nhẹ thổi hất từ trong màn hắc vụ chẳng khác một trận lãnh phong thốc lại.

Hồ Mai đẩy nhẹ tả thủ, phát ra một luồng âm kinh chặn đứng luồng khí trên, tức thời trong đám hắc vụ nòng nặc bỗng dậy lên một trận phong ba mãnh liệt, uy lực thiên nhiên đã phát tác!

Một chưởng của Hồ Mai nhẹ đẩy ra tợ châm ngay ngòi nổ vẫn ngậm phục sẵn của uy lực đại tự nhiên, một trận cuồng phong ào ạt hùng hực vọt lên trong hắc vụ dày đặc như bài sơn đảo hải âm âm quật tới.

Đại lực lượng này quyết không phải sức một người chống cự được, Phi tẩu Hồ Mai chỉ cảm thấy bị một luồng lốc mạnh mẽ cực cùng cuốn thốc đi, người y không còn tự chủ được, văng tuốt xuống phía dưới thạch kiều.

Một tiếng thét chát tai đột ngột vang lên phá tan bầu không khí tịch mịch của không gian. Kim chung đạo trưởng chỉ thấy sợi dây buộc vào người ông phóng thẳng xuống tuyệt cốc nên trong lòng hoang mang cực độ.

Hắc y nhân đột ngột đưa tay ra nắm chặt sợi dây, ngăm vận kinh lực nói: - Tại hạ giúp các hạ một tay!

Liền theo đó những người đứng bên cạnh Kim chung đạo trưởng đều ùn ùn đưa tay nắm sợi dây đang từ từ chìm xuống, họ đều là đệ nhất lưu cao thủ trên giang hồ nay hợp sức nhau lại xuất thủ, lực đạo không dưới mấy thiên cân.

Thế mà kỳ quái, họ vẫn cảm thấy một dòng kinh đạo rần rần không ngớt truyền từ sợi dây thừng từ phía dưới lên, quần hào võ lâm nắm sợi dây đều thẳng thốt, mặt mày biến sắc, ai nấy đưa mắt nhìn nhau mấy cái rồi cùng hè sức toàn lực kéo rõ mạnh.

Kinh đạo rần rần trên sợi dây đột ngột yếu dần, đầu dây trong tay quần hào thốt nhẹ đi quá nhiều so với sức nặng lúc ban đầu.

Dần dà toàn thể quần hào đã tận mắt thấy Phi tẩu Hồ Mai cứ đơ ở một đầu dây kia. Kim chung đạo trưởng hú vía, nhẹ thở ra nghĩ bụng:

- Nguy quá, nguy quá, nếu như không có bao nhiêu người ở đây xuất thủ trợ lực thì giờ phút này chỉ sợ rằng ta đã sớm bị luồng sức kéo của Hồ Mai lôi xuống kéo phăng đi luôn vào dưới tuyết cốc âm u dày đặc hắc vụ này rồi chứ không sai.

Lúc bấy giờ mà hắc vụ vẫn di động không ngừng, mà Sinh Tử kiều vẫn đứng sừng sững ngạo nghễ trong đám sương mù đen kịt trong khi Hồ Mai chẳng còn là con người lạnh lẽo đầy mưu thần chước quỷ nữa, mặt y xanh dợt như tàu lá, toàn thân cứng đờ tợ như đã sớm tuyết khí chết rồi.

Người mặc đồ đen đột ngột xuất thủ điểm vào mấy huyết đạo trên người Hồ Mai, thốt nhiên y lại nhìn vào mặt Kim chung đạo trưởng nói khan: - Chúng ta xuất thủ cứu đạo trưởng, bây giờ đạo trưởng mang thi thể của y dời khỏi tức khắc hiểm địa này.

Nói đến đây, không đợi Kim chung đạo trưởng trả lời, hắc y nhân liền cấp Tả Văn Quyên lui nhanh lại sau trước.

Quần hào được tận mắt thấy Phi tẩu Hồ Mai gặp biến trong bụng đã sớm hãi hùng còn đâu can đảm mà mạo hiểm liền cũng chẳng hèn mà cùng rùng rùng men theo cây xà đá thụt lui.

Xem ra chỉ khổ cho Kim chung đạo trưởng, vết thương ở chân y đã kỳ nặng chưa có thì giờ băng bó lại, giờ đây lại còn phải vác cái xác cứng như khúc gỗ của Hồ Mai, trong lòng cứ hậm hực không thôi, chẳng làm sao thoát ra lời được.

Quần hào đã rút lui ra khỏi cây xà đá nằm bên vách núi chót vót, bây giờ người mặc đồ đen mới lạnh lòng tiếp:

- Giờ đây có thể ném y xuống được rồi, xem có thể cứu được không cho biết?

Người này có khuôn mặt khô dài như thể được phết lên một làn sương lạnh, chỉ cần đưa mắt nhìn độ hai cái là thấy ớn lạnh hải hùng rồi. Đứng trước cái lối sai xử hách dịch của y, quần hào không một ai dám hó hé phản đối qua một câu hay bằng một cử chỉ.

Cuối cùng chỉ có hòa thượng Thiếu Lâm thân hình cao lớn hình như không thích thái độ cuồng ngạo của hắc y nhân cho nên một mình lão lẫn ra xa hơn trượng ngửa mặt lên dòm trời.

Kim chung đạo trưởng từ từ sẽ đặt Phi tẩu Hồ Mai xuống đất, thở phào nhẹ nhõm rồi xé ra một mảnh đạo bào băng bó vết thương lại cẩn thận.

Hắc y nhân dùng tả thủ nhắc cổ áo Phi tẩu Hồ Mai, hữu chưởng đánh bốp một tiếng vỗ vào gáy Hồ Mai, liền theo đó lại vuốt lên mười mấy huyết đạo trên người y.

Hai con mắt nhắm nghiền của Hồ Mai đã từ từ động đậy, trái tim tinh

chỉ của y cũng bắt đầu đập.

Hắc bào nhân đưa hữu chưởng nhẹ nhàng ấn xuống đỉnh đầu Hồ Mai, một luồng hơi nóng theo đó dồn xuống xâm nhập vào trong huyết đạo của Hồ Mai.

Bổng Phi tẩu Hồ Mai thở dài sườn sượt mở hai mắt ra. Hắc bào nhân lạnh lùng nói:

- Hồ huynh giao vị cô nương này cho tại hạ, tại hạ đã cứu mạng Hồ huynh, như vậy cũng đủ gọi là có báo đáp rồi?

Phi tẩu Hồ Mai biết kỹ rằng nếu như y già mồm biện luận dần dai hoặc để lộ vẻ bất mãn thì đối phương chỉ cần khẽ đẩy tăng nội lực vào lòng bàn tay là lập tức huyết đạo ở thiên linh cái của y nát tan ngay. Người này ở trên giang hồ xưa nay vẫn nổi tiếng là tàn độc khủng khiếp. Hai chục năm trở lại đây trên giang hồ các nhân vật võ lâm táng mạng dưới bàn tay lão không biết bao nhiêu mà kể nữa. Hồ Mai sức nhớ đến việc y phải khổ đấu, chua lắm mới sanh cảm được người con gái họ Tả, đang tính dùng nàng để đổi lấy việc học tuyệt kỹ của chín đại môn phái. Chẳng dè hóa ra mừng hụt, trong lòng y rất đổi không vui nhưng ngoài miệng không dám thốt lời, y cố nén cơn giận nói: - Tề huynh nói không sai, chính phải như thế mới gọi là công bình.

Hắc bào nhân từ từ thu hữu chưởng ấn trên đầu Hồ Mai về nói: - Nếu đã như vậy, tại hạ xin kiêu ở đây vậy.

Nói rồi y nhanh nhẹn xốc Tả Văn Quyên lên tung mình nhảy vọt đi, người đã vèo xa hơn một trượng, y nhảy liền thêm mấy cái nữa đã mất tăm tích, không còn trông thấy bóng hình đâu nữa.

Mấy chục con mắt đổ dồn vào nhìn người mặc đồ đen nhưng không một ai dám cả gan ngăn trở y cả.

Phi tẩu Hồ Mai chậm rãi đứng thẳng người dậy, nhật thanh trường kiếm hắc bào nhân ném dưới đất huy động liền mấy đường. trường kiếm lóe lên liên hồi chặt đứt sợi dây buộc trên người y, xong đâu đấy, y trở ngược mũi kiếm đưa đốc kiếm vào tay Kim chung đạo trưởng nói: - Tại hạ phen này thoát chết là nhờ tay đạo huynh. Chúng ta mãi mãi không quên nhau, thế nào mai này cũng còn có dịp gặp gỡ, tại hạ giờ đây xin phép đi trước một bước.

Y tung mình lao đi như bay, thực đúng với danh hiệu Phi tẩu mà giang hồ ban tặng. Hồ Mai đi rồi, quần hào mới đưa mắt đảo dáo tìm kiếm hòa thượng Thiếu Lâm, mới hay hòa thượng cũng đã bỏ đi đâu mất từ hồi nào.

Quần hào lại ngược mắt nhìn cây Sinh Tử kiêu nhưng thấy hắc vụ mônh môn nên chẳng có ai dám cả gan mạo hiểm vào chốn đây

khủng bố tử vong đó nữa.

Hãy nói Tả Thiếu Bạch miên man đạp chân lên Sinh Tử kiều. Chàng chậm rãi lần bước đi tới trước, cảnh nhà tan cửa nát, phụ mẫu đều bị chết thảm, bao mối thương tâm thống khổ ấy dày vò khiến chàng tan nát cả cõi lòng, trí óc chàng trở nên lơ lửng. Chàng chỉ còn nhớ được chỉ độc mỗi việc, ấy là qua cho được Sinh Tử kiều.

Màn hắc vụ lưu động dưới cây cầu thốc lên những làn hàn phong từng hồi hất tung tay áo chàng phàn phật. Trong lúc ấy chàng càng đi, thân cầu càng chúc xuống, màn hắc vụ bao vây lấy toàn thân chàng, hàn khí chàng gia tăng, sức rét buốt cắt da.

Cảnh tượng hãi hùng đáng sợ ấy chẳng khiến được Tả Thiếu Bạch phải chú ý, chàng cũng chẳng buồn vận khí để ngự hàn, ngay cả ý niệm phải chống chọi với uy lực của thiên nhiên chàng cũng không có nữa.

Bây giờ chàng đã bơ phờ, tan nát cõi lòng, thần trí phiêu diêu, chàng đã chẳng còn thấy sự chết chóc là đáng sợ, đến nỗi một ngọn núi sừng sững cao chọc mấy mù bông sẫm đỏ trước mặt, chàng cũng không màn tới né tránh.

Cái tướng đi chậm rãi mất hồn, mất vía của chàng lại hóa ra trùng hợp với chiều lưu chuyển của luồng khí ghê gớm. Luồng khí lưu này vô cùng quái lạ, nó được hình thành do hình thế núi trùng trùng điệp điệp chạy dài cả ngàn dặm và một luồng ám lưu ở dưới tầng đất.

Luồng ám lưu ở dưới tầng đất khi đến địa phận tuyệt cốc thì bạo xuất khỏi mặt đất, cứ như thuận theo chiều mà lưu chuyển ào ạt như nước vỡ bờ, nhưng rồi nó lại bị mấy chân vách núi vòng cao ngút ngàn chặn mất đường cho nên phải bật văng thối ngược trở lại tạo thành luồng xoáy lưu kỳ quái hiện tại.

Trong khi ấy, luồng khí lưu thối men theo thế núi bị hai dãy núi ở hai bên mép chèn ép thêm bị vách đá cong queo ngăn chặn liền vào hợp với luồng ám lưu ở dưới mặt đất, cả hai bị luồng gió thổi lộng ở trong sơn cốc thốc lên gây thành màn hắc vụ lưu động trong tuyệt hắc, thế núi cong queo suốt năm có qui luật ngăn chặn luồng lưu khí tập thành một luồng "hồi tiền phong".

Luồng hồi tiền phong kỳ dị này lưu động theo luồng khích lưu ở dưới đáy cốc, càng đi lên nó lại chàng tan loãng dần đi.

Thế nhưng, luồng gió loãng tan khinh vi này lại chứa một uy lực mạnh vô song, nếu như gặp phải một trở lực thì uy thế của nó tức thời tăng cường dễ sợ, nếu như người bị đụng đầu với nó mà không

chú ý tới, cứ mặc cho nó xoay theo qui luật trong suốt năm của nó thì không sao cả, nhược bằng hoảng hốt hay tự thị võ công cùng sức mạnh vận sức kháng cự thì oai lực tự nhiên càng ghê gớm hãi hùng, cho nên thứ oai lực của đại tự nhiên này không phải là chuyện sức người có thể dùng võ công kháng cự được.

Tả Thiếu Bạch trong lòng quá nỗi đau đớn về cái chết thê thảm của phụ mẫu và trưởng huynh lâm nạn, chàng miên man đi không chú ý đến cảnh tượng chung quanh hóa nên cuối cùng lại vượt qua được Sinh Tử kiều hết sức bình yên trong khi Sinh Tử kiều là chốn hung hiểm vô cùng.

Phía bên kia cầu cảnh vật hiện ra khác lạ hẳn. Một dãy núi vây bọc lý một khoảng đất bằng phẳng rộng hàng trăm mẫu. Đâu đâu trên mảnh đất này cũng thấy tươi tốt những hoa, một vùng sặc sỡ, mấy khóm trúc thanh bai mọc lẫn lộn trong rừng sơn hoa.

Trong khoảnh khắc mới mẻ này hẳn nhiên phải có người, bởi vì thấy có dấu vết khai phá, có ruộng vườn trồng đủ ngũ cốc và rau cải.

Dãy sơn hoa sặc sỡ rực đỏ và rau cải, ngũ cốc vẫn chưa lồi cuốn được sự chú ý của Tả Thiếu Bạch, chàng vẫn miên man bước đi như người không hồn.

Khi ấy, dưới một gốc cây hồ đào cao lớn có một ông già râu tóc bạc phơ ngồi. Trước mặt ông lão kê một cái bàn, trên bàn bày bốn cái đĩa thức nhắm, một chén rượu, một đôi đĩa. Ông lão tự rót rồi ngồi uống một mình vẻ mặt hớn hờ đầy tự đắc.

Lúc bấy giờ Tả Thiếu Bạch đi ngang qua bên cây hồ đào thản nhiên như chẳng hay biết chuyện gì dưới gốc cây có người ngồi, chàng cứ nhìn thẳng về trước mà đi không ngó ngang ngó dọc, không nhìn quanh quất.

Dáng điệu lạnh lùng của chàng trái lại khiến cho lão nhân đâm ra hiếu hỷ, lão đằng hắng mấy tiếng gọi giật giọng: - Tiểu tử, tiểu tử kia! Tả Thiếu Bạch ngây ra như chưa nghe, chàng vẫn cứ chậm rãi lần bước đi tới.

Lão nhân cau mày đột ngột công tay búng cái tách, một luồng chỉ phong cực lợi hại vọt thẳng tới đánh trúng ngay đầu gối phải nơi huyết Khúc tuyền của Tả Thiếu Bạch.

Lão nhân vẫn tưởng cái búng tay của lão chỉ dùng có ba thành công lực, chưa hẳn đã có thể đánh trúng đối phương mà dẫu có đánh trúng cũng chưa hẳn đã đủ thương y, chẳng dè chân phải Tả Thiếu Bạch bị trúng chỉ phong tức thời quỵ ngay xuống, chàng ngã bổ xối ra đất.

Thần trí của Tả Thiếu Bạch đang ngờ ngẩn mê man bị trúng chỉ

phong của lão nhân bỗng sực tỉnh hẳn.

Chàng ngoái cổ nhìn, chỉ thấy một lão nhân râu tóc bạc phơ cất bước đi lại. Bất giác chàng thở dài nghĩ bụng: - Ta đã đi qua được Sinh Tử kiều kể như vậy cũng đã không đến nỗi phụ với mạng lệnh của phụ mẫu, giờ đây có phải chết trong tay lão nhân này thì lại chàng sớm gặp gia nương, trưởng huynh nơi hoàng tuyền.

Nghĩ vậy, chàng nhắm chặt hai mắt, chẳng thèm nhìn đến lão nhân. Thần trí mê loạn của chàng tuy đã tỉnh ra nhưng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo hẳn cho nên chàng vẫn chưa hiểu hết được ý nghĩa những lời dặn đi dặn lại của phụ mẫu kêu chàng phải vượt qua cho được cây Sinh Tử kiều.

Lúc đó bỗng nhiên chàng cảm thấy chỗ huyết đạo nơi chân phải bị vỗ đánh chát một cái, huyết đạo đang bị khóa tức thời được giải khai. Tả Thiếu Bạch mở choàng mắt, nhìn thấy lão nhân mỉm cười hiền hòa đứng ngay bên người chàng, xem thái độ của lão nhân không có vẻ gì là ác ý.

Tả Thiếu Bạch từ từ ngồi dậy, đưa mắt nhìn xung quanh thở ra một hơi dài nói: - Lão bá bá, tại sao lão bá bá không giết cháu?

Lão nhân cười nói:

- Tiểu tử tuổi non choẹt này, việc gì lão phu lại phải giết nhà ngươi mới được chứ?

Tả Thiếu Bạch nói:

- Trong suốt tám năm trời nay, văn bối chỉ toàn gặp những người muốn giết sạch cả nhà văn bối.

Lão nhân thôi cười nói: - Có chuyện này sao? Thiếu Bạch đỡ lời:

- Vâng, không sai một chút nào! Cho nên văn bối mới lấy làm lạ tại sao bá bá điểm huyết cháu rồi lại giải?

Lão nhân nói:

- À! Chuyện này tại nhà ngươi không nghe lời lão phu nên lão mới điểm huyết đấy thôi, chúng ta không thù không oán, cho nên ta giết nhà ngươi làm gì, hà huống trong một đời lão phu, trừ hai bận lỡ tay đã thương hại người ra thì chưa từng sát hại ai bao giờ cả.

Thiếu Bạch chậm rãi đứng thẳng người lên hỏi:

- Đây là đâu bá bá? Cháu đi như vậy đã hết Sinh Tử kiều chưa? Lão nhân đáp:

- Địa phương này không có tên gọi, lão phu tự đặt cho nó tên là Vong ưu cốc, ha ha, bất luận người nào có thể tới được đây thì rồi cũng sẽ hết lo nghĩ, phiền não. Nếu như nhà ngươi không đi qua được Sinh Tử kiều thì làm sao mà tới chỗ Vong ưu cốc này cho được.

Cảnh chết thảm của phụ mẫu bỗng hiện ra trong đầu Thiếu Bạch,

chàng hơi choáng váng người thở dài nói: - Tuy thế, tuy đã đặt chân lên Vong ưu cốc nhưng vẫn bối vẫn không thể nào quên đi được mối thù của phụ mẫu, trưởng huynh và tỷ tỷ!

Lão nhân nói:

- Thế nào? Cả gia đình ngươi đều bị người khác giết rồi? Thiếu Bạch đáp:

- Dạ đúng như vậy, gia đình cháu cả thầy năm người, hiện tại đại khái chỉ còn có một mình cháu mà thôi.

Lão nhân không nén được một tiếng thở dài nói:

- Tiểu tử đáng thương thật, tại sao người ta lại muốn giết hại phụ mẫu, trưởng huynh và tỷ tỷ ngươi?

Thiếu Bạch nói:

- Đây là một công án trong võ lâm, phụ mẫu vẫn bối bất quá bị người mưu hại cho nên mới sa chân vào chỗ thị phi khiến nhà tan cửa nát.

Lão nhân nói:

- Lệnh tôn và lệnh đường không hiểu bị người nào sát hại và sát hại ở chỗ nào? Thiếu Bạch đáp:

- Ngoài chín đại môn phái còn có tứ môn, tam hội và người của lưỡng bang. Vô số cao thủ ấy chỉ muốn giết cho kỳ được người nhà họ Tả vẫn bối mới cam nguyện. Hừ, gia nương bị sát hại ở chỗ gần Sinh Tử kiều, vẫn bối phải tìm họ để trả thù cho gia nương.

Lão nhân nói:

- Việc báo thù để sau sẽ nói lại, hiện tại đầu óc nhà ngươi vẫn còn chưa tỉnh táo hẳn, vậy trước hãy nghỉ ngơi một lúc, đợi khi trí óc thật là tỉnh táo chúng ta sẽ nói lại chuyện cũ.

Thiếu Bạch nói:

- Đa tạ lão tiền bối có lòng lo lắng cho.

Lão nhân nhanh như điện chớp, thò tay ra nắm chặt lấy mạch huyết ở cổ tay phải của Thiếu Bạch rồi nói: - Đi, ta đưa nhà ngươi tới chỗ mái tranh của ta.

Thiếu Bạch bị nắm huyết đạo ở cổ tay phải, dầu cho không có muốn đi cũng không thể được nên đành để mặc cho lão nhân lôi tới túp lều tranh của lão. Hai người đi vào trong nhà thì lão nhân mới dùng song thủ nhắc bổng người Thiếu Bạch đặt lên một cái chõng, liền theo đó lại điểm ngay vào thuyệt huyết trên người chàng, nói: - Nhà ngươi hãy ngủ kỹ đi một giấc.

Nói rồi lão nhân chậm rãi quay ra ngoài. Thiếu Bạch trong trí rất sáng suốt nhưng thuyệt huyết bị điểm, chàng dầu có miệng cũng khó nói nên lời, hai ní mắt chàng không còn tự chủ được từ từ nhắm nghiền lại, chàng thiếp đi trong giấc ngủ triền miên.

Không biết bao lâu thời gian đã qua đi, trời đã tối đen. Thiếu Bạch tỉnh dậy giương mắt nhìn quanh, chỉ thấy lão nhân ngồi bên một cái bàn gỗ uống rượu, cử chỉ nhàn nhã thơi thới, ở một góc nhà tranh có cắm cao một ngọn đuốc gỗ thông.

— bên ngoài trời bóng tối mênh mông, không trông rõ vật gì cả.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 3

Vương giả có cửu kiếm

Thiếu Bạch chậm rãi ngồi dậy, bước xuống chõng đi thẳng tới bên lão nhân. Lão nhân nâng chén rượu lên uống một ngụm, nói: - Tiểu tử, có uống chút rượu chơi không?

Thiếu Bạch thưa:

- Rượu vẫn bồi không uống nhưng cổ khát lắm. Lão nhân nói:
- Đằng sau căn nhà tranh này có ba cái giếng nhỏ, thế nhưng nước ở trong giếng không giống nhau...

Nói đến đây, khuôn mặt lão nhân đột nhiên thoáng hiện một vẻ kỳ bí khó tả, lão nhìn Thiếu Bạch tiếp lời: - Tiểu tử, ta hy vọng nhà ngươi chọn lấy một con đường an toàn.

Thiếu Bạch hoang mang nói:

- Lão tiên bối, chọn con đường an toàn gì? Vẫn bồi nghe chưa được rõ? Lão nhân nhìn thẳng nói:

- Thế ư, cũng chẳng trách nhà ngươi được, chỉ trách cái lão phu không nói cho rõ. Chuyện như thế này, ở đằng sau túp lều tranh này có ba cái giếng nhỏ, cái giếng ở ngay chính giữa là nước thông thường như nhà ngươi vẫn gặp, vẫn uống không hại gì tới người ta vì nó an toàn nhất.

Thiếu Bạch sinh ra tò mò, hỏi:

- Dạ thế nước ở trong hai cái giếng ở hai bên khác với nước thông thường sao? Mặt lão nhân hiện lên nét lo âu nói:
- Đúng vậy, nước giếng ở hai bên đều là không phải thứ nước thông thường. Trong một giếng có chất kịch độc, nếu uống vào thì chỉ trong khoảng công phu một tuần trà, độc tách tức thời phát tác, máu sẽ trào ra khỏi thất khiếu mà chết tươi.

Thiếu Bạch nói:

- — trong hai giếng đều có chất độc? Lão trầm ngâm giây lâu rồi mới

nói:

- Chỉ có một giếng có, còn ở trong giếng kia là thứ nước thạch nhũ vô cùng khó kiếm, uống vào sẽ trợ lực cho cơ thể rất nhiều. Hừ, tiểu tử, ta nghĩ nhà ngươi uống nước trong cái giếng ở giữa đi, uống nước trong giếng đó rồi làm bầu bạn với lão phu cho lão êm ả qua những chuỗi ngày còn lại trong đời.

Thiếu Bạch lắc đầu nói:

- Không! Văn bối cần phải quay ra, gia nương bảo rằng văn bối qua được Sinh Tử kiều thì không làm cho các người thất vọng. Nhưng văn bối không thể nào quên được mối thù của gia nương bị chết thê thảm, chính mắt văn bối được trông thấy gia nương bị chết thê thảm, lại còn đại ca, tỷ tỷ các người cũng đều chết rồi! Bạch hạc môn và Tả gia cũng chỉ còn có một mình văn bối sống sót, cháu phải báo thù cho gia nương, tra ra cho rõ chân tướng của sự việc...

Lão nhân nhẹ nhàng vuốt râu đỡ lời:

- trong chốn Vô ưu cốc này thì đã cách tuyệt hẳn với thế gian, hận cừu, ân oán đều không có ở nơi đây. Tiểu tử, nếu như gia nương nhà ngươi mà không chết vì tay những nhân vật trong võ lâm truy sát thì dầu cho thế cũng không vĩnh viễn mãi mãi bất tử được! Ha, ha, trăm năm đời người như giấc mộng, người hà tất phải khổ thân báo thù với báo oán làm gì?

Thiếu Bạch đứng sững ngậy ra nhìn lão nhân, hai mắt chàng bốc lửa, tia ra những ánh lửa giận dữ, nhưng chàng chỉ trầm ngâm chứ không nói.

Lão nhân nâng tay uống cạn chén rượu, rồi lại rót đầy một chén nữa, cười nói:

- Nhà ngươi nhìn ta như thế làm gì? Ha, ha, hình như ở trong con mắt ngươi loang loáng có vẻ bất mãn ta lắm thì phải?

Thiếu Bạch nói:

- Văn bối trong lòng có mấy câu thắc mắc, muốn hỏi lão tiền bối. Lão nhân cười nói:

- Mấy chục năm nay, lão phu có một mình, muốn nói một câu mà không được, vậy khúc mắc gì ngươi cứ nói ra đi!

Thiếu Bạch nói:

- Lão tiền bối năm nay tuổi được bao nhiêu?

Câu hỏi này quá đột ngột làm cho lão nhân kinh ngạc à lên một tiếng, uống cạn chén rượu rồi hỏi lại: - Tiểu tử, nhà ngươi muốn hỏi lão phu bao nhiêu tuổi, có phải vậy không?

Thiếu Bạch đáp:

- Dạ đúng vậy! Văn bối đoán chừng lão bá khoảng độ bảy mươi rồi.

Lão nhân ha hả cười lớn rồi nói:

- Đâu có để nhà ngươi đoán đúng, tiểu tử, trước tiên ngươi hãy nói cho biết ngươi bao nhiêu tuổi rồi.

- Văn bối năm nay mười lăm. Lão nhân cười nói:

- Hay lắm hay lắm, vậy nhà ngươi còn phải sống bảy mươi lăm năm nữa thì tuổi tác mới bằng tuổi của lão phu hiện tại.

Thiếu Bạch nói:

- Sống bảy mươi lăm năm nữa, bảy mươi lăm cộng với mười lăm, lão tiền bối năm nay chín chục tuổi rồi sao?

Lão nhân bèn cười nói:

- Đúng thế, nếu như lão phu mà không bước chân ra khỏi cái căn nhà này thì có sống thêm được chín chục tuổi nữa cũng không là chuyện lạ.

Thiếu Bạch nói:

- Lão bá sống ngang với Nam sơn, thật cũng kiện khang vô cùng.

Lão nhân nghe nói biến sắc mặt, chỉ thoáng qua thôi rồi trầm tĩnh lại nói: - Hay lắm! Nhà ngươi chửi lão phu ngu si ngoan cố như vậy thật là hay. Thiếu Bạch cung kính nói: - Thực ra văn bối không có tâm địa như vậy!

Lão nhân bật cười nói:

- Lão phu đây xem ra cái lối chửi người của nhà ngươi hay lắm, bây giờ lão phu xin nghe cao kiến.

Thiếu Bạch cổ họng khô ran, nói năng đau rát, chàng bèn nói:

- Để văn bối uống ngụm nước trước để thấm giọng rồi văn bối nói cũng chưa muộn. - Không được!

Liên theo tiếng quát, Thiếu Bạch chỉ thấy bóng người loáng lên trước mắt, lão nhân đã cầm chén rượu đứng chắn ngay trước mặt chàng cười nói: - Tiểu tử, nếu nhà ngươi uống nhầm nước có chất độc lẫn quay ra chết thì còn có ai tới chửi lão nữa. Lão xem nhà ngươi hãy uống trước một chén rượu này thì hơn, thấm giọng bằng chất rượu ngọt thế nào cũng tăng thêm hăng hái, có chửi gì cũng thấy thống khoái hơn.

Nói rồi lão nhân cười rất tươi, không có vẻ gì là cay chùng tức uất.

Thiếu Bạch đỡ lấy chén rượu, ngửa cổ uống ọc vào.

Chất rượu nóng cháy, Thiếu Bạch uống hết một chén cảm thấy không đủ sức chịu đựng sức rượu cay xè, một luồng sức nóng chạy rần rần trong đờn điền, mặt chàng tức thời đỏ gay như gấc.

Bạch tu lão nhân bèn cười nói:

- Tiểu tử, thứ rượu này lão phu tự cất lấy, hương vị nó ra sao? Thiếu Bạch lẳng lẳng nói:

- Rượu ngon đựng nhằm người, lão tiền bối sống yên ổn trong Vô ưu cốc, không đi lại với người đời, cùng mục nát với cỏ cây thật rất nên có thứ rượu ngon như thế này làm bầu bạn.

Lão nhân gục gặt đầu khen:

- Chửi hay tuyệt! Thống khoái lâm ly khiến người nghe cũng bắt nghiền! Thiếu Bạch đỡ lời:

- Lão tiền bối đã sống chín chục tuổi lại còn muốn sống thêm chín chục năm nữa, hai cái chín chục vị chi là một trăm tám, có thể nói như vậy đã là sống lâu quá thọ rồi?

Bạch tu lão nhân gặt đầu cười nói:

- Nếu như lão phu chịu chú trọng một chút về phương pháp dưỡng sinh thì sống trên hai trăm năm tuổi không phải là chuyện khó.

Thiếu Bạch có chút rượu trong người sang sảng giọng nói:

- Nhưng sau hai trăm năm ngọn núi này vẫn xanh, nước suối vẫn chảy dài còn hài cốt của lão tiền bối thì đã theo cùng với cỏ cây mục nát trộn lộn với lớp bùn ở chốn Vô ưu cốc này.

Lão nhân lắng lặng thở dài nghĩ bụng:

- Lời nhà người nói không sai, dầu cho ta có sống trên hai trăm năm thì rồi cuối cùng cũng phải chết, cùng chung số phận với cỏ cây ở trong chốn Vô ưu cốc này chứ không sai, chỉ có điều hoa tàn rồi đến mùa năm sau gió xuân phơi phới, hoa lại nở, cây khô rồi đến mùa xuân năm sau lại xanh non, còn như ta chết rồi, thì?

Lão nhân nói đến đây, Thiếu Bạch nhanh nhẹn chêm lời:

- Đừng nói là lão tiền bối chỉ có thể sống được hai trăm tuổi, dầu cho người có sống được năm trăm tuổi đi nữa thì so sánh với hiện tại người chín chục tuổi có gì là không giống đâu?

Bạch tu lão nhân bị mắng chơi với, tâm thần chéch choáng, dao động như say rượu, năm ngón tay bồng dờ ra, chén rượu rơi ngay xuống đất vỡ vụn.

Thiếu Bạch chỉ bằng vào hơi rượu kích động cho nên lời ăn tiếng nói vô cùng phóng túng, kịp đến khi lão nhân đánh rơi chén rượu trong tay vỡ tan thành từng mảnh chàng mới sực tỉnh, với một số tuổi ít ỏi như chàng hiện tại khi ăn nói với một vị trưởng lão có tuổi, râu tóc bạc trắng, lại cuồng ngạo vô lễ thì thực đắc tội, bất giác chàng hổ thẹn trong lòng, vội vàng nói: - Lão tiền bối nổi giận rồi đấy sao? Vãn bối tuổi dại vô trí, không hiểu việc đời, tự biết có tội với lão tiền bối, dám mong lão tiền bối đại lượng bao dung.

Bạch tu lão nhân lắc đầu thở dài nói:

- Tiểu tử, người không có lỗi gì hết, nhà người chửi ta rất phải, lão phu ở ẩn mãi trong Vô ưu cốc này, một cây Sinh Tử kiêu cật đứt lỏi

qua lại với nhân gian cho nên lão phu mới có cái cảm tưởng rằng thị phi ân oán, tình cừu ái ó như xa hăn với mình. Hừ, nhưng kỳ thật, mọi sự mọi việc trong chốn nhân gian vẫn y nguyên một mô dạng như thuở lão phu cất bước vào Vô ưu cốc này vậy. Thù oán yêu ghét không thứ gì là không giống chỉ có điều mắt lão phu không trông thấy, tai lão phu không nghe cho nên lòng mới không phiền, thể thôi, chứ có bổ ích gì cho sự việc đâu?

Thiếu Bạch nhìn theo lưng ông lão bỗng nhiên cảm thấy hình như ông lão chợt già đi rất nhiều, bước đi của lão loạng choạng như thể không mang nổi thân người. Thấy vậy bất giác Thiếu Bạch bùi ngùi thương xót, chàng vội vàng chạy theo, chìa tay đỡ lấy cánh tay trái của lão nhân.

Bạch tu lão nhân chậm chậm quay đầu lại, khẽ mỉm cười nói:

- Tiểu tử, tối hôm nay lão phu mới cảm thấy quả thật mình già lão luôn khụ rồi. Hừ, trên trường giang sóng sau xô sóng trước, một lớp người mới thắng người cũ, lão phu vào lúc chưa chết mà được trông thấy nhân vật anh hùng của lớp người sau thì chết cũng không còn điều gì ân hận rồi!

Thiếu Bạch gượng cười nói:

- Lão tiên bối quá khen, gia đình văn bối tan nát, văn bối là đứa trẻ bơ vơ, lưu lạc hoang sơn, trong lòng chứa đầy uất hận, lẽ nào có thể xứng đáng với tiếng nhân vật anh hùng!

Bạch tu lão nhân nói:

- Tiểu tử, nhà ngươi có tư cách anh hùng đấy, mà lòng dạ lại nhân hậu. Trong cõi đời ô trọc, trên võ lâm âm ám chính phải cần có những nhân vật như nhà ngươi dùng ba thước sắt quét sạch hết những hiểm ác ở nhân gian, thắp lên một ngọn đèn sáng cho võ lâm.

Thiếu Bạch phập phồng nói:

- Lão tiên bối, tài học, võ công của văn bối chỉ thường thôi, chứ không có gì đặc biệt... Lão nhân cười đỡ lời: - Điều này không can hệ, nếu học chưa đến nơi thì chịu khó đọc thêm một ít sách, võ nghệ không thể trừ được kẻ ác thì lại cầu danh sức nhờ chỉ điểm và khổ công điều luyện.

Thiếu Bạch nói:

- Danh sức ở đâu? Muốn vào mà không có cửa! Lão nhân chậm rãi ngồi xuống một cái ghế trúc, nói: - Tiểu tử, nhà ngươi có thể biết được lão phu là ai không? Thiếu Bạch lắc đầu nói: - Tha lỗi cho văn bối tuổi còn nhỏ, không biết lão tiên bối...

Lão nhân đột nhiên tươi hăn ra, mặt không còn dáng ưu uất. Lão cười rất tươi, ngắt lời Thiếu Bạch mà hỏi: - Gia gia của ngươi có phải

là chương môn nhân của Bạch hạc môn không?

Thiếu Bạch đáp: - Dạ phải... Lão nhân nói tiếp:

- Lão phu mang máng nhớ rằng vị chương môn nhân của Bạch hạc môn ấy không phải họ Tả?

Thiếu Bạch nói:

- Gia phụ tiếp nhận chức vị chương môn nhân Bạch hạc phái từ tay ngoại tổ văn bối. Bạch tu lão nhân nói: - À, ra thế! Có vậy chứ...

Ngừng lại một chút, lão nhân tiếp lời:

- Nhà ngươi không hiểu lệnh tôn vì lẽ gì lại bắt ngươi phải mạo hiểm vào nơi trăm phần chết mới có một phần sống khi vượt qua Sinh Tử kiều sao?

Thiếu Bạch đáp:

- Chuyện này văn bối không được rõ lắm, gia phụ không có khi nào nói rõ nguyên nhân, nhưng theo văn bối nghĩ thì thấy rằng toàn gia văn bối bị lòng đuổi suốt tám năm trường, quả rằng trời đất tuy rộng lớn nhưng không có một nơi một chốn nào Tả gia có thể trú chân, cho nên chỉ còn cách xông vào nơi kỳ hiểm, vượt qua Sinh Tử kiều để lẩn tránh gót sắt theo dấu của thiên hạ võ lâm.

Bạch tu lão nhân cười nói:

- Ngoài lý do này ra còn có gì nữa không?

Thiếu Bạch nói:

- Ngoài ra văn bối không còn biết gì nữa.

Bạch tu lão nhân giơ tay vuốt tóc Thiếu Bạch cười nói:

- Trừ cái việc lẩn tránh gót sắt theo dấu ra, chắc lệnh tôn còn muốn nhà ngươi tới đây để thử thời vận?

Thiếu Bạch ngó ra nói: - Văn bối muốn thử thời vận? Bạch tu lão nhân cười nói:

- Đúng thế, muốn nhà ngươi thử thời vận, tiểu tử. Hàng ngàn hàng trăm năm trước đã có cây thạch kiều này rồi nhưng nó cứ chìm mãi trong cảnh vô danh không được ai biết tới. Lão phu không dám khoe mé bảo rằng cây Sinh Tử kiều do lão phu và một vị cố hữu mà danh tiếng lẫy lừng, nhưng quả có chuyện cây thạch kiều bởi duyên cơ có lão phu và một vị bằng hữu vượt qua mà tiếng tăm càng hiển hách hơn.

Thiếu Bạch nói:

- Văn bối vẫn còn có đôi chỗ không được hiểu? Bạch tu lão nhân nhẹ thở dài nói:

- Cây Sinh Tử kiều không hiểu được người nào phát hiện ra. Chỉ biết một trăm năm trước đây, nó được bàn tán đến trong võ lâm giang hồ, khi ấy cây Sinh Tử kiều ngày hôm nay có tên là Tử kiều, có nghĩa

rằng kẻ phàm nào mà đặt chân lên cây cầu đó thì đừng có tưởng đến chuyện sống!

Thiếu Bạch nói: - Thì ra là thế!

Bạch tu lão nhân nói tiếp:

- Tình hình trên giang hồ phức tạp lắm, cây Tử kiều lấy công của Tạo hóa hình thành một luồng khí lưu đặc biệt, cộng thêm vớ luồng ám lưu ở dưới đáy sơn cốc bị thể núi cong queo ngăn trở khiến xoáy vòng trong cốc, hình thành một loại triền lưu năm này qua năm khác, lâu dần thành một loại Hồi triền phong kỳ quái, chất chứa uy lực cường đại của tự nhiên. Cái thiên địa tạo hóa công năng này thanh thế kỳ mãnh, bất luận người có võ công cao cường tới đâu cũng khó lòng chống cự được. Do thế từ đây trở đi sau khi cây cầu được truyền tụng trên giang hồ đã thu hút lòng háo kỳ của vô số nhân vật võ lâm. Những người này kết bè tụ nhóm từng năm ba người, một lòng cố đi qua cho được thạch kiều, nhưng hết thấy đều bị luồng hồi triền phong thổi phăng xuống chỗ luồng khí lưu trong huyết cốc, không có được lấy một người sống sót trở về, tên Tử kiều do đây mà có.

Thiếu Bạch nói:

- Thế vì đâu nó lại có cái tên Sinh Tử kiều? Bạch tu lão nhân tươi tỉnh hẳn ra nói: - Chuyện này có dính dáng đến lão phu. Thiếu Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Có dính dáng đến lão tiên bối? Bạch tu lão nhân cười nói:

- Đây là chuyện cũ của mấy chục năm về trước. Tòa thạch kiều hẳn đã chôn xác không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, không hiểu người nào đang sự đi đồn rằng trong chỗ Tử kiều có chôn giấu vô số châu báu cùng những di vật của các cao nhân tiên bối võ lâm. Cái kẻ lúc bấy giờ mà phao ra cái chuyện bịa đặt ấy chẳng phải là do sự kích động trong một lúc cao hứng mà thực ra y có một âm mưu ghê gớm.

Thiếu Bạch trở mắt: - Âm mưu gì? Bạch tu lão nhân đáp:

- Thử nghĩ cây Tử kiều xưa nay chưa từng có người vượt qua được thì dầu cho trong đó quả có cất giấu châu báu và di vật của tiên bối cao nhân cũng không một ai hay được.

Thiếu Bạch nói:

- Lão tiên bối dạy không sai!

Bạch tu lão nhân khẽ vuốt chòm râu trắng như cước, cười nói:

- Tức cười cái chuyện bá vợ, chẳng ra đâu vào đâu, chẳng có căn cứ gì ấy lại được truyền bá khắp ở chốn giang hồ mới chết chứ. Thành ra toàn thể võ lâm cứ kháo nhau mãi về chuyện Tử kiều có châu báu. Hừ, khiến cho trong tuyệt cốc vụ đầy đặc lại có thêm vô số oan hồn,

lại tức cười nữa là chính lão phu đây cũng tin chuyện hoang đường ấy cũng khăn gói lên đường để vượt qua Tử kiều.

Thiếu Bạch nói:

- Lão tiên bối định vượt qua để kiếm châu báu? Bạch tu lão nhân nói:
- Không phải vậy, từ cái ngày có cái tin trong Tử kiều có cất giấu di vật của cao nhân tiên bối khiến cho số cao thủ táng mạng trong tuyệt cốc ngày càng đông thì lão phu động lòng trắc

ã

n, hy vọng có thể vượt qua được Tử kiều tra xét cứu cánh xem sao...

Nói đến đây, lão nhân khẽ đằng hắng một tiếng ngưng mắt trầm tư tựa hồ như để nhớ lại

chuyện cũ, một lúc lâu sau mới chậm rãi tiếp lời:

- Cái việc lão phu muốn vượt qua Tử kiều truyền đi rất mau trên giang hồ cho nên có rất nhiều nhân vật võ lâm kéo đến để xem cảnh lão phu vượt qua Tử kiều. Ngày ấy, vào khoảng trưa trưa, lão phu mới tới nhưng những nhân vật võ lâm thì đã đủ đầy cả, họ xúm đến nghịt, người nào người nấy cũng đều giương cặp mắt kỳ dị nhìn dán vào lão phu, đến ngày hôm nay nhớ lại, lão phu cũng không có cách gì nhận ra được ánh mắt của những người ấy có ý khích lệ hoặc cảm phục lão phu nữa.

Thiếu Bạch chen vào nói:

- Lão tiên bối đã hành động vì sự an nguy sau này của võ lâm thì tất nhiên là họ phải cảm phục chứ.

Bạch tu lão nhân hình như rất đắc ý với câu chuyện ngày cũ, ha hả cười lớn, nói tiếp:

- Trong khoảng chớp mắt, lúc lão phu sắp sửa lên cầu thì trong đám người đông đảo đột nhiên xuất hiện một người, người này muốn theo lão phu vượt qua Tử kiều...

Thiếu Bạch hỏi ngang:

- Vị lão tiên bối ấy có vượt qua được Sinh Tử kiều không? Bạch tu lão nhân nói:

- Vượt qua được, y và lão phu đều bình an qua cầu, hiện thời y cũng ở trong Vô ưu cốc này. Thiếu Bạch ánh mắt sáng ngời nói: - À, thì ra ở đây không phải chỉ có mình bá bá, còn có vị lão tiên bối kia làm bầu bạn. Như thế thì bá bá cũng bớt cô quạnh nhiều.

Bạch tu lão nhân nói:

- Bọn ta rất ít qua lại với nhau... Ngưng lại một chút, tiếp nói:
- Ngày ấy khi bọn ta vượt qua Tử kiều thì vừa may gặp được một cơ

hội ngàn năm, ấy là cái sức của ngọn Hồi triền phong không hiểu bị một ảnh hưởng nào làm sai lạc đi mà giảm sút rất nhiều lực lượng, lão phu nhờ một thân nội công của mấy chục năm trời luyện tập cam go đi muội mạch qua cầu, nhưng cũng vì vậy mà gân cốt suy yếu, sức lực giảm đi đâu mất tiệt, cho nên cũng vì vậy giờ đây chẳng còn đâu can đảm để đặt chân lên Tử kiều một lần thứ hai...

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Ta cứ ngỡ họ muốn tránh mặt người đời điên đảo điều ngoa quỷ quyết, sống ở một nơi gót chân người khó đặt tới mà không thích quay ra. Nào hay ra là họ không dám bước chân lên Tử kiều nữa, họ cũng sợ chết như ai.

Bạch tu lão nhân nói tiếp:

- Sau khi lão phu đã qua được Tử kiều rồi, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm khôn tả, không còn kiềm chế được lão phu bèn ngửa mặt hú dài. Nhưng tiếng hú vừa phát ra, lão phu sực nhớ liền dừng ngay lại, chắc là cái đám bằng hữu đứng xúm đen xúm đỏ xem coi ở bờ bên kia đã nghe được tiếng hú của lão phu cho nên mới nghĩ rằng cây Tử kiều với tên gọi ghê gớm như vậy nhưng vẫn còn một phần sinh cơ cho nên mới đổi tên cây cầu là Sinh Tử kiều...

Nói đến đây, lão nhân dừng giây lát rồi mới lại tiếp lời:

- Đây chỉ qua cũng chỉ là sự suy đoán của lão phu mà thôi, đúng hay không lão phu cũng chẳng biết nữa.

Thiếu Bạch nói:

- Lão tiên bối nói không sai, cây cầu Tử kiều đã được đổi tên là Sinh Tử kiều rồi. Bạch tu lão nhân liếc nhìn Thiếu Bạch nói:

- Tiểu tử, ở gần cây cầu Sinh Tử kiều có một miếng đất trống khá rộng, trên ấy đến mùa lão phu có gieo một ít hạt giống, vậy những thứ ngũ cốc, rau cải mà lúc nầy nhà người trông thấy đó chính là do một tay lão phu đích thân trồng trọt đấy, cái lúc lão phu mới đặt chân lên chỗ đất này, lão phu quả thực rất thích cái tính cách mát mẻ yên tĩnh của nó. Có thể nói đó là chốn đào nguyên ở ngoài nhân gian. — đây chẳng có cái gì gọi bằng giết chóc, thù oán và cái thứ tình yêu lằng nhằng vấn vương giữa trai gái.

Nói đến đây, đột nhiên lão nhân im lặng không nói nữa, nhắm chặt hai mắt như thể quá mệt mỏi, không có sức nói tiếp cho hết câu hết ý.

Thiếu Bạch xen vào hỏi:

- Lão tiên bối, người ở chỗ đất này mấy chục năm mà suốt bấy lâu không có khi nào có ý nghĩ dời khỏi sao?

Bạch tu lão nhân thở dài sườn sượt rồi bỗng nhiên mở choàng mắt

ra nhìn Thiếu Bạch một cái rồi từ từ nhắm mắt lại nói: - Có nghĩ tới chứ, nhưng cũng bởi vì Vô ưu cốc này quá tiêu dao tự tại đã khiến cho lão phu đánh mất đi đâu hết cái hào khí của buổi vượt Sinh Tử kiều năm xưa.

Thiếu Bạch nói:

- Chà, lão tiên bối đã thấy không có lợi gì thì cũng chẳng mạo hiểm cho một? Bạch tu lão nhân thờ dài:

- Đã phải chỉ có mỗi cái chuyện không thấy lợi lộc gì mà phải nói ra hoàn toàn không thì mới đúng. Quả thực lão phu thân hiểu với một thân côi cút của lão phu, lão phu khó lòng kháng cự lại được với cái uy lực của đại tự nhiên. Giờ đây cái ý nghĩ vượt qua Sinh Tử kiều lần thứ nhì thì chẳng khác gì đưa khờ nói chuyện mộng. Ngay cả chỉ một phần sống trong cả trăm phần chết cũng không có.

Thiếu Bạch nói:

- Người đã chẳng vượt qua một lần rồi đấy sao? Lẽ nào giờ đây không thể vượt thêm một lần nữa để quay trở về?

Bạch tu lão nhân nói:

- Lão phu đã chẳng nói cho nhà ngươi nghe rồi sao? Cái ngày ấy khi lão phu vượt Sinh Tử kiều thì vừa gặp nhằm lúc không hiểu vì một ảnh hưởng gì làm sai lạc đi mà luồng Hồi thiên phong giết người lại giảm sút uy lực đi quá nhiều cho nên lão phu mới qua được bình yên. Hừ, còn nếu như cái sức gió ấy cứ giữ mãi một cường độ như lúc bình thời thì lão phu đã sớm bị hất văng xuống huyết hắc sâu vạn trượng rồi chứ còn đâu mà ngồi ở đây hiện tại để chuyện trò với nhà ngươi.

Thiếu Bạch nói:

- Từ đấy trở đi, lão tiên bối liền chuẩn bị để chết già ở trong xó núi này muôn năm không ra khỏi nữa à?

Bạch tu lão nhân nói:

- Xem chừng chỉ có độc cách đó, lão phu không thể nào trong cái chết cả một trăm phần trăm mà đi tìm sinh cơ...

Ngập ngừng giây lát lại tiếp lời: - Tiểu tử, nhà ngươi làm sao qua được? Thiếu Bạch đáp:

- Thì vẫn bối cũng vượt qua như khi đi đứng bình thường thôi, chứ không vận dụng gì khác lạ.

Bạch tu lão nhân sửng sốt nói: - Có gặp trở lực gì không?

Nói đến đây, ý chừng sợ Thiếu Bạch chẳng nghe rõ câu hỏi nên liền lập tức lão nhân nói tiếp ngay: - Ta muốn hỏi rằng trên cây cầu đó nhà ngươi có thấy thứ gió gì không? Một loại sức ngăn trở tự nhiên?

Thiếu Bạch đáp:

- Dĩ nhiên là có, nhưng lúc bấy giờ vẫn bối quá đau đớn trong lòng về cái chết thảm của phụ mẫu và huynh trưởng nên thật sự cũng không chú ý đến cảnh tượng vượt Sinh Tử kiều, vẫn bối qua cầu một cách hết sức tự nhiên.

Bạch tu lão nhân gật gù nói:

- Thế thì cái sức ngăn trở ấy rất yếu ớt? Nó có thổi tốc vạt áo nhà ngươi? Thiếu Bạch đáp: - Thừa có, nhưng vẫn bối không kỳ tới nó mà cứ lầm lũi bước đi.

Bạch tu lão nhân bỗng đắm mình trong sự suy nghĩ miên man, lâu lắm vẫn không thấy đánh tiếng.

Thiếu Bạch tiện tay cầm lấy một cái chén, đi ra khỏi nhà. Lão nhân quay đầu lại nhìn Thiếu Bạch nói: - Tiểu tử, ngươi đi đâu đó?

Thiếu Bạch đáp: - Cháu đi uống nước. Lão nhân nói:

- Uống cái giếng ở giữa đây nhé! Nước trong giếng ấy tuy không ban trợ được gì cho ngươi nhưng cũng chẳng làm hại ai.

Thiếu Bạch nói:

- Cháu muốn lấy nước trong hai cái giếng ở bên, cháu định múc một chén uống. Bạch tu lão nhân cau mày nói: - Tại sao vậy? Tiểu tử ngang ngược!

Thiếu Bạch đáp:

- Lão bá đã chẳng nói uống ở hai cái giếng ở bên có một cái chứa thứ nước thạch nhũ cao niên đấy sao? Uống vào có thể kéo dài tuổi thọ, thân thể thêm cường tráng...

Bạch tu lão nhân ngắt ngang:

- Thế nhưng nhà ngươi chớ có quên rằng có một cái giếng chứa chất độc! Uống vào rồi mau chết lắm đấy.

Thiếu Bạch nói:

- Vẫn bối cũng cần mạo hiểm để thử vận khí xem sao?

Bạch tu lão nhân tròn xoe mắt nói: - Sao vậy?

Thiếu Bạch bỗng ứa lệ nói:

- Phụ mẫu, trưởng huynh, tỷ tỷ vẫn bối đều đã chết thảm. Phận làm con, làm em không báo thù rửa hận, tẩy sạch mọi trần oan của những người ruột thịt thì sống trên đời cũng chẳng còn mặt mũi nào nhìn ai cả. Nếu như nay vẫn bối có uống phải thứ nước có chất kịch độc ấy vào bụng mà có chết đi thì cũng có thể đi theo phụ huynh ở dưới cửu tuyền, chết đâu có tiếc.

Bạch tu lão nhân cười nói:

- Nếu như nhà ngươi uống nhầm thứ nước vận niên thạch nhũ, thân thể cường tráng, có phải là lại sống ở trên đời lâu thêm không?

Thiếu Bạch nói:

- Lão tiền bối đã chẳng bảo cháu rằng cả thầy có tất cả ba cái giếng là gì? Bạch tu lão nhân nói: - – đúng, thế thì sao?

Thiếu Bạch nói:

-Cái giếng ở khoảng giữa là nước giếng phổ thông, không cần để ý tới nó làm gì. Còn trong hai cái giếng ở hai bên thì một cái có thứ nước vạn niên thạch nhũ, một giếng chứa chất nước độc thiên nhiên, nếu như vạn nhất mà cháu lấy được thứ vạn niên thạch nhũ chẳng lẽ không lấy được thêm một lần nữa sao?

Lão nhân ngó người ra:

- Tiểu tử, hình như nhà ngươi đã cương quyết lắm trong cái ý chí muốn chết rồi? Thiếu Bạch đáp:

- Sống để chịu thống khổ, dằn vặt suốt một đời thì há chẳng phải sống không bằng chết quách?

Bạch tu lão nhân nói:

- Nhà ngươi đừng nghĩ nhầm, những cái việc chết chóc như vậy đó dễ dàng lắm. Nhưng trước khi nhà ngươi chết, lão phu cũng phải khuyên ngươi một câu, ấy là ngươi chẳng nên chết thì hơn, vì nếu nhà ngươi có ý muốn chết thì tại sao còn mạo hiểm đi qua Sinh Tử kiều làm gì?

Thiếu Bạch nói:

- Vãn bối không muốn để phụ mẫu thất vọng, tỷ tỷ phải thương tâm cho nên mới vượt qua Sinh Tử kiều.

Bạch tu lão nhân nói:

- Tên tiểu tử miệng còn hôi sữa này, nhỏ quá chẳng hiểu việc đời gì cả. Thôi đừng nói dông dài nữa, chẳng lẽ gia gia ngươi cũng hồ đồ như ngươi sao?

Thiếu Bạch ngạo nghễ nói:

- Bạch hạc môn được gia gia vãn bối khổ tâm hoạt động cho nên đã ngang nhiên sừng sững cùng đứng với cửu đại môn phái đương thế trên giang hồ. Nếu như không phải là người đại trí

đại dũng há có thể làm được à? Gia gia vãn bối còn uy mãnh hơn ngoại tổ bối phần, người hồ đồ làm sao được?

Bạch tu lão nhân nói:

- Thế gian đâu chả có chỗ đẹp để rửa xương, há cứ phải đến Sinh Tử kiều? Gia gia ngươi nếu không phải hồ đồ thì tại làm sao y lại bảo ngươi phải chạy hàng vạn dặm rồi vượt qua Sinh Tử kiều mà tìm cái chết.

Thiếu Bạch nói:

- Nếu như toàn thể mọi người trong nhà vãn bối đều qua được Sinh Tử kiều, cha con đoàn tụ thì tất nhiên cháu chẳng cần phải chết làm

gì.

Bạch tu lão nhân nói:

- Nói thế, gia gia ngươi lại càng hồ đồ dữ nữa! Thiếu Bạch lấy làm lạ

hỏi: - Cháu nói có chỗ nào không phải đâu? Bạch tu lão nhân đáp:

- Chẳng lẽ gia gia của nhà người không hiểu rằng Sinh Tử kiều là chốn sinh cơ tuyệt lộ, trong ngàn phần không có một phần sống trong cõi chết? Dầu cho đằng sau không có truy binh đuổi theo gắt, bảo các người thông dong mà qua thì cũng khó mang hết cả gia đình đi qua an toàn, nếu như gia gia ngươi không phải là người hồ đồ thì đã không nghĩ ra kế ấy.

Thiếu Bạch sững sốt hỏi: - Lão tiên bối nói không sai. Bạch tu lão nhân nói:

- Theo lão phu thấy thì gia gia nhà người bảo người xông pha mạo hiểm vào chỗ vạn phần chết một phần sống, vượt qua Sinh Tử kiều chỉ sợ y còn có dụng tâm?

Thiếu Bạch trầm ngâm giây lâu nói:

- Có thể gia gia vẫn bối cũng giống như lão tiên bối đã bị lời truyền ngôn trong giang hồ lừa gạt?

Bạch tu lão nhân nói: - Lấy gì làm bằng? Thiếu Bạch đáp:

- Gia gia lúc còn sinh thời cứ dặn cháu mãi, người nói rằng trong Tả gia cháu là người có tư chất tốt nhất, người đặt cái trách nhiệm ngàn cân của việc tẩy sạch mối hàm oan lên vai cháu. Người trong gia đình ai cũng yêu thương che chở cho cháu hết mình. Trong tám năm liền, những người ruột thịt cùng nhau đương cự với truy binh, thân trải qua mấy trăm trận đấu nên từ phụ thân trở xuống tới tỷ tỷ, người nào cũng bị thương...

Bạch tu lão nhân đưa mắt nhìn từ đầu tới chân Thiếu Bạch một hồi, đỡ lời:

- Quả nhiên không sai, cốt cách thanh kỳ, khí vũ bất phàm, đúng là một thiếu khí của trời đất.

Thiếu Bạch hăng say nói tiếp:

- Chỉ có mình cháu là không bị thương một lần nào cả. Cháu lớn lên trong sự che chở đầy mồ hôi cùng máu của phụ mẫu và huynh tỷ đã phải xả thân tử đấu...

Bạch tu lão nhân gật đầu nói:

- Con mắt xét đoán của họ không sai, họ đã nhìn đúng nhà ngươi.

Thiếu Bạch thở dài nói: - Gia gia nói cháu phước duyên thâm hậu...

Bạch tu lão nhân xen lời:

- Đúng thế đấy! Lão phu coi tiểu tử ngươi phước duyên không phải là mỏng. Thiếu Bạch nói: - Lão tiên bối đùa cháu.

Bạch tu lão nhân nói:

- Lão phu nói câu nào cũng chân thực.

Thiếu Bạch mừng thầm, nhưng chỉ trong nháy mắt chàng lại thất vọng nói tiếp:

- Đại khái gia gia cháu cũng giống như lão tiên bối đều đã bị truyền thuyết trong võ lâm dối gạt, nói rằng ở trong Sinh Tử kiều có vật gì gọi bằng di vật của võ lâm tiên bối, cho nên mới có ý nghĩ vượt qua Sinh Tử kiều...

Bạch tu lão nhân bỗng buông tiếng cười ha hả, nói:

- Nhà người nói không sai đâu, bị lừa gạt chỉ có lão phu chứ gia gia người chưa có bị lừa, ngay cả nhà người cũng không có bị lừa.

Thiếu Bạch than:

- Gia gia kỳ vọng rất nữa nơi cháu, đem cả việc tẩy sạch mối trâm oan của Tả gia phó thác cho cháu. Nhưng người lại không truyền thụ cho võ công, chỉ dạy cho cháu phép ngồi thờ cổ nguyên.

Bạch tu lão nhân cười nói:

- Hảo cực! Hảo cực! Việc này khả dĩ làm cho lão phu bớt bực dọc đi rất nhiều. Thiếu Bạch nhìn chòng chọc vào mặt lão nhân một hồi rồi mới nói:

- Nhưng có điều ở đằng sau Sinh Tử kiều bất quá chỉ có một khoảng đất rộng mấy trăm trượng vuông, chứ làm gì có cái gọi là di vật của võ lâm tiên bối?

Bạch tu lão nhân xua tay nói:

- Dẫu cho có đi nữa cũng không có ích gì đối với y. Thiếu Bạch tiếp lời:

- Phụ mẫu kỳ vọng chàng nhiều, mối oán hận trong lòng cháu càng lớn. Sống mà không thể tẩy sạch mối trâm oan cho phụ mẫu thì chi bằng đi theo phụ mẫu xuống dưới cửu tuyền hầu hạ dưới gối cho tròn đạo hiếu!

Bạch tu lão nhân nói: - Ai bảo là không có kỳ vọng.

Thiếu Bạch nghe Bạch tu lão nhân nói từng tiếng, mỗi tiếng mỗi lạ tai nên ngẩn tai ra mà nghe lời nói của người đối diện.

Bạch tu lão nhân nghiêm nghị nhìn Thiếu Bạch, cái nhìn loang loáng như đao kiếm, lấp lánh thần quang như muốn soi thấu tim gan chàng, lão nhân nói giọng chậm chậm vang lên: - Truy sát toàn thể nhà của người, người có nhớ là những nhân vật nào không?

Thiếu Bạch đồng dạ đáp:

- Ngoài chín đại môn phái còn có các môn hội và lưỡng đại bang

nữa. Bạch tu lão nhân nói tiếp: - Nhà người khả dĩ biết được lão phu là ai không?

Thiếu Bạch lắc đầu tỏ vẻ thất vọng nói: - Vẫn bối không biết!

Bạch tu lão nhân nói:

- Lão phu họ Cơ, tên chỉ có một chữ Đồng. Nhà ngươi đã từng được nghe gia gia ngươi nhắc nhở đến không?

Thiếu Bạch vẫn lắc đầu đáp: - Vẫn bối không được nghe. Cơ Đồng cau mày nói:

- Cái danh tiếng Càn khôn nhất kiếm chính là danh hiệu của lão phu, hẳn nhà ngươi phải nghe chứ?

Thiếu Bạch lại lắc đầu nói:

- Thứ cho vẫn bối cô lậu không được nghe. Càn khôn nhất kiếm Cơ Đồng nói:

- Lão phu đây tuyệt tích giang hồ đã mấy chục năm nay. Giang hồ như đã quên lãng nên nhà ngươi không nghe đến cũng không lạ.

Thiếu Bạch đáp:

- Gia phụ rất uyên bác, việc ở trong võ lâm gần một trăm năm qua không việc gì mà người không rành rẽ như nằm trong lòng bàn tay.

Cơ Đồng kinh ngạc hỏi:

- Tại sao người không biết tên tuổi lão phu? Thiếu Bạch đáp:

- Có lẽ gia phụ cháu biết, chỉ có điều người chưa kể cho cháu nghe chuyện trong võ lâm. Cơ Đồng lại hỏi: - Tại sao người lại biết rằng trong võ lâm trừ chín đại môn phái, còn Tứ môn, Tam hội và Lưỡng đại bang?

Thiếu Bạch nói:

- Những Tứ môn, Tam hội, Lưỡng đại bang là do vẫn bối trong lúc tình cờ nghe được thôi. Cơ Đồng lại nói tiếp: - Không hiểu sao lệnh tôn lại không kể cho nhà ngươi nghe những nhân vật võ lâm, nếu như nhà ngươi không gặp được ta thì người đành phải làm một tên nông phu ẩn phận mà thôi.

Thiếu Bạch nói:

- Cái đó vẫn bối không biết. Cơ Đồng lại nói:

- Nhà ngươi từng được đi lại trên giang hồ có được nghe danh tiếng những nhân vật lẫy lừng, quang minh lỗi lạc không? Kể cả người trong võ lâm bao vây gia đình ngươi?

- Gia phụ anh dũng phi thường, nếu như người không bị cao thủ các môn phái liên thủ thì làm sao mà thiên hạ có thể đánh tan Bạch hạc môn trong một đêm được.

Cơ Đồng ánh mắt ngời sáng nói:

- Sao? Họ liên thủ thay phiên nhau tấn công à? Thiếu Bạch đáp:

- Sự việc xảy ra lúc bấy giờ bởi vì vẫn bối tuổi còn nhỏ dại, dĩ nhiên không thể nào ghi nhớ được. Chỉ thấy rằng đang đêm khuya lửa bốc

sáng rực, tiếng hô giết dậy đất. Gia phụ dùng một vuông vải buộc vắn búi vào lưng đào mạng.

Cơ Đồng nói:

- Thế tại sao nhà ngươi lại biết được rằng Tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang và chín đại môn phái liên thủ công kích?

Thiếu Bạch đáp:

- Sau tai biến, vắn búi đã được nghe từ cửa miệng phụ mẫu, huynh tỷ, được biết rằng đêm hôm đó, số người vây đánh Bạch hạc môn bao gồm hết cả những anh tài trong võ lâm. Ba mươi sáu đệ tử Bạch hạc môn, nam nữ quyến thuộc nhân số mấy trăm người trong có một đêm hôm đó đều bị giết sạch không còn lại một người, chạy thoát khỏi khi bấy giờ chỉ có phụ mẫu, vắn búi, đại ca và tỷ tỷ năm người... Phải khơi động lại mối thương tâm, bất giác hai hàng lệ trào ra chảy dài trên má. Thiếu Bạch bồi hồi giây lâu mới bùi ngùi nói tiếp: - Thế rồi với tám năm phải đào vong chạy trốn triền miên, trải qua mấy trăm trận ác đấu nhưng rồi cuối cùng vẫn không chạy thoát khỏi số mạng. Bạch hạc môn kể có mấy trăm người mà giờ đây chỉ còn lại có mỗi mình vắn búi, một đứa trẻ vô dụng!

Cơ Đồng cũng buồn lây, thở dài nói:

- Người chết đã chết rồi! Nhà ngươi phải báo thù cho họ. Thiếu Bạch buồn bã nói: - Tuy vắn búi có thừa lòng nhưng khôn nổi lực không đủ... Cơ Đồng đưa tay ra ngăn không cho Thiếu Bạch nói tiếp mà nói:

- Cửu đại môn phái ở trong võ lâm xưa nay vẫn đường hoàng là danh môn chính phái, chẳng lẽ lại không có một môn phái nào ưỡn ngực đứng ra nói mấy câu cho Bạch hạc môn nhà ngươi sao?

Thiếu Bạch đáp:

- Cửu đại môn phái cũng bị kéo vào trong cuộc, dĩ nhiên là không thể đứng ra ngang nhiên biện hộ cho nhà vắn búi.

Cơ Đồng lạnh lùng nói:

- Cửu đại môn phái, Tứ môn, Tam hội, Lưỡng đại bang cơ hồ như đã bao gộp hết người ở trong võ lâm hiện tại. Nếu như lệnh tôn đã làm nên chuyện gì ghê gớm mà để cho cả trời lẫn người đều tức giận, chẳng hạn như cái việc đại nghịch bất đạo, thì há có thể khiến cho khắp mặt các nhân vật võ lâm không thể nào dung thứ được mà phải xuất thủ tru diệt Bạch hạc môn nhà ngươi?

Thiếu Bạch nhẹ thở dài nói:

- Vắn búi đối với việc này cũng rất hoài nghi, đã từng lên tiếng hỏi gia phụ... Cơ Đồng hỏi: - Lệnh tôn nói sao?

Thiếu Bạch đáp:

- Gia phụ cho biết rằng Cửu đại môn phái, Tứ môn tam hội và lưỡng đại bang mang hết những nhân vật tinh anh đang đem kéo đến phá hủy tan tành cơ nghiệp mà Bạch hạc môn tốn mấy chục năm trời vất vả mới xây dựng được. Họ không cho gia phụ thời gian để tra xét rõ chân tướng, cũng không cho người được cơ hội biện hộ. Khi ấy văn bối tuổi còn quá nhỏ, không hiểu việc đời, tuy liên miên trải qua bao gian hiểm nhưng rồi cũng chỉ mơ hồ mà vượt qua. Trong tám năm đào vong, đi cả hàng vạn dặm đường, gió mưa bão táp tới bời, văn bối đã lớn lên trong cảnh đào vong...

Cơ Đồng mặt lộ sắc giận, gằn giọng nói:

- Cửu đại môn phái, tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang dốc hết cả cao thủ tinh nhuệ, hợp lực nhau lại, đang đem tới tập kích, trước khi xuất thủ không có báo cho đối phương biết, mà lúc đối mặt lại không cho người ta được quyền biện hộ phân bua, nếu quả đúng như thế thì là việc làm rất không phải của họ đây!

Thiếu Bạch nói:

- Văn bối cũng được biết từ miệng tỷ tỷ rằng việc này đúng y như thế, tuy nhiên văn bối vẫn chưa hoàn toàn tin hẳn, giờ đây trái lại, văn bối tin lời tỷ tỷ rồi.

Cơ Đồng hỏi: - Vì sao? Thiếu Bạch đáp:

- Chính mắt văn bối được trông thấy cảnh bọn họ thăm sát gia phụ, gia mẫu và đại ca, tỷ tỷ, bọn họ nhất tề xông tới dùng số đông vây đánh. Điều này đã khiến cho văn bối nghĩ tới việc Bạch hạc môn bị tập kích, tất nhiên là có vô số cao thủ hợp lực lại tấn công. Gia phụ dẫu cho có muốn giải bày cũng chẳng có cơ hội nào!

Cơ Đồng vuốt râu, trầm ngâm một hồi nói:

- Tiểu tử, nếu như nhà ngươi có thể báo thù cho phụ mẫu, xây dựng lại Bạch hạc môn, thì nhà ngươi lúc đó tính sao?

Thiếu Bạch đáp:

- Văn bối nghĩ là chuyện này không thể nào có được, một người dẫu cho võ công có cao siêu đến đâu đi chăng nữa cũng khó lòng mà đối đầu được với toàn thể nhân vật võ lâm. Suốt đời văn bối sẽ chẳng có cơ hội báo thù... Bởi vậy văn bối muốn chết...

Cơ Đồng lắc đầu ngắt ngang nói:

- Tiểu tử nhỏ dại kia, hễ cứ mở miệng ra là nói muốn chết, ngậm miệng lại cũng nói muốn chết, không khỏi quá nhu nhược đấy...

Giọng nói ngập ngừng một khắc, tiếp lời:

- Tiểu tử, lão phu muốn hỏi rằng nếu như có một ngày kia nhà ngươi có thể gây dựng Bạch hạc môn, báo thù cho những người thân yêu, thì nhà ngươi phải làm sao?

Thiếu Bạch đáp:

- Nếu quả có ngày đó, thì trước tiên văn bối sẽ điều tra cho rõ chân tướng. trong võ lâm biết bao nhiêu là môn phái, kẻ khác tại sao chỉ tìm đến có Bạch hạc môn nhà văn bối, thiên hạ vô số là người, tại làm sao kẻ kia lại chỉ muốn truy sát một mình gia phụ?

Cơ Đồng gật đầu, nói:

- Đúng vậy, chính phải như thế mới phải. Nếu như tra ra phần sai ở lệnh tôn thì sao? Thiếu Bạch đáp: - Nếu thế, văn bối sẽ đưa đao tự vận mà chết để tại hạ cái tội bất hiếu. Một phái Bạch hạc sẽ vĩnh viễn mất hẳn trong võ lâm.

Cơ Đồng nói:

- Nếu như lệnh tôn không sai quấy? Thiếu Bạch đáp:

- Văn bối sẽ tra cho rõ chân tướng, đi kiếm cái kẻ đầu sỏ để đòi y món nợ máu để tiếng trước vong linh phụ mẫu, trùng chấn lại hùng phong của Bạch hạc môn.

Cơ Đồng nói:

- Thù cha bất cộng đái thiên, nhà ngươi đã nói biện cho rõ thị phi, trước cầu chân tướng, chỉ trừng trị kẻ tội khơi họa thủ, không muốn giận lây sang đến người khác. Tiểu tử, bằng vào mấy câu nói của người ta nghĩ người có thể trả được thù đấy!

Thiếu Bạch hoang mang nói:

- Thứ cho văn bối không hiểu ý của lão tiên bối muốn nói gì? Cơ

Đồng nói:

- Á, việc này giản dị hết sức. Nhà ngươi sẽ đi tìm một người võ công thật cao cường, xin với vị đó làm thầy dạy cho một thân tuyệt kỹ quán thế. Làm vậy chẳng lẽ người không thực hiện được tâm nguyện sao?

Thiếu Bạch nói:

- Lương sức khó tìm, hà huống trong chốn tuyết cảnh hẻo lánh này văn bối đã miên man đi qua được Sinh Tử kiều, may không bị hất văng xuống tuyết hắc, nhưng trong một đời người quyết không khi nào lại gặp được hai phen hạnh ngộ, sống thoát trong cõi chết. Lão tiên bối nên để cho văn bối chết thì hơn.

Cơ Đồng nói:

- Ai bảo rằng lương sức khó kiếm? Nếu như người ấy không chịu thu nhận nhà ngươi làm đồ đệ thì ông ta xa mãi tận chân trời không thể đi đâu tìm được, nhưng nếu người ấy chịu thu nhà ngươi thì ông ta lại ở gần ngay trước mặt.

Thiếu Bạch tròn xoe mắt nhìn kỹ Cơ Đồng nói: - Người ấy phải chăng là lão tiên bối? Cơ Đồng ha hả cười lớn nói:

- Có lẽ nào? Nhưng nếu lão phu không chịu thân người làm đồ đệ thì sao? Thiếu Bạch nói:

- Võ công của lão tiền bối hẳn là không dở rồi, nhưng còn cái việc định đối đầu với toàn thể thiên hạ võ lâm thì... chỉ sợ... chỉ sợ...

Cơ Đồng nói:

- Chỉ sợ cái gì? Nếu người không tin, sao không thử một phen?

Thiếu Bạch nghĩ ngợi một hồi, nói: - Vãn bối rất muốn được làm đồ đệ của lão tiền bối.

Nói rồi, chàng xụp ngay xuống làm lễ ra mắt. Cơ Đồng xua hai tay lia lia nói:

- Hẳn khoan, hẳn khoan, ta chưa chấp thuận cho nhà ngươi. Thiếu Bạch tủi thân sụt sùi nói: - Xin lão tiền bối thành toàn cho vãn bối.

Cơ Đồng nói:

- Việc này chúng ta sẽ thông thả nói chuyện lại với nhau sau. Lại đây, hãy hầu tiếp lão phu vài chén rượu trước đã.

Thiếu Bạch nói:

- Vãn bối không uống rượu được, chỉ sợ không gây được tửu hứng cho lão tiền bối mà thôi. Cơ Đồng cười nói: - Nhất túy giải thiên sầu, nhà ngươi không biết uống rượu nhưng chẳng lẽ lại không biết cả say hay sao?

Thiếu Bạch nói:

- Cung kính bất như tòng mạng, đệ tử xin hết sức thừa tiếp, chưa say thì chưa thôi. Cơ Đồng hỏi: - Khi ta chưa chấp thuận cho nhà ngươi thì chúng mình là bạn tốt với nhau, nhà ngươi đừng có giữ lễ đệ tử để việc uống rượu khỏi mất sự thống khoái.

Dứt lời, lão nhân nhanh nhẹn kéo Thiếu Bạch dậy, để ngồi trước mặt rồi rót ra hai chén rượu, tiếp lời: - Chúng mình hãy cạn một chén trước đã.

Thiếu Bạch vâng dạ, nâng chén rượu lên, một mùi hương thơm phứt đã sộc vào mũi chàng. Tức thời chàng nín hơi uống ực một đường hết sạch.

Chất rượu cay sè, đốt cháy cả cổ họng, Thiếu Bạch uống cạn một chén đã thấy bụng nóng rang, nhiệt khí chạy rần rần.

Cơ Đồng lại rót thêm cho Thiếu Bạch một chén cười nói: - Tiểu tử, thứ rượu này hương vị của nó ra sao? Thiếu Bạch đưa chén rượu cao lên nói: - Tửu vị rất ngon! Rất ngon! Ngửa cổ, chàng lại ọc một hơi.

Hai chén rượu cay cháy vào đến trong bụng, mặt Thiếu Bạch thành ra đỏ gay đỏ gấc, chàng thấy mình lâng lâng bay bổng. Trời đất quay cuồng, chàng không còn nhìn rõ người ngồi trước mặt.

Cơ Đồng thấy vậy ha hả cười vang nói:

- Tiểu tử, thế nào, người còn uống được nữa không? Lại rót cho chàng một chén nữa.

Thiếu Bạch líu lười, lẩm bẩm: - Uống được... uống được...

Miệng nói luôn mấy tiếng uống được, uống được, nhưng thật sự đầu óc chàng đã quay cuồng. Chàng đã say khướt, chẳng còn hay biết gì.

Cơ Đồng thấy người bạn nhỏ của mình đã say xỉn, cất tiếng ha hả cười lớn, vung tay ném chén đi lại căn phòng.

Nguyên lai lão nhân là một người sốt sắng đối với việc đời, rất náo nức trong việc hành thiện. Khi xưa lão chịu mạo hiểm vượt qua Sinh Tử kiều ấy cũng là vì do lòng trắc ẩn. Giờ đây Thiếu Bạch là đứa trẻ bơ vơ, luân lạc, thân thể phù trầm vô cùng đáng thương, lẽ nào lão không động lòng, hà huống vừa trông thấy Thiếu Bạch, tự nhiên lão đã cảm thấy một sự vui mừng khó tả dâng lên trong lòng.

Cơ Đồng đi đi lại lại trong gian nhà cỏ, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn về Thiếu Bạch một cái, trông dáng điệu như thể lão có một việc vô cùng khó khăn, vô phương quyết định, lão đi lại quần quanh vấn đề đó mãi rồi đột nhiên hữu quyền đâm mạnh vào tả chưởng, nói: - Thế đi, cứ theo cách đó thử xem vận khí của y ra sao cho biết?

Nói rồi chạy ngay ra ngoài múc lấy một bình vạn niên thạch nhũ, đổ cho Thiếu Bạch uống. Vạn niên thạch nhũ là một thứ hỉ thế kỳ trân, diệu dụng của nó vô cùng, chỉ một thoáng công phu, chất rượu mạnh trong người Thiếu Bạch đã rả hết, chàng ngóc đầu, dụi mắt nói: - Lão tiên bối còn uống?

Cơ Đồng cả cười, nhanh đưa tay xoa đầu Thiếu Bạch nói: - Uống, uống, có điều nhà người hãy nghe ta nói chuyện trước đã. Ngừng lại giây lát, rồi lão tiếp lời:

- Tiểu tử, người khả dĩ biết được tại sao lão phu không chịu thụ người làm đồ đệ chẳng? Thiếu Bạch sa sầm nét mặt đáp: - Chắc là tại văn bối quá ư ngu đần, căn cốt tầm thường, lão tiên bối không vừa lòng. Cơ Đồng lắc đầu quầy quậy, cười nói:

- Hoàn toàn không đúng, tư chất như nhà người đã là tụ khí của trời đất, một nhân tài khó gặp.

Thiếu Bạch rầu rầu nét mặt, gượng cười nói:

- Phải chăng tửu lượng của văn bối quá tuyệt nên không hợp ý lão tiên bối? Cơ Đồng ha hả cười vang nói: - Chuyện tiểu tử nói càng lúc lại càng sai bét.

Dứt lời, lão nhân nghiêm ngay nét mặt nói: - Tiểu tử theo thầy học nghệ, mục đích gì? Thiếu Bạch giật mình đáp:

- Bái sức học nghệ, mục đích của mỗi người mỗi khác, riêng về phần văn bối... Nói đến đây, chàng thở dài rồi mới nói tiếp:

- Văn bối muốn rửa sạch trâm oan cho phụ mẫu, trả thù cho những người ruột thịt đã bị địch nhân thảm sát. Chuyện này... toàn là chuyện riêng tư của cá nhân văn bối, chứ không phải việc trượng nghĩa hành hiệp cứu nhân tế thế gì.

Cơ Đồng xoa tay cười nói:

- Tuy là việc riêng của cá nhân, nhưng đó lại là cái đạo của người làm con, làm cho hết chữ trung hiếu, cũng có nghĩa là trượng nghĩa hành hiệp rồi, lão phu há có lý do gì không thâm nhập nhà người làm trò?

Thiếu Bạch tỏ vẻ không hiểu nói: - Văn bối càng nghe lại càng bối ngỡ! Cơ Đồng cười nói:

- Không sao cả, sau này tự khắc người sẽ rõ ra. Lão nhân ngừng lại một chút, vuốt râu cười tiếp lời:

- Nói thực với người, lão phu khi xưa nhờ vào pho Vương đạo cứu kiếm mà vang danh giang hồ, vượt thắng vô số cao thủ của hai phái Hắc bạch đạo, bình sinh chưa hề bị bại lần nào.

Thiếu Bạch nghe nói nghĩ bụng:

- Phải đấy! Cứ nghĩ danh hiệu Càn khôn nhất kiếm cao cả ghê gớm, nếu như mà bị bại trận thì xấu hổ quá còn gì?

Nghĩ vậy, chàng nghe Cơ Đồng cười nói:

- Lão phu tuy đánh không lần nào là không đắc thắng, nhưng dưới kiếm chưa hề hại qua một người, cho nên cuối cùng có được nhiều mỹ hiệu tốt đẹp mà người đời gán cho như Vương giả cứu kiếm.

Thiếu Bạch thấy khích động trong lòng, chàng đỏ mặt nói:

- Nếu như lão tiên bối thành toàn cho, đệ tử sau khi học nghệ xong rồi chỉ tru diệt kẻ nguyên hung thủ ác, quyết không làm như nhuốc mỹ hiệu của Vương kiếm.

Cơ Đồng nâng chén giữa cổ cạn một hơi nói:

- Lời nói thì hay, nhưng rồi chỉ sợ ngay đến kẻ nguyên hung thủ ác cũng không tru diệt được y mà thôi, lúc ấy có phải nhà người đã mất công bái lão phu làm thầy, uổng phí mười năm để luyện võ nghệ không?

Thiếu Bạch ngạc nhiên hết sức, chàng không hiểu ra sao nữa, ngập ngừng nói: - Đệ tử ngu xuẩn...

Cơ Đồng làm mặt giận nói: - Người là đồ đệ của ai nào?

Nói đến đây, lão nhân sẽ mỉm cười tiếp lời:

- Tiểu tử, lão phu không thâm người làm đồ đệ nhưng có thể chỉ cho nhà người một con đường sáng, chỉ có điều việc này rất khó khăn,

cũng còn trông ở vận khí của người.

Thiếu Bạch nói:

- Cái công thành toàn của lão tiền bối, văn bối hết sức cảm kích. Cơ Đồng cạn chén cười nói: - Khởi cần!

Trầm ngâm giây lâu, hốt nhiên hỏi:

- Lão phu đã từng nói cho nhà người nghe rằng ở chốn Vô ưu cốc này còn có một người nữa ở, nhà người biết ông ta tên là gì không?

Thiếu Bạch lắc đầu cười nói:

- Lão tiền bối chưa nhắc đến làm sao văn bối biết được? Cơ Đồng nói:

- Ông ta họ Hướng tên Ngao, người đời gọi bằng Hoàn Vũ nhất đao!

Thiếu Bạch nhắm đọc:

- Càn khôn nhất kiếm, Hoàn vũ nhất đao, nghe ngoại hiệu này thì chắc ông ta là nhân vật ngang vai ngang vế với lão tiền bối đây?

Cơ Đồng đáp:

- Thì cũng có vậy, năm xưa đã có người gọi hai chúng ta là Nam bắc nhị thánh, chỉ vì bọn ta hồ thẹn tự biết lực lực thường tài không dám nhận hai tiếng thánh nhân.

Thiếu Bạch càng nghe càng thấy thú, bất giác chàng tươi tỉnh nói:

- Tiên phụ cũng là hảo thủ trong nghệ thuật sử đao, nay vị lão tiền bối họ Hướng đã có tiếng Hoàn vũ nhất đao, vậy chắc đao pháp đã thành tựu tới mức cái thế vô song.

Cơ Đồng nói:

- Chuyện này còn phải nói, nhất kiếm của lão phu chỉ là hư danh, trong khi nhất đao của Hướng hữu danh đúng với thực, thiên chân vạn chân.

Thiếu Bạch lấy làm lạ nói: - Văn bối lại không hiểu rồi. Cơ Đồng cười nói:

- Nhà người không hiểu còn bắt lão phu tốn nước bọt mỗi miệng làm gì? Nghĩ ngợi giây lát lại nói tiếp:

- Thời giờ hãy còn sớm, vậy nhà người hân uống chút rượu nữa, say rồi lão phu lại đánh thức.

Thiếu Bạch nghe nói vội vàng nâng chén lên đổ ọc một hơi. Cơ Đồng lấy làm vừa ý lắm bèn cười nói: - Lão phu mang cái tiếng Nhất kiếm suông, kỳ thực kiếm pháp công có chín chiêu, trong khi Hướng lão quái nói một không hai, một pho đao pháp đúng là chỉ có một chiêu mà thôi.

Thiếu Bạch thấy trong lời nói của lão nhân có ý ghen tỵ thì không khỏi cười thầm, chàng nghĩ bụng: - Vị lão nhân gia này, nhất kiếm, nhất đao, chữ nhất cũng bởi vậy mà ra.

Nghĩ vậy nhưng để bụng, chàng cả cười nói:

- Đạo pháp của vị Hưởng lão tiền bối đã chỉ có một chiêu, tất có thể xoay trở thi triển? Cơ Đồng trừng mắt nói: - Xoay trở thi triển à? Nhà ngươi muốn nói có mấy địch thủ?

Thiếu Bạch nói:

- Nếu đối thủ chỉ có một người, nhưng võ công lại vô cùng cao cường thì sao? Cơ Đồng đáp:

- Một đao là đủ lắm rồi, vì đao của ông ta không sử ra thì thôi, chứ đã sử ra thì tất phải thương người, thương tất lấy mạng. „y cũng bởi lẽ ấy cho nên phải mang ác danh Bá đạo nhất đao, Đoạn mạng chi đao. Kỳ thực Hưởng lão quái tuy tính tình khó khăn, nhưng là người không ác.

Thiếu Bạch nhắm trong bụng:

- Vương đạo cửu kiếm, Bá đạo nhất đao, Vương giả chi kiếm, Đoạn mạng chi đao... Bất giác ánh mắt ngời sáng, chàng thuận miệng hỏi:

- Nếu như Vương giả kiếm mà gặp phải Đoạn mạng đao thì kết quả thế nào? Cơ Đồng nghe nói giật nảy mình, làm thinh thật lâu rồi hốt nhiên buông tiếng cười ha hả nói: - Lão phu không dám mạo hiểm thử với đường đao ấy, mà Hưởng lão quái cũng không dám mang cái uy danh một đời ra giỡn chơi. Hai đứa ta không oán không thù cho nên chẳng thích mua phiền não vào người, do đấy một người đi nam, một kẻ ở bắc, cả hai đều tránh chạm trán nhau.

Thiếu Bạch sực vỡ lẽ ra, nghĩ bụng:

- Chẳng trách họ rất ít đi lại với nhau, thì ra chỉ bởi mỗi một chỗ quan hệ vi diệu đó mà thôi. Cơ Đồng uống cạn một chén rượu nữa, rồi nói:

- Tiểu tử, hiện tại nhà ngươi đã khả dĩ biết được con đường sáng mà lão phu định chỉ cho người rồi chứ?

Thiếu Bạch đáp:

- Ý của lão tiền bối phải chăng là bảo vẫn bối nên đi bái cầu vị Hoàn vũ nhất đao Hưởng lão tiền bối?

Cơ Đồng gật đầu nói:

- Dẫu cho nhân vật võ lâm trong thiên hạ có quay ra đối địch cả với nhà ngươi đi chăng nữa, thì khi học được võ công của lão phu, với nhà ngươi chịu đề phòng một chút hẳn không có việc ngươi không thể bảo toàn được tánh mạng. Nhưng còn nói đến việc trả thù cho phụ mẫu, tru diệt kẻ nguyên hung ác thủ thì không thể không cần đến Đoạn mạng nhất đao của Hưởng lão quái, không có tay lão quái này là không xong.

Thiếu Bạch nghĩ ngợi giây lâu nói:

- Vẫn bối nóng lòng vì mối thù nhà, quả thực cũng mong đi bái cầu

Hướng lão tiên bồi dạy cho đạo pháp tuyệt diệu, nhưng cứ nghĩ đến việc lão tiên bồi với văn bồi gặp gỡ nhau trước, văn bồi...

Cơ Đồng xua tay lia lịa nói:

- Không được, không được, bộ nhà người tuồng Hướng lão quái cũng dễ tính như lão phu sao? Không đâu, đừng nói nhà người đã học kiếm pháp của lão phu rồi, mà dầu cho chưa có học, Hướng lão quái cũng vị tất đã chịu dạy cho nhà người.

Ngưng lại giắt lát rồi lão nói tiếp: - Thêm nữa...

Thiếu Bạch thấy lão nhân định nói lại thôi liền hỏi dồn: - Thừa thêm nữa sao?

Cơ Đồng nghiêm mặt nói:

- Nhà người mới gặp phải gia nạn, lòng thù oán quá sâu, ngọn lửa phần nộ đang thổi cháy mạnh, dầu cho lão phu có truyền dạy cho người kiếm pháp thì người cũng không thể luyện giỏi, khó bề đạt được tới chỗ thần kỳ ảo diệu của nó.

Thiếu Bạch thông minh đỉnh ngộ, biết rằng lão nhân đều nói thật cho nên chàng liền nghĩ bụng: - Vị lão tiên bồi này đầy lòng nhân ái, tốt bụng, người đã biệt đãi ta trước thì rồi thế nào về sau cũng vẫn còn yêu thương ta, mối huyết hải oan cừu của phụ mẫu không phải chuyện thường, đi cầu học đạo pháp của Hướng lão tiên bồi rồi sau đó sẽ quay lại xin với vị tiên bồi này dạy cho kiếm chiêu.

Ý định đã quyết, chàng không dẫu được cảm động từ tốn thưa:

- Lão tiên bồi, văn bồi xin nghe theo sự chỉ điểm của người, văn bồi sẽ đi cầu Hoàn vũ nhất đao, nhưng không hiểu vị Hướng lão tiên bồi ấy ở đâu, văn bồi phải đi cầu theo cách nào?

Cơ Đồng ha hả cười lớn nói:

- Hướng lão quái ở trong sơn âm, chỗ đó ban ngày không trông thấy ánh mặt trời, độc trùng ác thú khắp mặt đất, đâu đâu cũng có hiểm ác dị thường, ta thật sợ cho nhà người không đặt chân tới được.

Thiếu Bạch ngẩng đầu lên, mạnh dạn nói:

- Văn bồi bắt đầu từ năm lên bảy trở đi đã phải theo phụ mẫu, huynh tỷ chạy khắp góc biển chân trời trong khoảng tám năm trường dài dặc, đã đạp chân lên khắp các miền đất hiểm ác ma thiên nước độc, chướng khí âm u, đã trải hết cảnh kinh đao hải lãng ở chốn nhân gian rồi. Giờ đây dầu cho độc trùng ác thú có lợi hại đến mức nào đi chăng nữa, văn bồi cũng không sợ.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 4

Bá đạo chỉ một đao

Nhắc tới tám năm đào vong, chàng không khỏi nhớ lại những chuỗi ngày gian khổ, cả một gia đình già trẻ lớn bé đều bị gót sắt của kẻ địch truy sát không dời nửa bước để lấy hơi. Đó là một cảnh tượng mà suốt đời chỉ trừ khi chết đi, chứ còn sống thì không thể nào quên được. Mỗi lần nhắc lại mối thương tâm chất chứa trong lòng chàng lại thấy không thể nào chế ngự được nỗi thống hận, căm hờn.

Cơ Đồng thấy mặt chàng biến sắc dần dần, phảng phất có một vẻ dữ tợn thì không khỏi buồn trong dạ, ông ta liền vỗ vai người bạn nhỏ ôn tồn nói: - Tiểu tử, lão phu rất hiểu tâm sự của nhà ngươi, có điều dẫu sao cũng chẳng nên quá căm phẫn. Nhà ngươi phải cố nhớ kỷ lời nhà ngươi đã nói với lão phu nhé.

Thiếu Bạch thoát giật mình, nhưng rồi chàng hiểu ra, vội vàng tươi nét mặt nói:

- Vãn bối xin nhớ, ngày sau trả thù và tẩy oan cho phụ mẫu trừ cái tên tội khời họa thủ ra, tuyệt không dám giết bừa một người.

Cơ Đồng cảm thấy rất yên dạ, buông tiếng cười vang rồi nói:

- Tiểu tử ngoan, bây giờ chỉ còn cơm rau nguội lạnh, nhà ngươi hãy ăn cho no, đợi trời sáng rõ con lên đường tìm Hướng lão quái nhé! Nói rồi, lão nhanh chân đi dọn cơm. Quả nhiên bữa cơm rất thanh đạm, thú thanh đạm của những người ở ẩn như lão nhân Cơ Đồng. Thiếu Bạch vội vàng nói vài câu khách sáo thường lệ rồi vui đầu vào ăn.

Chàng ăn xong, hai người một trẻ một già đi ra khỏi gian nhà cỏ. Cơ Đồng chỉ tay về hướng bắc nói:

- — khoảng giữa hai ngọn núi kia có một đoạn cốc hẹp, trong cốc hẹp cỏ gai mọc cao quá đầu người. Ao đầm đầy cả rắn rết tụ hội, chúng nó cắn phải là chết liền. Có chỗ lại còn có cả chương khí, nhà ngươi phải cẩn thận đề phòng, dẫu cho thế nào cũng không được coi thường.

Thiếu Bạch gật đầu lia lịa, trong lòng vô cùng cảm động, chàng quỳ ngay xuống đất, vái lạy rồi đứng thẳng người lên phóng mình chạy vút đi.

Vô ưu cốc bốn mặt có núi vây bọc, phạm vi của nó rất rộng. Lúc Thiếu Bạch chạy tới miệng cái cốc hẹp, mặt trời đã chiếu chói lọi, sáng khắp cả đáy cốc Vô ưu. Chàng định thần, chú mục nhìn chỉ thấy

khe núi hiểm ác, ở hai bên vách đá cheo leo đột khởi, chiều cao ngút ngàn như muốn biến vào mây mờ, trong cốc hẹp tối om, cây cối um tùm, dây leo chằng chịt chi chít, cỏ hoang mọc choáng khắp nơi, thật không sao thấy đường đi qua.

Thấy vậy, Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Chẳng trách Cơ lão tiên bối cứ dẫn đi dẫn lại mãi thật là trịnh trọng, cái huyết cốc này quả nhiên d- sợ! Tám năm trời phải sống trong cảnh đào vong đã sớm tập nhi-m cho chàng cái đồng khí không còn biết sợ sệt là gì. Lúc này đây đứng trước cảnh hiểm trở, bất giác chàng thấy lòng phấn khởi hẳn lên, rút soạt trường kiếm săm săm bước nhanh tới.

Đoạn đầu chỉ có những cây chôm chôm chắn lối, chàng vung mạn trường kiếm trong tay lấy đường về trước, tuy có vất vả thật nhưng không có gì gọi bằng hung hiểm cả. Nhưng rồi càng tiến sâu vào huyết cốc chàng càng thấy ớn lạnh.

Thì ra, trong cốc tối thui cơ hồ không còn trông thấy ánh mặt trời nữa, mà trong khi đó, chỗ nào cũng thấy côn trùng nhỏ nhít rất nhiều, bay loạn xạ thành từng đàn từng bầy dày đặc như rươi, nếu như dùng tay lại không xua đuổi thì lập tức chúng nó kéo ủa tràn lại ngay từ bốn phía. Đoạn đường ban đầu mặt đất còn tương đối khô ráo một chút, chứ khi tiến sâu vào quá mấy chục trượng rồi. Mặt đất ẩm thấp, toàn bùn sinh, trên lớp mặt sinh lúc nhúc những quái trùng kỳ hình quái trạng, toàn những con Thiếu Bạch chưa từng thấy bao giờ. Hữu thủ chàng nắm chặt đốc cây Kim kiếm, tả thủ khoa lên xua đuổi loài trùng bay tứ tán. Những tia nhìn loang loáng trong hai mắt chàng phát ra không ngừng quét khắp bốn phía. Chàng chỉ sợ sa chân vào đầm lầy thì không có cách gì rút mình ra được, do vậy chàng cứ men nhảy theo những cây đại thọ mà tiến tới.

Xông xáo một hồi mồ hôi vã ra như tắm, hốt nhiên chỗ đất chân chàng đạp lên mềm sèo, sọp một tiếng, bùn sinh đã lún tới đầu gối chàng. Thiếu Bạch hoảng kinh vội vàng thò nhanh tả thủ chụp mạnh vào thân cây nào dè thân cây quá rắn khiến năm đầu ngón tay chàng buốt nhói, người chàng trong nháy mắt đó đã lún sâu xuống nửa thước. May mắn thay, chàng kịp thời ứng biến mau lẹ, cây Kim kiếm trong hữu thủ chàng phập vào thân cây cổ thụ, chàng gượng lại được!

Chưa kịp mừng thì hốt nhiên đằng sau lưng chàng lại đã vang lên hai tiếng khè khè. Thiếu Bạch hấp tấp ngoái đầu nhìn lại bất giác ớn lạnh sởn gai ốc, mồ hôi lạnh toát ra đầy người. Thì ra đã thấy hai con quái xà vẩy đỏ từ trên cành cây phía bên trên đỉnh đầu chàng phóng

xuống, rớt ngay sau lưng chàng, khoảng cách chỉ tấc gang. Thiếu Bạch đưa mắt nhìn giây lâu, chỉ thấy hai con rắn quái này không nhúc nhích cửa quây gì nữa. Tức thời không bỏ lỡ dịp may, vận sức vào hữu thủ rút mình lên khỏi đám bùn, lắc động thân hình mấy cái trong không, hai chân chàng đạp thật mạnh vào thân cây rắn chắc, người chàng tức thời bắn vút sang một cây cổ thụ khác nhưng bỗng cảm thấy ngang lưng bị ôm chặt, chàng đã bị một người nào đó cấp cứng, đánh vù một tiếng, quật xoẹt bay sang bên phải.

Thiếu Bạch hãi hùng, ngẩng đầu nhìn thật nhanh xem kẻ lạ mặt ôm mình là ai, hóa ra lại là Cơ Đồng nên không nén được mừng rỡ kêu lên: - Lão...

Quá mừng Thiếu Bạch chỉ thốt lên được có một lời. Cơ Đồng hạ mình xuống, đứng một chân trong bùn lầy, đưa tay chỉ một cây cổ thụ nói: - Đám bạch khí ở dưới cây đại thọ chính là độc chướng đấy, mau chân trốn lánh sợ còn không kịp nhà ngươi phải lướt ở phía bên trên mà tiến tới mới được.

Thiếu Bạch đỏ mặt nói:

- Bạch khí với khí trắng gì đâu, sao vẫn bối không trông thấy gì cả.

Cơ Đồng nói:

- À, hóa ra ta quên khuấy đi mất, chết chữa, ở chỗ này quá tối, nhãn lực của nhà ngươi không đủ nhìn thấy.

Thiếu Bạch hỏi:

- Lão tiền bối, người tới lúc nào đấy? Cơ Đồng mỉm cười nói:

- Ta há yên tâm được sao? Ngón tay nhà ngươi ra sao?

Chỉ vốn vẹn có hai câu nói ngắn ngủi ấy nhưng chứa đựng bao tình thân thiết quan hoài, Thiếu Bạch cảm thấy mắt cay cay, những giọt lệ đã trào nhanh ra khỏi tròng mắt, chàng giơ tả thủ lên coi, lúc bấy giờ mới hay móng của bốn ngón tay đã quật gãy cả, máu me chảy đầm đìa, nhìn đến là thấy sợ.

Thiếu Bạch ương ngạnh lắc đầu cười nói: - Dạ, không đau chút nào cả.

Cơ Đồng nhẹ thở dài nói: - Phải ráng chịu một chút vậy.

Dứt lời lão nhân cất người lên, hai chân khi tung vút lên, khi đặt nhẹ xuống uyển chuyển chẳng khác gì cánh chuồn điểm nước vùn vụt lao đi về phía trước mặt.

Đoạn huyết cốc này tuy hiểm ác vô tỷ nhưng chẳng thể làm khó được những bậc cao nhân tuyệt thế như Cơ Đồng. Chạy miết độ một công phu ăn xong bữa cơm, Cơ Đồng bỗng dừng ngay lại, đặt Thiếu Bạch xuống, ghé sát vào tai bảo: - Phía trước mặt không còn nguy hiểm, gặp được lão quái rồi nhà ngươi có thể nói xấu lão phu mấy

câu cũng chẳng sao, nếu như ông ta hỏi thì nói rằng tự mình đi tới, đừng bảo có lão phu hộ tống.

Nói rồi, lão nhân nhanh nhẹn tung mình vút đi như bay.

Thiếu Bạch cảm kích bùi ngùi đứng nguyên chỗ tấm tức khóc một hồi rồi lau khô nước mắt cố lấy hăng hái dùng kiếm mở đường, đi tiếp về phía trước.

Quả đúng y như lời lão nhân Cơ Đồng nói, đoạn đường đi tới không có gì là nguy hiểm, qua khỏi vùng sinh lầy là đạp chân lên được đất liền, cây cối thưa thớt dần, đã thấy ra có đường đi, chỉ có điều vách đá ở hai bên quá cheo leo ngút ngàn cho nên không có ánh sáng mặt trời soi xuống, tuy ở vào giữa lúc ban ngày ban mặt nhưng đáy cốc vẫn giữ y nguyên cái vẻ tối om như ban đêm.

Thiếu Bạch cắt cây Kim kiếm đi để tỏ vẻ cung kính, chàng đi một đôi, chợt thấy ở phía bên tay trái có một huyền nhai đột cao lên khỏi mặt đất độ mười trượng. Trên huyền nhai có một cái động lớn. Đứng ngắm nhìn một lúc xong đầu đấy Thiếu Bạch tung mình nhảy mấy cái lên huyền nhai.

Chàng chú mục nhìn kỹ nhưng trong động tối om om, không thể biết được nó nông sâu thế nào, và cũng không hiểu vị Hoàn vũ nhất đao có sống bên trong động không nữa. Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Cơ lão tiên bối nói vị lão nhân này tính tình khó khăn, không thích chuyện trò, ta phải làm l- đằng hoàng mới được, lúc ấy dầu người không vui cũng không trách mắng nặng nề.

Chủ ý đã định, Thiếu Bạch vòng tay hướng về phía miệng động xá một xá, cao giọng nói: - Môn hạ của Bạch hạc, tiểu tử Tả Thiếu Bạch khấu kiến Hưởng lão tiên bối.

Dứt lời, chàng quỳ ngay xuống đất lạy một lạy.

Đợi một lúc, giữa lúc chàng định mở miệng lên tiếng xin bái kiến một lần nữa thì hốt nhiên một giọng nói cực nhỏ xói vào tai chàng: - Cơ Đồng, người đóng trò gì thế, người đã tới chơi, sao không bước thẳng vào, chẳng lẽ người còn muốn Hưởng Ngao ta phải ra ngoài nghênh đón chắc?

Thiếu Bạch nghe nói giật nảy mình vội vàng lên tiếng nói: - Khải bẩm lão tiên bối, Cơ lão tiên bối không có mặt ở đây. Giọng nói cực nhỏ kia lại vang lên: - Cái lão ấy cut đi rồi thì nhà người đi vào đi!

Thiếu Bạch mừng hóm, nhanh nhẹn đáp: - Đa tạ lão tiên bối.

Rồi chàng cất bước đi vào trong động.

Bên trong động tối như nhà ma, Thiếu Bạch đi được mấy trượng đã cảm thấy dầu chìa tay ra cũng không còn trông thấy năm ngón, bất giác chàng nghĩ bụng: - Vị lão tiên bối này quả thực là cổ quái, đất Vô

ưu cốc rộng rãi thế mà không lẽ chẳng đủ chứa hai người ở sao?
Bỗng nhiên nghe giọng nói lúc ban đầu ra lệnh: - Quay rẽ sang bên tay mặt.

Thiếu Bạch vội vàng dừng ngay chân lại thật nhanh, đưa mau tay ra sờ soạn phía trước mặt phía trước mặt chỉ thấy có vách đá lạnh lẽo nhưng nhẵn thín, chàng liền vội vã đi theo giọng nói rẽ người sang bên tay phải.

Nhưng vừa khi ấy, lại đã nghe giọng nói vang lên bảo: - Có thể đứng lại được rồi!

Thiếu Bạch đã nhận ra chỗ phát xuất của giọng nói lạ, tức thời chàng dừng bước, nói: - Văn bối Tả Thiếu Bạch xin có lời thỉnh an lão tiên bối.

Chỉ nghe giọng nói ấy bảo: - Tại sao?

Thiếu Bạch nghe hỏi sửng sốt, cái lối hỏi cộc lạnh lùng chẳng khác gì ngọn đon đao thọc thẳng vào người đối phương ấy vượt hẳn ra ngoài ý liệu của chàng cho nên nhất thời Thiếu Bạch cứ đứng ngẩn ra không còn biết phải đối đáp làm sao nữa.

Giọng nói ấy không âm trầm cũng không có vẻ quỷ dị, nhưng có cái thần khí cự người ở ngoài ngàn dặm, Thiếu Bạch chưa tìm được lời đáp thỏa đáng thì giọng nói lạ lại vang lên, hỏi: - Người vượt qua Sinh Tử kiều như thế nào?

Thiếu Bạch thấy lão nhân ẩn mặt còn lên tiếng hỏi thì bất giác thấy can đảm lên đôi phần, chàng mạnh dạn đáp: - Văn bối đi qua một cách hết sức tự nhiên, không có gì khác lạ.

Giọng nói lại tiếp:

- Chà! Chắc trời đất núi non lại biến cải đây chắc? Quả có chuyện này à? Lẽ nào! Ngừng lại giây lát lại hỏi: - Có phải một mình nhà ngươi tự đi vào trong cái huyết cốc này?

Thiếu Bạch ngẩn người nhưng rồi đến cuối cùng chàng cũng không dám nói dối, đành phải đáp: - Dạ, Cơ lão tiên bối hộ tống văn bối tới.

Giọng nói hừ nhạt một tiếng nói:

- Tại sao y lại đối tốt với nhà ngươi như thế? Đưa ngươi tới gặp ta có chuyện gì? Thiếu Bạch nghĩ bụng: - Cũng cứ thực mà nói vậy.

Nghĩ rồi tức thì chàng vòng tay đáp:

- Gia môn tại hạ gặp chuyện bất hạnh, chỉ còn có một mình văn bối sống sót, ngày hôm qua khi đặt chân lên cõi đất này may được gặp Cơ lão tiên bối, được người thương xót chỉ điểm cho đường đi nước bước, người bảo văn bối tới đây bái kiến lão nhân gia.

Giọng nói lạ bỗng cười lên khanh khách nói:

- Cơ lão nhi lại hiểu sự buồn việc đây, nhà ngươi tiến lên ba bước để

lão phu coi kỹ xem sao. Thiếu Bạch y lời làm theo, bước thứ ba vừa mới để chân được xuống đất thì chợt thấy chân quýu lại như thể bị một vật gì quán lấy, bất giác hãi hùng, nghĩ ngay: - Phải chăng bị trùng dài quán?

Định đưa tay ra vớ cây Kim kiếm, nhưng rồi lại nghĩ:

- Nếu như ta lấy kiếm ra thì thật bất kính đối với người, chi bằng chẳng thèm để ý tới nó thì hơn, thôi mặc vậy.

Chỉ nghe giọng nói lạnh lùng của Hường Ngao vang lên bảo:

- Phải chăng Cơ lão nhi để cho nhà ngươi tới đây học đao pháp của ta? Thiếu Bạch đáp: - Vãn bối quả thực có ý này, dám mong lão tiền bối rủ lòng thương. Hường Ngao nói: - Cốt cách của người không tuyệt, ấy chẳng trách Cơ lão quá thương nhà ngươi. Giọng nói của ông ta chợt đổi sang vô cùng hiền hòa, dịu dàng tiếp:

- Lão phu thân đã bị tiểu bại công rút, đừng nói là vượt qua Tử kiều một lần thứ hai làm gì, giờ đây ngay cả việc dời khỏi chỗ sơn động này thì lực cũng khó tòng tâm.

Thiếu Bạch tự nhiên đem lòng ái ngại nói: - Vãn bối cũng lão tiền bối ra có được không? Hường Ngao cười nhạt nói:

- Lão phu bình sinh chưa hề chịu ơn của một người nào cả, niên kỷ của người tuy còn nhỏ nhưng gan mật đã lớn rồi đó, nhà ngươi dám mở miệng ăn nói với ta cái giọng ấy à?

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Tôi có hảo ý, ông không chịu thì thôi chứ sao. Chỉ nghe Hường Ngao nói:

- Hảo tiểu tử, có phải người đang thăm mắng ta đấy chẳng? Thiếu Bạch nói:

- Vãn bối nói thế là có hảo ý, lão tiền bối không chịu đáp ứng thì cũng chịu không biết làm sao hơn.

Hường Ngao đột nhiên buông tiếng cười vang nói:

- Khá khen cho tên tiểu tử quật cường, nếu như ở trong lòng người mà chửi ta mấy câu thì lại càng hay.

Thiếu Bạch hoang mang nói:

- Xin thứ cho vãn bối ngu xuẩn, không hiểu thiên cơ trong lời nói của lão tiền bối.

Bỗng cảm thấy chân được nhẹ hẫng đi tựa hồ cái vật quán lấy chân chàng chợt nhả ra, biến đi đâu mất.

Hường Ngao nói:

- Cái lão họ Cơ bảo nhà ngươi lại đây không có cho nhà ngươi biết lão phu có một đao sao? Thiếu Bạch nói: - Tuy chỉ một đao nhưng trên đời không đối thủ!

Hướng Ngao hừ lạnh một tiếng nói:

- Tuổi tác chưa bao nhiêu mà dám ngang nhiên mở miệng khen lão phu rồi, hừ, hừ, nên biết rằng lão phu và Cơ lão nhi không giống nhau, không...

Ngoài miệng lão nhân tuy trách mắng nhưng trong lòng lão rất vui, ho nhẹ vài tiếng nói tiếp: - Võ công ở trên đời tham vi-n bát đại, nhưng chưa hề có chuyện chỉ bằng vào một chiêu mà có thể khiến cho thiên hạ phải nghiêng mình bái phục, cái tài quán thế của Cơ lão nhi, lão phu không so sánh với y được, y có tài sáng chế được ra chín chiêu kiếm thức, trong khi lão phu chỉ có thể sáng tác được có độc một chiêu mà thôi.

Thiếu Bạch nói:

- Cơ lão tiên bối cũng cho văn bối biết rằng một chiêu đao pháp ấy của lão tiên bối đã ăn trùm thiên hạ, không ai đương cự lại được, khỏi cần phải dùng tới chiêu thứ hai.

Hướng Ngao nói:

- Vương kiếm, Bá đao, mỗi đàng đều có chỗ sở trường riêng, tuy cả hai đều có ý muốn thử phân xem cao hạ, nhưng rồi chẳng ai dám ra tay trước mạo hiểm một phen cho rõ, bọn ta vai vế ngang hàng đứng trong võ lâm.

Trên giang hồ trừ cái việc không tỷ thí võ công với nhau ra thì lão phu không để cho y độc bá về một phương diện nào khác mà y cũng không chịu để cho lão phu làm lu mờ cái mỹ tự của y. „y cứ như thể bọn ta có tiếng ngang nhau mà đứng trên giang hồ nhưng rồi đều tránh không chịu gặp mặt nhau, cả hai, người nọ cũng như người kia, người nào cũng vậy, không biết là bạn hay là thù của nhau, ghét cay ghét đắng nhau mấy chục năm trời mà cũng có đi lại với nhau mấy chục năm. Dưới kiếm của Cơ lão nhi không có gì gọi bằng tuyệt học, dưới đường đao của lão phu không thể có sinh cơ.

Thiếu Bạch nói:

- Cơ lão tiên bối rất tôn sùng lão tiên bối. Hướng Ngao lạnh lùng nói:

- Lão phu tuy không thích mắc kế của Cơ lão nhi, nhưng cũng không thích để cho Vương đạo cửu kiếm của y lưu truyền ở đời trong khi một chiêu đao pháp của lão phu rồi cũng theo với chân lão phu vĩnh vi-n chôn vùi ở xó sơn động này...

Thiếu Bạch trong trí vẫn nhớ rõ ràng những lời của Cơ Đồng lão nhân căn dặn, nói rằng tánh tình của lão nhân Hướng Ngao cổ quái lắm, chột vui chột giận, vì vậy trong nhất thời chàng không biết phải nói sao cho lão vui lòng, đành phải làm thinh không dám mở miệng nói liều.

Hướng Ngao tiếp lời:

- Nếu như còn có một người thứ hai vượt qua được Tử kiều vào trong Vô ưu cốc này thì bất luận là trai hay gái, già hay trẻ, lão phu cũng sẽ nhất quyết thu làm học trò truyền dạy cho đao pháp khiến Vương kiếm, Bá đao vẫn giữ nguyên cái thế hổ tương chiếu sáng.

Điều đáng buồn là chỉ có mình nhà người vượt qua Tử kiều.

Thiếu Bạch trong nhất thời vẫn không đoán được tâm ý của lão nhân ra sao nên cũng chỉ nín lặng nghe thôi chứ không dám nói vào điều gì.

Hướng Ngao nhẹ thở dài, lẩm bẩm nói:

- Xem ra lão phu chỉ có nước đem một chiêu đao pháp này truyền cho nhà người mà thôi. Thiếu Bạch vui mừng khôn tả, quỳ ngay xuống vái lạy nói: - Đa tạ lão tiên bối.

Giọng nói của Hướng Ngao lại lấy lại vẻ lạnh lùng buổi ban đầu tiếp lời:

- Đao pháp của lão phu tuy chỉ có một chiêu, nhưng trong một chiêu này có bao quát cả tâm ý, thân thủ và khí thế rất khác xa nếu phải đem so sánh với kiếm pháp của Cơ lão nhi. Xét cốt cách của nhà người tuy rất tốt đối với việc luyện võ, nhưng tánh tình tâm địa lại không phải người làm môn hạ lão phu.

Thiếu Bạch chợt dạ nghĩ bụng:

- Trong động tối đen như mực, ta đã lấy hết sức mắt nhìn thế mà cũng không trông thấy cảnh vật gì ngoài hai ba thước, thế mà lão nhân này lại nhận ra được cốt cách, hình dạng của ta thì quả thật võ công đã tinh thâm kinh người!

Nghĩ rồi, chàng lên tiếng nài nỉ:

- Xin lão tiên bối nghĩ đến phận sự phải rửa sạch mỗi huyết hải thâm cừu của phụ mẫu mà vẫn bối hiện tại gánh trên vai mà phá cách thu nạp...

Hướng Ngao mừng rỡ nói:

- Thế nào? Trong lòng người ăm ắp một bầu cừu hận, oán độc sao?

Thiếu Bạch giật mình đáp:

- Trong lòng đầy cừu hận, sung mãn căm hờn với một ngọn lửa giận dữ, nhưng vẫn bối sẽ không dám dùng bữa môn tuyệt nghệ mà lão tiên bối truyền...

Hướng Ngao đỡ lời:

- Được rồi, không cần phải nói nhiều nữa. Nhà người cốt cách thanh kỳ lại có một khối óc thông minh tuyệt đỉnh, thật rất đúng là người mà Cơ lão nhi muốn thu làm môn nhân đệ tử, chẳng trách lão ấy vừa trông thấy người đã thấy không thể không thu người làm đồ đệ,

nhưng nếu lấy theo cái tiêu chuẩn lão phu dùng để tuyển chọn học trò mà nói thì nhà ngươi bị loại, ta có truyền cho đao pháp của ta thì cũng chỉ sợ ngươi khó lòng thành tựu được.

Thiếu Bạch lấy làm lạ nghĩ bụng:

- Thì ra học đao pháp của vị tiền bối này lại phải là người có tâm địa ác độc mới được. Lại nghe Hướng Ngao nói tiếp: - Kiếm pháp của Cơ lão nhi biến hóa thật tinh vi, nó cốt ở việc lấy tĩnh để che động, mượn cái thế của đối phương mà chống đỡ thế công, thành ra nó có uy mà không có mãnh, tinh mà không cương, dẫu cho có bị hãm trong vòng vây trùng điệp của các cao thủ vẫn có thể thông dong ứng phó được, trong khi đao pháp của lão phu thì lại ác độc vô tỷ, xuất thủ đánh ra thế tất thương người, nói cái lý thì là bằng vào một cơn đại thịnh nộ âm âm như sóng thần tàn phá dữ dội ở ngoài biển khơi, không có gì có thể ngăn cản cho nên nếu là người tâm địa tốt thì không thể nào có khí thế để xuất thủ, lúc ấy thì dẫu cho có khổ công suốt một đời cũng khó mà thành được.

Thiếu Bạch nói:

- Lòng vẫn bối nung nấu mối gia thù may ra không đến nỗi khiến lão tiền bối phải thất vọng. Hướng Ngao nhẹ thở dài nói: - Lão phu đã lỡ lời đáp ứng truyền thụ võ công cho nhà ngươi thì không có lý gì lại thay đổi lập trường, còn như cái việc nhà ngươi có thể thành tài được không, ấy là còn phải trông vào phần số của nhà ngươi.

Thiếu Bạch vội vàng quỳ xuống lạy tạ, nói: - Đa tạ lão tiền bối có lòng thành toàn cho. Hướng Ngao nói:

- Học đao pháp của lão phu cái cần nhất là mắt phải thật tinh, tức mục lực phải thật sắc bén, nhìn thoáng qua thấy được ngay hết mọi chi tiết, xuất đao ào ạt tuôn ra ngàn dặm, vậy bây giờ lão phu trước hãy dạy cho ngươi cách thở hít tức bồi nguyên để tăng cường mục lực.

Móng tay ở bốn ngón tay bị té gãy hết, lúc đầu Thiếu Bạch chỉ bằng vào cơn hăng say cho nên không cảm thấy đau đớn gì cả, nhưng lúc sau này khi đã được điều tức một hồi ở những chỗ vết thương đã thấy dần dần nhức nhối khôn tả. Nhưng vốn là người tánh tình gan góc, Thiếu Bạch cố nhịn đau cắn răng không kêu rên qua một tiếng. Hướng Ngao truyền xong khẩu quyết rồi im lặng không nói gì thêm, căn động u ám lại trở về với không khí trầm tịch của cảnh chết chóc. Thiếu Bạch cố nhịn đau, y theo khẩu quyết Hướng Ngao chỉ dạy mà vận khí điều tức. Tâm thần chàng chuyên chú vào việc luyện tập cho nên dần dần quên đi được cơn đau nhức ở trên tay.

Không biết qua đi bao nhiêu thời gian, Thiếu Bạch làm đi làm lại mãi

theo cái khẩu quyết Hưởng Ngao lão nhân dạy, chàng vận khí hành công dần dà cũng thấy thuần nhã.

Hốt nhiên giọng nói lạnh lùng của Hưởng Ngao vọng lại nói:

- Bắt lấy cái này, nuốt đi, công phu của bước căn bản đầu tiên vô cùng trọng yếu, ít nhất người cũng cần một tháng trời không được dờn sơn động này một bước.

Chỉ nghe đánh vù một tiếng sau khi lão nhân dứt lời, một vật tròn đen đã bay vèo lại. Trong động tối quá mà mục lực của Thiếu Bạch hãy còn quá kém, chàng đưa nhanh tay ra đón bắt, nhưng chẳng dè chụp ngay vào không khí, cái vật bay vèo lại tức thời đánh bịch một tiếng đập ngay vào ngực Thiếu Bạch.

Bất giác Thiếu Bạch giật bắn người, nghĩ bụng:

- Tánh tình của vị Hưởng lão tiền bối này quả nhiên cổ quái hết sức! Thủ pháp ném vật của Hưởng Ngao cực kỳ chính xác và rất có cỡ nên vật mà lão ném tuy có trúng phải ngực Thiếu Bạch nhưng cũng không nặng lắm.

Thiếu Bạch cầm vật lạ ở trong tay chỉ cảm thấy nó dính dính chứ không phân biệt được đó là vật gì? Nhưng trong bụng đang đói cồn cào mi-n gặp vật có thể ăn được là tốt rồi, ăn liền chẳng cần suy tính. Chỉ một loáng sau, Thiếu Bạch thấy mắt dần tỏ ra, chàng đã nhìn thấy cảnh vật ở ngoài ba thước. Trong động tối như nhà ma không có ánh mặt trời chiếu vào, cho nên Thiếu Bạch không có cách gì phân biệt được chàng ở trong động đã bao nhiêu lâu.

Hưởng Ngao rất ít nói, từ cái lúc ném đồ ăn cho chàng lão có nói vài câu rồi sau đó trong căn động u ám tối tăm, tịch mịch không còn nghe thấy tiếng động gì nữa.

Thiếu Bạch mấy lần định nhìn xem Hưởng Ngao là người thế nào nhưng mục lực của chàng còn xoàng chỉ có thể nhờ vào giọng nói mà nhận ra được phương hướng chỗ Hưởng Ngao định thân chứ vô thần định ra người.

Ngày hôm đó, Thiếu Bạch luyện công xong rồi, trong bụng đói cồn cào, đói nôn nao cả người nhưng không thấy Hưởng Ngao lên tiếng gọi và ném cho thức gì ăn, chàng lại không dám hỏi han lời thôi, đành phải cố nhịn.

Độ chừng đã lại một ngày qua đi, Thiếu Bạch không sao nhịn được cơn đói cồn cào trong bụng nữa, đành đánh liều cất tiếng nói: - Lão tiền bối, bụng vẫn đói quá rồi, không thể nào chịu được nữa, có cái gì ăn không? Cho ăn một ít để đỡ cơn đói!

Chàng nói một thôi một hồi nhưng chẳng nghe thấy tiếng Hưởng Ngao đáp lại, hình như lão đã bỏ đi đâu mất rồi không còn có mặt ở

trong động nữa, trong thạch động tối thui tịch mịch không khí vắng vẻ buồn hiu đáu chỉ còn lại có một mình chàng mà thôi.

Thiếu Bạch lại cố gắng nhin thêm một hồi nữa, bụng lại càng đói ghê gớm, lại không còn nhin được, chàng lại liêu đánh tiếng một lần thứ hai.

Giọng nói của chàng mỗi lúc một cất cao, vách đá sơn động vang vọng đáp lại, tiếng truyền đi thật xa, nhưng vẫn chẳng nghe thấy Hướng Ngao hồi đáp.

Thiếu Bạch kể từ lúc được Hướng Ngao truyền cho khẩu quyết cứ ở miết trong căn động tối mò luyện tập nội công, ngày giờ kể cũng không ngăn ngại gì thể mà chàng vẫn chớ hề thấy qua mặt mũi Hướng Ngao một lần. Thiếu Bạch tuy có sức chịu đựng hơn người nhưng giờ phút này chàng có điểm không còn chịu được nữa. Thoát một cái, chàng đứng thẳng người lên, men theo vách đá lần vào phía trong.

Vừa mới bước đi được hai bước, đột nhiên cảm thấy chân rú lại tựa hồ như bị một vật gì quán vào, người chàng mất thăng bằng, ngã bổ nhào ra đất.

Chàng ngã một cái nên thân, một hồi lâu sau mới lồm cồm bò dậy được.

Đưa tay ra chộp nhưng vật quán lấy hai chân chàng không biết đã đi đâu mất, bất giác hải hùng nghĩ bụng: - Mong không phải là một con độc xà thì càng tốt.

Vừa nghĩ chàng vừa vươn người ngồi lại.

Nhưng nghe đánh vù một tiếng, một vật đã từ đằng sau lưng bay vèo lại, kích trúng ngay vào bả vai chàng, Thiếu Bạch chỉ thấy vai đau nhói. Cơn giận bỗng bùng bùng nổi lên trong lòng, Thiếu Bạch thò ngay hữu thủ lấy cây Kim kiếm ra ngăm chừng thân giới bị.

Chàng lấy thế đầu đó sẵn sàng đợi địch, thế mà chờ cả hồi lâu vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, cơn giận của chàng dần dần lắng xuống, chàng vừa chực lần theo vách đá để đi tới, hốt nhiên hữu thủ đã tiểu đại, cây Kim kiếm trong tay chàng thoát bay đi.

Vật đánh vào tay chàng mềm nhũn như bùn mà lại nhanh nhẹn dị thường, tai chàng chỉ nghe tiếng gió nổi lên ồ ồ chứ mắt không nhìn thấy gì cả.

Đang khi kinh ngạc, chỉ cảm thấy hai chân quýu lại, thân mình không còn tự chủ được, Thiếu Bạch lại ngã quay lơ ra đất.

Thiếu Bạch giận sôi máu, quải tay quạt bóp ra một chưởng, nhưng chỉ nghe đánh chát một tiếng khô khan, kích trúng ngay vào một tảng đá lớn, bàn tay đau điếng.

Không hiểu vật gì tựa hồ như cố ý quấy quá chàng, bàn tay đánh phải tảng đá quái ác chur hết đau, vai trái lại bị ngay thêm một chúng. Trọng lượng của cái quái xuống này tuy không đến nỗi không thể chịu được nhưng xương vai cũng buốt dại đi.

Thiếu Bạch không còn nén được cơn giận, tâm hỏa bốc cao, quày nhanh tay lại chụp mạnh. Nhưng khốn nỗi vật mềm nhũn kia lại nhanh nhẹn cực cùng, bay đi bay lại vù vù, tiếng gió rít lên, thoát cái nó lại kích một đòn vào vai Thiếu Bạch, thoát cái, nó lại quán chặt lấy hai chân chàng khiến chàng ngã vật ra đất. Nó khiến cho Thiếu Bạch giận tràn hông, tròn mắt muốn rách vì toát lửa, song chường đánh ra loạn xạ không ngừng.

Cơn đói đã hành hạ làm cho ruột gan còn cào, giờ đây lại phải vung tay chộp đánh lung tung nên Thiếu Bạch dần dần thấy đầu váng, mắt hoa lên.

Giữa lúc chàng đang phiền giận thì đột nhiên vật mềm nhũn từ nãy cứ bay quanh quẩn và quán lấy chân chàng bỗng đã lặn đi đâu mất biến, biến tai chàng vang lên một giọng nói lạnh lùng: - Tiểu tử, trong lòng ngươi đang giận lắm phải không?

Thiếu Bạch nhận ra được đúng giọng nói quen thuộc của Hường Ngao nhằm đúng ngay lúc lửa giận đang bùng bùng đốt cháy tâm can, chàng chẳng kịp suy nghĩ đáp liền: - Giận lắm!...

Chợt thấy cung cách ăn nói của mình quá lễ bất kính đối với một bậc trưởng lão chàng vội vàng dừng ngay lại không nói nữa.

Nghe Hường Ngao đỡ lời:

- Nhớ đấy, đạo pháp của lão phu tuy chỉ có một chiêu nhưng lại phải cần thần ý hội tụ, thân với tâm hợp nhất. Trước khi xuất thủ trong lòng chàng nhiều phần nộ càng đẹp, đẹp nhất là trong lòng nhà ngươi ăm ắp đầy ý ác độc và căm hờn, nghĩ rằng chỉ vung ra một đao là tập sát người trong thiên hạ. Có nghĩ như thế thì mới phát huy được hết oai lực của phát đao.

Thiếu Bạch nghe qua ngần người hỏi: - Nếu như lòng vẫn bồi bình thần thì sao? Hường Ngao nhẹ thở dài nói:

- Nếu như thế thì muôn năm nhà ngươi không học được một đao của lão phu. Thiếu Bạch hơi có ý không phục, nghĩ bụng:

- Múa may đâm chém bắt quá chỉ có một chiêu, một ngày mình không học được thì cho cao lắm là một năm, chẳng lẽ với khoảng thời gian một năm trời mà không học được sao? Thật không tin được, làm gì có chuyện kỳ quái như thế?

Chỉ nghe Hường Ngao nói:

- Dẫu cho nhà ngươi có học được một chiêu đao pháp ấy nhưng khi

đem ra dụng mà không có thể tập trung được đầy đủ phần nộ và cảm hờn thì không những không khiến cho nó phát huy được oai lực mà còn vô pháp thi triển nó ra được.

Thiếu Bạch trong lòng bán tín bán nghi nói: - Có chuyện này sao?

Hướng Ngao giận dữ nói:

- Chẳng lẽ lão phu lại đi dối gạt nhà ngươi? Tên tiểu tử chẳng biết cái chi chi cả, chẳng biết thế nào là tốt xấu kia!

Thiếu Bạch không dám cãi lại, chàng vòng tay quá đầu nói: - Vãn bối nhỏ tuổi không hiểu chuyện, xin lão tiên bối đừng trách. Hướng Ngao nói:

- Hừ, lão phu đang định sửa soạn truyền dạy cho ngươi đao pháp nhưng hiện tại không thể truyền được rồi, lòng ngươi bình thản thế thì làm sao mà học được chứ?

Thiếu Bạch nói:

- Không biết phải đợi tới bao giờ? Hướng Ngao đáp:

- Cái đó còn phải trông vào vận số của nhà ngươi, có thể ngày mai đây ta sẽ truyền dạy cho ngươi nhưng cũng có thể phải chín mươi ngày sau hoặc giả năm ba tháng cũng không chừng.

Thiếu Bạch buồn nản quên cả đói lẫn mệt trở về chỗ dừng chân lúc trước ngồi phịch xuống. Bên tai chàng lại vẳng lại giọng nói lạnh lùng của Hướng Ngao nói: - Đỡ lấy vật thực dụng!

Đánh vù một tiếng có tiếng ném lại.

Trong khoảng thời gian hơn một tháng trời, Thiếu Bạch dĩ nhiên đã quen với việc Hướng Ngao ném thức ăn lại cho, chỉ nghe tiếng gió chàng đã đưa nhanh tay ra chụp, quả nhiên chàng bắt được một bọc thức ăn mềm mềm.

Thời gian thấm thoát trôi qua kể từ khi Thiếu Bạch đặt chân vào căn động u tối đã chẳng mấy chốc mà được hai tháng rồi.

Trong khoảng thời gian hai tháng này lão nhân Hướng Ngao đã mấy phen chọc cho Thiếu Bạch bưng bưng lửa giận nhưng Thiếu Bạch vì biết ông ta ở trong bóng tối đùa nghịch chàng, cho nên chàng vẫn như không, chẳng giận chẳng tức gì cả.

Một hôm, Tả Thiếu Bạch lại bị cảnh mười mấy tiếng đồng hồ vẫn chưa được bắt đồ ăn, thế là bụng lại đói cồn cào khổ sở vô cùng.

Nhưng trước khi tới sơn động, chàng đã từng được lão nhân Cơ Đồng căn dặn kỹ càng cho biết tánh tình của lão nhân Hướng Ngao cổ quái, kỳ cục lắm, vì vậy trong lòng Thiếu Bạch đã sớm có chủ ý, chàng nghĩ bụng: - Bất luận ông hành hạ tới thế nào, ta cũng sẽ hết sức nhẫn nhịn chịu đựng, thế nào rồi cũng có một ngày kia ông phải cảm động.

Bởi đã nghĩ vậy, cho nên dẫu cho có bị Hướng Ngao đùa giỡn như thế nào, chàng trước sau vẫn nhin được, trong bụng tuy cơn đói dày vò thật khó chịu nhưng chàng cũng chỉ có cắn răng cam chịu. Khoảng một giờ đồng hồ nữa lại qua đi, Thiếu Bạch lại càng thấy nôn nao cả người, đói quá đến độ mắt mũi hoa lên, xem chừng khó còn cầm cự được.

Bỗng nghe Hướng Ngao thở dài sườn sượt nói: - Tiểu tử, nhà người đã đói bụng chưa? Thiếu Bạch đáp: - Vãn bối đói bụng lắm rồi!

Hướng Ngao nói:

- Nhà người đói lắm rồi à? Sao không nói? Thiếu Bạch đáp:
- Vãn bối sợ làm kinh động tới sự thanh tịnh của lão tiên bối. Hướng Ngao than rằng:
- Tánh tình của nhà người thế thì không phải là người làm môn hạ của lão phu, chỉ sợ khó có thể truyền cho đạo pháp của lão phu mà thôi.

Thiếu Bạch hoảng sợ, vội vàng sụp xuống lạy nói:

- Xin lão tiên bối nghĩ cho tấm lòng thành của vãn bối mà phá lệ thành toàn cho, tài trí vãn bối tuy chỉ xoàng thôi nhưng xin mang hết tâm lực học tập quyết không để phụ lòng mong mỏi của lão tiên bối đâu!

Hướng Ngao nói:

- Tiểu tử, ở trong sơn động này không trông thấy trời trăng, không phân đêm ngày, nhà người có biết đã ở trong này được bao lâu rồi không?

Thiếu Bạch đáp:

- Phải nói cho thật rõ số ngày thì vãn bối không thể nào làm được, vãn bối chỉ mang máng đoán mò rằng mình đã ở trong căn động này khoảng được hai tháng gì đó.

Hướng Ngao nói:

- Đúng vậy, đã được khoảng hai tháng rồi, trong khoảng thời gian này lão phu vẫn luôn định truyền đạt đạo pháp cho nhà người, nhưng trước sau vẫn không tìm ra được một cơ hội đích đáng.

Thiếu Bạch chỉ biết nói:

- Vãn bối ngu xuẩn, dám mong lão tiên bối rủ lòng thương vun quén cho. Hướng Ngao nói:

- Ngày hôm nay và ngày mai, hai ngày là cơ hội cuối cùng của nhà người đây, nếu như trong hai ngày này mà nhà người vẫn không có cách gì học được đạo pháp của lão phu thì hẳn là đạo pháp của lão phu chỉ còn là một dư âm mà thôi, từ đây trở đi trong võ lâm chỉ có Vương kiếm chứ không có Bá đao nữa.

Thiếu Bạch có cảm tưởng ngực bị người đó tung quyền vào bình bình, chàng nói:

- Chỉ có hai ngày thôi, thời gian hai ngày chỉ trong chớp mắt là qua đi mau chóng, lão tiên bối đầu cho có để tâm dạy dỗ, chỉ sợ vẫn bối tư chất ngu muội khó lòng mà học được tuyệt nghệ.

Hướng Ngao cười nhạt nói:

- À, cái đó cũng còn phải trông vào vận số của nhà ngươi, cùng lắm là đạo pháp của lão phu đứt tuyệt, không còn truyền được ở đời. Hừ, đạo pháp do lão phu mới có, nay lại do lão phu mà mất, kể như vậy cũng là chuyện không lấy gì làm tiếc lắm.

Thiếu Bạch nghĩ tới chuyện đi bao nhiêu nhọc nhằn gian khổ giờ đây sắp thành công cốc, mối trâm oan của phụ mẫu, mối thù của Bạch hạc môn bị tàn sát, xóa tên khỏi võ lâm, một đời của chàng chỉ sợ không có ngày, vĩnh viễn không có ngày trang trải, càng nghĩ máu nóng trong người chàng càng sôi lên sùng sục, một mối căm hờn ở đâu tức thời ùn ùn kéo tới.

Phần uất, hờn căm biến thành cơn thịnh nộ khiến Thiếu Bạch quên đói, mặt chàng hầm hầm, mắt bốc lửa như chực ăn tươi nuốt sống ai.

Chỉ nghe giọng nói lạnh lẽo có hồn của Hướng Ngao lão nhân vọng lại nói:

- Tiểu tử, nghe đây, thời cơ đã đến, bây giờ lão phu truyền khẩu quyết của đạo pháp cho ngươi.

Thiếu Bạch giật mình hỏi lại: - Ngay bây giờ?

Chàng chưa nói dứt lời, Hướng Ngao đã tiếp đọc:

- Nở lòng tâm thượng khởi ác hướng đảm biên sinh, đao xuất thần quỷ kinh, huyết nhi-m cứu châu hồng...

Thiếu Bạch rung mình nghĩ bụng: - Sát cơ quá thâm trầm... Chỉ nghe Hướng Ngao đọc tiếp:

- Báu đao xuất xảo, nhất kích đoạn hồn, pháp kế tuyệt học, võ lâm chí tôn. Thiếu Bạch tim đập thành thịch, nghĩ bụng: - Khẩu khí thật lớn lối!

Bên tai lại vang lên tiếng cười ghê rợn của Hướng Ngao, tiếp theo thấy ông ta nói: - Tiểu tử, đi về bên trái bảy bước, nghe lão phu truyền dạy cho ngươi Hoàn vũ nhất đao. Thiếu Bạch riu riu vâng lời đi về bên trái bảy bước.

Hốt nhiên hàn quang lóe lên, một cây báu đao lạnh toát, xanh lè chìa ra. Hướng Ngao lại cất giọng lạnh lẽo như chốn tha ma, nói: - Tiểu tử, tiếp đao này!

Thiếu Bạch nhanh nhẹn đưa hữu thủ đỡ lấy báu đao.

Chàng từ khi bước chân vào trong thạch động đêm ngày ở liền bên lão nhân Hướng Ngao nhưng chỉ nghe thấy tiếng chứ không trông thấy người, hiện tại tuy Hướng Ngao ở ngay bên cạnh chàng nhưng chàng lại bị luồng sát khí lạnh lẽo như ma trời làm khiếp đảm khiến Thiếu Bạch không dám ngoảnh sang nhìn.

Chàng vừa cầm lấy báu đao thì Hướng Ngao lại cất tiếng cười ghê rợn khiến người nghe rũ liệt tâm can, tiếng cười vang vọng dội âm thanh vào bốn vách đá trong căn động đen đặc đầu đầu cũng có tiếng cười vỡ tai.

Dư âm của tiếng cười quái dị vẫn còn vang vang kéo dài trong không gian u tịch. Hướng Ngao đồng thời cất tiếng nói: - Hoàn cổ cơ hứa hảo đầu lự, vũ nội chi thủ nhất bá đao... tiểu tử, thế nào, người đã sửa soạn xong chưa?

Thiếu Bạch hấp tấp đáp: - Vãn bối lắng chờ đã lâu! Hướng Ngao nói: - Đao tuy chỉ có độc một chiêu, nhưng đã gặt được hết cái hay của vô số đao pháp trong thiên hạ võ lâm, khi ra tay xuất thủ mà không có cái hùng phong lẫm liệt sùng sững oai nghi, bao quát hết thủy của ngọn Thái sơn, không có cái ào ạt quật vỡ bờ của sóng nước Hoàng hà thì uy thế của Nhất đao vĩnh vi-n vô phương phát huy. Tiểu tử, song thủ nâng cao để ngang ngực giơ lên.

Thiếu Bạch dạ lên một tiếng, làm y theo lời Hướng Ngao nói: - Hai mắt tròn tròn, nhìn thẳng cường địch.

Thiếu Bạch tức thời quắc mắt nhìn thẳng tới trước.

Gian thạch động u ám tăm tối đột nhiên lại trở về với cái yên tĩnh thường ngày, cơ chừng công phu ăn xong bữa cơm sau mới nghe Hướng Ngao nói: - Tiểu tử, người có nhìn thấy gì không?

Thiếu Bạch ngẩn người đáp:

- Mục lực của vãn bối dĩ quá tuyệt, không trông thấy gì cả. Hướng Ngao hừ nhạt một tiếng nói:

- Lão phu thấy hết, sao nhà ngươi không trông thấy cái gì hết là nghĩa làm sao? Thiếu Bạch liền hỏi: - Lão tiên bối trông thấy gì?

Hướng Ngao bỗng cất cao giọng oang oang nói:

- Lão phu nhìn thấy lệnh tôn mình mấy đầy máu, cổ sức chống đỡ cường địch.

Thiếu Bạch tức thời thấy máu nóng sôi lên sùng sục, mắt liền trông thấy vô số hàng hà những đốm lửa như sao sa nhoáng lên trước mặt, chàng loáng thoáng trông thấy phụ thân máu me bê bết đầy người đứng sững, tức thời chàng miên man đáp: - Vãn bối cũng trông thấy vậy rồi.

Hướng Ngao ha hả cười lớn nói:

- Nhà người nhìn cho kỹ lại coi, có phải kẻ thù giết cha người đang đi tới đây không? Thiếu Bạch cảm thấy chuyện cũ lần lượt hiện lên trong đầu. Chàng mơ hồ thấy Phi Tẩu Hồ Mai, Kim Chung đạo trưởng và hòa thượng Thiếu Lâm có thân hình cao lớn ùn ùn kéo tới, tức thì chàng nghiêng răng cắn hớn nói: - Thấy rồi, vẫn bối đã thấy rồi.

Hương Ngao sẵn giọng hét: - Đã trông thấy người phải làm sao?

Thiếu Bạch bị khích động mãnh liệt bởi huyền giác, chàng lớn tiếng đáp: - Vẫn bối muốn trả thù cho phụ mẫu bị thảm sát!

Hương Ngao vẫn gần giọng nói:

- Muốn trả thù mà không ra tay còn đợi đến bao giờ? Thiếu Bạch tức không còn tự chủ được, quát lớn tiếng: - Khán đao!

Đánh vút một tiếng, bổ mạnh lưỡi đao xuống.

Nhưng chỉ nghe đánh choang một tiếng chát chúa, lửa xẹt bắn như sao sa, một sức phản lực mạnh mẽ cực cùng dội bật trở lại.

Thì ra, một nhát đao của Thiếu Bạch đã chém trúng ngay vào vách đá, báu đao bị dội, lửa xẹt vung vãi, cùng lúc vụt ra khỏi tay bay vút đi.

Nhát đao bổ mạnh tới chém đá, Thiếu Bạch đã mang hết toàn lực sử dụng nên bị vách núi hắt văng đi, vẫn chưa gượng lại được, huých một tiếng khô khan va ngay vào vách đá ngất đi.

Không biết ngất đi như thế bao lâu, lúc sức tỉnh, Thiếu Bạch thấy đã có một bàn tay của ai xoa khắp mình mẩy chàng.

Thiếu Bạch thở ra một hơi dài chực vươn người ngồi dậy đã bị ngay một bàn tay rắn chắc chặn ngay lồng ngực, không làm sao vẫy vùng được.

Bên tai chàng vang lên một giọng nói quen thuộc của Hương Ngao nói:

- Tiểu tử, một nhát đao đó nhà người chém rất đẹp, đã có được cái hùng phong của tiểu thiên địa duy ngã độc tôn rồi đấy, hiện tại gân cốt ở hai cổ tay đã tiểu rần không d- cử động, vậy nhắm chặt mắt ngủ một giấc đi! Lão phu dùng bốn thân công lực giúp người lấy lại khí lực.

Lão nhân nói dứt lời, Thiếu Bạch chỉ cảm thấy hai bàn tay Hương Ngao không ngừng chạy trên khắp người chàng, hai bàn tay của lão nhân đặt tới đâu tất có một luồng khí lực ấm áp tuôn chảy vào trong cơ thể chàng. Thiếu Bạch cảm thấy thơ thới d- chịu lạ thường, chàng chớp mắt ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Đến lúc chàng tỉnh dậy đã thấy trước mặt để sẵn đồ ăn với một thanh báu đao, hàn quang lấp lánh.

Trong bụng đã đói lả, vừa thấy thức ăn là chàng chụp ngay bỏ vào miệng ăn ngấu nghiến. Thiếu Bạch vừa ăn xong khỏi miệng đã nghe Hường Ngao gọi: - Tiểu tử, nâng đao lên.

Đã có kinh nghiệm nên khi nghe gọi, Thiếu Bạch vùng đứng thẳng người dậy, song thủ nâng đao để ngang ngực từ từ đưa cao.

Cỡ chừng một khắc công phu, giọng nói lạnh lùng như ma hú của Hường Ngao lại xói vào tai chàng: - Tiểu tử, thấy có cảm giác gì?

Thiếu Bạch đáp:

- Vẫn bồi không thấy cảm giác gì khác lạ cả. Hường Ngao hỏi: - Cây đao có nặng không?

Thiếu Bạch trả lời: - Không nặng... Hường Ngao nói:

- Về đường võ công hầu hết người ta chú trọng ở việc làm sao cầm nặng mà vẫn thấy nhẹ như không, nhưng lão phu thì không nghĩ vậy, đao pháp của lão phu cốt ý cho được cử nhẹ mà vẫn thấy như nặng ghê gớm lắm, nhà người phải nắm cho vững cái bí quyết này.

Lời vừa dứt, Thiếu Bạch tức thời cảm thấy có một luồng áp lực từ trên thân đao rần rần chuyển xuống, tự nhiên chàng phải vận sức kháng cự luồng áp lực kỳ trọng này.

Càng lúc Thiếu Bạch càng cảm thấy áp lực gia tăng, báu đao như cứ muốn chúi xuống, chàng không dám buông tay đành cứ phải dốc toàn khí lực ra cưỡng lại.

Không biết bao lâu thời gian sau, Thiếu Bạch chỉ biết rằng chàng chàng có bao nhiêu khí lực trong người đều đã tổng hết lên cả hai cánh tay, nhưng vẫn không làm sao nâng được báu đao trong tay lên, gân cốt tiểu đại tiểu rần cả đi, khó bề gắng gỏi được nữa.

Giữa lúc thập phần khần trương ấy liền nghe Hường Ngao buông tiếng cười vang nói: - Tiểu tử, mệt bỏ hơi tai chưa?

Thiếu Bạch cũng chẳng còn đâu khí lực để đối đáp, chàng thở hắt hắt nói: - Vẫn bồi nâng... không... nổi nữa.

Hường Ngao nói:

- Nhớ lấy, sau khi đã rút đao cầm nơi tay rồi phải hết sức chăm chú, có bao nhiêu khí lực trong người phải ngưng tụ hết cả lên hai tay chẳng khác gì nâng núi Thái sơn, có thể khi xuất thủ đánh ra mới có thể tận dụng được hết tiềm lực bản thân sầm sập như bài sơn đảo hải, xô non lật biển, khiến địch nhân vô phương chống đỡ.

Thiếu Bạch thều thào đáp: - Vẫn bồi nhớ... kỹ... rồi. Hường Ngao nói:

- Ném đao xuống, ngồi xếp bằng tròn, nghe ta truyền đạt pháp môn thực dụng.

Thiếu Bạch dạ lên một tiếng, tâm thần đang độ khần trương của chàng mở tung ra, chàng chỉ thấy trước mắt tối sầm lại, ngã nhào

xuống đất.

Thì ra Thiếu Bạch đã quá sức chịu đựng!

Sự mệt mỏi quá đỗi đưa hồn chàng phiêu diêu, trong mơ hồ Thiếu Bạch cảm thấy có một luồng hơi nóng từ đằng sau lưng xông thẳng vào tâm mạch rồi từ từ chảy ra khắp tứ chi. Chàng thấy hết mệt dần, toàn thân thư thới vô tỉ, thế là chàng ngủ thiếp đi một giấc ngon lành. Không biết mất bao lâu, Thiếu Bạch bỗng cảm thấy toàn thân lạnh toát, chàng giật mình tỉnh dậy.

Chàng lúc lắc đầu, chưa kịp nghĩ ngợi gì cả thì bên tai đã âm vang lên tiếng nói của Hường Ngao: - Tiểu tử, lắng tai mà nghe này, lão phu chỉ còn có không đầy một giờ đồng hồ nữa thôi đấy.

Thiếu Bạch háng hái tinh thần nói: - Vãn bối xin rửa tai lắng nghe.

Hường Ngao nói:

- Võ công trong thiên hạ, tất cả chỉ trừ có Vương đạo cửu kiếm của Cơ Đồng là lão phu chưa thử qua thôi, thì thấy bất kỳ chiêu thuật nào cũng có chỗ hở, gom góp mấy chục năm kinh nghiệm ứng chiến của lão phu thì lão phu nói thẳng chưa có một chiêu nào khả dĩ đỡ được một đao của lão phu...

Nói đến đây bỗng lão nhân buông tiếng cười lớn một trận rồi mới nói tiếp:

- Người đời đều hay biết một đao đó của lão phu bá đao hết chỗ nói, báu đao mà rút ra khỏi vỏ thì dầu cho có kẻ may mắn lớn mà thoát chết tất cũng mang thương tích nặng, ngay cả Cơ lão nhi chứ đừng nói gì ai, chỉ sợ cũng nghĩ như thế, kỳ thực đao pháp của lão phu tuy nói là có một chiêu nhưng lúc xuất thủ chém ra lại đồng thời chụp nhắm vào chín bộ vị trên người đối phương, bất luận một kẻ nào võ công cao cường đến đâu cũng chẳng thể có cách gì trong khi chín bộ vị trên người bị nhắm đánh mà còn khả năng phản công lại được, với tình hình ấy phải làm sao?

Thiếu Bạch đáp:

- Phải chú hết tâm đề phòng, khóa kín huyết đạo lại. Hường Ngao ha hả cười lớn nói:

- Ngồi để chờ chết, chẳng khác nào cho lão phu thời cơ có thể lợi dụng khiến ta chẳng còn phải lo lắng về sau làm gì. Được toàn lực xuất thủ khi ấy đối với cái thể đón đỡ lão phu đã chiếm tận tiên phong.

Thiếu Bạch nói: - Vãn bối xin ghi nhớ.

Hường Ngao đột nhiên chụp lấy tay phải Thiếu Bạch đặt lên chuôi đao nói:

- Báu đao ra khỏi vỏ phải thành thế công địch nhân ngay, trước hấy

quát lớn để tước đoạt hùng chí của kẻ địch.

Thiếu Bạch hữu thủ được Hướng Ngao đỡ, soạt một tiếng, chàng rút đao khỏi vỏ nhưng thấy gương ngấp lúng túng làm sao.

Thấy vậy Hướng Ngao nói:

- Nhà ngươi nhớ không, trước hết phải tập cho quen thế rút đao, sau đó ta mới truyền cho phép xuất đao được.

Thiếu Bạch được Hướng Ngao cầm tay, không thấy khốn khổ chút nào cả, thế mà khi chỉ có một mình chàng lại loay hoay sao thấy vụng về quá đỗi. Chỉ có một cái việc rút đao ra khỏi vỏ, tuy vậy chàng cũng phải thử qua thử lại mấy trăm lần mới gọi là học được.

Hướng Ngao gấp gấp hình như không có nhiều thời giờ, gấp rút truyền cho Thiếu Bạch phép xuất đao tuyệt nghệ khiến ông ta danh tiếng lẫy lừng trong võ lâm. Thiếu Bạch tuy là đứa trẻ, thông minh nhưng cũng phải mất gần một tiếng đồng hồ mới gọi là sử được quen tay. Chỉ thấy giọng nói của Hướng Ngao mỗi lúc một nhỏ dần, kinh lực của ông ta đỡ lấy tay chàng càng lúc càng yếu đi. Trong lòng chàng đang lấy làm kỳ lạ tự hỏi thì bỗng nghe Hướng Ngao yếu ớt nói: - Tiểu tử, người đi đi! Không được quay đầu lại nhìn ta...

Thiếu Bạch sửng sốt hỏi: - Lão tiền bối làm sao thế?

Hướng Ngao vẫn với giọng yếu ớt nói:

- Cây đao này đã làm bạn với lão phu suốt một đời, không rời xa nửa bước, bây giờ ta đưa cả cho người, chỉ mong rằng nhà ngươi luyện kỹ đao pháp mà lão phu đã truyền dạy khiến cho tuyệt kỹ của lão phu có người truyền nhân, đừng phụ đường đao ấy, người mau đi đi!

Thiếu Bạch thấy giọng nói của sư phụ yếu ớt dị thường, chẳng khác gì của một người mắc bệnh nặng đã đến lúc hấp hối, dùng hết sức thừa nói ra lời di ngôn, bất giác trong lòng cực hãi. Chàng định bụng quay đầu nhìn lại xem sao, nhưng rồi lại không dám trái ý ân sư mà cũng bịn rịn không sao cất bước được, cuối cùng chàng đánh liều lên tiếng: - Lão tiền bối, vẫn bối đội ơn người truyền dạy cho tuyệt kỹ khiến mối trâm oan của gia môn, huyết cừu của phụ mẫu có ngày tẩy sạch. Ân đức cao dày như trời biển, chẳng lẽ không cho vẫn bối được nhìn lão tiền bối một lần hay sao?

Hướng Ngao giận dữ nói: - Mau bước đi cho ta nhờ!

Thiếu Bạch sửng sờ, chàng bèn đứng thẳng người dậy, chậm bước đi ra.

Khi ra khỏi thạch động, dĩ nhiên đã nhìn thấy ánh sáng mặt trời, Thiếu Bạch quay người hướng về phía miệng nham động lay ba lay, nuốt lệ nói: - Ôn truyền dạy tuyệt kỹ của lão tiền bối, vẫn bối suốt đời không quên.

Núi rừng vẫn cô tịch, hốt nhiên Thiếu Bạch nghe thấy có tiếng thở dài của ai, tiếp liền là một giọng nói hỏi: - Hướng Ngao lão quái đúng đã mang đao pháp của lão truyền cho nhà ngươi rồi sao?

Thiếu Bạch quay đầu lại nhìn, chỉ thấy lão nhân Cơ Đồng râu trắng phều, người mặc trường bào, vai giắt bấu kiếm, đứng cách hai ba thước. Thiếu Bạch đứng dậy vòng tay làm lễ - nói: - Hướng lão tiên bối không những đã truyền dạy cho vãn bối võ công, người lại còn mang cây bấu đao mà trong suốt một đời không bao giờ rời xa người, trao tặng vãn bối. Nhưng chỉ có điều người không chịu cho vãn bối được nhìn mặt, đuổi vãn bối phải đi ra mau.

Cơ Đồng gật đầu nói:

- Hướng lão quái tác sự xưa nay vẫn khiến cho người khác không biết đầu mà lường được cao thâm, lão đã đuổi tống đuổi táng nhà ngươi ra khỏi động không chịu cho thấy mặt thì cho dù nhà ngươi có van nài cũng vô ích mà thôi, bọn ta mau trở về đi!

Thò nhanh tay ra ôm lấy Thiếu Bạch tung mình lướt nhanh như điện chớp.

Đoạn đường gian khổ hiểm ác đầy sinh lầy, độc chướng nhưng chỉ hiểm ác với Thiếu Bạch hiện tại chứ làm sao gây phiền phức cho những bậc cao nhân tuyệt thế như Cơ Đồng được. Cho nên không đầy một công phu ăn xong bữa cơm, hai người đã rời khỏi hiểm địa. Cơ Đồng đặt Thiếu Bạch xuống nói:

- Tiểu tử, vận số của nhà ngươi không phải nhỏ đâu!

Mấy tháng trời nay, giờ đây Thiếu Bạch mới lại được trông thấy ánh sáng mặt trời và cỏ cây hoa lá nên ngỡ cứ như thể người đã biệt tích vào một chốn xa xăm nào cách biệt khỏi nhân thế trong một khoảng thời gian dài vô tận. Nổi mình nổi người, chàng chạnh nhớ tới Hướng Ngao suốt năm ở mãi trong gian động u ám như ban đêm, mấy chục năm trời liền không trông thấy ánh sáng trời trăng như thế thì làm sao chịu nổi.

Mấy tháng trời tiểu biệt, lòng thương yêu che chở của Cơ Đồng đối với Thiếu Bạch tựa hồ như lại càng gần bó thân thiết hơn. Ông ta thấy Thiếu Bạch đôi mắt nhìn khắp cỏ cây hoa lá xung quanh một lượt rồi đột nhiên đứng sững như thể nghĩ ngợi chuyện gì nên không nhin được hỏi: - Tiểu tử, nhà ngươi đang nghĩ gì thế?

Thiếu Bạch nói:

- Vãn bối nghĩ không hiểu sao Hướng lão tiên bối lại muốn ở trong gian thạch động u tối không có ánh sáng mặt trời ấy làm gì? Tại sao người lại không chịu sống ở trong Vô ưu cốc này với lão tiên bối? Vãn bối thấy vùng đất này kể có mấy trăm trượng vuông, dẫu cho có

ở mấy trăm người đi nữa cũng được.

Cơ Đồng than:

- Hướng lão quái là người cô độc mấy chục năm nay, tuy bọn ta vẫn ngưỡng mộ nhau nhưng rồi cũng cứ tránh nhau miết. Lão phu qua Sinh Tử kiều trước chiếm cứ ngay lấy khu đất này, Hướng lão quái để tránh mặt lão phu liền vượt sinh lầy, độc chưởng tìm đến ở trong một cái nham động ở phía sau, ấy chẳng qua cũng chỉ là không muốn gặp lão phu.

Thiếu Bạch thở dài nảo ruột nói:

- Trong gian động ấy không có ngũ cốc mọc, không thấy điều thú, vậy mấy chục năm nay không hiểu người ăn thức gì?

Cơ Đồng cũng hơi ngờ ngợ nói:

- Lão quái ăn thức gì à? Lão phu cũng không rõ. Thiếu Bạch đột nhiên đứng thẳng người lên nói:

- Lão tiên bối có thể nào đưa vãn bối tới lại chỗ ở của Hướng lão tiên bối được không? Cơ Đồng hỏi: - Nhà người vừa mới chân ướt chân ráo trở về, nay lại định đi làm gì?

Thiếu Bạch đáp:

- Vãn bối muốn thỉnh xin người ra khỏi gian động u ám không có ánh mặt trời ấy về ở trong Vô ưu cốc này.

Cơ Đồng lắc đầu nói:

- Không được. Vương kiếm, Bá đao mà ở cùng một chỗ thế nào cũng không khỏi xảy ra cuộc xung đột. Lão phu tuy có thể nhường lão quái một chút nhưng cái sự nhường nhịn này cũng chỉ có độ nhất định. Hừ, tiểu tử, Hướng lão quái tuy có phần nể kính ta nhưng cũng còn có phần sợ ta...

Thiếu Bạch không giữ được miệng chen vào hỏi:

- Phải chăng chính lão tiên bối cũng có đôi phần sợ Hướng lão tiên bối? Cơ Đồng than:

- Đó là việc bí ẩn dấu kín duy nhất trong suốt cuộc đời lão phu, ngày hôm nay cần phải thổ lộ ra cho nhẹ mình.

Nói đến đây, lão nhân chậm rãi ngồi xuống, rồi đập đập tay xuống nền cỏ ở bên nói: - Hài tử, ngồi xuống đây đi.

Thiếu Bạch chợt phát giác vẻ mặt lão nhân Cơ Đồng đầy vẻ thêu nảo, khổ sở, tức thời chàng hỏi hận, nghĩ bụng: - Biết thế này, ta chẳng hỏi người thì hơn.

Chỉ nghe Cơ Đồng thở dài Nói:

- Trong một đời lão phu, lão phu chưa hề làm một việc gì phải hổ thẹn với lương tâm để ngửa mặt lên không dám nhìn trời, thế mà chỉ có một việc khiến lão phu thấy không an lòng chút nào cả, ấy là việc

lão phu nhìn trộm đao pháp của Hường Ngao.

Thiếu Bạch nói:

- Đấy đâu phải là chuyện đáng tiếc gì. Cơ Đồng nói:

- Đối với người khác là thường, không có gì xấu xa cả, nhưng đối với lão phu mà nói thì lại khác hẳn.

Thiếu Bạch ngạc nhiên nói: - Có gì khác đâu?

Cơ Đồng nói:

- Vương kiếm, Bá đao tiếng tăm ngang bằng nhau ở trong võ lâm.

Giang hồ gọi bọn ta là Nam bắc nhị thánh, lão phu ngấm ngầm nhìn trộm đao pháp của y lẽ nào là một việc nên làm? Cái việc nhìn lén này không nên, huống chi dụng tâm của lão phu lại càng khó nói cho người khác biết...

Thiếu Bạch hỏi:

- Lão tiên bối dụng tâm ở chỗ nào đâu? Cơ Đồng đáp:

- Ta định coi xem đao pháp của y để tìm ra cách phá giải Đoạn hồn nhất đao. Thiếu Bạch giật nảy mình im lặng không nói gì nhưng trong bụng chàng phê bình: - Cái dụng tâm của tiên bối chắc là định lấy mỹ danh Vương kiếm chum kín danh Bá đao chứ gì? Cho nên lão tiên bối mới nghiên cứu đao pháp của người bạn mình, trù liệu phương cách phá cho kỳ được Đoạn hồn nhất đao. Nếu như trong lúc đối địch mà binh không yểm trá thì không thể có an toàn. Nhưng nếu chỉ vì chuyện tranh giành cái tiếng oai thì thật là chỗ thiếu quang minh vậy!

Chỉ nghe Cơ Đồng nói tiếp:

- Lão phu đã cải trang sửa đổi mặt mày ngấm ngầm theo dõi hành tung của lão quái suốt hai năm trời, chính tận mắt đã được trông thấy y thi triển liên tiếp Đoạn hồn nhất đao, chém giết liền một lúc mười một cao thủ võ lâm, lão phu đã dò theo lúc y xuất đao sát địch mà nhìn ra chỗ sơ hở...

Thiếu Bạch nói:

- Nói thế lão tiên bối đã nghĩ ra cách phá giải Nhất đao của Hường lão tiên bối rồi sao? Cơ Đồng lắc đầu nói: - Không có, tuy đã nhìn ra được chỗ hở lúc y xuất chiêu nhưng rồi vẫn không nghĩ ra được cách phá giải Nhất đao của hắn. Cũng vì chuyện này mà lão phu phải phí mất bao nhiêu tâm lực suy nghĩ liên tiếp trong ba năm liền, thế mà rồi cuối cùng vẫn chẳng được gì cả.

Thiếu Bạch trong lòng lấy làm lạ lắm nói:

- Lão tiên bối đã nhìn ra được chỗ hở trong đao pháp của Hường lão tiên bối thì vì lẽ gì lại không thể tìm ra được cách phá giải?

Cơ Đồng nói:

- Hồi đó, lão phu cũng có ý nghĩ như nhà ngươi bây giờ, đã có chỗ hờ, tất phải có cách phá giải...

Nói đến đây, lão nhân thở dài một tiếng rồi mới nói tiếp:

Cũng bởi nghĩ vậy cho nên ta mới khổ công suy nghĩ kiếm tìm, nghĩ đến nỗi muốn phát điên lên được, đang đêm hôm khuya khoắt, vào lúc thời tiết cực lạnh, lão phu quần đến nỗi nháy tùm xuống làn nước lạnh cóng như băng...

Thiếu Bạch ngạc nhiên hỏi: - Lão tiên bối tại sao ra thế? Cơ Đồng nói:

- Ta muốn nhờ cái lạnh thấu xương của ngoại cảnh làm cho quên đi sự tìm kiếm khổ sở trong lòng, chẳng dè sự thực lại trái ngược hẳn với lòng mong ước, thân tuy dầm trong làn nước buốt thấu xương nhưng trí óc vẫn cứ nghĩ mãi đến nhất đao đoạn hồn của Hưởng Ngao mà quên khuấy việc mình đang ngâm trong nước cóng. Hài tử, sự thống khổ này nếu không phải là người ở trong cảnh thì không thể nào tưởng tượng được.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Vì một chiêu đao pháp mà phải nghĩ mấy năm trời liền, chiêu đao pháp này lại còn làm cho một người phát điên phát cuồng thì kể được là một chuyện ít nghe ít thấy trên đời đây!

Cặp mắt hiền hòa của Cơ Đồng chợt tia ra hai luồng sáng lạnh lẽo chiếu thẳng vào mặt Thiếu Bạch, lão nhân nói: - Hài tử, ngươi có biết ta phá bỏ được nỗi thống khổ ấy bằng cách nào không?

Thiếu Bạch lắc đầu đáp:

- Vãn bối làm sao mà đoán biết được! Cơ Đồng nói:

- Lạc diệp quy căn, thấy lá rụng phải nghĩ đến rễ. Về sau hóa ra lão phu lại nhờ vào chín chiêu kiếm pháp của mình nghĩ thông ra được đạo lý bất ngờ trong thành ra mới giải thoát được cái khoá vô hình kia đây.

Thiếu Bạch hoang mang nói:

- Chẳng lẽ lão tiên bối đã do theo chín chiêu kiếm pháp của người mà tìm ra được cách phá giải Đoạn hồn nhất đao sao?

Cơ Đồng đáp:

- Không phải, suốt một đời lão phu chỉ sợ muôn năm không có bao giờ nghĩ ra được cách giải Đoạn hồn nhất đao đâu, lão phu chỉ do theo chín chiêu kiếm pháp của mình mà cởi bỏ được phần thống khổ kia thôi.

Thiếu Bạch đưa tay vỗ vỗ vào đầu nói:

- Vãn bối cũng nghĩ muốn nhức cả đầu rồi đây, thật sự lão tiên bối đã nghĩ thông ra được cái gì?

Cơ Đồng ha hả cười lớn, ánh mắt trở lại hiền hòa nói tiếp:

- Do chín chiêu kiếm pháp của ta mà ta phát giác được một điều ghê gớm, ấy là việc kiếm pháp của ta so ra còn có nhiều chỗ sơ hở hơn Đoạn hồn đao rất nhiều. Ta mới vỡ lẽ ra là trong thiên hạ không có được một chiêu nào được gọi chí thiện chí mỹ cả. Bất kỳ môn võ công nào dù tinh kỳ thâm bát đến đâu, bất kỳ chiêu thuật nào dù uy dị đến cách mấy cũng đều có chỗ sơ hở hết, nếu như mà có một người nào đó sáng chế ra được một chiêu võ công quả thực chí thiện chí mỹ thì thế tất thiên hạ võ lâm sẽ phải thần phục hết, trên giang hồ làm gì còn có chuyện tranh giành và trong võ lâm vạn nhánh đều cùng có một nguồn, việc gì phải phân chia ra môn này phải kia lung tung?

Thiếu Bạch thở dài nói: - Thì ra là thế. Cơ Đồng nói:

- Ta sáng chế chín chiêu kiếm pháp, do đầy chỗ sơ hở tương đối nhiều, còn Hưởng Ngao dùng hết tài trí một đời chỉ sáng chế có độc một đao cho nên chỗ sơ hở của y so ra quá ít. Có một điều là chín chiêu kiếm pháp của ta đã gom hết sở trường trong cách phòng bị của các phái kiếm thuật trong thiên hạ, bởi vậy có thể chỉ có một mình ta phải chống cự với mấy chục cao thủ vây đánh mà vẫn không đến nỗi bị bại trong khi một đường đao của Hưởng Ngao đã góp hết sở trường trong cách tấn công của các môn phái đao pháp trong thiên hạ, bởi thế không một người nào ở dưới đường đao tấn công của y mà thoát khỏi tử thương được cả. Hài tử, nếu như một đao góp hết sở trường trong cách tấn công của võ lâm thiên hạ như một đao của Hưởng Ngao đó mà đụng với kiếm pháp đã gom hết cái hay trong thế phòng thủ của các môn phái trong thiên hạ là chín chiêu kiếm pháp của ta, nhà ngươi có thể nghĩ được kết quả sẽ ra sao không?

Thiếu Bạch đáp:

- Điều này vẫn bối không nghĩ ra. Cơ Đồng nói:

- Vàng đều phai, đá đều nát, ngọc thạch câu phần, cả hai đều bị bại, cả hai đều bị thương hết. Ta có thể gục ngã dưới đường đao tàn độc của y mà y cũng sẽ gục ngã trong lưới Vương kiếm giăng kín mít liên hồi kỳ trận phản kích của ta. Hài tử, người đời đều hay biết kiếm pháp của lão phu là Vương gia ấy cũng bởi vì lão phu trong suốt một đời không hề sát hại qua một người. Thực ra Cửu kiếm của lão phu có cái hay là liên hoàn thế, chiêu nọ liên lạc, buộc vào với chiêu kia, đâu đâu cũng chiếm được nước chế địch khiến đối phương phải chịu thua mà dẫu cho lão phu có muốn sát hại người khác đi chăng nữa thì cũng có chỗ không thể được, đó là điều dở tệ đáng tiếc trong

kiếm pháp của lão phu và cũng do đây có được cái hiệu Vương kiếm...

Thiếu Bạch hoang mang trong lòng nghĩ bụng:

- Tiền bối mang danh Càn khôn nhất kiếm, được võ lâm tôn làm một ông thánh, có lý đâu không sát hại được đối phương?

Cơ Đồng hình như cũng đoán biết được ý nghĩ của Thiếu Bạch nên mỉm cười nói: - Hài tử, người không tin lời ta nói sao?

Thiếu Bạch đáp:

- Không phải vấn đề không tin, có điều có đôi chỗ vấn đề chưa được rõ. Cơ Đồng nói:

- Chuyện gì cũng có cái đạo lý rất vi diệu, lão phu dẫn cho không có ngại phiền mà giảng cho người nghe, chỉ sợ hiện tại người cũng khó lòng lĩnh hội được đạo lý vi diệu ấy. Nhưng sau khi người đã học được kiếm pháp của lão phu rồi, người có thể tự li-u giải được nguyên nhân ở trong sự việc...

Nói đến đây lão nhân nghĩ ngợi một hồi rồi bỗng đột ngột cao giọng nói tiếp:

- Lão phu quyết định kể từ hôm nay trở đi bắt đầu truyền thụ kiếm pháp cho nhà ngươi. Thiếu Bạch nói: - Cái ơn tài bồi của lão tiền bối không những vấn đề cảm kích bất tận, phụ mẫu vấn đề ở cửa tuyền cũng đội ơn.

Cơ Đồng nói:

- Chỉ sợ người vô phương mang Vương kiếm, Bá đao ra khỏi được Vô ưu cốc này thôi. Thiếu Bạch thông minh hơn người, nghe phớt qua chàng hiểu ngay được ý câu nói của lão nhân Cơ Đồng, tức thời chàng nói: - Dẫn cho hiểm trở có trùng trùng, vấn đề cũng không dám từ nan. Gia phụ là người âm có linh thiêng thế nào cũng ngầm phù hộ cho vấn đề vượt qua Sinh Tử kiều một lần nữa.

Cơ Đồng nói:

- Người đại hiếu tất có lòng nhân...

Đột nhiên ngậm miệng không nói tiếp, tính đốt ngón tay, cuối cùng lão nhân mới lại nói tiếp: - Ba năm nữa có thể có một cơ hội vượt qua được Sinh Tử kiều.

Thiếu Bạch nói:

- Nhưng không hiểu tư chất của vấn đề ngu muội có thể trong khoảng thời gian ba năm ấy học được kiếm thuật của lão tiền bối hay không?

Cơ Đồng nói:

- Về đường võ công, phải biết một điều rằng võ học thâm ảo vô tả, dẫn cho có dùng hết năm tháng trong cả một đời người cũng khó mà

học cùng được khắp võ công trong thiên hạ. Thời gian ba năm không thể bảo được là ngắn, nhưng cũng không thể gọi được là dài. Cứ lấy cốt cách thanh kỳ của nhà người mà nói thì nếu như trong khoảng thời gian ba năm này mà nhà người theo đuổi thật siêng năng, cộng thêm với việc thường ngày uống nước vạn niên thạch nhũ để gia tăng thể lực thì trong khoảng ba năm người sẽ có được hỏa hầu của người luyện tập ròng rã suốt mười năm, nội lực có đủ hoặc có thể sử dụng được kiếm pháp của lão phu, rất có thể lắm.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 5

Gồm thâu tuyệt nghệ

Dưới sự hướng dẫn của Cơ Đồng lão nhân, Thiếu Bạch bắt tay vào việc luyện tập nội công thượng thừa. Cơ Đồng thương yêu chàng như con đẻ, việc cơm nước hàng ngày chàng không phải mớ tay đến, chàng chỉ có việc hết ngày lại tới đêm chuyên tâm vào luyện tập nội công. Mỗi tối trước khi đi nghỉ Cơ Đồng đều múc về một chén nước vạn niên thạch nhũ cho Thiếu Bạch uống.

Thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng bao lâu mà hai năm đã đi qua. Nói đến chuyện truyền thọ kiếm pháp, trong mỗi tháng trừ ngày ba ngày: mồng năm, ngày rằm, hai mươi lăm là ba ngày chàng phải luyện đao pháp của Hướng Ngao truyền thọ, kỳ dư những ngày khác chàng đều ngồi điều tức, vận khí hành công.

Kịp đến khi bước sang quá nửa năm thứ ba, Thiếu Bạch vì được dùng nước vạn niên thạch nhũ nên thể lực của chàng tăng thêm rất nhiều mà cơ sở nội công cũng đã vững chải, Cơ Đồng mới bắt đầu truyền thọ cho chàng kiếm pháp.

Đó là một đêm thật khuya, trăng sáng vàng vạc, Cơ Đồng lão nhân dẫn Thiếu Bạch tới một nơi chân núi đầy hoa thơm cỏ lạ, cười nói: - Hài tử, người xem cảnh vật nơi đây thế nào?

Thiếu Bạch đưa mắt nhìn khắp ba bề bốn bên một lượt, nói: - Phồn hoa như gấm, gió mát say người, đẹp tuyệt! Cơ Đồng cười nói:

- Hơn hai năm trời, người ngoài việc luyện tập đao pháp ở trước nhà ra thì tuyệt nhiên chân không bước ho cửa, tuy khổ sở thật đấy nhưng mức thành tựu đã vượt khỏi sự liệu định của lão phu.

Thiếu Bạch nói:

- „, cũng đều do công lão vun quén cho. Cơ Đồng cười nói:
- Kể từ tối nay trở đi, ta phải bắt đầu truyền dạy kiếm pháp cho nhà người đây. Thiếu Bạch thụp quỳ ngay xuống đất, lạy ba lạy nói: - Sư phụ ở trên, xin nhận một lạy của đệ tử.
- Cơ Đồng không cản, vui vẻ nhận đại lễ của Thiếu Bạch xong, cười nói:
- Hiện tại kể như vậy chúng ta đã có danh phận thầy trò với nhau rồi, từ giờ phút này tính đi người ở trong Vô ưu cốc này nhiều lắm chỉ còn khoảng chừng nửa năm, có thầy ở bên chỉ điểm đại khái cũng đủ để người học được chín chiêu kiếm pháp của ta đấy, vườn hoa này đây là do ta vỡ đất trồng trọt từ cái năm người đặt chân tới nên mới có, hiện tại ta cho nhà người để dùng vào việc luyện tập kiếm pháp.
- Thiếu Bạch tuy không hiểu tại sao tập kiếm pháp phải tới khu đất trồng toàn thứ hoa đẹp này, nhưng rồi cảm ơn thầy cao dày như trời biển, chàng quá cảm động thút thít khóc nói: - Ơn của sư phụ sâu như biển, đệ tử thật không biết làm sao báo đáp được?
- Cơ Đồng nói:
- Nếu như nhà người luyện tập tinh thực được chín chiêu Vương kiếm, kế thừa y bát của ta ấy là đã đáp đền cho ta rồi.
- Thiếu Bạch nói:
- Đệ tử xin mang hết sức chu toàn không dám để sư phụ phải thất vọng. Cơ Đồng hỏi:
- Thiếu Bạch, con có biết tại sao sư phụ lại khai khẩn vườn hoa ngát hương này cho con

dùng vào việc luyện tập kiếm không?

Thiếu Bạch đáp: - Đệ tử không được biết. Cơ Đồng nói:

- Pho kiếm pháp này của sư phụ, không giống như các môn võ công khác, nếu đem so sánh với Đoạn hồn nhất đao của Hướng Ngao lại càng trái ngược nhau hẳn, hơn hai năm trở lại đây, sư phụ thấy con luyện tập đao pháp của Hướng Ngao đằng đằng mù mịt những sát cơ ác độc, trong khi ấy kiếm pháp của sư phụ lại chẳng khác gỗ xuân tươi mát, cỏ cây ẩm áp những thương yêu khoan thứ, lúc tập kiếm tất trong lòng phải thật vui, nhưng muôn hoa chen đua nở rộ mới được, bởi vậy sư phụ đã đặc biệt vì con mà khai khẩn vườn hoa này, ở nơi hoa rừng thắm tươi như gấm dệt thi nhau chào đón hương phong này giúp con mau thành tựu kiếm pháp.

Thiếu Bạch thở ra một tiếng nói: - Sư phụ đối với đệ tử tốt quá. Cơ Đồng nói:

- Vương đạo cửu kiếm của thầy còn có tên gọi là Đại bi kiếm pháp,

chiêu thứ nhất mang tên Tường vân liễu nhiễu, nhấc tay vung ra một chiêu kiếm giống như trời giáng mây lành, vây bọc lấy đối phương trong một màn kiếm quang loang loáng xẹt đi liên tục biến khác chín lần, chia nhảm ngay vào chín huyết đạo trên người đối phương.

Trước tiên bề gãy ngay nhuệ khí của địch nhân, kiếm pháp tuy nói là chỉ có chín chiêu, nhưng mỗi chiêu lại chín lần biến hóa, chín chín tám một lần biến hóa, xoay trở đảo lộn mà đem ra dùng, cộng có cả thầy bảy trăm hai mươi chín lần biến hóa, phức tạp dị thường, tối hôm nay ta truyền cho con một chiêu, con lại phải dùng hai ngày để luyện tập thêm, vị chi tập một chiêu mất ba ngày, ba chín hai mươi bảy ngày thì học xong. Ta chuẩn bị thời gian để truyền dạy cho con chín chiêu, còn dư ba ngày lại dành cho việc tập liên hợp các chiêu từ đầu đến cuối.

Lão nhân thở nhẹ một tiếng nói tiếp:

- Nhưng có điều trong khi tập luyện Đại bi kiếm pháp của thầy thì con không được sờ đến Đoạn hồn nhất đao, vì Cửu kiếm và Nhất đao bất luận nói theo phương diện nào, tình tự hay là khí thể đều trái ngược hẳn nhau. Nếu như dùng chung vào một lúc chỉ sợ tình tự và tâm tánh về phần con khó mà thích ứng được.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Thì ra Vương kiếm, Bá đao từ trong căn bản đã xung đột nhau như thế rồi, mỗi đảng đi một nẻo, chẳng trách một người là vương, một người là bá, cả hai tuy đều đem lòng ngưỡng mộ nhau nhưng lại tránh mặt, chẳng người nào muốn gặp người nào cả.

Chỉ nghe Cơ Đồng nói:

- Để ý này, trước tiên thầy thi triển cả pho cho con coi qua một lần.

Thiếu Bạch nói: - Đệ tử lau mắt chờ để được xem.

Cơ Đồng từ từ nâng trường kiếm trong tay lên, thật chậm biểu diễn chín chiêu kiếm pháp. Thiếu Bạch chăm chú nhìn, chàng thấy mỗi chiêu của lão nhân biến hóa liên miên bất tận trông rất đẹp mắt.

nhưng kiếm thế rất phức tạp dị thường, thật là khó nhớ.

Cơ Đồng thu trường kiếm cười nói: - Sao, thấy thế nào?

Thiếu Bạch đáp:

- Đệ tử một chiêu cũng không nhớ được! Cơ Đồng cười nói:

- Nếu nhà ngươi mà chỉ nhìn phớt qua một lần đã lãnh hội được ngay rồi thì đầu còn là tiếng tăm cùng sự lợi hại của nhất đại tuyệt kỹ được.

Thiếu Bạch nói:

- Đệ tử tư chất ngu lục, chỉ sợ phụ ân của sư phụ. Cơ Đồng cười nói:

- Ngày tháng còn dài rộng lắm, nếu như quả thật ngươi không thể

trong vòng nửa năm học được pho kiếm pháp của ta thì ở lại cốc này thêm ba năm nữa chớ lo gì?

Thiếu Bạch kinh hãi nghĩ bụng:

- — thêm ba năm nữa? Chuyện này làm sao có thể được?

Hình ảnh những người thân yêu bị thảm sát lúc nào cũng lởn vởn hiện diện trong đầu óc chàng, Thiếu Bạch làm sao quên được mối thù nhà. Chàng chỉ hận không thể nào thành tài ngay để về kiếm cho được kẻ thù mà phanh thây, chặt ra làm trăm mảnh để tể vong linh phụ mẫu ở dưới cửu tuyền và rửa sạch mọi trâm oan cho phụ mẫu, trùng chấn lại Bạch Hạc môn.

Nghĩ vậy nên chàng thở dài buồn bã nói: - Đệ tử xin mang hết toàn lực ra học tập.

Thời gian trôi mau, nhẩm đốt ngón tay tính đã đầy một tháng, dưới sự chỉ dạy thật tận tâm của Cơ Đồng, Thiếu Bạch đã đúng như kỳ hạn mà học được toàn thể pho Đại bi kiếm pháp.

Ngày ấy sau khi chàng tập xong kiếm thuật rồi, Cơ Đồng đưa tay chỉ đám hoa rừng nói: - Con có biết tại sao thầy lại phải trồng đám hoa rừng này để làm chỗ luyện kiếm không? Thiếu Bạch lắc đầu nói:

- Đệ tử không được biết. Cơ Đồng nói:

- Một tháng trời nay mỗi ngày con luyện kiếm ở đây, con có cảm giác gì lạ không? Thiếu Bạch đưa mắt nhìn đám hoa rừng xq một lượt rồi nói: - Đệ tử nghĩ không ra.

Cơ Đồng khẽ mỉm cười, cũng không giải thích mà chuyển sang câu chuyện, nói tiếp: - Từ ngày mai trở đi, thầy không đến chỉ giáo cho con nữa. Mọi ngày hai buổi con tự tới đây tập kiếm.

Thiếu Bạch hốt hoảng nói:

- Đệ tử bất quá chỉ mới hiểu được qua loa, còn biết bao nhiêu chỗ biến hóa tinh vi, vẫn chưa nắm vững được, sư phụ nếu không ở bên chỉ điểm, đệ tử làm sao...

Cơ Đồng ngắt lời:

- Thầy không thể mãi mãi ở bên cạnh con... Giọng nói ngưng lại một thoáng rồi lại tiếp lời:

- Chín chiêu chủ biến của Đại bi kiếm pháp con đã hoàn toàn nhớ nằm lòng rồi, còn như mấy trăm chiêu biến hóa phụ thuộc đều toàn là tùy cơ ứng biến trong lúc giao đấu với địch nhân. Cho nên không thể nào đặt một giới hạn cho sự biến hóa của chiêu thức được. Con cứ tự luyện lấy một mình, không có thầy ở bên can thiệp vào con sẽ được phóng tay thi triển, đến như việc con có thể thành tựu lớn lao được đến đâu thì thầy không dám đoán trước. Cái này cũng phải

trông vào thiên tư cùng vận số của con. Trong gian nhà cỏ này có tích trữ lương thực, đủ cho con dùng trong ba tháng. Còn nước vạn niên thạch nhũ tuy không còn bao nhiêu nhưng cũng đủ cho con dùng mấy tháng nữa.

Thiếu Bạch càng nghe càng cảm thấy không xong, chàng không giữ miệng được chen vào nói: - Sư phụ định đi đâu thế?

Cơ Đồng nói:

- Thầy có một chuyện cần phải đi, tạm biệt con ba tháng, con cứ yên tâm gia công luyện tập, đừng lo lắng cho thầy làm gì.

Dứt lời không để cho Thiếu Bạch có thời giờ hỏi han lời thôi, tung vút mình đi, chỉ trong chớp mắt nhìn theo, trong lòng chàng nổi lên vô số nghi vấn, suy nghĩ mãi vẫn không sao hiểu ra được vì đất Vô ưu cốc phạm vi không rộng quá mấy trăm trượng vuông, đem trừ tòa thạch động âm u Hướng Ngao lấy làm nơi cư trú ra thì không còn chỗ nào có thể đi tới. Vậy sư phụ của chàng lần này người đi về đâu?

Thiếu Bạch ngửa mặt nhìn trời, chàng cứ đứng thừ ra như thế thật lâu, rồi sau cùng mới tự luyện kiếm một mình.

Chàng bắt đầu sống một cuộc sống cô độc và tự lập. Chàng phải thổi cơm mà ăn, mỗi ngày ngoài việc luyện tập kiếm ra, chàng phải ngồi điều tức, luyện tập nội công.

Mấy năm trở lại đây, chàng cũng không hiểu nội công của mình đã tiến tới cảnh giới nào. Chàng chỉ biết theo y môn tâm pháp hành công mà Cơ Đồng truyền thọ ngồi tập luyện thôi.

Có khi Thiếu Bạch lại y theo tâm pháp Hướng Ngao lão nhân truyền thọ cho mà ngồi điều tức.

Chàng không có cách gì phân biệt được xem tâm pháp luyện tập nội công của hai người truyền dạy cho có gì không giống nhau, chàng chỉ biết được có một điều là khi luyện theo mỗi cách cơ thể chàng lại có một cảm giác khác mà thôi.

Thì ra Thiếu Bạch đã có chút thành tựu về đường nội công rồi, mỗi khi vận hơi thở hành công trong cơ thể chàng đã lập tức có cảm ứng ngay.

Theo cách Cơ Đồng truyền dạy tọa tức hành công, mỗi khi vận khí xong, tức thời có một cảm giác rất khoan khoái dễ chịu, toàn thân có một luồng hơi nóng lưu chuyển, từ từ phân chia ra tứ chi, mạch chạy thật đều, lòng rất bình thản.

Đến như cách hành công tọa tức của Hướng Ngao thì lại không thể hành công xong liền thấy chân khí ùng ùng dâng lên như muốn phá không mà vút đi, chân khí ở trong kinh mạch chảy cuộn cuộn, ngực nóng ran vì máu hồng dồn lên như muốn phá tung lồng ngực.

Hai cảm giác khác biệt nhau ấy càng lúc càng hiện rõ ràng, Thiếu Bạch trong lòng vô cùng kinh dị, nhưng chàng lại không dám bỏ đi một cách mà không luyện tập. Hai môn tâm pháp ấy, một môn thì như con suối nhỏ hoặc giả một hồ nước phẳng lặng, còn một môn sục sôi dữ tợn, như ba đào. Hai cảm giác rất không giống nhau ấy khiến Thiếu Bạch quá đổi khổ não, suy nghĩ nát óc mà không hiểu được.

Thời gian ba tháng tính đốt ngón tay đã đi qua, lương thực tích trữ trong nhà đã cạn. Thiếu Bạch lo lắng cho ân sư, suốt ngày chàng bám đốt ngón tay thăm tính ngày trở về của Cơ Đồng.

Một hôm, đã đúng hạn ngày trở về của Cơ Đồng, Thiếu Bạch thổi cơm, nấu mấy bát canh, ngồi đợi sư phụ về. Chẳng dè từ sớm cho mãi đến tối mịt vẫn không thấy Cơ Đồng về, kịp mãi khi gần hết đêm rồi Cơ Đồng mới xuất hiện, chậm rãi bước chân vào trong gian nhà cỏ.

Thiếu Bạch mừng mừng rỡ rỡ, vội vàng nghênh đón, nói: - Sư phụ... Cơ Đồng xưa tay nói:

- Ta mệt lắm rồi, muốn nghỉ ngơi mất lúc, chuyện gì cũng để ngày mai nói.

Nhờ luyện tập nội công đã đến hồi khá, cho nên mục lực của Thiếu Bạch đã tinh anh, ban đêm có thể nhìn rõ mọi vật, chàng hướng mắt nhìn kỹ sư phụ, quả nhiên thấy mặt sư phụ phờ phạc ra chiều mệt mỏi thật, bất giác chàng hãi cực, thẳng thốt trong lòng, hấp tấp hỏi: - Sư phụ làm sao thế?

Cơ Đồng xưa tay yếu ớt nói:

- Hài tử, đừng phá rối ta, ta không sao cả, chỉ muốn nghỉ ngơi một lúc. Loạng choạng bước đi, đến bên chiếc chõng leo lên, chúi đầu ngủ. Thiếu Bạch thấy vậy nghĩ bụng: - Sư phụ mình nội công thâm hậu, tại sao lại mệt mỏi như thế được nhỉ?

Bao nhiêu câu hỏi dồn dập đến trong đầu óc chàng, nhưng thấy sư phụ trèo lên chõng ngủ ngay một giấc thật say tựa hồ dù cho có ngồi điều tức cũng không thể gắng gượng được, thành ra chàng đâu có dám mở miệng hỏi han lời thôi.

Đêm đó Thiếu Bạch chẳng ngủ được một chút nào, hễ ngồi xếp bằng bên chõng, đợi sư phụ sai bảo.

Nhưng Cơ Đồng ngủ rất ngon, lão nhân ngủ một mạch cho đến rõ trưa ngày hôm sau mới tỉnh dậy.

Thiếu Bạch ngồi hầu suốt đêm bên mình Cơ Đồng đợi đến khi Cơ Đồng tỉnh dậy rồi chàng mới thở ra một hơi dài nói: - Sư phụ thức dậy rồi?

Cơ Đồng thấy cặp mắt chàng đỏ ngầu, biết ngay chàng thức suốt đêm, khẽ mỉm cười nói: - Hài tử, suốt một đêm con không chớp mắt sao?

Thiếu Bạch đáp:

- Trong người đệ tử rất mạnh, sư phụ đừng lo cho con. Cơ Đồng nghĩ ngợi giây lát, nhảy xuống chống hỏi: - Hài tử, kiếm pháp của con ra sao rồi?

Thiếu Bạch đáp:

- Đệ tử tài sơ trí thiên chỉ sợ phụ lòng mong mỏi của sư phụ. Cơ Đồng nói: - Đi, luyện cho ta coi thử.

Thiếu Bạch dạ ran, xách kiếm chạy ra, thế là chàng thi triển Đại bi kiếm pháp. Cơ Đồng coi xong gật đầu nói:

- Kiếm pháp, chiêu số đã nhuần tay lắm rồi, ngày sau chỉ cần gắng thêm để hết tâm vào mà thể hội thì không khó tiến vào được cảnh vực tinh thâm.

Thiếu Bạch nói:

- Còn nhờ sư phụ chỉ điểm, chỉ điểm. Cơ Đồng ngửa mặt nhìn da trời nói:

- Hài tử, Đoạn hồn nhất đao của con ra sao? Đến đâu rồi? Thiếu Bạch đáp:

- Đệ tử tuy thuộc hết những biến hóa, nhưng có chỗ không thể thi triển ra được. Cơ Đồng nghĩ ngợi giây lâu nói: - Lúc Hướng Ngao truyền cho người đao pháp, có từng dạy người khẩu quyết không?

Thiếu Bạch nói: - Dạ có.

Cơ Đồng hỏi:

- Khi con thi triển Đại bi kiếm pháp, con có cảm giác như thế nào?

Thiếu Bạch đáp: - Trong lòng đệ tử tựa hồ có cảm giác êm đềm.

Cơ Đồng đột nhiên buông tiếng cười lớn nói:

- Hay đấy hài tử! Con đã kể như đặt bước vào nhà rồi đấy. Thiếu

Bạch nói: - Sư phụ quá khen đồ nhi rồi.

Cơ Đồng mặt mắt đi nét cười, nghiêm giọng nói:

- Hài tử, khuya đêm nay thầy đã chuẩn bị đầy đủ vật ứng dụng để con vượt Sinh Tử kiều. Khuya đêm nay thế là con phải rời khỏi chốn Vô ưu cốc này.

Mấy năm sống bên nhau, giờ đây bỗng nhiên sắp phải chia tay, Thiếu Bạch không khỏi sinh ra bịn rịn như hạng nhi nữ thường tình, chàng thở dài nói: - Sư phụ không cùng đi với đệ tử sao?

Cơ Đồng lắc đầu đáp:

- Thầy đối với chốn cố cư mấy chục năm trời nay đã sinh ra lưu luyến, tuy cũng có tịch mịch một chút thật đấy, nhưng tìm được chỗ

để di dưỡng tinh thần lúc tuổi già như chốn này thật không đâu có thể kiếm ra. Hải tử, con không phải lo nghĩ về phần thầy.

Thiếu Bạch nói:

- Sau này khi đòi được món nợ máu cho Bạch Hạc môn, rửa được thù cho phụ mẫu xong, đệ tử xin trở lại chốn Vô ưu cốc này thăm sư phụ.

Cơ Đồng lẳng lẳng lắc đầu nói:

- Khởi căn, tuổi đời của thầy đã cạn, chỉ sợ khó còn sống được lâu... Lão nhân có vẻ bồi hồi nên bỗng nín lặng, không nói tiếp cho hết ý, từ từ đưa tay vuốt tóc Thiếu Bạch, nói: - Hải tử, con còn phải đi thăm Hưởng Ngao nữa đó.

Thiếu Bạch nhanh nhẹn đáp:

- Dạ phải, đệ tử cũng phải đi từ giả Hưởng lão tiên bối một lần cho phải đạo. Cơ Đồng lắc đầu mấy cái nói: - Khởi căn, lão Hưởng Ngao tính tình cổ quái lắm, không đi chào y cũng được. Thiếu Bạch nói:

- Hưởng lão tiên bối có ơn truyền dạy võ công cho đệ tử, đệ tử phải đi phen này không biết đến năm tháng nào mới được thấy lại...

Cơ Đồng ngắt lời:

- Khởi căn đi làm gì, hải tử. Lời thầy nói không sai đâu, bây giờ con phải nghỉ ngơi một lúc cho khỏe người.

Thiếu Bạch tuy trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng chàng không dám mở miệng hỏi han, chàng tuân theo lời sư phụ trở vào trong gian nhà cỏ, xếp bằng tròn, nhưng trong lòng cứ quẩn quanh với bao nhiêu câu hỏi, thành ra chàng không sao tĩnh tâm được.

Chỉ nghe Cơ Đồng nói:

- Hải tử, cái giếng có nước vạn niên thạch nhũ ấy đã cho con thêm được mười năm công lực. Hình như trời cao đã đặc biệt để dành cho con cái giếng thạch nhũ vạn niên ấy bởi vì con đi thì cái giếng ấy cũng khô cạn.

Thiếu Bạch bùi ngùi nói:

- Sư phụ đối với đồ nhi có ơn tái tạo, không những đồ nhi suốt đời cảm kích bất tận mà ngay cả phụ mẫu đồ nhi ở dưới cửu tuyền cũng thọ trạch ân.

Cơ Đồng nói:

- Hải tử, đừng nghĩ ngợi lôi thôi gì nữa, mau lắng lòng tĩnh trí nghỉ ngơi cho khỏe đi. Trong giây lát chàng đã chìm mình trong cảnh quên cả tấm thân.

Kịp khi chàng vận hành xong một vòng, tỉnh dậy thì trời đã bước sang canh hai. Cơ Đồng đã đứng bên chờ đợi từ lúc nào rồi.

Thiếu Bạch tung mình đứng dậy nói: - Bây giờ đã là bao giờ?

Cơ Đồng nói:

- Còn sớm lắm, con mang báu kiếm của sư phụ và ngọn đao của Hướng Ngao đeo cả bên mình đi.

Thiếu Bạch y lời đeo đao và kiếm vào. Cơ Đồng đi ra khỏi gian nhà cỏ trước nói: - Đi, hài tử!

Thiếu Bạch lưu luyến nhìn lại gian nhà cỏ đã ở suốt mấy năm trời một cái rồi nhanh chân đi theo Cơ Đồng. Cơ Đồng đi trước dẫn đường đi vòng qua một sơn giác, trước mặt hai người đột ngột hiện ra một thâm cốc.

Một dây mây một đầu đã được buộc chặt vào một tảng đá lớn, đầu kia thông xuống cốc. Cơ Đồng nói: - Hài tử, con dò theo dây mây này leo xuống đi.

Thiếu Bạch vâng dạ, tay bám lấy dây mây leo xuống. Trong đêm tối, đáy cốc càng thêm phần tối om một màn sương lạnh hiu hiu giăng mờ, che khuất cả ánh sáng các vì sao, xuống tới cốc lại càng khốn khổ, đưa tay ra không còn trông thấy năm ngón.

Bỗng Thiếu Bạch nghe thấy tiếng nói của Cơ Đồng từ trên mồm núi vọng xuống hỏi: - Hài tử, con có bình yên không?

Thiếu Bạch đáp:

- Con rất bình yên, đã xuống tới đáy cốc rồi. Cơ Đồng nói: - Đứng yên đừng đi đâu cả, đợi sư phụ xuống.

Thiếu Bạch vâng lời đứng yên, đợi khoảng công phu một tuần trà, Cơ Đồng bấy giờ mới xuống tới. Giờ đây, mục lực của Thiếu Bạch dĩ nhiên đã theo với việc nội công của chàng tinh tất vượt bậc mà có thể nhìn thấy rõ sự vật trong đêm tối, nhưng vì ở dưới đáy cốc sương lạnh quá dày đặc mờ mịt cả Thiếu Bạch đã dùng hết mục lực vẫn chỉ có thể nhìn thấy cảnh vật ở trong khoảng ba bốn thước mà thôi. Chàng phải chặc lưỡi nghĩ bụng:

- Thật là một nơi dễ sợ!

Cơ Đồng nhẹ nhàng đưa tay ra nắm cổ tay Thiếu Bạch, dịu dàng nói:

- Hài tử, việc làm không có gặp may thì không thành công được. Con và thầy cùng Hướng Ngao đều đã quá may mắn, ngang nhiên qua được Sinh Tử kiều, thầy và Hướng Ngao đã gặp được một cơ hội trăm năm khó kiếm, gặp được luồng Hối triền phong ở Sinh Tử kiều bị một luồng khí lưu tự nhiên mất đi rất nhiều uy lực. Tuy thế mà thầy cũng đã phải dùng hết khí lực toàn thân mới may mắn qua được.

Hướng Ngao tuy không nói chuyện với thầy về việc ấy nhưng thiết nghĩ y cũng như thầy đã phải dùng hết khí lực toàn thân. Mấy chục năm trời nay y cứ ở mãi trong tòa thạch động âm u không có ánh sáng mặt trời ấy không chịu dời khỏi có thể là bằng cứ chứng minh

cho sự xét đoán không sai của thầy...

Nói đến đây, lão nhân thở một hơi dài rồi mới nói tiếp:

- Hải tử, địa phương này tuy có được thanh tịnh dị thường nhưng cái phần lạnh lẽo và vắng vẻ ấy thực khiến người ta không thể nào chịu nổi, sư phụ đã từng mạo hiểm mấy bận, hy vọng vượt được Sinh Tử kiều một lần thứ hai, nhưng rồi đi không đầy ba bước lại bị đẩy trở lại. Qua mấy phen thăm dò như thế, sư phụ đành chôn vùi cái ý muốn dời bỏ miền đất này, bởi vì dầu có nát óc tính toán thế nào đi nữa thì trong vạn phần có lấy được một phần sinh cơ.

Thiếu Bạch nói:

- Với võ công tuyệt thế của ân sư mà vẫn không qua được Sinh Tử kiều thì nói chi đến đệ tử. Nghĩ lại ngày trước sở dĩ vượt qua được Sinh Tử kiều tất phụ mẫu linh thiêng ở dưới âm thế đã phù hộ cho.

Cơ Đồng khẽ thở dài nói:

- Vì việc này, sư phụ đã nghĩ rất nhiều, cuối cùng nghĩ ra được một nguyên nhân. Hải tử, con và thầy xa nhau ba tháng, ấy là thầy tới cái sơn cốc mù mịt những sương lạnh này đây. Nó đã chứng thực sự suy đoán của thầy không sai, nhờ vậy thầy đã nghĩ ra được một biện pháp giúp con ra khỏi miền đất này bình yên vô sự.

Thiếu Bạch hỏi:

- Sư phụ nhận thực được điều gì? Cơ Đồng nói:

- Luồng Hồi triền phong ấy chứa một uy lực không sao tưởng được nhưng nếu không hề kháng cự, phải không được kháng cự một chút nào cả thì luồng Hồi triền phong kỳ diệu ấy sẽ không có cách gì phát huy được cái uy lực không thể tưởng tượng được của nó. Hải tử, chính đã với thái độ không để ý gì tới sống chết ấy mà con qua được cầu. Thấy phụ huynh thăm tử, tình cảnh mẫu thân chết phoir thấy khiến cho con quên đi sự tồn tại của mình, uy lực của đại tự nhiên tuy lớn lao mãnh liệt nhưng vẫn còn để cho con người một phần sinh cơ. Sư phụ và Hướng Ngao gặp được cơ hội trăm năm khó kiếm nhưng đó là chuyện may mắn hạnh vận, còn con thì đã nắm chặt được phần nào sinh cơ của đại tự nhiên ban cho.

Thiếu Bạch nói:

- Sư phụ đã tìm ra nguyên nhân, đệ tử xin nguyện đem thân mình ra thử, đi trở về, qua cầu một lần nữa, đệ tử sẽ không vận công lực chống cự với luồng Hồi triền phong là xong.

Cơ Đồng nói:

- Phụ mẫu sinh người ra đã chết, đi khắp cả trong gầm trời người cũng không thể nào tìm ra được phụ mẫu thứ hai có công sinh người ra. Hải tử, trừ mối bi thương đau lòng, đứt ruột ấy ra thì không thể có

biện pháp thứ hai nào là khiến cho con có thể quên đi được sự tồn tại của thân con. Thiên cổ gian nan duy nhất tử, chỉ có cái chết mới thật sự là nỗi gian nan nhất ở trên đời. Đứng đối mặt với cái chết mới thật sự có ai quên được mạng sống của mình? Chỉ cần trí óc con tỉnh táo một chút, chỉ cần con hơi có ý nghĩ là hiện thời mình đang sống đây, và chỉ cần như thế thôi là con không có cách gì thoát khỏi bị sức gió cuốn thốc xuống đáy hồ. Ta phải mất ba tháng trời, ngày đêm ở dưới đáy cốc sương lạnh giăng đầy này lắng lắng tra xét uy thế của luồng khí lưu, phát giác ra rằng mỗi tháng vào đêm nay uy thế của luồng khí lưu suy yếu đi. Lại cộng thêm với kinh nghiệm mấy chục năm tra xét sức gió của luồng Hồi triền phong của ta, thấy rằng cứ trong ba năm thấy đều có mười hai giờ uy lực của nó suy giảm. Nhưng cái thế có thể kháng cự được là vào đêm nay giờ tý, chính là giờ khắc mà sức gió của luồng Hồi triền phong yếu nhất và cũng đồng thời bắt đầu tăng cường trở lại, cho nên nếu như để cho qua giờ khắc ấy thì lại phải chờ ba năm sau.

Thiếu Bạch hỏi:

- Sự phụ có cùng đời khỏi nơi đây một lượt với đồ nhi? Cơ Đồng nói:
- Vượt qua luồng khí lưu tuy so ra sinh cơ có lớn hơn là khi vượt qua Sinh Tử kiều, nhưng bất quá cũng chỉ là một hai phần sinh cơ trong cả trăm phần chết, hà huống không phải là sức một người có thể đạt tới, con khỏi cần phải lo cho sự phụ.

Thiếu Bạch còn định lên tiếng cầu nài, Cơ Đồng đã lôi chàng hấp tấp bước nhanh đi. Trong màn sương lạnh mênh mông, Thiếu Bạch cảm thấy chỗ chàng đặt chân xuống dần cao lên, tựa hồ như đang lên một cái đèo.

Chỉ nghe Cơ Đồng nói:

- Hải tử, nằm sấp người xuống theo sau ta bò tới phía trước. Chàng cảm thấy đường đất mỗi lúc một hẹp, trên dưới bên phải, bên trái, đâu đâu cũng thấy dựng vách đá lạnh cứng. Bò tới cuối đường chỉ còn rộng vừa đủ cho một người cõng thu mình thật nhỏ để bò qua. Cờ chừng một công phu ăn xong bữa cơm, bên tai đã vang lên ầm ầm tiếng động của luồng khí lưu, hình thế cũng đột nhiên mở rộng hẳn ra, đã có thể đứng dậy đi được.

Thiếu Bạch vận đủ mục lực nhìn, phát giác mình hiện đang ở trong một thạch động, bên tai gió thổi vù vù, hợp cùng tiếng đập ầm ầm của luồng khí lưu thành một khúc nhạc kinh hồn táng đờm.

Cơ Đồng đưa tay vỗ vỗ lên một khúc cây dài hơn độ hơn một trượng nói:

- Tòa thạch động này có một đoạn rất hẹp, rất chật chội. Sự phụ

phải dùng mất mấy ngày công phu đem mở nó rộng ra rất nhiều. Do theo miệng thạch động đổ ra là một luồng kích lưu ở dưới lòng đất tuy tràn trề mãnh ác nhưng bị chỗ cửa ra quá hẹp ngăn chặn bớt cho nên thủy thể không thể nào kéo dài thêm...

Nói đến đây, lão nhân nhẹ nhàng hắng một tiếng rồi mới nói tiếp:

- Hiện tại thời gian không có nhiều, không thể nào giải thích cho tỏ tường được, sự thực nếu con không biết nội tình bên trong thì lại càng tốt hơn là biết, một đầu khúc cây này sư phụ dùng thứ mấy già ngàn năm buộc chặt. Đất trong cốc này nhiều quái thạch lởm chởm, khúc cây này sau khi rớt vào trong nước rồi thì không bị quái thạch chặn lấy, con sẽ nắm chặt lấy dây mây, mượn sức của nó mà vượt qua luồng kích lưu. Nếu như gặp phải nguy hiểm sẽ lớn tiếng gọi to sư phụ rồi chặt đứt mối dây mây cột vào đầu khúc cây, nắm chặt lấy dây mây, sư phụ sẽ kéo con trở lại.

Đứt lời, song thủ nâng cao khúc cây, quát lớn một tiếng, mang hết sức bình sinh, ném vút đi. Chỉ thấy sợi dây mây già thẳng tắp một động, bắn vút đi bay ra xa ngoài bốn năm trượng, thể lao mới chậm lại.

Cơ Đồng hai tay cầm chặt một đầu dây mây nói: - Hải tử, con đi đi!

Thiếu Bạch phục lại nói:

- Nếu như đệ tử qua khỏi được luồng kích lưu, đệ tử sẽ buộc sợi dây mây già chặt vào một tảng đá ở bờ bên, xin sư phụ và Hưởng lão tiên bối mượn sức của sợi dây ấy mà ra khỏi chốn đất cùng này.

Cơ Đồng nói:

- Đây là chuyện của ba năm tới, thời gian không còn nhiều, con đi mau đi. Thiếu Bạch khóc nói:

- Tình thâm của ân sư dạy dỗ vun đắp cho, đệ tử có tan xương nát thịt cũng không sao đền đáp được, xin sư phụ trân trọng mình vàng, đệ tử xin đi.

Đứng thẳng người lên để lấy chân khí, chàng nắm lấy sợi dây mây, tung mình ra khỏi thạch động. Tòa sơn động này cao hơn mặt nước nhiều nhưng hơi lạnh từ bên dưới bốc lên làm lạnh buốt cả da thịt, khiến cho Thiếu Bạch không khỏi rùng mình kinh hãi.

Theo với sợi dây mây tung ra, Thiếu Bạch rời khỏi thạch động. Tay nắm chặt lấy sợi dây mây, nhìn luồng kích lưu bên dưới đập ầm ầm vào vách đá không ngớt.

Không nhìn thì còn đỡ, khi nhìn xuống Thiếu Bạch lại càng thấy kinh tâm, táng đờm, hồn vía bay đi đâu mất. Nếu là lúc bình thường thì không bao giờ mà Thiếu Bạch lại đi mạo hiểm đi theo cái kiểu này, nào nguy hiểm để dẫn đến cái chết như chơi.

Mà Thiếu Bạch lúc này không muốn chết, chàng cần phải sống, để rửa sạch mỗi trâm oan cho gia phụ, trả thù cho cả toàn gia của họ Tả đã bị chết oan ức. nhưng muốn ra khỏi Sinh Tử kiều này, theo lời sư phụ của Thiếu Bạch nói thì đây là phương pháp an toàn hơn cả. Không còn con đường nào khác nữa.

Bắt buộc Thiếu Bạch phải tìm trong cái nguy hiểm trăm bề kia ra một con đường sống. Hình ảnh thảm tử của phụ mẫu hiện ra trong đầu óc Thiếu Bạch, càng làm cho chàng quyết tâm ra khỏi nơi này hơn. Sợi dây mây chịu sức nặng của Thiếu Bạch nên căng ra, vặn mình kêu răng rắc. Được nửa chừng thì luồng khí lưu càng thêm ghê rợn hơn, những luồng gió mang lại hơi lạnh lẽo đến rợn người như đang quện chặt lấy người Thiếu Bạch và muốn lôi chàng vào trung tâm chuyển động của nó.

Lần trước, khi đi qua Sinh Tử kiều, Thiếu Bạch cũng bị luồng hàn phong này quán lấy, nhưng khi đó Thiếu Bạch không để tâm gì tới nên không chống cự lại, thành thử chàng an toàn đi qua cầu một cách thung dung.

Lần này lại khác hẳn, vì khi trước Thiếu Bạch là kẻ không hồn, còn bây giờ thì chàng là kẻ có hồn phách, tỉnh táo như mọi người nên khi những luồng hàn phong vây lấy người chàng, tuy trong thâm tâm Thiếu Bạch vẫn có thành kiến là không chống cự lại nó nhưng khi ở trong tình thế này, ý niệm về tự vệ lại phát sinh. Đó là phản ứng tự nhiên của con người nên Thiếu Bạch vận công lên kháng cự.

Những luồng hàn phong như chỉ chờ có thế, uy lực của thiên nhiên liền phát động trận cuồng phong ào ạt quện lấy người Thiếu Bạch như muốn kéo chàng xuống đáy vực.

Thiếu Bạch kinh hoàng vội vận công lực siết chặt lấy sợi dây mây nhưng sợi dây mây dù có dẻo dai đến thế nào đi nữa cũng không thể chịu nổi sức mạnh và uy lực của đại tự nhiên phát ra. Nên càng lúc càng vặn vẹo, đứt từng thớ một.

(thiếu 2 trang)

Còn người cứu mạng cho lão đệ không phải là lão phu mà là đứa cháu nội của lão là Hàn Liên Nhi đây.

Nghe lão bá nói vậy, Thiếu Bạch đưa mắt nhìn lại thiếu nữ có tên là Hàn Liên Nhi bằng một đôi mắt cảm kích.

Hàn Liên Nhi có dáng dấp của một thiếu nữ ở độ tuổi 16 hoặc 17, vóc người nở nang, khuôn mặt tuyệt trần. Khi nhìn nàng rồi là không muốn dời mắt đi nơi khác nữa. Thấy Thiếu Bạch nhìn sững mình, Hàn Liên Nhi cười khúc khích nói: - Tướng công nhìn tiện nữ chi kỹ lắm vậy.

Thiếu Bạch giật mình, thấy mình có thái độ vô lễ nên vội vàng nói:

- Tại hạ thật vô lễ, mong cô nương lượng thứ cho. Tại hạ là Tả Thiếu Bạch, mang ơn cứu mạng của cô nương rất nặng, không biết lấy chi đền đáp.

Hàn Liên Nhi nghe nói, chỉ chum chim cười không nói.

Khi nàng cười càng tăng thêm vẻ đẹp khuynh thành. Hèn gì người ta không tiếc đồ ngàn vàng để mua được nụ cười giai nhân.

Hàn lão nhi vội nói:

- May mắn cứu mạng sống của lão đệ được là mừng rồi, còn nói chi đến ơn nghĩa. Cháu gái của lão phu đây mới 14 tuổi thôi. Nó đã túc trực bên cạnh của lão đệ gần ba hôm rồi đấy. Nó cứ băng khuâng khi thấy lão đệ không tỉnh lại, cứ ra vào hỏi chừng lão phu.

Hàn Liên Nhi nghe nói vậy hai má đỏ bừng lên e thẹn, cúi mặt ngồi làm thinh. Thiếu Bạch thấy vậy mới nói: - Công đức của cô nương mai hậu tại hạ xin hết lòng đền đáp.

Hàn Liên Nhi ấp úng nói:

- Tiện nữ chỉ cần tướng công... tướng công cho... thôi để tiện nữ đi lấy thuốc cho Tả tướng công uống.

Nói xong, nàng đứng dậy vội chạy đi. Thiếu Bạch mới hỏi Hàn lão nhi:

- Chẳng hay phụ mẫu của Liên cô nương đi đâu vắng rồi vậy lão bá.

Hàn lão nhi thở dài nói:

- Cha mẹ nó đã mất trong một chuyến đi biển khi mà Liên nhi chỉ vừa bốn tuổi. Nó đã ở với lão phu sống bằng nghề đánh cá từ đó đến nay.

Hàn Liên Nhi bước vào tay cầm chén thuốc, khẽ lòn tay đỡ Thiếu Bạch dậy uống thuốc. Thiếu Bạch uống thuốc mà trong lòng cảm kích vô cùng. Nghe nói nàng mồ côi cha mẹ nên lòng bồi hồi thương cảm, nghĩ tới cảnh côi cút của mình mà lệ đong đầy khóe mắt. Hàn Liên Nhi cho Thiếu Bạch uống thuốc xong rồi nhẹ đỡ chàng nằm xuống rồi nói: - Tả tướng công nên tịnh dưỡng cho mau mạnh khỏe. Tiện nữ xin cáo lui.

Thiếu Bạch vội nói:

- Tại hạ thật mang ơn cô nương nhiều lắm.

Kể từ đó, Thiếu Bạch nằm ở nhà Hàn lão nhi tịnh dưỡng và được Hàn Liên Nhi chăm lo thang thuốc. Đến ngày thứ năm chàng hoàn toàn khỏe mạnh. Nhân dịp Hàn lão nhi đem cá vào thành bán, Thiếu Bạch chúng khăn gói đi theo. Để giả từ Thiếu Bạch, Hàn lão nhi đưa Thiếu Bạch tới một tửu lầu đặt một bữa tiệc. Thiếu Bạch và Hàn Liên Nhi vừa bước vào tửu lầu thì tửu bảo vội dẫn hai người vào một

phòng dành riêng.

Hàn lão nhi phải đi vì có công chuyện nên Thiếu Bạch và Hàn Liên Nhi đành ngồi trước bàn tiệc chờ đợi. Hai người len lén nhìn nhau không nói, chợt nghe vang lên giọng nói, tiếng cười của Hàn lão nhi trước vừa dứt tiếng, đã thấy Hàn lão nhi bước nhanh vào trong phòng. Thiếu Bạch đứng ngay lên nói: - Xin mời lão bá ngồi.

Hàn lão nhi cười nói:

Lão phu vừa gặp mấy người bạn cũ bị họ níu kéo uống mấy chén, làm phiền người phải đợi lâu.

Thiếu Bạch nói: - Lão bá quá lời.

Giữa lúc ấy, một tên tửu bảo bưng khay rượu thịt vào. Người này vừa bước vào đã bị sắc đẹp của Hàn Liên Nhi thu hút ngay khiến y suýt nữa phải đụng vào bàn. Hàn Liên Nhi không nhin được liền phì cười.

Thiếu Bạch than thầm, nghĩ bụng:

Nàng bắt quá mới 13, 14 tuổi đầu, thế mà lại trông như người 16, 17, áo quần vải thô vẫn không sao che dấu đi được vẻ yêu mị trời sinh nơi nàng, lại thêm nữa với tính tình dễ dãi...

Bỗng nghe Hàn lão nhi nói:

- Lão đệ này, bọn mình cạn một chén đi.

Thiếu Bạch khi còn ở Vô ưu cốc vẫn thường hầu rượu Càn Khôn Nhất Kiếm Cơ Đồng, công đầy tửu lượng cũng khá lên rất nhiều, chàng nâng chén cạn ngay hết sạch.

Hàn Liên Nhi sẽ đưa tay ngọc nâng hồ rượu cười nói: - Tả tướng công, tiện nữ cũng kính người một chén. Nói xong nàng rót đầy chén rượu cho chàng.

Thiếu Bạch đưa mắt nhìn Hàn lão nhi, trong tay cầm chén rượu mà trong bụng không biết nói sao cho phải, không biết có nên uống chén rượu của Hàn Liên Nhi mời hay không?

Đang khi chàng đang phân vân thì Hàn Lão nhi cười nói:

- Lão đệ cạn chén đi. Con a đầu này từ nhỏ xem lão bản uống rượu cho nên cũng đã có tửu lượng khá khá, một cân hay nửa cân đối với nó không nhằm gì đâu.

Thiếu Bạch than thầm trong bụng, nâng chén uống cạn.

Rượu quá ba tuần, Hàn Liên Nhi trông càng diễm lệ, như hoa nở rộ, vẻ kiều mị mê người. Thiếu Bạch bỗng cảm thấy phải nên đi sớm nên từ từ đứng dậy, vái một lạy thật thấp xuống đất nói: - Ơn của lão bá và Hàn cô nương tương cứu, tại hạ cảm kích bất tận, xin đành khắc trong tim, không bao giờ dám quên, nhưng hiện giờ tại hạ có việc gấp, cần phải chu toàn nên không thể ở lâu, xin cáo biệt nơi đây.

Quay mình đi hai bước, bỗng nghe Hàn Liên Nhi gọi giật: - Tả tướng công đừng đi.

Thiếu Bạch quay người lại hỏi: - Cô nương còn điều gì dặn dò? Hàn Liên Nhi tươi cười nói:

- Ngày trước có một người tướng số đoán giùm vận mạng, nói tiện nữ không thể nào suốt đời làm nghề đánh cá, có một ngày tiện nữ sẽ vang danh trong thiên hạ.

Thiếu Bạch cất ngang: - Cô nương uống say rồi.

Rồi quay sang nói với Hàn lão nhi:

- Lão bá bá, cô nương lớn rồi, người cũng nên quản giáo nhiều hơn. Chỉ nghe tiếng phì phò đáp lại thì Hàn lão nhi ấy đã sử không thắng nổi rượu, đã gục xuống bàn ngủ rồi.

Hàn Liên Nhi nói:

- Tả tướng công, nếu như người chịu dẫn tiện nữ theo, nhất định tổ sư phụ sẽ không bao giờ cấm đoán đâu.

Thiếu Bạch hoảng kinh, vội vàng đỡ lời:

- Tại hạ ngày sau được rảnh, sẽ xin đến bái vọng nhị vị. Rồi vội vã tung mình vút đi.

Chỉ nghe giọng nói thanh tao của Hàn Liên Nhi vang theo nói:

- Tả tướng công, người tướng số ấy nói rằng ba tháng sau tiện nữ sẽ không phải đánh cá nữa.

Thiếu Bạch ra khỏi tửu lầu rồi liền thả bước rảo cẳng đi luôn một hơi, chàng đi được mười mấy dặm đường lúc bấy giờ chàng mới chậm bước lại.

Thiếu Bạch tuy mới bước chân vào giang hồ nhưng đã sẵn có kinh nghiệm của tám năm đào vong, lại còn được Cơ Đồng ngày thường kể cho nghe tất cả những tình hình ở trên giang hồ, bởi vậy nên trong lòng chàng không thấy sợ sệt bờ ngõ, chỉ bởi vì hiện tại đang canh cánh bên mình mối thù nhà nên không thể sống nhàn tản, nhất là lại phải ở bên ông cháu nhà họ Hàn. Quả thực chàng tự biết khó đối phó với hai ông cháu nhà này.

Mặt trời đang dần dần chìm xuống ở non tây, ráng chiều rực đỏ chiếu hắt xuống đường cái quan. Thiếu Bạch nhìn lại đằng sau, in óc chàng chợt hiện lên hình ảnh xinh đẹp, đầy vẻ yêu mị còn nhỏ mà đã sớm thành thạo của Hàn Liên Nhi. Chàng chỉ cảm thấy nàng có một chất khí rất đặc biệt, đầy sức quyến rũ, đáng yêu hết chỗ nói, nhưng cũng đáng sợ đáng chán đến cực điểm.

Chàng đứng thừ người ra, mãi đến khi ráng chiều đã mất dạng hoàn toàn ở chân trời, bóng tối ủa ra mênh mông chàng mới quay người lại dần bước.

Thiếu Bạch thở mạnh ra xua đuổi mối sầu dằn dặt, mối cừu hận chất chứa trong lòng làm cho máu sôi sục lên trong lồng ngực. Chàng sờ tay vào chuôi đao đeo ở hông và đốc trường kiếm đặt trên vai, ngẫm tự cảnh giác lấy mình. Chàng thăm nói:

- Tả Thiếu Bạch ơi, Tả Thiếu Bạch! Hiện giờ trên mình ngươi đang mang mối trăm oan của phụ mẫu, mối thù của cả trăm người trong Bạch Hạc môn bị thảm sát. Trách nhiệm nặng nề biết bao, tiền trình còn biết bao cay đắng, gian nan. Nhân vật võ lâm trong thiên hạ hầu hết là cừu nhân của ngươi, ngươi phải hết sức tỉnh trí, bình tĩnh để gánh vác trách nhiệm cực nặng ấy mới được. Lẽ nào ngươi lại đi chia trí vì Hàn Liên Nhi?

Cuộc sống lưu vong lúc ấu thời đã tôi luyện cho Thiếu Bạch một tính cương nghị, trong hoàn cảnh khó khăn thế nào chàng cũng vẫn nhìn thấy hướng của đời chàng. Chàng đã sớm có trí tuệ, mới 18, 19 tuổi đầu nhưng chàng đã có được cái bình tĩnh của người đứng tuổi.

Thật mau, chàng quyết định cho hành tung từ đây chàng phải đi theo là trước hết sẽ trở về cố cư, tức là Bạch hạc bảo ở Nhạc dương. Búi ngùi trước cảnh gạch ngói đổ nát của một sự nghiệp lầy lùnh thuở trước, biết đâu trong cảnh hoang lạnh củ cố cư chàng lại chẳng nhớ lại món di vật mà phụ thân đã trao gởi.

Đã quyết định xong hành trình, đầy bầu phiền muộn trong lòng chàng cũng do đấy mà xua đuổi được. Chàng thấy trong lòng nhẹ nhõm, dần bước đi thật nhanh về phía trước. Về đêm, trên đường quan đạo không thấy hành nhân, chỉ có gió lạnh làm tung bay tà áo chàng phàn phật.

Thiếu Bạch đã tập quen với cảnh sống cô độc cho nên dẫu đêm khuya sương lạnh phải dần bước trên đường cô quạnh hoàn toàn vắng vẻ, chàng không thấy buồn bã chút nào.

Đột nhiên Thiếu Bạch nghe thấy tiếng thở dốc rất nặng nề sổi vào màng tai. Thanh âm này như thể của một người mắc phải trọng bệnh lại không chịu chết đi, cứ khắc khoải vùng vẫy để tổng bầu ưu uất, khí độc trong bụng ra.

Hơi thở nặng nề ấy bỗng gợi trí tò mò của Thiếu Bạch, bất giác chàng lần đi tìm. Len lỏi qua một cánh rừng lạnh lẽo, Thiếu Bạch đi tới một bãi cỏ rộng bằng phẳng. Dưới ánh sáng vắng vặc của ngàn sao, chỉ thấy hai người mặc đồ đen đang đánh vui với nhau trong một trận tử chiến, người nào cũng không ngớt thở ra như bò rống hồng hộc nặng nhọc.

Thiếu Bạch cau mày nghĩ bụng:

- Hai người này không hiểu có mối thâm thù đại hận gì với nhau mà

là lại chọn giữa đêm khuya thanh vắng ở một nơi hoang lương ngoài thành trấn này mà giao đấu sanh tử.

Thiếu Bạch nhìn kỹ thấy hai người nọ đều là người trẻ tuổi, tuổi chừng 24, 25 gì thôi. Một cặp phán quan bút và một thanh trường kiếm rút nằm cách chỗ hai người hơn hai trượng. Hiển nhiên hai người thoát đầu đã đánh nhau một trận kịch liệt bằng binh khí. Sau không phân được kẻ thắng người thua cho nên mới lại giao ước đấu nội công để tính liều mạng ăn thua với nhau. Chỉ thấy hai người lại khuỳnh chân đứng theo thế tọa mã, bốn bàn tay chập vào nhau, người nào cũng mang hết nội lực dồn công đối phương.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 6

Đồng minh kẻ ba người

Không hiểu hai người lạ đánh nhau bao nhiêu lâu rồi, bốn bàn chân đều đã lún sâu vào trong mặt cỏ nhưng vẫn giữ cuộc diện bất phân thắng bại.

Thiếu Bạch nhìn kỹ hai người lạ một cái nữa, chàng phát giác ra trán hai người đều đã vã ra mồ hôi đầm đìa, nhỏ giọt theo thành đường chảy xuống cổ, trong khi hơi thở của cả hai cũng đều mệt nhọc, hỗn hển. Hiển nhiên trông thấy cả hai người họ đã dùng tận sức của gân cốt, không còn hơi sức đâu mà giao đấu thêm được, chỉ bởi ở vào cái thế không thể dừng tay được mà thôi.

Nên biết hai người đều đã vận tụ hết toàn thân công lực lên cả hai bàn tay để dồn công đối phương, bất luận người nào cũng không thể thu thế về được, chỉ cần lực đạo hơi giảm sút một chút tức thời đã cho ngay bên đối phương một cơ hội có thể lợi dụng tức khắc, thế nào cũng sẽ bị luồng kinh lực mạnh mẽ có sức lật biển xô non của đối phương ập sang, không chết cũng bị thương nặng, bởi vậy không người nào dám sinh lòng thối chí được, cứ phải kiệt tận bản lãnh ra mà tử đấu, gắng gượng đợi cho tới lúc đối phương lăn đùng ra chết vì hoàn toàn cạn lực.

Thiếu Bạch tra xét kỹ lưỡng một hồi, quả thấy rõ ràng cả hai thật sự đã mang hết toàn lực ra rồi, chàng bèn nghĩ bụng: - Nếu cứ để cho hai người lạ này tiếp tục giao đấu theo cái lối tổn sức này thì trước khi trời sáng chỉ sợ hai người đều kiệt sức mà chết cả. Tả Thiếu

Bạch không gặp thì thôi chứ đã gặp thảm cảnh này, lẽ nào bỏ qua? Lẽ nào đứng nhìn họ chết mà không cứu?

Nghĩ vậy rồi Thiếu Bạch vẫn không hiểu mình có thể kéo họ giang ra khỏi cái kết cục chết thảm không? Lúc bấy giờ chàng bèn vận toàn thân công lực ra chia đều lên hai cánh tay, quát lớn một tiếng vang động cả đất trời, song chưởng nhanh nhẹn cực kỳ, đẩy xuyên ngay vào giữa chỗ bốn bàn tay chập vào nhau của hai người họ, chàng tiếp lấy lực đạo của họ, đẩy ra sau.

Hai người lạ đã giao đấu đến hơi tàn kiệt lực rồi, nhưng chỉ vì cái thế không dám và không thể dừng tay, nay hai cánh tay Thiếu Bạch lại vận sức lên, ngang nhau cho tẽ ra, tức thời hai người lạ đều ngã bổ chảng lại phía sau. Hai người họ ngã lăn xuống đất, người run lên bần bật như con dế một lúc rồi mới vươn mình ngồi dậy, nhắm nghiền hai mắt, vận khí điều tức, không để ý tới Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch thầm hiểu rằng nếu họ không kịp thời điều tức thì sợ bị phé hết cả võ công, tức thời chàng cất tiếng nói:

- Công lực của nhị vị bên tám lạng bên nửa cân, có giao đấu thêm nữa cũng mắc phải cái cảnh cùng mang thương tích mà thôi. Tốt nhất là hai vị đừng có đấu với nhau nữa làm gì!

Tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng Thiếu Bạch cũng hiểu thừa đi rằng trong tình cảnh hiện nay hai người họ sẽ không tiện trả lời chàng, mà thật sự chàng cũng không cần họ trả lời làm gì. Nói xong chàng xoay người bước nhanh đi.

Nào dè sự tình lại xảy ra đột ngột ngoài sự tính toán của Thiếu Bạch, chàng chưa bước đi được quá mười bước bỗng nghe một giọng nói yếu ớt vắng lại nói: - Đứng lại!

Giọng nói này tuy yếu ớt nhưng chất chứa đầy phần nộ giận dữ.

Thiếu Bạch ngăn người, đứng dừng ngay lại.

Lại nghe một giọng nói yếu ớt khác vắng lại nói:

- Nếu như nhà ngươi can đảm thì hãy đợi chúng ta một giờ. Thiếu Bạch ngửa mặt nhìn sát trời rồi nói: - Được lắm, tại hạ chờ hai vị một giờ vậy.

Nói rồi, Thiếu Bạch ở nguyên tại chỗ, ngồi phệt ngay xuống đất.

Quả nhiên, một giờ đồng hồ sau, hắc y nhân ngồi quay mặt về hướng nam đứng thẳng người dậy trước. Thấy thế, hắc y nhân ngồi quay mặt về hướng bắc đầu cúi để kém, cũng đứng ngay dậy theo liền.

Hai hắc y nhân ngó nhau một cái rồi cùng một lượt đi lại phía Thiếu Bạch. Thiếu Bạch thấy hai người lạ bước tới với ý không tốt, vội vàng đứng dậy nói: - Nhị vị đòi tại hạ ở lại, không hiểu có điều chi

muốn chỉ giáo?

Hắc y nhân đứng bên tay trái lạnh lùng nói: - Ai cần nhà người can thiệp vào việc người khác? Hắc y nhân đứng bên mặt đỡ lời: - Phải đấy, bọn ta đánh nhau có can dự gì đến nhà người? Thiếu Bạch nói: - Tại hạ vốn có hảo ý, cả hai vị đều đã sức cùng, lực kiệt, mệt mỏi rồi rồi, nếu như đánh tới thì nhất định thế nào cũng xảy ra việc cùng chết cả, nếu như không làm sao phân được kẻ thua người thắng thì còn đánh làm gì cho mệt?

Hắc y nhân bên tay trái nói:

- Các hạ nói tuy không sai nhưng đã phá lời thề giữa hai chúng tôi mà lại còn làm hỏng công phu từ trước tới nay của bọn này.

Người ở bên tay mặt cười nhạt đỡ lời:

- Bọn ta ở chỗ này đánh nhau cả ba tháng trời nay rồi, trước sau cũng có người thắng kẻ bại. Tối hôm qua cũng đã thề với nhau không chết thì không thôi, chẳng thề ngờ được rằng đang mấp mé ở giữa chỗ sống chết lại bị các hạ nhúng tay vào phá đám. Thôi thì giờ đây mối hận này phải đổ cả lên đầu nhà người mới được.

Thiếu Bạch nhìn kỹ hai người lạ thêm một cái nữa, thấy hai người đều có niên kỷ không quá 23, 24, bất giác trong lòng lấy làm lạ lắm, không nhìn được hỏi:

- Nhị vị tuổi chưa bao nhiêu, vì lẽ gì lại thất mối thâm cừu đại hận như hiện tại, không phân sống chết thì chưa chịu. Đánh nhau đã ba bốn tháng rồi, thắng bại khó phân, đủ đã thấy võ công của nhị vị ngang bằng nhau, đánh nhau thêm nữa có lợi gì đâu?

Hắc y nhân tay trái nói:

- Đúng vậy, bọn ta vốn không thù nhưng việc đánh nhau này không thể không đánh. Người bên mặt nói: - Bọn ta không những không thù oán, mà đối với nhau còn có lòng thương tưởng. Thế nhưng ta bị lời thề chế ngự, trong hai người bọn ta ắt phải có một người chết.

Thiếu Bạch giật mình sực nhớ tới hoàn cảnh đau thương của chàng, không dừng được hỏi: - Nhị vị vốn không thù oán, thế thì mối thù oán ấy chắc là kết từ đời trước. Phải chăng là thù giết cha?

Người bên tay trái lạnh lùng đỡ lời:

- Tuy không phải là thù giết cha, nhưng là thù giết thầy. Thầy trò như cha con, có gì là không giống nhau đâu? Đấy cũng kể là mối thù không đội trời chung rồi.

Người bên tay mặt nói:

- Mỗi người chúng ta đều đứng trước vị ân sư mà thề rằng quyết trả cho được mối thù này, bởi vậy nên không thể nào sống chung trên đời.

Thiếu Bạch gật đầu nói:

- Nhị vị nói đều có lý, nhưng không hiểu ân sư của nhị vị vì lẽ gì thù oán nhau? Phần lỗi về ai?

Người bên tay mặt cướp lời nói:

- Đầu dây mối nhợ của việc ân oán đời trước đã rõ ràng ra sao, chúng tôi là phận đệ tử, đâu có biết đi chẳng nữa cũng không thích cho người ngoài hay hoặc nhắc tới, nhưng quả thật rõ ràng ân sư đã chết dưới tay sư phụ y, mối thù ấy lẽ nào không trả?

Người bên trái lạnh lùng nói:

- Gia sư cũng chết trong tay của lệnh sư. Những nhân vật đời trước đều đã mất, chỉ còn lại có chúng ta là đệ tử phải thanh toán cho mau món nợ máu này.

Thiếu Bạch nói:

- Thế nào? Sao? Sư phụ của nhị vị cùng đã thương nhau rồi cùng chết? Người bên phải gật đầu nói: - Mỗi người trúng một chưởng, rốt cuộc cùng chết.

Thiếu Bạch thờ ra nói:

- Nếu như hai vị cứ gắng mà đánh tới nữa thì rồi cũng sẽ giẫm lên vết xe lún của đời trước, đều nát ngọc cả. Chẳng bằng hãy nghe lời tại hạ khuyên cáo, người nọ nắm tay người kia nói lời dịu ngọt với nhau, đừng có tử thí nữa.

Người bên trái than:

- Các hạ nói không sai, nhưng huynh đệ không thể nghe theo được.

Thiếu Bạch nói:

- Đã biết lời tại hạ nói không sai thì tại sao không chịu nghe theo?

Người bên tay mặt đỡ lời: - Tại hạ cũng không thể theo, trừ phi là...

Thiếu Bạch hỏi dồn: - Trừ phi sao? Người bên tay trái nói:

- Hai người chúng tôi ở trước linh tiền ân sư có lời thề là nếu không trả được thù thì chết mới thôi. Trừ phi có một người có thể đánh bại được cái thế hai người chúng tôi liên thủ với nhau. Khi ấy chúng tôi mới có thể buông tay thôi đánh nhau được.

Thiếu Bạch lầy lăm lạ hỏi:

- Tại sao phải ước với nhau như thế để làm gì? người bên tay mặt đỡ lời:

- Người ấy nếu như có thể đánh bại cả hai chúng tôi hợp lực lại cùng tiến lên thì đủ làm chứng rằng người ấy còn mạnh hơn chúng tôi rất nhiều. Nếu như không nghe theo cách giảng hòa của người đó thì việc kẻ ấy sẽ giết một người trong chúng tôi dễ như trở bàn tay và cuộc giao đấu sinh tử của chúng tôi như hiện nay làm sao có thể tiếp tục được nữa.

Thiếu Bạch nói:

- Chỗ thêm thắt gượng ép ấy cũng có thể cho là có lý được vì nếu không có điều ấy thì hai người tất có một người tử thương.

Người bên trái nói:

- Các hạ giàn hòa trường quyết đấu của chúng tôi là tự rước lấy phiền lụy vào mình, không trách chúng tôi được.

Thiếu Bạch nói:

- Tại hạ rất mong được thử cao chiêu của nhị vị. Nhưng trước khi vào việc tại hạ cũng cần nói rõ một điều. „y là tại hạ tuyệt đối không có lòng cậy háo thắng mà toàn chỉ vì việc giàn hòa trường quyết đấu sinh tử giữa nhị vị. Giờ đây xin nhị vị xuất thủ đi.

Người bên tay mặt hỏi:

- Hai người bọn ta đánh một mình các hạ, sự thực không được công bình lắm. Vậy giờ đây đấu với nhau bằng quyền cước hay binh khí là do các hạ chọn.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Mấy năm nay tuy cũng có luyện quyền cước, nhưng chung quy vẫn chưa có được kỳ chiêu, chẳng bằng dùng binh đao thì hay hơn. Ân sư thường nói tuyệt nghệ Vương đạo cửu kiếm có thể đương cự với số đông cao thủ vây đánh. Ngày hôm nay phải thử xem sao.

Nghĩ thế, "soạt" một tiếng, chàng rút phát trường kiếm nói: - Được! Bọn ta sẽ dùng binh khí thử với nhau vài chiêu.

Người bên trái xoay người nhảy vèo đi lượn thanh trường kiếm rớt nằm trên mặt cỏ. Người bên phải cũng đã nhặt ở dưới đất lên đôi phán quan bút.

Hai người nọ tức thời chia ra làm hai bên xông lên tấn công Thiếu Bạch.

Hắc y nhân sử dụng kiếm nói: - Đề phòng!

Dứt lời "véo" một tiếng, chiêu Giả hỏa thiêu thiên được đâm xéo tới.

Thiếu Bạch lắc mình sang bên nhường một kiếm.

Hắc y nhân cầm phán quan bút đột nhiên tung mình nhảy ra phía sau, song bút cùng lúc phóng ra theo chiêu "Đã mã phân tông" chia ra nhắm điểm vào hai huyệt đạo trên người Thiếu Bạch.

Hắc y nhân sử kiếm đâm không trúng, tức thời một kiếm thứ hai theo chiêu "Bình sa lạc nhạ" được đâm véo ngay ra liền. Thiếu Bạch bây giờ mới vũ lộng thần oai, một kiếm Tường vân liễu nhuyễn nhoáng lên một làn kiếm khí, song bút và trường kiếm đều bị đánh vệt ra.

Hai thiếu niên mặc đồ đen cũng bị dồn đánh phải thối lui ngay một bước, nhưng vừa lùi lại tiến lên ngay, động tác mau lẹ dị thường. Cả kiếm lẫn bút hợp sức với nhau cùng tấn công tới. Chiêu số tàn độc,

lợi hại quá đổi. Mỗi một nhát mỗi một đường đều nhắm thọc vào yếu huyệt trên người Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch thi triển Đại bi kiếm pháp để đón đỡ chưởng bút, mũi kiếm của đối phương. Chàng đỡ được hết những chiêu thuật tàn độc của cường địch một cách thông dong nhàn nhã, mượn thế của đối phương rồi phản kích lại, trong công có thủ mà trong thủ cũng có công.

Nên biết Đại bi kiếm pháp là cái học tinh bậc nhất ở trong kiếm pháp, lúc thi triển ra tức thời quyen lên một màn kiếm quang vây bọc lấy toàn thân, mỗi chiêu đều chiếm lấy nước tiên của kẻ địch. Hai hắc y nhân mỗi người đều đã tấn công liên tiếp hai mươi mấy chiêu thế mà vẫn không thể xán lại gần người Thiếu Bạch được một bước.

Thiếu Bạch lần đầu tiên động thủ với địch nhân, trong lòng vẫn còn e dè nên đánh không được hết sức. Nhưng mấy chiêu chàng đã dạn ra kiếm chiêu do đó cũng thuần thực dần. Cái ý sợ địch cũng dần dần tiêu tan mất đi. Thế thủ của chàng càng lúc càng tăng thêm phần nghiêm mật.

Ba người lại đấu thêm hơn mười hiệp, hắc y nhân sử dụng kiếm đột nhiên thâm kiếm nhảy lùi ra sau vòng tay làm lễ nói: - Huynh đài kiếm pháp tinh kỳ, tại hạ tự biết không phải là đối thủ, xin vui lòng chịu thua.

"Véo" một tiếng, y đã ném trường kiếm trong tay đi.

Hắc y nhân sử phán quan bút cũng liền thâm ngay phán quan bút lùi ngùi nói: - Rất đội ơn lưỡi kiếm lưu tình.

Rồi y cũng ném phán quan bút cắm phập xuống đất. Thiếu Bạch thâm trường kiếm về vòng tay cười nói: - Đội ơn nhị vị nhường nhịn.

Trong lòng chàng lấy làm lạ vô cùng, nghĩ bụng:

- Hai người này không có vẻ thua một chút nào cả, có đánh thêm mấy chục hiệp nữa cũng còn cầm cự được, chẳng hiểu vì lẽ gì họ lại chịu vứt bỏ binh khí vui lòng nhận thua như thế?

Chỉ thấy hắc y nhân sử kiếm vòng tay nói:

- Huynh đệ là Hoàng Vĩnh, xin hỏi thượng tánh danh của huynh đài?

Thiếu Bạch đáp: - Tại hạ là Tả Thiếu Bạch.

Thanh niên sử phán quan bút nghiêng mình nói: - Huynh đệ là Cao Quang.

Thiếu Bạch nói:

- Nhị vị đã khoan tay nói chuyện hòa hoãn với nhau cho tại hạ còn được chút thể diện thực khiến tại hạ rất cảm kích. Bọn ta là người đi lại trên chốn giang hồ, thế nào sau này cũng có ngày gặp mặt, tại hạ xin cáo biệt nơi đây.

Tra gương vào vỏ, vòng tay chào, quay người bước nhanh đi. Đi độ chừng bốn năm dặm đường, bỗng nghe ở đằng sau vọng lại tiếng chân người chạy gấp. Thiếu Bạch vội quay đầu lại nhìn chỉ thấy Hoàng Vĩnh, Cao Quang sóng vai nhau chạy thật nhanh tới.

Thiếu Bạch đi chậm lại, đợi cho hai người nọ đuổi kịp, chàng mỉm cười nói: - Hoàng huynh đuổi theo huynh đệ, không hiểu có điều gì chỉ giáo? Hoàng Vĩnh nói:

- Hai người chúng tôi trong lòng rất bái phục võ công của Tả huynh, cũng còn cảm phục tình đại nhân đại nghĩa của người, chúng tôi vô cùng kính ngưỡng, đặc biệt chạy theo đây, dám mong Tả huynh không bỏ rơi kẻ hạ ngu, chấp thuận cho bọn chúng tôi được kết bạn tùy hành, thỉnh thoảng được dịp học hỏi thêm.

Cao Quang nói:

- Tại hạ và Hoàng huynh đều là những cô nhi được ân sư đem về nuôi dạy, cho nên đối với sư môn có một tình cảm rất thâm sâu, mười năm trời nay chúng tôi canh cánh trong lòng không quên được việc báo thù cho sư phụ, vừa rồi đây được Tả huynh giải hòa khiến chúng tôi đang là thù trở thành bạn, nhưng rồi chúng tôi bỗng cảm thấy trời đất mênh mông, không có nhà đâu mà về. Hoàng huynh rất khâm phục tư cách nghĩa hiệp của Tả huynh, còn huynh đệ cũng cúi đầu trước lòng nhân nghĩa của Tả huynh, anh em chúng tôi tuy biết rằng mối ân oán đời trước chẳng qua chỉ vì chuyện tranh giành hư danh mà thôi. Hai vị lão nhân trước khi mất không có ý muốn cho chúng tôi, đệ tử đời sau mở một trận quyết đấu nữa, chỉ bởi thương thể của hai vị quá nặng, chưa nói hết lời di ngôn thì đã quy tiên rồi. Tại hạ và Hoàng huynh đã động thủ với nhau nhiều trận, đều cảm phục nhau. Cứ sau mỗi trận, ngồi điều tức đối diện nhau giữa cảnh gió mát trăng thanh mà vui miệng đàm luận về thân thể mới hay rằng cũng đều là cô nhi phụ mẫu bỏ không nuôi.

Thiếu Bạch hốt nhiên thở dài nói:

- Tại hạ không nói được mình là người cha mẹ bỏ không nuôi, nhưng trường khổ đã trải, thảm cảnh mắt đã thấy, chỉ sợ còn nhiều hơn nhị vị...

Nói đến đây bỗng sực nhớ rằng mình không nên ngắt lời người ta đang nói dở dang như thế, cho nên Thiếu Bạch vội vả đổi câu chuyện nói:

- Nhị vị đã cảm phục lẫn nhau, tại sao lại không nắm tay nhau nói lời dịu ngọt mà lại tiếp tục đánh nhau mãi để làm gì?

Cao Quang thở dài nói:

- Chúng tôi đã tỉ thí với nhau ba tháng trời liền, thắng bại chưa phân

rõ nhưng tình nghĩa mỗi ngày một tăng thêm. Nhắc đến tình hình lúc hai vị lão nhân gia chết thì đều quá ngắn ngủi như nhau, kiểm điểm lại những điều được hay biết thì hai vị lão gia quả thật không có ý muốn hàng đệ tử đời sau như anh em chúng tôi đây báo thù gì hết. Biết vậy cả hai chúng tôi đều hối hận, cái hào khí phục thù cho sự phụ đã sớm tiêu tan rồi, nhưng bởi trước khi động thủ lần đầu, chúng tôi ở trước phần mộ sự phụ đã thề nếu không phân thắng bại thì chưa ngưng tay, trừ phi có một người đánh bại được hai chúng tôi hiệp sức liên thủ tấn công...

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Cái lý do này không khỏi quá gượng ép, các người tử võ công vì lẽ gì lại cộng thêm một điều ước chẳng có quan hệ gì thế?

Giữa khi ấy nghe Hoàng Vĩnh nói:

- Tả huynh trong lòng đối với điều ước ấy chắc cũng có chỗ nghi ngờ, chỉ sợ lại còn hiểu lầm cho chúng tôi là kiếm chuyện bịa đặt...

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Thì vậy chứ sao, việc các người tử thí võ công với cái điều ước ấy có quan hệ gì nhau đâu, dĩ nhiên là các người tự tạo rồi còn gì. Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng chàng vẫn làm thinh không nói gì cả.

Hoàng Vĩnh than:

- Chẳng trách Tả huynh đa nghi được, bởi vì chính chúng tôi đây, trước khi động thủ với nhau cũng thấy rằng nó lạ lùng kỳ quái vô cùng. Vừa rồi bị Tả huynh đánh cho tơi bời, phải buông kiếm chịu thua chúng tôi mới chợt hiểu ra ân sư có lòng rộng rãi đặc biệt để lại cho chúng tôi một sinh lộ.

Thiếu Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Điều ước ngôn ấy là do lệnh sư trấn trối lại lập ra? Hoàng Vĩnh nói:

- Đúng thế, trước khi hai vị lão nhân mất thời cơ rất là ngắn ngủi, dĩ nhiên người không thể nói năng gì nhiều, nhưng rồi lại biết thân chúng tôi chịu ơn nặng về công đức nuôi nấng dạy dỗ, ngày sau thế nào cũng phải báo thù cho họ. Nhưng nếu mà cản ngăn ngay thì lại chỉ càng làm cho chúng tôi thêm kiên quyết với chí báo thù hơn. Trong giây khắc ngắn ngủi ân sư còn tại thế, chúng tôi lên tiếng thề để tỏ rõ tấm lòng. Lão nhân gia tự biết mình mất đến nơi, có ý nói thật vắn tắt, để lại hai câu điều ước ngôn khó thi hành, bảo rằng ngày sau, lúc báo thù cho người, nếu như gặp được người giải hòa thì chúng tôi phải hiệp lực nhau lại đánh một người đó, nếu như không thắng được người đó thì mỗi thù kia hủy bỏ, không phải báo nữa. Nói

xong cả hai nhắm mắt qua đời, tình cảnh ấy, lời lẽ ấy, tại hạ và Cao huynh so đối lại không trạch chút nào, vậy không thể có sự sai lầm, dụng tâm của hai vị lão nhân thật sâu xa, quá sức tưởng tượng, chúng tôi không thể nào suy luận mà hiểu rõ ra được. Nhưng khi anh em chúng tôi bị thua dưới tay Tả huynh thì lúc bấy giờ bao nhiêu chỗ không rõ đều chợt vỡ lẽ ra cả.

Cao Quang đỡ lời:

- Khi trước đối với di ngôn ấy, hai chúng tôi không để ý suy nghĩ gì lắm. Đến khi đã đánh nhau mấy trận với Hoàng huynh rồi, sinh lòng thương tưởng với nhau mới nghĩ ra ý trong lời di ngôn của hai vị lão nhân gia. „y cũng nhờ trong khi trò chuyện sau mỗi lần đánh nhau chí tử, lúc ấy chúng tôi cũng làm ra vẻ ta đây thông minh tìm ra ngay một lý do để giải thích và nghĩ rằng nếu như người hòa giải ấy muốn giết một người trong chúng tôi chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Trong võ lâm thiếu gì những bậc tiền bối đại hiệp có ý nghĩ ấy, giết một người cứu một người kẻ cũng tốt hơn để cho cả hai cùng chết chung, bất luận vị ấy giết một người nào trong chúng tôi thì trường tử đấu này cũng tự nhiên sẽ không tồn tại nữa.

Thiếu Bạch nói:

- Lý do đem ra giải thích lời di ngôn của hai vị lão nhân gia như vậy tuy không sai, nhưng cũng quá đơn giản, tại hạ thiết nghĩ ý của hai vị lão nhân gia không đến nỗi nào như vậy đâu.

Hoàng Vĩnh nói:

- Đúng thế, lời di ngôn của hai vị lão nhân gia hàm ý rất sâu rộng, không phải là việc trong nhất thời chúng tôi có thể hiểu ra được. Nhưng sau khi động thủ với Tả huynh rồi, tại hạ mới phát giác ra trong lời di ngôn của hai vị nhân gia có một điều bí mật giấu kín, ấy là võ công của tại hạ và Hoàng huynh tuy mỗi người đều có một tông phái riêng nhưng lại như thể cùng một nguồn mà ra, mỗi khi gặp lúc hiểm ác mang tuyệt chiêu ra bảo toàn tính mạng tựa hồ như cùng chung một thủ pháp. Tình hình ấy khiến cho cuộc giao đấu quyết tử của chúng tôi chỉ có độc một kết cục, ấy là cả hai đều chết hết.

Thiếu Bạch nói:

- Bất kể rằng trong lời di ngôn của hai vị lão nhân gia còn có chỗ bí ẩn chưa phát giác ra được, bất kể thế nào đi chăng nữa mà thấy Hoàng huynh và Cao huynh giữ bỏ hiềm oán, tại hạ rất vui trong lòng. Cổ nhân có nói, ấy chưa đánh thì biết nhau đâu, nhưng xin rằng hai vị trải qua một trường tử đấu rồi thì đối tử địch thành ra tri kỷ, đừng tạo nên một thảm cảnh ở chốn nhân gian nữa, thế là đẹp rồi. Việc này kể như xong, tại hạ đang còn việc gấp bên mình, không tiện hầu

tiếp, thôi ta chia tay nơi đây...

Cao Quang hấp tấp nói:

- Tả huynh xin dừng chân một chốc nữa, nghe chúng tôi nói đôi lời.

Hoàng Vĩnh tiếp lời bạn:

- Hai chúng tôi bảo toàn được tánh mạng toàn trông vào công đức của Tả huynh ban cho, xin nguyện được đi theo hầu.

Thiếu Bạch gượng cười nói:

- Lòng tốt của nhị vị, tại hạ cảm kích bất tận, chỉ hiềm tại hạ hiện đang bên mình một mối trâm oan, đầu đầu cũng có kẻ thù với gót sắt theo đuổi. Bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra ác chiến. Nếu như kết bạn đồng hành với nhị vị có phải là làm liên lụy đến hai vị không? Bọn ta là những cánh bèo gặp nhau trên mặt nước, thấy nhau là được rồi. Ngày sau còn dài thế nào cũng có lúc gặp mặt, nhị vị xin trân trọng mình vàng.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang đưa mắt nhìn nhau rồi cùng lên tiếng:

- Tả huynh xin nghe thêm đôi lời của anh em chúng tôi, nếu không phải anh em chúng tôi thấy được Tả huynh đi đứng vội vã, tâm sự trùng trùng thì cũng không dám mạo muội chạy theo.

Thiếu Bạch nghĩ ngợi giây lâu nói:

- Không phải tại hạ là người kiêu hãnh cô độc, song quả thực tình cảnh của tại hạ hiện giờ vô cùng hiểm ác. Hiện tại phút này đây tuy có thể tạm thời bình tĩnh vô sự nhưng đây chẳng qua hành tung của tại hạ chưa bại lộ trong võ lâm đấy thôi...

Hoàng Vĩnh đỡ lời:

- Kẻ sĩ chết với bạn tri kỷ, cốt cách hào hiệp tuyệt luân của Tả huynh, tại hạ thật sự khâm phục rồi, xin cho theo ở bên mình để được bắt chước trong muôn một, chuyện sống chết có nghĩa gì.

Cao Quang cũng nói:

- Mạng sống của anh em chúng tôi được Tả huynh ra tay cứu, lẽ nào chúng tôi không đền đáp cho xứng đáng? Cho đào thì phải trả mặn, cỏ nhân vẫn hay dạy.

Thiếu Bạch đỡ lời:

- Thanh tình của nhị vị tại hạ rất cảm kích, nhưng tại hạ...

Hoàng Vĩnh buông tiếng cười dài, tiếng cười của y đầy vẻ bi tráng hào hùng, phá vỡ đêm trường, cười rồi y mới chậm rãi nói: - Nếu như Tả huynh đã chê anh em chúng tôi bất tài để bạn tới người thì bọn tại hạ xin cáo biệt nơi đây vậy.

Nói xong y vòng tay vái chào, quay người bước đi. Cao Quang thở dài nói:

- Anh em chúng tôi có lòng thành, không ngờ bị Tả huynh từ chối

phẳng như thế. Dứt lời y cũng chậm rãi đi theo Hoàng Vĩnh.

Thiếu Bạch thấy hai người họ xấu hổ buồn bực mà quay đi như thế, bất giác cũng thấy ái ngại trong lòng. Chàng thở dài rồi cao giọng gọi:

- Nhị vị! Xin nghe tại hạ một lời có được không? Hoàng Vĩnh quay lại gượng cười nói:

- Bọn anh em chúng tôi tự biết tài nghệ không đi đến đâu, khó có thể chơi trò với Tả huynh. Thiếu Bạch than: - Thanh tình của nhị vị khiến tại hạ rất cảm kích, nhưng tại hạ lại đang có điều khổ ải bên mình, nếu như nhị vị không sợ bị liên lụy tới thân thì tại hạ xin tạ lãnh tám thanh tình của nhị vị vậy.

Hoàng Vĩnh tươi tỉnh ngay nét mặt, y ha hả cười lớn nhanh nhẹn nói:

- Tả huynh không bỏ rơi, bọn anh em chúng tôi xin mang hết sở năng trợ giúp huynh một tay rửa sạch mối trâm oan đang mang trên người.

Thiếu Bạch cười buồn nói:

- Nhị vị khả dĩ biết được kẻ thù của tại hạ là ai không? Cao Quang nói: - Điều này huynh đệ không được biết.

Thiếu Bạch sang sảng giọng nói:

- Kẻ thù của tại hạ bao gồm hết tất cả các nhân vật trong võ lâm hiện nay, cả chín đại môn phái, tứ môn, tam hội và lưỡng đại bang.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang nghe nói đều đứng thừ người ra, lâu lắm không nói năng được gì. Thiếu Bạch tiếp lời: - Nhị vị phải nên biết rõ như thế! Cho nên nếu như thân thể của tại hạ mà bất trắc do một điều sơ sót đáng tiếc nào mà bị bại lộ thì toàn thể người trong võ lâm sẽ rầm rộ truy sát tại hạ ngay tức khắc. Nhị vị không nên vì một mình tại hạ mà đối đầu với tất cả mọi người trong võ lâm.

Hoàng Vĩnh đỡ lời:

- Tả huynh bất quá chỉ khoảng hai mươi tuổi, vì lẽ gì Tả huynh lại mua thù chuốc oán với chín đại môn phái, tứ môn, tam hội và lưỡng đại bang?

Thiếu Bạch đáp:

- Nói ra chuyện này dài lắm, một lời không thể nào nói hết được. Mối thù oán của tại hạ kết trên mình của người đời trước. Tại hạ có mối thù cha bị giết, có môn phái bị tiêu diệt!

Cao Quang đỡ lời:

- Tả huynh lại không thể giết hết nhân vật võ lâm trong thiên hạ để báo thù cho lệnh tôn? Thiếu Bạch nói: - Oan có đầu, nợ có chủ. Nhân vật võ lâm trong thiên hạ tuy người nào cũng muốn giết cho được tại hạ mới vui lòng hả dạ, nhưng riêng phần tại hạ lại không thể coi nhân vật võ lâm trong thiên hạ người nào cũng có thâm cừu đại địch được. Tại hạ sẽ mang hết sức bình sinh của cả một đời mình ra để tìm cho

ra cho kỳ được nguyên nhân ở bên trong khiến cho chân tướng của sự việc sáng tỏ như ban ngày, cho đời nhìn vào rõ rệt. Tại hạ sẽ tru diệt kẻ nguyên hung thủ ác để an ủi vong linh phụ mẫu, công bố chân tướng cho cả bàn dân thiên hạ hay biết để rửa sạch mỗi trăm oan mà gia phụ phải gánh chịu.

Hoàng Vĩnh vẻ mặt nghiêm túc chậm rãi nói:

- Đệ có mấy câu không phải, nói ra rồi mong Tả huynh đừng có trách.

Thiếu Bạch nói: - Xin cứ chỉ giáo, tại hạ rửa tai lắng nghe.

Hoàng Vĩnh nói:

- Thiên phụ sở chỉ, ngàn người đều trở tay vào, tất cả nhân vật trong võ lâm ai cũng bảo phải giết, vậy thiết nghĩ bên trong tất cũng phải có một cái lý gì, nếu như Tả huynh tra rõ chân tướng sự việc và biết rõ phần sai quấy về phía lệnh tôn, thì khi ấy huynh nghĩ sao?

Thiếu Bạch nói:

- Nếu quả đúng như vậy, tại hạ sẽ phải chịu tội thay cho phụ thân, mang một bầu nhiệt huyết này tạ tội trước võ lâm.

Hoàng Vĩnh giơ ngón tay trái lên nói:

- Chỉ bằng vào một câu nói này của Tả huynh, đệ xin nguyện đi theo bên mình huynh, cam nguyện nghe theo mạng lệnh của huynh.

Cao Quang cũng nói: - Đệ cũng có ý đó.

Thiếu Bạch thở dài một tiếng nói:

- Nhị huynh thương tưởng đến đệ như vậy thực đệ cảm kích bất tận, thanh tình của nhị huynh đệ phải khắc ghi trong lòng. Không có nhị huynh, đệ một mình cũng cảm thấy trợ trối, sức quả khó bề làm được chuyện gì. Chúng ta chỉ là những cánh bèo gặp nhau trên mặt nước thế mà đệ lại được nhị huynh khẳng khái trợ giúp, hoặc giả đây là thân phụ ở trên trời linh thiêng đã ngầm giun giủ phù hộ cho đây. Nhị huynh ở trên, xin nhận một lạy của đệ.

Nói xong, Thiếu Bạch nhanh nhẹn vái hai người họ một vái. Hoàng Vĩnh, Cao Quang vội vàng sụp lạy dưới đất nói: - Chúng đệ thế này thì sao dám nhận?

Ba người lạy lẫn nhau mấy lạy rồi cùng đỡ nhau dậy. Hoàng Vĩnh mỉm cười nói:

- Từ giờ phút này trở đi, bọn đệ chỉ tuân theo mạng lệnh của một mình Tả huynh mà thôi. Trong võ lâm vốn không có chuyện phân biệt trưởng ấu, nhiều tuổi, ít tuổi mà sắp thứ bậc, Tả huynh võ công giỏi hơn bọn đệ rất nhiều, vậy khỏi cần phải lấy tuổi tác xếp bậc, nói chuyện lớn nhỏ làm gì, bọn đệ xin tôn người làm anh.

Thiếu Bạch nói:

- Khách được, bọn ta chơi với nhau ngang hàng, lẽ nào không theo

tuổi tác... Cao Quang đỡ lời:

- Rắn không có đầu đầu có được, chim không có cánh hết bay, bọn chúng ta kết minh ngày hôm nay nguyên là do hai người bọn tại hạ cảm phục tư cách hào hùng và võ công của Tả huynh, nếu như Tả huynh muốn tra xét cho rõ để rửa sạch mọi trâm oan thì cũng không phải sức của ba người chúng ta hợp nhau lại mà hoàn thành được. Ý của đệ là, mượn đêm nay sáng lập một cái minh hiệu. Tả huynh đảm nhận chức minh chủ, ngày sau có thể chiêu dụng một số người có tâm huyết hiệp nghĩa để làm nên sự nghiệp, vừa đã có thể rửa sạch mọi hàm oan Tả huynh phải mang trên người, mà cũng còn có thể quét sạch được những yêu khí, trồng lên cho võ lâm một ngọn cờ chính nghĩa.

Hoàng Vĩnh phụ họa theo:

- Cao luận, cao luận, vậy danh hiệu thì khỏi cần nghĩ ngợi gì lâu lắc. Chúng ta đã muốn mở ra một cái gì quang minh lỗi lạc, vậy thì lấy tên Chính nghĩa bang có được không?

Thiếu Bạch nói:

- Khẩu khí ấy không có điều gì to tát quá, hiện giờ thiết tưởng đừng quyết định việc gì khác hơn. Nếu như vạn nhất mà sau khi điều tra được rõ chân tướng, phần sai quấy nằm về phía gia phụ thì chẳng phải là làm nhục hai chữ chính nghĩa đấy sao?

Hoàng Vĩnh thở dài nói:

- Cốt cách phong độ củ Tả huynh thực người thường không thể nào bì kịp, vì vậy cứ theo ý nghĩa củ Tả huynh, hội của chúng ta không mang tên, nhưng đệ bầu người lên làm chủ.

Cao Quang nhanh nhẩu hỏi liền:

- Không hiểu hiện giờ hành tung củ minh chủ định đi về đâu? Thiếu Bạch nói:

- Trước khi gia phụ mất có cho biết nơi ở củ một người bạn cũ, người có gởi rất nhiều món đồ.

Đệ nghĩ rằng món vật gởi ấy phải vô cùng trọng yếu, tất trước tiên phải tới đó lấy đã, rồi sau đó mới có thể cầu chứng chân tướng.

Hoàng Vĩnh nói:

- Nếu đã như thế thì việc gấp không gì hay cho bằng phải mau chân, vậy bọn ta lên đường đi ngay bây giờ.

Thiếu Bạch nói:

- Trước khi biết rõ được chân tướng, cách hay nhất là đệ phải chôn dấu tên họ, hành tung phải giữ bí mật để thoát đầu khỏi bị cường địch truy sát.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang đồng thanh nói: - „là điều dĩ nhiên.

Ba người bàn định với nhau xong tức thời lên đường.

Vào giữa trưa một ngày kia, ba người đi tới được Du Thọ Loan ở về phía thành Nam Lạc Dương.

Du Thọ Loan chẳng qua chỉ là một thôn trang nhỏ với mấy chục nóc nhà, người trong thôn phần đông sinh sống bằng nghề nông, mặt trời mọc thì ra đồng làm ruộng, mặt trời lặn thì về nghỉ ngơi, họ giữ được một đời sống mộc mạc chất phác.

Thiếu Bạch, Hoàng Vĩnh và Cao Quang vì để tránh con mắt dòm ngó của người trong võ lâm nên đều ăn mặc theo lối người dân quê, mang bố hài, cả đến binh khí cũng phải lấy vải bao lại. Thoạt đầu ba người nhẩn nha đi một vòng quanh thôn Du Thọ Loan rồi mới chậm bước đi vào trong thôn.

Chỉ thấy một ông lão tay cầm quạt nang phe phẩy, ngồi dưới gốc cây hóng mát. Thiếu Bạch tiến tới trước, vòng tay chào nói: - Xin hỏi lão trượng một câu, đây có phải là Du Thọ Loan không?

Lão nhân đáp:

- Phải, ba vị khách quan kiếm nhà nào? Thiếu Bạch nói:

- Có một người mù họ Lưu không biết có sống ở đây không? Lão nhân đưa mắt nhìn Thiếu Bạch từ đầu tới chân một lượt nói:

- Người mù họ Lưu, Lưu Hạt Tử à? — trong một gian nhà tranh đằng đầu thôn tây, cái nhà đứng trơ trọi, giang ra một chỗ ấy, dễ kiếm lắm.

Thiếu Bạch nói: - Đa tạ lão trượng.

Nói xong chàng và hai bạn đi về phía tây.

Chỉ nghe lão nhân ấy lắc đầu nói lẩm bầm một mình:

- Lạ quá, cái người mù họ Lưu, Lưu Hạt Tử ấy bốn năm nay không có một người ngoài nào lại kiếm cả, thế mà mấy ngày nay không hiểu sao khách khứa ở xa kéo tới đầy cửa, ra vào tấp nập. Thiếu Bạch nghe lọt vào tai được lời nói của lão nhân nên hoang mang trong lòng, bước nhanh thêm đi tới. — đầu thôn sau những ruộng trồng hành, quả nhiên có một nhà tranh đứng chơ vơ chênh vênh, sừng sững đứng trong một vùng trúc xanh.

Hoàng Vĩnh thấp giọng nói:

- Chắc cái nhà tranh kia đây, bọn ta hãy lại xem coi sao.

Khi nhìn thấy ngôi nhà tranh rồi, Thiếu Bạch bỗng cảm thấy bước chân mình nặng chình chịch, chàng khắc khoải trong lòng, không hiểu di vật của phụ thân gửi có còn hay không và món di vật ấy có quan hệ gì tới mối trâm oan mà người phải gánh chịu? Và rồi nữa, vị mù họ Lưu ấy là một nhân vật như thế nào, tại sao phụ thân chàng lại mang món di vật đưa cho người ấy cầm giữ? Bao nhiêu câu hỏi

dồn dập đè nặng lên tâm hồn và bước chân của Thiếu Bạch. Trong khi mãi suy nghĩ ấy, chàng đã đi tới trước mặt ngôi nhà tranh.

Chỉ thấy cửa gỗ khép nhẹ, ở phía trên có một tấm mộc bài, trên ấy viết: - Lưu Hạc Tử, rờ xương coi tướng.

Thiếu Bạch giơ tay gõ nhẹ vào cánh cửa hao cái, đánh tiếng: - Có ai ở trong nhà đấy không?

Chỉ nghe thấy một giọng nói khàn khàn ở bên trong vọng ra, nói: - Có phải rờ xương đấy không? Mời vào đi!

Thiếu Bạch tức thời đẩy cửa, chàng thấy trong nhà cỏ mọc hoang, đầy những lá cây khô, chả có ai quét tước, nghĩ rằng chắc lại chỉ có một mình người mù ấy sống trong căn nhà này, ngoài ra không còn có ai.

Cao Quang nhanh chân bước ngay vào bên trong trước, chỉ thấy một ông già hai mắt mù hết, quần áo lam lũ, tóc tai dài lượt thướt và rối bù, lão nhân ngồi ở sau chiếc bàn gỗ. Thấy vậy, Cao Quang nghĩ bụng: - Không hiểu vì lẽ gì lúc sinh tiền Tả lão tiền bối lại trao món di vật cho một nhân vật người ngòm như thế kia cầm giữ?

Trong khi ấy, ông già mù họ Lưu hình như cũng biết có người đã bước vào trong nhà nên đứng dậy nói: - Xin mời ngồi trên chiếc ghế tre trước mặt.

Thiếu Bạch và Hoàng Vĩnh vào nhanh theo.

Lưu Hạc Tử hai mắt tuy mù nhưng tai rất thính, chỉ nghe tiếng bước chân đi cũng đoán biết được ngay số người đi vào nhiều ít. Lúc bấy giờ, Lưu Hạc Tử cất tiếng nói:

- Xin mời ba vị cứ tự tiện ngồi, lão hủ hai mắt đã lòa cả không tiện đứng lên đón khách. Thiếu Bạch nói: - Tại hạ tới làm mất sự thanh tịnh của lão tiền bối, dám mong người mở lượng hải hà tha thứ.

Lưu Hạc Tử nói:

- Lão hủ lấy chút hiểu biết về bói toán gắng gượng độ qua ngày, tự nhiên rất hoan nghênh khách tới nhà. Thêm nữa, càng nhiều càng tốt, như nếu không một ai tới thì lão hủ đến chết đói nhăn răng chứ chẳng sai.

Thiếu Bạch ngằm dò xét vẻ mặt, cử động của người mù thấy không có chỗ nào khả nghi, khi ấy chàng mới chậm rãi nói:

- Bọn văn bối tới đây để dò hỏi một việc, nếu như nhà ông thực thà cho biết thì chúng tôi sẽ biếu ông nhiều tiền, từ sau trở đi ông khỏi cần phải lấy cái nghề bói toán này mà sống qua ngày nữa.

Lưu Hạc Tử nói:

- Lão hủ tuy hai mắt mù lòa cả, nhưng cũng còn có một môn kỹ thuật sở trường dùng để sống qua năm tháng ấy, miễn cưỡng cũng đủ

dùng, những món bồng lộc gì khác không phải nghề của lão hủ thì lão quyết không dám nhận.

Thiếu Bạch nói:

- Lão tiền bối là bậc cao nhân ở chốn phong trần, văn bối vô cùng kính ngưỡng. Lưu Hạc Tử hấp tấp nói:

- Lão hủ bán nghề bói, đoán số mạng kiếm tiền bỏ vào miệng, mấy vị khỏi cần phải tăng bốc, đợi cho lão hủ cái mũ cao như thế làm gì?

Thiếu Bạch nhẹ thờ dài nói:

- Văn bối nhắc đến một người, chắc lão tiền bối phải biết ngay? Lưu Hạc Tử đáp:

- Không biết, không biết, trừ những người tới đây coi bói ra, xưa nay lão hủ không hề hay biết ai cả.

Thiếu Bạch thấy lão nhân ăn nói kín miệng, thận trọng thì lại càng yên tâm, tức thời chàng thấp giọng nói: - Món vật mà người bạn cũ của Bạch Hạc môn gửi có còn không?

Lưu Hạc Tử như bỗng đột nhiên bị ai đánh một quyền, toàn thân lão run lên bần bật, nói: - Bây giờ là giờ gì?

Thiếu Bạch đáp:

- Nhật mộ hoàng hôn tịch dương hồng.

Lưu Hạc Tử lại run bắn lên, nói rõ từng câu từng chữ: - Hoàng tuyền lộ thượng vô túc xứ.

Tả Thiếu Bạch nói tiếp:

- Khách tông tây vực Phật tâm lai...

Nghe đến đây, Lưu Hạc Tử đột nhiên thò nhanh tay ra chụp lấy cây gậy trúc để dựa bất ngờ ghé, gần giọng hỏi: - Người là ai?

Thiếu Bạch bình tĩnh đáp: - Văn bối Tả Thiếu Bạch.

Lưu Hạc Tử đột nhiên nhắc hữu thủ, cây gậy trúc trong tay lão nhanh như chớp điểm vào ngực Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch kinh hãi nói: - Lưu lão tiền bối!

Quát to một tiếng và nhanh nhẹn cùng cực, chàng tung mình nhảy tránh né sang bên. Cao Quang hất song thủ, một đôi phán quan bút đã gọn ghẽ nằm trong hai tay. Cây gậy trúc trong tay Lưu Hạc Tử tấn công mau lẹ dị thường, Thiếu Bạch vừa mới nhảy tránh, một trượng thứ hai đã liên tiếp điểm tới.

Thiếu Bạch thấy lão nhân điểm trượng khiến gió rít lên ào ào, ở bên trong ngăm giầu cực nhiều biến hóa, bất giác trong lòng phải khen thầm, chàng nghĩ bụng: - Người này võ công không những cao cường mà nội công lại cũng là tay ghê gớm.

Nghĩ vậy nhưng chàng cũng phải nhảy tránh sang bên thần tốc.

Cao Quang đột nhiên hoành thân, hai cây phán quan bút trong tay đã

nhất tề tung ra, chặn ngay lấy cây gậy trúc của Lưu Hạc Tử, cao giọng nói nhanh: - Xin lão trượng tạm dừng tay.

Lưu Hạc Tử nói:

- Lão phu cũng chẳng sợ các người chạy trốn. Dứt lời lão thu cây gậy trúc về, lui sang một bên. Thiệu Bạch vòng tay nói:

- Văn bối Tả Thiệu Bạch, còn gia phụ chính là Tả Giám Bạch ở trong Bạch Hạc môn... Lưu Hạc Tử cười nhạt nói: - Có phải nhà người khinh ta mù mắt, không trông thấy nhà người?

Thiệu Bạch ngạc nhiên nói:

- Trước khi gia phụ ngộ nạn, người từng dạy văn bối rằng nếu như may mắn mà sống sót thì tới tìm Lưu lão tiên bối lấy lại món di vật mà người đã gửi. Văn bối ngày nay may mắn chưa chết, theo như lời dạy tới đây...

Lưu Hạc Tử trợn ngược hai con mắt đã kéo màn trắng nói:

- Thế thì cũng lạ thật. Chẳng phải ám ngữ ngày hôm qua vừa mới tới đây sao? Thiệu Bạch giật nảy mình, ngạc nhiên hỏi lại: - Sao?

Lưu Hạc Tử nói:

- Ngày hôm qua có một người trẻ tuổi hậu sinh tới đây, nói là con mồ côi của Tả Giám Bạch để lại, y cũng dùng ám ngữ để liên lạc không sai một chữ. Ta nghĩ rằng những ám ngữ ấy chỉ có lão phu và lệnh tôn ước định với nhau chứ ngoài ra người khác không sao biết được. Người trẻ tuổi hậu sinh ấy nói không sai một chữ thì tất nhiên không phải là mạo nhận rồi.

Thiệu Bạch vô cùng sửng sốt, chàng giậm chân thành thịch nói:

- Người ấy là ai? Tại sao lại biết được những ám ngữ của sự ước định bí mật ấy? Cao Quang bỗng lạnh lùng chêm vào một câu, nói: - Lão tiên bối, hai con mắt của người mù thật hay là mù giả đấy?

Lưu Hạc Tử nói:

- Chẳng giấu gì ba vị, con mắt của lão phu không phải hoàn toàn mù, nhưng bất quá cũng chỉ có thể nhìn thấy đường ở trong vòng bốn năm thước thôi, mà sự nhìn được này cũng mờ mờ chứ không hoàn toàn được thật rõ.

Hoàng Vĩnh nói:

- Lão tiên bối đã có thể nhìn thấy đường trong vòng bốn năm thước, thiết tưởng rằng thiếu niên tới đây ngày hôm qua tất nhiên còn lưu lại một ấn tượng rất rõ trong đầu óc lão tiên bối. Vậy không hiểu lão tiên bối có thể nói rõ cho chúng tôi biết được.

- Nếu người ấy mà giả mạo để tới đây thì lão phu làm sao có thể tin được các vị không giả mạo?

Thiệu Bạch phập phồng hỏi:

- Ắn ngữ dùng để ước định với nhau văn bối nói có làm lẫn không?

Lưu Hạt Tử đáp: - Không sai một chữ.

Thiếu Bạch bèn nói:

- Ắn ngữ ấy văn bối nói đã không sai thì vì lẽ gì lão tiền bối còn không tin văn bối? Lưu Hạt Tử chưa kịp trả lời thì Cao Quang tánh tình thẳng thắn đã nhanh miệng chen vào nói: - Người trong thiên hạ đều có thể giả mạo được hết, nhưng không ai lại đi giả mạo con của người khác bao giờ!

Lưu Hạt Tử đỡ lời:

- Nhưng ắn ngữ người đó nói lại không sai một chữ, trong khi ắn ngữ ấy chỉ có Tả Giám Bạch và lão phu là biết với nhau mà thôi, nếu như không phải chính cửa miệng Tả Giám Bạch nói ra thì người ngoài làm sao mà biết được?

Thiếu Bạch thờ dài nói:

- Xin lão tiền bối nhớ kỹ một chút cho, ắn ngữ người ấy nói có phải quả thật là không sai một chữ không?

Lưu Hạt Tử đáp:

- Vồn vẹn có mấy câu, lão phu đã nhầm đi nhầm lại trong trí cả mười mấy năm trời, đừng nói là sai mà chỉ hơi do dự một chút, lão phu đã phải tức cười, hỏi lại ngay rồi.

Thiếu Bạch hỏi:

- Lão tiền bối có hỏi tên họ người ấy không? Lưu Hạt Tử đáp:

- Năm xưa lão phu và cố hữu Tả Giám Bạch khi ước định mặt ngữ với nhau cũng đã có thỏa thuận với nhau rằng sẽ không truy hỏi thân thế, tánh danh của người đến. Lão phu nghĩ đó là dụng tâm rất chu đáo của lệnh tôn, vì lệnh tôn là người nghĩ xa, mưu cao, gót chân của người đi cùng khắp, chỉ cần sự việc và người nào có quan hệ với người thì tự khắc đúng dịp sẽ có người ngầm theo dõi, lão phu nếu như hỏi thân thế lai lịch của người đó thì biết đâu chẳng tiết lộ việc mật? Lão phu được người gửi cứ phải theo đúng như việc của người, do đấy không tiện làm trái với lời ước mà hỏi han thân thế và tên tuổi của người lạ.

Thiếu Bạch thờ dài nói:

- Văn bối ngàn dặm xa xôi tới đây, chẳng ngờ sai tr- có một ngày mà thành ra gặp một trường đại hận.

Lưu Hạt Tử chậm rãi ngồi xuống nói:

- Hải tử, người thật đúng là cốt nhục của cố hữu Tả Giám Bạch sao?

Thiếu Bạch đáp:

- Lão tiền bối nếu như không tin, văn bối vẫn còn ký ức có thể tả lại tướng mạo của gia phụ. Lưu Hạt Tử nói: - Việc năm xưa tuy lão phu

không được biết rõ ràng, nhưng cũng có biết qua loa, chỉ cần lão phu chắc chắn người là con của cố hữu thật thì khi ấy lão phu rất vui lòng mang hết những gì lão phu biết kể lại cho nhà người nghe.

Thiếu Bạch nói:

- Lão tiên bối muốn như thế nào mới đủ cho người tin? Lưu Hạc Tử đáp:

- Ngày lệnh tôn còn tại thế, danh tiếng người lẫy lừng, trên giang hồ không ai là không biết, không còn một ai là không rõ, có thể tả được tướng mạo của người thực không đủ để cho lão phu tin.

Thiếu Bạch nói: - Xin nghe cao kiến. Lưu Hạc Tử nói:

- Trong môn phái Bạch Hạc có ba chiêu tuyệt học dùng để cứu mạng, lão phu lấy cây gậy trong tay so chiêu với nhà người, hai con mắt lão phu tuy không nhìn rõ, nhưng người cứ thi triển ra lão phu tự khắc sẽ cảm mà biết ngay.

Nói rồi, đưa tay ra nắm lấy cây gậy trúc, nói tiếp: - Bọn mình bây giờ thử chứ?

Thiếu Bạch bấn loạn trong lòng, nhưng ngoài miệng chàng cũng phải nói:

- Cách ấy của lão tiên bối tuy hay, nhưng vẫn bối lại không biết võ công của Bạch Hạc môn, không biết lấy gì hầu tiếp lão tiên bối.

Lưu Hạc Tử giơ gậy nói:

- Nói bậy, lão phu muốn bị nhà người gạt đây.

Vừa nói, cây gậy trong tay lão đã nhanh nhẹn sử ra ngay một chiêu Hoàn hảo thiên quân, phạt ngang lưng Thiếu Bạch. Trong gian nhà đất đai không được rộng, một gậy của lão phạt ra cơ hồ đã chiếm gần hết chiều rộng của gian nhà rồi. Nếu Thiếu Bạch không đón đỡ thẳng một gậy của đối phương thì chỉ còn cách nhảy lùi ra ngoài nhà.

Cao Quang giận dữ quát:

- Lão đầu nhì mù không biết điều kia, đại ca của nhà ta chỉ bất quá không thích động thủ với lão mà thôi cho nên người mới nhún nhường như thế, tưởng sợ nhà người sao?

Đồng thời với tiếng quát của Cao Quang, Thiếu Bạch đã vút người ra ngoài, còn Cao Quang tránh vào trong một góc để thoát khỏi đường trượng nặng nề của lão nhân. Mục lực của Lưu Hạc Tử tuy không còn trông thấy đường, nhưng lão rất thính tai, về phương diện này người thường không sao bì kịp, bởi vậy lão biết ngay còn có một người chưa lui ra, tức thời một trượng lại đánh ra điểm ngay về phía Cao Quang theo chiêu Kim long thăm thảo.

Lúc bấy giờ Cao Quang đã cầm chắc trong tay cặp phán quan bút, cây gậy trúc thọc ra rút về liên tu kỳ trận, trong chớp mắt Lưu Hạc Tử

đã tấn công liên tiếp bốn chiêu. Bốn chiêu này không những chiêu thuật quý dị, huyền ảo khó lường mà lực đạo lại thập phần trầm mãnh. Hai cây phán quan bút của Cao Quang cùng vung ra một lượt, tả phong hữu đột, vừa mới rảnh tay định đánh trả lại hốt nhiên đã thấy Lưu Hạo Tử thu ngay cây gậy về tung mình lui nhanh, đồng thời gậy trúc hất nhẹ bức rèm mềm, người đã nhanh nhẹn cực cùng khuất vào nhà trong. Cao Quang cau mày nói to: - Hoàng huynh may cản lấy đường, đứng chắn ở cửa sổ sau, đừng để lão mù trốn thoát. Hoàng Vĩnh soạt một tiếng, rút phát trường kiếm, lao người vút đi. Thiếu Bạch tuy ngoài miệng chưa nói gì nhưng trong lòng chàng đã động mỗi nghi ngờ, nghĩ bụng: - Một người trên mình mang một thân võ công cao cường như thế mà lại chịu ở chốn hoang vắng này, ở luôn mười mấy năm làm nghề bói toán, đoán số mạng cho người để sống qua ngày. Chà đáng tiếc phụ thân lúc sinh tiền khi nhắc đến vị Lưu Hạo Tử này lại chưa từng nói rằng ông ta có một thân võ công cũng rất lợi hại.

Chỉ thấy Cao Quang để hai cây phán quan bút hộ thủ lấy ngực, cao giọng nói:

- Lưu lão nhi, lão có điều khổ ải và khó khăn gì? Cứ nói hết ra đi, bọn ta quyết không làm khó lão đâu. Còn nếu như định trốn không ra, ta sẽ cho một mối lửa, phóng hỏa đốt căn nhà này của lão đấy.

Chỉ thấy bức rèm mềm được vén nhanh lên, Lưu Hạo Tử chậm rãi ở bên trong bước ra, ở hữu thủ đã có thêm ngọn chủy thủ. Lão lạnh lùng nói:

- Nào ai thềm trốn mặt các ngươi đâu? Hừ! Lưu Hạo Tử ta cũng là trang hán tử đầu đội trời, chân đạp đất, chỉ tiếc hai mắt ta bị mù không có cách gì báo thù rửa hận được cho Tả đại ca, phải nhẫn nhục để giữ gìn di vật của cố hữu. Tuy rằng ta không biết đó là món vật gì, nhưng xem ra nó còn trọng yếu dị thường. Bởi vậy ta không thể chết nhưng giờ khắc này không còn giống như trước nữa. Món vật Tả đại ca gửi đã có người kế thừa y bát của Tả đại ca lấy đi rồi. Lưu Hạo Tử này chết không lấy gì làm tiếc, ngày hôm nay ta lại cần thi sức với các ngươi. Liều mạng được với hai người các ngươi thôi đã cũng tạm đủ cho ta báo thù cho Tả đại ca của ta...

Nói đến đây, lão ngừng lại giây lát rồi mới tiếp lời:

- Bất luận các ngươi dùng phương cách nào cũng đừng hòng khiến ta nói ra một điều bí mật con con nào. Lưu Hạo Tử ta mắt tối chứ lòng không tối đâu. Trước khi xuất thủ ta phải nói rõ, ngọn chủy thủ này chỗ nào cũng có chất kịch độc, gặp máu là phát tác liền. Nó đã phát tác thì hết thuốc chữa, cũng đủ cho thấy nó lợi hại vô cùng. Vốn ra ta

đến gõ cửa thì lại càng tốt, nếu như ta không đánh lại các người thì với ngọn đao này ta sẽ tự lo cho thân mình.

Thiếu Bạch nói:

- Xin lão tiên bồi để binh khí xuống, chúng ta nói chuyện một cách thành thật với nhau. Lưu Hạc Tử gần giọng nói: - Chẳng chuyện trò gì hết nữa, ta đã biết nhà ngươi là ai rồi.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Người này hai mắt không thấy đường, mà trong đầu óc lại cứ nằng nặc theo như ý mình, không xét trước sau gì cả, cứ nhất định chọn con đường chết.

Nghĩ vậy, nhưng Thiếu Bạch cũng dịu giọng hỏi: - Lão tiên bồi nhận ra vấn bồi là người nào? Lưu Hạc Tử đáp:

- Ta tuy không biết họ tên nhà ngươi, nhưng lại biết chắc rằng các người là họ nhà cáo ở chốn tha ma mộ địa hay ở chỗ gò đồng. Ha ha, tưởng nhờ cửa miệng Lưu Hạc Tử này để biết được một tin tức gì hả? Ha ha... chỉ uống phí tâm cơ mà thôi.

Cao Quang giơ cặp phan quan bút, giận dữ nói:

- Được lắm! Lưu lão nhi kia, xưa nay ta chưa từng gặp một người nào hồ đồ như lão cả. Đương chức xuất thủ bỗng chợt nghe Thiếu Bạch thở dài một tiếng nói: - Cao huynh, việc này không thể trách người được, đừng có ép người ta quá, bọn ta đi thôi! Lưu Hạc Tử cười nhạt nói: - Các người đi gọi thêm cao thủ tới đi, dẫu cho có thêm một trăm hay một ngàn người, Lưu Hạc Tử ta cũng chẳng coi đâu vào đâu. Hừ hừ, quá lắm thì cũng chết một lần.

Cao Quang cố nhin lui ra, gọi luôn Hoàng Vĩnh, cùng dời khỏi ngôi nhà tranh hoang vắng. Cao Quang hậm hực nói: - Lão đầu tử ấy hồ đồ hết chỗ nói, cứ nằng nặc không chịu tin thân thể của mình chủ, lão không chịu nghĩ kỹ, thiên hạ làm gì có kẻ đóng giả con của người khác bao giờ?

Thiếu Bạch nói:

Vừa rồi nghe Lưu Hạc Tử nói tựa hồ như lão giao tình rất thâm hậu với tiên phụ. Lão nhận sự gửi gắm của người, một lòng một dạ với việc mình đã nhận. Không biết võ công của Bạch Hạc môn thì không trách được việc Lưu Hạc Tử phải hoài nghi.

Cao Quang nói:

- Chẳng lẽ bọn ta phải bỏ qua như thế này? Thiếu Bạch nói:

- Hừ! Hiện tại Hạc Tử đã coi chúng ta như kẻ thù bất cộng đái thiên, nếu muốn để cho người tin thực là chuyện khó khăn vô cùng, đừng nói người là bạn cũ của tiên phụ đi nữa, bọn ta cũng không thể vô duyên vô cớ bức người vào chỗ chết. Hà hướng trong việc này phần

quấy không phải tại người. Không thể ngờ được rằng sai chạy có một ngày mà bị chuyện đáng tiếc lớn lao như thế này.

Hoàng Vĩnh nói:

- Trông vẻ phản kích của lão quyết không giống kiểu cách giả đồ ngụy tạo, phải nghĩ ra cách khác...

Cao Quang bỗng xen lời:

- Đệ xem Hạt lão đầu là phường gian xảo ghê gớm lắm đấy, mười phần hết tám phần là giả trang.

Thiếu Bạch nói:

- Giang hồ là chỗ hiểm trá, dĩ nhiên chúng ta không thể không đề phòng, nhưng người Lưu Hạt Tử ấy lại không phải là người hiểm trá. Thiếu Bạch tự nhỏ đã trải quá nhiều cảnh gian nan, nguy khốn, cuộc sống lưu vong đã khiến cho trái tim nhỏ bé của chàng chịu hết những bi hoan ly hợp cay đắng ngọt bùi. Bao nhiêu những ma chiết khổ nạn ấy khiến chàng có con mắt xét đoán, phân biệt thiện ác tinh vi hơn người thường.

Cao Quang là người học tuệch, nóng nảy, không giàu tâm cơ nhưng là người có lòng tốt. Y lắc đầu nói: - Cứ đi sai một bước thì hỏng hết cả bàn, món di vật ấy đã trọng yếu vô tỷ đối với mình chủ lễ nào lại buông tay mà quay đi thế này cho được. Thôi thì chẳng bằng chúng ta hãy ẩn nấp ở quanh quất đây để ngầm dò xét cử động của tên Lưu Hạt Tử rồi sau sẽ quyết định, vậy được không?

Hoàng Vĩnh từ nãy giờ nghĩ ngợi mãi, bây giờ mới đỡ lời:

- Kế ấy tuy hay nhưng mất nhiều thời giờ lắm. Theo ngu kiến của đệ chẳng bằng trước tiên ta hãy làm mất khả năng kháng cự của lão đi, bắt sống lão, rồi sau đó sẽ bàn cách ép cho lão phải nói ra những gì lão biết. Khi ấy, dầu cho lão có muốn chết cũng có điều không được.

Cao Quang giơ ngón tay cái lên nói:

- Cao kiến, cao kiến, cách ấy thực không dở chút nào... Mới nói đến đây, bỗng nhiên y lại cau mày nói tiếp ngay:

- Không được, không được, đệ đã động thủ với lão và thấy rằng lão là tay cường địch lợi hại cực cùng. Hoàng huynh và huynh đệ không có cách gì bắt sống lão được, mình chủ võ công tuy cao nhưng cũng khó mà chỉ trong một chiêu điểm trúng huyệt đạo lão khiến lão mất ngay sức chống cự.

Hoàng Vĩnh đỡ lời:

- Đúng thế, võ công của lão Lưu Hạt Tử ấy tuy không thể là địch thủ của mình chủ nhưng quyết không dưới tay anh em chúng ta. Nhưng món di vật của Tả lão tiên bối lại quan hệ rất lớn đối với mình chủ.

Bọn ta ở vào thế bất đắc dĩ, cùng rồi, đành phải theo quyền biến mới

xong. Ba người chúng ta điều hòa chân khí, nín thở, lén vào lại trong ngôi nhà tranh của Lưu Hạc Tử, mỗi người chọn lấy một phương vị để núp, rồi sau đó sẽ bất kỳ xuất thủ điểm vào huyệt đạo của lão là xong.

Thiếu Bạch nói:

- Dùng binh khí mà không yểm trá thì không thắng, thủ đoạn tuy thiếu quang minh nhưng cũng không sao, chỉ có điều Lưu Hạc Tử lại là cố hữu của tiên phụ, làm sao có thể đối xử với người như thế được, hà huống người cũng có khí phách, nếu như người không chịu thối lộ, cứ nhất quyết chết thì chết, lúc đó chúng ta tính sao?

Hoàng Vĩnh nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

- Nếu như kế ấy không dùng được, chỉ còn cách xuống nước năn nỉ.

Thiếu Bạch nói:

- Năm xưa tiên phụ không chịu truyền thọ cho đệ võ công của Bạch Hạc môn, đến nỗi khiến cho huynh đệ không biết ba chiêu cứu mạng của bốn môn, thật không thể trách Lưu Hạc Tử đem lòng ngờ vực. Việc khẩn yếu hiện tại là làm sao khiến người phải tin huynh đệ?

Cao Quang nói:

- Đệ xem không còn cách nào hết, Hạc lão đầu ấy cố chấp quá lễ.

Hoàng Vĩnh bỗng kéo Thiếu Bạch, sẽ giọng nói: - Dường như có người tới.

Chỉ nghe có tiếng vó ngựa dần chạy tới. Một con ngựa bạch vào hạm tuần mã cao lớn chậm rãi phi lại. Người ngồi trên ngựa là một thiếu niên mặc áo hoa, tuổi khoảng chừng hăm bốn, hăm lăm. Mặt đẹp như ngọc, mắt sáng như sao, trên yên treo một thanh trường kiếm, đuôi có tua đỏ phơ phất tung bay theo gió.

Chỉ thấy con tuần mã chạy tới ngoài nhà Lưu Hạc Tử thì bỗng đứng lại, thiếu niên ngồi trên ngựa đưa mắt nhìn khắp bốn chung quanh một lượt rồi chậm rãi xuống ngựa, đi thẳng vào trong ngôi nhà tranh.

Hoàng Vĩnh sẽ giọng nói:

- Người ấy mặc quần áo hoa, cưỡi tuần mã, xem ra vẻ con nhà giàu có. Là một thứ công tử, không hiểu tại sao lại tới nhà của Lưu Hạc Tử làm gì? Bọn ta đi coi xem.

Thiếu Bạch nói:

- Hành tung quả có điều đáng nghi, nhưng trông dáng người y đi đứng vững vàng, hiển nhiên là người có một thân võ công thượng thừa. Nếu như chúng ta theo dấu chỉ sợ bị y phát giác.

Cao Quang nói:

- Nếu như mình chủ cứ suy nghĩ quá kỹ như thế chỉ sợ chẳng bao giờ có ngày thành được việc. Theo ý tại hạ, dấu cho có bị y phát giác

đi chẳng nữa cũng không sao hết. Cứ đi đi coi xem sao, biết đâu chừng người đó lại là kẻ lừa gạt Lưu Hạc Tử để lấy món di vật của lệnh tôn?

Thiếu Bạch nói:

- Được! Phiền nhị vị đợi ở đây, để tại hạ đi coi xem sao, nếu như tại hạ bị phát giác thậm chí đến xảy ra việc động thủ, nhị vị cũng đừng có tới giúp sức làm gì. Cứ nghĩ cách tra cho ra chỗ y ở là được.

Hoàng Vĩnh nói:

- Được, nhưng tại hạ và Cao Quang cũng phải chia nhau ra, kiếm cách tìm kiếm hành tung và chỗ ở của y.

Thiếu Bạch liền đề chân khí lao vút người đi, đặt chân xuống giữa đường, chàng lại chậm chậm đi về phía ngôi nhà tranh của Lưu Hạc Tử. Đi gần tới ngôi nhà, đột nhiên quay người tung mình nhảy, phóng xa được hơn một trượng, nằm ép người xuống dưới hàng rào. Dối mắt nhìn, chỉ thấy người hoa y thiếu niên ấy đang đứng trò chuyện với Lưu Hạc Tử ở trong nhà. Hai người nọ hình như đang bàn bạc một chuyện gì. Thiếu Bạch cố lắng tai nghe, cũng thoang thoáng nhận được tiếng người. Chỉ thấy hoa y thiếu niên nói:

- ... Đã trao di vật rồi, việc gì còn phải thủ lấy sẵn nhà hoang vắng này làm gì? Nghe Lưu Hạc Tử nói:

- Người nào có chí của người đó, không thể ép được, xin phúc đáp lệnh sư, nói rằng lão phu còn sống khỏe lắm.

Hoa y thiếu niên nói:

- Việc này nếu như để lộ ra ngoài thì toàn thể võ lâm đều sẽ biết ngay thâm cừu đại hận với người đấy...

Lưu Hạc Tử lắc đầu nói:

- Lệnh sư tuy có hảo ý nhưng lão phu đã quá quen với cảnh sống thanh đạm này rồi, nếu như cứ bắt ép lão phải dời khỏi nơi đây thì cũng cảm thấy khó chịu.

Hoa y thiếu niên đang chực nói đã bị ngay Lưu Hạc Tử đẩy ra ngoài nhà, rầm một tiếng, đóng chặt ngay cửa lại. Hoa y thiếu niên đưa mắt nhìn tám cửa gỗ thờ dài một hơi, chậm bước lui ra nhảy lên lưng ngựa phóng đi.

Y đến rất khoan thai, nhưng khi đi lại âm âm như giông như gió. Chỉ trong chớp mắt đã mất tăm mất dạng. Thiếu Bạch đang định vùng đứng dậy đi bỗng thấy cửa sổ đóng chặt đột nhiên mở tung ra. Lưu Hạc Tử đã chậm rãi bước ra ngoài nhà.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Xem ra Lưu Hạc Tử cố ý sống ở chỗ đất này, tên thiếu niên mặc áo hoa không hiểu là nhân vật như thế nào? Xem phong độ rõ ràng

không phải tầm thường, tại sao Lưu Hạo Tử đối với y lại chẳng cần phải khách sáo?

Chỉ thấy Lưu Hạo Tử đứng sừng sững, chú mục nhìn, nghiêng tai nghe động tĩnh. Thiếu Bạch bỗng hoảng kinh, vội vàng nín hơi ngay.

Lưu Hạo Tử định thần lắng nghe một hồi, thở ra một hơi dài rồi trở vào trong ngôi nhà tranh vắng vẻ đầy những đồng lá khô và cỏ mọc hoang. Vào rồi lão lại đi ra. Hiển nhiên trong lòng đang có một chuyện gì vô cùng khó giải quyết, lão không thể quyết định được, khiến lão bồn chồn không yên.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Tại sao ta không mượn cơ hội này vào thử trong phòng lão xem. Biết đâu lại chẳng tìm ra được một di vật gì của phụ mẫu, hành động này tuy có thiếu quang minh nhưng đã có sự hiểu lầm trước thì việc làm giờ đây chỉ là một chuyện bất đắc dĩ.

Nghĩ rồi chàng nín hơi, đứng thẳng người lên, ngậm vận chân khí vào đờn điền, nhẹ chân đi vòng ra sau nhà, nhảy vù qua hàng rào tre, lách mình vào trong nhà.

Lưu Hạo Tử hình như đang bận với mối tâm sự gì đó nên không hề hay biết. Thiếu Bạch đi qua sảnh đường, vào ngay phòng ngủ của Lưu Hạo Tử. trong phòng bày biện rất sơ sài, ngoài một cái chõng không có đồ gì khác. Quần áo rách vứt ngổn ngang có đồng trên chiếc chõng. Một cái chăn đã lòi cả bông ném đồng ở một góc chõng. Rõ ràng là cảnh trơ trụi bốn bức tường, chẳng có thứ gì khác lạ cả. Thiếu Bạch nhìn quanh một lượt rồi chậm rãi đi đến bên cái chõng, đang định đưa tay ra tìm kiếm, đột nhiên một tiếng quát lớn, tiếp liền một câu hỏi cộc lốc vang lên: - Ai đó?

Thiếu Bạch giật nảy mình, rút ngay tay phải về, dựa lưng ngay vào tường nín hơi ngưng thần, không dám thở mạnh và ho.

Chỉ nghe một giọng oang oang như lệnh vỡ, nói:

- A di đà phật, lão nạp Tứ Giới làm kinh động đến Lưu thí chủ.

Thiếu Bạch bỗng nhớ ngay đến đoạn hành trình gian khổ trên đường đi tới Sinh Tử kiều. Tên hòa thượng Thiếu Lâm có thân hình cao lớn với cây phương tiện sắc sảo loáng của y đã để lại một ấn tượng rất sâu đậm trong óc chàng, và cũng khiến chàng nhớ tới thù hận. Cho nên sau khi nghe người ấy tự xưng pháp hiệu của mình, tức thời chàng cảm thấy máu nóng sôi lên sùng sục, cơ hồ chàng không còn đề nén được, cần phải xông ra.

Chỉ nghe Lưu Hạo Tử cao giọng nói:

- Đại sư giáng lâm hàn xá, phải chẳng muốn biết vận hạn trong năm?

Tứ Giới đại sư thở dài nói:

- Lưu thí chủ là bậc kỳ nhân trong chốn phong trần, lão hủ phải mất công dò hỏi mấy năm trời dài dằng dẵng mới tìm đến được nơi ẩn tích của Lưu thí chủ. Lão nạp tính nghiêm bản với thí chủ một công án trong võ lâm ngày xưa đây.

Lưu Hạc Tử cười nhạt nói:

- Lão phu hai mắt đã mù, mượn cái việc coi tướng số sống qua ngày, đối với việc trong võ lâm bấy lâu chẳng nghe thấy gì cả, đại sư chỉ sợ đã tìm lầm người?

Tứ Giới đại sư nói:

- Lưu thí chủ không cần phải dối gạt lão nạp, lão nạp đã mất công mười mấy năm, dùng đủ cách, khi hỏi ra mắt, lúc hỏi ngầm. Tùy theo trường hợp dùng hết tâm cơ mới tìm được tới chốn này, chỉ mong được cùng thí chủ ta nói lại chuyện năm xưa, một đoạn...

Lưu Hạc Tử giận dữ quát lớn hỏi: - Nói chuyện gì?

Tứ Giới đại sư bình tĩnh đáp:

- Nói chuyện có liên quan tới món nợ máu hơn một trăm nhân khẩu của Bạch Hạc môn.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 7

Thử xem bá đao có sắc

Thiếu Bạch cảm thấy mắt cay cay, bất giác không ngăn được hai giòng lệ anh hùng tuôn chảy. Tuy nhiên thuở ấu thời đã trải qua bao cảnh khổ nên sức chịu đựng của chàng cũng vượt lên trên tuổi tác nhiều. Chàng có thể nén dần tâm tình khích động, ngưng thần lắng nghe.

Chỉ thấy Lưu Hạc Tử lạnh lùng nói:

- Chuyện ấy lão phu không hay biết mảy may nào cả. Tứ Giới đại sư lại thở dài thườn thượt nói:

- Lão nạp vì chuyện này đã bôn tẩu suốt mấy năm trời dài, vất vả lắm mới kiếm được chỗ

ẩn cư của Lưu thí chủ.

Lưu Hạc Tử hình như đã không còn đủ nhẫn nại để nghe tiếp nên quật đến chát cây gậy trúc trong tay xuống đất, lạnh lùng đờ lờ đối phương:

- Đại sư đến đây ngày hôm nay phải chăng với ý bức bách Lưu mỗ?

Tứ Giới đại sư vẫn ôn tồn đáp:

- Điều này lão nạp không dám, nhưng lão nạp tốn công mấy năm trời để tìm thí chủ cũng chỉ là muốn chứng thực một mối nghi vấn trong lòng bấy lâu nay.

Lưu Hạo Tử bị những lời lẽ ôn tồn và tư thái điềm đạm của Tứ Giới đại sư thuyết phục cho nên giọng nói đã trở nên hòa hoãn, lão nói: - Nghi vấn gì đâu?

Tứ Giới đại sư nói:

- Đoạn công án năm xưa, bốn phái đã liên thủ cùng các môn phái trong thiên hạ truy sát Bạch Hạc môn, trong bụng lão nạp và mấy vị sư huynh đồng môn tuy cảm biết sự việc có chỗ khả nghi, nhưng ngại vì trong tay không có chứng cứ, lại không có cách gì chỉ rõ kẻ hung thủ đích thực, cho nên không sao ngăn cản quần hùng được, đành phải đứng nhìn một tấn thảm kịch khủng khiếp kinh tâm động phách xảy ra trong võ lâm.

Lưu Hạo Tử lạnh lùng đỡ lời:

- Đại sư đã biết được sự việc đó có chỗ đáng ngờ, tại sao không ngang nhiên ưỡn ngực đứng ra biện hộ cho Tả Giám Bạch vài câu? Phải chăng đã sợ thiên hạ nổi giận, không muốn tự rước họa vào thân?

Tứ Giới đại sư nói:

- Lúc bấy giờ là lúc mọi người đang khích nộ mà tệ phái chưởng môn nhân lại là một trong số những người bị mưu hại. Một vị sư huynh tạm đứng ra thay thế trông nom mọi việc trong bốn phái, lòng đau như cắt vì việc chưởng môn bị hại nên lửa giận bùng bùng bốc cao mất hết tự chủ. Lại thêm những phép tắc trong bốn môn lại rất nghiêm, nếu lão nạp đứng ra ngăn cản thì không những chẳng bổ ích gì cho sự việc mà lại chỉ sợ còn thêm dầu vào lửa cho nên mới đành nín lặng, ngậm miệng chỉ đứng nhìn mà thôi.

Lưu Hạo Tử nói:

- Hồi đó đại sư đã đứng lặng thình nhìn một tấn thảm kịch diễn ra, ngày nay sự việc đã qua đi cả mười mấy năm còn tìm tới đây han hỏi mà làm gì?

Tứ Giới đại sư đáp:

- „y chính vì tấn thảm kịch đó quá khủng khiếp cho nên mới khiến lão nạp ăn ngủ không yên, quyết tâm điều tra cho rõ trắng đen rồi đem chân tướng công bố cho thiên hạ võ lâm đều rõ để tẩy sạch giùm mối trầm oan cho Bạch Hạc môn.

Lưu Hạo Tử lạnh lùng nói:

- Số người của Bạch Hạc môn bị hàm oan cộng có hơn một trăm,

nếu như đại sư điều tra rõ được chân tướng rồi, đại sư có báo thù rửa hận cho họ không?

Tứ Giới đại sư ngẩn người ra hồi lâu rồi mới đáp được:

- Việc này dây dưa rất rộng rãi, lão nạp cũng có thể bị kể là một trong số hung thủ đã gây ra thảm án đó, nhưng lão nạp dám thề tuy mình có tham dự vào việc ấy, nhưng sự thực đã không nhắc tay giết một người nào trong Bạch Hạc môn.

Lưu Hạc Tử lạnh lùng nói:

- Đại sư đã không thể báo thù cho hơn trăm nhân mạng của Bạch Hạc môn bị chết oan, lại là một hung thủ tham dự trong việc tàn sát ấy thì nếu có điều tra rõ được việc đó cũng chỉ thêm hổ thẹn, chi bằng đừng hỏi han đến nữa là hơn.

Tứ Giới đại sư nói:

- Trời đất có khí hạo nhiên, thì trong vũ lâm đáng lý cũng phải có người còn ôm chính nghĩa mới phải. Lão nạp dẫu cho không có cách gì báo thù rửa hận được cho hơn một trăm nhân mạng thác oan, nhưng chỉ cần công bố được chân tướng sự việc oan uổng đó cho toàn thể giang hồ rõ, lão nạp cũng đã tạm thấy bớt hổ thẹn trong lòng rồi. trong vũ lâm thiếu gì những kẻ sĩ tài ba, không thiếu gì những người cầm kiếm chính nghĩa. Sự việc đã được phanh phui rõ ràng như ban ngày trước mặt quần hùng ở trong đời, thì khi kẻ chủ mưu gây ra trường thảm sát kia tất sẽ bị trừng trị xứng đáng, lão nạp cũng được thỏa tâm nguyện.

Lưu Hạc Tử đột nhiên thở dài nói:

- Thiếu Lâm phái được mọi người trong vũ lâm tôn sùng như sao Bắc đẩu, như núi Thái sơn cũng không phải không có lý, đại sư cũng đáng được gọi là người có lòng.

Tứ Giới đại sư nói:

- Lưu thí chủ cứ khen mãi lão nạp như thế chỉ làm cho lão nạp thêm hổ thẹn.

Lưu Hạc Tử đột nhiên vung cây gậy trúc quét nhanh một chiêu tàn độc quét ngang lưng đối phương một chiêu Hoàn tảo thiên ngân mà lão đã sử dụng thật thuần thục.

Tứ Giới đại sư tung mình nhảy tránh, hấp tấp nói:

- Lưu thí chủ có việc gì cứ nói, việc gì phải động thủ như thế?

Lưu Hạc Tử nghe hỏi đột nhiên buông tiếng cười vang, tiếng cười đầy vẻ bi tráng, chẳng khác gì tiếng rống ngân khiến Thiếu Bạch nghe thấy cũng bỗng dưng buồn bã lạ thường. Tứ Giới đại sư chấp tay trước ngực, đứng nghiêm trang chờ đợi cho Lưu Hạc Tử dứt tiếng cười mới chậm rãi từ tốn lên tiếng: - Lưu thí chủ chất chứa bao

nhiều bi khổ trong lòng, sao không thổ hết cho lão nạp được biết cùng, có phải là nhẹ nhõm không?

Lưu Hạc Tử nói:

- CỬU ĐẠI MÔN, TAM HỘI, LƯỠNG ĐẠI BANG THỂ LỰC TO TÁC DƯỜNG NÀO. LƯU MỖ BỊ NHÀ NGƯỜI TÌM ĐẾN CHỖ Ở CHỈ CÓ CHẾT MÀ THÔI. NHÀ NGƯỜI MUỐN NHỜ CỬA MIỆNG TA ĐỂ MỌI MÓC CHO BIẾT HẾT MỌI CHUYỆN THÌ CHỈ LÀ MỘT HÀNH ĐỘNG NẪM MƠ GIỮA BAN NGÀY.

Tứ GIỚI ĐẠI SƯ KHÊ THỞ DÀI NÓI:

- Lão nạp đã hết tâm can mở hết lòng, chuyện nói ra là lòng thành, thế mà Lưu thí chủ vẫn không chịu tin cho. Ồi! Đây cũng chẳng trách được, mỗi trăm oan của cố hữu nhà tan cửa nát, thiên hạ võ lâm không một người đứng ra biện hộ cho đến nỗi Bạch Hạc môn phải bị thảm sát. Đừng nói là thí chủ vì tình bạn thân thiết không thể nín được bi hoài, ngay như lão nạp đây cứ nghĩ đến câu chuyện năm xưa cũng thấy ưu phiền, tự hổ thẹn không nguôi.

Lưu Hạc Tử nói:

- Thế đạo trầm luân, lòng người tráo trở, Lưu mỗ không thể tin được rằng trong võ lâm còn hai chữ Chính nghĩa. Chúng ta là người không đồng chí hướng, chẳng nên đàm đạo với nhau làm gì nhiều, xin đại sư cứ tự tiện lui gót đi.

Tứ Giới đại sư nói:

- Xin thí chủ tạm dần lửa bất bình trong dạ nghe lão nạp nói thêm một câu nữa được không? Lưu Hạc Tử nghĩ ngợi giây lâu, cuối cùng đáp: - Được, Lưu mỗ cũng nghe bừa xem sao.

Tứ Giới đại sư nói:

- Cái việc hàm oan của Bạch Hạc môn đã là việc cũ, hơn trăm người vô tội bị chết oan cũng không thể chết rồi mà còn sống lại được. Hiện tại, cái việc duy nhất mà lão nạp có thể làm được là rửa sạch mỗi trăm oan cho chưong môn Bạch Hạc Tả Giám Bạch, công bố chân tướng sự việc cho toàn thể võ lâm được rõ. Nhưng lão nạp đã đi rách giấy sắt, tìm khắp góc biển chân trời, chỉ có một mình thí chủ là biết rõ nội tình. Nếu như nay mà thí chủ không chịu nói cho lão nạp được biết rõ, có phải chẳng khiến cho cố hữu của thí chủ chết ô hận ở dưới tuyền đài, hơn một trăm người thác oan không sao tỏ được mỗi trăm oan?

Lưu Hạc Tử đứng làm thinh thở dài, hai hàng lệ lặng lẽ tuôn rơi. Tứ Giới đại sư chấp tay ngang ngực, trầm giọng nói: - A di đà phật, xin thí chủ nghĩ kỹ lời nói của lão nạp.

Thiếu Bạch trong nhà nghe nói cũng phải gật đầu nghĩ bụng:

- Hòa thượng nói mấy câu này nghe cũng phải lắm, bắt luận Bạch

Hạc môn gặp phải cảnh ngộ thê thảm đến mức nào nhưng hai chữ thị phi phải tra xét cho rõ mới được.

Đang khi chàng nghĩ lại nghe Lưu Hạc Tử đáp: - Đại sư muốn hỏi chuyện gì?

Tứ Giới đại sư nói:

- Tả cả những chuyện gì có dính dáng tới Bạch Hạc môn năm xưa lão nạp đều muốn biết hết, nhưng xin thí chủ cứ nói cho nghe những gì thí chủ biết.

Lưu Hạc Tử nói:

- Lưu mỗ cũng chẳng sợ gì nhà người giết ta để diệt khẩu đâu! Tứ Giới đại sư nói:

- Tai vách mạch rừng, nếu như lão nạp có ý muốn giết thí chủ để bịt miệng thì đã chẳng phải nhiều lời từ nãy tới giờ với thí chủ làm gì, đã chẳng cần hỏi han những chuyện năm xưa.

Lưu Hạc Tử gõ cách cách mấy tiếng xuống đất bằng cây gậy trúc nói:

- Chốn nhà tranh chật hẹp, không có gì để đãi khách, xin đại sư vào trong nhà ngồi chơi. Tứ Giới đại sư cười nói: - Người xuất gia thì chỗ nào mà chẳng vừa lòng, thôi chúng ta cứ ngồi ngay xuống đất đi, thí chủ nghĩ sao?

Nói xong, không đợi đối phương đáp, Tứ Giới đại sư chậm rãi ngồi xuống. Lưu Hạc Tử nói:

- Nếu như năm xưa mà được đại sư làm chương môn nhân của Thiếu Lâm thì chắc chắn đã chẳng xảy ra cuộc thảm sát đấy nhỉ?

Tứ Giới đại sư nói:

- Không khí lúc bấy giờ căng thẳng chẳng khác nào dây cung đã giương hết cỡ không thể không buông, dẫu cho lão nạp có chương lý môn hộ Thiếu Lâm chỉ sợ vị tất đã ngăn trở được gì.

Lưu Hạc Tử nói:

- Đại sư muốn hỏi gì? Xin cứ nói hết cho nghe, Lưu mỗ biết gì sẽ nói cả. Tứ Giới đại sư trầm ngâm giây lâu nói:

- Băng đóng dày ba thước quyết không phải vì cái lạnh có một ngày mà nên, trong lòng lão nạp tuy tin chắc rằng Tả Giám Bạch là người không may, bị hàm oan nhưng tình cảnh khi ấy lại không sao có thể gột rửa cho vị ấy được. Nếu đúng là có kẻ rắp tâm hãm hại Tả Giám Bạch thì kẻ ấy bố trí thật nghiêm mật, vô cùng chu đáo khiến cho thiên hạ không ai tìm ra chỗ sơ hở. Hẳn rằng Lưu thí chủ trong bụng biết rất nhiều chuyện, nhưng bao nhiêu đầu mối dây nhợ vắn vít, chỉ sợ cũng cảm thấy không biết bắt đầu nên nói từ chỗ nào, vậy thì lão nạp xin phép được đặt dần dần từng câu hỏi. Lưu thí chủ cứ tận tình nói ra, có thể mới rõ ràng, để tìm đầu dây mối nhợ của sự việc.

Lưu Hạc Tử gật đầu nói:

- Đại sư nói phải đấy, nhưng Lưu mỗ cũng xin có một lời rõ ràng trước là Tả huynh của mỗ bị vương mỗi hàm oan, đó là một việc hiển nhiên rồi, không còn ngờ vực gì nữa. Nhưng sự việc diễn ra ở bên trong, thứ tự lớp lang có nhiều chỗ chính Lưu mỗ cũng không biết rõ được hết, không dám nói bừa, đoán bậy.

Tứ Giới đại sư nói:

- Lão nạp biết, ấy là chuyện có dính dáng tới Tả phu nhân, tiếng đồn trên giang hồ rất nhiều, lão nạp cũng vì chuyện này mà đâm ra nghi ngờ.

Lưu Hạc Tử hấp tấp lên tiếng:

- Sao? Thế nào? Ý của đại sư muốn nói rằng chị dâu của ta là một vị xấu xa, tồi bại? Tứ Giới đại sư ôn tồn nói: - Tả phu nhân chưa hẳn đã tồi bại xấu xa, nhưng bà ấy có thể là một nhân vật then chốt trong tầm tầm án.

Tả Thiếu Bạch từ lâu vẫn nấp trong nhà lảng nghe trộm câu chuyện của hai người họ. Nghe đến đây bất giác rung mình, nghĩ bụng: - Chẳng lẽ thảm họa diệt môn của Bạch Hạc môn lại dính dáng đến mẹ đẻ của ta sao?

Trong lòng rối bời, Thiếu Bạch xua đuổi ý nghĩ không dám nghĩ tiếp nữa. Chàng lại nghe Tứ Giới đại sư nói: - Lưu thí chủ và Tả Giám Bạch có phải là anh em kết nghĩa chi lan không? Lưu Hạc Tử lắc đầu nói:

- Tả huynh là ân nhân có ơn cứu mạng đối với Lưu mỗ, nhưng thực sự người từ trước đến sau vẫn coi tại hạ như anh em ruột thịt.

Tứ Giới đại sư khẽ đằng hắng một tiếng nói:

- Thế thì phải rồi, Lưu thí chủ có biết Tả phu nhân không? Lưu Hạc Tử nói:

- Lưu mỗ sống ở Bạch Hạc bảo những năm sáu năm trời, lẽ nào lại không biết Tả phu nhân cho được.

Tứ Giới đại sư đỡ lời:

- Lão nạp muốn đường đột mạo muội hỏi thí chủ một câu rằng lúc thí chủ gặp Tả Giám Bạch hai con mắt của thí chủ đã bị mù chưa?

Lưu Hạc Tử nhanh nhẩu đáp:

- Chưa, khi ấy hai mắt của tại hạ vẫn còn sáng như lúc nhỏ. Tứ Giới đại sư hỏi: - Thế về sau tại sao bị mù?

Lưu Hạc Tử đáp:

- Trong lúc động thủ với địch nhân trúng phải độc phẫn cho nên mới đến bị thương, hai mắt đều mù hết!

Tứ Giới đại sư nói:

- Thí chủ sống ở Bạch Hạc bảo được Tả Giám Bạch hết sức kính ái, vì lẽ gì lại bỏ Bạch Hạc bảo mà đi?

Lưu Hạc Tử đáp:

- Tả đại ca đối với tại hạ ân nghĩa như núi, nhưng Bạch Hạc bảo quyết không phải là nơi tại hạ có thể ở lâu được.

Tứ Giới đại sư hỏi:

- Nguyên nhân ở bên trong có liên quan gì tới Tả phu nhân không? Tả Thiếu Bạch lại giật bắn người, cơ hồ không còn tự chủ được nữa. Tứ Giới đại sư đột nhiên hỏi ra câu đó quyết không thể là do thuận miệng vô tâm thế thì chẳng lẽ mẫu thân lại là một người tính tình... nghĩ đến đây, thấy đau đầu quá rồi, Thiếu Bạch không dám nghĩ tiếp nữa.

Chàng lại nghe thấy Lưu Hạc Tử chậm rãi hỏi: - Tại sao đại sư lại hỏi như vậy?

Tứ Giới đại sư đáp:

- Dẫu cho là đại trượng phu cũng không dám quyết đoán là vợ mình hiền thực, con mình có hiếu. Lão nạp theo việc mà luận việc, dám mong Lưu thí chủ cứ nói cho nghe thực tình.

Lưu Hạc Tử nói: - Điều này, điều này...

Ông già mù cứ ấp úng mãi, cả hồi lâu với tiếng điều này mà cuối cùng không nói rõ được điều này là cái gì.

Nhưng thái độ ngần ngừ như thế e ngại cố ý dấu diếm của Lưu Hạc Tử chẳng khác nào cả ngàn ngọn dao sắc đâm vào tim Thiếu Bạch. Hình ảnh mẹ hiền hiện trong tâm trí khiến chàng không dám nghe thêm.

Tứ Giới đại sư khẽ thở dài nói:

- Lão nạp cũng vốn biết việc này có dính dáng tới danh tiết của Tả phu nhân, người ngoài cuộc không tiện hỏi han nhiều, huống chi bà đã qua đời rồi, không những Lưu thí chủ không đành nói ra mà lão nạp cũng cảm thấy áy náy không tiện hỏi, nhưng có điều sự việc liên quan đến việc thác oan của hơn trăm người của Bạch Hạc môn và lại còn dính dáng tới mối trăm oan của Tả Giám Bạch, lão nạp thành ra bất đắc dĩ mà phải hỏi và Lưu thí chủ cũng không thể không nói ra.

Lưu Hạc Tử chậm rãi nói:

- Tại hạ sống ở Bạch Hạc bảo năm năm trời, đối với Tả đại ca tình thâm hơn cốt nhục. Tả đại ca là người anh hùng can đảm, coi tại hạ như em ruột, giữa chúng tôi không có chuyện gì là không tâm sự với nhau. Người một lòng định chí chấn chỉnh lại Bạch Hạc môn, gây thanh thế hào khí lấy lòng để góp mặt với thiên hạ võ lâm. Vì vậy

người thường bàn bạc đại kế chinh lý Bạch Hạc môn với tại hạ, tại hạ biết được gì cứ thực bụng nói hết, sau này chỉ có một chuyện tại hạ chưa từng nói cho Tả đại ca nghe mà thôi.

Tứ Giới đại sư ý chừng sợ làm mất giọng tư tưởng của Lưu Hạc Tử nên chực mở miệng nói lại thôi. Chỉ nghe Lưu Hạc Tử lại thở dài buồn bã tiếp lời:

- Tả đại tẩu của tại hạ bình nhật nhìn coi thì thấy đó là một vị phu nhân hiền thực đoan trang phẩm mạo cao quý. Tả đại ca vốn rất thương tại hạ nên thường ngày vẫn gọi tại hạ đến nội viện uống rượu bàn chuyện đại sự, do vậy tại hạ và Tả phu nhân rất quen mặt nhau. Trong câu chuyện của Lưu Hạc Tử hình như lão e ngại điều gì nên lão cứ nói quanh, không chịu nói ngay vào chính đề. Thấy vậy, Tứ Giới khế đằng hắng nói:

- Chắc rằng Lưu thí chủ chưa tin lão nạp, vậy lão nạp xin thề độc nếu lão nạp tiết lộ chuyện bí mật này cho người ngoài biết thì sẽ không được yên lành...

Lưu Hạc Tử nói: - Đại sư quá lời rồi... Ngừng lại giây lát tiếp lời:

- Tại hạ sống ở Bạch Hạc bảo tới năm thứ năm, khoảng chừng sau ngày Trùng cửu thì Tả đại ca vì có việc phải đi miền Bắc, Tả phu nhân, người chị dâu của tại hạ đột nhiên sai một đứa thị tỳ vẫn hầu hạ bên mình đưa đến một tờ giấy trắng nói rằng có việc cần, bảo tại hạ phải lập tức vào trong nội trường ngay để bàn.

Tứ Giới đại sư hỏi: - Thí chủ có đi không? Lưu Hạc Tử nói:

- Tả đại ca đi chưa về, dẫu cho tình có thân thiết như ruột thịt, anh em cũng không tiện một mình xông vào nội viện, dẫu cho có việc cần kíp, trọng yếu đến đâu, cũng phải nói chuyện ở chỗ sảnh đường mới phải. Nhưng thật sự lúc bấy giờ tại hạ cũng không tiện nói ra, chỉ để cho đứa thị tỳ trở vào trước.

Tứ Giới đại sư sợ đối phương ngắt ngang không nói tiếp nên hấp tấp hỏi: - Thế rồi cuối cùng thí chủ có đi hay không?

Lưu Hạc Tử nói:

Tại hạ vốn tưởng Tả phu nhân là người thông minh, sự từ chối của tại hạ như thế là quá đủ cho người biết, người sẽ thay đổi ý định mà gặp tại hạ ở sảnh đường. Chẳng dè sự tình xảy ra lại không giống như ý nghĩ của tại hạ. Thị tỳ quay vào không lâu lại trở ra giục tại hạ, lúc bấy giờ tại hạ không giữ được bình tĩnh nữa nên nóng nảy bảo thị tỳ nói lại với Tả phu nhân rằng có chuyện gì cần nói thì cho gặp ở sảnh đường. Thị tỳ quay vào, tại hạ tự động tới sảnh đường trước ngồi chờ, chẳng dè chờ đợi lâu cả buổi trời mà vẫn không thấy tẩu phu nhân của tại hạ ra.

Tứ Giới đại sư nói:

- Phải chăng bà ấy không chịu gặp thí chủ nữa? Lưu Hạc Tử thở dài nói:

- Chính lúc tại hạ định rời khỏi sảnh đường thì đưa thị tỳ hốt hơ, hốt hã chạy tới bảo rằng sảnh đường là chỗ đông người qua lại, nói chuyện không tiện, đòi tại hạ phải vào ngay trong nhà trong. Nói đến đây, ông già mù ngửa mặt thở dài, ngằn ngừ giây lâu rồi mới lại tiếp lời:

- Đưa thị tỳ nói vậy khiến cho tại hạ thêm lòng ngờ vực, tại hạ bèn lạnh lùng trách mắng thị tỳ một hồi, cuối cùng bảo nó nói lại với Tả phu nhân rằng đại ca chưa về thì tại hạ quyết không khi nào một mình đường đột đi vào trong nhà trong, có chuyện gì thì cứ sai a hoàn nói lại với tại hạ là được rồi.

Tứ Giới đại sư nói:

- Lưu thí chủ hành động cẩn thận như vậy, lão nạp rất bội phục.

Lưu Hạc Tử gượng cười nói:

- Tại hạ sau khi trách mắng a hoàn mấy câu rồi rời khỏi sảnh đường. Ngày hôm đó ăn uống không ngon miệng, ngủ không yên giấc, cứ nghĩ ngợi mãi. Được ba ngày không thấy có chuyện gì xảy ra, đưa thị tỳ cũng không thấy tới, nhưng bước qua ngày thứ tư lại tình cờ gặp nó ở trong sân, nó mách một chuyện khiến cho tại hạ sinh ra quyết tâm dời khỏi Bạch Hạc bảo.

Tứ Giới đại sư hỏi:

- Thị tỳ đã nói với thí chủ chuyện gì? Lưu Hạc Tử nói:

- Nó nói ngày hôm đó nó quay vào thuật không sót một lời tại hạ mắng phu nhân như thế, thế là phu nhân khóc suốt mướt hai ngày một đêm, mắt sưng húp, phu nhân bỏ cả ăn uống.

Thiếu Bạch nghe đến đây lòng quặn đau ứa nước mắt. Tứ Giới đại sư hỏi: - Thế là từ đây trở đi, thí chủ đi khỏi Bạch Hạc bảo? Lưu Hạc Tử lắc đầu đáp:

- Tại hạ dầu cho có quyết tâm bỏ Bạch Hạc bảo mà đi, nhưng cũng còn phải đợi Tả đại ca về đã, thành thử lúc bấy giờ tại hạ cứ uất ức, nghĩ đến Tả đại ca là một bậc anh hùng cái thế, người đã trọng đãi tại hạ và sợ rằng trong lúc quá nóng giận, không dẫn được cơn nóng chẳng dễ rồi xảy ra chuyện không tốt đẹp, do đây tại hạ liền rời khỏi Bạch Hạc bảo, đi du lịch hơn một tháng mới trở về.

Tứ Giới đại sư hỏi:

- Thế Tả Giám Bạch có trở về bảo không?

- Ngay cái ngày tại hạ về thì đến tối Tả đại ca cũng trở về nhà.

- Thí chủ có nói lại cho Tả Giám Bạch nghe chuyện rắc rối với Tả phu

nhân không? - Khi ấy tại hạ cũng mấy phen mở miệng chực nói, nhưng rồi cuối cùng cũng dần được. Tại hạ cứ nghĩ một điều rằng chị dâu của tại hạ cũng đường đường là con nhà danh môn chính phái trong võ lâm, và Tả đại ca được nhạc phụ bồi đắp rất nhiều, nếu tại hạ nói chuyện không đẹp ra, thế tất khiến vợ chồng Tả đại ca sinh ra xô xát, biết đâu chẳng đến cảnh nhà tan cửa nát.

- Rồi sau đó thí chủ tỏ ý muốn đi với Tả Giám Bạch?

- Đúng thế, tại hạ vừa dứt lời Tả đại ca tỏ vẻ quá kinh ngạc, cứ lưu giữ tại hạ mãi. Nhưng tại hạ đã cương quyết, Tả đại ca thấy vậy không biết làm sao, cuối cùng đành nài nỉ bảo tại hạ muốn đi thì để sang xuân năm sau hãy đi. Thận tình khó từ khước, tại hạ đành phải chiều theo, nhưng rồi trước khi hết mùa đông, tại hạ đã phải để thư lại ra đi...

Tứ Giới đại sư khẽ nhú mày hỏi:

- Từ ngày đi khỏi Bạch Hạc bảo, thí chủ có còn gặp lại Tả Giám Bạch? Lưu Hạo Tử thở dài nói:

- Tại hạ tuy đi khỏi Bạch Hạc bảo, nhưng với sự hưng suy của Bạch Hạc môn vẫn quan tâm dị thường. Hà hướng ân tình của Tả đại ca khiến tại hạ không thể nào thờ ơ được, thế nên tại hạ vẫn ở trong bóng tối ngầm tra xét động tĩnh ở Bạch Hạc bảo.

- Thí chủ sống ở Bạch Hạc bảo nhiều năm, người ở đó ai mà chẳng biết thí chủ, vậy thí chủ ở trong bóng tối quan sát không một ai phát giác ra thí chủ sao?

- Tại hạ bôi thuốc dị dung, lại thường thay đổi y phục ăn vận theo nhiều hạng người để ngầm theo dõi.

Hốt nhiên, tiếng gió rít rợn người, một ngọn đao lá liễu u nhanh như chớp bay véo lại cắm ngay ngực Lưu Hạo Tử. Tứ Giới đại sư võ công cao siêu, tai mắt linh mẫn dị thường, tức thời đại sư phát mạnh tay áo, một luồng kinh lực ào ào vọt ra, đánh vệt lưới đao lá liễu u, đại sư giận dữ quát lớn: - Ai? Ai dám ám toán?

Đồng thời với tiếng quát, người đã như một cánh chim vèo ra ngoài hàng rào.

Tiếng quát của Tứ Giới đại sư khiến cho Thiếu Bạch giật nảy mình. Chàng đang miên man nghĩ đến những kỷ niệm ngày cũ, chua xót và tức giận về chuyện của mẹ. Chàng trừng mắt nhìn, chỉ thấy một con dao lá liễu cắm phập vào then cửa. Tứ Giới đại sư đã nhảy ra ngoài hàng rào mất tăm dạng. Thiếu Bạch đưa tay lên chùi nước mắt, đang chực kiếm cách ra khỏi nhà để xem xét sự việc, chẳng ngờ trong khoảnh nháy mắt lúc chàng đưa tay lau ngón lệ, việc thảm đã xảy ra. Chỉ thấy Lưu Hạo Tử kêu ối một tiếng, ngã huych xuống đất.

Thiếu Bạch giật nảy mình, khễ nhún gót, lao vút ra khỏi phòng, nhưng bốn bề vắng lặng, không thấy một ai. Chàng đành ngoái nhìn Lưu Hạc Tử thì thấy chính giữa ngực ông lão mù đã có hai vật na ná như tên, cũng giống như con thoi cắm phập.

Dưới ánh nắng mặt trời, chỉ thấy hai món ám khí ấy tối lại vì nền màu xanh thẫm, nhìn thoáng qua cũng đủ rõ chúng là vật tuyệt độc. Thiếu Bạch tuy thông minh hơn người, nhưng thật sự chàng vẫn còn thiếu kinh nghiệm giang hồ nên nay đột nhiên gặp phải trường hợp thăm sự không biết xoay xử làm sao, chàng đứng ngó ra cả hồi lâu mới sực nhớ việc cứu người là chuyện khẩn cấp, bèn sấn lên hai bước đỡ Lưu Hạc Tử dậy, hấp tấp gọi: - Lão tiên bối, lão tiên bối...

Thiếu Bạch gọi một hồi, trước sau vẫn không thấy đáp lại, trong cơn bối rối chàng sờ tay lên mũi nạn nhân, mới hay Lưu Hạc Tử đã tuyệt khí chết rồi.

Thiếu Bạch ngậy người nhìn đăm đăm vào món ám khí cắm chặt trên người chết nghĩ bụng: - Ám khí tàn độc quá, thế nào mà lại khiến cho một con người chết tươi trong nháy mắt, ngay cả một câu cũng không nói được nữa.

Sức tay phóng ám khí của hung thủ vô cùng mạnh mẽ, hai món vật trông giống như tên mà không phải tên ấy hiển nhiên đã cắm sâu vào trong xương. Lúc bấy giờ trong đầu óc Thiếu Bạch dồn dập quay cuồng với bao cảm giác, ý nghĩ không biết có đáng buồn hay giận, tức tối hay đau xót. Chàng gạt nước mắt nóng hổi của chàng nhỏ cả trên thi thể của Lưu Hạc Tử.

Bỗng nghe một tiếng quát lạnh lạnh của một thiếu nữ từ xa vọng lại. Tiếng quát liêu trai này khiến cho thần trí của Thiếu Bạch tỉnh hẳn lại. Chàng nghĩ rằng nếu chần chờ để Tứ Giới đại sư trở lại thế nào cũng lỗi thời to. Trong khi, giờ phút này chàng cần phải giữ thân phận bí mật. Nghĩ rồi, Thiếu Bạch nhanh nhẹn nhổ phứt một ngọn ám khí lặn vào trong người, nhanh nhẹn cùng cực vút mình qua hàng rào ẩn khuất trong đám cỏ rậm ở bên vùng trúc xanh.

Thiếu Bạch vừa mới núp đầu đó, Tứ Giới đại sư đã học tốc trở về, băng mình qua hàng rào. Chỉ nghe đại sư thở dài ra chiều buồn bực, lẩm bẩm nói: - Lão nạp sơ ý trong nhất thời nên trúng phải kế điệu hổ ly sơn của địch nhân khiến hại đến tính mạng Lưu thí chủ, lão nạp tuy không phải là hung thủ, nhưng hung thủ theo chân ta đến đây, lỗi này, hận này khiến lão nạp làm sao yên tâm...

Giọng nói đột nhiên đứt đoạn nửa chừng, chắc rằng đại sư đã phát hiện việc Thiếu Bạch nhổ mất con dao mà đem lòng nghi ngờ. Một lúc lâu lắm, trong vòng rào lại vọng ra tiếng nói của Tứ Giới đại sư: -

Khen cho hung thủ thật to gan, không còn coi lão nạp vào đâu, dám rắp tâm nhỏ mằm độc đi để lão nạp không còn biết dựa vào đâu mà lẩn tránh. Hừ, tuy vậy Phật cũng còn giun dũi khiến cho ta về sớm một bước, hung thủ không kịp xóa hết dấu vết, vẫn còn để lại một lưỡi dao độc. Lưu thí chủ vương phải tai vạ này là hoàn toàn tại lão nạp, lão nạp còn sống ngày nào quyết truy ra thủ phạm để trả mối thù này cho thí chủ.

Thiếu Bạch nghe đến đây liền nhẹ nhàng ngóc mình dậy, ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh. Lúc bấy giờ Cao Quang, Hoàng Vĩnh vẫn đợi ở chỗ hẹn, hai người họ hình như cảm biết có điềm chẳng lành nên trong dáng điệu cử chỉ có chiều bất an thấy rõ. Kịp đến khi thấy Thiếu Bạch trở về bình yên vô sự, họ mới thở phào nhẹ nhõm hết lo lắng. Hoàng Vĩnh thở dài hỏi:

- Minh chủ có gặp chuyện gì lôi thôi không? Thiếu Bạch đáp:
- Nơi này không phải chỗ chúng ta trò chuyện, chúng ta đi chỗ khác nhanh đi. Dứt lời hấp tấp đi trước.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang cũng vội vã theo sát đằng sau Thiếu Bạch, một mạch ba người đi được bảy tám dặm đường, khí ấy Thiếu Bạch mới hơi vững dạ, dừng chân trước một cái miếu. Đây là một tòa tiểu miếu vắng vẻ, không dấu chân người lễ bái. Cao Quang mau miệng hỏi ngay: - Minh chủ hấp tấp trốn chạy thế này, phải chăng đã gặp cường địch?

- Một lời không thể nói hết...

Tức thời Thiếu Bạch liền đem chuyện mới gặp kể hết đầu đuôi cho hai bạn nghe, chỉ có chỗ dính dáng tới mẫu thân chàng với những điều tiếng không được đẹp, nói ra chỉ thêm buồn và xấu hổ nên chàng dấu, không nhắc tới.

Cao Quang nghe xong, máu nóng dồn lên ngực cao giọng nói:

- Minh chủ sao không giúp lão hòa thượng ấy một tay để bắt hung thủ, trả thù cho Lưu lão tiên bối?

Thiếu Bạch nói:

- Bọn chúng tới đây đã có chuẩn bị trước, bàn mưu tính kế thật chu đáo, ta tuy dẫu cho không có nghĩ đến hậu quả mà dựa vào việc truy lùng thủ phạm, cũng vị tất đã bắt được, bởi vì ở chung quanh ngôi nhà tranh ấy cỏ mọc rậm rạp cây cối um tùm toàn những giống trúc mọc chen cạnh với nhau, chỗ nào cũng có thể lấy làm chỗ ẩn được.

Hoàng Vĩnh đỡ lời:

- Minh chủ giờ phút này không nên thổ lộ thân phận. Cao Quang có vẻ bức mình nói to:
- Đại trượng phu đi không đổi tên, ngồi không sửa họ, tại sao cứ phải

giấu đầu giấu đuôi, không đường đường chính chính ra mặt báo thù?
Hoàng Vĩnh ôn tồn nói:

- Lời huynh đệ nói tuy đúng, nhưng xét theo tình cảnh hiện tại của mình chủ thì có chỗ khác, bởi vì cái việc mà mình chủ xuất hiện giang hồ được tung ra thì không những toàn thể nhân vật giang hồ trở thành kẻ thù của chúng ta mà cũng còn khiến cho kẻ nguyên hung họa thủ e dè, gia tăng phần khó khăn cho công việc điều tra của chúng ta, chưa nói đến chuyện Cửu đại môn phái, Tứ môn, Tam hội, Lưỡng đại bang tay chân đông đảo, lực lượng hùng hậu, ba người chúng ta không thể nào địch lại.

Cao Quang khẳng khái cổ cãi:

- Nói vậy, suốt đời mình chủ sẽ không bao giờ người có thể đường đường chính chính xuất hiện giang hồ?

- Đâu phải thế, có điều cũng phải đợi đến lúc có thời cơ, điều tra được rõ nguyên hung họa thủ là ai, mình chủ tự khắc sẽ đường đường chính chính tự xưng tên họ, thân phận.

Cao Quang là người nóng tính, nhưng cũng biết điều hay lẽ phải chứ không phải phùng lõ mãng, cho nên không cần Hoàng Vĩnh phải giảng nghĩa, nói ra khỏi miệng rồi, y cũng tự biết là đã quá lời. Hoàng Vĩnh khẽ thở dài hỏi: - Bây giờ mình chủ định làm gì?

Thiếu Bạch đáp:

- Lưu lão tiên bối và gia phụ là anh em kết nghĩa, không thể để xác của người nằm ruồi bâu, kiến đậu trong ngôi nhà tranh vắng vẻ lạng lẽ đó được. Đợi chút nữa chúng ta trở lại đây xem sao, nếu như Tứ Giới đại sư không lo chôn cất thì chúng ta sẽ mua một cỗ quan tài, mai táng cẩn thận, rồi sau đó tính gì mới tính được.

Ngừng giây lát, chàng tiếp lời:

- Chỗ hai vị nắp gần con đường chính ăn thông đến ngôi nhà tranh của Lưu Hạt Tử, không hiểu hai vị có trông thấy nhân vật nào khả nghi không?

Hoàng Vĩnh dăm chiêu nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

- Trừ một người lực điền và một người thợ cấy ra không thấy có ai khác. Cao Quang bỗng à lớn một tiếng nói: - Phải rồi! Tại hạ hiểu ra rồi.

Hoàng Vĩnh ngạc nhiên hỏi: - Hiểu ra cái gì?

Cao Quang chỉ bộ đồ vải xanh mặc trên người đáp:

- Ba người bọn ta còn có thể cải trang làm dân cày thì kẻ ám toán Lưu lão tiên bối không biết ăn mặc ra vẻ lực điền với thợ cấy sao?

Hoàng Vĩnh vỡ lẽ:

- Đúng thế, Cao Quang huynh có nhắc đệ mới nhớ một việc khả

nghi, cô thợ cấy có xách một cái giỏ, đầu chít một vuông vải trắng như thẻ cổ ý che dấu mắt mày. Lại cái là lúc bấy giờ gió không to, bụi không bốc mù, hơn nữa người dân quê ở chốn thôn xóm rất có ít người dùng vải trắng làm vuông khăn.

Cao Quang nói:

- Tiếc quá, lúc bấy giờ chúng ta lại không nghi ngờ gì cả để chặn lại hỏi xem sao. Thiếu Bạch như thẻ rất chú ý tới chuyện của Hoàng Vĩnh nói, chàng đột nhiên hỏi: - Thế tay lực điền có điểm nào khả nghi không?

Hoàng Vĩnh đáp:

- Lúc ấy không để ý nên không coi kỹ, chỉ nhớ mang máng người lực điền dắt một con trâu, ống quần xắn rõ cao, tuổi tác hình như cũng lớn lắm rồi.

Thiếu Bạch lại hỏi:

- Vai y có vác cày bừa hay một thứ công cụ gì khác không? Cao Quang đáp: - Không, tên ấy chỉ cầm một ống sáo bằng trúc mà thôi. - Có thực là ống sáo trúc không, Cao Quang đã nhìn rõ? Cao Quang hơi bối rối đáp:

- Có thật phải trúc không thì quả không còn nhớ rõ, nhưng quyết không phải thứ liềm cắt cỏ. Thiếu Bạch tươi nét mặt nói:

- Nếu đã như thế thì chúng ta mau đi xem xem sao, biết đâu chẳng tìm được một đầu dây mối nhợ.

Cao Quang vùng đứng lên trước, nhanh nhẩu nói: - Gấp không gì bằng mau. Đi, đi đi...

Hoàng Vĩnh sẽ giọng nói:

- Huynh đệ không nên quá vội vã, mọi chuyện hãy để mình chủ phân phó. Thế nào cũng không được tự mình làm càn.

Cao Quang mỉm cười nói: - Được, xin nghe lời.

Ba người bạn Thiếu Bạch tức thời trở lại chỗ nhà Lưu Hạc Tử, chỉ thấy dân làng xúm đen xúm đỏ, đầu đầu người ta cũng to nhỏ xì xào với nhau. Chắc là cái tin Lưu Hạc Tử chết đã đồn cùng trong làng nước. Một bà lão ra bộ nhân nghĩa nói:

- Tội nghiệp quá! Ông lão mù chẳng có con cái, con trai cũng không mà con gái cũng không. Đến cả một người thân nhân lo chôn cất cũng không nốt.

Một ông già khác than:

- Còn trời đất nào nữa. Lưu Hạc Tử lấy nghề bói số sống qua ngày, có tranh với ai bao giờ, không hiểu kẻ nào mà lại tàn ác đã man đến nỗi giết ông ta đi được.

Một đại hán trẻ tuổi đỡ lời:

- Bác Trương, sao bác lại nói thế. Ông Lưu Hạc Tử ấy tuy hai mắt mù cả nhưng của cải ông ta tích tụ đến ngóc ngời, nói ra thì ai cũng phải sửng sốt. Số tiền vàng của Lưu Hạc Tử không có đến ngàn lạng, nhưng cũng phải có tới tám chín trăm, con người ta chết vì tiền cũng như con chim chết vì mồi. Những người như ông ấy sống không con cái, họ hàng thân thích, sống một mình với một số tiền lớn lao như thế mà không việc gì mới là chuyện đáng lấy làm lạ.

Một thanh niên khác chen vào nói:

- Cái việc Lưu Hạc Tử có một ngàn lượng vàng vì đâu mà các hạ biết được? Tức thời tiếng người nhao nhao lên hỏi: - Phải đấy, tại sao các hạ biết? Phải chăng chính mắt các hạ đã trông thấy?

Đại hán lắm chuyện kia thấy mồi không xong liền hộc tốc rẽ đám đông nhanh chân chuồn mất.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Tứ Giới đại sư ăn ở không phải chút nào, vì ông ta mà Lưu Hạc Tử chết, thế mà ông ta lại nhẫn tâm thân nhiên bỏ đi, để mặc kẻ xấu số nằm phơi xác cho ruồi bâu kiến đậu. Xem ra ở trong cửa nhà phật dễ thường chẳng có lấy một người tốt.

Năm năm về trước, hòa thượng thân hình cao lớn vùng cây phượng tiện sản xông xáo đi đầu đuôi đánh phụ mẫu Thiếu Bạch, đã để lại một ấn tượng sâu đậm không sao gột rửa được trong đầu óc chàng, giờ đây Thiếu Bạch vẫn có ý ghét bọn hòa thượng.

Cao Quang đảo mắt nhìn quanh, quả nhiên thấy ở thủy dương ngoài hai trượng có một đại hán mặc quần áo nâu, ống quần xắn cao quá đầu gối, chân đi giày gai, trong tay cầm một cây gậy dài độ hai trượng, trông quả giống ngư ông xì đồng trúc. Thấy vậy Thiếu Bạch sẽ giọng bảo bạn: - Phải hết sức để ý, đừng để y thoát.

Cao Quang nói: - Minh chủ yên tâm.

Đang chực quay người đi thì bên tai đã vang lên những lời dặn dò của Thiếu Bạch nói: - Cách hay nhất là ngầm theo dõi y, nếu không phải tình thế dồn đến nước bất đắc dĩ thì không nên ra mặt đánh nhau với y.

Cao Quang khẽ gật đầu, chậm bước đi.

Thiếu Bạch, Cao Quang và Hoàng Vĩnh liền len vào đám đông để nghe ngóng. Chỉ thấy một ông già khoảng năm chục tuổi xạm xạm đi lại, trong tay ông ta cầm một ống điếu. Người trong thôn ai nấy đều lần lượt vòng tay chào khi ông ta tới gần. Ông già này có vẻ là tay quyền thế hoặc giàu có ở Du Thọ Loan. Ông ta rẽ đám đông, đi một mạch đến cái cây của Lưu Hạc Tử, cúi xuống xem xét một hồi, lắc đầu thở ra, nói như than:

- Trước tiên phải mua một cỗ hòm, liệm ông lão, đặt trong ngôi nhà tranh cái đã rồi hãy tính sau...

Đưa mắt nhìn khắp mọi người đứng xq một lượt, ông tiếp lời:

- Người trẻ tuổi thì giúp vào một chút sức, còn người khảm khá thì bỏ tiền ra mua quan tài. Ta làm gương bỏ ra một trăm quan tiền trước đây.

Ông nói xong quả nhiên làm liền. — thời đại dân phong còn đơn thuần, chất phác, chỉ cần có một người đứng ra đốc xuất thì mọi người rùng rùng thi nhau cõng đẩy. Chỉ trong chớp mắt, toàn thể đã đóng góp được hơn năm trăm quan tiền. Bấy giờ có bốn thanh niên lực lưỡng mang tiền đi, không lâu đã hè nhau khiêng một cỗ quan tài đẹp về. Thiếu Bạch đứng nhìn người ta cho thi thể của Lưu Hạo Tử vào quan tài mà bất giác ứa nước mắt, lâm râm khấn: - Lão tiền bối yên nghỉ, nếu vẫn còn sống trên đời thế nào cũng xin tìm ra hung thủ đã sát hại lão tiền bối, giết y để tế trước linh tiền ngài.

Bỗng chợt cảm thấy bị ai chạm nhẹ vào người, Thiếu Bạch quay đầu lại nhìn, thì ra Hoàng Vĩnh lặng xoay người đi. Thiếu Bạch biết có chuyện, nhanh chân đi theo. Dời khỏi đám đông ở nhà tranh, Hoàng Vĩnh đột nhiên bước thêm mau vừa nói: - Cao huynh đệ đã đuổi theo tên lực điền, chúng ta mau tiếp ứng.

Đang giữa ban ngày ban mặt, hai người tuy ai nấy có một thân khinh công thượng thừa nhưng không sao thi triển được, đành cứ phải gait chân bước. Hai người dò theo phương hướng đi một mạch đến bốn trăm dặm đường mà vẫn chẳng thấy bóng hình Cao Quang và tên lực điền đâu cả. Thiếu Bạch hơi sốt ruột, đánh tiếng:

- Sao lạ thế nhỉ, chẳng thấy đâu, Hoàng huynh không nhớ làm hướng đấy chứ? - Tại hạ nhìn rõ ràng mà, làm sao được.

- Nếu vậy, chỗ này vắng vẻ không có ai, bọn ta dùng khinh công đi cho mau. Nói rồi Thiếu Bạch tung mình vút xa hơn một trượng đi trước.

Chỉ nghe một tiếng quát lạnh kìm ngay bước chân: - Đứng lại!

Một bóng người liền theo tiếng quát xẹt nhào ra chắn ngay lấy lối đi của Thiếu Bạch. Thiếu Bạch quét nhìn, thấy người lạ toàn thân mặc quần áo nâu, tuổi trạc năm mươi, chòm râu lấm tấm trắng. Tức thời chàng cười nhạt hỏi:

- Các hạ là ai? Tại sao chặn đường tại hạ? Lão già giận dữ nói:

- Lão phu chưa kịp hỏi nhà ngươi, nhà ngươi đã hỗn xược hỏi lão phu trước. Ta hỏi ngươi, Lưu Hạo Tử là gì của nhà ngươi?

Thiếu Bạch giật nảy mình, nghĩ bụng:

- Ta đang sợ không sao điều tra ra được, nay lão lại tự động dẫn

thân tới gõ cửa. Nghĩ vậy nhưng Thiếu Bạch cũng cố bình tĩnh, chậm rãi đáp: - Tại hạ không quen biết với ông ta...

Lão già phá lên cười, nói:

- Kim nhân điều ta đã bồn tẩu giang hồ mấy chục năm nay, có ai qua mặt được bao giờ. Lão thấy nhà ngươi rầm rầm khấn vái trong khi nước mắt chảy ra ròng ròng đã đủ hiểu rồi, nhà ngươi không quen y thì ai quen y?

Thấy giọng nói cuồng ngạo vô lối của đối phương, Thiếu Bạch phát sôi máu, thẳng thắn đáp lại: - Quen ông ta thì đã sao? Chẳng lẽ quen ông ta là việc phạm pháp chắc?

- Quen ông ta không phải là việc phạm pháp, nhưng đã phạm vào điều cấm của bọn ta. Biết điều thì hãy ngoan ngoãn theo lão gia ngươi.

- Đi theo các hạ đến đâu?

- À! Cái đó thì nhà ngươi đừng bận tâm. Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Vàng ròng chẳng sợ lửa. Ta không có dây mơ r- má gì với Lưu Hạo Tử, chẳng việc gì phải sợ thiên hạ tra hỏi...

Quay đầu nhìn Hoàng Vĩnh nói:

- Tại hạ muốn nói vài câu với vị huynh đệ này, nhờ về nói lại với người nhà, xong đâu đấy tại hạ đi theo các hạ có được không?

Kim nhân điều nói:

- Việc gì phải phiền phức thế?

Dứt lời, nhanh như chớp, đột nhiên giơ hữu thủ, hàn quang lóe lên, bắn vút tới ngực Hoàng Vĩnh. Hoàng Vĩnh không ngờ được đối phương xuất thủ bất thành linh, chậm chút là bị ngọn phi đao rít lên bên tai chàng. Phụp một tiếng ngọt sớt, ngọn phi đao ghim sâu vào thân một cây dừa lớn ở sau lưng. Thiếu Bạch nhanh mắt, thoáng cái chàng đã nhận ra ngay được hình dáng của ngọn phi đao, giống hệt như cây đao đã cắm phập trên cánh cửa nhà Lưu Hạo Tử, không khác chút nào. Thấy vậy chàng giật nảy mình, máu nóng ở đầu ùn ùn kéo tới, chàng nghĩ nhanh, lão này đúng là một trong những hung thủ đã sát hại Lưu Hạo Tử đây.

Bên kia, Kim nhân Điều không ngờ Hoàng Vĩnh lại có thể né tránh được ngọn phi đao lợi hại nên chột dạ, nhưng rồi y cũng lấy được bình tĩnh, ha hả cười lớn, nói: - Thất kính, thất kính. Lão phu không ngờ hai vị cũng là những tay võ nghệ cao minh, xin nếm thêm mấy đao của lão phu xem sao?

Dứt lời song thủ cũng nhấc lên, bốn ngọn phi đao lao vút đi, ba ngọn cùng bay trước còn một ngọn chậm lại phía sau chừng hai hai thước, ba lưỡi đao đầu bay thành hình chữ phẩm chia ra nhằm kích vào

những yếu huyết trên người Hoàng Vĩnh. Lần này Hoàng Vĩnh sớm đã có chuẩn bị xoay vù người, hữu thủ mượn đà cởi dây trên mình, dứt phắt thanh trường kiếm giấu ở đó. Rồi thấy hàn quang lóe lên, ngọn phi đao đi sau chót đột nhiên xẹt nhanh thêm, phóng tới. Thì ra Hoàng Vĩnh chỉ né tránh được ba ngọn đao đầu của đối phương. Chàng không chú ý đến ngọn đao chót, hốt nhiên giờ đây ngọn đao tàn độc xịch tới, Hoàng Vĩnh biết là có muốn tránh cũng không kịp, đành giơ ngón tay trái đỡ ngọn phi đao, tính cũng phải liều để hòng một cánh tay để bảo toàn tánh mạng. Giữa lúc nguy hiểm như chỉ treo mình chuông ấy, ngọn phi đao đang ngon trớn vèo tới đột nhiên chuyển mũi rẽ sang một bên.

Kim nhân điều chính mắt trông thấy ngọn phi đao cuối cùng sắp thanh toán được mạng đối thủ đột nhiên bị người sử dụng tuyệt kỹ Đàn chỉ thần công đánh cho lạng đi thì kinh hãi. Biết là đã gặp cường địch nên y nhanh chân tung mình vèo đi mấy cái, thoát đã khuất mình trong đám cỏ rậm rạp.

Thiếu Bạch tuy tài trí hơn người nhưng quả thực chàng còn thiếu kinh nghiệm đối địch, không ngờ được Kim nhân điều lại bỗng nhiên quay người chạy nên lúc định đuổi theo đã không còn kịp nữa.

Hoàng Vĩnh bước nhanh tới vòng tay làm lễ, trịnh trọng nói:

- Huynh đệ trong nhất thời sơ hở, suýt trúng đao, đa tạ minh chủ che chở. - Hoàng huynh thần công kinh người, tại hạ đang lo lắng không... Hốt nhiên thấy chuyện nói không đẹp, chàng ngập ngừng giây lát tiếp lời: - Hoàng huynh nói gì?

- Huynh đệ đa tạ minh chủ đã ra tay cứu. Thiếu Bạch lắc đầu nói:

- Tại hạ ra tay cứu huynh bao giờ? Tại hạ cũng đang lo cho Hoàng huynh, chẳng dè ngọn phi đao ấy lại bị nội lực của huynh đánh bật sang bên.

Hoàng Vĩnh cười nói:

- Minh chủ khỏi cần phải nói cho tại hạ được mát mặt như thế. Thiếu Bạch lắc đầu hoài, nói: - Không, quả thực tại hạ không ra tay cứu huynh mà.

Hoàng Vĩnh bấy giờ mới tin Thiếu Bạch nói thực, ngạc nhiên nói:

- Thế thì thực là lạ, huynh đệ đã liều định mất một cánh tay rồi, định lấy cánh tay trái đỡ ngọn phi đao độc, sau đó sẽ tự chặt đứt cánh tay đó đi để chất độc không xông vào được nội phủ, như thế mới mong thoát chết để theo hầu minh chủ, giữa lúc ngọn đao lợi hại chuyển hướng, chính huynh đệ còn nghe thấy một tiếng véo nhẹ nổi lên. Nếu không phải minh chủ ra tay cứu thì còn ai vào đây? Ai mà có công lực kinh người như thế?

Thiếu Bạch gượng cười, nói:

- Tại hạ chỉ biết có chín chiêu kiếm pháp với một chiêu đao pháp, thấy Hoàng Vĩnh bị đưa vào cảnh ngặt nghèo nguy hiểm đến tánh mạng, thực sự tại hạ cũng muốn trợ giúp nhưng không biết phải hành động ra sao cho hiệu nghiệm.

Thì ra Thiếu Bạch theo học với Cơ Đồng và Hướng Ngao lão nhân đã chỉ học được có kiếm pháp cao nhất trong thiên hạ và đao pháp tuyệt nhất với một thân nội công thượng thừa, chứ còn về ám khí và các môn võ công khác chàng mù tịt. Dầu cho trên người mang đủ công lực và tài năng thật nhưng chàng vẫn chưa tự biết hết. Hoàng Vĩnh nói:

- Ngọn phi đao ấy rõ ràng là có người xuất thủ đánh vệt sang bên, nếu không phải mình chủ tất phải có người khác.

- Thực không phải tại hạ.

Thiếu Bạch dứt lời đã nghe tiếng niệm A di đà phật, sau đám cỏ rậm rạp cách chỗ chàng đứng hơn một trượng bỗng hiện lên một lão tăng vận đồ nâu, mặt mày xanh xao, tay cầm phát trần, ông tay áo đạo bào thật rộng, phơ phất trong gió. Lão tăng có cặp mắt to, hàng lông mi từ bi, tướng tốt trang nghiêm.

Thiếu Bạch nhìn thoáng qua cũng nhận ngay ra được lão tăng là Tứ Giới đại sư, người đã trò chuyện với Lưu Hạc Tử.

Tứ Giới ra khỏi chỗ nấp rồi thông thả nói:

- Lão nạp đã mạo muội, ngầm xuất thủ đánh vệt ngọn phi đao. Hoàng Vĩnh ngăn người nói:

- Chúng ta xưa nay chưa từng quen biết nhau, vì sao đại sư lại cứu tại hạ?

Hoàng Vĩnh tuy là người trầm tính, xử sự và suy nghĩ chín chắn hơn Cao Quang nhiều, nhưng chung quy vẫn chưa có một kinh nghiệm giang hồ cho nên hôm nay đột nhiên gặp chuyện bất ngờ, chàng không kịp chuẩn bị để lời ăn tiếng nói có lẽ độ đúng mức. Tứ Giới đại sư mỉm cười nói: - Thuyền từ độ cho khắp chúng sinh trong tam thiên thế giới nay lão nạp mới chỉ giúp đỡ thí chủ có một chút chân tay, đâu có đáng gì.

Thiếu Bạch nhớ lại chuyện đối phương đã bỏ thi thể Lưu Hạc Tử cho ruồi bâu, kiến đậu mà đi lửa giận bùng bùng bốc lên, chàng cười lạt nói:

- Giả từ, giả thiện, miệng lúc nào cũng nói nhân quả với báo ứng, nhưng kỳ thực trên việc làm chưa hẳn đã tốt đẹp như lời nói.

Tứ Giới đại sư giật nảy mình, nhưng rồi lại mỉm cười, gật đầu nói:

- Tiểu thí chủ trách mắng lão nạp như thế hẳn là có duyên cớ, dám

mong thí chủ đừng tiếc gì mà không chỉ giáo chỗ làm lỗi của lão nạp.

- Nói ra cũng chẳng quản ngại gì, hiện giờ đại sư có một việc rất không phải. Tứ Giới đại sư chấp tay trước ngực trịnh trọng nói: - Lão nạp xin rửa tai để nghe.

Thiếu Bạch đột ngột hỏi:

- Đại sư có quen biết Lưu Hạo Tử? Tứ Giới đại sư ngẩn người ra đáp:

- Hôm nay mới gặp lần đầu, thế cũng gọi được là có quen... - Được! Tại hạ muốn hỏi thăm đại sư về Lưu Hạo Tử.

- Lưu Hạo Tử chẳng may bị người ám toán chết rồi, thi thể vẫn còn ở trong ngôi nhà tranh cách đây không xa.

- Tại hạ biết, nhưng cái chết của ông ta có dính dáng với đại sư thế mà sau khi ông ta chết, ngay cả thi thể đại sư cũng không mai táng... Tứ Giới đại sư quét cap mắt sắc lạnh nhìn chòng chọc vào mặt Thiếu Bạch chậm rãi đỡ lời: - Tiểu thí chủ, tại sao lại biết rõ ràng như thế, như thế đã chính mắt được trông thấy? Thiếu Bạch chột dạ nghĩ bụng:

- Nguy quá, nếu mình nhận đã núp trong bóng tối nhìn thấy rõ diễn tiến của sự việc thì sợ thế nào cũng không khỏi cho lão hòa thượng đem lòng ngờ, hỏi han lời thôi.

Nhưng đã trót lỡ lời rồi, không thể không nhận việc đã núp nghe, trong nhất thời Thiếu Bạch nghĩ hết cách mà rốt cuộc vẫn không tìm ra được một kế an toàn, chàng nghĩ ngợi thật lâu, không mở miệng đáp được. Thấy thế Tứ Giới đại sư lại càng đâm ngờ, trầm giọng nói:

- Tiểu thí chủ ăn vận quê mùa, quần áo vải như người dân quê, nhưng vẫn không che dấu nổi vẻ hiên ngang anh dũng. Lão nạp xin hỏi tiểu thí chủ phen này tới Du Thọ Loan hẳn là phải có việc?

- Cũng có thể hiểu như thế, nhưng việc đó không dính dáng gì tới đại sư.

- A di đà phật, tiểu thí chủ cố tránh nói tới mục đích tới đây hẳn là có điều khổ tâm. Nếu như tiểu thí chủ có tin được lão nạp, lão nạp rất muốn được cùng thí chủ thành thật nói chuyện.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Lão hòa thượng này xem ra không phải con người xấu, nhưng lòng người khó dò, không thể để lão biết thân thế của ta.

Nghĩ rồi, chàng lắc đầu quày quặt nói: - Tại hạ thấy chẳng cần...

Quay đầu lại nhìn Hoàng Vĩnh bảo: - Chúng mình đi thôi!

Tứ Giới đại sư cũng nhanh không kém, cao giọng nói: - Xin nhị vị hãy khoan, lão nạp còn có chuyện muốn thưa. Thiếu Bạch ngoảnh lại đáp:

- Cái tình của đại sư tốt đối với vị huynh đệ của tại hạ đây chúng tôi xin ghi nhớ, ngày sau có cơ duyên thế nào cũng xin báo đáp, hiện giờ anh em chúng tôi bận, không nhàn rỗi để nói chuyện nhiều với đại sư.

Thiếu Bạch tất tả muốn đi cho mau, Tứ Giới đại sư càng nghi, cặp lông mày dài của lão nhíu lại, đột nhiên lão tung mình, đạo bào tung bay, người lão đã đứng chắn trước mặt Thiếu Bạch, chấp tay nói: - Lão nạp sở dĩ không chôn cất cho Lưu Hạc Tử ấy là có ý muốn dụ cho kẻ đã ra tay hạ độc thủ xuất đầu lộ diện, để xem Lưu Hạc Tử sống hay chết.

Thiếu Bạch đỡ lời:

- Đại sư đã tìm ra hung thủ chưa?

- Theo những điều lão nạp thấu lượm được thì thấy rằng ở Du Thọ Loan này có vô số võ lâm cao thủ núp, việc Lưu Hạc Tử sống được yên ổn ít năm trời không gặp chuyện gì đủ chứng tỏ hung thủ vốn ra không có ý giết ông ta hoặc giả là hung thủ chưa biết được gì hết nội tình nên chưa lấy mạng kẻ xấu số.

- Đại sư phen này tới đây hoá ra lại khiến cho ông ta bị mất mạng.

- Vì vậy lão nạp mới phải tìm cho ra kỳ được hung thủ để trả thù cho kẻ bạc mạng. - Nghe giọng nói của đại sư đã ngờ cho bọn này thì phải?

- Lúc này lão nạp không dám quả quyết hung thủ là ai, nhưng trước khi việc này sáng tỏ, phàm những nhân vật võ lâm tới đây không ai là thoát khỏi bị nghi ngờ hết. Tiểu thí chủ và bạn tuy không phải là hung thủ nhưng trong thâm tâm lão nạp vẫn thấy các vị ấy phải có chút quan hệ...

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Giang hồ là nơi hiểm trá trùng trùng. Lão hòa thượng này không có gì chắc là lão không có mưu mô, vậy không thể chấp nhận đề nghị của lão được, phải mau rời khỏi nơi đây ngay.

Nghĩ rồi chàng lạnh lùng nói:

- Tại hạ có thể thừa thắng với đại sư là bọn tại hạ không phải là hung thủ, còn tin hay không cái ấy tùy đại sư...

Tứ Giới đại sư nói:

- Lượng vị đã muốn lão nạp dời khỏi nơi đây thì lão nạp cũng xin phép to gan lưu giữ nhị vị. - Nếu như anh em chúng tôi không chịu ở lại thì sao?

- Đệ tử chốn phật môn vẫn nuôi dạ từ bi. Hiện giờ có hai con đường, tùy ý nhị vị chọn lấy một.

Thiếu Bạch bình tĩnh hỏi:

- Không hiểu đó là những con đường nào?
- Con đường thứ nhất giản dị hết sức, chỉ cần thí chủ theo lời đề nghị của lão nạp ở lại đây một lúc nữa thành thật đàm đạo cùng lão nạp, làm vậy không những giúp lão nạp nhiều mà cũng tránh được hiềm nghi về phía tiểu thí chủ.
- Đại sư thử nói con đường thứ hai cho nghe xem sao?
- Cũng giản dị lắm, chỉ cần nhị vị qua được chỗ lão nạp đứng thì để tùy nhị vị thông thả, lão nạp sẽ không làm phiền từ rày về sau.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Lão hòa thượng này ăn nói lớn lối như vậy chắc là võ công đã thập phần liễu đắc, tại sao mình không mượn dịp này để thử xem kiếm pháp ân sư truyền dạy lợi hại đến đâu?

Bụng nghĩ, tay hành động liền, soạt, chàng rút khỏi trường kiếm trên vai, sang sang giọng nói: - Nghe khẩu khí của đại sư, chắc là võ công phải độc đáo lắm. Tại hạ rất vui lòng được lãnh giáo một vài chiêu. Tứ Giới đại sư sửng sốt, thật sự với tiếng tăm lừng lẫy giang hồ như lão, lão nghĩ rằng bọn Thiếu Bạch không khi nào dám so chiêu, chẳng dè Thiếu Bạch lại chọn con đường thứ hai. Lão khẽ xua tay nói: - Lão nạp xin dâng hai cánh tay thịt này để tiếp vài kiếm của tiểu thí chủ, xin xuất thủ đi!

Thiếu Bạch nói:

- Cung kính bắt như tòng mạng, xin được nghe vậy! Vút một kiếm đâm véo sang.

Tứ Giới đại sư thoát đầu mặt mày tươi tỉnh thung dung chờ đợi đối phương xuất thủ, kíp khi Thiếu Bạch ra tay đâm véo sang một kiếm lão biến sắc mặt vội vàng tung mình nhảy tránh.

Thiếu Bạch một kiếm đánh ra được đắc ý, vòng tay nói: - Đa tạ đại sư nhường nhịn.

Dứt lời, kéo Hoàng Vĩnh nhanh chân bước đi.

Tứ Giới đại sư đứng ngây ra nhìn theo bóng hai người trẻ tuổi dần khuất trong lòng vù kinh ngạc vừa xấu hổ. Lão cứ đứng thừ người không nói được tiếng nào, bởi vì so trên thân phận và danh vọng của lão trong phái Thiếu Lâm, lão không thể nào nuốt lời một khi lời đó đã nói ra.

Hoàng Vĩnh đi được bốn trăm trượng rồi mới sẽ giọng khen:

- Một kiếm ấy của mình chủ đánh ra, đường kiếm đi thật kỳ, thật ý khiến người không sao tưởng tượng tới được, chẳng trách lão hòa thượng phải kinh ngạc đến thất sắc.

Thiếu Bạch đáp:

- Tại lão quá tự phụ, có ý khinh địch nên mới bị một kiếm của tại hạ

đánh cho thối lui, chứ nếu lão đề phòng một chút thì đâu đến nỗi nào.
- Minh chủ lão gia cần phải khiêm nhượng, theo thiên ý của tại hạ thì
dẫu cho lão có đề tâm đề phòng cũng khó lòng hóa giải được đường
gươm ấy.

Thiếu Bạch đang chực mở miệng nói đột nhiên nghe những tiếng
quát tháo dữ dội từ xa vọng lại. Hoàng Vĩnh nói:

- Tiếng của Cao huynh đệ.

Tức thời gia chân nhanh sức chạy.

Chạy vòng qua một cánh rừng rậm, hai người thấy ánh đao bút loáng
loáng. Ba người đang lẫn xả trong một trận tử chiến. Thiếu Bạch
nhanh mắt nhìn thấy ngay Cao Quang đang bị hai kẻ địch trước sau
vây chặt lấy, tình thế cực kỳ hiểm ác. Thiếu Bạch cao giọng gọi:

- Cao huynh đệ lui mau.

Thì ra ba người đã lọt cả xuống dưới ruộng, bùn lên tới đầu gối, hành
động bất tiện, người nào người nấy bùn văng đầy người, toàn thân
ướt như chuột lột, nhưng cuộc đấu vẫn diễn ra vô cùng kịch liệt. Cao
Quang thực tình đã đuối sức yếu thế, rồi đột nhiên nghe tiếng Thiếu
Bạch gọi, tinh thần phấn khởi hẳn, cao giọng đáp: - Minh chủ...

Bên tay trái một đao vút tới, Cao Quang bắt buộc phải giơ phán quan
bút đón đỡ, không có thì giờ đâu để nói dứt lời. Hoàng Vĩnh đã nhìn
ra tình thế thập phần nguy cấp của Cao Quang nên sẽ giọng nói: -
Đề tại hạ xuống giúp Cao Quang huynh đệ một tay.

Thiếu Bạch gạt đi:

- Không được, làm thế không xong. Cao Quang huynh đệ tuy ở trong
thế nguy nhưng cũng còn cầm cự được một thời gian, bùn ở dưới
ruộng lên tới đầu gối, di động khó nhọc. Ba người họ đánh nhau đã
quen với trở ngại ấy rồi, nay nếu như huynh nhảy xuống thì chỉ làm
cho bên đối phương quyết tâm hạ độc thủ, họ sẽ thi triển hết tuyệt kỹ.
Trong khi huynh chưa quen với lối đánh ở địa thế đó, dẫu cho có tới
kịp thời qua vài chiêu cũng chưa có thể phát huy được hết cái thế
của kiếm pháp, chỉ sợ trở ngại làm hại cho Cao huynh đệ, chẳng
bằng để Cao huynh lên bờ, chúng ta tìm cách tiếp ứng cũng không
muộn.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 8

Hận kiếm động giang hồ

Hoàng Vĩnh đáp: - Minh chủ dạy phải.

Rút soạt trường kiếm, cầm lăm lăm trong tay chỉ chực chờ, đợi cho Cao Quang đạp chân lên đất liền là lao tới địch nhân, mang toàn lực tiếp cứu Cao Quang.

Thiếu Bạch tuy ngoài mặt lên tiếng khuyên nhủ Hoàng Vĩnh nhưng trong lòng vô cùng lo lắng. Chàng trợn tròn mắt chú mục theo dõi cuộc đấu ác liệt. Chỉ thấy cặp phán quan bút của Cao Quang phải tả xung hữu đột, tình thế thập phần nguy đến tính mạng. Cao Quang tuy đã ra sức đánh để thoát lên bờ nhưng thật là quái ác, hai ngọn đao của đối phương càng tấn công càng trở nên lợi hại, tàn độc. Đừng nói là thoát lên đất liền, ngay cả việc chống đỡ cũng có chiều không xong. Thiếu Bạch nghĩ nhanh trong đầu, xem chiêu kiếm nào có thể giải thoát được cho Cao Quang nhưng nghĩ nát cả óc, lực hết sở học vẫn không tìm ra chiêu nào có thể đem ra dùng được. Hốt nhiên, chàng nghĩ tới đao pháp của Hướng Ngao, một đao lấy mạng hú hồn địch thủ.

Chỉ còn cách duy nhất là đánh trọng thương một trong hai kẻ địch nếu không, ruộng lúa bùn cao tới gối mà tiếp cứu Cao Quang chẳng khác gì đưa Cao Quang sớm bước vào tử lộ.

Thiếu Bạch dần dần tập trung thần ý, mặc niệm khẩu quyết Đoạn hồn nhất đao của Hướng Ngao.

Đột nhiên chàng cỡi cái đẫy xanh đeo trên lưng xuống lấy ngọn đơn đao Hướng Ngao cho. Đó là một ngọn cổ đao luyện bằng chất thép thật tinh tuyền, chuôi đao chạm trổ rất tinh trí có một cái tua màu vàng buộc thừng. Dưới ánh sáng mặt trời, cây cổ đao bằng chất thép xanh rợn lên một ánh sáng xanh lạnh người.

Thiếu Bạch ngưng tụ thần ý, mặt sắt lại, trong hai con ngươi tròn xoe ánh ra những tia nhìn lạnh ngắt, loang loáng như điện.

Hoàng Vĩnh quay nhìn lại thấy vậy rùng mình, đang chực lên tiếng hỏi, hốt nhiên đã thấy Thiếu Bạch mở miệng hét lớn một tiếng sấm sét, bốc người lên lao vút tới chỗ ba người đang giao chiến dưới ruộng lúa.

Hoàng Vĩnh ớn lạnh vội vàng hít một hơi dài, thuở giờ chàng chưa từng thấy trên đời có một thứ đao pháp ghê gớm khủng khiếp đến như thế, khí thế đánh ra của nó khơi dậy bao nhiêu sát cơ, trời đất vũ

trụ như thể đầy máu.

Chỉ thấy ánh sáng xanh rợn lên lạnh mình, bên tai cùng lúc vang lên hai tiếng rú thảm. Ánh sáng loáng loáng của đao với bút trong khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi ấy đã tắt ngấm, chẳng thấy đâu, đương trường chỉ còn lại một cảnh tượng thê lương. Hai đại hán vây đánh Cao Quang đã ngã gục trong ruộng lúa, máu loang ra mênh mông chan hòa cùng nước bùn. Trong khi Thiếu Bạch trong tay cầm ngọn cổ đao ánh sáng xanh rợn lạnh, ngậy người đứng trở mắt nhìn sững vào hai cái thân chết thảm. Gương mặt chàng hằn lên vẻ khổ sở cùng hổ thẹn tự biết lỗi.

Trong khi Cao Quang cũng đứng ngậy ra với cặp phán quan bút trong tay. Im lặng cả hồi lâu, cuối cùng Cao Quang mới thâu song bút, nghiêng mình nói: - Đa tạ minh chủ đã cứu.

Thiếu Bạch lấy lại được bình tĩnh, chàng cười buồn, tự hỏi vẫn vơ: - Tại sao ta lại giết hai người họ nhỉ? Ta và họ có thù oán ghê gớm gì nhau từ trước đâu? Cao Quang phủi bùn còn dính trên người, nói: - Minh chủ giết họ để cứu tiểu đệ!

Thiếu Bạch thở dài nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, vì muốn cứu huynh đệ mà tại hạ phải giết họ. Hoàng Vĩnh cao giọng gọi: - Minh chủ, Cao huynh đệ, lên đây mau đi, còn ở dưới đó làm gì? Thiếu Bạch nói: - Chúng ta phải chôn hai người đàng hoàng.

Cao Quang đáp:

- Việc đó minh chủ khỏi lo.

Nói rồi ôm lấy hai cái xác, nhảy lên bờ. Thiếu Bạch hình như đã dùng hết sức lực của toàn thân, chàng mệt nhọc lần từng bước theo. Lên đến bờ, chàng lượm vỏ đao trên đất, tra đao vào đầu đó, chàng ngồi phệt xuống cỏ, ngước nhìn nền trời xanh xuất thần.

Không biết bao lâu sau, Cao Quang đã thay quần áo sạch sẽ, khẽ gọi:

- Minh chủ, hai kẻ chết đó đều là tay cự khấu trên chốn lục lâm, người đời gọi là Giang Nam nhị thủ, cứ theo tước hiệu ấy cũng đủ biết họ là những người thế nào. Giết họ để trừ hại cho lương dân. Minh chủ không việc gì phải hối hận.

Thiếu Bạch chậm rãi quay người lại hỏi: - Vì đâu Cao huynh biết họ là lục lâm thảo khấu?

- Tại hạ biết được là nhờ lúc chôn họ có phát giác trên mình họ có một phong thư. Thiếu Bạch nhẹ thở dài hỏi: - Phong thư ấy đâu rồi?

Cao Quang lấy trong người ra một phong thư trao cho Thiếu Bạch nói: - Thư đây, xin minh chủ coi.

Thiếu Bạch đỡ lấy phong thư, giờ ra xem, thấy viết:

"Nói cho Giang Nam nhị thủ hay, các người thừa lúc ta đi vắng, đang đêm lén vào nhà vợ vét hết của cải lại còn đã thương người nhà ta, thù này, hận này, không giết chết các người thì làm sao hả giận được..."

Thiếu Bạch chỉ đọc được đến đây, còn những hàng chữ phía dưới bị nước bùn vấy lên mủn hết. Chàng thù người, cầm tờ thư trên tay, lẩm bẩm như nói riêng cho mình nghe:

- Xem ra như vậy quả hai tên kia không phải là hạng người tốt.

Cao Quang cười nói:

- Cướp của giết người, tự nhiên không phải là hạng người tốt dứt đi rồi. Thiếu Bạch hốt thấy cội lòng thư thối, cười nói: - Hai kẻ ấy là hạng xấu xa đê tiện, giết đi cũng chẳng phải là cái tội. Nói rồi, vứt tờ thư rách đi, vươn mình đứng dậy.

Hoàng Vĩnh cảm phục, đánh tiếng:

- Lòng nhân nghĩa của minh chủ, người thường thật không bì được một trong hai vạn phần, chỉ bằng một chỗ chú ý phân biệt thiện ác ấy thôi...

Thiếu Bạch thở dài, đỡ lời bạn:

- Gia phụ bị người hãm hại còn làm liên lụy cho hơn trăm sinh mạng. Tại hạ mồ côi vất vưởng, sự việc vẫn còn rõ ràng như bức tranh tô đậm, ấn tượng thâm trầm đã ăn quá sâu trong đầu óc, cho nên tại hạ rất không muốn giết bừa một người tốt nào. Việc thị phi cần phải tách bạch cho thật rõ mới được.

Hoàng Vĩnh vỗ lể nói: - À! Thì ra là thế...

Liếc mắt nhìn sang Cao Quang hỏi:

- Cao huynh! Có phải Cao huynh đuổi theo Giang Nam nhị thủ rồi bị họ phát giác không? - Không phải. Tại hạ đuổi theo tên đại hán ăn mặc giả lực điền, tay cầm ông xi đồng, bị y phát giác dụ tới đây. Bọn chúng vốn phòng bị từ trước rồi nên mai phục chu đáo. Tại hạ vừa đuổi tới đây thì bọn Giang Nam nhị thủ chẳng nói chẳng rằng xông ra vùng binh khí tấn công liền. Đại hán ăn mặc giả lực điền thừa cơ hội chạy mất. Không thể ngờ được rằng võ công của Giang Nam nhị thủ cũng chẳng kém gì tiểu đệ, nếu không được minh chủ tới cứu kịp thời, chỉ sợ đã sớm nát thây dưới đường đao lợi hại của bọn họ rồi chứ chẳng khỏi.

Thiếu Bạch nhận xét:

- Họ bố trí nghiêm mật như thế hẳn là đã để tâm từ lâu. Hoàng Vĩnh bàn:

- Lưu lão tiên bối đã chết, những kẻ kia quyết không nán lại vùng này

lâu lắc làm gì, chúng ta cần sớm rời khỏi nơi đây, dò xem sào huyết của họ ở đâu.

Thiếu Bạch ngửa mặt thở dài nói:

- Tại hạ định trở về nơi cố cư Bạch Hạc bảo xem sao? Hoàng Vĩnh phụ họa:

- Chưa biết chừng trong Bạch Hạc bảo lại tìm được một đầu mối để phanh ra hung thủ. Thiếu Bạch giục: - Đi, chúng ta lên đường.

Rồi cùng hăng hái đi đầu.

Đường đi, chàng phải cố lực lợi ký ức quy định. Hoàng Vĩnh, Cao Quang riu riu đi kèm hai bên.

Ba người rảo cẳng đi, không đầy một tiếng đồng hồ đã thấp thoáng nhìn thấy bóng Nhạc Xuyên. Nhạc Xuyên là thị trấn của miền Tương Bắc, trong thành buôn bán sầm uất, người đi kẻ lại tấp nập, chen chân không lọt.

Hoàng Vĩnh nhìn bộ quần áo vải mặt trên người sẽ giọng nói:

- Bộ đồ này mặc đi dạo phố không được, chúng ta tìm chỗ nào nghỉ một lúc đi. Thiếu Bạch đáp: - Phải đấy, chúng ta cũng phải tìm một chỗ ăn uống gì chứ.

Cao Quang nói:

- Trong chốn Nhạc Xuyên này có Nhạc Dương lâu là quán ăn trứ danh nhất, tại sao chúng mình không đến đó ngồi thử xem có phải quả đúng như tiếng đồn không?

Hoàng Vĩnh nói:

- Hàng quán là chốn làm ăn lớn của người ta, bọn mình ăn mặc lù xì thế này bước vào, nếu không bị xua đuổi thì kể cũng là chuyện lạ lắm.

Cao Quang nói:

- Nếu thật phải như thế thì đệ sẽ giáo huấn chúng một phen. Hoàng Vĩnh đỡ lời:

- Việc đó thiết nghĩ không nên trách người, chỉ trách cái bọn mình ăn mặc lôi thôi, không đúng điệu để vào chỗ sang trọng.

Thiếu Bạch cười nói:

- Nhị vị việc gì phải tranh luận dữ như thế! Anh em chúng ta đi kiếm một tiệm cát may một bộ để thay rồi sau đó sẽ đến Nhạc Dương lâu.

Cao Quang nói:

- Lời mình chủ không sai.

Thỏa thuận rồi, ba người vào trong thành, tìm đến một tiệm may đặt vài bộ.

Có tiền mua tiên cũng được, thật đúng như phương ngôn vẫn nói.

Thiếu Bạch sau khi đã hứa trọng thưởng thật hậu cho họ rồi, mấy

người công nhân dọn đồ của người khác lại, chuyên chú làm tận lực cho ba người. Đến khoảng xế chiều thì xong, Thiếu Bạch và hai người bạn sùng sính trong bộ đồ mới cắt khéo, cất bước đi thẳng đến Nhạc Dương lâu.

Nhạc Dương lâu là tửu lâu lớn nhất ở Nhạc Xuyên, ngày thường khách khứa cũng đông nghẹt. Ba người vào đến tiệm đã hết chỗ trống, một tên điểm hỏa kẻ chạy tới tiếp, cung kính thưa: - Xin quý vị cảm phiền, đã hết chỗ rồi.

Cao Quang lạnh lùng nói:

- Cút đi, không mượn nhà người, bọn ta lên lầu kiếm chỗ lấy.

Dứt lời, không đếm xỉa gì đến tên điểm hỏa kẻ, nhanh chân đi lên lầu. Bọn Thiếu Bạch giờ đây đã ăn mặc sang trọng xem cũng ra vẻ vương tôn công tử con nhà giàu lắm tiền nhiều thế, lại có vẻ như những võ lâm cao thủ cho nên điểm hỏa kẻ cứ đứng đực ra nhìn không dám ngăn trở.

Cao Quang đảo mắt nhìn khắp một lượt quanh lầu, quả thấy chẳng còn chỗ nào ngồi, chỉ có chiếc chiếu trải sát bên cửa sổ là có độc một người trung niên mặc trường bào màu xanh da trời ngồi. Thấy thế, lập tức Cao Quang xăm xăm bước tới, chẳng nói chẳng rằng ngồi phịch ngay xuống.

Người trung niên lạ quắc mắt như muốn nổi cơn thịnh nộ rồi không hiểu vì có gì lại thôi. Cao Quang vẫy điểm hỏa kẻ, gọi tám món nhậu, một bình rượu ngon thứ Trạng nguyên hồng, oang oang giọng nói: - Miệng thàng điểm hỏa kẻ nói không nghe được, nó bảo trên lầu hết chiếu người rồi, thế mà nay chúng mình không những tìm được chỗ mà ngồi lại rộng rãi thoải mái, mỗi đứa chiếm một khoảng rộng.

Người trung niên mặc trường bào xanh bị ba kẻ lạ chiếm mất chiếu, đã thế thiên hạ lại còn oang oang cái miệng, ăn nói cuồng ngạo, trong bụng giận lắm, y cười nhạt nói: - Cái chiếu này, huynh đệ đã sớm đặt trước rồi, hiện đang đợi mấy người bạn.

Cao Quang mỉm cười nói:

- Thế thì chúng tôi ăn uống nhanh một chút vậy

Đang nói, rượu thịt đã mang tới, thức nhắm hành phi thơm lừng. Cao Quang nhanh nhẩu đứng ngay dậy, đỡ lấy hồ rượu, đổ đầy một chén đưa sang phía người trung niên, tươi cười nói: - Xin mời! Chúng ta cạn chén với nhau trước một chén.

Người trung niên vẫn sĩ lúng túng trước lối cư xử lỗ mãng của đối phương, y không biết phải cố nhịn hay nên phát tác, liếc nhìn sang đã thấy Cao Quang rót đầy một chén ực luôn cạn, đành phải ngửa cổ cạn theo.

Thiếu Bạch hấp tấp nâng chén, cười tươi hỏi: - Dám hỏi quý tánh đại danh của huynh đài? Người trung niên mặc trường bào chậm rãi đáp: - Huynh đệ họ Mạnh...

Hốt nhiên những tiếng la lối om sòm ở dưới lầu vọng lên, cắt đứt câu nói của người trung niên văn sĩ. Y vội vàng đặt chén xuống, bước lại bên cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy người ta vòng trong vòng ngoài tùm lại một chỗ. Ngay trên con đường sầm uất của thị trấn buôn bán phát đạt đã xảy ra chuyện đại sự kinh người.

Thiếu Bạch không nén được lòng hiếu kỳ, cũng đến bên cửa sổ dòm xuống, chỉ nhìn thấy một người nằm sóng soài như thể đã khí tuyệt. Người trung niên văn sĩ bỗng thét lên thảng thốt, đẩy mạnh song cửa như người mất hồn, lao vọt xuống lầu. Động tác quá đổi bất ngờ và khủng khiếp của y khiến toàn thể thực khách đều ồ lên kinh hãi vùng đứng cả dậy, một giọng nói đanh thép vang lên: - Không xong rồi, lại có kẻ nhảy xuống lầu tự tử! Tiếng bàn tán tức thời ầm vang lên, thực khách rùng rùng tìm đường tránh.

Dưới ánh sáng mặt trời chiếu, Thiếu Bạch bỗng phát giác ở lưng cái xác chết nằm sóng xoài, cắm phập một ngọn trủy thủ, thấy vậy chàng giật bắn người, hấp tấp ngoắc Cao Quang, Hoàng Vĩnh hỏi hỏi xuống lầu. Sự thực, không đợi Thiếu Bạch phải gọi, Cao Quang và Hoàng Vĩnh cũng đã nhanh chân theo sát đằng sau rồi.

Xuống đến nơi, chỉ thấy người trung niên văn sĩ bỗng sốc người chết, mắt toát lửa, cằm hõn ngó quanh quất như thể kiếm tìm hung thủ trong rừng người.

Thiếu Bạch khẽ thở dài, nói:

- Kẻ kia thực to gan lớn mật thực, giữa ban ngày ban mặt ở một nơi đông đúc đồ hội mà dám ra tay giết người, không còn coi ai ra gì.

Tiếng niệm phật sẽ vang lên ở đằng sau, tiếp liền là giọng nói: - Lá gan của hung thủ quả thực không phải nhỏ, A di đà phật!

Thiếu Bạch quay đầu trở lại nhìn, thấy người lên tiếng nói không ai khác hơn chính là Tứ Giới đại sư, chàng chột dạ, nghĩ bụng: - Vị hòa thượng này kèm ta đây.

Người trung niên văn sĩ ôm xác chết đứng thừ ra một hồi, đột nhiên thò tay nhỏ phất ngọn trủy thủ.

Một vòi máu theo ộc ra.

Thiếu Bạch chăm chú nhìn, thì thấy thứ binh khí hung ác đó là một thanh đoản kiếm dài chừng bảy tám tấc, ánh sáng chói mắt, không thấy có vẻ gì là có tấm độc, hiển nhiên hung thủ ỷ mình là tay kinh lực ghê gớm, khỏi dùng chất độc tẩm vào binh khí để giết người.

Hoàng Vĩnh cũng kịp nhìn tám chữ đại tự "Cừu hận chi kiếm, huyết

trái huyết hoàn" (kiếm này là kiếm cừu hận, nợ máu phải trả bằng máu) khắc trên thân kiếm.

Người trung niên văn sĩ sau khi nhìn thấy chữ trên lưỡi kiếm, liền lẳng lặng không nói một lời, vác xác chết hấp tấp chạy mau đi, chớp mắt đã mất dạng.

Thiếu Bạch nhìn theo bóng người trung niên, lẩm bẩm nói một mình:

- Cừu hận chi kiếm, huyết trái huyết hoàn... Kẻ ấy là ai kìa? Chẳng lẽ còn gặp phải cảnh ngộ muôn phần bi khổ hơn ta?

Tứ Giới đại sư trong khi ấy lắc đầu quầy quậy nghiêm giọng nói như than:

- Kiếp số, kiếp số, xem chừng kiếp nạn của toàn thể võ lâm đã bắt đầu phát động rồi đây. Thiếu Bạch ngoảnh lại nhìn Tứ Giới đại sư một cái nữa, sẽ giọng gọi Cao Quang và Hoàng Vĩnh: - Chúng ta lên lầu thôi.

Lúc bấy giờ người đứng xem đông đảo, ai cũng chép miệng than thở rồi tản mạn đi. Hốt nhiên nghe thấy một giọng nói hơi khàn khàn đập vào tai: - Lạ quá, nguy hiểm quá!

Thiếu Bạch đã quay người đi rồi nhưng nghe tiếng lạ chàng chậm bước lại lắng nghe xem sao. Quả nhiên có người đỡ lời hỏi:

- Vưu lão nhị, tại sao lại lạ?

- Lúc người ấy chết, chính y đi đằng sau tại hạ đấy chứ, cách nhau không quá một bước, thế mà tại hạ chẳng nghe kêu, kịp đến khi y ngã phịch xuống đất, tại hạ mới quay đầu lại thì đã chẳng thấy ma nào cả. Cho hung thủ là chạy nhanh đi nhưng làm sao nhanh hơn mắt tại hạ? Thế không đáng lấy làm lạ sao?

- Kể như thế cũng lạ lắm, nhưng có gì là nguy hiểm đâu? Giọng nói khàn khàn bắt đầu đáp:

- Hú vía chứ lại không nguy hiểm à! Thử nghĩ y và tại hạ cách nhau có một bước, nếu hung thủ nhìn lầm, ở đằng sau mà lụi cho một dao thì bảo có đi đời nhà ma không?

Tứ Giới đại sư đột nhiên xen vào hỏi:

- Dám hỏi thí chủ thử nhớ lại xem lúc ấy quả thật không trông thấy nhân vật nào khả nghi cả à?

Vưu lão nhị trầm ngâm giây lâu đáp:

- Khi ấy trên đường người qua kẻ lại khá đông, nhưng tại hạ đi gần y nhất, lúc tại hạ quay đầu lại chỉ thấy y nằm phủ phục dưới đất, lưng bị đâm một lưỡi đoản kiếm, không thấy người nào khả nghi.

Nghe đến đây, Thiếu Bạch bước mau lên lầu.

Trải qua một phen náo động khủng khiếp, tửu lầu đầy khách giờ đây đã vắng quá nửa, chưa chừng đám tửu khách ấy thừa nước đục thả

câu, nhân lúc lộn xộn chén một bụng rồi chuồn.

Rượu thịt đem lại, Hoàng Vĩnh nâng chén mượn dịp nói nhỏ với

Thiếu Bạch: - Minh chủ, lão hòa thượng ấy cũng mò lên.

Ba người vội vã ăn quàng cho xong, đứng dậy đi. Thiếu Bạch vận ký ức, nhớ đường ngày nhỏ đi qua, dẫn Hoàng Vĩnh, Cao Quang thẳng tới Nam Quan.

Đi độ bốn năm dặm đường, trước mặt chỉ thấy một tòa miếu to tát, sừng sững đứng trong một cánh rừng. Thiếu Bạch bảo hai bạn:

- Lúc nhỏ, tại hạ có tới Quan vương miếu này một lần với tiên phụ, nhớ mang máng trong ngôi miếu này rất thanh tĩnh, trừ một hương hỏa đạo nhân lo việc đến năng quét dọn thì chỉ có ngài trụ trì tuổi đã già, chúng mình đi coi qua tình thế xem sao. Kiếm một chỗ yên tĩnh, mát mẻ ngồi nghỉ đợi đêm xuống hẳn hẳn về Bạch Hạc bảo.

Cao Quang thắc mắc:

- Tại sao lại đợi đến đêm mới đi?

- Theo tại hạ nghĩ, trong Bạch Hạc bảo sợ còn nhiều nhân vật võ lâm ẩn nấp ngầm dò xét. Nếu chúng ta đi ban ngày chắc khó tránh khỏi bị phát giác và làm khó dễ. Chi bằng để đến đêm đi, dẫu cho có bị phát giác cũng dễ bề thoát thân.

- Minh chủ cao kiến, thực quả bọn tôi không sánh kịp.

Trong khi trò chuyện, ba người đã đi gần tới Quan vương miếu. Chỉ thấy hai cánh cổng miếu sơn đỏ khép hờ đủ cho một người ra vào lọt. Trong rừng vang lên tiếng ve kêu càng làm tăng thêm phần tĩnh mịch cho ngôi cổ miếu.

Hoàng Vĩnh nhanh nhẹn sấn lên hai bước, đi vào trước. Trong cánh cổng lớn là một cái sân rộng. Trừ một con đường lát gạch lấy làm lối đi ra, cỏ hoang mọc tràn lan, một lão nhân đầu tóc lưa thưa, râu trắng phều cồm liềm yếu ớt cật cổ.

Hoàng Vĩnh ngấm nhìn tòa miếu hùng vĩ một hồi, bất giác rung mình, sẽ giọng nói: - Ngôi cổ miếu hoang vắng quá chừng!

Cao Quang nói:

- Xem cái miếu này, tường quét vôi trắng còn mới, cửa chưa bị sứt mẻ, rõ ràng là mới được sửa chữa lại đây. Sao không thấy dân gian hương hỏa tới lễ nhỉ?

Hoàng Vĩnh biểu đồng tình:

- Phải đấy, ngôi miếu này xem ra cũng lạ lắm.

Hương hỏa đạo nhân làm cỏ bằng liềm chậm rãi ngừng đầu lên nhìn ba người khách rồi lại chậm rãi cúi xuống tiếp tục làm.

Cao Quang đưa mắt nhìn đạo nhân làm việc chậm chạp, lắc đầu ngao ngán nói:

- Xem cái điều ông ta cắt chậm như rùa thề kia thì cắt xong mé bên đông, cỏ ở mé tây đã mọc um tùm từ tám mươi đời rồi, làm hết đời cũng chẳng hết cỏ trong sân.

Thiếu Bạch hỏi bằng quơ:

- Không hiểu vị trụ trì ngôi miếu này có đúng tuổi tác già nua như vị hương hỏa đạo nhân kia?

Khi trước, lúc chàng đặt chân tới chốn này chỉ là một đứa trẻ năm sáu tuổi gì đó. Chỉ bởi vì ngôi miếu khuôn viên quá rộng mà tất tât chỉ có một ngài trụ trì cùng một đạo nhân lo việc đèn nhang nên bước vào khỏi cổng là tự nhiên thấy ớn lạnh xương sống liền, vì vậy Thiếu Bạch mới còn ấn tượng sâu đậm trong trí. Đi hết con đường nhỏ lát gạch đỏ, ba người tới cổng trong, cảnh vật đột nhiên thay đổi hẳn. Chỉ thấy những cây bạch dương đứng cao muốn chọc thủng mây. Khoảng đất trống ở giữa đều bị những gốc cây bạch dương choáng hết, lá rụng ngập lên thành đồng, như thể cả mấy tháng trời rồi không có ai quét dọn.

Hoàng Vĩnh nhìn những đồng lá trên mặt đất, thấp giọng nói:

- Trong sân trong này, nhà ngang phòng trống rất nhiều, tại hạ xem chúng ta cũng chẳng cần phải vào đại điện làm gì, sợ làm kinh động ngài trụ trì, chúng ta tùy tiện chọn lấy một phòng ở nhà ngang ngồi nghỉ được rồi.

Thiếu Bạch nói:

- Thì theo ý kiến Hoàng huynh vậy.

Đảo mắt, chậm bước đi về dãy phòng mé tây, Cao Quang đi vượt lên trước, đẩy cửa bước vào, chỉ thấy một cái bệ có màn màu vàng, tuy còn mới nhưng bụi bám đầy. Hoàng Vĩnh thót giắt mình nghĩ bụng: - Cái ngôi Quan vương miếu này chỗ nào cũng thấy lạ lắm, thật là cổ quái, tường trắng toát, bức màn vàng còn mới, với tình trạng này đáng lẽ phải đông khách thập phương tới chiêm bái, người đi rầm rập mới phải chứ sao lại vắng vẻ lạnh lẽo quá chừng như thế này? Cao Quang nhìn quanh lên tiếng hỏi: - Minh chủ coi gian phòng này như thế nào? Thiếu Bạch sẽ gật đầu đáp:

- Chúng ta ngồi nghỉ trong phòng đi, đợi đêm xuống hãy lên đường đi Bạch Hạc bảo.

Hoàng Vĩnh quẳng đẩy trên vai xuống, ngồi phệt xuống dưới đất xếp bằng tròn, nhắm chặt mắt vận khí điều tức, nhưng rốt cuộc vì trong lòng cứ thắc mắc mãi về cái cổ quái của Quan vương miếu nên không sao để lòng thành thoi mà đưa chân khí chạy đều khắp các mạch huyết trong người. Chàng hé mắt nhìn, thấy Thiếu Bạch và Cao Quang đã nhập định, hồn vía đã cho bay đâu đâu. Thấy vậy

Hoàng Vĩnh rón rén đứng thẳng người dậy, khẽ bước ra ngoài. Chàng chưa ra khỏi cửa, hốt đã thấy hương hỏa đạo nhân cầm liềm dò theo con đường lát gạch đỏ đi thẳng tới đại điện. Hoàng Vĩnh hít một hơi, nghĩ bụng:

- Chẳng hiểu lão công nhân vào trong đại điện có phải là để báo cáo với ngài trụ trì về hành tung của bọn ta chăng?

Trong lúc mãi nghĩ ngợi vẫn vơ như thế, lúc chàng ngóc đầu lên nhìn thì đã chẳng thấy bóng của hương hỏa đạo nhân đâu cả. Là người cẩn thận, thấy vậy Hoàng Vĩnh bỏ ý ra ngoài, trở về chỗ cũ, ngồi xuống xếp bằng tròn, giả vận khí điều tức, trong lòng chàng không ngớt toan tính: - Nhất định lão hương hỏa đạo nhân đã sớm thấy bọn ta, rõ ràng là lão có ý báo cáo, điều này không còn phải nghi ngờ gì nữa, trong chớp mắt ta phân tâm lão có thể biến mất, nếu không phải tay khinh công thượng thừa thì quyết không làm sao nổi, xem thế lão hương hỏa đạo nhân dáng dấp yếu ớt kia không phải là một vị muốn lẩn tránh bụi trần thì cũng phải là một tay đại đạo ngang dọc trên giang hồ. Ngài trụ trì miếu Quan vương này nếu như không phải là người siêu phàm xuất chúng quyết không thể nào khiến cho lão hương hỏa đạo nhân một lòng trung thành hầu hạ.

Hoàng Vĩnh lại âm thầm nghĩ tiếp. Nhắm tính vị trí chỗ lão đạo nhân biến mất, chỗ đó cách căn phòng nhà ngang gần nhất cũng phải có đến ngoài một trượng, trừ phi lão nằm xoài, nấu mình trong một bụi hoa gần bên, nếu không, khinh công của lão còn cao hơn chàng nhiều. Ý nghĩ dồn dập đến trong đầu óc chàng, chàng liên tưởng tới việc năm xưa Tả Giám Bạch đến chốn này, theo như lời mình chủ nói khi người tới, ngôi Quan vương miếu cũng vẫn hoang vắng như bây giờ. Tả Giám Bạch là chương môn của một môn phái võ bồng thành linh đặt chân tới đây, đâu phải là chuyện tình cờ, không duyên cớ? Càng nghĩ, Hoàng Vĩnh càng thấy bên trong ắt phải có cái gì chứ không thể không được, xem ra tòa Quan vương miếu này chỉ sợ cũng có liên quan mật thiết với việc Bạch Hạc môn bị thảm sát. Chỉ tiếc lúc mình chủ tới đây tuổi còn quá nhỏ, trong trí nhớ không lưu lại điểm khả nghi nào thôi.

Ngoảnh lại nhìn hai người, thấy họ vẫn ngồi thiền định chưa tỉnh, lại không tiện đánh thức, Hoàng Vĩnh đành cố nén mối nghi hoặc trong lòng, nhắm mắt làm ra vẻ ngồi thiền nhưng kỳ thực ngấm canh cho hai bạn. Thì ra người tụ tập nội công thượng thừa, sau khi nhập định rồi, sóng lòng không dậy, thần trí phiêu diêu trên ngoại vật, thính giác do đấy cực kỳ tinh tế, trong vòng mấy trượng tiếng lá khô rụng cũng còn nghe rõ mồn một, nhưng trong lúc vận khí điều tức thì lại khác,

tai mắt mất hết cả lanh lợi, rất dễ bị ám hại.

Hoàng Vĩnh thấy hành động của lão hương hỏa đạo nhân đã động mỗi nghi ngờ rồi nên đặc biệt lưu ý động tĩnh xung quanh.

Quả nhiên chàng thấy những tiếng bước chân rất nhẹ chầm chậm vắng lại. Sẽ hé mắt, sực thấy bóng người bắn tới, chính là lão hương hỏa đạo nhân, tay cầm liềm làm cỏ.

Chỉ thấy lão lăm la lăm lét, thò đầu vào dáo dác ngó một hồi, đột nhiên thụt ra, Hoàng Vĩnh hoảng kinh nghĩ bụng: - Quả không ra ngoài sự liệu đoán của ta, lão thò đầu vào giây lát rồi quay đi, không hiểu định giở thói gì đây?

Nghĩ rồi, Hoàng Vĩnh sẽ thò tay vào trong người móc lấy hai cây ám khí, nắm chắc trong tay lấy thế sẵn sàng chờ địch.

Chẳng dè đợi sót cả ruột mà cũng chẳng thấy động tĩnh gì cả, lão hương hỏa đạo nhân nhất định không trở lại.

Đợi một lúc lâu nữa, Thiếu Bạch và Cao Quang ngồi thiền xong, Hoàng Vĩnh thở ra nhẹ nhõm, đánh tiếng: - Huynh đệ định thỉnh giáo minh chủ một việc, không hiểu có nên không?

Thiếu Bạch cười bảo:

- Có chuyện gì xin nói cho nghe, tiểu đệ biết sẽ nói hết. - Minh chủ, năm xưa lệnh tôn tới đây không hiểu để làm gì? Thiếu Bạch vắt óc, nghĩ ngợi hồi lâu đáp:

- Ngày ấy, tại hạ còn bé không nhớ được rõ, hình như gia phụ tìm đến thăm hỏi ngài trụ trì thì phải.

Hoàng Vĩnh bỗng đứng phắt dậy, chạy vụt ra khỏi phòng, đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi trở vào hỏi: - Minh chủ còn nhớ lệnh tôn lưu lại ở đây bao lâu không?

- Hoàng huynh hỏi miết chuyện cũ, phải chăng đã thấy có chỗ khả nghi ở Quan vương miếu này?

- Thiết nghĩ Tả lão tiên bói coi sóc việc cả một môn phái, công chuyện phải bề bộn lắm, tòa miếu Quan vương này nếu không phải là chốn thanh tịnh để nghỉ ngơi, tại sao Tả lão tiên bói lại đột nhiên tới làm gì? Bên trong ắt phải có nguyên nhân, tại hạ đoán bừa thế thôi, minh chủ hốt nhiên nghĩ việc đến đây để tránh tai mắt của kẻ địch dòm ngó, hiển nhiên minh chủ còn nhớ rất rõ và rất thích cảnh hoang vắng tĩnh mịch của tòa miếu này.

- Đúng thế!

- Do đấy, tại hạ dám lớn mật đoán liều rằng khi xưa minh chủ cùng lệnh tôn tới đây, cảnh Quan vương miếu vẫn thế, vẫn vắng vẻ hoang sơ, ấn tượng đó ăn sâu trong ý thức minh chủ đến nỗi khi cần tìm một chỗ không người héo lánh để nghỉ ngơi trước khi trở về Bạch

Hạ bảo là mình chủ nghĩ đến nó liền!

Thiếu Bạch gật gù:

- Nếu không phân tách rạch ròi như Hoàng huynh thì tại hạ cũng không nhớ ra. Phải rồi, ngày đó theo chân tiên phụ tới đây, hình như tiên phụ có hẹn với một vị bằng hữu ở chốn này thì phải.

- Minh chủ thử nhớ kỹ coi, người bạn mà lệnh tôn hẹn gặp là nhân vật như thế nào? - Hồi đấy, tại hạ còn nhỏ, làm sao nhớ được nhiều. Tuy đáp vậy, nhưng Thiếu Bạch cũng ngửa mặt cố nặn óc, lục lọi ký ức, tiếp lời:

- Người bạn mà tiên phụ hẹn gặp hình như là một người rất thần bí, theo trí nhớ kém cỏi của tại hạ thì người ấy ngồi trên một cỗ xe hai ngựa tuyệt đẹp đánh tới.

Cao Quang thành linh xen vào nói:

- Việc đó cách đây không có bao nhiêu năm, không có khó gì để tra ra cho rõ. Tại sao chúng ta không gặp ngay vị trụ trì ngôi miếu này mà hỏi?

- Đệ cũng có ý ấy, không hiểu mình chủ định sao? Thiếu Bạch đáp:

- Nhị vị cũng có một kiến giải, như vậy chắc không đến nỗi sai. Cao Quang đứng vùng dậy, láu táu nói: - Chúng ta đi ngay bây giờ chứ? Hoàng Vĩnh nói:

- Theo ý của đệ, tòa Quan vương miếu này ngài trụ trì không phải là một nhân vật tầm thường, vậy trong lời ăn tiếng nói chúng ta phải hết sức giữ lễ phép, mà đồng thời cũng phải hết sức dè dặt đề phòng, nếu như không gặp nước bất đắc dĩ, tốt nhất là mình chủ chẳng nên nói thân phận ra làm gì.

Thiếu Bạch gật đầu:

- Nhị vị có lòng giúp như vậy, tại hạ cảm kích bất tận.

Quá cảm động vì chân tình của hai bạn, Thiếu Bạch dơm dóm nước mắt, vòng tay vái tạ. Hoàng Vĩnh, Cao Quang hoảng hốt, vội vàng hoàn lễ, nói: - Nếu không có mình chủ ra tay hòa giải thì hai anh em chúng tôi đều vong mạng rồi, còn đâu đến ngày hôm nay. Còn sống ngày nào chúng tôi xin mang hết sức kém cỏi làm việc cho minh chủ.

- Nhị vị quá lời.

Nói xong chàng lấy tay chùi nước mắt chậm chậm bước ra đi.

Lúc bấy giờ mặt trời đã ngã non tây, ráng chiều rực đỏ cả chân trời, gió reo vi vưa trên những cành bạch dương lớn đứng âm thầm nghêu cao trong sân, cảnh chiều tuyệt đẹp nhưng vẫn không sao tẩy xóa đi được vẻ lạnh lẽo quanh quẩn của ngôi miếu. Hoàng Vĩnh nhanh chân bước lên trước, đi thẳng tới đại điện.

Cửa đại điện đóng im lìm, hai cánh, cánh nào cánh nấy rộng hơn

trượng, to tát.

Chỉ thấy lão hương hỏa đạo nhân đứng dựa vào một góc cửa, ngủ gà ngủ gật, tấm áo nâu sòng nhòa nhạt trong màu nắng chiều, cái liềm của lão tuệch dưới chân.

Hoàng Vĩnh đã biết lão là tay mang một thân tuyệt kỹ trên người nên không dám khinh thường, sẵn tới vòng tay cung kính thưa: - Lão tiền bối...

Hương hỏa đạo nhân từ từ mở cặp mắt ra, nhìn Hoàng Vĩnh từ đầu tới chân hồi cộc lốc:

- Có gì chỉ giáo? Hoàng Vĩnh nói:

- Anh em chúng tôi nhân đi qua Nhạc Dương, từ lâu đã nghe đại danh của ngài trụ trì Quan vương miếu nên đặc biệt tới xin bái kiến để tỏ lòng ngưỡng mộ. Dám xin lão trượng thay mặt vào bầm cho một tiếng.

Hương hỏa đạo nhân hơi giật mình, nhưng rồi gượng cười đáp: - Ba vị tới tiếc rằng không đúng lúc.

Cao Quang sốt ruột hỏi lại: - Thế nào là không đúng lúc?

- Ngài trụ trì ba ngày trước đây đã ra đi rồi. Hoàng Vĩnh cười làm thân hỏi: - Lão trượng có biết ngài đi đâu không? Hương hỏa đạo nhân lắc đầu cười đáp:

- Miếu Quan vương này, khách thập phương không nhiều, ngài trụ trì của tề miếu bên mình không có việc gì gấp, cho nên tùy hứng, tới chỗ nào thích cũng có thể nán lại chơi, hành tung như hạc nội mây ngàn, rất khó mà nói được ngài đi về đâu.

Cao Quang chen vào hỏi:

- Toàn Quan vương miếu này mái điện huy hoàng, nhà ngang dãy dọc kể không dưới trăm gian, thế cũng kể được là một tòa đại miếu, chẳng lẽ lại chỉ có một mình lão trượng thôi sao?

Hương hỏa đạo nhân vờn vai, cười đáp:

- Cổ miếu già này vườn hoang cỏ mọc cao đã làm bạn với lão phu mấy mùa nóng lạnh rồi. Tuy cũng tỉnh mịch một chút đấy, nhưng cái phần tỉnh mịch này ở nhân gian ít có, ba vị khỏi cần cảm thương cho lão phu, dù rằng những ngày ngài trụ trì có mặt ở nhà, ngài cũng rất ít khi han hỏi.

Nói đến đây, lão thủng thẳng cúi xuống nhặt liềm, lạnh lùng tiếp lời: - Ngày hôm nay lão phu nói chuyện như vậy là đã quá nhiều. Nói xong lão liền quay đi.

Cao Quang nháy Thiếu Bạch nói: - Lão già này coi bộ khó chịu quá.

Cao Quang nói oang oang cái miệng, hẳn là Hương hỏa đạo nhân phải nghe thấy, nhưng lão cứ lờ đi, làm như chẳng nghe, cứ dần

bước.

Hoàng Vĩnh thành linh cao giọng nói: - Chúng ta thử vào trong điện coi xem sao.

Chỉ thấy vị hương hỏa đạo nhân dừng ngay bước lại, hơi do dự một chút, cuối cùng lại cất bước đi.

Cao Quang chặn hữu thủ lên cánh cửa, hỏi: - Có cần phải vào trong điện xem? Thiếu Bạch ngăn:

- Không nên làm hỏng cửa người ta.

Cao Quang sẽ vận sức đẩy nhẹ, chẳng dè cánh cửa gỗ vẫn trơ ra, chẳng hề suy chuyển chút nào. Thấy vậy Cao Quang cau mày,

Hoàng Vĩnh sẽ giọng nói:

- Bên ngoài không thấy khoen, chắc là bên trong phải có người cài then. Cao Quang lẳng lặng dùng hai thành nội lực lại đẩy.

Vẫn chẳng ăn thua gì. Cao Quang nóng mặt lắm lắm:

- Lão gia này không tin đẩy không nổi mi.

Bèn vận ngay năm thành công lực đẩy. Cao Quang vốn luyện môn Đồng tử Hỗn Nguyên khí công, mang toàn lực ra, cánh tay có sức mạnh ngàn cân, giờ đây dùng một nửa, vị chi cũng có năm trăm cân khí lực.

Chỉ nghe đánh rắc một tiếng, cánh cửa theo tay đẩy toác ra đổ sầm xuống đất. Thiếu Bạch hơi cau mày, nhẹ thở dài nói: - Phá vỡ cửa điện trong miếu, rồi ăn làm sao, nói làm sao với người ta đây?

Cao Quang cười đáp:

- Minh chủ khỏi lo, đền họ một ít tiền là xong.

Cất bước xông đi đầu vào trong điện, Hoàng Vĩnh, Thiếu Bạch đành phải đi theo.

Những cửa trong đại điện đều đóng chặt, trong điện ánh sáng lờ mờ, bọn Thiếu Bạch tuy có mục lực hơn người, nhưng vừa ở ngoài sáng hốt nhiên bước vào chỗ tối cũng có chỗ nhìn không được rõ. Mơ hồ như có tiếng động rất nhẹ ở đâu đó, nhưng tiếng động này vụt tắt ngay. Thiếu Bạch nước tinh thần nhất, tai mắt do đầy cực kỳ linh mẫn, tiếng động kia tuy thật nhỏ chàng vẫn nghe rõ mồn một, tựa hồ như tiếng bước chân người.

Trừng mắt nhìn, chỉ thấy một bức Quan vương thần tượng cao hơn một trượng ngồi ở chính giữa. Hai bên có Quan Bình, Châu Thương đứng hầu. Tượng Châu Thương hai tay đỡ cây Thanh Long Yểm Nguyệt đao, râu ngắn như mác, hai mắt tròn xoe, trông đáng điệu cực kỳ uy mãnh dễ sợ.

Trừ một cái bệ với ba bức tượng thần cao lớn ra, trong đại điện trống trơn, không còn vật gì khác.

Ráng chiều tắt lịm ở chân trời, hoàng hôn buông xuống, trong đại điện lại càng tối tăm u ám.

Hoàng Vĩnh sẽ giọng hỏi: - Minh chủ có nghe thấy gì không?

- Hình như có tiếng bước chân người rất nhẹ. Cao Quang nóng nảy xen lời:

- Cần biết đó là tiếng gì, lục soát trước là tức khắc biết! Hoàng Vĩnh can:

- Người vật trong miếu này không thứ gì là không cổ quái, chúng ta không nên khinh suất. Cao Quang rút đôi phán quan bút:

- Đệ lung từ bên trái sang bên phải, Hoàng huynh từ bên phải sang, xin minh chủ đứng ở giữa điện tiếp ứng cho hai mặt.

Dứt lời, không đợi Thiếu Bạch và Hoàng Vĩnh đồng ý, hần học tốc chạy sang cánh trái. Hoàng Vĩnh rút trường kiếm nói: - Xin minh chủ bảo trọng mình vàng.

Nói xong hần chạy sang bên mặt tìm.

Sau một hồi làm quen với bóng tối, Thiếu Bạch đã nhìn rõ cảnh vật trong đại điện, chợt thấy bên tường mé phải bức Quan vương thần tượng, bức tranh "Nguyệt hạ bàn thiên đồ" hơi lay động, bất giác chàng thót giật mình, nghĩ bụng: - Bức họa trên tường kia vì có gì lại di động? Hoàng Vĩnh nói không sai, trong miếu Quan vương này người hay vật gì cũng hết sức cổ quái.

Chợt một ý nghĩ sáng lóe lên trong óc, chàng thầm nhủ:

- Phải rồi! Chắc là bức Nguyệt hạ bàn thiên đồ (ngồi thiên dưới trăng) kia là một cái cửa hầm không chừng.

Ý nghĩ ấy nhen lên, càng nghĩ càng thấy không sai chút nào, nhất là đem đối chiếu với tiếng động bước chân người nghe được hồi ban đầu, hợp tình hợp lý vô cùng. Đang chực cất bước đi đến coi lại xem sao, hốt nhiên nghe tiếng bước chân người rất nhẹ vang lên tự đằng sau lưng.

Thiếu Bạch ngẫm vận chân khí, quay phắt người lại: Lão hương hỏa đạo nhân già nua! Không hiểu lão vào trong điện từ hồi nào!

Thiếu Bạch giật bắn người, nghĩ bụng:

- Người này đến im như không, rõ ràng là tay cao thủ có một thân võ công thượng thừa! Hai con mắt sáng quắc của hương hỏa đạo nhân từ từ quét qua mặt Thiếu Bạch, lão cất giọng hặc hỏi: - Mấy vị xông càn vào đại điện, phá vỡ cánh cửa, không hiểu toan tính gì?

Thiếu Bạch cười nhẹ đáp:

Chúng tôi vào trong điện lạy thánh tượng đây không phải là một hành động vượt lễ, phạm điều cấm kỵ, còn việc làm hư hại cửa, chúng tôi

sẽ thường hần hỏi.

Hương hỏa đạo nhân thấy lời nói:

- Khách không nhận thấy lời nói của mình quá khinh bạc ư? Thiếu Bạch đỏ mặt hỏi: - Vậy theo ý lão trượng thì sao?

Đạo nhân đáp:

- Theo ý lão phu thì mấy vị đã đi xộc vào trong điện, phá cửa thì phải chịu xử theo quy luật bốn miếu.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Lão nhân này kín miệng lắm, sợ cạy răng cũng không nói, đã đến nước này chỉ còn cách đối xử lỗ mãng với lão họa may ra biết được một đầu mối nào chăng?

Đã quyết, sam sầm nét mặt, chàng gần giọng nói:

- Nơi chùa chiền, chốn đình miếu có thánh tượng phải để cho khách thập phương tới chiêm bái, như thế cửa ngõ phải thường xuyên mở rộng, nay quý miếu cửa lúc nào cũng đóng im lìm, không cho ai vào thật lạ quá nhỉ!

Hương hỏa đạo nhân đột nhiên buông tiếng cười lớn nói:

Những quân lỗ mãng như ba vị lão phu đã thấy không phải là ít, và cửa đại điện kia không phải lần đầu tiên bị người xô gãy, chỉ có điều, những người ấy đều đã hân hạnh được bốn miếu trừng trị theo văn phép.

Hoàng Vĩnh ở đâu chen vào đỡ lời:

- Quý miếu có luật lệ gì? Xử những người xông vào đại điện cách nào? Bọn tại hạ rất muốn được nghe trước.

Thì ra, Hoàng Vĩnh Cao Quang tìm tòi cả hồi lâu vẫn không thấy gì, liền từ ở đằng sau bức thần tượng vòng ra.

Hương hỏa đạo nhân cười nhạt nói:

- Ba vị chắc chưa trông thấy quan tài thì không khóc đâu nhỉ?

Đột nhiên quật ngang một chưởng sấm sét, chưởng phong réo lên ào ào vào tường dội ngược trở lại lạnh người. Thiếu Bạch nghĩ nhanh:

- Công lực của người này thật ghê gớm...

Hốt thấy tường vách hai bên cửa rần rần chạy đâu lại, bít kín lối ra vào điện, ánh sáng dù rằng yếu ớt tới đâu cũng tắt ngấm, trong điện tối đen như mực.

Hoàng Vĩnh vội vàng vũ lộng trường kiếm lao vút về phía lão Hương hỏa đạo nhân đang đứng.

Chẳng dè trong nháy mắt công phu ấy, lão đã biến đi đâu mất tích.

Trong điện tối om và yên lặng đến nghe cả tiếng thở, Thiếu Bạch sẽ giọng nói: - Nhị vị huynh đệ không được chạy lộn xộn, đề phòng ám

toán.

Cao Quang dùng song bút hộ trợ lấy ngực, hậm hực mắng:

- Thậm thậ thậ thậ đánh lén thệ đầu phải là tay anh hùng, có giỏi thì đầo thườg thữ sức một trận cho biết, đừng chọc Cao tam lão gia các người. Lão gia diên tiết cho một mồi lửa thì rồi đời Quan vườg miếu các người.

Cao Quang chửi toáng lên cả một hồi lâu mà chẳng thấy đối phương trả lời. Hoàng Vĩnh bỗng lên tiếng can:

- Cao huynh, đừng chửi nữa, huynh to tiếng như thế chẳng khác gì báo cho kẻ địch biết vị trí chỗ chúng ta đứng, kẻ địch lại càng mừng.

Thiếu Bạch cũng nói:

Đúng vậy, càng bị đẩy trong cảnh ngặt nghèo, hiểm ác, chúng ta lại càng cần phải thật bình tĩnh mới được.

Cao Quang nể Thiếu Bạch nên riu rít nghe lời im bặt, Hoàng Vĩnh thì thầm:

- Trước tiên chúng ta hãy lui về một góc điện nấp rồi sau đó thông thả hẳn tính đường ra.

Thiếu Bạch cho là hữu lý, ba người tức thời đề tụ chân khí sẽ đi về góc phía đông điện, ngồi dựa lưng vào tường chờ đợi. Cái cách lấy tĩnh để đối phó với sự biến của ba người quả nhiên hiệu nghiệm, khoảng chừng công phu dùng xong một chén trà, căn điện âm u oang lên giọng nói lạnh lùng của Hương hỏa đạo nhân: - Hiện tại các vị chỉ có một con đường sống, bỏ binh khí chịu trói, lão phu dẫn đến gặp ngài trụ trì của bốn miếu, nếu không nghe, y vào một chút bản lĩnh xoàng xĩnh, liều mạng chống cự thì chớ trách lão phu tàn ác! Thiếu Bạch nhắm chừng nơi phát xuất của tiếng nói, hình như là ở phía sau lưng thần tượng, tức thời chàng dùng thuật truyền âm bảo bạn: - Xem chừng lão vẫn chưa biết chỗ chúng ta nấp, vậy kệ lão muốn nói gì thì nói.

Giọng nói lạnh lẽo lại vang lên đập vào tai:

- Được lắm, các người tính chơi trò cút bắt với lão phu đây phải không? Chưa cho các người thấy một chút lợi hại của lão phu thì các người còn chưa kinh!

Thiếu Bạch bận này thì nghe cẩn thận lắm rồi, tiếng nói của đối phương đích thị là phát ra từ đằng sau bức tượng thần Quan vườg cao lớn. Cao Quang ngưng tụ công lực, lăm lăm cặp phán quan bút dùng thuật truyền âm thuật nói: - Lão già trời đánh ấy núp ở đằng sau bức tượng thần, mình chủ và Hoàng huynh lược trận để tại hạ thịt lão.

Thiếu Bạch nắm tay Cao Quang ngăn:

- Cao huynh không được liều lĩnh, đợi chút nữa xem sao.

Lại công phu ăn rồi một bữa cơm trôi qua, lão Hương hỏa đạo nhân bật tiếng, Thiếu Bạch và hai bạn đã thấy sốt ruột không chịu được rồi, hốt thấy hai con mắt của pho tượng thần Quan vương cao lớn tia ra hai luồng sáng rực, cái đầu to ngo ngoàng, quét tứ phía. Thiếu Bạch lạnh mình nghĩ bụng: - Thì ra trong đại điện này chỗ nào cũng ngầm đặt cơ quan, hai con mắt của pho Quan vương thần tượng phát được ra hai luồng sáng rực như đèn thì chắc hai pho tượng Quan Bình và Châu Thương cũng phải có chỗ hiệu dụng.

Trong lúc Thiếu Bạch mãi nghĩ, cả chàng và hai bạn đã đã phơi ra trong luồng sáng. Một tràng cười đắc ý của Hương hỏa đạo nhân lại vang lên: - Rồi rồi, giờ phút này lão phu chỉ khẽ nhắc tay phát động cơ quan là trăm ngàn mũi tên tầm độc sẽ theo khắp hướng bắn tới, vậy đây là cơ hội chót đấy nhé, không buông khí giới chịu trời định chết chắc?

Cao Quang đứng phắt dậy nói:

- Lão có giỏi hãy chường mặt ra đấu với Cao tam gia ba trăm chiêu nào.

Đứng ở địa thế bất lợi mình không trông thấy đối phương trong khi đối phương thấy rõ từng cử động của mình, Hoàng Vĩnh sợ Cao Quang quá nóng xông tới thì thế nào cũng nguy nên vội vàng ngăn: - Cao huynh đừng lỗ mắng, chúng ta phải đợi nghe mình chủ phát lệnh.

Thiếu Bạch ngậm ngừng tụ công lực, sẽ giọng nói:

Chúng ta thiếu lịch duyệt, vừa rồi tuy chính mắt có thấy đối phương quật ngang một chưởng nhưng không để ý nhìn kỹ vị trí nút cơ quan, giờ đây bình tâm nhận xét đầu mối những nút cơ quan trong đại điện này hình như đều ở pho Quan vương thần tượng, tiếng nói của Hương hỏa đạo nhân hình như cũng phát ra từ đấy, nếu tại hạ nghĩ không sai thì pho tượng cao lớn kia là pho tượng rỗng, đối phương ẩn ở trong.

Hoàng Vĩnh cũng nói:

- Huynh đệ cũng có ý nghĩ như mình chủ. Cao Quang bàn:

- Nếu như quả đúng nút cơ quan nằm trong bức tượng cao lớn kia chúng ta đợi gì mà không hợp lực phá hủy đi?

Thiếu Bạch đáp:

- Tình thế lúc này kẻ địch ở trong bóng tối còn ta ở ngoài sáng, nếu không phải bắt đặc dĩ không nên vội xuất thủ.

Cao Quang bực tức nói:

- Chẳng lẽ cứ chờ phí thời gian với họ mãi thế này?

- Cao huynh bình tĩnh một chút đi, việc gì mà nóng thế. Mình chủ tự

khắc sẽ định liệu. Đang nói chuyện, luồng ánh sáng dữ dội pha vào mặt ba người đột nhiên tắt phụt, trong đại điện tối thui dễ sợ. Hoàng Vĩnh hấp tấp khẽ giọng nói: - Minh chủ, Cao huynh, chúng ta mau dời chỗ đi.

Không đợi Hoàng Vĩnh phải giục, Thiếu Bạch và Cao Quang đã nhanh nhẹn tràn người sang bên. Thiếu Bạch nói:

- Xem điệu lão Hương hỏa đạo nhân cũng không phải là nhân vật đầu não ở Quan vương miếu này đâu, chắc là lão đang xin chỉ thị, nếu lão quyết định được hẳn đã xuống tay hạ độc thủ rồi.

Cao Quang đột nhiên xen vào nói:

- Chờ đợi mất thời giờ như thế này không hay, đợi địch tấn công chi bằng mình ra tay tấn công trước, tại hạ có ngu kiến ấy, minh chủ nghĩ sao?

- Thế cũng được nhưng hiện tại ta không rõ thế địch, xông đánh bừa không biết có thắng không, thôi, ráng chờ chút nữa xem có biết được gì thêm.

- Nhưng thế cũng không khác gì cho đối phương cơ hội điều động người tới. Hoàng Vĩnh đỡ lời:

- Đúng như thế đấy, phương ngôn vẫn nói "muốn bắt người hãy bắn ngựa trước, bắt giặc phải bắt tên cầm đầu" nếu như lão Hương hỏa đạo nhân không phải nhân vật đầu não chúng ta đấu cho may mắn bắt được cũng ích lợi gì? Trong khi lại đập cỏ làm rắn hoảng, địch nhân thành ra có phòng bị.

Ba người bàn bạc với nhau toàn dùng thuật truyền âm để người ngoài khỏi hay biết. Đột nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên phá tan bầu không khí trầm tịch của căn điện u ám:

- Mấy chục năm rồi, chưa từng có một kẻ nào thoát ra khỏi gian điện này, bốn chung quanh tường toàn xây bằng thứ đá xanh cứng chắc. Chưa hết, chỗ nào cũng có cơ quan mai phục, tức thời mau mau buông khí giới, đi đến chính giữa điện đợi xử, họa may bảo toàn được tính mạng!

Cao Quang vốn nóng tính, nghe tức tối, không nhịn được nên lớn tiếng chửi:

- Đồ quân vô sĩ kia, nếu phải là nam nhi thì hãy ra đây. Cao tam gia không bằm người thành trăm mảnh thì không phải là con người nữa. Giọng nói lạ hừ nhạt đỡ lời:

- Thân đã rơi vào tuyệt địa, chín phần chết không có lấy một phần sống, còn giữ giọng hào khí, làm như là tay anh hùng dữ.

Lần này Thiếu Bạch và Hoàng Vĩnh không ngăn cản, để mặc Cao Quang nói để xem giọng nói đối phương xuất phát ở đâu. Cao

Quang lại oang oang cái miệng:

- Ai mượn nhà người khen! Đại trượng phu nam hán tử, chết mà sợ gì? Hốt nghe một giọng nói thanh tao đỡ lời:

- Con người ta ai cũng chỉ có thể một lần chết, thái độ của các hạ coi như không thật đáng bội phục, có điều nó không có giá trị nào cả. Cao Quang ngõ ngàng cả hồi lâu, không sao lên tiếng đáp được. Chàng không thể ngờ trong gian đại điện u ám này lại còn có nữ nhân. Thiếu Bạch và Hoàng Vĩnh cũng ngạc nhiên không kém. Ngồi Quan vương miếu quả nhiên người và vật gì cũng đều cổ quái, khoát lên một vẻ thần bí. Cao Quang im lặng hồi lâu, ngửa miệng lớn tiếng hỏi:

- Bà là ai?

Trong gian đại điện tối om tức thời rộn lên tiếng cười vang vọng mãi, tưởng như bất tuyệt. Mãi mới nghe có tiếng nói: - Ta là nhân vật chủ não mà quý vị muốn gặp đây. Khi chư vị mới đặt chân vào Quan vương miếu ta đã thấy chư vị rồi.

Cao Quang nói:

- Khi chúng tôi bước vào trong miếu không hề trông thấy một người đàn bà con gái. - Ta rành nghề cải trang, đội hàng trăm ngàn lốt, chư vị làm sao mà nhìn ra? Cao Quang nghe biết đối phương là một cô gái. Lời ăn tiếng nói dịu dàng, cơn giận bay hết, ôn tồn hỏi:

- Chúng ta bình sinh chưa hề quen biết nhau, nói chi đến chuyện thù oán, tất không có rồi.

Cô nương giam chúng tôi trong ngôi đại điện này làm gì?

Thiếu Bạch sẽ bảo Hoàng Vĩnh:

- Lạ quá! Theo tại hạ nhớ rõ, vị trụ trì tòa miếu này đâu phải là một nữ nhân!

- Thời thế biến đổi vô chừng, trên chốn giang hồ thiếu gì những bậc kỳ nữ. Vị cô nương đây có lãnh chức vị chủ trì cũng không phải chuyện đáng lạ.

Cô gái trong bóng tối đáp:

- Tất nhiên là phải có lý do, cứ theo con mắt ta xét đoán, ba vị đều là những nhân vật mới ra khỏi lều tranh, mà vị nào cũng đều có một thân võ công không tệ.

Cao Quang hỏi:

- Biết võ thì can hệ gì tới cô nương mà cô nương giam chúng tôi trong đại điện? Thiếu nữ cười dòn đong đánh đáp: - Tất nhiên phải có can hệ...

Ngừng giây lát nàng tiếp:

- Ba vị mới bước chân vào giang hồ, không quen mấy người, chính

hợp với điều kiện của chúng tôi.

- Điều kiện gì?

- Ta muốn thân nạp ba vị vào môn hạ Quan vương miếu, không hiểu ba vị nghĩ sao? - Cô nương sớm bỏ cái ý nghĩ ấy đi, Cao mỗ đường đường là thân nam nhi, vai năm tấc rộng thân mười thước cao...

- Hàng môn hạ đệ tử ở Quan vương miếu ta ai mà không vai năm tấc rộng, thân mười thước cao, đường đường nam nhi, đâu phải chỉ có ba vị mới vậy? Hà huống chư vị đã bị hãm vào tuyệt địa, không vào Quan vương môn không xong vì tội biết quá nhiều bí mật, ta không thể thả ba vị được.

- Vị tất đã đến nỗi thế, nếu như đàng hoàng mà đánh nhau, ba người bọn tại hạ dám chắc không thua bọn cô nương.

Cô gái bí mật lạnh lùng đáp:

- Được! Ngông nghênh lắm, đã không nghe lời ta khuyên, ta xin vô phép vậy, cho nếm thử một chút lợi hại, chư vị van cầu ta cũng vậy. Nói đến đây, tiếng nói im bặt, thiếu nữ như thể đã bỏ đi rồi, nói với người khác ích gì? Dẫu sao người khác cũng không sao quyết định được.

Trong lúc nghĩ ngợi, bỗng sực nhớ giọng nói ấy như thể đã được nghe ở đâu rồi, chỉ có điều nhất thời không thể xác định ngay được. Thiếu Bạch và Hoàng Vĩnh lúc đó bỗng vùng đứng dậy, cẩn thận nhẹ bước rón rén đi tới. Cao Quang dẫu sao cũng có chút tế nhị, thấy hai bạn cử động, biết ngay hai người đã xác định được vị trí chỗ tiếng nói phát xuất nên chực xuất thủ đây, nên cố ý nói thật to: - Lão gia bảo cho mà biết, nếu không mau mau mở rộng cửa điện cho chúng ông ra, ông cho một mối lửa là Quan gì chớ Quan gì cũng tan tành, hòn ngói cũng đừng mong còn.

Thiếu Bạch và Hoàng Vĩnh thừa cơ, thật nhanh sấn tới trước mặt pho tượng thần. Hoàng Vĩnh đưa tay sẽ sờ thấy cứng và lạnh toát, biết ngay pho Quan vương miếu thần tượng đúc bằng sắt, bất giác cau mày dùng phép truyền âm nhập mật hỏi Thiếu Bạch: - Minh chủ, không xong rồi, nó bằng sắt, giờ tính sao đây?

- Để đẩy thử xem.

Đáp rồi, Thiếu Bạch ngậm ngưng tụ công lực, bất thành linh dùng hết cả mười hai thành, song thủ chận vào pho tượng, xô mạnh. Quả nhiên nội lực của Thiếu Bạch mạnh kinh người, pho tượng rung rinh, những tiếng ầm ầm liên hồi chuyển động nghe đinh tai.

Thiếu Bạch và Hoàng Vĩnh bàng hoàng, còn đang cố nghe xem sao, bỗng ánh sáng lóe lên từ cặp mắt pho tượng thần tia ra cùng lúc với

làn hương thơm quyện bay từ miệng Quan vương. Sức biết đã không còn kịp, hai chàng thanh niên vô dũng đành chịu sa cơ.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 9

Cảnh cũ điều tàn

Ánh sáng đỏ lóa lên mau lẹ rồi chợt tắt, đại điện lại trở về với cảnh tối tăm. Cao Quang thoáng nhìn thấy Thiếu Bạch và Hoàng Vĩnh lão đảo muốn ngã, hoảng kinh trong lòng vội vàng tung mình nhảy bổ tới. Chỉ thấy mùi hương lạ sục vào mũi, chân chưa đứng vững người đã ngã quay đờ rồi. Không biết bao lâu thời gian đã qua đi, lúc ba người tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong một gian thủy lao, cổ tay và hai chân đều bị xích chặt bằng thứ sắt to bằng ngón tay cái, thêm nữa người lại bị quán chặt ba vòng dây gân bò buộc vào một cây cột đá, từ đầu gối trở xuống ngập trong làn nước.

Hoàng Vĩnh đảo mắt nhìn quanh, sẽ giọng hỏi: - Minh chủ tỉnh chưa?

- Tỉnh rồi!

- Họ chỉ cần mở nắp đá nút cửa nước thì không đầy một tiếng đồng hồ chúng ta chết sặc hết, vậy xin cố nhẫn nhịn không nên vùng vẫy.

Cao Quang chép miệng:

- Chúng nó buộc chặt và có phép tác thể này dầu có muốn vùng vẫy cũng không thể được. Thiếu Bạch nói: - Lợi hại nhất là ba vòng gân bò chặn lên mấy huyết lớn, ngoài cách dùng sức cốt pháp tránh chúng nó đi chứ không thì vận khí cũng thấy vướng.

Cao Quang nói:

- Dầu cho có dùng sức cốt pháp thoát được mấy vòng dây gân bò rồi giật đứt xích sắt cũng không có cách gì phá vỡ được bức tường đá kiên cố mà ra.

- Cao huynh nói vậy chẳng lẽ chúng ta bó tay chịu chết để mặc cho người muốn làm gì thì làm sao?

- Đề nghị rằng đối phương không giết chúng ta mà đem giam vào nhà thủy lao này là cũng có một ý gì. Trong tình cảnh này chúng ta không nên kháng cự, tại sao không dùng hơi sức tìm một cơ hội thích đáng thoát thân.

Thiếu Bạch cũng nói:

- Đúng thế, trong tình cảnh này, chúng ta nhẫn là tốt nhất, cố vận khí

điều tức cho khỏe rồi mọi chuyện tính sau.

Thiếu Bạch từ thuở nhỏ khổ quá nhiều rồi nên cũng có khác. Càng bị ở trong cảnh hiểm ác chàng lại càng gan lì, bình tĩnh. Cao Quang trái lại, chàng ức lắm về chuyện bị đánh thuốc mê, tính chửi toáng lên một trận cho sướng miệng, nhưng sau thấy Thiếu Bạch thản nhiên như không thì thầm hổ thẹn, nên thôi vì chỉ sợ mình chủ cười.

Chùng công phu ăn xong một bữa cơm, đột nhiên nghe thấy tiếng lạch cạch, ở bên cái nắp đã mở ra một cánh cửa, một thanh niên vận quần áo xanh giơ cao chiếc đèn lồng chậm bước đi vào. Y quét mắt nhìn ba người một lượt rồi lạnh lùng nói:

- Cách hay nhất là ba vị bỏ hẳn cái ý định trốn đi.

Soạt một tiếng, hắn rút phắt ngọn chủy thủ sắc bén khều dây gân bò. Thiếu Bạch ngằm đề chân khí, hai tay giăng mạnh, vòng sắt ở cổ tay theo đó đứt phụt.

Thanh y thiếu niên xĩa nhanh ngọn chủy thủ sang. Thiếu Bạch lách tránh, hấp tấp nói: - Tại hạ tuyệt không có ý động thủ.

Thiếu niên thâu chủy thủ, giơ cao đèn nói:

- Nội công của các hạ thâm hậu, thần lực kinh người, bội phục, bội phục!

Thiếu Bạch cười nhẹ không đáp. Thì ra việc làm đứt xích sắt chính chàng cũng không ngờ. Thanh y thiếu niên thò tay vào trong người lấy ra ba vuông khăn đen, nói: - Cởi thế này coi như chư vị đã hoàn toàn được thông thả, mong trước khi đi cũng xin phép đặt hình cụ.

Thiếu Bạch đáp: - Các hạ cứ tự tiện làm.

Thanh y thiếu niên nhanh nhẹn xuất thủ. Bọn Thiếu Bạch bị bịt mắt rồi đây có trông thấy gì đành hồi hộp chờ, chợt thấy vai đau nhói, buốt đại như thể bị vật nhọn cắm vào. Thanh y thiếu niên ha hả cười nói:

-

Yếu huyết ở vai ba vị đã được cắm một cây kim châm rồi, dầu cho v ốc ông tuyệt thế cũng chẳng thi triển được, vậy cách hay nhất là nên ngoan ngoãn.

Thiếu Bạch ngằm thử, quả thấy hai vai không thể nào cử động được, hoảng kinh nghĩ b ụng: - Thủ đoạn quả tàn độc! Đúng như rằng đi sai một nước thua cả bàn cờ.

Chỉ nghe thanh y thiếu niên bảo:

- Ba vị đều là những cao thủ tập luyện cả nội lẫn ngoại công, tuy hai tay không giơ lên được nhưng hai chân, tai mắt vẫn như thường, xin đi theo tại hạ.

Không cần chờ đối phương trả lời, hắn cất bước đi đầu. Hoàng Vĩnh

đi tiếp liền, đến Thiếu Bạch, Cao Quang đi sau chót, lắng nghe để định vị trí. Chỉ cảm thấy đường đi càng lên cao, như thể trèo lên những bậc. Sau một hồi đi như thế, địa thế trở nên bằng phẳng, gió mát mơn man như đã ra khỏi thủy lao, dưới chân cảm thấy mịn màng dị thường như thể đang dẫm lên thảm cỏ non.

Đi chừng công phu uống một chén trà nóng, bỗng nghe thiếu niên dẫn đường nói: - Ba vị có thể ngồi được rồi đây.

Trong tình hình hiện tại, ba người đều có ý phản kháng cũng không có lực, đành phải cứ riu ríu nghe lời, ngồi xuống. Thiếu niên lạnh lùng nói tiếp:

-Xung quanh chư vị có rất nhiều cao thủ canh giữ, bọn họ người nào cũng có ám khí tẩm độc. Nếu ba vị càn rỡ rắp tâm chạy trốn sẽ bị giết ngay tại chỗ. Ngừng giây lát, hần tiếp:

- Vị chủ trì của bốn môn sắp đến bây giờ, tại hạ mong rằng chư vị cứ thực thà đáp theo lời hỏi của người để khỏi bị đau đớn da thịt.

Cao Quang hừ nhạt nói:

- Đại trượng phu chết còn không sợ, sợ gì đau da thịt. Nếu như chủ trì nhà người mà hỗn xược với mình chủ đại ca ta thì Cao lão tam sẽ gọi tam đại tứ đại ra chửi cho mục mả. Thiếu niên giận dữ nói:

-Người mà chửi ấy à, lão gia thì có bề răng cắt lưỡi ngay! Hoàng Vĩnh gàn: - Cao huynh đừng nói gì nữa.

Cao Quang đành nuốt giận. Chỉ nghe tiếng bước chân dần xa.

Hoàng Vĩnh áp tai nghe ngóng một hồi rồi lên tiếng hỏi: - Minh chủ võ công cao cường, có cách gì nhỏ được cây kim châm không? Thiếu Bạch than: - Tại hạ đã thử rồi mà chịu.

- Huynh đệ trái lại có một cách... Cao Quang hấp tấp hỏi: - Cách gì, nói mau cho nghe coi.

- Cách này giản dị lắm, nhưng trước hết phải tìm cách tránh con mắt dòm ngó của các cao thủ vây quanh đây. Minh chủ xoay người lại tại hạ sẽ dùng răng nhỏ kim châm cho mình chủ.

Cao Quang khen:

- Chà! Hay và dễ dàng thế mà tại hạ không nghĩ ra.

Thiếu Bạch nhắm hướng, đột nhiên xoay nhanh người lại. Chợt khí lạnh rợn lên ào ào tới trước mặt, Thiếu Bạch nhanh nhẹn đề chân khí bốc mình lên, người bay ra ngoài ba trượng, tránh thoát đường đao của đối phương.

Bên tai tức thời vang lên tiếng cười ròn rã của nữ nhân: - Khá khen cho khinh công tuyệt diệu.

Thì ra, những người đứng canh đâu có xa xôi gì, họ chỉ ở cách ba bốn thước, nín hơi bất động thành ra biết hết từng cử động cùng lời

bàn bạc của bọn Thiếu Bạch. Tiếng người con gái lại đập vào tai: - Không cần các người ở đây nữa, lui đi.

Hai tay đại hán tức thời vâng dạ, xoay nhanh người đi. Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Bậy quá, đáng lẽ phải nghĩ ra những kẻ canh gác đứng gần bên mình mới phải!

Gió mát phơ phất, thoảng đưa hương thơm phấn sáp sộc vào mũi. Bọn Thiếu Bạch tuy mắt bị bịt kín, nhưng cũng biết người lạ đã tới trước mặt. Tiếng con gái đập vào tai:

- Các người cứ thật thà mà trả lời ta hỏi, ta không muốn dùng đến hình phạt. Thiếu Bạch hỏi:

- Cái ấy cũng còn tùy thuộc vào câu hỏi của cô nương, có thể chúng tôi không biết thì làm sao mà trả lời.

- Được, các người cứ yên trí, thế nào cũng trả lời được mà... Ngừng giây lát nàng tiếp:

- Các vị cho biết cao tánh đại danh, vì lẽ gì lại tới đây?

- Tại hạ là Tả Thiếu Bạch, còn hai anh bạn đây, một người là Hoàng Vĩnh, một người tên Cao Quang, chúng tôi tình cờ đến đây chớ không có mục đích gì hết, thiết tưởng cô nương cũng sớm biết thế?

- Chư vị đã tới đây, đã trông thấy nhiều bí ẩn của bốn môn, ta đâu có ý thả các vị cũng không thể được.

- Thế thì thế nào?

- Hiện tại có hai đường, thứ nhất chư vị gia nhập Quan vương môn, con đường thứ hai phải giam chư vị vào nhà thủy lao cho chư vị chết sạch.

Thiếu Bạch ngẫm nghĩ một lúc nói:

- Xin cô nương cho anh em chúng tôi về nhà thủy lao vậy.

Thiếu nữ quét mắt nhìn Cao Quang, Hoàng Vĩnh hỏi:

- Thế nào? Hai vị cũng muốn như người bạn về nhà thủy lao hay gia nhập Quan vương môn?

Hoàng Vĩnh đáp:

- Chúng tôi đã thề cùng sống chết, vậy để theo Minh huynh xuống cửu tuyền. Cao Quang đáp:

- Chết làm quỷ, dầu cho có bị đày xuống tám tầng địa ngục, lão gia cũng không để các người được yên.

Thiếu nữ cười nhạt nói:

- Ta giết người kể cũng khá nhiều rồi nhưng chưa khi nào gặp quỷ, ba vị đã có tình đồng sinh cộng tử với nhau thì ta hoàn thành cho vậy.

Thiếu Bạch vùng đứng phắt dậy nói: - Thế thì phiền cô nương dẫn

đường.

Đột nhiên chàng bước chéo sang một bước, đứng chắn trước mặt Hoàng Vĩnh. Đã có chu ẩn bị từ trước, Hoàng Vĩnh chỉ chờ có thể, há nhanh miệng cắn. Động tác của chàng mau lẹ cực cùng lại thêm nhận định vị trí chính xác nhưng động tác của thiếu nữ cũng mau lẹ không kém, nàng đột nhiên tung mình, vèo tới bên Hoàng Vĩnh, vung mạnh hữu thủ đánh liền.

Thiếu Bạch tung chân đá, chỉ nghe đánh bốp một tiếng, mặt Hoàng Vĩnh đã bị trúng một chưởng, người loạng choạng mãi mới đứng vững. Má phải sưng u lên. Thiếu nữ phản ứng quá mau lẹ thành thử mưu mô của Thiếu Bạch và Hoàng Vĩnh bất thành. Hoàng Vĩnh bị thối lui hai bước nên không thể nhổ kim châm cho Thiếu Bạch. Tuy nhiên ngọn đá của Thiếu Bạch tung ra thiếu nữ nhanh mắt tránh được nhưng cũng xạt quần, chút nữa thì nguy. Trong chớp mắt ấy, tuy thiếu nữ chiếm được thượng phong nhưng cũng kinh hoàng, mồ hôi toát ra lạnh người. Nàng thầm tính vừa rồi nếu Thiếu Bạch chỉ nhích đá về bên trái cỡ độ nửa thước thì dầu nàng có dùng thân pháp nào đi chăng nữa cũng không sao tránh thoát.

Hoàng Vĩnh vận khí, dần cơn đau ở má nói:

- Minh chủ, mắt chúng ta tuy không nhìn thấy gì nhưng cũng không thể nào ngồi chờ chết. Cao Quang xen vào:

- Phải đấy! Tung hoành một phen rồi chết thì chết.

Thiếu Bạch nói:

- Được, nhị vị dựa vào lưng tôi để tiện tiếp ứng cho nhau.

Cao Quang dạ ran, nhanh nhẹn bước sang đầu lưng với Thiếu Bạch, hốt nhiên gió lạnh rít lên, một đòn đao đâm chéo sang phía Cao Quang. Thiếu Bạch nghe tiếng gió, tức thời tung chân đá khiến đối phương vội vàng thu đao về. Thiếu nữ bỗng khanh khách cười vang nói: - Hay lắm, hào khí của ba vị kinh người, bản cô nương phải lãnh giáo, lãnh giáo!

Lời dứt, kiếm lia sang tấn công liền. Bị khuôn vải đen bịt kín, mắt chẳng trông thấy gì cả, bọn Thiếu Bạch phải dùng thính giác nhắm vị trí nhảy đường kiếm tàn độc của đối phương, gắng gỏi cầm cự như vậy được mấy hiệp đã thấy lúng túng lắm. Hoàng Vĩnh thầm nghĩ nếu cứ cục diện này tiếp tục thì cả ba đều tán mạng dưới đường kiếm của đối phương. Kéo dài chẳng có lợi gì, nhất định phải liều mạng hy sinh cố nhổ hai cây kim châm ở hai vai Thiếu Bạch, một khi Thiếu Bạch cử động như thường, vương vải đen ở mắt được tháo ra thì may có cơ sống. Ý đồ đã quyết, Hoàng Vĩnh liền ngưng thần nhắm chừng đường kiếm, đột ngột kêu lớn:

- Minh chủ để ý...

Người Hoàng Vĩnh cất lên, vèo sang bên Thiếu Bạch. Tuy vậy, hướng nhắm của Hoàng Vĩnh cũng còn sai một chút, chợt thấy cạnh sườn đau nhói, ra chàng đã hứng một kiếm. Thiếu Bạch vội vàng tung chân đá cho đối phương thu kiếm về, trầm giọng hỏi: - Hoàng huynh bị thương rồi sao?

Hoàng Vĩnh tự biết bị thương nặng, nghiêng rằng không đáp, nhào tới sát Thiếu Bạch há miệng cắn chặt đầu kim châm lên được mới hỗn hển nói: - Tại hạ bị thương...

Lời chưa dứt, đã ngã phịch.

Thiếu Bạch nhanh nhẹn giơ hữu thủ nhỏ phứt cây kim châm ở đầu vai trái rồi lại nhanh nhẹn cực cùng, vòng tay ôm xốc Hoàng Vĩnh, hữu thủ thò nhanh nhỏ kim cho Cao Quang, cất người nhảy tránh thế kiếm quét ngang.

Thì ra trong lúc quá cấp bách, Thiếu Bạch đã vô tình đem hai chiêu kỳ học trong Đại bi kiếm pháp dùng ngón tay làm kiếm thi triển không ngờ lại tránh được tử lộ, liên tiếp thoát được ba tuyệt chiêu của đối phương.

Cao Quang nhẹ nhõm vì cây kim ở vai trái Thiếu Bạch rút cho rồi phần khởi tinh thần, hét vang giựt phất vuông vải đen xuống. Một giọng nói thanh tao cất lên khen:

- Thân pháp đẹp lắm!

Kiểm quang theo đó đột nhiên biến mất.

Thiếu Bạch thừa cơ phóng mắt nhìn, thấy một thanh y thiếu nữ tuổi chừng đôi tám cầm thanh kiếm báu đứng cách hơn một trượng.

Cao Quang cúi nhìn Hoàng Vĩnh hỏi:

- Hoàng huynh bị thương có nặng lắm không? Hoàng Vĩnh sẽ hé mắt đáp: - Không chết đâu.

Cao Quang bỗng hằm hằm lấy tay điểm mặt thiếu nữ áo xanh đứng ngoài xa hỏi: - Có phải cô nương đâm Hoàng huynh của ta?

Thanh y thiếu nữ gật đầu, thản nhiên đáp: - Đúng vậy!

Cao Quang càng giận cười gằn nói:

- Được, nếu không giết sạch được bọn Quan vương miếu thì không trả được thù cho Hoàng huynh, chưa xong chuyện đâu...

Thiếu Bạch giơ tay ngăn Cao Quang, từ tốn hỏi: - Kiếm của cô nương có tầm độc? Thiếu nữ lắc đầu đáp: - Không.

- Cô nương có thuốc dán? - Có.

Nói rồi, thò trong người lấy một túi gấm ném sang. Thiếu Bạch đặt Hoàng Vĩnh nằm xuống, mở túi gấm, dúm một dúm phấn trắng đắp vào lòng bàn tay coi kým ột hồi, thấy tốt bấy giờ mới cởi áo Hoàng

Vĩnh rịt thuốc vào miệng vết thương, vừa ngằm dùng thuật truyền âm bảo Cao Quang: - Coi chừng vị cô nương, không cho nàng chạy, hiện nay chúng ta cũng chưa hết nguy.

Cao Quang đảo mắt nhìn quanh thấy chỗ đang đứng hình như trong một tòa đại điện, chỉ không có tượng thần mà thôi. Thiếu nữ áo xanh cũng thông tay cầm bấu kiếm đứng ngăn ra bất động. Thiếu Bạch rịt thuốc cho Hoàng Vĩnh xong sẽ giọng bảo Cao Quang:

- Trông chừng, tôi đi lấy binh khí về cho. Nói xong chàng bước nhanh tới phía thiếu nữ.

Cao Quang vốn dĩ đã phục lẫn Thiếu Bạch cho nên riu ríu nghe lời. Thanh y thiếu nữ thấy Thiếu Bạch đi lại vẫn thản nhiên, không có vẻ gì là chuẩn bị nghênh địch. Thiếu Bạch cau mày, dừng bước nói: - Cô nương có thể thi triển quỷ kế ám toán đối với chúng tôi, nhưng chúng tôi thuở giờ chưa từng ám toán giết hại ai.

Thiếu nữ từ từ ngừng đầu lên, nói:

- Các hạ chỉ trong vòng một cái nháy, tránh thoát được đường kiếm Truy hồn của ta, võ công cao hơn ta thập bội, xưa nay ta vẫn tự phụ kiếm pháp tinh thâm, võ công trù thiên hạ, nhưng hôm nay giao đấu với các hạ mới thấy mình quá tệ, ôi thường ngày chúng cứ nâng ta lên, khen ngợi không tiếc lời, thế mới biết chỉ là dối gạt.

Thiếu Bạch sửng sốt hỏi:

- Thực sự cô nương là ai? Đối với miếu này thế nào?

- Ta là trụ trì của ngôi Quan vương miếu này. Bọn chúng suy cử ta lên làm chủ trì môn nhân của Quan vương môn, nhưng bây giờ thì ta đã quyết định không nhận.

- Tại sao vậy?

- Các hạ tay không, ta có kiếm trong tay mà không hạ được thì còn mặt mũi nào tiếp nhận chức chủ trì môn của Quan vương môn.

Thiếu Bạch nói:

- Thế cũng phải, cô nương làm chủ trì ngôi Quan vương miếu từ bao giờ? Thanh y thiếu nữ đáp:

- Hơn một năm rồi, kể từ khi tổ phụ ta ra đi thì gọi ta đến đây, bảo thay thế làm chủ trì, trước khi đi người còn dặn nếu một năm sau người không về thì ta lên nắm môn hộ Quan vương phái.

Thiếu Bạch nhìn thấy thiếu nữ mặt mày tươi tắn, ăn nói dịu dàng ngây thơ, rõ ra một thiếu nữ chưa có kinh nghiệm trường đời thì lấy làm lạ, nghĩ bụng: - Theo câu chuyện nàng nói thì vị trụ trì trước ở ngôi miếu này là tổ phụ nàng. Chuyện này chắc có, chỉ có chỗ kỳ quái là tại sao vị lão nhân hồ đồ kia lại cho đứa cháu gái chí thân tới làm chủ trì, bên trong sợ rằng còn có uẩn khúc. Nghĩ rồi, không

dừng được hỏi:

- Không hiểu lệnh tổ đi đâu? Thiếu nữ lắc đầu đáp:

- Không biết. Người chỉ cho biết là có hẹn với một vị bằng hữu, thế rồi người đi mãi không về.

Thiếu Bạch nhìn quanh nói:

- Lệnh tổ có phải là thân nhân thân thiết nhất của cô nương không? -
Tất nhiên, đã nói là ông nội của ta.

Thiếu Bạch cau mày lại hỏi:

- Phụ mẫu của cô nương vẫn còn mạnh khỏe ở trên đời? Thiếu nữ nhìn sững Thiếu Bạch một hồi như dò xét, đáp:

- Các hạ sao hỏi lần thần quá, tổ phụ ta còn mạnh thì tức nhiên phụ mẫu của ta phải còn sống chứ.

Thiếu Bạch chẳng muốn cãi nhau với đối phương làm gì, chàng thông thả đưa tay ra nói: - Cô nương có tự biết không phải là địch thủ của tại hạ?

- Đúng vậy, ta tự biết đánh không lại.

- Tuy cô nương đâm anh bạn tôi bị thương, nhưng người con trai ra đường không khi nào đánh nhau với phái nữ. Chúng tôi cũng không phiền hà cô nương làm gì, nhưng trước hết hãy xin cô nương trao thanh kiếm trong tay tại hạ.

Thiếu Bạch cũng sợ có người tới bắt tử trong tay không khí giới cũng yếu thế nên phải cẩn thận phòng bị. Thiếu nữ nhú mày, nghĩ ngợi giây lát rồi nói:

- Các hạ đợi ở đây một chốc, ta đi lấy khí giới trả cho các vị. Nói rồi nàng quay người, chực đi.

Thiếu Bạch nhanh nhẹn nhảy ngang hai bước, chắn lấy đường, lạnh lùng nói: - Khỏi cần, kiếm của cô nương cho mượn dùng cũng vậy.

Thiếu nữ lùi lại hai bước, giẫy nảy nói:

- Kiếm này là kiếm của riêng ta dùng, làm sao đưa cho các hạ mượn được? - Cho mượn dùng một lúc thôi, khi nào cô nương mang trả khí giới sẽ xin dâng lại. Miệng nói nhã nhặn nhưng hữu thủ Thiếu Bạch đã nhanh như cắt chụp lấy cổ tay cầm kiếm của thiếu nữ. Người đẹp thế là mất kiếm.

Có kiếm trong tay, Thiếu Bạch cũng cảm thấy phần chấn tinh thần, vun vút chém thử mấy đường làm dấy lên những vòng sáng rợn người, cất giọng lạnh lùng hỏi: - Cô nương là người hạch hỏi chúng tôi trước đây?

- Đúng vậy, có sao không? Thiếu Bạch cười nhạt nói:

- Lời ăn tiếng nói của cô nương dịu dàng, hiển nhiên là người mới ra đời, nhưng vị cô nương hạch hỏi anh em chúng tôi ban nãy là người

từng trải giang hồ, kiến văn uyên bác. Trong có khoảnh khắc mà đổi thay thành hai người khác biệt nhau như thế không hiểu có dụng ý gì? Lúc trước tuy mắt chúng tôi không trông thấy nhưng thính tai lắm, giọng nói của cô nương không gạt được chúng tôi đâu.

Thiếu nữ nhất định quả quyết:

- Người ấy chính là tôi mà, các hạ không tin thì không biết sao mà nói.

Thiếu Bạch bảo:

- Cô nương chắc chỉ là một vị...

Nhanh tay chữa mũi kiếm vào người thiếu nữ, chàng sẵn giọng hỏi: - Vị ấy đi đâu rồi? Nói mau!

Thiếu nữ hốt hoảng lùi lại hai bước, lí nhí trong miệng nói:

- Người đi rồi...

Thiếu Bạch phần khởi nghĩ bụng:

- Xem chừng vị cô nương này không có tâm địa gì này đã bị bọn chúng bắt đặt thay thế ở đây, chỉ không biết tổ phục ủa nàng là nhân vật như thế nào? Nhưng nếu biết được tên thì cũng không khó gì tra ra thân thế.

Bụng nghĩ, nhưng ngoài miệng chàng cũng lạnh lùng gằn giọng quát:

- Cô nương có biết đường ra khỏi nơi này?

Thiếu nữ gật đầu đáp: - Biết!

Thiếu Bạch nhanh nhẹn chúc mũi kiếm xuống nói:

- Chúng tôi ra khỏi đây bình an sẽ không làm tổn thương cô nương một sợi tóc nhưng nếu nữa chừng cô nương trở mị thì đừng trách tại hạ tàn ác.

Thiếu nữ làm thinh, thông thả bước đi, chẳng buồn ngoái cổ lại nhìn đối phương.

Cao Quang đỡ Hoàng Vĩnh theo chân Thiếu Bạch đi theo thiếu nữ bén gót. Tuy vậy Thiếu Bạch vẫn thấy chưa hết lo, đột nhiên khẽ nhắc cổ tay dí mũi kiếm vào gáy thiếu nữ, trầm giọng nói: - Ta biết ở Quan vương miếu các người bố trí nhiều cơ quan, mong rằng cô nương không có ác ý.

Thiếu nữ vẫn lẳng lẳng cất bước đi thẳng tới một vách tường Thiếu Bạch vội vàng thò tả thủ nắm cổ tay trái thiếu nữ áo xanh cố ý cao giọng nói: - Lòng người hiểm trá không biết đâu mà lường, phiền cô nương đi song hành với chúng tôi.

Thiếu nữ vẫn chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng giằng tay, cứ để mặc cho Thiếu Bạch muốn cầm thì cầm. Thiếu Bạch nghĩ trước hết đến việc làm sao thoát hiểm nên tuy trong bụng càng lúc càng thắc mắc, chàng cũng không tính hỏi ngay.

Thiếu nữ đi gần tới một bức tường, đột nhiên gió hữu thủ ấn mạnh.

Thiếu Bạch tò mò hỏi:

- Phải chăng một cửa ngầm?

Thiếu nữ đáp lạnh nhạt: - Đã biết còn hỏi làm gì? Thiếu Bạch cười gần nói:

- Tại hạ cần nhắc nhở cô nương một câu, cô nương mà có ý khác thì tại hạ chỉ cần một cái chớp mắt là quá đủ để lấy mạng cô nương.

Hốt nghe tiếng lạt xạt, bức tường phẳng lì bỗng toác ra để lộ một cửa ngầm.

Thanh y thiếu nữ cúi người định đi vào, nhưng Thiếu Bạch đã nhanh tay kéo lại, trầm giọng hỏi: - Con đường ngầm này dẫn tới đâu?

Thiếu nữ có vẻ ỨC LẮM, nàng nhún mào, lạnh lùng đáp:

- Các hạ đã nghi như thế làm sao gánh vác đại sự, dẫu nó ăn thông với địa ngục ta cũng còn cùng đi với các vị, không thấy sao?

Thiếu Bạch đỏ mặt chữa thẹn:

- Tại hạ tuy coi thường sự sống chết, nhưng không muốn hai người bạn cũng bị lây. Thiếu nữ phì cười nói: - Ta xem tuổi tác của họ còn lớn hơn các hạ thế mà lên mặt tự xưng là kẻ lớn, đại ca, không biết xấu hổ?

- Việc của anh em chúng tôi không mắc mớ gì đến cô nương mà cô nương soi mói.

- Ai cần soi mói đến việc của các người đâu, chỉ có nhà người cứ nín, không cho ta đi.

Thiếu Bạch tái người, vội vàng buông tay thiếu nữ nói: - Tại hạ có lỗi nhiều!

Thiếu nữ cười tươi, khom lưng đi vào con đường bí mật. Bọn Thiếu Bạch hấp tấp theo sát. Bên trong tuy tối tăm nhưng địa thế bằng phẳng, không có mùi ẩm thấp đủ thấy địa đạo được xây cất cẩn thận, tinh xảo và thường được quét dọn. Thiếu Bạch đã ngầm ngưng tục ông lực, chỉ chờ thiếu nữ hơi có ý khác là tức khắc xuất thủ cho nàng về chầu Diêm vương. Ủi được bốn năm trượng, thế đất đột nhiên cao lên. Thiếu nữ trèo lên mấy bậc đá bỗng dừng đứng dừng lại, nghiêng tai nghe ngóng một thời rồi mới lại tiến tới.

Thiếu Bạch hoang mang, thầm đếm số bậc đá. Lúc tới bậc thứ mười hai, thanh y thiếu nữ đột nhiên đẩy song chường lên trên đầu, tức thời một luồng sáng ủa xuống. Nàng cất giọng oanh nói: - Tới rồi, chư vị lên đi.

Cao Quang nhanh chân xấn tới nhìn dán vào mắt thanh y thiếu nữ, hỏi: - Đây là đâu?

-Phía bên trên là mé sau của Quan vương miếu, ở đây vắng lắm, rất

ít có ai lui tới, chư vị cứ lên đi.

Thiếu Bạch thò đầu dáo dác nhìn quanh một hồi, quả thật đúng, chàng thụt xuống đáy Cao Quang và Hoàng Vĩnh lên trước sau đó mới vòng tay nói với thiếu nữ: - Cô nương là bạn hay thù, thực tại hạ không sao hiểu ra được nhưng cái tình ngày hôm nay tại hạ xin ghi nhớ, ngày sau xin báo đáp.

Thanh y thiếu nữ trầm ngâm giây lát nói:

- Chỗ này không phải chỗ chúng ta có thể trò chuyện nhiều, các hạ mau đi khỏi đi, ngày sau nếu như có việc cần nhờ, tiện thiếp sẽ tự đi kiếm chư vị.

- Binh khí tại hạ dùng nguyên là vật của ân sư ban tặng, tất phải lấy lại, xin cô nương chỉ giáo cho.

Thiếu nữ nghĩ ngợi hồi lâu đáp:

- Khi tiện thiếp đi tìm chư vị sẽ đem theo trả.

- Ngộ nhỡ cô nương không đi tìm thì sao?

Thiếu nữ cau mày không đáp, Cao Quang lạnh lùng lên tiếng:

- Lần này bọn ta không có chuẩn bị nên mới bị thua, nhưng lần sau thì thế nào cũng phải cho các người biết mặt mới được.

Thiếu Bạch nói:

- Nếu cô nương không đi tìm chúng tôi thì xin cất giùm cẩn thận trong vòng một tháng, tại hạ sẽ đến xin lại.

- Được, một lời đó làm hẹn, các hạ đi đi thôi. - Mong rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Dứt lời Thiếu Bạch nhảy lên. Thiếu nữ cũng nhanh nhẹn kéo cửa hầm.

Thiếu Bạch cẩn thận đưa mắt nhìn nắp hầm, thấy đó là một khối đá có tám năm phương viên, lấy tay lay thử, chẳng suy xuyển gì liệu chừng ở phía dưới đã có khoen sắt gài lại rồi. Chàng cố ghi nhớ trong óc quang cảnh xung quanh, sau đó mới cùng các bạn lên đường.

Lúc bấy giờ, trời cũng đã tờ mờ sáng, cảnh vật tươi mát. Thiếu Bạch tìm một chỗ khuất nẻo dừng lại để xem thương thế của Hoàng Vĩnh, vết thương tuy không phải là nhẹ nhưng không đến nỗi nào vì chưa chạm tới gân cốt, tức thời chàng dùng cả chưởng lẫn chỉ giải mấy huyết đạo bị khóa cho Hoàng Vĩnh. Nguyên trước đây sợ bạn mất máu quá nhiều nên lúc bồi thuốc Thiếu Bạch đã cẩn thận điểm mấy yếu huyết ở cạnh miệng vết thương, không cho máu chảy. Hoàng Vĩnh từ từ thở ra, vươn mình ngồi dậy, nói: - Đa tạ minh chủ đã cứu.

- Anh em mà, khách sáo làm gì, thấy khỏe và đỡ chưa?

Hoàng Vĩnh đứng phắt lên, duỗi cánh tay đau nói: - Minh chủ yên

lòng, may chưa bị thương đến gân cốt. Cao Quang đột nhiên buông tiếng thở dài, chen vào nói:

- Trong lòng tại hạ có một chuyện không hiểu, càng lúc càng thấy rối mù.

Thiếu Bạch thấy thương thế của Hoàng Vĩnh không có gì đáng ngại, miệng vết thương đã ăn da non chứng tỏ thuốc dán của thiếu nữ quả thật công hiệu nên thư thối, quay đầu lại hỏi Cao Quang: - Không hiểu Cao huynh thắc mắc điều gì?

- Lũ Quan vương miếu với chúng ta không thù không oán, vì có gì lũ ấy lại tống giam chúng ta vào nhà thủy lao cả nửa tối, lũ ấy như vậy đã có dư cơ hội xuống tay giết, chẳng hiểu tại sao lại lại cho đi bình an, bạn không ra bạn, thù không ra thù, chẳng hiểu làm sao cả.

Thiếu Bạch nói:

- Đang là thù đột ngột đổi ra bạn, kẻ cũng khó hiểu thực, nếu bảo vị cô nương ấy vì thán phục võ công của chúng ta mà thả thì cũng khó tin, bên trong ắt phải còn có uẩn khúc. Hoàng Vĩnh nói: - Đợi vết thương của tại hạ lành hẳn, chúng ta trở lại tra xét xem sao, lúc này trời chưa sáng tỏ, chúng ta hãy đi ngắm lại nơi cố cư của mình chủ và lạy âm linh những vị tuần nạn mấy lạy.

Thiếu Bạch nói:

- Thương thế của huynh chưa khỏi, chỉ sợ không tiện đi nhiều.

Hoàng Vĩnh cười đáp: - Minh chủ yên lòng, vết thương xoàng này nghĩa lý gì.

Vùng đứng dậy đi trước. Thiếu Bạch thấy thế xông lên dẫn đường, thẳng tới Tả gia bảo. Mười mấy dặm đường đối với các cao thủ có khinh công thượng thừa chỉ một loáng là vượt qua. Trước mặt họ một cơ nghiệp ngày trước nguy nga đồ sộ, cùng các điệp lâu tiếng tăm vang dậy giang hồ là Tả gia bảo giờ đây đã chỉ còn là một đồng gạch vụn đâu đâu cũng thấy hoang tàn lạnh lẽo đổ nát, rêu và những loài dây leo mọc xanh um. Từ ngày đại hiếp xảy ra, hàng xóm láng giềng đã dọn nhà đi nơi khác hết, trong vòng ba dặm không thấy dấu chân người.

Cả một cơ nghiệp to tát chỉ còn hơi thấy lại được là nhờ hai cánh cổng lớn sơn đen, vết tích này vẫn sừng sững đứng đấy để cho bụi thời gian đóng lên, vùi lấp. Thiếu Bạch đứng lặng, ngậm ngùi. Vùng trời thơ ấu như bức họa nối tiếp hiện hiện trong óc chàng, thăm sự của mười ba năm trước, cảnh khổ của tám năm đào vong chân trời góc biển. Động mỗi thương tâm Thiếu Bạch cố cắn răng, nhưng những giọt nước mắt nóng hổi vẫn âm thầm trào ra khỏi khóe mắt. Hoàng Vĩnh, Cao Quang biết bạn đang vô cùng đau khổ nên không

dám mở lời an ủi, cứ đứng sau lưng Thiếu Bạch.

Lâu lắm, bấy giờ Thiếu Bạch mới đưa tay lên lau nước mắt, chậm rãi cất bước.

Qua khỏi cổng lớn là một cái sân rộng, đi hết cái sân này trèo lên hết bảy bậc đá tới cổng trong. Trong cổng này, lá cây ngập cao cả thước, rêu mốc.

Hoàng Vĩnh đảo mắt nhìn khắp chung quanh thấy cảnh tuy đổ nát nhưng vẫn còn phẳng phất vẻ hoa quý, đường hoàng. Thiếu Bạch đi theo con đường gạch phủ rêu vào hậu viện, nơi luyện võ của Bạch Hạc bảo xưa kia, chỗ Tả Giám Bạch truyền thụ võ ông cho các đệ tử, chỉ thấy trống trơn, không còn hai cái giá gỗ để binh khí. Về mé đông lù lù cao một đồng đất cỏ mọc xanh đến đầu gối.

Thiếu Bạch chỉ đồng đất xanh than:

- Nam nữ đệ tử của Tả gia, hơn một trăm mạng người chắc là đã nằm sâu dưới nấm mồ tốt cỏ kia...

Dư âm của câu nói chưa dứt, hốt đã thấy Hoàng Vĩnh kêu lên một tiếng kinh hoàng, gọi giật: - Minh chủ trông?

Thiếu Bạch nhìn theo tay chỉ của Hoàng Vĩnh, chỉ thấy hai người quần áo chỉnh tề sóng vai quỳ trước ngôi mộ, bất giác sửng sốt, nói: - Tiên phụ mẫu không được Cửu đại môn phái, Tứ môn, Tam hội, Lương đại buông tha, thiên hạ toàn là kẻ thù, tại sao lại có người tới phúng điếu như thế kia! Cao Quang giục: - Chúng ta mau tới xem sao!

Không chờ, hấn chạy vụt đi trước. Cỏ mọc tràn lan nên chân bước gây ra những tiếng sần sật, thế mà ba người đi tới chỉ còn cách hai người lạ có bốn năm thước, họ cũng chẳng hề hay biết, vẫn sóng vai quỳ, Cao Quang đằng hắng mấy tiếng:

- Nhị vị bằng hữu xin cho biết quý tánh đại danh, huynh đệ xin ra mắt.

Cao Quang đánh tiếng hỏi như thế, hai người lạ vẫn chẳng nhúc nhích. Hoàng Vĩnh sẽ thở dài nói:

- Cao huynh không cần phải han hỏi nữa. Theo đệ suy đoán thì họ đã chết sớm rồi.

- Chết ư ?

Dứt lời Cao Quang tung mình nhảy tới bên hai người lạ, song thủ đưa ra nắm lấy hai vai họ kéo xoay lại nhìn. Quả nhiên cả hai đã tuyệt khí chết thật rồi, nơi ngực họ ngay bộ vị quả tim cắm phập một lưỡi đoản kiếm lút cán. Thiếu Bạch cau mày nói:

- Nhỏ thanh kiếm coi xem sao.

Cao Quang y lời, song thủ thò nhanh giật hai thanh đoản kiếm tàn độc.

Lúc bấy giờ, mặt trời đang lên ở đằng đông, dưới ánh sáng chói lọi chỉ thấy ở trên hai cây đoản kiếm khắc bốn chữ đại tự "Cửu hận chi kiếm".

Thấy vậy, Thiếu Bạch nói:

- Lạ thật! Lại Cửu hận chi kiếm! Hành tung của người này nguy kỳ, không thể coi thường...

Đột nhiên im bặt, như thể nhớ đến một chuyện gì vô cùng trọng đại, dăm chiêu suy nghĩ.

Hoàng Vĩnh sẽ giọng nói:

- Minh chủ phải chăng ngờ rằng Cửu hận chi kiếm có dính dáng tới thảm sự của Bạch Hạc bảo năm xưa?

Thiếu Bạch không đáp ngay câu hỏi của Hoàng Vĩnh, quay lại bảo Cao Quang: - Cao huynh coi kỹ xem sao, họ đã chết bao lâu rồi? Cao Quang sờ lên huyết đạo của hai người lạ một hồi, đáp: - Không đầy hai tiếng đồng hồ.

- Huynh xem họ có phải là người có tập võ? Cao Quang lại lần sờ một hồi đáp: - Có tập qua võ.

Giờ đây Thiếu Bạch mới quay sang nói với Hoàng Vĩnh:

- Tuy không dám quả quyết Cửu hận chi kiếm có liên quan tới thảm kịch của Bạch Hạc môn, nhưng bên trong chắc cũng có dây dưa xa gần...

Nói đến đây, chàng nhẹ thở dài rồi nói tiếp lời:

-Sau khi tiên phụng ấu gây thù chuốc oán với Cửu đại môn phái, Tứ môn, Tam hội, Lưỡng đại bang thì trong võ lâm không còn có chỗ nào vắng vẻ để gia đình tôi có thể đặt chân. Gót chân kẻ thù có mặt khắp chốn, lâu lâu lại theo giết, người khác lánh xa chúng tôi sợ còn không kịp, ai lại còn tới nơi này để tế những người tử nạn của Bạch Hạc môn. Hung thủ đã dùng một thứ không ra binh khí cũng không ra đao kiếm, lại mất công chạm trổ bốn chữ đại tự làm tên hiệu, chẳng là một chuyện rất lạ cần phải ngờ?

Hoàng Vĩnh nói:

-Nếu như đây không phải là một cái bẫy thì Cửu hận chi kiếm ắt phải có quan hệ với Tả gia minh chủ...

Đưa mắt nhìn thanh đoản kiếm trong tay Thiếu Bạch, nói tiếp:

- Có thể là môn nhân của Tả gia đã may mắn chạy thoát khỏi kiếp nạn? Thiếu Bạch lắc đầu: - Cứ như tại hạ biết, không thể có việc đó.

-Sự thực trong nhất thời không thể đoán ngay ra được. Minh chủ cũng đừng lo nghĩ làm gì cho mệt, ngày sau chúng ta để ý dò xét là được.

Hoàng Vĩnh vừa nói dứt lời, bỗng nghe một tiếng hú dài từ xa vọng

lại. Vội vàng, Hoàng Vĩnh giật phắt hai thanh đoản kiếm trong tay Thiếu Bạch đưa cho Cao Quang sẽ dẫn: - Cao huynh mau cầm hai thanh kiếm này vào chỗ cũ, làm sao cho đúng y chỗ ết thương của hai người chết.

Cao Quang nhanh nhẹn thi hành. Đợi xong, Hoàng Vĩnh nói: - Chúng ta mau đi nấp, đừng để thiên hạ thấy.

Xung quanh cỏ mọc cao quá đầu người, việc nấp là một chuyện quá dễ dàng, bọn Thiếu Bạch rất nhanh tìm thấy một chỗ kín đáo, nín hơi chờ đợi. Chỉ một thoáng sau, quả nhiên có hai đại hán áo đen xăm xăm đi tới. Người bên tay trái cất tiếng nói: - Tại hạ thấy tình hình ngày hôm nay có bề không ổn.

Người bên tay phải hỏi lại: - Thế nào là không ổn?

- Tinh thần của bang chủ chúng ta coi bộ căng thẳng lắm!

-Ừ! Thế thật. Nếu như các hạ không nhắc thì tại hạ cũng không nhớ.

Phải rồi! Vô duyên vô cớ đột ngột tới Bạch Hạc bảo này làm gì.

Trông cảnh tượng ở đây thể lượng lạnh lẽo thế này không phải là điềm tốt đâu.

Người bên tay phải đột nhiên đứng khựng lại nói:

- Tôn huynh, huynh xem hai người quỳ gối trước ngôi mộ kia có thấy lạ không? Đại hán họ Tôn đáp:

- Ở cũng lạ đấy nhỉ, quỳ ngay đơ như thế không phải người sống.

Hai đại hán áo đen có vẻ là những tay đã ngang dọc giang hồ nhiều năm rồi cho nên chỉ nhìn thoáng thấy kiểu quỳ của đối phương đã biết là có chuyện. Đại hán ở bên mé tay trái nói:

- Tôn huynh trông chừng để tại hạ tới xem sao.

Nói xong hần tung mình, lao vút người đi, đặt chân xuống trước mặt đối phương.

Thiếu Bạch núp trong đám cỏ thấy đại hán lạ tuổi chừng trên dưới ba mươi vai đeo một cây đơn đao. Đại hán nhanh nhẹn thò tay đặt trên vai hai cái xác chết, vẻ mặt kinh hoàng, thẳng thốt, kêu lên một tiếng thất thanh, hấp tấp lùi lại. Đại hán đứng cạnh cao giọng hỏi:

- Kim huynh, có chuyện gì thế?

Đại hán họ Kim tựa hồ như chưa hết sợ, lạc giọng đáp: - Lại là tên Cừu hận chi kiếm!

Đại hán họ Kim tung mình nhảy tới, rút soạt ngọn đơn đao trên vai cầm lăm lăm, đảo mắt ngó quanh quất hỏi: - Kim huynh, chúng ta thế này là trông thấy đến lần thứ mấy rồi?

- Lần thứ ba rồi! Tại hạ coi tinh thần của bang chủ sở dĩ bị hốt hốt hoảng hoảng, thập phần khẩn trương chỉ sợ cũng vì chuyện Cừu hận chi kiếm này đây?

- Kim huynh nói có lý, nơi đây lạnh lẽo quá, chúng ta mau lánh đi thôi.

Hai người họ bàn đến chuyện Cừu hận chi kiếm như thể càng lúc càng sợ thêm. Thái độ khiếp đảm ví thể ngọn Cừu hận chi kiếm bất cứ lúc nào cũng có thể đâm suốt tim họ. Đại hán họ Kim đưa tay lau mồ hôi trán, nói: - Đại giá của bang chủ sắp tới, bọn ta thủ ở chỗ này chờ người cũng vậy. Thấy bạn nói cứng, đại hán họ Tôn bèn chém mạnh mấy đường đao, khoắc lên mấy lần sáng, ý hẳn để lấy can đảm, sang sang giọng nói:

-Nghe đồn ngôi mã cao này là mồ chôn hơn một trăm mạng nam nữ đệ tử của Bạch Hạc môn, do đây Bạch Hạc môn mới tuyệt tích giang hồ.

Đại hán họ Kim đằng hắng lên mấy tiếng nói:

- Nghe đồn Bạch Hạc gia có hai người chạy thoát, một gái, một trai. Một người vượt qua Sinh Tử kiều, còn cô gái được một nhân vật thần bí không biết tên cứu.

Đại hán họ Tôn đỡ lời:

- Lạ thật! Nghe nói dưới chân Sinh Tử kiều là mồ chôn của không biết bao nhiêu cao thủ, vô số oan hồn, mấy chục năm nay không có một nhân vật nào qua được, không hiểu tên tiểu tử ấy qua bằng cách nào?

Cao Quang nghe đến đây lửa giận bùng bùng bốc lên, nghĩ bụng:

- Hai tên tiểu tử kia, các người dám mở miệng nhục mạ mình chủ ta, không dạy dỗ các người một trận kỷ luật thì các người chưa kinh. Nghĩ rồi, định nhổm người dậy, nhưng bị Hoàng Vĩnh kéo xuống, sẽ giọng bảo: - Cao huynh không được liều lĩnh.

Quay đầu lại nhìn thấy Thiếu Bạch đang âm thầm khóc, những giọt lệ thi nhau trào ra khỏi khoé mắt lăn xuống cổ, hiển nhiên những lời nói của đại hán đã chạm đến mối thương tâm trong lòng chàng. Đại hán họ Kim nói:

-Phải đây, đó là chỗ khiến người ta không hiểu, tại sao mấy cao thủ võ công cao cường định làm cái việc nhỏ cỏ nhỏ tận gốc, đuổi theo lên cầu định giết phút y cho xong chuyện lại đều rớt xuống chân cầu tán mạng còn y thì vẫn ung dung, chẳng việc gì.

-Ừ nhỉ, thật tình tại sao y không rớt phăng xuống như những cao thủ xấu số? - Chuyện! Nếu y rớt phăng thì chúng ta đã chẳng phải bàn tán.

Đột nhiên rộn lên tiếng chân người, hai đại hán mượn câu chuyện nói cho bớt sợ giật mình kinh hoảng, bọn Thiếu Bạch cũng chợt dạ. Phóng hết tầm mắt nhìn, chỉ thấy hai bóng người nhỏ thó chụp đồ

xanh chậm bước đi lại. Quần áo của hai người này mặc thập phần cổ quái, một cái áo dài trùm từ đầu tới chân, trông cứ như người không đầu cổ.

Hai đại hán vốn đã sợ sẵn, nay lại thấy hình thù ăn mặc cổ quái của những kẻ lạ, tuy cũng biết đối phương cố ý tạo ra cho dị hợm vậy nhưng cũng hết sức ớn lạnh. Đại hán họ Tôn giờ thanh đơn đao lên, lớn tiếng quát:

- Tôn nhị gia đã đi khắp Đại giang nam bắc, trải hết cảnh sóng to gió lớn, tài nghệ kinh thiên động địa của những nhân vật mặt ngang mũi dọc nào cũng có thấy qua hết. Nếu như cố tình ăn mặc theo lối ma quỷ để dọa Tôn nhị gia ta thì là tự chuốc lấy cái khổ vào người đấy nhé phe mình ạ!

Hai thanh y quái nhân nhỏ thó vẫn chẳng thêm để ý tới lời quát tháo dọa nạt của đại hán, vẫn cứ thủng thẳng không mau, không chậm lừ lừ đi thẳng lại. Đại hán họ Kim không còn nhịn được nữa, soạt một tiếng, rút phắt thanh đơn đao ở lưng ra. Hai đại hán đứng sát vai nhau, hai thanh đao cũng để ngang ngực, mắt nhìn trừng trừng hai người lạ sẵn sàng xuất thủ. Lúc bấy giờ bao nhiêu tinh thần họ đều chăm chú theo dõi hai thanh y nhân có lối ăn mặc kỳ cục, nếu bọn Thiếu Bạch là kẻ xấu, lén ra tay hạ thủ thì họ không có cách gì thoát chết. Khoảng cách gần gũi quá rồi, chỉ còn ba bốn thước gì đó, nhưng hai thanh y nhân vẫn không đứng lại, cứ xông tới hai đại hán. Đại hán họ Tôn không thể nhẫn nại được nữa, quát lớn một tiếng, thi triển ngay chiêu Hoành tảo thiên quân tấn công liền.

Hai thanh y nhân nhỏ thó thấy đơn đao của đối phương xĩa tới, lập tức thụt người, không lùi mà lại còn tiến lao thẳng tới bụng hai đại hán. Động tác này nhanh nhẹn cực cùng, nhanh đến nỗi mắt người ngoài không kịp thấy, chỉ thấy bóng người nhoáng lên, vừa chạm vào nhau lại dang ra.

Thanh y nhân lùi lại hai bước, đứng im không động đậy, trong khi đại hán họ Kim lao đảo người mấy cái rồi ngã phịch xuống đất.

Dưới ánh sáng mặt trời, ngực của đại hán xấu số đã bị đâm sâu một ngọn đoản kiếm. Cùng lúc đó họ Tôn và thanh y nhân còn lại cũng đã giải quyết xong cuộc diện thắng bại.

Thêm một ngọn đoản kiếm nữa ghim sâu vào ngực đại hán họ Tôn. Hai thanh y nhân nhanh nhẹn lôi hai xác chết và sắp cho quỳ một hàng trước ngôi mộ cao cùng với hai xác chết đã quỳ trước đó. Xong đâu đấy, họ quay người vút đi như hai cơn lốc, chớp mắt đã mất dạng. Cao Quang nhìn muốn rách mí mắt, nhẹ thở dài nói:

- Thân pháp lợi hại, kinh công tuyệt luân!

Hoàng Vĩnh mặt lầm lì, quay nhìn Thiếu Bạch, chỉ thấy chàng hai mắt đang dõi theo hướng hai thanh y nhân lướt đi một cách xuất thần, hiển nhiên trong lòng chàng đang đầy mối ngờ. Hốt nhiên một tiếng ré dài xé tan tĩnh mịch, lập tức từ bốn phương, tám hướng vang dội những tiếng đáp lại. Cao Quang cau mày, thấp giọng hỏi Hoàng Vĩnh:

- Không biết nhân vật nào mà thanh thế lừng lẫy quá! Hoàng Vĩnh chưa kịp đáp đã nghe Thiếu Bạch lầm bầm:

- Lạ thật! Hai thanh y nhân không hiểu sự thực là ai? Chẳng lẽ trong Bạch Hạc môn ngoài ta ra còn có người sống sót ở trên đời?

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 10

Thất trạch đệ nhất gia

Còn thiếu !

Vì các bạn bên nhận môn quan đăng lên hồi 9 và hồi 10 tuy tiêu đề khác nhau nhưng nội dung giống hệt nhau, có thể là vì làm lẫn, mong bạn đọc chờ cho tới khi các bạn Nhận môn quan sửa xong làm lẫn đó !

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 11

Đi đâu mà vội mà vàng

Thấy đối phương cứ mãi dùng miệng lưỡi mĩa mai khiêu khích. Thiếu Bạch sôi máu, lạnh lùng nói: - Không cần biết giữa anh em chúng tôi với Cửu hận chi kiếm là xa lạ hay có liên quan với nhau nhưng chỉ bằng vào cái lối cuồng ngạo của bọn các hạ cũng không ai nhịn nổi. Đàm Tam Thành khoa chân nhảy vào trong nhà, ngoái lại bảo Hoàng Thiên Phụng: - Hoàng huynh đừng phí lời làm chi nữa, theo tại hạ cứ chế phục trước bọn chúng rồi nói chuyện sau.

Miệng nói, hữu thủ đã như năm móng câu sắt chụp cổ tay Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch không tránh, khẽ thấp tay trái, năm ngón tay vương ra

gạt mạnh. Đàm Tam Thành vượt miệng khen: - Hảo thủ pháp. Vội vàng thu tay về, đồng thời tả chưởng gạt ngang ngực Thiếu Bạch. Thiếu Bạch nhanh nhẹn hất hữu thủ lên theo thế Thốn vân thổ nguyệt, hữu chưởng lại nhắm tấn công vào khuỷu tay đối phương ngay yếu huyệt.

Hai người giao đấu với nhau trong chớp mắt đã dùng tận sự nhanh nhẹn biến hóa của mình. Đàm Tam Thành bỗng kêu lớn lên một tiếng lùi nhanh lại ba bước.

Thì ra, chiêu số của y đã dùng đi dùng lại không biến hóa khác được, nếu không kịp thời thoái lui thế tất thảm bại. Hoàng Thiên Phụng đứng ngoài đã nhận ra thiếu niên đối diện là cao thủ có một thân pháp tuyệt kỹ kinh người, do đầy lòng nghi ngờ của lão lại càng tăng, lão nghĩ bụng:

- Gần đây trên giang hồ không thấy nói đến một tay cao thủ với một số tuổi ít ỏi như người này, xem vậy thế nào y cũng có liên hệ với Cừu hận chi kiếm.

Nghĩ thế lão lướt mình tới nói: - Lão phu xin lãnh giáo.

Hữu thủ nhanh nhẹn cực cùng, đẩy mạnh một chưởng. Thiếu Bạch vội đáp: - Xin được hầu tiếp!

Lời dứt, tả chưởng phạt xuống. Hoàng Thiên Phụng gần giọng nói: - Khen cho chiêu Trảm mạch thủ!

Hữu chưởng vội thu nhanh về, cùng lúc hữu cước đột ngột bung đá vào đầu gối Thiếu Bạch. Động tác xuất thủ của lão lạnh lẽo dị thường. Thiếu Bạch kinh nghiệm đối địch chỉ phòng thế công song thủ đối phương, không ngờ được lão lại đá nữa thì nguy, vội vả nhào sang bên tránh né thật lúng túng. Ngọn cước "Quần hồ cước" của Hoàng Thiên Phụng phóng đá không hơi không tiếng vốn là một đại tuyệt kỹ bình sinh lão đặc ý nhất. Trên chốn giang hồ đã có không biết bao nhiêu người táng mạng dưới ngọn Quần hồ cước đó rồi, lão vẫn tưởng thế nào xuất thủ cũng đặc ý, chẳng ngờ đối phương lại tránh được, tức thời lão chột dạ, nghĩ bụng: - Người này mới bằng tý tuổi đầu mà võ công đã ghê gớm thế kia, cuộc chiến ngày hôm nay khó định thắng bại lắm đây.

Trong khi ấy, Thiếu Bạch thoát khỏi nguy cũng hoảng kinh nghĩ bụng:

- Chiêu vừa rồi tuy tránh được nhưng cũng hết sức may, lão đá nhanh như thế thật có muốn đề phòng cũng khó lắm.

Hai đảng đều cảm thấy mình gặp phải kình địch rồi đây nên không dám liều lĩnh xuất thủ, cả hai đứng thẳng người lờm lờm thủ thế.

Đàm Tam Thành đã tận mắt được thấy mấy chiêu cũng đã bết cuồng ngạo, thò tay vào trong người lấy ra một đôi kim luân.

Cao Quang thấy vậy nổi giận hét:

- Hăng lắm! Muốn dùng binh khí phải không?

Chàng thò tay giật luôn thanh trường kiếm treo trên tường nhanh nhẹn trao sang Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch cầm lấy kiếm, tinh thần phấn chấn hẳn lên. Sự thực chàng có điều chưa biết nên chàng chỉ mới tự tin ở kiếm và đao pháp vì được chân truyền tuyệt kỹ của Cơ Đồng và Hướng Ngao lão nhân chứ chàng chưa hiểu được rằng quyền chưởng cũng đã được phối hợp ở đao và kiếm pháp. Giỏi ở phương diện đao kiếm thì quyền chưởng cũng lợi hại cực cùng. Đàm Tam Thành sẽ giọng nói: -

Hoàng huynh, rút binh khí ra đi! Tên tiểu tử này võ công cao cường, lai lịch khó hiểu. Dẫu cho không phải nhân vật thủ não của Cửu hận chi kiếm cũng phải là nhân vật trọng yếu được tham dự việc cơ mật, không bắt sống được thì cứ giết phức đi, dẫu thế nào cũng không thể để bọn chúng thoát ngày hôm nay!

Hoàng Thiên Phụng cau mày, ngó đăm đăm thanh trường kiếm trong tay Thiếu Bạch oang oang giọng nói:

- Lão phu đã có mười năm nay không động đến binh khí, vậy xin lấy hai bàn tay thịt này tiếp thử vài chiêu của các hạ.

Thiếu Bạch nói:

- Vị huynh đài nào rút binh khí ra trước cũng được, tại hạ xin dùng kiếm bồi tiếp. Đàm Tam Thành lên tiếng: - Được! Vậy tại hạ xin vô phép lãnh giáo trước.

Lời dứt, chập bánh xe sắt, tung tả luân loáng lên một vòng sáng lạnh, trong khi hữu luân nhanh nhẹn cực cùng điểm tới. Thiếu Bạch vòng tay kiếm cho rợn lên một màn hàn tinh đánh vệt song luân, liền đó vút vút tấn công liền hai kiếm.

Vương đạo cửu kiếm của Cơ Đồng là cái học kỳ dị không còn có gì cao hơn nữa ở trong kiếm pháp. Một khi thế kiếm trải ra thì chẳng khác gì trường giang đại hải, ào ạt dày đặc, liên miên bất tuyệt. Đàm Tam Thành chỉ công được có một chiêu đầu, đến chiêu thứ hai chưa kịp xuất thủ đã bị quyền kín trong màn kiếm quang.

Một gian phòng thử nghĩ có rộng là bao, cho nên hai người động thủ tức thời đã chiếm quá nửa khoảng trống. Ánh kiếm loang loáng giăng khắp, kiếm khí mát lạnh. Đến nỗi Hoàng Thiên Phụng, Cao Quang, Hoàng Vĩnh phải vội vả lui nhanh vào sát chân tường, đứng xem.

Kiểm thế của Thiếu Bạch càng lúc càng cho thấy lợi hại, cặp kim luân trong tay Đàm Tam Thành đã không còn khả năng phản công.

Hoàng Thiên Phụng đứng ngoài nhìn rõ cuộc diện, càng nhìn càng hãi. Trong vòng đó chừng chưa đầy mười hiệp, Thiếu Bạch đã có ít

nhất hai dịp để lấy mạng đối phương nhưng không hiểu sao chàng lại bỏ qua.

Lại đấu thêm mấy hiệp, Thiếu Bạch bỗng đảo lưới kiếm một vòng đánh bạt song luân của Đàm Tam Thành. Đồng thời ánh kiếm lóe lên, đâm thẳng về trước ngực của đối phương. Hoàng Thiên Phụng đứng ngoài thấy vậy, ngằm giậm chân than thầm. Bởi chỉ cần Thiếu Bạch hơi trầm thế kiếm đâm xéo tới thì dù thân pháp của Đàm Tam Thành có nhanh nhẹn đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi mũi kiếm. Chẳng dè Thiếu Bạch lại hơi đâm ngược mũi kiếm lên, bỏ qua cơ hội hạ độc thủ đối phương một lần nữa. Chiêu kiếm này rất rõ ràng, chẳng những Hoàng Thiên Phụng đã nhìn thấy, ngay cả Hoàng Vĩnh và Cao Quang cũng nhận ra được.

Đàm Tam Thành cũng là một nhân vật thành danh trong võ lâm, thấy Thiếu Bạch đã nường tay nên còn mặt mũi nào để vào đấu tiếp. Y quát lớn một tiếng:

- Dừng tay!

Rồi thu đôi kim luân thối lui lại về phía sau ba bước. Thiếu Bạch ngăn người buộc miệng nói: - Sao không đánh tiếp?

- Tả huynh kiếm thuật rất cao siêu, tại hạ chẳng phải là tay đối thủ, đa tạ Tả huynh đã nường tay, việc đả thương người của chúng tôi cũng kể như đã thanh toán, mong rằng ngày sau chúng ta sẽ gặp lại. Y quay người nhảy xuống sân, hai gót chân sẽ mượn sức bắn lên đỉnh nóc nhà, bỏ đi mất dạng. Hoàng Thiên Phụng mắt thấy kiếm thuật tinh kỳ của Thiếu Bạch nghĩ nát óc cũng không sao phá giải được những kiếm thức mà chàng vừa tấn công Đàm Tam Thành, định bụng rằng dẫu có ra tay e cũng chỉ chuốc lấy cái nhục nên y đứng ngăn người giữa đường trường hồi lâu vẫn không biết phải mở lời ra sao. Thiếu Bạch thu thanh trường kiếm lại nói:

- Ba anh em tại hạ vừa mới bước chân vào giang hồ, nên đối với biến động đã xảy ra có thể không được biết, nhưng chúng tôi thực không có liên quan gì đến Cừu hận chi kiếm.

Hoàng Thiên Phụng thấy Thiếu Bạch nói rất thành thật, liền sinh hoài nghi, nghĩ bụng: - Phàm kẻ đã bị Cừu hận chi kiếm đả thương, hầu như chỉ bằng một kiếm chí mạng, đâm thẳng vào nội tạng. Nhưng người này có thể đả thương người dưới lưới kiếm mà mấy lần lại nường tay, xem ra y chẳng phải là bọn người ác, bên trong sợ rằng thực đã có sự hiểu lầm.

Nghĩ vậy liền nói:

- Kể từ khi Cừu hận chi kiếm xuất hiện trên giang hồ, chỉ trong vài ba tháng gần gũi tiếng tăm đã truyền khắp võ lâm, chấn động hai đạo

Hắc Bạch. Hiện giờ, vô số cao thủ võ lâm đang tụ tập về nơi này, bất luận nhân vật thủ não của Cừu hận chi kiếm, võ công và cơ trí cao minh cách mấy cũng khó tránh khỏi công lý. Không đầy thời gian ba tháng, y nếu không bị bắt sống tất nhiên cũng bị giết chết.

- Một người có thủ đoạn tàn độc đó, như chẳng phải trời sinh ác tánh ắt cũng có một ẩn tình. Chư vị đã muốn xen vào việc này tại hạ mong chư vị trước hẵng tra xét rõ sự tình để khỏi oan uổng đến người vô tội.

Hoàng Thiên Phụng nghĩ bụng:

- Tình hình hiện tại bất lợi cho ta, nếu như chần chờ, có thể y sẽ đổi ý! Lão bằng giọng trầm trầm nói: - Trời đất còn dài, chúng ta sẽ có ngày gặp lại.

Nói xong lão quay người rảo bước đi, Cao Quang thấy vậy quát lớn:

- Đứng lại!

Hoàng Thiên Phụng ngoảnh đầu hỏi: - Cao huynh có điều chi chỉ giáo?

- Các người tự nhiên vô cớ đã bắt ta lại dò theo tông tích đến nơi này, lẽ nào muốn bỏ đi là đi dễ dàng thế sao?

- Vậy thì theo ý của Cao huynh? - Phải để lại vật gì đã!

- Được lắm! Vậy thì lão phu xin lãnh giáo võ công của Cao huynh. Cao Quang bị Hoàng Thiên Phụng thách thức, không thể lùi được đành đáp: - Thế thì tốt lắm.

Đưa cao tay đẩy ra một chưởng. Hoàng Thiên Phụng vội xử dụng một chiêu Cự hổ môn ngoại đánh bật thế chưởng của Cao Quang, hữu chưởng tấn công liền hai thức tiếp. Đột nhiên, ánh hàn quang nhoáng lên, Thiếu Bạch đã rút thanh trường kiếm, chỉ thấy cổ tay sẽ rung động, ánh kiếm tạo thành hai đóa hoa, đẩy lui hai người, trầm giọng nói:

- Hoàng huynh chỉ muốn tìm Cừu hận chi kiếm, chúng tôi đã không quan hệ với Cừu hận chi kiếm, tất chẳng nên so cao hạ làm chi!

- Tại hạ tin ở lời Tả huynh.

Hoàng Thiên Phụng quay người lạng lẽ cất bước. Hoàng Vĩnh đưa mắt nhìn theo bóng y đã khuất mới thở dài nói:

- Đại ca có lòng nhân từ, rõ ràng mấy lần có thể đả thương đối phương, nhưng lại nương tay...

Cao Quang xen lời:

- Hai người họ thật rất đáng ghét, vô duyên vô cớ lại bắt đệ đi, lẽ ra phải cho y một bài học, nhất là gã họ Đàm, còn buông thả bọn họ như thế chẳng là quá dễ dàng cho họ hay sao?

- Nhưng tại hạ nào có nương tay?

Hoàng Vĩnh mỉm cười nói:

- Chúng đệ đã thấy tận mắt, đại ca bất tất phải khiêm nhượng. Thiếu Bạch khẽ lắc đầu nói: - Tại hạ đã thi triển tận tình, lẽ đâu lại nương tay cho y.

- Rõ ràng có một chiêu, có thể đã thương được Đàm Tam Thành dưới lưỡi kiếm, vì nếu chẳng thế, có lẽ nào y lại nhận bại.

- Khí độ của đại ca thực khiến chúng đệ rất bội phục, trong lúc giao đấu mà đại ca vẫn không đã thương người bừa bãi.

Thiếu Bạch biết không thể biện bạch đành lặng thinh. Cao Quang chợt nghĩ tới món binh khí bị giữ lại ở Quan vương miếu, liền đánh tiếng: - Nghe khẩu khí của Hoàng Thiên Phụng thì đang có rất nhiều cao thủ võ lâm đã tề tập ở Nhạc Dương thành, chúng ta e rằng khó tránh khỏi bị người hiểu lầm, theo ý đệ, ta nên sớm tìm cách thu hồi binh khí lại.

Thiếu Bạch sẽ gật đầu nói:

- Phải đấy! Thiếu nữ ấy đã không chịu sai người giao trả binh khí, chúng ta đành phải tự đi lấy lại.

- Chúng ta đi suốt ngày đêm, nên nghỉ ngơi giây lát cũng chẳng muộn. Thiếu Bạch chậm rãi tra thanh trường kiếm vào vỏ nói: - Cao huynh đã mệt, cũng nên đi nghỉ thì hơn.

- Đệ còn khỏe, đại ca chẳng nên bận tâm.

- Lần này đi Quan vương miếu e khó tránh khỏi vài trận ác chiến, mong nhị vị huynh đệ bảo trọng.

Hoàng Vĩnh cùng Cao Quang dạ rang một tiếng rồi tự đi tìm lấy một nơi, ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần. Độ canh tư, Thiếu Bạch mới vươn vai đứng dậy lấy ít bạc vụn đặt trên bàn rồi đánh thức hai người, sẽ giọng nói: - Quần hào trong thiên hạ đều cho chúng ta là một bọn với Cừu hận chi kiếm, trước khi tìm ra được những chứng cứ xác thực về Cừu hận chi kiếm, sợ rằng chúng ta rất ít có dịp để giải thích. Đàm Tam Thành tuy bị bại dưới lưỡi kiếm của tại hạ, nhưng y vẫn nhận lầm là ta có quan hệ với Cừu hận chi kiếm, nhất là câu nói trước khi ra đi, y đã có ám chỉ tại hạ là nhân vật thủ não của Cừu hận chi kiếm.

Hoàng Vĩnh sẽ thở dài đỡ lời:

- Đại ca nói phải, xem ra sự hội ngộ này khó có thể giải thích được.

- Hiểu lầm chúng ta chẳng phải là một hai nhân vật giang hồ mà tất cả đồng đạo võ lâm cũng đều xem chúng ta như thù địch. Than ôi!

Tại hạ ngại tiết lộ thân thế nên trước khi chưa tra rõ được chân tướng không muốn đối đầu với võ lâm thiên hạ, nào ngờ tâm cơ lại như nước lũ ra sông. Chỉ vì Cừu hận chi kiếm hành tung quỷ quái vốn

xa lạ ấy lại khiến ta phải bị mắc vào vòng thị phi, làm kẻ thù cho tất cả người trong thiên hạ.

- Đại ca không nên nóng giận, thiên hạ đã có những kẻ hồ đồ như thế tội gì đại ca lại phải động lòng trắc ẩn.

- Bất luận xưa nay kẻ có võ công cao cường đến đâu cũng không ai dám tự tôn tự đại, coi thường tất cả nhân vật võ lâm thiên hạ.

Không đợi cho hai người xen lời, chàng nói tiếp: - Bởi đó tại hạ mới phải phiền đến nhị vị huynh đệ.

- Cho dù đại ca có bảo chúng tôi nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không dám từ nan, hà huống là đôi chút khó nhọc.

- Từ nay anh em chúng ta không thể nghỉ ngơi nơi khách sạn. Cao Quang ngạc nhiên, buộc miệng nói: - Tại sao?

- Bởi là nơi khách điểm, rất nhiều tai mắt nhân vật võ lâm, nếu như chúng ta ở đây tất sẽ bị lộ hành tung.

- Không ở khách điểm thì biết ở đâu?

- Cần dấu kín hành tung, không để bọn họ tìm được một manh mối nào, tại hạ mới phải phiền đến nhị vị huynh đệ.

- Đêm ngủ núi hoang, ngày lẫn trong rừng rậm, thực cũng thú vị đấy.

Thiếu Bạch cầm lấy thanh trường kiếm nói: - Thừa lúc trời chưa sáng, chúng ta lên đường đi Quan vương miếu thôi!

Ba người bàn bạc xong, liền nhảy qua cửa sổ, mượn bóng đêm thi triển khinh công "Đề tung thân pháp", hướng thẳng về Quan vương miếu. Sau mấy dặm đường, bọn Thiếu Bạch đã đến nơi. Trong màn đêm chỉ thấy phòng ốc trùng điệp, không một ánh đèn, cảnh vật lặng lẽ chứa đầy khủng bố. Hoàng Vĩnh sẽ giọng nói:

- Trong Quan vương miếu này, nơi nào cũng có cơ quan, đại ca, tam đệ nên dè dặt để khỏi sa vào cạm bẫy.

- Chúng ta nên đi gần nhau cho dễ tiếp ứng. - Đại ca chớ mạo hiểm, xin để tiểu đệ dẫn đường.

Nói xong Cao Quang liền vận khí tung mình, vượt qua bức tường rào, phóng thẳng lên mái ngói. Thiếu Bạch, Hoàng Vĩnh cũng vội phi thân nhảy theo sau Cao Quang. Hoàng Vĩnh cẩn thận đưa mắt quan sát giây lát, rồi nói: - Tiểu đệ nghe đồn trên đỉnh nóc cũng có bố trí một loại ngói vụng giãm phải rất nguy hiểm.

Thiếu Bạch đảo mắt nhìn quanh quất, sẽ thở dài:

- Trời tối đen như mực, Quan vương miếu rộng lớn thế, chúng ta biết phải tìm cách nào? Cao Quang nói: - Tiểu đệ đã có một cách.

Hoàng Vĩnh vội hỏi: - Tam đệ có cao kiến gì?

- Chúng ta lần mò trong bóng tối, tất sẽ trúng phải cơ quan mai phục, chi bằng cứ đường đường chính chính kêu gọi bọn họ ra?

- Nếu như không còn cách nào hay hơn, chúng ta chỉ còn cách dựa vào võ công để lấy lại binh khí.

- Cứ như sự quan sát của đệ, trong Quan vương miếu này tình thế dường như rất phức tạp... Đột nhiên trong bóng tối có tiếng người trầm giọng quát: - Ai đấy?

Thiếu Bạch sẽ mỉm cười nói:

- Xem ra không muốn ngay thẳng cũng chẳng được rồi. Cao Quang liền lên tiếng:

- Xin thông báo hộ vị chủ trì quý miếu, người đòi lại binh khí đã đến như hẹn. Giọng nói trong bóng tối lại nói: - Tam vị nếu không thấy gì trở ngại xin đợi cho một chút.

Thiếu Bạch nói:

- Chúng tôi rất ít thời giờ, không thể chờ lâu, phiền huynh đài thông báo nhanh cho một tiếng.

Ngôi Quan vương miếu âm u lại trở về với cái tịch mịch lúc trước, không còn thấy tiếng người cũng không nghe tiếng bước chân, không hiểu người kia đã thông báo chưa?

Lại đợi chừng khoảng nửa công phu uống xong chén trà nóng vẫn không thấy động tĩnh. Cao Quang không còn nhẫn nại được nữa, cao giọng nói: - Đợi chờ thế này mãi sốt cả ruột, cho mẹ nó một mẻ lửa là xong chuyện...

Lời chưa dứt, bỗng thấy mấy trượng ở ngoài xa bập bùng ánh lửa, kể có một đại hán toàn thân đồ đen giơ cao cây đuốc nói: - Ngài chủ trì của chúng tôi ở trong nội điện thỉnh ba vị vào trong.

Cao Quang lớn tiếng nói:

- Bọn này đã bị lừa một lần, có lý nào lại bị lừa thứ hai nữa? Nói với chủ trì của người mau đem binh khí lại trả, chuyện cũ bỏ qua, bọn ta lên đường ngay, nếu cứ ưỡm ờ chọc chận Cao lão gia thì đừng trách ta quá tay.

Đại hán mặc đồ đen giơ cao bó đuốc nói: - Nếu như ba vị không có gan thì thôi. Cao Quang nói:

- Trả ha không trả binh khí, nói ngay ra một tiếng, đừng có dài dòng. Được! Trước ta hẳn đập vỡ mấy viên ngói cho các người coi.

Nói rồi, chàng vận sức tung chân phải đá, tức thời mấy viên ngói rơi xuống đất vỡ tan tành. Chỉ nghe một giọng nói trong trẻo vọng lại bảo: - Kể ra ba vị cũng biết giữ chữ tín lắm.

Hoàng Vĩnh đáp:

- Đại trượng phu chúng tôi, nói là nói chứ đâu có như cái hạng phù nhân, nói rồi để đấy chẳng khác gì gió thổi qua tai.

Giọng nói trong trẻo đỡ lời:

- Chửi khéo lắm, chửi khéo lắm! Ta đã chẳng nói sẽ trả binh khí cho các vị sao? Hoàng Vĩnh thấy đối phương nói cũng có lý, ôn tồn nói: - Chúng tôi nhớ lời hẹn tới đây xin lại khí giới, cô nương chịu cho lại chúng tôi chứ? Một thiếu nữ toàn thân vận đồ xanh từ đằng sau đại hán cầm đuốc chậm rãi bước ra, giơ tay cười nói: - Ba vị đã tới, chủ trì của chúng tôi tất nhiên đã chờ đợi lâu rồi, xin thỉnh ba vị vào nội điện ngồi chơi một lúc có được không?

Cao Quang định lên tiếng từ chối thì Thiếu Bạch đã nhanh chân bước sấn tới, vòng tay nói: - Phiền cô nương dẫn đường.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang nhanh nhẹn theo Thiếu Bạch nhảy xuống. Cả hai thấy Thiếu Bạch nhận lời mời của đối phương nên kinh hãi vội vàng nói: - Chỉ sợ trong nhà còn có điều gì cổ quái, chúng ta đừng đi là hơn.

Thiếu Bạch mỉm cười nói:

- Nếu chúng ta bị bắt, cái ấy không phải lỗi ở người, chỉ trách chúng ta học nghệ chưa tinh. Thanh y thiếu nữ cũng tươi cười nói: - Quý tách của các hạ?

Thiếu Bạch ngần ngừ giây lát đáp: - Tại hạ là Tả Thiếu Bạch. Thanh y thiếu nữ cười nói:

- Tả tướng công thật có khí độ hơn người, con mắt của cô nương chúng tôi quả nhiên ghê gớm...

Nói đến đây như thể biết mình đã lỡ lời, nàng vội vàng im bặt.

Thiếu Bạch cau mày, cũng không hỏi tiếp. Đại hán áo đen dụi đuốc, ánh lửa chột tắt ngấm, y lần đi đâu mất dạng.

Hoàng Vĩnh thò hữu chưởng ra đặt lên lưng thanh y nữ, lạnh lùng nói:

- Long đầu đại ca chúng tôi là anh hùng lỗi lạc, không thích xuất thủ để đối phó với cô nương, tại hạ đành xuất thủ vậy!

Thanh y thiếu nữ nhìn sang nói:

- Các hạ hành động không thấy là mình quá hấp tấp chăng? Hoàng Vĩnh cười nhạt đáp:

- Nếu như cô nương mà liêu lĩnh có ác nghiệm, hậu quả ra sao tất cô nương phải biết rõ... Thanh y thiếu nữ nói: - Nếu ta đổi mạng được với ba vị thì chết cũng yên lòng nhắm mắt.

Hoàng Vĩnh vẫn với giọng gay gắt nói: - Chỉ sợ cô nương không có cơ hội mà thôi.

Thanh y thiếu nữ chẳng buồn nói năng gì nữa, chậm rãi lần bước đi hết con đường dài hun hút, thì tới trước một đại điện nguy nga. Chỉ thấy thanh y thiếu nữ giơ tay phải lên gõ nhẹ vào cửa ba tiếng. Hai cánh cửa đang đóng chặt đột nhiên mở rộng ra.

Trong đại điện sáng choang vì mười hai bó đuốc hồng chiếu sáng khắp mọi vật. chính giữa điện có đặt một cái ghế gỗ sơn màu đỏ, trên đó chễm chệ ngồi một thiếu nữ áo vàng, nhan sắc cực kỳ diễm lệ. Hai đứa nữ tỳ chải tóc rẽ sang hai bên chia nhau đứng ở đằng sau. Hoàng y thiếu nữ, tiểu tỳ đứng ở bên trái tay cầm kiếm trong khi tiểu tỳ đứng ở tay mặt hai tay đỡ một cái hộp ngọc. Thanh y thiếu nữ dẫn đường thông thả bước vào trong điện lạnh lùng nói:

- Tả Thiếu Bạch, đóng cửa điện lại.

Khẩu khí của nàng ngang ngược nhưng Thiếu Bạch chỉ mỉm cười, lẳng lặng làm theo. Hoàng Vĩnh đảo mắt nhìn khắp bốn phía, thấy tòa đại điện này rộng có đến bốn năm gian, trừ hoàng y thiếu nữ và hai đứa tiểu tỳ ra, không thấy có mai phục, bấy giờ mới yên lòng.

Hoàng y thiếu nữ từ từ đứng dậy, nhìn thẳng vào mặt Thiếu Bạch hỏi: - Các hạ là Tả Thiếu Bạch?

Tả Thiếu Bạch đáp:

- Đúng vậy, cô nương có điều chi chỉ giáo? Hoàng y thiếu nữ sẽ thờ dài nói:

- đây có mấy món vật, không hiểu các hạ có nhận ra không? Vung tay nàng sẽ bảo tiểu tỳ đứng ở bên tay mặt: - Trao hộp ngọc cho Tả tướng công.

Tiểu tỳ riu ríu làm theo.

Thiếu Bạch tuy không biết bên trong hộp ngọc có gì, nhưng cảm thấy cõi lòng hồi hộp khôn tả, đưa tay ra đỡ lấy chiếc hộp ngọc, thông thả hỏi: - Không hiểu vật gì trong hộp này.

Hoàng y nữ đáp:

- Ta được người nhờ cậy, chỉ biết trung thành với việc người nhờ, nhà ngươi cứ mở ra coi. Thiếu Bạch thấy đối phương nói vậy định mở ra coi ngay nhưng Cao Quang đã lên tiếng can ngăn: - Đại ca không nên mạo hiểm...

Lời chưa dứt, y nhảy bổ tới, nói tiếp: - Để tiểu đệ mở cho!

Thiếu Bạch thấy bạn có lòng thành, vội lùi lại một bước dặn: - Tam đệ cẩn thận...

Cao Quang đưa hữu thủ ra, mở nắp hộp ngọc. Thiếu Bạch chăm chú nhìn chỉ thấy mấy tờ giấy trắng rất ngay ngắn ở bên trong hộp. Động tính hiếu kỳ, chàng thò tay lấy một bức bạch quyền, mở ra coi, bất giác lệ rơi lã chã, một lúc lâu lắm mới lên tiếng hỏi: - Món vật này có phải tay cô nương kiểm điểm không?

Hoàng y nữ đáp:

- Ta chỉ hỏi các hạ có nhận ra được bức hình ấy không? Thiếu Bạch

gật đầu nói: - Nhận ra được!

Hoàng Vĩnh cố hết sức ngưng thần giới bị để định với tình thế, chỉ đợi đối phương hơi nhúc nhích có ý gì khác lạ là xuất thủ liền. Còn Cao Quang thò đầu qua nhìn chỉ thấy phong Bạch quyền ở trong tay Thiếu Bạch vẽ một người râu dài đeo kiếm, lấy làm lạ nghĩ bụng: - Không hiểu bức họa này có dính dáng gì tới nguyên thủ mà khiến người xúc động đến thế.

Hoàng y nữ hừ nhạt một tiếng nói:

- Các hạ đã nhận ra bức hình, vậy cho ta biết y là ai? Thiếu Bạch đáp rõ từng tiếng:

- Bức hình này là chưởng môn nhân đời trước của Bạch Hạc môn, chính tên là Tả Giám Bạch, chủ nhân Bạch Hạc bảo.

Hoàng y nữ hỏi:

- Các hạ xưng hô với y như thế nào? - Người là tiên phụ...

- Thì ra thế, các hạ lấy thêm một trượng Bạch quyền nữa coi xem sao!

Thiếu Bạch y lời, lấy một trượng Bạch quyền giở ra coi chỉ thấy ở trên đó họa hình một phụ nhân. Hoàng y nữ liền hỏi:

- Tượng đồ ấy là ai? Thiếu Bạch đáp:

- Người là mẫu thân của tại hạ, người đã khuất rồi. Hoàng y nữ nói:

- Nói thế, tất nhiên các hạ phải có liên quan đến Bạch Hạc môn?

Thiếu Bạch đột nhiên trừng mắt sang sang giọng nói:

- Đúng vậy, do đâu mà cô nương có được tượng đồ tiên phụ mẫu tại hạ, dám mong cô nương nói cho được biết rõ.

- — bên trong hộp ngọc còn có một phong quyền màu trắng nữa đấy, tại sao các hạ không mở ra coi thử?

Thiếu Bạch bắt được di tượng của phụ mẫu, trong lòng xúc động mãnh liệt, toàn thân chàng run bắn lên. Thấy một phong quyền màu trắng nữa xếp ngay ngắn ở trong hộp ngọc thốt nhiên chàng đâm ra sợ hãi, không dám lấy xem.

Hoàng y nữ chậm rãi hỏi: - Tại sao các hạ lại đứng yên thế?

Thiếu Bạch giật mình, vội vàng dùng hữu thủ lấy phong bạch quyền cuối cùng mở ra coi, chỉ thấy ở trên ấy có vẽ hình một đạo trưởng trung niên, râu dài tới ngực, vai giắt bấu kiếm, tay cầm một cây phát trần. Thiếu Bạch đã tưởng rằng phong bạch quyền này đã được xếp cùng với di tượng của phụ mẫu chàng tất nhiên phải có quan hệ gì, chẳng dè nay hóa ra đó lại là bức hình của một đạo trưởng xưa nay chưa từng quen biết.

Hoàng y nữ hỏi:

- Các hạ nhận ra người đó?

Thiếu Bạch lục lợi ký ức, mãi vẫn không nhớ được đạo trưởng là ai, bèn lắc đầu đáp. - Tại hạ chưa từng gặp người này.

- Có thể các hạ đã gặp rồi nhưng mà không nhớ được đấy thôi, cũng có thể lúc các hạ gặp ông ta tuổi còn quá nhỏ, không hiểu việc đời...

Thiếu Bạch ngạc nhiên nói:

- Cô nương là ai? Xin cho biết thân phận?

Hoàng y nữ lấy tay chỉ bộ đồ đang mặc trên người nói - Ta họ Hoàng.

Thiếu Bạch nói:

- Thì ra là Hoàng cô nương, tại hạ thất kính. Hoàng cô nương ở lâu trong ngôi Quan vương miếu này, chắc phải có quan hệ với Quan vương môn?

- Gia phụ sáng lập nên Quan vương môn, tiện thiếp cũng được hưởng phước lây và tiếp nhận chức chương môn đời thứ hai của Quan vương môn.

Thiếu Bạch đỡ lời:

- Cô nương ở ngôi cao quý, là chương môn nhân của một môn phái, anh em chúng tôi không biết nên thất kính, dám mong mở lượng hải hà.

Dứt lời vòng tay xá một xá.

Hoàng y nữ nghiêng mình đáp lễ rồi nói:

- Gia phụ và lệnh tôn giao tình rất thân, năm xưa lệnh tôn thường đến chơi Quan vương miếu, khi ấy gia phụ luyện công tẩu hỏa nhập ma, đi lại không tiện cho nên rất ít khi tới được Bạch Hạc bảo.

- Theo trí nhớ của tại hạ còn nhớ được thì tại hạ đã từng tới đây cùng với tiên phụ. Hoàng y nữ nói: - Sau khi gia phụ bị tẩu hỏa nhập ma có được lệnh tôn giúp sức rất nhiều mới bình phục. Do đấy, lệnh tôn cũng kể được là ân nhân của gia phụ, người thường nhắc đến chuyện bất hạnh của Bạch Hạc môn cho tiện thiếp nghe. Những lúc như thế người cảm khái không thôi.

Thiếu Bạch vội vàng hỏi:

- Lệnh tôn bây giờ ở đâu? Tại hạ có thể bái kiến được không? Hoàng y nữ buồn rầu nói:

- Nếu như gia phụ còn sống trên đời thì đã chẳng phải cái bọn nhi nữ như tiện thiếp đặt chân lên giang hồ làm gì để phải tiếp chương ngôi vị chương môn của Quan vương môn.

Thiếu Bạch ngăn người ra nói:

- Hoàng lão tiên bối đã khuất núi rồi sao?

- Năm xưa, anh hùng thiên hạ hợp lực nhau lại để tấn công Bạch Hạc bảo, gia phụ cũng được giấy mời đến tham dự cuộc họp trọng

đại ấy. Trong cuộc họp gia phụ đã cực lực biện hộ cho lệnh tôn nhưng sức một người không sao nói lại với toàn thể cho nên gia phụ đành phải chiều theo, tham dự vào việc đó.

Thiếu Bạch biến sắc, khế đằng hắng một tiếng, chực nói lại thôi.

Hoàng y nữ tiếp lời:

- Tả huynh đừng có hiểu lầm! Gia phụ và lệnh tôn là chỗ thân tình, gia phụ rất hiểu rằng lệnh tôn là người quyết không khi nào lại đi làm cái việc khiến cả trời lẫn người đều oán hận. Gia phụ tham dự vào việc đó chẳng qua cũng là để mượn cơ hội điều tra chân tướng, ngầm kiếm cách giải cứu lệnh tôn, lệnh đường. Nhưng lệnh tôn oai dũng tuyệt luân, thiên hạ bao vây trùng trùng điệp điệp thế mà người vẫn phá được thoát ra.

Thiếu Bạch thở dài nói:

- Chỉ tiếc tại hạ vô duyên, không được bái tạ Hoàng lão tiên bối đã xuất lực trợ giúp. - Sau khi gia phụ trở về nhà, người vẫn hậm hực bất bình, nhưng chỉ với cái sức kém cỏi của một nhóm môn hạ Quan vương môn, thực không có cách gì chống đối được với toàn thể các môn phái trong võ lâm.

Thốt nhiên có tiếng gõ cửa rất gấp, cắt đứt câu nói Hoàng y nữ.

Hai tiểu tỳ đứng ở đằng sau Hoàng y nữ rút phát trường kiếm, đồng thanh quát hỏi: - Ai đó?

Rồi nhanh nhẹn vút mình tới bên cửa.

Hoàng y nữ giơ tay phải lên ra hiệu, sẽ giọng bảo: - Chờ một chút.

Nói xong nàng đứng thẳng người dậy, thông thả đi ra cửa.

Hai tiểu tỳ cầm kiếm nghe dặn dừng chân lại. Thanh y thiếu nữ là người đã dẫn đường cho bọn Thiếu Bạch tắt tả sấn lên hai bước, đứng chắn trước mặt Hoàng y nữ, hấp tấp nói: - Cô nương không nên mạo hiểm, để tiểu tỳ ra mặt đối phó với y!

Hoàng y nữ dừng chân lại nói:

- Người mau đi lấy binh khí trả cho các vị kia, nếu như tình thế có biến, người dẫn họ theo con đường ngầm ở vách thoát ra ngoài!

Thanh y nữ nói:

- Tả tướng công võ nghệ cao cường, có thể trợ giúp cho chúng ta.

Hoàng y nữ cau mày gắt:

- Việc của Quan vương miếu chúng ta, làm sao để người ngoài nhúng tay vào được. Thiếu Bạch nghe mà như người ở trong đám sương mù dày đặc, không hiểu được chuyện gì? Trong khi đó, thanh y thiếu nữ không muốn cãi với Hoàng y nữ, nhanh chân vòng ra đằng sau ghế ngồi lấy binh khí của bọn Thiếu Bạch đem trả. Bọn Thiếu Bạch đeo đao kiếm vào đâu đó vừa lúc hai cánh cửa lớn đen ngòm

vẫn đứng im lìm đột nhiên mở toang ra.

Chỉ thấy người đi đầu mặc áo tăng bào màu nâu đã rách, dáng dấp lão gia chính là Hương hỏa đạo nhân mà bọn Thiếu Bạch gặp lúc mới bước chân vào miếu. Đằng sau lão nhân là mười mấy đại hán ăn vận kinh trang, nai nịt gọn gẽ. Hoàng y nữ đưa mắt lạnh lùng nhìn ra ngoài nói:

- Các người vào hết cả đi!

Trường bào lão nhân vào đầu tiên, quét mắt nhìn bọn ba người Thiếu Bạch định nói lại thôi. Mười hai đại hán vận kinh trang màu đen lần lượt đi vào và sau chót là một thiếu nữ cũng mặt đồ vàng. Thiếu nữ áo vàng này vừa bước vào trong điện thoáng nhìn đã lên tiếng hỏi ngay: - Các cao thủ hện tới giúp sức?

Thiếu Bạch chăm chú nhìn, chỉ thấy hau thiếu nữ áo vàng bằng trạc tuổi nhau, y phục cùng màu, thân hình tướng mạo na ná như nhau, dưới ánh đuốc rất khó phân biệt người này với người kia. Bất giác chàng đâm ra hiếu kỳ, nghĩ bụng:

- Ta phải coi cho rõ phương vị họ đứng, nếu không thì không nhận ra, đến nhầm mất. Chỉ thấy thiếu nữ áo vàng lúc ban đầu đánh tiếng:

- Họ là khách của tôi, không phải người trợ lực.

Khôi bào lão già nói:

- Đúng! Việc ở trong môn phái chúng ta không nên mượn sức người ngoài giải quyết. Thiếu nữ áo vàng đến sau lên tiếng: - Hoa lão ở trong môn là người đức cao trọng vọng, một lời nói bằng chín đỉnh, xin ngài cứ bình tâm luận xem trong chúng tôi, người nào xứng đáng tiếp nhận chức vị chưởng môn?

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Thì ra họ tranh giành quyền lực, xem vậy ta là người ngoài cuộc, chẳng nên xuất thủ bừa bãi.

Chỉ thấy Khôi bào lão nhân nghĩ ngợi giây lâu nói:

- Cái đó lão hủ không sao quyết định được, vậy để nhị vị cô nương tự định đoạt lấy! Thiếu nữ áo vàng lúc ban đầu nói: - Tỷ tỷ mang theo bao nhiêu người tới đây phải chăng là định dùng sức mạnh để nói chuyện? Thiếu nữ áo vàng đến sau nói: - Ai là chị của mi, nếu như mi còn coi ta là chị thì đã chẳng cướp đoạt ngôi vị chưởng môn của ta. Người tỷ nữ áo xanh dẫn đường bọn Thiếu Bạch đột nhiên xen vào nói:

- Lúc lão chủ nhân hấp hối, người đã cho đòi nhị tiểu thư đến bên giường bệnh để cho tiểu thư tiếp nhận chức chưởng môn, tiểu tỷ chợt bước vào chính tai được nghe rõ. Đại tiểu thư không nên cưỡng từ đoạt lý.

Thiếu nữ áo vàng đến sau tức giận hét:

- Tiện tỳ câm miệng, giờ phút này là lúc người được quyền xía miệng vào đây hả? Thiếu nữ áo vàng ban đầu đỡ lời: - Nó tuy không được nhiều lời, nhưng chuyện đã nói là chuyện thực.

Đảo mắt nhìn Hương hỏa đạo nhân, nàng nói tiếp:

- Hoa Phong Sơn, ông là đệ nhất công thần trong Quan vương môn chúng ta, cũng là người được các hàng đệ tử trong bốn môn kính trọng nhất. Lúc gia phụ để lại di ngôn cho tôi tiếp nhận chức chưởng môn, ông cũng có mặt ở đó, tại sao ông không đứng ra nói một câu cho hợp với công đạo?

Hoa Phong Sơn khẽ đằng hắng nói:

- Nhị vị cô nương là hai chị em ruột thịt, đều trưởng thành dưới sự chăm nom của lão hủ. Lúc lão chủ nhân mới ngọa bệnh người từng dặn lão hủ hết lòng giúp đỡ đại tiểu thư nắm giữ chức chưởng môn, khi ấy đại tiểu thư cũng có mặt, đó là chuyện thực thiên chân vạn xác. Nhưng lúc lão chủ nhân hấp hối, người hiệu triệu nhị tiểu thư vào cho tiếp nhận chức chưởng môn lại là chuyện có thực. Khi ấy lão chủ nhân thêm thiếp nằm nhưng thần trí người cũng còn rất tỉnh táo, lời nói ra rành mạch, rất có thể tin được. Ôi! Lão chủ nhân tuy có để lại lời dạy nhị tiểu thư tiếp chưởng môn hộ nhưng lão hủ thật không sao quyết định được việc này.

Thiếu nữ áo vàng đến sau nhanh nhẹn nói:

- Hoa Phong Sơn, ta hỏi ông, trong một môn phái nên có mấy người chưởng môn?

- Triều không có hai vua, tất nhiên một môn phái cũng chỉ có một người chưởng môn mà thôi.

Thiếu nữ áo vàng đến sau nói:

- Phải đấy, ta là chị, lại sớm được gia phụ hứa cho lãnh chức chưởng môn, tất nhiên là xứng đáng với chức vị này rồi.

Thiếu nữ áo vàng lúc ban đầu cười nhạt nói:

- Hoa Phong Sơn, gia phụ triệu ông tới tất nhiên là muốn ông làm chứng điều mắt thấy tai nghe phải không?

Thiếu Bạch thấy hai cô gái tranh luận sôi nổi quá, không người nào chịu người nào, trong lòng chán nản nghĩ bụng: - Hai người này hình như hết sức kéo Hoa Phong Sơn về phía mình, hóa ra Hoa Phong Sơn là cái chốt nắm giữ toàn cuộc ngày hôm nay.

Chỉ thấy thiếu nữ áo vàng đến sau nói:

- Nếu như mi không chịu buông chức chưởng môn thì ta cũng chẳng còn nghĩ tới tình chị em nữa đâu...

Thiếu nữ áo vàng ban đầu cười nhạt hỏi:

- Ý của tỷ tỷ phải chăng định dùng võ công để quyết định thắng bại?
- Nếu như mi đến chết không chịu rời bỏ chức vị, thì chỉ còn có một cách đó. Trong hai chị em chúng ta cuối cùng cũng phải có một người chết thì việc trong môn phái mới được yên.

Thiếu Bạch nghe nói cau mày nghĩ bụng:

- Ai bảo phái nữ không tham danh! Một khi họ tranh chấp thì sự tàn nhẫn và gan góc thực nam nhân cũng khó bì kịp.

Đang khi chàng suy nghĩ thì thiếu nữ áo vàng ban đầu lên tiếng:

- Tỷ tỷ đã muốn như vậy, tiểu muội sẽ xin sẵn sàng lãnh giáo.

Hoa Phong Sơn thở dài sườn sượt, đưa mắt nhìn thiếu nữ áo vàng đến sau bảo:

- Trân cô nương! Lão hủ có mấy câu như xương cá mắc ở cổ, không nói ra thì còn bức bối. Hoàng Trân nghiêm nét mặt nói: - Hoa lão có cao kiến gì cứ nói ra. Hiện nay ông đã là người tiền bối có uy tín nhất ở trong bốn môn. Hàng đệ tử môn hạ của Quan vương môn ai ai cũng kính trọng ông, và cũng chính vì thế một lời của ông nói ra cần phải thận trọng hết sức.

Hoa Phong Sơn đưa mắt nhìn thiếu nữ áo vàng lúc ban đầu nói:

- Yển cô nương, chính tai lão hủ nghe được lão chủ nhân trước khi tắt thở muốn cô nương tiếp chưởng môn hộ, chuyện đó không thể nào sai lầm được...

Hoàng Yển cắt ngang:

- Đã thế, ông nên chủ trì công đạo mới phải?
- Có điều, khi ấy chưởng môn nhân ngoại môn đã lâu, lúc người đại nhị tiểu thư tiếp chưởng môn hộ, tuy thần trí rất tỉnh táo, điều lý phân minh, nhưng hàng môn hạ Quan vương biết chuyện này không có bao nhiêu người. Trong khi đó ai ai cũng đều biết rằng Trân cô nương phải thừa kế y bát của lão chủ nhân mà làm chức chưởng môn nhân đời thứ hai của Quan vương môn. Nay nếu như Yển cô nương cứ nhất định lãnh chức này chỉ sợ sẽ gây lòng ngờ cho hàng môn hạ, theo ý của lão hủ chẳng bằng nhị tiểu thư nên nhường một bước, đem tín vật chưởng môn tạm thời trao lại cho đại tiểu thư lãnh, mười năm sau, đại tiểu thư sẽ truyền lại cho, không hiểu nhị tiểu thư nghĩ sao?

Thiếu Bạch càng nghe càng lấy làm lạ nghĩ bụng:

- Cái ông thân sinh của hai cô gái này cũng hồ đồ quá đỗi. Lúc ban đầu đã quyết định trao quyền cho cô con gái lớn, tại sao lúc lâm chung lại kêu cô gái nhỏ tới làm gì để cho chị em họ ngày hôm nay sinh ra xô sát tương tàn với nhau?

Đang nghĩ chỉ nghe Hoàng Trân lên tiếng:

- Phải đấy! Nếu như muội chịu nghe lời nói của Hoa lão tiên bói thì ta là chị cũng sẽ nghĩ đến tình chị em, hàng môn hạ đệ tử Quan vương ai cũng biết chị phải làm chưởng môn, giờ đây nếu phé bỏ đi thì là một điều kinh dị, cái việc phé trưởng lập ấu không những làm mất mặt chị mà còn làm cho trên giang hồ người người cười chê, như thế uy tín của Quan vương môn không thể còn, vậy muội muội hãy nghĩ kỹ lời của chị.

Hoàng Yến nhú cặp lông mày liễu, vẻ mặt trở nên thiếu nảo, buồn bã thể như đang suy nghĩ một việc rất quan trọng. Đang khi ấy, thanh y tỷ nữ đột nhiên cất bước tới bên Hoàng Yến sẽ giọng nói: - Tiểu thư, lúc lão chủ nhân lâm chung người tự tay trao ấn, tín vật chưởng môn cho cô nương, vậy dụng tâm của người như thế đã kiên quyết. Nay nếu tiểu thư nghe lời đại tiểu thư, nhẹ dạ trao ra ấn tín vật ra, nhường chức chưởng môn thì không những phụ lòng lão chủ nhân mà chủ tử ta chết cũng không có đất chôn.

Hoàng Trân giận dữ hét:

- Việc của chị em ta có xích mích trăm tội cũng chỉ tại nhà người, con tiện tỷ độc ác quá lắm kia, không giết người chỉ sợ Quan vương môn tan rã mới là việc trọng đại.

Hoàng Trân khẽ vung tay ngọc quát: - Tiện tỷ muốn chết!

Liền theo đó, hai đại hán mặc kinh trang nhào tới, hai ngọn đơn đao từ hai hướng chém nhằm người thanh y thiếu nữ. Thanh y thiếu nữ vội vàng nhảy lùi lại né tránh.

Hoàng Yến trừng mắt sắc giọng quát: - Ngừng tay!

Hai đại hán mặc đồ đen quả nhiên không dám hung hăng nữa, vội thu đao về đứng lặng, quay đầu nhìn Hoàng Trân có ý chờ lệnh.

Hoàng Trân cười nhạt nói:

- Muội muội, người trọng ta hơn hay trọng tiện tỷ hơn? Hoàng Yến thở dài đáp:

- Tỷ tỷ không nên nói vậy, Thu Quyên tuy là một tỷ nữ, nhưng từ nhỏ đã lớn lên trong gia đình ta. Khi phụ thân còn tại thế, người đã coi nó như người trong nhà, điều này tỷ tỷ cũng dư biết. Thiết nghĩ chuyện tỷ tỷ muốn trang chức chưởng môn Quan vương và chuyện Thu Quyên không muốn tiểu muội nhường chức chưởng môn, đó là hai việc khác nhau, không có liên quan gì...

Hoàng Trân đỡ lời:

- Con tiện tỷ ấy ác lắm, chuyên môn phá hoại tình cảm của hai chị em chúng ta, để nó sống chỉ có hại chứ không có ích gì, chẳng bằng giết đi là xong!

- Tỷ tỷ không nên căm giận nó như thế, để tiểu muội xin được suy

nghĩ lại ba ngày sau sẽ có phúc đáp cho tử tử, được chứ?

- Nhường hay không nhường nói phúc ra được rồi, việc gì mà nghĩ lâu lã những ba ngày. Hoàng Yến đáp: - Tử tử chẳng lẽ ba ngày cũng chờ không được sao?

- Nếu ở lúc bình thường đừng nói đến ba ngày, đến ba chục ngày tử tử cũng đợi được, nhưng bây giờ thời gian gấp gấp lắm rồi, dù cho một ngày cũng không sao đợi được.

- Tại sao?

- Thật ra muội muội không biết hay sao? Hay là cố ý giả vờ không biết? Hoàng Yến đáp: - Quả thật muội không biết chứ không có lý giả vờ?

- Chẳng lẽ chấp sự sư đệ không báo cáo cho muội biết hay sao?

Gần đây ở trong Nhạc Dương quần hùng kéo lại tụ tập, theo lời đồn thì Thiếu Lâm, Võ Đang đều có phái những cao thủ tới, Quan vương môn chúng ta là một môn phái lớn tại thành Nhạc Dương này, khó tránh khỏi việc kéo tới thăm, khi ấy để tiểu muội ra tiếp họ sao? Hay tử tử tiếp thì tử tử chưa lãnh chức chưởng môn ấy là chuyện danh không chính, ngôn chẳng thuận. Còn nếu như muội muội đứng ra thì tất cả thiên hạ anh hùng đều hay biết em là chưởng môn nhân của Quan vương môn. Ngày sau muội muội nhường chức chưởng môn nhân cho chị khiến cho thiên hạ anh hùng không lấy làm quái lạ sao? Hoàng Yến nhún mày nghĩ ngợi giây lâu nói: - Thế thật cũng khó nghĩ.

Hoàng Trân tươi cười nói:

- Chuyện giản dị lắm có gì đâu, muội muội chỉ cần chịu nhường nhịn ngay bây giờ, giao cho chị ấn tín vật chưởng môn thì mọi việc sẽ được giải quyết một cách mỹ mãn tốt đẹp. Còn nếu như muội cứ tham tiếc chức chưởng môn thì chính muội muội làm cho rắc rối đó.

Hoàng Vĩnh bỗng dùng thuật truyền âm nói với Thiếu Bạch:

- Đại ca, tiểu đệ thấy việc này rắc rối lắm, chỉ sợ không chỉ có một việc tranh đoạt chưởng môn mà thôi đâu.

Thiếu Bạch cũng thi triển thuật truyền âm hỏi lại: - Hoàng huynh có cao kiến gì?

- Hoàng Trân hình như rất hấp tấp trong việc thúc cô em giao chức chưởng môn, như thể có phải chức ấy ngay bây giờ trong khi Hoàng Yến yêu cầu hoãn hạn ba ngày, hết thời gian ấy, nhường hay không chỉ sợ nàng còn tính chuyện khác.

Đang khi ấy bỗng nghe Hoa Phong Sơn cười nhạt nói:

- Việc riêng của Quan vương môn, không cần người ngoài lo thay. Thì ra do thấy động tác mập má môi và răng của Hoàng Vĩnh và

Thiếu Bạch, lão Hoa Phong Sơn đầy kinh nghiệm giang hồ, kiến văn quảng bác, nhìn thoáng đã biết ngay Thiếu Bạch đang bàn tán chuyện trong môn phái của y.

Thiếu Bạch đưa mắt nhìn Hoàng Yến, trầm giọng hỏi: - Tại hạ có thể cất ba bức họa này được chứ?

Hoàng Yến đáp:

- Ta được người giao phó, đang cần trao những vật đó cho các hạ, nhưng trước khi đưa, cũng cần phải biết rõ thân phận của các hạ. Nay các hạ đã trình bày rõ ràng rồi, những vật đó tất nhiên là sở hữu của các hạ.

Thiếu Bạch rung động tâm thần nghĩ bụng:

- Những chứng vật này biết đâu là một trong số các món vật mà Lưu Hạo Tử ở Thọ Loan cất giữ, nay nếu mình tìm được cái người nhờ nàng trao lại cho ta những món vật này thì may ra mới hỏi được đầu mối của chân tướng.

Nghĩ rồi, chàng vòng tay nói:

- Hoàng cô nương ở ngôi cao quý là chưởng môn của một phái, tất nhiên là một lời nói ra nặng như núi Thái sơn, tại hạ có được gặp vị đã trao những vật của tiên phụ mẫu cho cô nương không?

Hoàng Yến đáp:

- Nếu như người ấy chịu cho các hạ gặp mặt thì ta đã chẳng phải đứng ở giữa làm trung gian trao lại.

- Lạ quá, người ấy đã nhờ cô nương trao những tín vật này cho tại hạ, tức có dụng tâm muốn biết thân phận của tại hạ, nay đã đúng rồi tại sao không chịu gặp tại hạ?

- Không phải người ấy không muốn gặp các hạ đâu! Có điều thời cơ chưa tới lúc cần. Khi thời cơ thành thực rồi, các hạ khỏi cần phí tâm, người ấy sẽ cho thư mời hoặc đích thân tới gặp các hạ.

Hai người nói chuyện với nhau, thành ra cho Hoàng Trân và Hoa Phong Sơn đứng lặng một bên. Bỗng thấy một bóng người loáng lên, lao thẳng tới chiếc hộp ngọc trước mặt Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch giật nảy mình, vội vàng tung hữu thủ đánh ra một chưởng. Chỉ nghe đánh "bình" một tiếng, chưởng lực của đôi bên chạm vào nhau, bóng người lao mình tới bị bật lại sau.

Thiếu Bạch thừa cơ thò nhanh tả thủ ra, chụp lấy chiếc hộp ngọc đưa cho Hoàng Vĩnh mà bảo: - Hoàng huynh đệ, giữ giùm lấy những vật này.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hoàng Trân mặt hầm hầm đầy sát khí đang đứng thẳng người như đang vận khí điều tức, hiển nhiên chính là người vừa rồi đã định ra tay cướp đoạt chiếc hộp ngọc. Hoa

Phong Sơn giận dữ nói:

- Hừ! Việc của miếu chúng ta, chúng ta phải tự giải quyết với nhau, dẫu có máu đổ thịt rơi cũng không được mượn sức của người ngoài, thì ra tối nay nhị cô nương đã hẹn các tay viện thủ tới.

Thiếu Bạch xua tay nói:

- Ít ngày trước đây bọn tại hạ đã từng gặp lão tiên bối, lão tiên bối còn nhớ không? Hoa Phong Sơn lạnh lùng đáp: - Ngày ấy nếu như lão được quyền quyết định, đã cho ba vị chết sặc trong nhà thủy lao thì ngày hôm nay nhị cô nương làm sao mà cấu kết với các vị được.

Hoàng Yến sắc giọng quát:

- Câm miệng! Hoa Phong Sơn, ông là bậc trưởng lão được tôn trọng nhất trong bốn môn, bốn toà xưa nay vẫn hết sức kính trọng ông, tại sao nay ông lại ngậm máu phun người?

Thiếu Bạch lạnh lùng đỡ lời:

- Ít ngày trước chúng tôi bị trúng kế bị bắt giam, cho nên còn để lại binh khí, ngày hôm nay đến xin lại, vừa hay gặp việc tranh chấp ở trong quý phái.

Hoàng Trân cười nhạt nói:

- Nói vậy, thật cũng đúng lúc lắm, vì ba vị không sớm cũng không muộn, nhắm đến đúng ngay tối hôm nay.

Thiếu Bạch tuy chưa được Hoàng Yến lên tiếng yêu cầu trợ giúp, nhưng bao nhiêu sự hiểu lầm đã xô đẩy chàng về phe Hoàng Yến.

Lại thấy hai bên không đồng thể, bên Hoàng Yến chỉ có ba nữ tỳ trong khi Hoàng Trân dẫn những mười hai đại hán, thêm Hoa Phong Sơn cộng cả thầy mười bốn người. Vạn nhất chị em xảy ra động thủ, Hoàng Yến nhất định là thua chứ không sai.

Thiếu Bạch vốn không thích xen vào việc người khác, nhất là việc riêng của môn phái họ, nhưng tình thế xô đẩy, chàng bị cuốn vào trong xoáy nước nên cười nhạt nói: - Chư vị cứ khăng khăng cho là tại hạ đến giúp nhị cô nương thì tại hạ cũng không biết sao mà nói.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 12

Nhạc dương phong vân hội

Thiếu Bạch nói vừa đủ nghe nhưng chàng là một người nội công thâm hậu, lời nói của chàng chừng chặc, dứt khoát, tiếng nói đập

chan chất vào tai đối phương. Bên đối phương tuy chưa hiểu mức lợi hại của chàng nhưng cũng cảm thấy e dè không dám cuồng ngạo. Hoàng Trân hậm hực, Hoàng Yến nhanh nhẹn ra hiệu cho thanh y nữ đi lấy binh khí trả cho bọn Thiếu Bạch. Hoàng Trân tin tưởng vào lực lượng phe mình cho nên không cần giám sát vào những hành vi của bọn nữ tỳ áo xanh, nàng tìm lời khích Hoa Phong Sơn: - Nếu mà con nữ tỳ ấy có quyền trong tay, nó sẽ không buông tha cho các bậc trưởng lão như các ông đâu, đến lúc ấy, Hoa trưởng lão có muốn kháng cự chỉ sợ đã muộn rồi.

Hoàng Yến vẫn yên lặng không nói năng, tựa hồ như nàng đã có sẵn kế hoạch trong bụng chứ không tỏ vẻ sợ sệt gì cả.

Hoa Phong Sơn hình như đã tức vì lời nói khích của Hoàng Trân nên ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt Hoàng Yến lạnh lùng hỏi: - Lời đại cô nương nói, nhị cô nương nghe rõ đấy chứ?

Hoàng Yến đáp:

- Nghe rõ, Hoa trưởng lão muốn thế nào?

- Việc đại cô nương mang nhiều người tới đây có ý thúc giục kẻ cũng hơi quá đáng, nhưng tình thế hiện tại, chỉ có một con đường để theo mà thôi...

Nói đến đây, lão đằng hắng một tiếng rồi mới nói tiếp:

- Hiện tại nhị cô nương đã ở vào tình thế vô cùng hiểm ác, chỉ cần lão hủ khẽ gạt đầu đồng ý với lời hành động của đại cô nương thì tòa đại điện dùng để nghị sự này lập tức biến thành một trường máu rơi thịt đổ. Nhưng thực tình lão hủ không thể nào nhẫn tâm đứng coi nhị cô nương mình mẩy đầy máu, nằm phơi xác ở đường trường, vậy chỉ cần nhị cô nương trao ra tín vật, nhường chức chưởng môn, lão hủ xin lấy tính mạng bảo đảm cho sự an toàn của thầy trò cô nương. Lão hủ nói lời chí thành, giám mong cô nương nghĩ kỹ rồi làm theo.

Hoàng Yến đột nhiên buông tiếng thở dài nói:

- Hoa trưởng lão, tại sao ông cứ một lòng một dạ trợ giúp cho thư thư thôi. Ngày gia phụ còn tại thế, ông đối với hai chị em chúng tôi người nào cũng như người nào. Nếu nói về chút thiên vị, tôi dám tin là ông thương tôi hơn tỷ tỷ tôi. Bây giờ ông lại đứng thẳng về phe tỷ tỷ lập mưu đoạt chức chưởng môn cho thư thư, vậy vì nguyên nhân gì tôi không sao hiểu nổi.

Hoàng Trân sợ Hoa Phong Sơn bị Hoàng Yến thuyết phục nên hấp tấp đỡ lời:

- Hoa trưởng lão xưa nay vẫn chủ trì công đạo, nay thấy muội muội cố giành chức chưởng môn của chị cho nên người không thể đứng mà làm thinh đấy thôi.

Hoa Phong Sơn nói:

- Đại cô nương nói phải lắm, cái việc phế truất lập ấu là điều đại kỵ trong võ lâm! Hoàng Yến thở dài nói: - Các người đã chuẩn bị xong hết rồi, ba hôm nữa các hàng đệ tử Quan vương sẽ tụ hội mà tôi chẳng hay biết gì cả.

Hai ánh mắt lạnh nhìn thẳng vào mặt Hoàng Trân nói tiếp: - Do đấy chẳng đáng trách các người không đợi được ba ngày. Hoàng Trân giơ tay nói:

- Cho muội muội thêm một công phu uống xong một chén trà nóng để suy nghĩ, đến lúc đó còn chưa quyết định thì đừng trách tỷ tỷ là người tâm địa tàn độc.

Mười hai đại hán thấy Hoàng Trân ra hiệu nên giơ tay đánh soạt một tiếng, rút phát đơn đao sáng loáng, từ từ di động thân hình giăng thành thế bao vây, chỉ đợi Hoàng Trân ra lệnh lập tức sẽ tứ phía nhào tới Hoàng Yến.

Thiếu Bạch lẳng lặng tra xét phương vị của mười hai đại hán, thấy như nếu họ cùng xuất thủ thì Hoàng Yến rất ít có cơ hội trong một chiêu mà kháng cự được. Mười hai đại hán này hiển nhiên đã được huấn luyện kỹ lưỡng, thấy thế Thiếu Bạch đâm ra bồn chồn, lo ngại thay cho Hoàng Yến.

Nhưng Hoàng Yến vẫn thản nhiên như không, chẳng có gì là chuẩn bị đối phó với cơn nguy cấp. Nàng nhìn thẳng vào mặt Hoàng Trân nói:

- Tỷ tỷ, em tuy hận chị thấu tim gan vì những hành vi của chị nhưng thực không muốn cùng chị động thủ.

Thiếu Bạch kinh hoảng nghĩ bụng:

- Vị cô nương này không hiểu tại sao lại ngông cuồng như thế, không xem hiểm ác chung quanh vào đâu cả. Đến giờ phút này còn nhắc đến tình chị em!

Từ đầu đến giờ, Hoàng Yến không mở miệng nhờ Thiếu Bạch giúp cho nên Thiếu Bạch dầu có lòng tương trợ cũng không có lý do, không tiện nhúng tay vào.

Hoàng Yến ung dung nói tiếp:

- Nếu như tỷ tỷ sớm cho biết rằng ba ngày tới đây bàn đệ tử môn hạ Quan vương môn tụ hội ở đây để bầu bang chủ mới, em đã sớm nhận lời chị rồi.

Hoàng Trân lạnh lùng nói:

- Bây giờ thiết nghĩ cũng chưa muộn.

- Muốn em giao tín vật, nhường chức chưởng môn không khó, nhưng phải chấp nhận hai điều kiện của em đưa ra.

- Nếu tỷ tỷ có khả năng thế nào cũng chấp thuận cho em. Hoàng Yến nói:

- Điều kiện thứ nhất, quan tài của phụ thân em muốn mang tới một nơi phong cảnh thật đẹp xây một ngôi mộ thật to tát để tỏ lòng hiếu của đứa con gái.

- Được, em nói điều kiện thứ hai xem sao.

- Đằng sau hậu viện có một tượng Quan vương đúc bằng sắt, em muốn mang theo luôn. Hoàng Trân chớp chớp mắt nói: - Pho tượng sắt ấy có diệu dụng gì, tại sao muội muội lại muốn mang theo?

- Pho tượng sắt ấy đúc rất tinh vi, cực đẹp nên em muốn mang theo làm bạn trước mộ phụ thân.

Hoàng Trân nói:

- Thì ra thế, được lắm, cho em mang theo pho tượng sắt ấy đây.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Ta cứ tưởng nàng đưa ra những điều kiện khó khăn nào, chẳng dè quá đơn giản. Hoàng Trân dĩ nhiên phải chấp thuận rồi.

Đang nghĩ, chợt nghe Hoàng Yến nói: - Tỷ tỷ định bao giờ tiếp chưởng môn hộ? - Ý của chị càng sớm càng tốt!

Hoàng Yến nói:

- Tiểu muội định khi trời sáng sẽ lên đường, trước khi mặt trời mọc tiểu muội sẽ giao tín vật cho tỷ tỷ có được không?

Vẻ mặt giận dữ đầy sát cơ của Hoàng Trân bây giờ đã biến mất, nàng tươi cười như hoa nói: - Nếu chị là em, chị sẽ lên đường ngay lập tức.

Hoàng Yến hỏi:

- Giữa đêm khuya khoắt, tìm đâu ra xe ngựa?

- Chuyện đó em khỏi lo, chị đã sớm chuẩn bị xe ngựa cho em rồi. -

Tại sao chị lại đoán được nhất định em trao ngôi chưởng môn cho chị? Hoàng Trân liếc mắt nhìn Thiếu Bạch nói:

- Chị chỉ chưa đoán được một việc là em mời được ba tay trợ thủ kia tới, chứ còn tất cả các việc khác tỷ tỷ đã định liệu đâu đó hết cả rồi.

Hoàng Yến nói:

- Trí mưu của tỷ tỷ xưa nay vẫn hơn hẳn tiểu muội...

- Lần này tỷ tỷ thấy mắt nhấp nháy hoài, nghĩ đi nghĩ lại mãi vẫn không hiểu ra rằng muội muội mời được người trợ lực.

Hoàng Yến mỉm cười nói:

Người trí trong một ngàn điều suy nghĩ cũng sai một, hà huống ba người bọn họ chỉ tình cờ tới đây mà thôi. Nếu chị cứ khẳng định bảo họ là do tiểu muội mời tới đây giúp sức thì cũng có khi oan uổng cho tiểu muội quá.

- Chuyện đã qua rồi, chẳng nên nhắc lại nữa, muội muội thủ hiếu xong, bước trở lại giang hồ xin thông tri cho tử tử một tiếng nhé chứ đừng quên, tử tử sẽ đích thân tới đón.

- Tiểu muội nguyện vui cùng trăng thanh gió mát trong chốn lầu cỏ, mãi mãi không bỏn tẩu giang hồ nữa...

Ngừng lại giây lát nàng tiếp:

- Xin tử tử đợi một lát, tiểu muội đi lấy tín vật chưởng môn. Hoàng Trân cười tươi đáp: - Phiền muội muội.

Tay phải giơ cao đánh một vòng trên đầu. Lập tức những đại hán áo đen vây chung quanh lần lượt tra đao vào vỏ lui lại đứng phía sau.

Hoàng Yến đứng thẳng người dậy, đi tới một góc điện giơ tay phất, bức tường đá phẳng phiu đột nhiên toát ra để lộ một cái cửa.

Hoàng Trân đột nhiên di động thân hình kiêu diễm lướt tới chỗ Thu Quyên.

Thu Quyên vội vã lùi lại hai bước, đứng lẫn đàng sau Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch lạnh lùng nói: - Tâm nguyện của đại cô nương đã được thỏa mãn rồi, thật là việc đáng mừng, đáng khen ngợi. Tại hạ là người ngoại cuộc được đứng nhìn thật thêm được không biết bao nhiêu kiến thức.

- Yến muội muội của ta còn trẻ người non dạ, chưa biết gì, vậy ngày sau xin mong các hạ chiếu cố cho nhiều.

Thiếu Bạch nghe nói ngớ ngàng hỏi lại: - Đại cô nương nói vậy có ý gì? Hoàng Trân cười đáp:

- Yến muội muội của ta nếu như không có tình yêu, chỉ sợ đã chẳng dễ dàng gì trao ra tín vật. Các hạ không quản ngại gian hiểm đến giúp nó, nó vì các hạ mà lưu lại tấm thân toàn vẹn, ăn đào trả mệnh, ta làm chị nay trước thần tượng xin chúc phúc cho hai người.

Thiếu Bạch đã hơi hiểu ra, đang định trả lời lại hốt thấy Hoàng Yến hai tay nâng một cổ đao có màu vàng chậm bước đi ra.

Hoàng Trân, Hoa Phong Sơn vừa thấy ngọn cổ đao vỏ vàng lập tức quỳ ngay xuống đất vái. Hoàng Trân khấn đầu rồi vội vàng đứng thẳng người dậy giơ tay tiếp lấy cổ đao.

Hoàng Yến lách mình tránh nói: - Tử tử sao vội thế?

Hoàng Trân chữa thẹn nói:

- Chị em chúng ta từ nhỏ sống bên nhau, chẳng lẽ muội muội còn chưa hiểu tánh chị vốn nóng nảy hấp tấp sao?

- Cây Quan vương đao này một khi đã vào tay tử tử, tử tử liền trở thành chưởng môn nhân của Quan vương môn, bất luận tử tử truyền ra một lệnh gì, hàng đệ tử của Quan vương môn cũng phải răm rắp tuân theo.

Hoàng Trân nói:

- Bộ muội muội không tin chị sao?

- Nếu như em không tin tỷ tỷ đã chẳng trao tín vật Quan vương đao cho tỷ tỷ, có điều tỷ tỷ cũng không nên vội vã quá như thế, đợi tiểu muội thu xếp hành lý xong, mang quan tài, di thể của thân phụ lên xe rồi sẽ trao cây đao này cho tỷ tỷ cũng chưa muộn.

- Chưa muộn, chưa muộn. Được, muội muội có cần chị giúp gì không? Cứ tự nhiên nói ra.

- Xin phiền tỷ tỷ phái cho mấy vị thuộc hạ tâm phúc mang quan tài của phụ thân lên xe ngựa.

Hoàng Trân nói: - Điều đó dĩ nhiên rồi. Nàng ngoắc tay ra lệnh:

- Bốn người tới đây giúp nhị tiểu thư mang pháp thể của chưởng môn nhân đời trước lên xe. Mấy hắc y đại hán dạ lớn, bốn người chạy lại.

Hoàng Yến đưa mắt nhìn Thiếu Bạch, mỉm cười nói:

- Ba vị tuy không phải tới đây để giúp ta nhưng đã khiến cho ta can đảm lên rất nhiều, phiền ba vị hãy cùng đi với ta một lượt.

Thiếu Bạch nói:

- Anh em chúng tôi muốn lấy lại binh khí, nay lấy lại được rồi tất nhiên là nên đi.

Hoàng Yến đi trước, Thu Quyên cùng với hai thanh y tiểu tỷ nữa đi liền theo sau. Bốn ba người Thiếu Bạch theo chân những nữ tỷ, phảng phất có ý ra tay bảo vệ.

Hoàng Trân dẫn bọn Hoa Phong Sơn đi sau chót ra thẳng hậu điện.

Đêm tối đen như mực, chìa tay ra không thấy năm ngón nhưng Hoàng Yến thông thuộc địa hình kinh khủng. Trong đêm tối mò mà nàng cứ rảo bước thoăn thoắt, không một chút do dự.

Nàng đi nhanh, thành thử những người đi sau cũng phải gia chân bước cho kịp. Đi bằng qua hai cái sân thì tới trước mặt một tòa đại điện cao ngất. Thiếu Bạch có mục lực hơn người, chàng chăm chú nhìn chỉ thấy hai cánh cửa lớn sơn đen khép kín hình như được dán lên một bức đồ án, màu giấy cũng tương tự như màu đen của cửa, thành thử trong đêm tối rất khó phân biệt. Tuy nhiên Hoàng Yến giơ tay phất mạnh, thừa cơ, xé toạc bức đồ án dán trên cửa. "Soạt" một tiếng, rút phất ngọn cổ đao trên tay, lách vào khe hở, hai cánh cửa lớn rít lên mở toang ra. Thiếu Bạch nghĩ bụng: - Thì ra ngọn cổ đao kia còn có công dụng mở cửa điện nữa.

Trong đại điện âm u, đầy rẫy không khí dễ sợ khiến cho người bước vào có cảm tưởng mình đang ở chốn ma quỷ. Hốt nhiên ánh lửa bùng lên, một cây đuốc đã được Hoàng Yến giơ cao. Dưới ánh lửa,

một cỗ quan tài nắp đóng kín sừng sững nằm đe dọa.

Hoàng Yến quơ quơ cây đuốc trong tay nói:

- Tỷ tỷ, đây là cỗ quan tài liệm thi thể của phụ thân, tỷ tỷ sai người khiêng ra đi. Hoàng Trân hỏi: - Pho Quan vương thần tượng bằng sắt nhỏ nhắn có ở trong điện này không? Hoàng Yến đáp: - Bức thần tượng ấy đã làm bạn trước linh tiền của phụ thân.

Lời dứt, Hoàng Yến vung bó đuốc, ánh lửa bùng lên soi sáng cả gian điện, quả nhiên có một pho thần tượng bằng sắt cao chừng một thước, rộng độ bốn tấc được đặt ở trong một cái thùng gỗ đặc chế.

Hoàng Yến lấy cây đuốc trong tay chỉ vào pho tượng nói:

- Thu Quyên, ôm ra đi.

Thu Quyên dạ lớn, ôm bức thần tượng.

Hoàng Yến quay người lại, véo một tiếng, ném vút cây đuốc cháy dở trong tay đi nói: - Bây giờ thỉnh tỷ tỷ đưa tiểu muội lên xe, cây Quan vương đao này khả dĩ giao lại cho tỷ tỷ. Ánh lửa bùng lên rồi tắt ngấm, tòa đại điện lại trở về với cái tăm tối, chìa tay ra không trông thấy năm ngón tay.

Trong bóng đêm chỉ nghe thấy tiếng Hoa Phong Sơn lẩm bẩm nói:

- Những đệ tử giỏi giang không biết đi đâu mất, Quan vương môn đúng là cần phải được chinh đốn lại cẩn thận.

Hoàng Yến lạnh lùng đỡ lời:

- Thế thì Hoa lão tiên bối cứ mặc sức thi triển tài năng ra giúp tỷ tỷ tôi mà chinh đốn Quan vương môn thành một môn phái có danh tiếng, chiếm lấy một chỗ ngồi khả quang ở trên chốn giang hồ.

Hoàng Trân sợ Hoa Phong Sơn không dần được cơn nóng lên tiếng cự Hoàng Yến, nên vội vàng xen vào nói: - Muội muội tuy đã trao lại chức chủ môn, nhưng không thể không nhòm ngó gì tới việc ở Quan vương môn này sao, tỷ tỷ còn mong được muội muội gia sức giúp giết cho nhiều lắm.

Đang khi nói, mọi người đã ra khỏi cửa bên. Thiếu Bạch ngược mắt nhìn quả nhiên thấy ở một bãi đất trống đã có hai cỗ xe song mã.

Hai cỗ xe này đều được đóng những kiện mã, trước mỗi cỗ có một xa phu đội mũ nhỏ xanh, tay cầm roi dài đứng. Thiếu Bạch nghĩ bụng:

Hoàng Trân không những đã chuẩn bị sẵn sàng cả xe ngựa mà đến người đánh xe cũng có sẵn, hình như đã liệu đoán rằng Hoàng Yến tối hôm nay nhất định phải ra đi.

Chàng đã tưởng Hoàng Yến thấy cảnh xe ngựa đã sẵn sàng như vậy tất phải kiếm mấy lời nói mát, chẳng dè nàng vẫn làm thính, bận bịu với việc sai bốn đại hán khiêng quan tài để ở trong xe trước, điều

động cho hai thanh y tiểu tỷ đi kèm theo, còn nàng thì cùng Thu Quyên trèo lên cỗ xe thứ hai.

Hoàng Trân thấy cô em lên xe mà vẫn chưa chịu trao lại cây cổ đao trong tay, sốt ruột lắm, nhảy bay tới đứng chắn trước cỗ xe thứ hai. Mười hai hắc y đại hán vội phân ra bọc chặt lấy cỗ xe ngựa. Hoàng Yến làm như không nhìn thấy, đưa tay vẫy Thiếu Bạch nói: - Xin thỉnh ba vị lên xe.

Thiếu Bạch vừa chực chối từ, Hoàng Yến tiếp:

- Nhân tiện tiện nữ muốn đưa ba vị một quãng đường đi cùng với ba vị luận bàn về tình thế trên giang hồ.

Thiếu Bạch rung động tâm can nghĩ bụng:

- Chắc là bàn đến Bạch Hạc bảo, lẽ đâu ta lại bỏ qua cơ hội này.

Nghĩ vậy liền nói:

- Chúng tôi cung kính chẳng bằng tuân mạng, xin phiền đến hai cô nương.

Nói xong chàng liền cất bước nhảy lên xe. Thấy Thiếu Bạch đã lên xe, Hoàng Vĩnh và Cao Quang cũng lẳng lẳng trèo theo sau. Hoàng Trân đằng hắng một tiếng vừa chực muốn mở miệng thì Hoàng Yến đã mỉm cười nói: - Tỷ tỷ đừng nóng nảy, tiểu muội không quên việc giao trả đao đâu, xin tỷ tỷ đến nhận đao này!

Hoàng Trân theo lời, rảo bước hướng về trước xe. Hoàng Yến chậm rãi đưa thanh cổ đao nói: - Tỷ tỷ nên giữ kỹ thanh đao này.

Hoàng Trân tiếp lấy thanh cổ đao nói:

- Việc đó tất nhiên rồi, tỷ tỷ sẽ dùng nó để làm rạng rỡ Quan vương môn chúng ta trên chốn giang hồ.

Hoàng Yến lạnh lùng nói:

- Hiện tại tình thế võ lâm rất là phức tạp, lắm môn lắm phái mọc lên mọi nơi. Nhưng cũng là lúc có nhiều bậc anh tài xuất hiện, chắc là phải xảy ra một trường tương tàn tương sát mới có thể khiến cho sự hỗn loạn trên chốn giang hồ trở lại bình lặng như trước. Tỷ tỷ chỉ cần duy trì được chút tiếng tăm của Quan vương môn và vực chúng ta vượt được thời kỳ ấy cũng đủ lắm rồi.

Phất cánh tay ngọc nàng nói tiếp: - Lên đường!

Đại hán đánh xe liền dậm vang rồi vung cây roi dài trong tay quất vào mông ngựa, hai cỗ xe bắt đầu cùng di chuyển về phía trước, tiếng bánh xe lóc cọc chuyển trên mặt đường xé tan màn đêm tĩnh mịch. Hoàng Yến dựa vào thành xe, đôi mắt nhắm nghiền như đang chìm trong giấc ngủ say sưa. Thu Quyên thỉnh thoảng lại đảo mắt nhìn về phía người phu xe lẳng lẳng không nói một lời. Thiếu Bạch tuy có rất nhiều lời muốn nói nhưng vì không tiện làm kinh động đến Hoàng

Yến nên phải dần lòng im lặng.

Độ vào canh một, cỗ xe đã đến dưới một chân đồi. Hoàng Yến đôi mắt đang nhắm nghiền thốt nhiên đứng bật dậy gào giọng quát: - Dừng xe lại!

Hai cỗ xe ngựa đang chuyển bánh gấp rút liền dừng ngay lại. Hoàng Yến từ trong xe tung mình nhảy xuống trên một bãi cỏ xanh, đưa tay vẫy vẫy nói: - Các người hãy đến đây.

Thu Quyên và hai thanh y nữ tỳ đồng thanh dạ một tiếng rồi vội vã chạy lại.

Thiếu Bạch cũng nhảy xuống xe, rào bước lại gần Hoàng Yến. Chỉ thấy Hoàng Yến cao giọng nói: - Hai người cũng lại đây.

Hai đại hán đánh xe không hiểu chuyện gì hấp tấp chạy tới.

Hoàng Yến đưa hai luồng nhãn quang sắc như dao nhìn thẳng vào mặt hai người lạnh lùng nói:

- Các người tự xử lấy hay còn muốn ta ra tay.

Hai hắc y đại hán ngớ ngàng, lấm lét đưa mắt nhìn nhau run giọng nói: - Thuộc hạ không biết đã phạm tội gì?

Hoàng Yến lạnh lùng nói:

- Các người tự xưng là thuộc hạ thì chắc cũng là môn hạ đệ tử của Quan vương môn? Hai hắc y đại hán đồng thanh nói: - Đúng vậy, chúng tôi đều là người trong bổn viện.

Hoàng Yến lẳng lặng quan sát hai gã giây lâu rồi gằn giọng nói:

- Các người là ty dịch trong bổn viện, tại sao ta chưa hề thấy mặt các người. Hai đại hán đưa mắt nhìn nhau, người bên trái lên tiếng đáp:

- Đây là bởi chức vụ của chúng đệ tử rất hèn kém, chuyên chấp dịch ở tiền đường, rất ít khi bước chân vào hậu điện.

Hoàng Yến cười nhạt như không tin nói:

- Các người đáp rất trôi chảy, thiết nghĩ tất cả có chuẩn bị trước. Đại hán bên trái đáp: - Chúng đệ tử nói thành thật, không một chữ nào dám man trá.

- Nếu như ta chỉ ra được chỗ dối trá thì các người có chịu cúi đầu nhận tội không? Hai đại hán đồng thanh đáp: - Không biết chúng tôi đã phạm tội gì?

- Ta chưa hề thấy các người và các người cũng chưa từng gặp ta, tại sao các người lại biết được thân phận ta mà tự xưng là thuộc hạ.

Đại hán ở bên trái nói:

Chúng đệ tử chỉ biết vâng lệnh mà hành sự, trước đó Hoa sư thúc đã có dặn dò qua. Hoàng Yến lạnh lùng nói: - Các người có biết ta đi đâu không?

- Chúng đệ tử không được biết.

- Không biết tại sao không hỏi? Hừ! Rõ ràng là có mưu định trước. Hai hắc y đại hán như biết cơ mưu bị bại lộ, liền thối lui lại phía sau hai bước, cùng thò tay vào người rút ra một lưỡi dao găm. Hoàng Yến thấy vậy lạnh lùng nói: - Có thể thì chết cũng chẳng oán hận.

Nàng liền uốn người phóng tới trước, song thủ chia ra hai hướng điểm thẳng vào trước ngực cả hai người.

Thu Quyên và hai thanh y nữ tỳ sớm đã nhảy xuống xe, trong tay mỗi người đều cầm một thanh trường kiếm, phân ra đứng thành hình tam giác để phòng hai đại hán bỏ chạy. Có điều vẫn lặng yên chưa xuất thủ tương trợ.

Bóng chưởng của Hoàng Yến vẫn bao phủ lấy hai đại hán áo đen, thế công lợi hại khiến cho hai đại hán tuy trong tay có binh khí mà vẫn cảm thấy lúng túng, rối loạn.

Cao Quang sẽ giọng hỏi Hoàng Vĩnh:

- Thế là thế nào? Thật đệ cảm thấy mù mờ quá. - Sự việc này quái lạ thật, nhưng bên trong vẫn có thể...

Đang khi trò chuyện, thốt nhiên một tiếng kêu đau đớn vang lên, một đại hán bị trúng một chưởng của Hoàng Yến ngay trước ngực liền ngã lăn ra mặt đất, máu tươi từ miệng phun ra thành vòi, hiển nhiên khó bề sống nổi.

Hắc y đại hán còn lại thấy vậy vội công tiếp hai chiêu rồi quay người chạy bỏ chạy nhưng đã bị Hoàng Yến chụp lấy cổ tay, đoạt lấy lưỡi dao găm rồi thuận thế đâm thẳng vào trước ngực khiến y liền tắt thở giữa đường trường.

Hoàng Yến chưa đầy mười hiệp đã liên tiếp hạ sát hai hắc y đại hán đánh xe xong ngẩng mặt thở một hơi dài nhẹ nhõm, sẽ đưa tay rẽ lại mái tóc, rảo bước đến bên Thiếu Bạch mỉm cười nói: - Đêm nay được ƠN ba vị giúp đỡ, chủ tớ chúng tôi mới dễ dàng thoát hiểm, tiện thiếp lấy làm cảm kích vô cùng.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Thiếu nữ này xem rất hiền hòa, nhưng lúc ra tay đối địch sao thủ đoạn tàn độc thế! Nghĩ rồi, chàng chậm rãi trả lời: - Cô nương quá khen. Chúng tôi chưa giúp gì cho cô nương có lý đâu dám nhận lời xưng tạ đó.

Hoàng Yến tươi cười đáp:

- Nếu như trong tòa đại điện có xảy ra chuyện động thủ, cho dù ba vị chưa có ý tương trợ, sợ cũng khó thể khoanh tay ngồi yên.

Thiếu Bạch nhớ lại tình thế trong đại điện vừa rồi liền nghĩ bụng:

- Nàng nói đúng, nếu như có xảy ra việc động thủ, e rằng bọn ta khó

làm kẻ bàng quan được. Chỉ thấy Hoàng Yến đưa tay chỉ về hai cái tử thi cao giọng nói: - Hãy đem họ đi chôn.

Thu Quyên khẽ dạ một tiếng rồi cùng với hai thanh y tỳ nữ rảo bước chạy lại phía hai đại hán.

Thiếu Bạch chợt cảm thấy bề ngoài và nội tâm của thiếu nữ hiền hòa trước mặt lại là hai cực đoan. Nàng trông rất kiêu mị và nhu hòa, nhưng thật sự lại là một nhân vật tâm cơ thâm trầm, tài trí tuyệt luân, sợ có phần lướt hẳn Hoàng Trân.

Thu Quyên với hai thanh y tỳ nữ hành động rất mau chóng, chẳng bao lâu ba người đã đào xong hai hố lớn và đem vùi xác của hai đại hán xong xuôi.

Hoàng Yến ngược mắt nhìn sắc trời, sẽ thở dài cất giọng bồi hồi:

- Tám lòng tương trợ của ba vị đêm nay, tiện thiếp xin tạc dạ ghi tâm, ngày sau nguyện có ngày báo đáp. Giờ đây tiện thiếp xin tạm biệt.

Quay người rảo bước về cỗ xe ngựa.

Thiếu Bạch chợt nghĩ đến một điều gì, buộc miệng nói:

Hoàng Yến mỉm cười nói:

- Dù cho ba vị đêm nay không đến tất tối mai phải đến, tiện thiếp nghĩ vậy có gì đáng lạ đâu.

- Cô nương đã chuẩn bị một chiếc hộp ngọc và ba bức họa, chẳng lẽ đây cũng nằm trong mưu định của cô nương?

Hoàng Yến thở phào, mỉm cười nói: - Bức họa ấy chính là lệnh tôn và lệnh đường? - Đúng vậy, chính là phụ mẫu của tại hạ đã khuất núi.

- Đã là hình của lệnh tôn và lệnh đường thì không thể nào giả định được, Tả huynh đã được di vật của phụ mẫu ấy chưởng lễ còn trách cứ tiện thiếp nữa sao?

Thiếu Bạch ngăn người áp ứng nói: - Cái đó...

Hoàng Yến mỉm cười nói:

- Tiện thiếp đã dâng trả binh khí cho ba vị, lại tặng thêm di vật của lệnh tôn và lệnh đường. Riêng đối với Tả huynh kẻ cũng có chút báo đáp rồi, trời đất vẫn con dài, ngày sau có duyên chúng ta sẽ gặp lại. Nói đoạn nàng khẽ tung mình, người đã ngồi chễm chệ lên xe ngựa.

Hoàng Vĩnh bỗng cao giọng nói: - Xin cô nương chậm đã!

Chàng phóng thẳng về phía trước chặn cỗ xe song mã, Hoàng Yến hơi biến sắc lạnh lùng nói: - Các hạ chặn đường xe là có dụng ý gì?

- Cô nương đã nhờ đến chúng tôi suốt nửa đêm, nay thoát khỏi cơn khốn lại bỏ chúng tôi ra đi, thực không quá dễ dàng!

- Vậy các hạ muốn thế nào?

- Tại hạ muốn xem trong quan tài bằng gỗ kia có để những vật gì?

Hoàng Yến lạnh lùng nói: - Thi thể chết đã nửa năm có gì đáng coi?
Thiếu Bạch rảo bước chạy lại xen vào nói:

- Thuật đánh lộn con đen của cô nương rất cao minh, chẳng những Hoàng Trân và Hoa Phong Sơn đã bị gạt, ngay cả chúng tôi cũng bị cô nương lừa. Nếu như không phải cô nương vừa ra tay hạ sát hai đại hán đánh xe, thì sợ chúng tôi cũng không nhận ra được một chút sơ hở nào.

Hoàng Yến giận dữ nói:

- Các người nói bậy bạ quá! Mau tránh đường ra!

Nàng vụt vung ngọn roi dài quất tới. Thiếu Bạch nhanh nhẹn thò tay chụp lấy ngọn roi nói: - Cô nương nóng nảy chỉ càng thêm thể hiện chân tướng của mình.

Thu Quyên chột xen lời nói:

- Ba vị đã lấy binh khí về, Tả công tử lại được di tượng của phụ mẫu, chuyện này không dấn đáng tới ba vị, sao lại muốn nhúng tay vào chi cho khổ.

Thiếu Bạch lạnh lùng đỡ lời:

- Đáng tiếc là các vị quá thông minh, chứ như cô nương không tặng di tượng phụ mẫu cho, tại hạ cũng chẳng để tâm và cô nương đâu đến nỗi bị lộ sơ hở.

Hoàng Yến vận hết sức chuẩn bị đoạt lại cây roi nhưng Thiếu Bạch đã sớm phòng bị, đâu để nàng đắc thủ được. Chàng ngậm vận nội công nắm chặt ngọn roi không chịu buông ra.

Thốt nhiên, chỉ nghe rắc một tiếng, cây roi dài đã bị đứt thành hai đoạn. Hai thanh y nữ tỳ cũng rút soạt thanh trường kiếm lạnh lùng quát: - Tránh ra!

Cao Quang cũng rút phát đôi phán quan bút, sấn tới sau lưng Thiếu Bạch cười ha hả nói: - Sao thế! Hai vị muốn chống cự à?

Có lẽ Hoàng Yến tự biết mình không phải là địch thủ vàng quát: - Không được manh động!

Nàng phóng mình nhảy ra khỏi xe ngựa, đưa mắt liếc nhìn Thiếu Bạch rồi mỉm cười nói: - Tả tướng công, chúng ta nói chuyện đằng hoàng nghe!

Thiếu Bạch chưa kịp mở lời thì Thu Quyên đã xen vào nói:

- Chúng tôi không đoạt một cành cây ngọn cỏ của Quan vương môn, mà chỉ muốn thu hồi vật của mình.

Hoàng Vĩnh sửng sốt nói:

-Ừa, sao thế? Các người không phải là người trong Quan vương môn à? Thật khó tin được, chẳng lẽ Hoàng Trân đối với người bảo muội của mình cũng không biết nữa sao?

Hoàng Yến thờ dài nói:

- Trên thế gian, tuy tướng mạo có kẻ rất giống nhau nhưng cũng không thể nhận lầm được nếu Hoàng Trân có quan tâm tới muối muối của nàng. Tất cả cũng chỉ vì uy quyền vị chưởng môn che lấp mất lý trí vì cho dù tiện thiếp có hơi giống cũng không tài nào che mắt nàng được.

Thiếu Bạch trầm ngâm giây lâu chậm rãi nói:

- Hoa Phong Sơn đã chăm sóc Hoàng Yến từ nhỏ tới lúc trưởng thành, chẳng lẽ nào không nhận được chăng?

- Trong ký ức của Hoa Phong Sơn chỉ ghi nhớ hình bóng của Hoàng Yến thuở ấu thời, còn mấy năm nay chưa thấy mặt làm sao lão có thể nhận ra.

Thiếu Bạch lắc đầu nói:

- Cho dù cô nương có nói cách nào sự việc này cũng không thể ai tin được.

- Chuyện đó nói ra rất dài, nơi này cũng chẳng phải là chỗ nói chuyện. Tả tướng công muốn biết nội tình xin hãy đi cùng chúng tôi.

- Đi đâu bây giờ? Hoàng Yến đáp gọn: - Tuyết phong sơn.

- Phải rồi, cô nương muốn dẫn chúng tôi vào sào huyệt để đối phó đây chăng? Cao Quang xen vào nói:

- Minh chủ nói phải, a đầu này mặt ngoài tuy trung hậu nhưng lòng rất xảo trá, không thể tin được.

Thiếu Bạch đưa tay chỉ chiếc hộp ngọc hỏi tiếp: - Bức họa trong hộp ấy cô nương do đâu mà có? - Trong di vật của lão chưởng môn

Quan vương miếu. Thiếu Bạch gần giọng nói:

- Chưởng môn nhân Quan vương môn có phải đã do cô nương hạ sát? Hoàng Yến lắc đầu khẽ nói: - Không phải!

Thiếu Bạch có vẻ hơi hòa nhã nói:

- Trước khi ông ngộ bệnh qua đời, cô nương ở bên cạnh người đấy chứ? - Bây giờ bên cạnh lão chưởng môn là Hoàng Yến cô nương chân chính. - Hoàng Yến cô nương hiện giờ ở đâu?

- Tuyết phong sơn, nếu như Tả tướng công muốn gặp xin cứ đi Tuyết phong sơn một chuyến.

Thiếu Bạch nhíu chặt đôi mày, hiển nhiên chàng đang lưỡng lự, không biết có nên đi hay không. Hoàng Vĩnh xen lời nói:

- Các người có phải giam cầm Hoàng cô nương ở Tuyết phong sơn hay không?

- Không đâu, Hoàng cô nương muốn ở lại chứ không ai cưỡng ép cả, nàng có thể đi bất cứ lúc nào.

- Nói vậy Hoàng cô nương đã hợp mưu với các người?

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng ngựa hí truyền lại. Giả Hoàng Yến lộ vẻ hoảng hốt nói: - Chắc Quan vương miều phái người đuổi theo. Chúng ta nên tìm nơi ẩn trốn. Thiếu Bạch nhận thấy sự tình bên trong câu chuyện rất phức tạp, bao nhiêu nghi vấn nổi trong đầu óc chàng, nhất thời không biết sử lý thế nào.

Thu Quyên hồi hải giục:

- Ngoài hai dặm có một khu rừng rậm, có thể núp được, xin mời ba vị lên xe mau.

Dưới tình thế đó, Thiếu Bạch không thể từ chối được, đành trèo lên xe. Hoàng Vĩnh và Cao Quang thấy vậy cũng vội lên theo. Thu Quyên không lên xe, nàng nắm cương ngựa dẫn bộ về phía trước. Quả nhiên đi được hai dặm, bên đường đã thấy xuất hiện một đám rừng, hướng Thu Quyên dẫn đạo. Hai cỗ xe song mã chuyển bánh thẳng vào rừng.

Mọi người vừa ẩn thân xong, những tiếng vó ngựa đã dần dần truyền lại. Liền đó thấy một con tuấn mã sải vó lướt như bay qua cánh rừng. Thiếu Bạch ngưng thần lắng tai nghe cho đến khi tiếng vó ngựa đã biến hẳn mới thở phào nói: - Chúng ta đi thôi!

Lời vừa dứt, tiếng vó ngựa gấp rút lại vọng tới. Giả Hoàng Yến sẽ cau mày hạ giọng bảo Thu Quyên: - Hình như Nhạc Dương thành đã xảy ra chuyện gì?

Thiếu Bạch không nhẫn nại được cũng xen lời nói: - Chắc Cừu hận chi kiếm đã...

Thốt nhiên, tiếng vó ngựa dồn dập từ xa vọng tới cắt ngang câu nói của Thiếu Bạch. Lần này tiếng vó ngựa bỗng dừng lại bên rừng, hình như họ đã phát giác trong cánh rừng có người ẩn núp. Giả Hoàng Yến sẽ giọng nói:

- Nếu như bọn họ đã biết được thì chúng ta nên đi ra là hơn. Đưa mắt nhìn lại Thiếu Bạch rồi thông thả đi ra khỏi khu rừng.

Bên ngoài chỉ thấy bốn kỵ mã đang lồng đoi vó, cất tiếng hí dài.

Người trên ngựa đều mặc kinh trang cùng màu, lưng giắt đơn đao.

Tám luồng nhãn quang sáng rực đang chiếu thẳng vào mặt giả

Hoàng Yến. Nàng đảo mắt nhìn bốn đại hán chợt sẽ miệng cười nói:

- Bốn vị có phải là Thái sơn tứ bảo đao?

Bốn đại hán giật mình sửng sốt, người bên trái đỡ lời:

- Đúng vậy, chính là bốn anh em chúng tôi. Thứ cho tại hạ không biết cô nương là ai? - Tiểu muội là Hoàng Yến, chỉ là vô danh tiểu tốt trên chốn giang hồ, nói ra sợ bốn vị không biết được.

Thái Sơn tứ bảo đao đưa mắt lăm lét nhìn nhau, vẫn đại hán bên trái nói: - Thì ra Hoàng cô nương, anh em chúng tôi ngưỡng mộ đại danh

đã lâu.

Hiển nhiên bốn đại hán không biết Hoàng Yến, nhưng vừa mới gặp đã bị đối phương nói trúng tên họ, mình lại không nhận ra đối phương là ai, sợ mất thể diện mới nói sáo một câu cho đỡ ngượng.

Giả Hoàng Yến mỉm cười nói:

- Không ngờ bốn vị cũng biết tiểu muội, thật là một vinh hạnh lớn cho tiểu muội.

Đại hán bên trái hình như là người anh cả trong Thái sơn tứ bảo đao từ nãy giờ vẫn một mình đối đáp:

- Hoàng cô nương nói quá lời.

Tuy không biết Hoàng Yến nhưng đã lỡ trớn y phải thản nhiên như đã biết.

Giả Hoàng Yến không để cho đối phương kịp suy nghĩ, liền nói:

- Tiểu muội vẫn ngưỡng mộ Phong, Vân, Lôi, Vũ tứ Tuyệt đao, Tân cảnh, Phân tặc, Các thiện trong Tịch sáng đao pháp rất tuyệt diệu, còn Hợp Tắc biến hóa khôn lường. Tiểu muội may mắn đêm nay mới được gặp bốn vị.

Thái sơn tứ bảo đao thấy giả Hoàng Yến nói thẳng một mạch đều trở mắt nhìn nhau. Thì ra Phong, Vân, Lôi, Vũ chẳng là bốn đao tuyệt kỹ của Thái sơn tứ bảo đao cũng là tên húy của bốn anh em bọn họ.

Giả Hoàng Yến đã nói một hơi vạch rõ những tuyệt kỹ đã thành danh trên giang hồ của bọn họ bảo sao bốn đại hán không hoảng sợ cho được. Giây lâu mới thấy đại hán bên trái vòng tay nói: - Tại hạ Cổ

Vân xin thỉnh giáo Hoàng cô nương?

Cổ Vân chính là một mưu sĩ trong Thái sơn bảo đao, vốn dĩ là người rất cơ trí. Giả Hoàng Yến mỉm cười nói: - Cổ huynh có điều chỉ giáo?

- Hoàng cô nương đối với anh em chúng tôi như rất quen biết?

- Đại danh của quý vị chấn động giang hồ, tiểu muội có lý nào mà không quen biết được. Cổ Vân cười khẩy nói: - Hoàng cô nương quá khen, anh em chúng tôi chỉ có chút hư danh...

Ngừng lại giây lâu y cười gằn nói tiếp:

- Chẳng qua anh em chúng tôi không nhớ đã gặp cô nương lúc nào?

Thần sắc người này rất điềm tĩnh, hiển nhiên y không hoảng hốt vì những lời của giả Hoàng Yến. Giả Hoàng Yến ngoảnh đầu nhìn

Thiếu Bạch chậm rãi hỏi:

- Tiệp thiếp nói không phải sao?

Thiếu Bạch ngớ ngàng, nhất thời không biết giả Hoàng Yến có dụng ý gì nên ngẩng người gượng cười nói: - Chuyện gì thế?

- Thái sơn tứ hùng Long, Vân, Lôi, Vũ tứ tuyệt đao xưa nay vẫn được đồng đạo võ lâm tán tụng gọi là tuyệt học độc bộ trong võ lâm, có

đúng không?

Thiếu Bạch cau mày chậm rãi nói:

- Vị tất phải là thế, Thiếu Lâm phái có mười tám đường thần đao, vốn cũng nổi danh nhưng không thể gọi là tuyệt học về đao pháp được.

Đại hán mé hữu thốt nhiên giận dữ quát:

- Tiểu tử kia, sao dám coi thường anh em chúng ta như thế. Theo người đao pháp nào mới gọi là tuyệt học giang hồ?

Trong Thái Sơn Bảo lão tứ Cổ Vũ tánh tình rất nóng nảy và cũng rất tự phụ, Thiếu Bạch phê bình Tứ tuyệt đao pháp không thể xưng là tuyệt học giang hồ, bất giác liền nổi giận sôi. Thiếu Bạch quét mắt nhìn bốn đại hán nói: - Chư vị nghe qua Hướng lão tiên bối tên Hướng Ngao chưa?

Cổ Vân ngạc nhiên, buộc miệng nói:

- Các hạ muốn nói Hoàn Vũ Nhất Đao?

- Chỉ có một chiêu pháp của người mới đáng xưng là tuyệt kỹ đao pháp. Cổ Vũ giận dữ quát:

- Hướng Ngao đã chết từ lâu, tuyệt kỹ bá đao sớm đã thất truyền trên thế gian này đâu còn tuyệt kỹ đó nữa, tiểu tử ngươi muốn dọa nạt người à?

- Ai nói Hướng lão tiên bối đã mất? Cổ Vân cười nhạt đáp: - Người biết Sinh Tử Kiều chứ?

- Sinh Tử Kiều đã vang danh trong thiên hạ, trong võ lâm ai mà chẳng biết. - Mấy chục năm về trước...

Lời chưa dứt, Cổ Vân đưa mắt quan sát Thiếu Bạch giây lâu rồi phá cười lên nói tiếp: - Lúc ấy có lẽ người cũng chưa mở mắt chào đời.

Thiếu Bạch lạnh lùng đỡ lời: - Thế đã sao?

Cổ Vân cười ha hả nói:

- Thiên kiếm, tuyệt đao đã lừng danh giang hồ ánh đao bóng kiếm phủ rợp võ lâm người trên năm mươi tuổi may ra có duyên gặp được hai vị quái kiệt cái thế ấy, bốn anh em thái sơn chúng tôi tuy vô duyên không được gặp mặt thiên kiếm, tuyệt đao nhưng cũng hằng nghe được tiếng tăm hai vị tiên bối, còn như tuổi của người ngày ra đời thì hai vị nhân gia đã vượt qua Sinh Tử Kiều. Không lộ diện trong giang hồ nữa, tưởng vị tiên bối ấy đã bắt âm vô tín mấy chục năm nay đừng nói oắt con người, ngay chưởng môn chín đại môn phái trong võ lâm hiện nay sợ rằng cũng không biết được chuyện sống chết của hai người.

Thiếu Bạch nghe đối phương nhắc tới chín đại môn phái bất giác nhớ đến mối hận diệt môn, cười gằn nói: - Chưởng môn nhân chín đại môn phái là cái thứ gì, ngay tại hạ cũng không thèm để mắt vào

họ.

Lão Cổ Phong trong Thái Sơn Bảo Đảo buông tiếng cười lớn nói:

- Hảo tiểu tử, quả chí khí, chi bằng câu nói đó của người anh em Thái Sơn chúng ta, cũng muốn kết làm bằng hữu rồi.

Thiếu Bạch bối rối gượng cười nói: - Khéo nói lắm!

Cổ Vân vòng tay thay đổi thái độ nói: - Đệ chưa thỉnh giáo quý tánh của huynh đài? - Tại hạ là Tả Thiếu Bạch.

- Hơn mười năm trước đây gần Nhạc Dương thành này, có một toà Bạch Hạc Bảo, vị bảo chủ cũng họ Tả...

Thiếu Bạch khích động, ngắt lời Cổ Vân: - Tả bảo chủ thế nào?

Thiếu Bạch tưởng Cổ Vân mở lời làm nhục đến vong phụ, Cổ Vân bỗng nói tiếp:

- Tả bảo chủ thật xứng danh là một nhân vật kiêu hùng, vừa ra tay đã hạ sát bốn chưởng môn nhân tứ đại môn phái, chuyện này làm chấn động khắp giang hồ, người trong võ lâm thấy đều hoảng sợ, chín môn phái hợp nhau truyền thư khắp thiên hạ, hứa sẽ đem tuyệt nghệ trấn sơn thưởng cho kẻ nào hạ sát hoặc bắt sống được người nhà của họ Tả, bốn môn, ba phái, hai đại bang đều tham dự việc này có thể nói lão bị coi như một kẻ thù đối với các nhân vật võ lâm thiên hạ, ấy thế mà ông vẫn đào vong được đến tám năm trời.

- Quý huynh có tham dự vào chiến trường hạ sát nhà họ Tả?

- Anh em chúng tôi đối với đởm khí của Tả bảo chủ thực rất bội phục. Vì với sự truy sát của tất cả các lộ anh hùng mà ông vẫn cầm cự được trong tám năm, hào khí đó e không có người sánh kịp.

Thiếu Bạch thấy đây là lần thứ nhứt mới nghe có người tán tụng phụ thân, chàng rất lấy làm mừng nghĩ bụng: - Thì ra trong võ lâm vẫn có người mến phục gia gia ta...

Đang nghĩ, Cổ Phong vòng tay nói:

- Anh em chúng tôi hẹn người trước canh năm, tôi không thể cùng Tả huynh đàm luận, núi xanh không đổi, biển biếc còn dài, ngày sau chúng ta sẽ có kỳ gặp lại.

Quay đầu ngựa rồi ra roi phi lướt đại bỏ đi. Cổ Vân, Cổ Lôi, Cổ Vũ cũng vội giục ngựa đuổi theo, chỉ nghe tiếng vó câu vang lên dồn dập trong chớp mắt bóng của họ chỉ còn bốn bóng mờ ở mãi xa. Thiếu Bạch ngoảnh đầu lại nhìn Hoàng Yến khen ngợi:

- Cô nương thật giỏi hoạt! Hoàng Yến tươi cười nói: - Tại sao?

- Cô nương vô duyên có đã đem trường thị phi trút lên đầu Tả mỗ.

Kể giá họa cho người rất là cao minh. Nếu như Tả mỗ không động thủ với bốn anh em Thái Sơn, chắc cô nương sẽ ngồi xem khoái mắt!

- Tướng công đã biết sao không điểm mặt ngay lúc ấy. Cao Quang

giận dữ, xem lời nói:

- Minh chủ chúng tôi là người anh hùng, cho dù biết gian kế của cô nương, cũng không thể hành vi khiếp nhục.

Hoàng Yến đưa mắt long lánh nhìn thẳng vào mặt Thiếu Bạch thần thờ nói: - Y nói đúng?

Thiếu Bạch tránh sang hướng khác tránh luồng nhãn quang của

Hoàng Yến nói: - Tại hạ cũng nghĩ thế.

Hoàng Yến bật cười khanh khách nói:

- Tướng công rất chân thật, không mất khí độ người quân tử. Thốt nhiên, thâu lại tiếng cười lạnh lung tiếp:

- Hiện giờ hai con đường, xin ba vị tự ý chọn một là ba vị buông tay bỏ đi, không nhúng vào chuyện của tiệp thiếp, tấm tình ấy tiệp thiếp sẽ có ngày báo đáp.

Cao Quang liền nói:

- Không thể được, xin cho biết con đường thứ hai? - Thỉnh ba vị rút binh khí ra, chúng ta cùng động thủ. Cao Quang rút soẹt đôi phản quan bút, miệng nói: - Giờ còn chống cãi nữa sao?

Thiếu Bạch vật khoát tay ngăn cản Cao Quang, ôn tồn nói: - Cô nương thông minh can đảm đều vượt hẳn người thường. Thu Quyên xem lời nói:

- Cô nương của chúng tôi vẫn được xưng là nữ Gia Cát, tất nhiên trí tuệ phải hơn người. - Thì ra thế...

Thiếu Bạch khẽ đằng hán nói tiếp:

- Chúng tôi và cô nương không oán không thù, chẳng nên gây thêm thù hận tại hạ có vài nghi vấn, xin cô nương cho biết tận tường.

Hoàng Yến lạnh lùng nói:

- Tướng công cứ nói! Nếu có thể đáp được tiệp thiếp sẽ hết sức, còn như không thể thì tướng công có hỏi cũng bằng thừa!

- Tại sao cô nương biết được thân phận của tại hạ, và đem tặng di tượng tiên phụ mẫu có dụng ý gì?

- Chuyện Bạch Hạc bảo bị tàn sát, trong võ lâm ai mà chẳng biết, người trên giang hồ hiện nay đều hiểu lầm về Bạch Hạc bảo chủ, theo tiệp thiếp bên trong tất có nguyên nhân, Bạch Hạc lão bảo chủ chắc đã bị hàm oan chỉ vì âm mưu của đám người hồ đồ ấy đã gây thành thảm cuộc, hơn nửa mấy trăm người Bạch Hạc Bảo phải chết oan, nếu như tiệp thiếp sanh sớm hơn hai mươi năm tất có thể ngăn cản được màn kịch kỳ oan võ lâm đó, nhưng trời chẳng chiều tiệp thiếp đành ôm niềm cảm thán.

- Cho dù cô nương sinh sớm hơn hai mươi năm, nhưng ước chừng với một người sao có thể chống cự được thanh thế to tát của chín

đại môn phái và tứ môn tam hội lưỡng đại bang?

- Nếu như có người nào đó đứng trước khi anh hùng thiên hạ đang đêm tàn sát Bạch Hạc Bảo, giữa đường trường lộ được âm mưu tự nhiên là có thể ngăn cản được diễn biến của thảm cuộc?

Thiếu Bạch khẽ thở dài, nói:

- Đáng tiếc là cô nương đã sanh muộn hai mươi năm.

- Trong di vật của chưởng môn nhân Quan Vương nếu tiện thiếp đã nhìn thấy di tượng của Tả bảo chủ và căn cứ theo thanh kim kiếm chưởng môn của Bạch Hạc bảo trên người tướng công, nên tiện thiếp mới liên tưởng tướng công là nhân vật trong Bạch Hạc môn.

Thiếu Bạch khẽ gật đầu nói: - Thì ra là thế.

- Cũng vì vậy tiện thiếp mới đem di tượng của Tả bảo chủ giao lại cho tướng công, tuy lúc ấy tiện thiếp chưa nghĩ được tướng công lại là công tử của Tả bảo chủ.

Thiếu Bạch sẽ thở dài nói:

- Chuyện gì rồi cũng đều giản dị như thế!

- Tướng công có thể bịt hai mắt mà tránh khỏi mấy kiếm của tiện thiếp, đủ thấy võ công rất cao cường, chẳng qua bấy giờ tiện thiếp đang lâm vào nguy, vạn bất đắc dĩ mới nhờ đến sức của ba vị nên đã có ý nói những lời bóng gió khiến tướng công không thể hiểu ý trong câu nói, nếu có động thủ tướng công cũng chẳng đành khoanh tay làm ngơ.

- Cô nương đã không phải Hoàng Yến thật, tại sao lại muốn đòi pháp thể chưởng môn đời trước của Quan Vương Môn?

Hoàng Yến điểm nụ cười bí mật nói:

- Tiện thiếp sớm đã có nghi ngờ, quả nhiên đúng như dự liệu. Thiếu Bạch khẽ thở dài nói:

- Cô nương giả mạo tên Hoàng Yến, vận dụng tâm cơ, sắp mưu đặt kế để lọt vào trong Quan Vương Môn với dụng ý chính là pho tượng Quan Vương sao?

Hoàng Yến đỡ lời:

- Còn thêm vật trong cổ quan tài.

Hoàng Yến đưa mắt nhìn hai người giây lâu, nói tiếp:

- Pho tượng Quan Vương thật là một bảo vật rất quý giá, chẳng qua tiện thiếp chỉ không nhận ra được gốc gác của nó, ngay đến những vật trong cổ quan tài tiện thiếp cũng chưa nhìn qua...

Thiếu Bạch lấy làm lạ, ngắt lời: - Cô nương chưa nhìn qua?

- Đúng vậy, tiện thiếp chưa được xem qua.

- Ý cô nương muốn nói đằng sau cô nương còn có một nhân vật chỉ huy? Hoàng Yến chớp chớp mắt nói:

- Ngày sau nếu tướng công có nhàn rồi xin mời đến Tuyết Phong Sơn hàn huyên vài ngày, có thể tiện thiếp sẽ giúp tướng công hiểu rõ nội tình.

Cao Quang bỗng xem lời nói:

- Tuyết Phong Sơn rộng mênh mông có đến vài trăm dặm, dẫu chúng tôi có đi, cũng không biết đâu mà tìm được cô nương.

- Ba vị tiến vào Tuyết Phong Sơn là tiện thiếp đã nhận được tin, sẽ sai người ra nghinh đón ba vị ngay.

Thiếu Bạch nghiêm mặt nói:

- Thân phận của tại hạ cô nương đã biết, nhưng lúc này xin cô nương đừng nên tiếc lộ, vì một khi đã lộ ra, thế nào cũng gây thành một trường phong ba trên chốn giang hồ, không biết bao nhiêu người vô can nữa sẽ bị vạ lây.

- Được, chúng tôi xin giữ bí mật.

Lời dứt, tung mình lên cổ xe, ra roi quất vun vút vào mông ngựa bỏ đi. Hoàng Vinh sẽ giọng nói: - Minh chủ, chúng ta để cho y thị ra đi sao?

Thiếu Bạch ngược mắt nhìn trời thờ dài nói:

- Trừ khi chúng ta muốn lấy pho tượng Quan Vương và cỗ quan tài trong xe, bằng không đành để cho họ ra đi.

- Nghĩ cho kỹ, thật đúng như thế, chẳng qua chúng ta quên không mở cỗ quan tài, xem thử bên trong là vật gì, có lẽ cũng giải quyết được một nghi vấn.

Thiếu Bạch gượng cười nói lại:

- Nếu như trong quan tài đều là những vật chúng ta rất thích thì có nên đoạt không? Hoàng Vinh ngờ ngàng, ấp úng nói: - Đại ca nói phải...

Đột nhiên có tiếng vó ngựa nên trên mặt đường nghe rõ mồn một từ xa truyền tới. Thiếu Bạch sẽ cau mày nói: - Trong Nhạc Dương thành này không biết đã xảy ra chuyện gì?

Tung mình lách nhanh vào trong đám rừng rậm rạp bên lộ. Liền đó chỉ thấy phớt tuấn mã đang phóng lướt đại như bay tới, trên lưng là ba hắc y đại hán, trước đều vắt một cái tử thi.

Thiếu Bạch mục lực hơn người, vừa liếc nhìn mỗi tử thi đều có cầm một đoản kiếm, bất giác rung động tâm thẳm nghĩ bụng: - Lại là Cừu Hận Chi Kiếm!

Ba thót ngựa sải nhanh như gió lướt qua đám rừng, chớp mắt tiếng vó đã mất dần trong màn đêm tịch mịch. Thiếu Bạch thông thả rảo bước ra khỏi rừng, ngưỡng mặt nhìn sao, thờ dài lẩm bẩm nói: - Lại là Cừu Hận Chi Kiếm!

Hoàng Vinh xen lời:

- Cứ xem tình hình, Nhạc Dương thành đang bị khí thể khủng bố của Cừu Hận Chi Kiếm bao trùm.

- Đúng vậy, rất nhiều cao thủ võ lâm đã tụ tập về thành Nhạc Dương e rằng có quan hệ đến việc này, hơn nữa là Cừu Hận Chi Kiếm hình như lại còn dính dáng đến Bạch Hạc bảo chúng ta.

Hoàng Vinh giậm chân, buột miệng nói:

- Phải đấy! Việc này chúng ta phải tra xét cho minh bạch.

Nghe Thiếu Bạch nhắc nhở, Hoàng Vinh và Cao Quang đều liên tưởng đến hôm nơi Bạch Hạc Bảo.

- Chuyện Bạch Hạc Bảo bị tàn sát đã rung động khắp võ lâm, sợ rằng có người đã mượn cuộc thảm án võ lâm này để reo rắc tang tóc.

Thốt nhiên có tiếng khóc thê thảm xé màn đêm vọng lại. Hoàng Vinh hấp tấp nói: - Minh chủ mai ẩn núp, giữa đêm hôm khuya khuất tiếng khóc này e phải có quan hệ đến Cừu Hận Chi Kiếm.

Ba người vừa ẩn mình xong, tiếng khóc đã truyền đến bên bìa rừng. Chỉ thấy bốn đại hán đang khiêng một cỗ quan và một phụ nhân mặc áo tang, tay phải vịn vào cỗ quan tài khóc lóc rất thảm thiết.

Đằng sau thiếu phụ là một đứa bé độ mười hai mười ba tuổi ôm linh bài, mình mặt áo gai, theo sau quan tài hai bên là hai thiếu niên áo trắng. Mấy chục người vừa nam vừa nữ để tang lạng lẽ đi theo sau đồng tử. Người nào cũng lộ vẻ rất buồn thảm.

Cao Quang ghé tai Hoàng Vinh sẽ giọng nói:

- Xưa nay Hoàng huynh liệu việc như thần, lần này thật đã làm to. - Tại sao?

- Đây rõ ràng là một việc đưa đám. Hoàng Vinh đỡ lời:

- Cao huynh hãy nhìn kỹ những nam nữ để tang ấy rồi sẽ biết.

Cao Quang vận nhỡn lực chăm chú nhìn, quả nhiên liền phát giác những nam nữ để tang đó, bên trong trường bào đều ngấm giắt binh khí, bất giác cau mày nói: - Hoàng huynh lại đoán trúng, nếu như chúng ta có thể trà trộn vào bên trong tất sẽ hiểu rõ được chân tướng không khó mấy.

Hoàng Vinh vỗ mạnh vào vai Cao Quang nói:

- Ý kiến hay lắm, cơ trí của tam đệ ngu huynh thật khó sánh kịp.

May mắn là tiếng khóc lóc của thiếu phụ khá to, nên tiếng khen mừng rỡ của Hoàng Vinh đoàn người đi đưa đám vẫn không ai chú ý tới.

Cao Quang quay sang Thiếu Bạch sẽ giọng hỏi: - Ý của Minh chủ thế nào?

- Rất hay, hiện tại trong võ lâm như đang sắp xảy ra một trận phong

ba, anh em chúng ta rất dễ bị người ngộ hội, nay trà trộn vào đám người này, thật đỡ phiền phức rất nhiều.

- Vấn đề khó khăn hiện giờ là làm sao có được ba chiếc áo tang.
- Trước tiên chúng ta cứ dấu kỹ binh khí, lén vào trong đám người ấy hãy hay.

Nguyên lai bọn người để tang rất đông, đi lại không có hàng ngũ, không người điều khiển, nên bọn Thiếu Bạch đã mượn bóng đêm trà trộn vào dễ dàng. Hoàng Vinh là người rất cẩn thận, định bụng rằng sau khi trời sáng, như vờ lỗi ăn mặc hiện tại tất sẽ bị lộ hành tung, nên trước lúc trời sang phải tìm cách đoạt lấy ba bộ áo tang mặc vào để che kín chân tướng của mình.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 13

Phúc thọ bảo

Bọn Thiếu Bạch trà trộn vào trong đoàn người ngựa đi đưa đám, Hoàng Vĩnh ngằm để ý quan sát nhưng không thấy thừa một cỗ áo tang nào. Tình thế hiện tại rất rõ ràng, nếu như Hoàng Vĩnh và Thiếu Bạch muốn có áo tang, chỉ còn tìm cách lột từ trên người của bọn đưa đám nên liền dùng thuật truyền âm sẽ giọng nói với Thiếu Bạch:

- Trước khi trời sáng chúng ta phải có được một bộ áo tang.

Thiếu Bạch cũng thi triển thuật truyền âm nói lại:

- Nhưng phải đả thương đến ba nhân mạng, không khỏi quá tàn độc.
- Nếu như chúng ta chỉ cần điểm huyết đạo của bọn họ rồi đoạt lấy áo? Thiếu Bạch sẽ lắc đầu nói:
- Nếu như để lại ba nhân mạng ấy chẳng hóa ra là bịt tai trộm chuông sao? Cần tìm một biện pháp khác thì hơn.

Hai người tuy sử dụng thuật truyền âm để trò chuyện với nhau khiến kẻ khác không thể nào nghe được, nhưng những cử động phác họa lén lút của hai người đã tạo nên sự nghi ngờ cho bọn người đưa tang. Liền đó một trung niên đại hán độ tam tuần bỗng rảo bước về phía hai người.

Thiếu Bạch phản ứng rất nhanh, biết như nếu không hạ thủ tất sẽ bị phát giác chân tướng nên không kịp suy nghĩ lâu, tay phải liền thò nhanh ra chụp lấy cổ tay của đại hán và tả thủ sớm đã nhắm hướng

điểm vào á huyết của đối phương. Đại hán trung niên không ngờ Thiếu Bạch xuất thủ đột ngột và mau lẹ như thế nên cổ tay phải bị nắm chưa kịp tri hô thì á huyết đã bị đối phương điểm trúng. Hoàng Vĩnh liền rảo bước tới bên hai người, ngăn cản tia mắt nhòm ngó của kẻ khác.

Bảy giờ tiếng khóc của thiếu phụ càng thêm ai oán, truyền xa trong màn đêm tĩnh mịch. Cổ quan tài cũng gia tăng tốc độ, hình như muốn trong thời gian dự liệu phải đến nơi ước định.

Thiếu Bạch xòe năm ngón tay nắm chặt lấy cổ tay đại hán, rồi cùng đi sánh vai với y, miệng lạnh lùng nói: - Nếu như người có ý manh động, ta chỉ cần xuất thêm một chỉ là người sẽ mất mạng ngay đấy. Đại hán im lặng không đáp, nhưng Thiếu Bạch đã nhận ra trong ánh mắt của y có vẻ hốt hoảng lẫn cầu khẩn, cũng có ý thương hại nói tiếp: - Chúng tôi vốn không có ác ý, xin huynh đệ đừng lo sợ.

Kinh lực trong tay lại ngằm gia tăng, đại hán cảm thấy nửa thân người tê dại, cất bước khó khăn. Cao Quang đi theo sau hai người, thò một tay đặt trên lưng của đại hán, đẩy về phía trước. Thiếu Bạch thấy đại hán nhăn mặt đau đớn, như không chịu nổi cơn dày vò thể xác, ngằm tấn đôi phần chân khí. Đại hán liền cảm thấy trong người thư thối, có thể tự cất bước đi.

Đại hán không thể nói, chỉ trợn mắt sừng sốt nhìn Thiếu Bạch, ánh mắt như bao hàm ý hỏi han. Thiếu Bạch sẽ chẳng hắng, sử dụng thuật truyền âm nói:

- Tại hạ có vài điều thắc mắc muốn thỉnh giáo. Nếu huynh đài chịu hợp tác với tại hạ xin gật đầu ba cái.

Đại hán trung niên y lời sẽ gật đầu. Thiếu Bạch nói:

- Hiện tại anh em chúng tôi đang cần có ba bộ áo tang để che mắt mọi người, chẳng hay huynh đệ có biện pháp nào lấy được chẳng?

Đại hán trung niên lại gật đầu. Thiếu Bạch sẽ giọng tiếp:

- Trước tiên tại hạ buông cổ tay cho huynh đệ đi, sau khi chúng tôi có được áo tang tại hạ sẽ giải á huyết cho huynh đệ.

Đại hán trung niên gật đầu. Thiếu Bạch tiếp:

- Thủ pháp điểm huyết này là tuyệt kỹ bí truyền độc môn, trong võ lâm hiện nay trừ tại hạ ra, không ai có thể hóa giải được.

Buông năm ngón tay thả đại hán trung niên ra. Đại hán ngoái đầu nhìn lại Thiếu Bạch, thốt nhiên gia tăng cước bộ chạy về phía trước, chỉ thấy bóng y thấp thoáng trong đoàn người, khoảnh khắc đã mất dạng.

Thiếu Bạch trầm ngâm giây lâu, giọng lo lắng:

- Nếu như y tiết lộ thân phận chúng ta, sợ rằng sẽ xảy ra một trường

ác chiến. Hoàng Vĩnh đỡ lời:

- Á huyết của y chưa được giải, có miệng khó nói. Dầu ú ớ cũng không thể diễn đạt hết tâm ý, chỉ cần chúng ta luôn theo dõi ở đằng sau thì chẳng lo gì y trở mặt.

- Chúng ta chưa có áo tang để mặc, nếu như xông xáo giữa đoàn người sợ rằng sẽ bị nghi ngờ ngay.

Bọn Thiếu Bạch đang lo lắng, chợt thấy đại hán vội vã chạy trở về. Y rảo bước đến trước mặt Thiếu Bạch, sẽ vén vạt áo lấy ra ba tấm khăn trắng nâng lên. Bấy giờ trời cũng sắp sáng, cử động của đại hán lại thêm phần dè dặt nên cũng chưa khiến ai để ý. Thiếu Bạch tiếp nhanh lấy ba tấm khăn trắng, phân phát cho Hoàng Vĩnh và Cao Quang quán chặt lấy lưng rồi giải khai á huyết cho đại hán, nhưng năm ngón tay phải vẫn nắm chặt lấy mạch môn y sẽ hỏi: - Thiếu phụ áo trắng là nhân vật nào, và thi thể trong cỗ quan tài là ai?

Một mặt giảm bớt cước bộ, cố ý lùi lại phía sau mắt trợn, đại hán thở dài nói:

- Thi thể trong quan tài là Tổng phân đường chủ Vũ Đại Phương của Thất tinh hội ở Giang Nam, còn thiếu phụ áo trắng là Vũ phu nhân.

- Vũ Đại Phương vì sao mà chết?

- Tại hạ chưa được xem tận mắt thi thể, nhưng nghe nói hình như là bị đả thương vì Cừu hận chi kiếm. Sau khi tổng phân đường của Thất tinh hội ở Giang Nam xảy ra thảm biến này, lập tức đã dùng bồ câu phi báo tổng đường. Tổng đường nghe tin cũng chấn động nên phái ba vị đại hộ pháp, do hội đường chủ xuất lãnh đến Nhạc Dương thành xử lý, nghe đồn có cả Thất tinh hội chủ cũng sẽ đến sau.

- Người chết không có đất chôn hay sao mà Vũ Đại Phương đã chết ở tổng phân đường ở Giang Nam tại sao lại vận chuyển thi thể ông ta đi suốt đêm như thế.

- Tại hạ cũng không được tường tận tình hình, dường như theo truyền tin phi báo của tổng đường đã bảo Vũ phu nhân phải đưa thi thể của chồng đến nơi chỉ định.

Thiếu Bạch ngầm quan sát, nhận thấy đại hán chẳng phải nói dối, biết có truy hỏi cũng vô ích, nên liền chuyển sang vấn đề khác nói: - Huynh đài là người trong Thất tinh hội?

- Tại hạ tuy chấp dịch ở trong Giang Nam tổng phân đường của Thất tinh hội nhưng vẫn chưa chính thức nhập hội.

- Huynh đài đã vẫn chưa nhập hội sao có thể phục dịch ở tổng phân đường? Đại hán đưa mắt dò xét nhìn Thiếu Bạch giây lâu hỏi lại: - Các hạ là ai? Có quan hệ gì với Thất tinh hội?

Thiếu Bạch sẽ lắc đầu nói:

- Không bất kỳ một môn phái nào trên giang hồ có quan hệ với tại hạ cả!

- Đã chưa bị cuốn vào vòng ân oán giang hồ, việc chi các hạ lại muốn dây dưa như thế? Trong Nhạc Dương thành gần đây như đang sắp sửa xảy ra một trường phong ba, rất nhiều nhân vật võ lâm đều tề tập về nơi này. Anh em chúng tôi tuy không dính dáng đến cuộc tranh chấp giữa những môn phái nhưng cũng khó tránh bị người ngộ nhận. Vừa rồi cũng đã gặp mặt phen phiền phức, nhận thấy đoàn người của chư vị đông đảo nên mới lén nhập vào, mong rằng nhờ đó sẽ tránh được những cuộc tranh chấp vô vị.

Đại hán nửa tin nửa ngờ nói: - Thì ra là thế!

- Tại hạ tin tưởng ở huynh đài, quyết không đến nỗi tiết lộ tông tích của chúng tôi. Đại hán trầm ngâm giây lâu, chậm rãi nói: - Đoàn người đưa đám hiện tại trừ mấy vị hộ pháp của tổng phân đường ra còn có thân thuộc của Vũ đường chủ và Vũ phu nhân, các nhân vật giữa đám người này rất hỗn tạp, ba vị cần phải dè dặt lắm mới được. Thiếu Bạch lắc đầu làm lạ nghĩ bụng:

- Người này và chúng ta chẳng qua chỉ mới gặp nhau lần đầu tas y lại quan tâm đến ta như thế?

Nghĩ rồi chàng luôn miệng cảm tạ: - Đa tạ ơn huynh đài đã chỉ giáo. Đại hán liếc nhìn Thiếu Bạch như muốn nói nhưng lại thôi, rảo bước đi về phía trước. Thiếu Bạch theo sau đại hán, ngẫm vận công phòng bị, chỉ cần phát giác đại hán có cử chỉ gì khác là sẽ dùng cách sấm đánh không kịp bịt tai, xuất thủ điểm ngay huyệt đạo của y. Hai người lại đi chừng công phu một bữa cơm thì đến một trang viện nguy nga. Thiếu phụ áo trắng đã ngưng tiếng khóc, ra lệnh đặt cỗ quan tài xuống rồi đi thẳng vào trong viện.

Lúc ấy, ở phương đông vùng hồng đã xuất hiện, cảnh vật buổi sáng sớm mờ mờ hiện ra.

Thiếu Bạch, Hoàng Vĩnh và Cao Quang sợ bị người phát giác chân tướng nên đã hết sức cẩn thận lẫn tránh những tia mắt soi mói của mọi người. Giây lát sau, thốt nhiên có một thiếu niên mình đeo đơn đao rảo bước chạy tới, cao giọng nói: - Xin chư vị theo tại hạ vào trang viện dùng trà.

Nói xong y quay người đi trước dẫn đường. Bọn Thiếu Bạch theo đoàn người đưa đám hướng về phía trang viện. Chỉ thấy một tấm biển sơn vàng treo ngang trên cánh cổng đen cao ngất, đề ba chữ lớn "Phúc Thọ bảo". Tiến qua cánh cửa sơn đen là một trang viện rộng lớn, hai ngọn đèn bảo sáng choang, treo cao trên hai cánh cửa. Thiếu niên mình đeo đơn đao dẫn đầu tiến vào dãy phòng bên phải

nói:

- Mấy ngày hôm nay trong Phúc Thọ bảo chúng tôi có rất nhiều bạn hữu giang hồ đến viếng, phòng xá không đủ, nên xin phiền chư vị nghỉ tạm ở dãy phòng bên.

Đưa mắt sáng rực quét qua đám người nam nữ để tang một lượt, y cau mày nói tiếp: - Trong chư vị ai là người quản sự?

Liền đó chỉ nghe thấy một tiếng tăng hắng, trong đoàn người chậm rãi bước ra một ông già tuổi độ ngũ tuần, đầu thắt khăn trắng, lưng đeo giải tang, vòng tay nói: - Lúc ra đi, phu nhân chưa giao phó nên chúng tôi còn chờ đợi phu nhân hạ lệnh.

Thiếu niên thi lễ nói:

- Thỉnh giáo đại danh của huynh đài? - Tại hạ Lương Tử bình.

Thiếu niên cũng tự giới thiệu: - Tại hạ Ngô tiên Cơ. - Thì ra là Ngô huynh.

- Không dám, không dám! Tại hạ bái sư làm môn hạ của đại bảo chủ. Lương huynh xưng hô thế nào?

- Tại hạ là Thúc ty hộ pháp trong Giang Nam tổng phân đường. - Thì ra là Lương hộ pháp, tại hạ xin thất kính.

- Ngô huynh đã quá lời...

Đảo mắt nhìn lại đồng tử mình mặc áo gai nâng linh bài y nói tiếp: - Vị này là công tử của tổng phân đường chúng tôi.

Ngô Tiên Cơ đưa mắt nhìn lại đồng tử, vòng tay nói: - Thì ra Vũ công tử, tại hạ cam thất kính.

Đồng tử nãy giờ vẫn đứng cúi gằm đầu bỗng ngừng mặt lên nói: - Không dám! Ngô huynh chớ khách khí.

- Lịnh đường đã vào trong trang, xin công tử cũng mau theo đi thôi!

Đồng tử áo gai khiêm tốn nói: - Xin phiền Ngô huynh dẫn đường...

Ngoái đầu nhìn lại Lương Tử Bình y nói tiếp:

- Chuyện nơi này xin phiền Lương thúc thúc chiếu cố hộ.

Lương Tử Bình nghiêng mình nói: - Xin công tử yên tâm.

Ngô Tiên Cơ lại nói:

- Xin phiền Lương huynh chờ chốc lát, tại hạ sẽ thông báo cho gia nhân bảo họ đem rượu.. Rồi y quay sang đồng tử nói tiếp: - Xin mời Vũ công tử.

Đồng tử áo gai tuy nhỏ tuổi nhưng rất có khí độ, thông thả cất bước về trước. Hai thiếu niên tay đeo sa trắng cũng vội vã đi hai bên đồng tử áo gai. Ngô Tiên Cơ liếc mắt nhìn hai thiếu niên như muốn nói lại thôi, cất bước đi trước dẫn đường.

Hoàng Vĩnh dùng thuật truyền âm nói với Thiếu Bạch:

- Nơi này xa Nhạ Dương thành không quá vài chục dặm, năm xưa

minh chủ có nghe nói qua về Phúc Thọ bảo này chưa?

Thiếu Bạch lắc đầu nói: - Chưa...

Lời chưa dứt, thốt nhiên thấy hai luồng nhõn quang chiếu thẳng tới, liền vội vàng ngừng bật. Chỉ thấy Lương Tử Bình đang rảo bước chạy lại, đến trước mặt Thiếu Bạch chừng hai thước mới dừng bước trầm giọng hỏi: - Các hạ là bà con của Vũ đường chủ?

Thiếu Bạch khẽ lắc đầu nói:

- Không, tại hạ là thân thuộc của phu nhân.

Lương Tử Bình đưa đôi mắt sắc như dao, nhìn chăm chặp vào Hoàng Vĩnh và Cao Quang, rất may y không hỏi thêm đã vội quay người bỏ đi.

Hoàng Vĩnh nói:

- Người này hình như đã có ý nghi ngờ chúng ta.

- Tùy cơ ứng biến, như không phải cần thiết đừng nên xuất thủ bừa bãi.

Hai người đang trò chuyện chợt thấy có vài đại hán bưng mấy mâm bạc tới, trong mâm rượu thịt bốc hơi nghi ngút. Đám nam nữ đề tang như đã trải qua thời gian đưa đám rất lâu, ai nấy đều cảm thấy bụng đói như cồn, liền tiếp lấy mâm cơm rượu thịt chia nhau ăn uống ngon lành. Bọn Thiếu Bạch sợ bị người sanh nghi nên cũng giả bộ như đang đói, ăn uống thản nhiên cùng với đám người này.

Lương Tử Bình thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn về phía Thiếu Bạch nhưng đối với Hoàng Vĩnh và Cao Quang lại như không mấy chú ý đến.

Thiếu Bạch mượn tiếng ồn ào của bọn người trong bàn tiệc dùng thuật truyền âm khẽ bảo Cao Quang và Hoàng Vĩnh: - Lão họ Lương như rất chú ý đến tại hạ, vạn nhất tại hạ bị phát giác phải bỏ chạy khỏi nơi này, nhị vị huynh đệ đừng có rời...

Chàng bỗng ngưng bật không nói tiếp, sợ làm tăng thêm nghi ngờ cho Lương Tử Bình. Thốt nhiên có tiếng bước chân truyền lại, Ngô Tiên Cơ đi đầu, theo sau lưng là một đạo nhân trung niên mình mặc bát quái đạo bào, lưng đeo bảo kiếm, tay cầm phát trần, bộ râu dài phát phơ trước ngực, trông rất oai nghiêm.

Thiếu Bạch đưa mắt nhìn đạo nhân râu dài, thấy đôi nhõn quang của đối phương sáng quắc như điện, bất giác rung động tâm thần nghĩ bụng: - Nội công của người này tinh thâm như vậy, ắt là phải người có vai vế.

Chỉ thấy Lương Tử Bình hấp tấp chạy lại, khúm núm nghiêng mình thi lễ nói: - Giang Nam tổng phân đường hộ pháp xin bái kiến thượng nhân.

Đạo nhân mặc bát quái bào sắc mặt vẫn điềm nhiên, không ai đoán được ông ta đang vui hay giận, lạnh lùng nói: - Ngày Vũ đường chủ phân đường còn tại thế đã có chỉ định ai là người thừa kế?

- Người đã chỉ định Vũ phu nhân.

- Sau khi Vũ đường chủ bị ám toán, tất cả mọi việc đều do Vũ phu nhân xử lý à? Lương Tử Bình trầm ngâm giây lâu nói: - Đúng vậy, chúng thuộc hạ đều hành sự theo lời dặn bảo của Vũ phu nhân. - A! „y thật là...

Đạo mắt nhìn qua mấy chục người nam nhiều để tang, ông hỏi tiếp: - Những người này đều là đệ tử trong Thất tinh hội chúng ta?

Lương Tử Bình quay mặt sang nhìn lại đám nam nữ để tang đứng ở đằng sau, nói: - Đa số là đệ tử trong phân đường, còn số ít là thân thuộc của cố tổng đường chủ và phu nhân.

Đạo nhân sẽ cau mày nói:

- Giới quy trong hội chúng ta chỉ định rõ ràng, phạm là những cơ mật trong hội người ngoài không được tham dự, Vũ đường chủ tổng phân đường bị ám toán là một việc quan trọng sao lại để cho kẻ khác dự vào.

- Cái đó thuộc hạ không được rõ, đều do phu nhân định đoạt. Đạo nhân hừ nhạt gần giọng nói:

- Vũ phu nhân hồ đồ như thế sợ rằng khó tránh khỏi tội đã tiết lộ cơ mật của hội...

Ánh mắt như điện liếc qua đám người nam nữ áo tang, lạnh lùng tiếp: - Lương hộ pháp chấp sự ở tổng phân đường đã bao lâu rồi!

- Đã được độ tám năm.

- Vậy thì hay lắm, đệ tử trong Giang Nam tổng phân đường chắc Lương hộ pháp đều biết mật.

- Hầu hết đều nhận biết.

- Tốt lắm! Lương hộ pháp hãy kiểm điểm lại những người không phải là đệ tử trong Thất tinh hội của chúng ta lựa cả ra đây.

Lương Tử Bình bối rối nghĩ bụng:

- Trong đám người này trừ đệ tử của hội ra đa số là thân thuộc của tổng phân đường chủ và Vũ phu nhân, nếu như ta lựa chọn họ ra sợ rằng Vũ phu nhân sau này sẽ oán hận ta.

Y do dự không biết quyết định ra sao nên trầm ngâm hồi lâu vẫn không lên tiếng đáp. Đạo nhân mặc bát quái đạo bào thấy vậy biết y có nỗi khổ tâm nên tiếp lời: - Lương hộ pháp có biết bốn tòa là ai không?

- Theo qui luật trong hội, xưa nay không cho phép kẻ dưới chất vấn người trên. Thượng tọa không nói thuộc hạ đâu dám hỏi nhiều lời.

Đạo nhân chậm rãi tự giới thiệu:

- Bồn tòa là Hành hình đường chủ Thạch Thiết Anh trong tổng hội. Lương Tử Bình buộc miệng hoảng sợ nói: - Thì ra là Thạch đường chủ, thuộc hạ không biết xin người thứ tội.

- Hội chủ sai bồn tòa đến đây, đã trao phó toàn quyền để tra xét căn kể việc này, bất cứ chuyện gì cũng cần phải xin chỉ thị của bồn tòa trước.

- Thượng tòa nói phải.

- Ngoại trừ bồn tòa còn có hai vị đại hộ pháp trong tổng đường. - Thuộc hạ xin được bái kiến hai vị thượng tòa.

- Chưa cần chi vội, xin phiền hộ pháp trước tiên hãy lựa chọn những người không phải là đệ tử trong hội chúng ta ra.

Lương Tử Bình cúi đầu vâng dạ rồi quay người đi đến bên Thiếu Bạch lạnh lùng hỏi: - Các hạ là bà con của phu nhân?

Thiếu Bạch tuy cảm thấy không ổn nhưng không thể phủ nhận, đành miễn cưỡng đáp: - Đúng vậy, không biết hộ pháp có điều chi dạy bảo?

Lương Tử Bình cười nhạt đáp:

- Thân thuộc của phu nhân tuy tại hạ chưa được biết hết nhưng hầu hết đã quen mặt, duy chỉ có các hạ là chưa hề thấy qua.

- Tại hạ vì lối sinh hoạt thường phải đi ở bên ngoài nên rất ít khi có mặt ở Vũ phủ. - Không biết các hạ xưng hô ra sao với phu nhân?

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Không thể nói quá thân cận cũng như quá xa xôi mới khỏi cho y nghi ngờ. Nghĩ rồi liền nói: - Người là đường tử.

Lương Tử Bình sẽ giọng nói:

- Người mặc đạo bào là hình đường đường chủ của Thất tinh hội chúng tôi như có hỏi các hạ nên ăn nói dè dặt một chút, xin theo tại hạ!

Giọng nói y trở nên rất khách khí, y quay người dẫn Thiếu Bạch tới trước mặt đạo nhân mặc bát quái đạo bào. Đạo nhân đưa đôi mắt sáng quắc như điện nhìn chăm chặp vào mặt chàng như muốn soi thấu tim gan.

Thiếu Bạch vẫn điềm tĩnh không chút lúng túng. Giây lâu sau chợt nghe Thạch Thiết Anh nói: - Lương hộ pháp, người này là ai?

- Đường đệ của Vũ phu nhân. - Lương hộ pháp có biết y không?

- Như đã thấy qua nhưng không quen mặt lắm.

Từ lâu y đã nghe đến thủ đoạn rất tàn độc của Thạch Thiết Anh, sợ liên lụy đến mình nên đã mở lời giải nguy cho Thiếu Bạch. Thạch Thiết Anh lại đưa mắt dò xét Thiếu Bạch một lần nữa hỏi tiếp: - Các

hạ có biết võ công?

- Tại hạ hiểu qua đôi chút.

- Vũ phu nhân là đường tử của các hạ sao không chịu dẫn các hạ vào hội?

- Tại hạ có bàn qua với đường tử về việc vào hội nhưng thời cơ chưa tới nên đường tử chưa chịu giới thiệu đây thôi.

- Thế nào là thời cơ chưa đến?

- Tại hạ nghe đường tử nói thì quy luật trong hội rất nghiêm, e rằng khi nhập hội rồi lỡ có lỡ làm mà phạm đến giới quy của hội đâu người là đường tử cũng không thể nào cứu được tại hạ nên mới muốn để tại hạ một hai năm sau, lớn hơn một chút nữa xin vào hội cũng chẳng muộn.

- Xem thế đủ thấy Vũ phu nhân là người định liệu rất chu đáo. - Giữa chị em có lý đâu người lại không quan tâm.

Thạch Thiết Anh lạnh lùng nói:

- Lương hộ pháp, lời của người này đều thật cả chứ? - Cái đó...

Lương Tử Bình đáp ứng, chưa dám cả quyết. - Cái đó, cái đó gì, y nói đúng hay sai?

- Tất cả đều là sự thật.

Thạch Thiết Anh cười ha hả, đưa tay vỗ vai Thiếu Bạch nói:

- Lệnh tử thật không khỏi quá lo xa, chứ như tư chất của lão đệ trên đời hiếm có, bổn đường chủ sửa soạn khi trở về tổng hội tất sẽ giới thiệu cho lão đệ làm môn hạ của hội chủ.

- Xin đa tạ.

Thạch Thiết Anh tươi cười trên gương mặt, quay đầu nhìn lại Lương Tử Bình nói: - Lương hộ pháp, lúc Vũ tổng phân đường đường chủ bị người ám toán hộ pháp có trong tổng phân đường không?

- Đêm hôm ấy thuộc hạ trông coi ở tổng phân đường không rời nửa bước. Thạch Thiết Anh bỗng hạ thấp giọng nói:

- Còn Vũ phu nhân đâu? Người cũng ở trong tổng phân đường chứ? Trong Giang Nam tổng phân đường có rất nhiều cao thủ tại sao phân đường chủ bị người ám toán lại không một ai phát giác được?

- Theo thuộc hạ hiểu, ngày tối hôm xảy ra thảm sự không có kẻ nào lén vào phân đường, tất chỉ có người sớm đã trà trộn...

Thạch Thiết Anh lạnh lùng ngắt lời:

- Cái đó tại sao Lương hộ pháp lại biết? Lương Tử Bình giật mình, chột dạ nói:

- Chẳng qua đây chỉ là sự ước đoán của thuộc hạ...

Đột nhiên có ba tiếng trống vang lên, một thiếu niên mặc kinh trang

đeo đao vội vã chạy tới nói:

- Tệ bảo chủ thỉnh Thạch đạo gia cùng vào trong nội đường khảo nghiệm quan tài của Vũ đường chủ.

Thạch Thiết Anh khoát tay nói: - Biết rồi.

Nói xong đạo nhân đảo mắt nhìn Lương Tử Bình nói tiếp:

- Lương hộ pháp, bọn người này có nên vào nội đường bái vong linh của cố tổng phân đường chủ.

- Việc ấy không dám phiền đến thượng tòa phải để tâm.

Liền đó, y đi lựa ra mười hai người. Thạch Thiết Anh đưa chiếc phát trần chỉ vào Thiếu Bạch nói: - Sao không lựa người này vào trong số đó?

Lương Tử Bình vội vàng vâng dạ, đưa tay kéo lấy Thiếu Bạch.

Hoàng Vĩnh lắng lắng sấn tới hai bước, sẽ giọng nói: - Tại hạ được tổng phân đường chủ nhận vào trong phủ, lòng vẫn lấy làm cảm kích, lẽ ra phải được đến hậu đường cúng bái pháp thể của đường chủ chứ?

Lương Tử Bình cau mày, muốn nói lại thôi, y sợ kinh động đến Thạch Thiết Anh, sẽ gây thêm phiền phức nên đành chỉ lặng lẽ xua tay, tỏ ý không cho Hoàng Vĩnh gia nhập.

Hoàng Vĩnh như đã nhận ra vẻ sợ hãi của Lương Tử Bình nên vẫn nhìn quanh giả bộ không thấy, tiến theo hàng người về phía trước. Cao Quang mắt thấy Thiếu Bạch và Hoàng Vĩnh đều theo đối phương vào nội đường cũng lặng lẽ cất bước theo sau. Lương Tử Bình như đã thấy rõ Cao Quang nhưng vì không tiện mở miệng ngăn cản, đành làm như không biết. Hành động của Hoàng Vĩnh và Cao Quang đã bắt đầu khiến cho Lương Tử Bình đem lòng nghi ngờ, y ngấm quan sát bỗng phát giác ra là hai bộ mặt xa lạ, liền giật nảy mình nghĩ bụng: - Ta đã ở trong tổng phân đường mấy năm nay, nhân khẩu trên dưới tuy rất đông đảo nhưng hầu hết ít ra cũng nhận được thấy qua vài lần. Còn hai người này lại rất là xa lạ, ắt phải tìm cách hỏi cho ra mới được.

Cần biết là Hoàng Vĩnh và Cao Quang tướng mạo rất tầm thường, trà trộn vào trong đám người cũng ít có ai chú ý. Không giống vẻ anh tuấn và tiêu sái của Thiếu Bạch, như hạc đứng giữa bầy gà, thoát mới nhìn qua cũng có thể nhận thấy chàng ngay.

Đi xuyên qua một cái sân rộng, lên khỏi thềm đá chừng bảy bậc thốt nhiên có một mùi hương thơm thoang thoảng đưa ra. Thiếu Bạch ngừng đầu nhìn lên, chỉ thấy một tòa đại sảnh rộng lớn, cao chừng mấy trượng, có bày hai cỗ quan tài sơn đen, trên cắm cao bốn cây nến cháy sáng rực. Chung quanh là những bức màn trắng rũ xuống

thật huyền bí. Hai thiếu nữ mình mặc áo trắng đứng hai bên cánh cửa lớn, Thạch Thiết Anh đi trước dẫn đường, vừa đến gần gian đại sảnh bỗng có tiếng nhạc điệu vọng ra.

Liền đó, hai bên gian đại sảnh có hai đoàn người bước ra. Thiếu Bạch lên đưa mắt nhìn, chỉ thấy người đi đầu bên trái là một ông già tuổi độ ngũ tuần, mình mặc thanh bào, tay đeo sa trắng, bộ râu trắng như cước rũ dài xuống ngực. Người thứ hai tuổi độ ngũ tuần, mặt vuông chữ điền, vẻ mặt rất thâm trầm. Người thứ ba là một vị thiếu phụ áo gai, mắt che khăn trắng, không thể nhìn rõ diện mạo, nhưng cứ xem dáng điệu cũng có thể nhận thấy thiếu phụ đang có nỗi khổ tâm.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Vị phu nhân này có lẽ là Vũ phu nhân.

Đi theo sau thiếu phụ còn có sáu bảy nhân vật cao thấp và sắc phục khác nhau. Trong đoàn người bên phải, người thứ nhất mình mặc trường bào màu vàng nhạt, mặt choắt, đôi mắt tam giác chiếu sáng quắc, hai cánh tay dài chấm gối, đi sau là hai đồng tử áo xanh tuấn tú, một cầm kiếm và một đeo quải.

Đằng sau hai đồng tử là một thiếu nữ diễm lệ mặc kinh trang màu lục. Đoàn người chia làm ba hàng, nhất tề đi ra phía trước đại điện. Tiếng nhạc truy điệu thốt nhiên ngừng bật, hai thiếu nữ áo trắng chột tung mình nhảy vào đại sảnh, cầm ba bó hoa trắng trao cho những người đứng đầu hàng. Chỉ thấy ba người dẫn đầu dâng hoa nghiêng mình vái trước linh đường rồi đứng thẳng dậy. Đại hán mặt choắt đặt bó hoa trắng xuống, quay sang nhìn ông già tóc bạc râu dài bên trái vòng tay nói: - Bỏn môn không may gặp phải đại địch, đã phiền đến nhị vị bảo chủ, tại hạ rất lấy làm cảm kích.

Ông già tóc bạc mỉm cười nói:

- Thượng huynh nói quá, tại hạ được chư vị xem trọng nên mới mượn tể bảo để làm nơi cử hành tang lễ, có đáng gì Thượng huynh phải nói đến hai chữ phiền hà.

Thạch Thiết Anh nói:

- Hội chủ của tại hạ vốn định đích thân đến đây, chỉ vì trong hội đang có nhiều việc nên người không thể thân hành, đặc biệt phái tại hạ tới nơi này trước để cảm tạ nhị vị bảo chủ.

Ông già tóc bạc vòng tay nói: - Không dám, không dám. Đại hán mặt choắt sẽ đằng hắng nói:

- Không biết quý hội chủ bao giờ mới có thể đến đây? Thạch Thiết Anh nói:

- Cái đó thật khó nói trước được, vì tể hội và Thiếu Lâm phái có đôi

chút hiểu lầm, tuy là một việc nhỏ mọn nhưng nếu như xử lý không ổn cũng có thể gây thành một trường phong ba. Thượng chương môn có điều gì chỉ giáo xin cho tại hạ biết cũng vậy.

Đại hán mặt choắt có vẻ kiêu ngạo, đằng hắng một tiếng, không thèm để ý đến Thạch Thiết Anh, cất bước đi thẳng vào trong sảnh, quần hào bên ngoài cũng lần lượt theo vào. Trong đại sảnh, trừ hai cỗ quan tài ra còn có tám cỗ tử thi được che bằng vải trắng. Đại hán mặt choắt đảo mắt nhìn quanh nói: - Những thi thể che vải trắng này là nhân vật nào?

Ông già tóc bạc râu dài nói:

- Những người này thân phận rất hỗn tạp, hầu hết là đệ tử trong các đại môn phái.

Đại hán mặt choắt vội bước chạy tới trước, đưa tay vén lớp vải trắng trên một cỗ tử thi. Thiếu Bạch chăm chú nhìn theo, chỉ thấy xác chết ấy tuổi tác không lớn, trước ngực còn cắm một thanh Cừu hận chi kiếm.

Đại hán mặt choắt nói:

- Người này là tục gia đệ tử môn hạ Thiếu Lâm phái? Ông già tóc bạc nói:

- Đúng vậy, thượng chương môn kiến thức quảng bác, thật người thường khó sánh kịp. Đại hán mặt choắt đưa chân phải móc lớp vải trắng che trên một thân người khác, quan sát giây lâu nói: - Người này là đệ tử của Long Phụng bang?

- Đúng thế, thượng huynh quả không hổ là một chương môn nhân một phái.

Đại hán mặt choắt như có ý muốn biểu lộ kiến văn uyên bác của mình, lại đưa đầu ngón chân giở tấm vải trắng bọc lấy một cỗ tử thi kế đấy.

Thiếu Bạch đưa mắt nhìn, chỉ thấy người này mặt mũi xám đen, y phục trên người đều bị đốt trụi, chỉ trừ một vật bào đen che chở ở dưới bụng, trước ngực cũng bị cắm sâu một thanh Cừu hận chi kiếm. Đại hán mặt choắt như không sao nhận ra được xác chết ấy, trầm ngâm giây lát rồi nói: - Người này là một đạo sĩ?

Ông già tóc bạc ngẩng người, sửng sốt nói:

- Thượng huynh làm sao lại nhận ra được vị ấy tam thanh đệ tử? Đại hán mặt choắt cười ha hả nói: - Tại hạ cứ căn cứ theo vật bào đen mà đoán, không biết có đúng không? - Đúng vậy, người ấy là môn hạ đệ tử của Côn Lôn.

- Đại bảo chủ tại sao lại biết?

- Tại hạ căn cứ trên món binh khí di lưu của y nên nhận ra.

Đại hán mặt choắt lại vén lớp vải trắng che trên một tử thi khác nói: - Đây là đệ tử trong bát quái môn?

Đột nhiên, có tiếng gió lộng, một bóng người phóng vút mình tới, cúi đầu quan sát di thể ấy giây lâu, chợt thò tay rút phất thanh Cừu hận chi kiếm cắm trên xác nạn nhân. Người này thân hình lùn xùn, trên lưng lưng lẳng tấm thiết bài, ngang hông dắt một thanh đoản đao. Đại hán mặt choắt sẽ cau mày nói: - Huynh đài là người nào trong bát quái môn?

Người đó ngẩng đầu lại, lạnh lùng nói:

- Tại hạ họ Hồ.

Ông già tóc bạc hấp tấp xen lời, nói:

- Nhị vị không quen biết nhau ư? Tại hạ xin đứng ra giới thiệu cho hai vị. Đưa tay chỉ đại hán mặt choắt, tiếp:

- Đây là chưởng môn nhân Thượng Bát Đồng của Thái âm môn đã nổi tiếng giang hồ về tuyệt kỹ kiếm và quái.

Người tự xưng họ Hồ nói: - Tại hạ ngưỡng mộ đã lâu!

Ông già lại chỉ người lùn lưng đeo thiết bài nói:

- Vị này là cao thủ trong Bát quái môn, Phi Tẩu Hồ Mai. Thượng Bát Đồng lạnh lùng nói:

- Đồng đạo trên giang hồ vẫn thường nhắc nhở đến tên của Hồ huynh, ngày hôm nay may mắn mới được gặp...

Ngừng lại giây lâu, y sẽ đàng hăng nói tiếp: - Quý chưởng môn không tới à?

- Tệ sư huynh không bận tẩu giang hồ nữa, Thượng huynh có điều chỉ chỉ giáo, xin cho tại hạ biết cũng vậy.

- Buổi tập kích Bạch Hạc bảo năm xưa, tại hạ có gặp quý chưởng môn nhân một lần. Thiếu Bạch như bất thần bị người đánh trúng một chưởng ngay trước ngực, toàn thân run rẩy. Chàng vốn đứng bên Vũ phu nhân nên thân hình vừa lảo đảo bất giác đã chạm phải bà. Thiếu Bạch vội nín một hơi dài, trấn tĩnh cơn xúc động. Tuy chàng cảnh giác mau nhưng đã muộn. Vũ phu nhân đã ngoảnh mặt lại, chiếu đôi nhỡn quang nhìn thẳng vào Thiếu Bạch giây lâu, sẽ cau đôi mày liễu vừa chực mở lời.

Thốt nhiên Phi Tẩu Hồ Mai trầm giọng:

- Đây là việc mười mấy năm về trước, còn hơn mười năm này, tệ sư huynh chưa hề rời khỏi Bát quái bình nửa bước.

- Quý chưởng môn có hùng tâm, tất đang vui đầu tham luyện võ công chuẩn bị bắt ngờ lộ diện trấn áp quần hùng.

Hồ Mai mỉm cười không đáp, quay sang ông già tóc bạc râu dài nói: - Mã huynh đã tìm ra manh mối gì chưa?

Ông già ngẩng đầu nói:

- Thật là hồ thẹn, tại hạ đã liên tiếp phái mười ba cao thủ trong tệ bảo tra xét đã hơn cả một tháng trời vẫn không tìm ra một đầu mối nào.

- Tại hạ có điều thắc mắc là người đó như muốn đối đầu với tất cả đồng đạo võ lâm, người trong các đại môn phái và đại bang hội đều bị xem như là đối tượng để báo thù. Tại hạ đã bóp óc suy nghĩ, chỉ có một giả thuyết...

Đột nhiên, một tiếng quát vang truyền tới nói:

- Ai nói là không thể nhận ra, bản đạo cần tiến vào xem thử.

Liền đó, chỉ nghe một tiếng bình vọng lại như đã có người bị đánh ngã trên mặt đất. Ông già tóc bạc đảo mắt nhìn lại đại hán có gương mặt chữ điền nói: - Nhị đệ, thử ra xem là anh hùng ở lộ nào mà có hành động cuồng ngạo đến thế?

Đại hán sẽ dạ một tên, chưa kịp cất bước, kẻ lạ đã đến đại sảnh. Đó là một tam thanh đệ tử mặc đạo bào, lưng đeo trường kiếm.

Hồ Mai cười ha hả nói:

- Ta tưởng là ai, té ra là lão đạo sĩ mũi trâu. Ông già râu dài nói: - Hồ huynh có quen biết người này?

- Bằng hữu lâu năm đấy, chúng tôi đã quen nhau hơn hai mươi năm này và đã giao đấu hơn ha mươi trận.

- Vậy thỉnh Hồ huynh dẫn kiến để khỏi thất tội với quý khách.

Hồ Mai nói: - Hay lắm!

Cất bước chạy tới, hấn tiếp:

- Lão đạo sĩ mũi trâu, đây không phải là nơi người hoành hành... Đưa tay chỉ ông già râu dài giới thiệu: - Đại bảo chủ Mã Nguyên Phúc của Phúc thọ bảo đấy. Mã Nguyên Phúc vòng tay nói: - Hân hạnh được biết đạo huynh.

Đạo nhân chấp tay thi lễ nói:

- Khéo nói, khéo nói! Bản đạo hằng nghe đại danh Mã bảo chủ như sấm động bên tai, may mắn nay mới được hội ngộ.

Hồ Mai chỉ đại hán mặt vuông chữ điền, nói tiếp: - Đây là nhị bảo chủ Mã Nguyên Thọ trong Phúc Thọ bảo. Mã Nguyên Thọ sẽ đăng hắng, vòng tay thi lễ nói: - Thỉnh giáo pháp hiệu của Đạo huynh?

- Bản đạo hiệu Kim Chung. Thượng Bất Đồng chợt xen vào nói: -

Đạo trưởng là môn hạ Võ Đang? - Đúng vậy, thỉnh giáo thí chủ?

Thượng Bất Đồng gượng cười nói:

- Tại hạ Thượng Bất Đồng, chỉ là kẻ vô danh, chắc đạo trưởng chưa hề biết đến. - Thất kính, thất kính! Thì ra chương môn nhân Thái âm môn.

- Nhận ra được thân phận của tại hạ đủ thấy đạo trưởng kiến thức

uyên bác. Kim Chung đạo trưởng nói: - Đại danh của Thượng chương môn lừng lẫy khắp võ lâm, ai mà chẳng biết. Mã Nguyên Phúc xen lời nói:

- Đạo huynh đã là môn hạ Võ Đang, xin vào trong đại sảnh luận đàm. Thượng Bất Đồng là người rất lãnh đạm, cũng không khách khí, rảo bước đi thẳng vào trong sảnh. Phi Tẩu Hồ Mai bỗng quay người đi đến trước cổ quan tài xem xét hồi lâu, chỉ thấy trước mặt cổ quan tài bên trái có đặt một tấm linh bài, trên ghi "Thất tinh hội Giang Nam tổng phân đường Vũ Đại Phong chi lệnh", bất giác sẽ cau mày, đảo mắt nhìn sang bên phải cũng có một tấm linh bài, trên ghi "Thái âm môn chi lệnh". Phi Tẩu Hồ Mai bưng bưng lửa giận, cất tiếng cười nhạt nói: - Hay thật, hay thật!

Mã Nguyên Thọ đi ở sau cùng nghe tiếng quát của Hồ Mai, giật mình quay lại nói: - Hồ huynh, chuyện gì thế?

Phi Tẩu Hồ Mai cười ha hả nói:

- Mỗi giao tình giữa Bát quái môn chúng ta và Phúc Thọ bảo không phải là sơ dấu chẳng sánh cùng Thất tinh hội, cũng phải hơn Thái âm môn. Tại sao trừ Thất tinh hội và Thái âm môn ra, các thi thể trong những môn phái khác đều không được khâm liệm tử tế?

- Hồ huynh hiểu lầm rồi, thi thể của Vũ tổng phân đường chủ là do tử thất Thất tinh hội Giang Nam tổng phân đường vận chuyển đến.

- Quan tài liệm xác môn hạ Thái âm môn kia chẳng lẽ cũng được vận chuyển đến hay sao? - Không phải thế!

Hồ Mai cười nhạt, lạnh lùng nói:

- Vậy thì trong Phúc Thọ bảo chỉ có cổ quan tài này? Mã Nguyên Thọ biến sắc nói:

- Phúc Thọ bảo chúng tôi chẳng phải là nhà âm dương, cần chi phải chuẩn bị nhiều cổ quan tài.

- Thật như không có quan tài cũng phải lấy vải trắng che xác, chứ tại sao chỉ hậu đãi riêng với Thái âm môn mà khinh bạc bang phái khác.

- Hồ huynh nói vậy là có dụng ý gì, thực tại hạ chưa hiểu. Phi Tẩu Hồ Mai cười nhạt nói:

- Rất giản dị, Mã huynh chỉ đem người trong Thái âm môn dùng quan tài khâm liệm, còn tất cả đệ tử của Bát quái môn chúng tôi và các môn phái khác đều đặt trên mặt đất dùng một tấm lụa trắng che thân. Mã Nguyên Thọ điềm nhiên nói:

- Phúc Thọ bảo chúng tôi với các môn phái xưa nay vẫn giao hảo với nhau, khâm liệm là giao tình, còn không cũng bắt buộc hay sao?

- Tại hạ không có ý chất vấn, nhưng chỉ nhận thấy hành động đó không khỏi có sự thiên vị. Anh hùng trong thiên hạ đều dị nghị tất sẽ

tổn thương đến thanh danh của quý bảo đấy thôi.

Mã Nguyên Thọ lạnh lùng nói:

- Phúc Thọ bảo chúng tôi xưa nay vẫn xem Hồ huynh là bằng hữu, nhưng không phải vì đấy mà khiếp sợ oai danh của Hồ huynh. Nếu như người đến đây ai ai cũng như Hồ huynh, anh em chúng tôi còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ được nữa.

Hồ Mai cau mày, cố nén giận cất tiếng cười ha hả nói:

- Mã huynh nói quá lời, tại hạ chẳng qua chỉ hỏi thế thôi, Mã huynh đừng nên để ý. Cất bước đi vào trong nội sảnh, Mã Nguyên Thọ tuy tức giận nhưng cũng đành làm thinh.

Bấy giờ, quần hào đã ngồi vây quanh một chiếc bàn tròn ở trong nội sảnh. Phi Tẩu Hồ Mai đảo mắt quan sát, thấy người ngồi trên cao là Thượng Bất Đồng, cơn tức giận trong lòng lại bất giác sôi lên, nghĩ bụng: - Thái âm môn trong võ lâm không có tiếng tăm lừng lẫy, Thượng Bất Đồng cũng chẳng là một nhân vật vang danh, không biết anh em họ Mã sao lại có vẻ kính trọng đối với hắn thế.

Đang miên man suy tư, vô hình chung ý nghĩ đã hiện ra bên nét mặt. Mã Nguyên Phúc là người kiến thức quảng bác, vừa thấy thần sắc Hồ Mai đã biết là không ổn, sợ y gây chuyện lời thôi, liền đứng phắt dậy nói: - Xin Hồ huynh đến ngồi bên này.

Phi Tẩu Hồ Mai sẽ hừ nhạt, giả như không nghe, lẳng lặng ngồi xuống bên Kim Chung đạo trưởng. Mã Nguyên Phúc thấy vậy vẫn thản nhiên như không. Y là người thâm trầm, không như Mã Nguyên Thọ tính tình cương trực và nóng nảy, chuyện gì cũng có thể bình tĩnh đối phó. Thượng Bất Đồng cao giọng nói: - Thừa chư vị, tại hạ có vài câu, không hiểu chư vị có bằng lòng nghe?

Kim Chung xuất thân làm môn hạ của Võ Đang, xưa nay vẫn tự cho mình là học võ công huyền môn chính tông, nên đối với các môn phái khác đều coi thường, lạnh lùng nói: - Thượng huynh có chuyện gì xin cứ nói thẳng ra.

- Ý tại hạ là muốn các vị cùng đề cử ra một vị võ công cao cường trong số nhân thủ hiện diện của chúng ta làm vị chủ trì đại sự.

Kim Chung đạo trưởng xen lời nói:

- Theo ý bản đạo, chẳng cần tuyển chọn nữa, xin Thượng chưởng môn cứ chủ trì là được rồi. Phi Tẩu Hồ Mai lên tiếng nói: - Tại hạ cũng đồng ý thế.

Thượng Bất Đồng đảo mắt nhìn mọi người, nửa nghi nửa ngờ hỏi: - Lời của hai vị là chân thật?

Phi Tẩu Hồ Mai nói:

- Điều ấy chưa chắc được, chẳng qua chúng tôi chỉ mới nghe qua đại

danh của Thượng chương môn, còn đối với chân tài thực học cũng chưa hề thấy, muốn chúng tôi tâm phục sợ rằng không khỏi hơi quá sớm.

Thượng Bất Đồng khẽ đằng hắng, mỉm cười nói: - Không hiểu Hồ huynh có muốn lãnh giáo qua?

- Nếu như Thượng huynh có lòng chỉ giáo, tại hạ xin tận lực phụng bồi.

Bọn Thiếu Bạch đều theo vào trong nội sảnh nhưng chẳng còn thừa một ghế trống nào. Thiếu Bạch đang muốn từ cửa miệng của mọi người nghe dò về câu chuyện Bạch Hạc bảo bị tàn sát năm xưa nên tuy không có chỗ ngồi nhưng chàng cũng chẳng để tâm.

Thạch Thiết Anh bỗng xen lời nói:

- Xin Hồ huynh nhân nhượng một chút, để tại hạ tỏ bày vài câu được chứ? Thượng Bất Đồng nói: - Thạch huynh có cao kiến gì?

- Chúng tôi tụ họp ở Phúc Thọ bảo này với mục đích là tra xét về Cừu hận chi kiếm, hiện tại chưa có một tin tức gì về đối phương, bên ta đã tương tàn tương sát, sợ không khỏi làm trò cười cho kẻ địch.

- Theo ý Thạch huynh thì sao?

- Tất cả mọi người hiện diện nơi này đều đem sinh mạng tới đây, nếu như không tra xét được Cừu hận chi kiếm, chẳng những không toàn tánh mạng lại sẽ trở thành một trò cười, ngày sau bị người trên giang hồ đàm tiếu thì còn mặt mũi gì chúng ta.

Kim Chung đạo trưởng nói:

- Điều đó rất dễ hiểu, ai mà không biết, tốt hơn Thạch huynh hãy cho biết biện pháp của mình.

Thạch Thiết Anh tuy công phu tu dưỡng rất cao nhưng cũng liền biến sắc trước câu nói mỉa mai của đạo nhân, lạnh lùng nói: - Võ Đang xưa nay được đồng đạo võ lâm xưng là chính đại môn phái, tại sao không giữ lời như thế?

Kim Chung đạo trưởng trợn mắt giận dữ nói: - Thạch huynh muốn mắng ai đấy?

- Mắng đại huynh thì đã có sao?

Thạch Thiết Anh vốn có ý lên tiếng điều đình, không ngờ lại cũng bị lôi cuốn vào trong cuộc tranh chấp. Mã Nguyên Phúc hấp tấp đứng dậy nói:

- Xin hai vị dần cơn thịnh nộ cho Mã mỗ phân giải đôi lời, chỉ đáng trách là anh em chúng tôi sơ xuất, không chuẩn bị sớm mấy cỗ quan tài để khâm liệm những nạn nhân ấy chu đáo mới khiến chư vị tị hiềm lẫn nhau. Ôi! Sự thực Phúc Thọ bảo xưa nay vẫn coi đồng đạo giang hồ ai cũng như ai, quyết không có ý thiên vị, nhất là lần này

những đệ tử thương vong của các môn phái đều chịu đưa đến Phúc Thọ bảo, đủ chứng tỏ chư vị đã xem trọng anh em chúng tôi, vậy cho dù chúng tôi có điều chi không phải, dám mong chư vị mở lượng hải hà.

Lời dứt, vòng tay vái khắp chung quanh. Phi Tẩu Hồ Mai và Kim Chung đạo trưởng bắt mắt đối với hành động của anh em họ Mã, chỉ dùng quan tài khâm liệm những người trong Thất tinh hội và Thái âm môn, lại trang trọng đặt ngay chính giữa đại sảnh, nhưng nay Mã Nguyên Phúc đã thi lễ nhận lỗi, hai người thấy cũng không tiện vọng động. Kim Chung đạo trưởng chấp tay đáp lễ nói:

- Đấy chẳng thể trách ở nhị vị bảo chủ, Mã bảo chủ đã chịu chịu nhận thi thể của đệ tử bản môn là bản đạo cảm kích lắm rồi.
- Tại hạ đã sai người đi tìm mua một số quan tài, những đồng đạo võ lâm chẳng may bạc mệnh ở tệ bảo cần phải có riêng mỗi người một cỗ.

Thượng Bất Đồng cười nhạt nói: - Thì ra nhị vị tranh chấp... Đảo mắt nhìn sang Hồ Mai tiếp:

- Tại hạ xưa nay rất trọng lời nói, dẫu Hồ huynh có giận tại hạ cũng không thể đổi lời, vậy chúng ta cứ biểu diễn công phu của mình để cho chư vị đây phán xét ưu liệt vậy chứ?

Hồ Mai không chịu kém cao giọng nói:

- Thượng huynh là bậc chưởng môn một phái, xin xuất thủ trước đi! - Tại hạ không quen khách khí, xin ra chút tài mọn.

Hữu chưởng y đưa ra ngang ngực, nắm lấy ly trà trước mặt. Quần hào chăm chú đưa mắt nhìn, chỉ thấy trà trong tay Thượng Bất Đồng dần dần đông lại, giây lát sau biến thành một ly băng.

Thượng Bất Đồng cười ha hả đổ khối băng ngưng lại trong ly xuống mặt đất. Chỉ nghe bốp một tiếng, khối băng đã nát thành nhiều mảnh vụn.

Phi Tẩu Hồ Mai tuy không nói ra, nhưng trong lòng đã ngấm hãi sợ, nghĩ bụng:

- Không ngờ nội công của y lại cao thâm như thế, nhưng dù sao đã đến lúc này không thể rút lui nữa chừng được.

Đànch cố chấn tỉnh nói:

- Thượng huynh nội công tinh thâm, tại hạ chỉ sợ khó sánh kịp, tại hạ cũng xin mượn ly trà để bêu xấu một phen.

Thò hữu chưởng đặt trên ly trà, ngấm vận chân khí, chỉ thấy ly trà từ từ theo tay Hồ Mai lún xuống mặt bàn, không còn thấy miệng ly.

Mã Nguyên Phúc cười ha hả nói:

- Võ công của nhị vị thật cao siêu, tại hạ càng được mở rộng thêm

tầm mắt.

Có điều riêng Phi Tẩu Hồ Mai đã tự hiểu rõ, nếu luận về khó và dễ thì mình kể như đã bại. Thượng Bất Đồng cười ha hả nói: - Hồ huynh quả nhiên cao minh.

- Chút tiểu kỹ ấy xin chư vị đừng cười.

- Sự việc đã qua, không nên nhắc lại, hiện tại chuyện cấp bách là làm sao có thể truy tầm được tung tích của Cừu hận chi kiếm?

Mã Nguyên Thọ xen lời nói:

- Anh em chúng tôi đã phái tám đệ tử tinh nhuệ đi tìm xét về Cừu hận chi kiếm... - Đã có tin tức gì chưa?

- Nói ra thực hổ thẹn, Cừu hận chi kiếm như là thần long, chỉ thấy đầu mà không thấy đuôi, chẳng một ai dò lường được, phàm người nào được thấy qua cũng đều bị y giết để diệt khẩu.

- Người ấy có bản lĩnh cao siêu đến đâu cũng không dám một mình đối đầu với tất cả các môn phái hiện hữu trên chốn giang hồ.

Thạch Thiết Anh lên tiếng nói:

- Không biết Cừu hận chi kiếm ấy là một người, nhiều người hay do mấy chục người tổ chức thành?

- Theo ý tại hạ, Cừu hận chi kiếm quyết không phải là do một người làm ra.

- Tại hạ cũng nhận thấy thế, nhưng hành tung của người ấy rất thần bí, chưa hề lưu lại một dấu tích gì, cho nên khó có người tìm hiểu được.

- Đúng vậy, nếu như Cừu hận chi kiếm đường đường chính chính đối đầu với cả võ lâm, dù cho công lực của y có cao cường tới đâu cũng khó được như nguyện.

Kim Chung đạo trưởng thốt nhiên xen lời nói: - Bần đạo có một cách để biết về Cừu hận chi kiếm. - Xin thỉnh giáo đạo huynh.

- Chúng ta không tìm được y, tại sao không giăng bẫy để cho y tự sa vào lưới? - Vấn đề là cạm bẫy sắp đặt thế nào?

- Bần đạo nghĩ ra được hai cách, không biết có giúp ích gì được cho đại cuộc... Lời chưa dứt, y đảo mắt nhìn về phía đám người hai bên, thốt nhiên ngừng bật.

Thì ra, trong ánh mắt của y đã thoáng thấy ba người bọn Thiếu Bạch đều đang ngưng thần lắng nghe, bất giác liền chột dạ ngừng lại không nói tiếp. Thượng Bất Đồng là nhân vật cơ trí, mỗi một cử chỉ, động tác nhỏ mọn của Kim Chung đạo nhân đều không lọt qua đôi mắt sắc bén của y. Lúc ấy thấy vậy y liền quay sang tuyết hỏi:

- Thạch huynh, mấy người kia đều là đệ tử trong Thất tinh hội? -

Đúng vậy, Thượng huynh có điều chi dặn bảo?

- Bảo họ tạm thời rời khỏi căn nhà này được chứ? - Được...

Thạch Thiết Anh vẫy tay ra hiệu tiếp: - Các người tạm lui khỏi nơi này đi!

Thiếu Bạch liền quay người, cất bước đi ra bên ngoài sảnh. Phi Tẩu Hồ Mai đột nhiên đứng bật dậy, cao giọng nói: - Đứng lại!

Thiếu Bạch chậm rãi quay người lại, lặng yên đứng cúi đầu. Hồ Mai rời khỏi ghế, đi đến trước mặt Thiếu Bạch nói: - Các hạ là ai mà trông rất quen mặt, hình như chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào rồi?

Thiếu Bạch lắc đầu nói: - Tại hạ không biết các hạ. Phi Tẩu Hồ Mai lạnh lùng nói:

- Ký ức của lão phu thưở giờ hơn hẳn mọi người, quyết không thể nhớ lầm được.

Đôi mắt không ngừng nhìn Thiếu Bạch dò xét. Thượng Bất Đồng thấy vậy cũng đưa mắt nhìn Thiếu Bạch, chỉ cảm thấy chàng diện mạo tuấn tú, dáng điệu hào hoa, bất giác khen thầm: - Thật là người có cốt cách rất tốt.

Hoàng Vĩnh và Cao Quang sánh vai nhau đứng đằng sau Thiếu Bạch ngăm ngăm thần chờ đợi, chuẩn bị ra tay cứu viện.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 14

Nhất kiếm chấn quần hùng

Số là Thiếu Bạch đôi mắt nhắm nghiền, vẫn đứng yên lặng như đối với hoàn cảnh hiện tại chàng không chút để tâm. Phi Tẩu Hồ Mai đi quanh Thiếu Bạch hai vòng, thốt nhiên dừng bước nói: - Oắt con, quí tánh của người?

Thiếu Bạch chợt dạ đáp: - Tại hạ họ Tả.

- Họ Tả! Lão phu nhớ ra rồi, lúc chúng ta gặp nhau người còn là một đứa bé, đúng không? - Tại hạ chưa hề gặp đại giá.

Phi Tẩu Hồ Mai cười nhạt nói:

- Lão phu đã bôn tẩu giang hồ suốt nửa đời người, có lý đâu lại để cho kẻ khác d- dàng qua mặt được. Có phải người là người nối dòng của Bạch Hạc bảo chủ Tả Giám Bạch?

Lời nói của Hồ Mai vừa thốt ra, tất cả mọi người trong gian sảnh đều giật nảy mình. Năm xưa đang đêm tàn sát Bạch Hạc bảo giết hơn một trăm nhân mạng nam nữ già trẻ của nhà họ Tả, việc này truyền

đi khắp giang hồ ai ai cũng biết. Nhất là người có tham dự chuyện này, trong đầu óc vẫn còn lưu lại một ấn tượng hãi hùng, suốt đời không quên. Người trong gian sảnh hầu hết mười năm trước đều có tham dự cuộc thảm sát ấy, cho nên bất thần nghe Hồ Mai nói đến kẻ nổi giòng của Tả gia, không ai không kinh hãi.

Thượng Bất Đồng nói:

- Hậu nhân của Tả gia chẳng phải đã chết ở Sinh tử kiều rồi chẳng?

Phi Tẩu Hồ Mai nói:

- Tại hạ đã thấy tận mắt giữa đường trường đêm hôm ấy, ai nói hậu nhân của Tả gia đã chết ở Sinh tử kiều?

- Chuyện này người trên giang hồ ai cũng biết.

- Tại hạ chính mắt thấy hậu nhân của Tả gia vượt qua Sinh tử kiều, nhưng chưa thấy y rơi xuống đáy cốc.

Đưa mắt nhìn Kim Chung đạo trưởng lão nói tiếp:

- Đạo huynh cũng là người tham dự, thế có thấy hậu nhân của Tả gia bị ngã xuống cốc không?

- Bần đạo cũng giống như Hồ huynh là chưa thấy hậu nhân của Tả gia bị ngã xuống cốc, nhưng Sinh tử kiều mây trắng dày đặc hàng mấy trăm trượng, hơn trăm năm nay không biết có bao nhiêu cao thủ võ lâm bỏ mình trong tuyệt cốc vạn trượng ấy. Hậu nhân của Tả gia bấy giờ cũng chưa học võ công làm sao có thể vượt qua được. Theo bần đạo ắt cũng vùi thây trong tuyệt cốc rồi.

Phi Tẩu Hồ Mai lạnh lùng nói:

- Xin đạo huynh cứ thử xem y có quen mặt không?

Kim Chung đạo trưởng chậm rãi đứng dậy, cất bước đi tới Thiếu Bạch thò tay nắm lấy tay chàng. Thiếu Bạch rút nhanh tay lại, tránh khỏi thế chụp của đối phương. Kim Chung đạo trưởng thấy Thiếu Bạch tránh được một chiêu, như vượt hẳn ý liệu của mình, bất giác liền ngăn người sừng sốt, Thượng Bất Đồng nói: - Người này có quan hệ rất lớn, cần phải tra xét minh bạch.

Đứng phắt dậy, y đi tới trước mắt Thạch Thiết Anh tiếp:

- Thạch huynh, người đó là đệ tử trong Thất tinh hội, tất Thạch huynh phải biết lai lịch của y?

Trong bốn hội đệ tử quá đông, người này lại phục dịch trong Giang Nam tổng phân đường, có lẽ Vũ phu nhân mới biết rõ.

Đưa mắt nhìn Vũ phu nhân nói tiếp: - Phu nhân có quen biết y không?

Vũ phu nhân chăm chú nhìn, chỉ thấy Kim Chung đạo trưởng đang thi triển cầm nã thủ pháp, hai cánh tay liên tiếp thò ra, chụp lấy cổ tay Thiếu Bạch, nhưng đều bị chàng né tránh được. Kim Chung đạo

trưởng đã thi triển mười hai chiêu cầm nã thủ pháp, cuối cùng vẫn không sao nắm được cổ tay Thiếu Bạch.

Hoàng Vinh, Cao Quang đã được Thiếu Bạch dùng thuật truyền âm dẫn dò, nếu như chưa phải lúc tất yếu, không được xuất thủ bừa bãi nên vẫn lặng đứng xem. Thượng Bất Đồng quay sang Vũ phu nhân nói: - Phu nhân có nhận biết y?

- Vị đạo trưởng ấy đã che khuất tầm mắt của tiện thiếp. - Tại hạ khuyển ông ấy dừng tay.

Rúng động đầu vai thân hình lướt nhanh tới trước mấy thước, kêu lớn: - Xin đạo huynh hãy dừng tay.

Thượng Bất Đồng đưa tay phải kéo lấy vạt áo bào của Kim đạo trưởng. Đạo nhân bị Thượng Bất Đồng ngăn cản liền dừng tay lại thối lui. Thượng Bất Đồng lách sang một bên nói:

- Xin phu nhân xem đi!

Phu nhân đảo mắt nhìn Thiếu Bạch giây lâu, khẽ lắc đầu nói: - Tiện thiếp không biết người này.

Thạch Thiết Anh tung mình nhảy tới quát: - Tiểu tử đã dám giả mạo đệ tử của Thất tinh hội. Thượng Bất Đồng đưa tay ngăn cản, lạnh lùng nói:

- Sự đã đến nước này, Thạch huynh có nóng nảy cũng chẳng có ích gì, chúng ta hãy hỏi cho ra lẽ đã.

Thạch Thiết Anh rút soạt trường kiếm đeo trên lưng hậm hực nói:

- Bất luận y là ai, chỉ bằng với tội giả mạo đệ tử của bổn hội cũng bị loạn đao phân thân rồi.

Lão đảo mắt nhìn quanh quất, nhưng đã không còn thấy bóng của Lương Tử Bình đâu nữa. Thì ra Lương Tử Bình thấy tình thế không ổn đã sớm rút lui khỏi gian đại sảnh. Thượng Bất Đồng trầm giọng nói: - Các hạ đã dám nói thẳng họ mình ra, đủ thấy là kẻ có hào khí, nhưng không biết có thể cho lão phu biết cả tên?

Thiếu Bạch chợt ngẩng đầu lên, đảo đôi mắt sáng quắc, liếc nhanh qua đám người chung quanh một lượt nói: - Tại hạ là Tả Thiếu Bạch.

Phi Tẩu Hồ Mai lẩm bẩm nói: - Tả Thiếu Bạch, Tả Thiếu Bạch...

Đột nhiên rút phất thanh đoản đao ra, cười gằn nói: - Tả Giám Bạch là người gì của các hạ?

Mọi người trong gian đại sảnh đều im bật, đến nỗi chỉ còn nghe được tiếng thở, đồng thời bao nhiêu con mắt đều hướng về Tả Thiếu Bạch chờ đợi câu trả lời.

Tả Thiếu Bạch chậm rãi nói: - Chư vị nhất định muốn biết? Thượng Bất Đồng nói:

- Chẳng những là mấy người chúng tôi, ngay tất cả võ lâm đồng đạo

hiện nay ai mà không muốn biết tin ấy.

Thiếu Bạch gần từng tiếng nói: - Người là gia phụ.

Thượng Bất Đồng chợt dạ hỏi lại:

- Các hạ thực là hậu nhân của Bạch Hạc bảo Tả Giám Bạch đấy sao?

Lão tuy nghe rõ mồn một nhưng vẫn còn chưa dám tin chắc. Phi Tẩu Hồ Mai lạnh lùng xen lời nói: - Các hạ đã thoát chết ở Sinh tử kiều?

Thiếu Bạch đứng trước đám đông cường địch vây quanh vẫn giữ được vẻ trấn tĩnh, sẽ vén trường bào lên, lấy ra một thanh trường kiếm, rút khỏi vỏ lạnh lùng nói: - Tại hạ không muốn giết người, nhưng trong chư vị đa số là hung thủ trong đêm tàn sát Bạch Hạc bảo năm xưa. Nợ máu phải trả máu, ngày hôm nay Thiếu Bạch này cần mở đường sát giới!

Phi Tẩu Hồ Mai cười nhạt nói: - Khẩu khí của các hạ lớn thật!

Tay trái đưa vòng ra sau lưng rút phất tằm bát quái thiết bài. Tuy ngoài miệng y nói cứng nhưng trong lòng không có ý dám khinh thị đối phương. Kim Chung đạo trưởng cũng rút phất thanh trường kiếm trên lưng, cười ha hả nói: - Hay lắm, hôm nay cần trăm thảo trừ căn, hầu bớt đi được một hậu hoạn trên giang hồ.

Hoàng Vĩnh và Cao Quang mắt thấy Thiếu Bạch tự tiết lộ thân phận, tình thế đã đến lúc căng thẳng, sẽ bộc phát trong khoảnh khắc nên cũng rút binh khí ra chuẩn bị. Mã Nguyên Phúc thốt nhiên ngừng mặt rú dài một tiếng. Tiếng rú lạnh lạnh gây nên những âm vang đinh tai nhức óc mọi người.

Hoàng Vĩnh biết đây là ám hiệu để chiêu tập nhân thủ trong Phúc Thọ bảo, khoảnh khắc sau ắt sẽ bị bao vây trùng điệp, cho nên chực ra hiệu cho Thiếu Bạch thoát thân sớm nhưng thấy thần sắc của chàng rất trang nghiêm, đành lặng yên không dám mở lời. Thượng Bất Đồng đưa mắt nhìn sang Phi Tẩu Hồ Mai và Kim Chung đạo trưởng nói: - Xin nhị vị hãy khoan xuất thủ.

Đạo mắt nhìn thẳng vào mặt Thiếu Bạch y tiếp:

- Tại hạ còn một việc muốn hỏi, không biết Tả thiếu bảo chủ có chịu nghe không? - Các hạ không mở lời nói khích tại hạ, trước tiên cần phải xem đây là chuyện gì?

- Cừu hận chi kiếm, thiết nghĩ cũng là một kiệt tác của Tả thiếu bảo chủ?

- Đúng vậy, trong võ lâm ma đạo nổi lên khắp nơi, chẳng một ai chịu buông tha nhà họ Tả chúng tôi, tại hạ tuy chưa được thấy người ấy nhưng thiết nghĩ mỗi cừu hận trong lòng y cũng kém gì Tả mỗ.

Thượng Bất Đồng ngăm quan sát thần sắc của Thiếu Bạch, chỉ thấy

chàng vẫn điềm tĩnh lạ thường bất giác ông sợ hãi nghĩ bụng: - Người này không có sắc kích động, giận dữ, lại chẳng có vẻ cuồng ngạo. Chừng này tuổi làm sao có được công phu tu dưỡng như thế, chẳng lẽ y đã lãnh ngộ được công phu trấn tĩnh thượng thừa, không hề tức giận trong kiếm đạo?

Phi Tẩu Hồ Mai và Kim Chung đạo trưởng đều là những kẻ trải qua bao trường ác chiến, lúc ban đầu chưa coi Thiếu Bạch vào đâu nhưng sau khi quan sát hồi lâu, bất giác đã sanh hoài nghi, chỉ cảm thấy trong thần sắc trang nghiêm của Thiếu Bạch không lộ chút tức giận, như đối với tất cả các cao thủ trong gian sảnh chàng không để tâm. Chứng tỏ cho mọi người trong sảnh đường thấy rằng chàng đã đạt tới công phu khắc kỷ trong kiếm đạo thượng thừa.

Cao Quang và Hoàng Vĩnh ngậm ngưng tụ công lực chuẩn bị xuất thủ, không ngờ hai bên vẫn đứng yên bất động. Cao Quang không nhẫn nại được, hét lớn một tiếng, bất thần ra tay, song bút cùng nhoáng lên điểm về phía Phi Tẩu Hồ Mai.

Hồ Mai liền tung tám Bát quái đánh bạt song bút, thuận thế tay phải nhoáng thanh đoản đao phản công liên tiếp ba đao nhanh nhẹn cực kỳ khiến cho Cao Quang phải lúng túng lắm mới tránh khỏi thế công của đối phương.

Thiếu Bạch thấy đao pháp của Hồ Mai vừa kỳ bí lại nhanh kinh khủng, Cao Quang thiếu kinh nghiệm giao đấu, nếu như so tay với y chỉ là sẽ thất bại nên chàng vội tung thanh trường kiếm chống đỡ thế đao của Hồ Mai, rồi soẹt soẹt đánh luôn hai kiếm bức đối phương vào vòng kiếm ảnh.

Phi Tẩu Hồ Mai muốn đem toàn lực ra tấn công, trước là hạ Cao Quang để lấy thượng phong, làm nhục nhục khí của bọn Thiếu Bạch cho nên vừa ra tay y đã sử dụng tuyệt kỹ Bá vận bát thức trong Bát quái môn. Pho đao pháp này bao hàm trong tám thiết bài một thế công kỳ bí khó thể phòng được, mỗi một chiêu lại tàn độc khôn kể. Không ngờ Thiếu Bạch đã ngang nhiên tấn công liền hai kiếm, chọc thẳng màn đao quang khiến đao pháp nguy bí của đối phương phải rối loạn không sao thi triển được, từ thế công bị chuyển dần về thế thủ.

Thượng Bát Đồng đứng yên quan sát, thấy Thiếu Bạch xuất thủ hai kiếm chọc rung động tâm thần nghĩ bụng: - Đường kiếm của tiểu tử này thật lợi hại, bao hàm khí thế như sấm sét.

Đang lúc suy nghĩ, Hồ Mai đã bị vây kín trong ánh kiếm trùng điệp của Thiếu Bạch. Thật là lạ, pho Bá vận bát thức hàm trọng thiết bài của Phi Tẩu Hồ Mai là chiêu thuật công địch lợi hại tuyệt luân, nhưng

sao gặp phải thể kiếm của Thiếu Bạch không thể nào thi thố được, đâu đâu cũng bị bóng kiếm bao trùm, khiến y chống đỡ muốn hụt hơi.

Kiểm phái độc môn ấy xuất xứ ở môn phái nào không ai được rõ. Nhưng điều hiển nhiên là kiếm thể của Thiếu Bạch có một khí thể mãnh liệt kinh nhân.

Thoạt đầu, Hồ Mai chỉ có thể công được vài chiêu, nhưng qua mười hiệp sau, y hoàn toàn không còn sức phản công, chỉ luôn luôn chống đỡ thể kiếm bất tuyệt của Thiếu Bạch một cách lúng túng.

Kim Chung đạo trưởng đã cùng Phi Tẩu Hồ Mai năm xưa truy sát nhà họ Tả, là kẻ hung thủ chủ yếu vấy máu ở Sinh tử kiều, biết rõ nếu như Hồ Mai bị đả thương dưới kiếm của Thiếu Bạch thì người thứ hai trong bản án tức phải là mình, sao không thừa lúc Hồ Mai chưa bị hạ, hợp lực để trừ khử chàng, lo gì hậu hoạn nữa.

Nghĩ rồi quay ra quan sát tình hình chỉ thấy Phi Tẩu Hồ Mai đã đổ mồ hôi trán, vẻ mặt hốt hoảng, tấm thiết bài và thanh đoản đao trong tay hoàn toàn mất thể chủ động, đờ đẫn nhìn theo thể kiếm của Thiếu Bạch đến xuất thần.

Sự thực, người trong đường trường ai cũng đều khiếp đảm trước kiếm phái của Thiếu Bạch. Người kinh hoàng nhất là Kim Chung đạo trưởng. Thượng Bất Đồng quay qua Mã Nguyên Phúc, sẽ giọng hỏi: - Mã bảo chủ có nhận ra lai lịch trong kiếm pháp của y không?

- Tại hạ không nhận được. Thượng huynh kiến thức quảng bác tất đã hiểu vài manh mối. Thượng Bất Đồng lắc đầu cười gượng đáp: - Tại hạ không gì hơn Mã bảo chủ, có điều tại hạ đã liên tưởng đến một vị tiền bối cao nhân, kiếm thuật đáng xưng là tuyệt đỉnh võ lâm.

Mã Nguyên Phúc xen lời nói:

- Không hiểu Thượng huynh muốn nói đến vị nào?

Thượng Bất Đồng vừa chực trả lời thốt nhiên Kim Chung đạo trưởng đã cao giọng quát: - Hồ huynh đừng sợ, có bản đạo trợ giúp đây.

Trường kiếm đảo lên một vòng theo thức Triều phiến nam hải, công thẳng tới Thiếu Bạch. Thiếu Bạch lặng người, thuận thế đánh một kiếm, ánh hàn quang nhoáng lên, mũi kiếm đâm thẳng về phía trước ngực của Kim Chung đạo trưởng.

Thể kiếm này trông rất tinh diệu, chỉ thấy ánh kiếm tỏa ra thành một chiếc cầu vòng nhoáng lên. Kim Chung rung động tâm can vội vã lùi nhanh lại, cùng lúc thanh trường kiếm hơi trầm xuống, thi triển một chiêu Vân phong vụ tỏa, ngăn đón lấy thể công của Thiếu Bạch.

Cao Quang giận dữ rủa lớn:

- Lão đạo mũi trâu, muốn cạy động hiệp yếu à?

Song bút sẽ rung động, lập tức công thẳng về phía trước. Hoàng Vĩnh bỗng đưa tay vỗ vào vai Cao Quang giữ lại. Cao Quang kinh ngạc thốt nhiên cảm thấy không khí trong gian sảnh nặng nề lạ thường, chỉ còn nghe vùn vụt tiếng gió rít của binh khí cùng tiếng áo bào bay phấp phật, mọi người đều im bật, há hốc miệng theo dõi cuộc chiến.

Đảo mắt lại nhìn, Thiếu Bạch vẫn múa loáng thoáng thanh trường kiếm vây kín Phi Tẩu Hồ Mai. Hồ Mai ẩn mình sau tấm thiết bài, đao pháp càng thấy kỳ lạ nhưng khí thế chầm chập như đang cố vùng vẫy. Nhưng vì bên họ lấy hai địch một nên từ thế yếu đã chuyển dần sang thế mạnh. Kiếm pháp Võ Đang của Kim Chung đạo trưởng vốn là huyền môn chính tông nhưng sau mấy hiệp giao đấu cũng bị kiếm thế lợi hại tuyệt luân của Thiếu Bạch bao phủ, khiến cho đạo nhân tay chân bối rối, ứng chiến luôn tay không chút nhàn rỗi, Cao Quang thấy vậy mừng rỡ ra mặt, nghĩ bụng: - Đó là kiếm pháp gì mà xem ra có thêm vài tay cao thủ nữa vậy đánh đại ca cũng không thấm.

Hoàng Vĩnh thấy Thiếu Bạch xuất thủ đã ngầm chiếm được thượng phong lại chần chờ chưa hạ độc thủ, bất giác sốt ruột nghĩ bụng: - Thượng Bất Đồng là chưởng môn của một môn phái, võ công khôn lường, anh em họ Mã đã hùng cứ một phương tất cũng chẳng phải tay mơ. Mình lại đang ở trong sào huyệt của đối phương, địch đông ta ít, lẽ ra phải tốc chiến tốc thắng để bảo tồn lấy công lực, phòng khi bất trắc chứ!

Nghĩ rồi cao giọng nói:

- Xin mình chủ tạm dừng tay, mối huyết hải thâm cừu không nên nóng nảy nhất thời. Thiếu Bạch đang dốc hết toàn lực hăng say giao đấu với hai cao thủ võ lâm, bên tai chợt nghe thấy lời nói của Hoàng Vĩnh, bất giác toàn thân rung động, thế kiếm trong tay liền chậm hẳn lại.

Phi Tẩu Hồ Mai và Kim Chung đạo trưởng vừa mới giao đấu đã cảm thấy lúng túng, võ công hơn mấy chục năm trời khổ luyện đều đã bị bao phủ bởi thế kiếm của Thiếu Bạch, vô tình đã mất đi nhuệ khí của mình. Thốt nhiên thấy thế kiếm của chàng dừng lại, hai người đều quên cả việc thừa dịp phản công, không hện mà cùng tung mình nhảy lui hơn trượng, đứng sánh vai nhau thở hổn hển không thôi. Nhưng bốn chữ huyết hải thâm cừu đã mơ hồ đập mạnh vào đầu óc của Thiếu Bạch, hình ảnh phụ mẫu, huynh trưởng mình mấy đầy máu bị bỏ mạng ở ven trời lại phảng phất hiện về trong ký ức của chàng.

Giây phút ấy, tất cả huyết mạch trong người Thiếu Bạch đều căng

thẳng, mỗi thâm cừu chất chứa trong đầu óc hơn mười năm trường thốt nhiên lại vùng lên. Chàng mở to đôi mắt oán giận lầm bầm nói: - Gia nương có linh thiêng xin về chứng giám hải nhi báo mỗi huyết thù cho song thân.

Tiếng lẩm bầm của chàng tuy rất nhỏ, nhưng đầy vẻ thê thảm ai oán, cùng lúc trong đại sảnh lặng lẽ như chết đã bao phủ một màn sát cơ, ngay cả tiếng thở nặng nề mệt nhọc của Phi Tẩu Hồ Mai thốt nhiên cũng lắng bật. Thiếu Bạch gần giọng quát:

- Nợ máu trả máu!

Thanh trường kiếm nhoáng lên, lần theo tiếng kiếm lạnh như đồng phóng thẳng về phía Phi Tẩu Hồ Mai và Kim Chung đạo trưởng. Thế kiếm phân ra hai đạo hàn quang bay vút tới hai địch thủ.

Người trong toàn trường đều chấn động trước chiêu kiếm kỳ ảo của Thiếu Bạch, họ chỉ cảm thấy chiêu kiếm thần kỳ này thật bình sinh chưa hề thấy.

Phi Tẩu Hồ Mai cảm thấy thế kiếm bao phủ lấy đầu như một màn lưới thép, bất luận có thi triển kiếm pháp nhanh đến đâu cũng không tài nào tránh thoát, thế kiếm mà từ trước tới nay chưa từng thấy, đành giậm chân than thầm: - Thôi rồi!

Và lặng yên không tránh né. Liền đó chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu lạnh buốt, ánh hàn quang lướt qua trước mặt, xén phăng ngay búi tóc ở trên đầu. Kim Chung đạo trưởng trái lại không cam tâm đứng chờ chết, mắt thấy bóng kiếm nhoáng tới liền đẩy ngược thanh trường kiếm lên chống đỡ nhưng chỉ cảm thấy thế kiếm như đâm thẳng vào khoảng không, mất thăng bằng liền ngã chúi tới phía trước.

Thì ra Thiếu Bạch phân kiếm hướng về Kim Chung đạo trưởng chỉ là một hư chiêu, để dồn sức tấn công Phi Tẩu Hồ Mai. Đợi đến khi Kim Chung đạo trưởng rung tay tháo thanh trường kiếm, ánh gươm của Thiếu Bạch đã lướt vào tới, đạo nhân dẫu có muốn vùng kiếm chống đỡ cũng không còn kịp nữa, nhưng Kim Chung đạo trưởng lại không chịu chờ chết trước mũi kiếm, vội vã lạng người sang một bên.

Cùng lúc đạo nhân tung mình né tránh, thế kiếm của Thiếu Bạch thốt nhiên rẽ sang bên trái, mũi kiếm lướt qua bả vai đạo nhân, rách một đường áo lẫn thịt, máu tươi liền bắn vọt ra loang đỏ vạt áo bào.

Thiếu Bạch lại đảo nhanh thanh trường kiếm bao phủ lấy hai người. Thượng Bất Đồng nghĩ bụng:

Kiểm thế của tiểu tử này thật tinh diệu, chiêu thức biến hóa khôn dò, trong lòng lại mang mối hận diệt môn. Nếu như để cho y hạ sát Hồ Mai và Kim Chung đạo trưởng mình cũng khó lòng tránh khỏi kiếp nạn, chi bằng lúc này xuất thủ giết luôn y, vĩnh viễn sẽ không còn lo

hậu họa.

Nghĩ rồi cao giọng nói:

- Hồ huynh, Kim Chung đạo huynh, đừng lo sợ, tại hạ sẽ trợ giúp hai vị đây.

Tung ra một chưởng đánh mạnh về phía Thiếu Bạch. Cùng lúc một luồng kinh lực ồ ạt theo thế chưởng phóng thẳng ra. Thiếu Bạch tung nhanh thanh kiếm, lẫn trong tiếng gió ào ào của kiếm ảnh, hóa giải luồng kinh lực như vũ bão của đối phương một cách vô hình.

Thượng Bất Đồng thấy Phích không chưởng lực vừa đánh ra đã bị kiếm phong của Thiếu Bạch hóa giải, trong lòng kinh hãi, ngoái đầu nhìn lại hai đồng tử áo xanh đứng sau lưng nói: - Đem binh khí cho ta.

Hai thanh y đồng tử cùng dạ rang một tiếng, một người đưa trường kiếm, còn một dâng thiết quả lên. Thượng Bất Đồng tay phải cầm kiếm, tay trái nắm quả, hét lớn một tiếng xông thẳng tới. Cây thiết quả đảo lên một thức Thần long xuất vân vèo tới Thiếu Bạch.

Cao Quang giận dữ nói:

- Cây đồng để thắng, các người không hổ thẹn sao?

Vung song bút lên, vừa chực nhảy ra trợ chiến, nhưng Hoàng Vĩnh đã níu lại nói: - Tam đệ chớ có nóng nảy, chúng ta quan sát kỹ đã.

Cao Quang đưa mắt nhìn, bất giác ngẩn người.

Thì ra lúc Thiếu Bạch động thủ với Hồ Mai và Kim Chung đạo trưởng, thế kiếm chớp động liên miên, công nhiều thủ ít, bức đối phương phải luống cuống tay chân. Nhưng từ khi có Thượng Bất Đồng cuộc thế vẫn không thay đổi. Thiếu Bạch vẫn múa loang loáng thanh trường kiếm áp đảo đối phương, nên rất lấy làm lạ ngoái đầu nhìn Hoàng Vĩnh nói: - Võ công của Thượng Bất Đồng là cao nhất sao?

- Luận về ba người họ xem ra thì cao cường nhất đấy! Không biết võ công của hai vị bảo chủ trong Phúc Thọ bảo như thế nào?

- Theo ý ngu huynh, võ công của nhị vị Phúc Thọ bảo chủ, quyết không cao hơn Thượng Bất Đồng.

Ánh mắt liếc sang thiếu nữ áo xanh vẫn ngồi yên bất động, Hoàng Vĩnh tiếp lời:

- Hiện tại chỉ khó đoán biết là thiếu nữ mặc kinh trang màu xanh kia, cứ xem dáng ung dung của nàng phải là người thân mang tuyệt học. Lúc ấy Hồ Mai đã bị thế kiếm chớp nhoáng bất tuyệt của Thiếu Bạch bức bách đến toát mồ hôi, Kim Chung đạo trưởng cũng cố dốc hết sức chống đỡ. Thượng Bất Đồng tuy vừa mới gia nhập trận chiến nhưng một thân võ công của lão không thể nào phát huy được, đâu

đâu cũng đều bị áp đảo bởi thể kiếm của Thiếu Bạch.

Mã Nguyên Phúc hốt cao quát:

- Phúc Thọ bảo của chúng ta đâu phải là nơi để kẻ khác tung hoành.

Hoàng Vĩnh sẽ giọng nói: - Lão ấy đang mượn có để ra tay đấy.

Lời vừa dứt, Mã Nguyên Phúc đã huy động cây Cử xỉ đao tấn công ào ào tới. Chỉ thấy Thiếu Bạch loáng nhanh thanh kiếm đỡ lấy thế đao của Mã Nguyên Phúc, rồi khoảnh khắc đã vây chặt lấy lão trong màn kiếm quang. Cao Quang hạ giọng nói:

- Chúng ta không thể để mình chủ đại ca một mình đương cự quần địch.

Hoàng Vĩnh nóng nảy xen lời:

- Tam đệ không nên liều lĩnh, chúng ta ra tay tương trợ chẳng những đã vô bổ lại còn làm bận tay mình chủ, khiến cho người phân tâm, khó phát huy oai lực của thể kiếm.

Cao Quang lẳng lặng quan sát, thấy từ lúc Mã Nguyên Phúc bị dồn vào vòng kiếm ảnh, đao pháp trong tay đã mất thế chủ động, đang gắng sức chống đỡ thể kiếm của Thiếu Bạch.

Mã Nguyên Thọ mắt thấy sau khi Mã Nguyên Phúc xuất thủ vẫn không hồi được cuộc chiến, có ý không phục, nghĩ bụng: - Tiểu tử này dùng môn kiếm pháp gì lại có thể đơn thân chống đỡ với mấy cao thủ liền, đã lâu mà chẳng mệt, ta cũng thử nhập vào xem sao. Soẹt một tiếng, rút phát thanh Thất tinh đao. Cao Quang thấy vậy buột miệng nói: - Hay chưa! Mã Nguyên Thọ cũng muốn xuất thủ rồi, chẳng lẽ chúng ta ngồi yên mãi sao? Hoàng Vĩnh lên tiếng: - Tam đệ có nhìn thấy gì không?

- Nhìn thấy gì?

- Pho kiếm pháp của mình chủ ngu huynh không biết tên và uyên nguyên xuất xứ, nhưng ấy dường như là pho kiếm tổ tông của kiếm đạo trong thiên hạ, chẳng những sử dụng rất tinh diệu, lại biến hóa khôn lường, khiến người ta khó có thể dò đoán, dù cho có thêm vài người nữa mình chủ cũng có thể ứng phó được, chúng ta không nên làm bận tay đại ca.

Bấy giờ, Mã Nguyên Thọ đã vung đao gia nhập vào vòng chiến.

Thiếu Bạch trông thấy Mã Nguyên Thọ nhảy vào, tay chàng vẫn sử dụng kiếm quyết, đổi hướng kiếm khiến cho Mã Nguyên Thọ không tự chủ được liền bị dẫn động theo thế kiếm lâm vào vòng áp lực dưới mũi kiếm của chàng. Tuy đã có thêm hai vị bảo chủ Phúc Thọ bảo nhưng cuộc diện cũng không thay đổi. Thiếu Bạch vẫn nắm được thế chủ động toàn cuộc. Cao Quang càng xem càng kinh ngạc, không nhịn nại được nói: - Pho kiếm pháp của mình chủ đại ca như một

biển sóng mênh mông, bất luận có bao nhiêu người vây đánh cũng đều bị lâm nguy trong kiếm pháp của người.

Chỉ thấy thiếu nữ áo xanh thông thả đứng dậy, tiến thẳng vào đường trường. Cao Quang ghé tai Hoàng Vĩnh sẽ nói: - Thiếu nữ này cũng muốn xuất thủ đấy!

- Không sao, trong phòng này đã chật, nhân thủ của bọn họ lại đông, không thể cùng ra tay vây đánh đại ca.

Lục y thiếu nữ rào bước tới gần trận đấu, không xuất thủ lại chấp tay sau lưng im lặng xem xét.

Hai bên giao đấu hơn mười hiệp nữa, kiếm thức của Thiếu Bạch mỗi lúc một mau. Kim Chung đạo trưởng, Thượng Bất Đồng và anh em họ Mã, càng cảm thấy lúng túng, dường như võ công bản thân họ đều bị chế ngự dưới kiếm thế liên miên bất tuyệt của chàng.

Thượng Bất Đồng vẫn tự phụ là võ công cao minh, sau khi ra tay ắt sẽ vẫn hồi cuộc chiến, không ngờ trái với ý nguyện một thân tuyệt kỹ của lão lại không thể nào thi thố được, trong lòng rất nóng ruột, nhưng vì kiếm thế của Thiếu Bạch chiếm được thượng phong khiến quần hào vây đánh chàng đều bị chế ngự trước phó kiếm pháp thần kỳ chỉ còn sức chống đỡ chứ không có phản công nên Thượng Bất Đồng tuy giận lắm nhưng đành giậm chân chứ không biết làm sao hơn.

Dẫu sao Thượng Bất Đồng thật sự vẫn là chưởng môn một phái võ công tài trí đều vượt hẳn mọi người. Lão nhận thấy nếu đánh mãi như thế sẽ không có cơ hội để phản công bèn thi triển truyền âm nhập mật nói: - Hồ huynh, kiếm pháp của y như thế nào?

Hồ Mai cũng dùng thuật truyền âm nói:

- Thật là tuyệt học võ lâm, tại hạ chưa hề được thấy.

- Nếu chúng ta cứ đấu mãi cuối cùng sẽ bị hạ dưới mũi kiếm của y, sao không liều lĩnh phản công để tìm lối thoát?

- Nhưng tại hạ không nghĩ ra một cách chế ngự y.

- Nếu Hồ huynh chịu hợp tác với tại hạ, không có gì là khó cả. - Xin Thượng huynh cho biết cao kiến?

- Hồ huynh có thể dùng thiết bài ngăn chống thế kiếm của y để tại hạ sử dụng tuyệt học môn Âm phong thấu cốt chưởng ngâm đả thương y, đấy là lẽ cầu thắng duy nhất, không biết Hồ huynh nghĩ thế nào?

Phi Tẩu Hồ Mai nghĩ bụng:

- Trận chiến ở Sinh tử kiều năm xưa e đã để lại một ấn tượng sâu xa đối với y, nếu như cuộc chiến này bại, Thiếu Bạch tất sẽ giết ta, ngồi yên đợi chết chẳng bằng thử mạo hiểm cầu thắng một phen.

Nghĩ rồi, y liền tấn công mấy đao và nói: - Hay lắm, xin theo ý của Thượng huynh.

Tám thiết bài trên tay trái thi triển nhanh hai tuyệt chiêu mang theo tiếng gió rít lạnh người, ngăn đón thế kiếm của Thiếu Bạch tấn công về phía Thượng Bất Đồng. Thượng Bất Đồng ngậm vận chân khí, đổi thanh trường kiếm quay sang trái. Kiếm thế của Thiếu Bạch vừa gặp sức cản oai lực càng gia tăng, ánh hàn quang tỏa ra sáng lóa, bức đối phương lần lượt thối lui về phía sau.

Hồ Mai tưởng gắng sức chống đỡ được hai đường kiếm, nào ngờ kiếm thế của Thiếu Bạch lại biến hóa khôn lường, tình thế xảy ra ngoài ý liệu, bất giác kinh hãi, chỉ cảm thấy thế kiếm trước mắt loáng nhanh, soẹt soẹt hai tiếng, thế kiếm mang theo ánh hàn quang đã công thẳng về cổ tay trái cầm thiết bài của y.

Thế kiếm ấy nhanh nhẹn cực kỳ, do theo chỗ sơ hở của thanh đao và tám thiết bài của Hồ Mai đâm thẳng vào nơi yếu hại, dù có muốn chống đỡ hay tránh né cũng không còn kịp, y ngậm than thảm một tiếng "Thôi rồi", tay trái vội buông tám thiết bài.

Ánh kiếm lướt qua bàn tay Hồ Mai sai một ly nửa đã chém phăng cổ tay y. Thế kiếm của Thiếu Bạch vừa lướt qua bàn tay Hồ Mai hốt nhiên chuyển hướng đâm thẳng tới Thượng Bất Đồng.

Thượng Bất Đồng vốn sớm đã vận dụng âm phong thấu cốt chưởng vừa chực đánh ra nhưng vì bị Hồ Mai cản đường, không thể xuất thủ vội vã lách ngang qua hai bước. Thế chưởng chưa đưa lên, ánh kiếm của Thiếu Bạch đã loáng tới, lão hốt hoảng đánh mạnh tới một chưởng, mang theo luồng kinh lực âm hàn ào ào tràn về phía trước. Thế chưởng của Thượng Bất Đồng đánh ra vừa đúng lúc thế kiếm của Thiếu Bạch lướt tới nhanh nhẹn khôn tả, cắt phăng ngón tay trở của đối phương, máu tươi liền bắn vọt ra, lão kinh hãi lui nhanh lại. Nhưng Thiếu Bạch cũng bị môn công phu tàn độc Âm phong thấu cốt, chưởng của Thượng Bất Đồng đã thương vào vai, cảm thấy một luồng hơi lạnh thâm nhập vào cơ thể, chàng rung mình mấy cái, kiếm thế cũng theo đà ấy chậm lại.

Thấy sức áp đảo của Thiếu Bạch vừa yếu dần, Kim Chung đạo trưởng, Phi Tẩu Hồ Mai và anh em nhà họ Mã nhất tề tung mình thoát thân. Thiếu Bạch ngưng tụ một khẩu chân khí, không để sự đau đớn lộ ra nét mặt, từ từ thu kiếm lại lạnh lùng nói:

- Món nợ hơn trăm mạng người của Bạch Hạc bảo bị thảm sát tất nhiên Tả mỗ phải đòi nhưng vì không muốn giết làm người vô tội nên Tả mỗ còn đợi chân tướng sự tình. Phạm kẻ thủ ác nguyên hung tất đều bị giết tuyệt, chẳng qua đêm nay Tả mỗ mới lướt qua chút bản

lãnh để mượn bọn người truyền tên ta đi khắp giang hồ.

Tra thanh trường kiếm vào vỏ rồi quay mình bỏ đi. Tất cả cao thủ trong sảnh đều chấn động trước võ công của chàng nên không một ai dám ra tay ngăn cản.

Thượng Bất Đồng vận khí giữ vết máu chảy, nhìn theo bóng của Thiếu Bạch lẩm bẩm nói: - Tiểu tử ấy không chết, trên giang hồ không có ngày nào được yên.

Mã Nguyên Phúc thở dài buồn bã nói:

- Lão phu đã bôn ba giang hồ mấy chục năm nay, chưa hề gặp sự thảm bại nào như hôm nay. Ôi! Với sức của mấy người chúng ta, vẫn không giữ được một tên ranh con chưa ráo máu đầu, nếu như chuyện này truyền ra chốn giang hồ, chúng ta còn mặt mũi nào đứng trong võ lâm nữa.

Phi Tẩu Hồ Mai thò tay nhặt tám thiết bài trên mặt đất nói:

- Người nào ở đây ngày hôm nay mà chẳng có tên có tuổi, ví thể tin này truyền ra bên ngoài thật là tự hủy hoại thanh danh...

Đảo mắt nhìn thấy thiếu nữ áo xanh thốt nhiên ngưng bật. Người trong gian sảnh hầu hết là những nhân vật lịch duyệt giang hồ, nên ai cũng đều hiểu rõ ý cái liếc mắt của Hồ Mai, người trong toàn trường chỉ còn có lục y thiếu nữ có thể tiết lộ cuộc chiến hôm nay.

Mã Nguyên Thọ sẽ đăng hắng nói:

- Thương thế của Thượng huynh có sao không?

Thượng Bất Đồng rảo bước chạy lại nhặt ngón tay đứt lên, điềm tĩnh nói: - Chỉ mất một ngón tay có gì đáng lo.

Chậm rãi y cắt ngón tay đứt vào trong người. Kim Chung đạo trưởng xé vạt áo bào buộc lấy vết thương trên cánh tay nói:

- Làm tướng ai mà không phải thương vong giữa trận mạc, thắng bại là lẽ thường của binh gia, chớ vị cũng đừng nên vì cuộc chiến ngày hôm nay mà bận tâm lo lắng.

Phi Tẩu Hồ Mai quay sang Thạch Thiết Anh nói:

- Nghe nói Thất tinh hội tổ chức rất nghiêm mật, là hội to nhất trong ba hội hiện nay, không bao giờ địch nhân lại giả làm đệ tử trong hội lén vào trong Phúc Thọ bảo, xem ra lời đồn ấy thật không thể tin được.

Nghĩ đến cái nhục vừa rồi dưới lưỡi kiếm của Thiếu Bạch, trong lòng còn sôi máu, y đem cơn oán khí trút hết vào đầu Thạch Thiết Anh.

Thạch Thiết Anh chưa kịp đáp, chỉ nghe lục y thiếu nữ đã cất tiếng cười khanh khách, tiếng cười trong trẻo nghe thật vui tai. Thạch Thiết Anh bị Hồ Mai nói móc, đã có ý tức giận, định tìm lời làm nhục lại, không ngờ lục y thiếu nữ cất tiếng cười ngăn trở, liền giận dữ quát: -

Có gì mà đáng cười?

Lục y thiếu nữ ngưng bật tiếng cười, gương mặt tươi tắn của nàng trở nên lạnh như băng nói: - Trong Thất tinh hội thân phận của các hạ ra sao?

Thạch Thiết Anh nói: - Đường chủ lo việc hành hình.

- Cứ xét thân phận của Thiết diện la sát và Thất tinh thần kiếm dung cho các hạ khỏi chết kể cũng khó quá! Thất tinh thần kiếm hội chủ của Thất tinh hội lấy binh khí sáng lập Thất tinh hội, còn Thiết diện la sát là phu nhân của Thất tinh thần kiếm, võ công còn hơn cả Thất tinh thần kiếm, tâm địa tàn độc nên đệ tử trong hội rất sợ hãi và kính phục đối với bà hơn là Thất tinh thần kiếm.

Thạch Thiết Anh ngăn người, sững sốt nói: - Cô nương có quen biết hội chủ của tệt hội? Lục y thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Nếu không nể vì vợ chồng bọn họ, dẫu không chết cũng cần phải lột da của các hạ. Thạch Thiết Anh đứng giữa hàng trăm con mắt đang nhìn dán vào mình, làm sao có thể nhẫn nhịn được, cũng lạnh lùng nói: - Phu phụ tệt hội chủ thanh danh lừng lẫy trong võ lâm, anh hùng thiên hạ mấy ai mà không biết cho dù cô nương có thể nói ra tôn hiệu của tệt hội chủ cũng vị tất đã thật có quen biết...

Lục y thiếu nữ cười nhạt nói:

- Nếu như các hạ còn chưa chịu phục, bốn cô nương cần ra tay.

Người trong đương trường đa số là không biết lai lịch của thiếu nữ nhưng nghe giọng cuồng ngạo của nàng, bất giác cũng đều sững sốt. Lục y thiếu nữ nói:

- Ta phải cho người bốn cái bạt tai.

Thốt nhiên tung mình nhảy tới, thò tay phải ra vung mạnh mấy cái.

Chỉ nghe bốp bốp mấy tiếng liền, quả nhiên nàng đã giáng cho Thạch Thiết Anh bốn bạt tai nẩy lửa.

Thạch Thiết Anh thấy lục y thiếu nữ nhảy xông tới vừa chực giơ tay chống đỡ nhưng không kịp nữa. Lục y thiếu nữ xuất thủ nhanh nhẹn cực cùng, động tác của nàng chẳng qua chỉ trong chớp mắt. Quần hào đưa mắt nhìn, chỉ thấy hai má của Thạch Thiết Anh đã sưng vù, máu tươi từ hai cửa miệng không ngớt ứa ra. Tuy thiếu nữ áo xanh chỉ đánh Thạch Thiết Anh, nhưng người trong gian sảnh ai nấy đều khiếp đảm, Mã Nguyên Phúc sững giọng nói: - Thượng huynh, thiếu nữ ấy là nhân vật nào thế?

- Tại hạ cũng không được rõ.

- Nàng không phải là đồng đạo của Thượng huynh cùng đến đây à?

Thượng Bất Đồng gượng cười nói: - Tại hạ chỉ gặp gỡ nàng ở giữa đường.

Lục y thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Chỉ riêng Cừu hận chi kiếm đã náo động giang hồ, không môn phái nào được yên, các người đã vượt đường xa vạn dặm từ trời nam đất bắc đến đây để truy tra chủ nhân Cừu hận chi kiếm, đáng tiếc là y đã trà trộn giữa chư vị mà chư vị không nhận ra...

Hồ Mai vỗ đùi đánh đét nói:

- Cô nương nói phải lắm, kẻ chủ mưu Cừu hận chi kiếm tất là tên tiểu tử họ Tả. - Các hạ có gì làm bằng?

- Tứ môn, Tam hội, Lưỡng đại bang và Cửu đại môn phái năm xưa đang đem hợp sức tập kích Bạch Hạc bảo giết hơn một trăm nhân mạng của Tả gia, mỗi cừu hận ấy thật khắc cốt khó quên. Tả Thiếu Bạch dùng bốn chữ Cừu hận chi kiếm là muốn tạo ra một trường sát kiếp trong võ lâm, ấy là điều ai cũng biết.

Lục y thiếu nữ cười khanh khách nói:

- Cứ theo lời các hạ, người sử dụng bốn chữ Cừu hận chi kiếm thật là khéo lắm! Hồ Mai cau mày nói:

- Cần phải xem từ đâu mà nói đã, nếu luận riêng về Tả Thiếu Bạch, dùng bốn chữ Cừu hận chi kiếm, thật...

Thạch Thiết Anh chưa nguôi cơn giận đang ngăm vận chân khí chuẩn bị một trận sống mái với lục y thiếu nữ, nhưng hốt thấy nàng vẫn nói cười như không để tâm đến mình, bất giác liền sanh do dự, không dám xuất thủ.

Lục y thiếu nữ nói:

- Chư vị đã biết Tả gia vẫn còn người sống sót, lại dùng bốn chữ Cừu hận chi kiếm gây chấn động võ lâm, thần quỷ không yên, người người đều hãi sợ, tại sao không sớm tìm biện pháp để đối phó với y? Hồ Mai nói:

- Đúng đấy! Bây giờ chúng ta đã biết Cừu hận chi kiếm là ai rồi nhưng cần phải đối phó với y như thế nào?

Kim Chung đạo trưởng xen lời bàn:

- Tả Thiếu Bạch võ công cao siêu, kiếm thuật tinh diệu, chúng ta quyết không phải là địch thủ. Tốt nhất là hãy mau truyền tin báo cáo với Tứ môn, Tam hội, Lưỡng đại bang và các đại môn phái phái cao thủ, cùng hợp lực trừ khử y hầu tránh khỏi hậu hoạn.

Mã Nguyên Phúc lên tiếng nói:

- Tả Thiếu Bạch cũng ở gần đây, y có thể tới bất cứ lúc nào, nếu như Ợi cao thủ trong thiên hạ tề tập đủ mặt, nhanh lắm cũng phải mất ba tháng trời, lúc ấy Tả Thiếu Bạch có thể đã cao bay xa chạy, sợ rằng chúng ta sớm đã bị hạ sát dưới Cừu hận chi kiếm thôi.

Thượng Bất Đồng chợt xen vào nói: - Tại hạ có một cách.

Mã Nguyên Phúc lo sợ Thiếu Bạch đến Phúc Thọ bảo phá hủy cơ nghiệp đã gây dựng hơn mấy chục năm trường gian khổ, nên liền hấp tấp hỏi: - Không biết Thượng huynh có cao kiếm gì thế?

- Tả Thiếu Bạch tuy võ công cao cường nhưng lịch duyệt và kinh nghiệm giang hồ đều ít ỏi. Chúng ta tìm cách phái ra một số nhân thủ cấu kết với khách điểm ở các nơi, chỉ cần y dừng lại ăn uống nghỉ ngơi những chỗ ấy chúng ta có cơ hội sử dụng độc dược hạ sát y.

- Hay lắm, Thượng huynh không hổ là chủ võ môn một phái, quả nhiên kiến thức khó người bì kịp.

Lục y thiếu nữ bĩu môi xen lời nói:

- Nếu như y không dừng ở khách điểm mà tá túc trong hoang miếu rừng sâu thì sao? Mã Nguyên Phúc nói: - Đúng đấy, nếu như y không ngụ ở khách điểm, chúng ta biết phải đối phó cách nào?

Thượng Bất Đồng điềm tĩnh nói: - Cho dù y không trú ở khách điểm, chẳng lẽ cũng không cần ăn uống gì sao? - Thật vậy, Tả Thiếu Bạch đâu phải là thánh sống, cũng cần phải ăn uống, vấn đề là làm sao có dịp gần gũi để hạ độc trong món ăn.

Phi Tẩu Hồ Mai đằng hắng nói:

- Tại hạ nghĩ ra một biện pháp nhưng không biết có thể sử dụng được chăng? Mã Nguyên Phúc nói: - Xin nghe cao kiến của Hồ huynh.

- Nếu như không hạ sát Thiếu Bạch, trên giang hồ không có khắc nào yên, nhất là Phúc Thọ bảo của Mã huynh tất là nơi y tới hoành hành trước tiên.

- Cái đó anh em chúng tôi sớm đã biết, xin Hồ huynh cứ nói thẳng biện pháp để đối phó với y đi!

- Theo ý tại hạ có thể đổi nói là bổ sung được khuyết điểm của Thượng chủ võ môn là do từ trong quý bảo tuyển phái mấy chục nam nữ lanh lợi, giả trang thành những hạng người khác nhau chia ra theo đến nơi hạ lạc của Thiếu Bạch sao để khởi khiến y sinh nghi, sau đó mới lựa chọn. Tuy y võ công cao cường nhưng dùng lời gạt gẫm, tự hủy thân thể của mình để lấy lòng tin của y...

Đảo mắt nhìn quanh quất, thốt nhiên im bặt. Mã Nguyên Phúc hỏi hả giọng: - Về sau nữa ra sao?

- Tại hạ sợ việc tai vách, mạch rừng, xin Mã huynh hân ghé tai lại gần đây. Mã Nguyên Phúc y lời, ghé tai nghe Hồ Mai thì thầm giây lâu, gật gù nói: - Hồ huynh quả là cao kiến, tại hạ sẽ phái ngay nhân thủ.

Kim Chung đạo trưởng cất tiếng nói:

- Bạch Hạc bảo vẫn còn truyền nhân, võ công lại cao siêu, chuyện

này thập phần quan trọng, bản đạo tât sẽ đem tin về núi Võ Đang.
Giờ đây bản đạo xin cáo biệt.

Không đợi cho mọi người có phản ứng, đạo trưởng chấp tay trước ngực rồi quay người bỏ đi.

Mã Nguyên Phúc vội vòng tay nói:

- Đạo huynh thứ lỗi cho anh em của tại hạ không thể đưa ti-n được.
Kim Chung đạo trưởng đã ra khỏi gian đại sảnh ngoái đầu cao giọng nói: - Không dám phiền nhị vị bảo chủ.

Lục y thiếu nữ đưa mắt nhìn theo bóng của Kim Chung đạo trưởng đã khuất hẳn mới thở dài lẩm bẩm nói:

- Sắc mặt đạo trưởng chưa hết tử khí, không chết cũng bị lột da.

Mã Nguyên Phúc nhìn Thượng Bất Đồng rồi lại quay sang Vũ phu nhân nói:

- Tại hạ vốn định mở đại l- mai táng và cầu hồn cố hữu của chư vị không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến tại hạ không theo được kế hoạch.

Hồ Mai nói:

- Tất nhiên hiện tại việc cần nhất là phải tìm nơi hạ lạc của Tả Thiếu Bạch... Ánh mắt hướng về hai cỗ thi che vải trắng đặt bên quan tài tiếp lời: - Giờ đây những cỗ quan tài và tử thi kia cần dời đi một lượt.
Mã Nguyên Phúc đưa tay vẫy một tên thủ hạ, ghé tai sẽ nói nhỏ vài câu, chỉ thấy đại hán không ngớt gật đầu. Giây lâu sau mấy chục đại hán vạm vỡ nhất tề chạy vào trong sảnh ôm lấy tử thi và quan tài đem đi trong chớp mắt. Gian đại sảnh lại trở về với cái quang cảnh lạnh ngắt.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 15

Âm phong thấu cốt chương

Lã Nguyên Phúc thở dài nói:

- Xem ra, chúng ta ngày hôm nay không thể tìm được kết quả, cách đoán dò này chỉ sợ là việc vô bổ...

- Gia huynh đã sắp đặt một bàn rượu ngon cho chư vị ở dãy phòng phía tây, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện vẫn được chứ?

Thượng Bất Đồng vỗ tay nói:

- Hay lắm, chúng tôi cung kính không bằng tuân mạng, xin phiền nhị vị dẫn đường. Mã Nguyên Phúc đi trước, Hồ Mai, Mã Nguyên Thọ và Thạch Thiết Anh lục tục nối gót theo sau. Thượng Bất Đồng đi sau cùng xuyên khỏi gian đại sảnh, rẽ vào phòng phía tây, quả nhiên tiệc rượu đã được bày sẵn.

Đây là một ngôi vườn nhỏ, rất xinh xắn, cây cối xanh um, có rào vòng tròn màu xanh nhạt bao phủ chung quanh càng tăng thêm lối kiến trúc tinh xảo của ngôi vườn. Mã Nguyên Phúc dẫn mọi người vào trong một gian sảnh nói: - Chư vị ở đây có thể tự do trò chuyện.

Thượng Bất Đồng ly làm lạ nói:

- Tại sao ở nơi này có thể mà nơi khác lại không?

- Chẳng dấu gì chư vị, trong tòa điện này nơi nơi đều có cơ quan, người ngoài không thể nào xâm nhập được, kế hoạch của chúng ta bàn đây không nên để tiết lộ ra ngoài.

Mã Nguyên Phúc vừa nói vừa mời khách an tọa. Thượng Bất Đồng nâng ly rượu lạng lẽ uống cạn ba chén mới đặt mạnh ly xuống bàn nói: - Tả Thiếu Bạch là hậu nhân của Bạch Hạc bảo đã được tự ý thú nhận, võ công y rất cao cường, chúng ta đều thấy rõ tận mắt, cứ xét tình hình thì Thiếu Bạch không phải là nhân vật chủ mưu của Cừu hận chi kiếm, ít ra là do ở một kẻ khác, ngầm sắp đặt kế hoạch...

Đảo mắt liếc qua mọi người một lượt, lão nói tiếp:

- Người ấy đã nghĩ ra được cái tên cổ quái Cừu hận chi kiếm, lại tàn sát đối tượng bất phân môn phái, như thể khắp cả giang hồ ai cũng là kẻ thù của y. Xin chư vị thử nghĩ, mấy chục năm nay trên chốn giang hồ trừ Bạch Hạc bảo của Tả gia, còn có môn phái nào bị tất cả đồng đạo võ lâm ra tay xóa tên không?

Hồ Mai nói:

- Tại hạ nhớ đến một chuyện không biết có liên quan gì đến Cừu hận chi kiếm. Mã Nguyên Phúc nói: - Xin nghe cao luận của Hồ huynh.

- Chưa vị có ai nghe cái tên Thiên Sơn tam tàn chưa?

Thượng Bất Đồng liền nói:

- Nghe rồi, ba người ấy năm xưa đều là nhân vật võ lâm Trung nguyên. Hồ Mai sẽ gạt đầu nói:

- Đúng đấy, lúc tại hạ đến đây, có nghe phong thanh là Thiên Sơn tam tàn vào Trung nguyên để báo thù cái hận bị trục xuất khỏi Trung nguyên năm xưa.

Quần hào biến sắc, Mã Nguyên Phúc chột dạ nói: - Hồ huynh, tin này do đâu mà ra thế?

- Chuyện này tại hạ nghe người ta đồn ở Hoàng hạc lâu, lúc ấy tại hạ chưa để ý, nay nghe Thượng huynh nhắc tới tại hạ mới nghĩ ra.

Hắn nói Thiếu Bạch trúng phải Âm phong thấu cốt chưởng pháp của đối phương, tự biết là không thể cầm cự cuộc chiến lâu, nên sau khi bức bách quần hào thoái lui liền chạy như bay ra khỏi Phúc Thọ bảo. Nội công chàng thâm hậu, nên chỉ dùng một khẩu chân khí để giữ vết thương khỏi phát tác, chạy một hơi hơn hai mươi dặm đường.

Hoàng Vĩnh và Cao Quang vẫn không biết Thiếu Bạch đang cố chịu đựng cơn nội thương trầm trọng, thấy chàng chạy như bay khiến hai người đuổi muốn hụt hơi, trong lòng ngầm bội phục, đều nghĩ bụng: - Sau khi trải qua trường ác chiến, mình chủ vẫn còn được cái sức dai như thế, thật là lạ.

Nghĩ tới đây, thốt nhiên thấy Thiếu Bạch dừng bước, thân hình lão đảo mấy vòng rồi ngã lăn ra mặt đất. Cao Quang kêu thất thanh một tiếng, vội vã chạy lại.

Cao Quang chực thò tay đỡ Thiếu Bạch, nhưng chậm mất, chỉ nghe phịch một tiếng, thân hình Thiếu Bạch đã ngã sấp xuống mặt đất, làm nổi lên một đám bụi mờ. Cao Quang vội ngồi xổm xuống, nắm lấy cổ tay của Thiếu Bạch, bất giác kinh hãi khi thấy cánh tay chàng đã lạnh như băng. Hoàng Vĩnh hấp tấp chạy tới hỏi:

- Tam đệ, mình chủ có sao không?

- Thương thế rất nặng, chân tay đều băng giá.

Phải biết môn Âm phong thấu cốt chưởng của Thượng Bất Đồng là một môn công phu tà môn, lấy khí âm hàn dung nạp trong chưởng lực nên phạm người bị chưởng lực lão đánh trúng, toàn thân đều lạnh giá.

Hoàng Vĩnh tuy hãi sợ nhưng còn trầm tĩnh hơn Cao Quang, nhanh nhẹn vác Thiếu Bạch lên lưng nói: - Đừng có hoảng, đại ca là người lương thiện tất chẳng hề chi cả, chúng ta nên tìm ngay một nơi yên

tĩnh, tìm cách chữa trị thương thế của người. Thế lực của Phúc Thọ bảo rất lớn, việc đại ca thọ thương không thể để lọt vào tai mắt họ được.

Hoàng Vĩnh đưa mắt nhìn quanh quất, thấy xa xa ở hướng tây có một cánh rừng, liền rảo bước chạy bay tới. Cao Quang cũng chạy vội theo sau, hai người tuy chạy hết sức nhưng vẫn mất độ nửa tiếng đồng hồ sau mới đến bìa rừng. Đây là một cánh rừng rộng lớn, Hoàng Vĩnh nhìn lại một lượt, không thấy có người đuổi theo mới rảo nhanh bước vào bên trong nói:

- Cánh rừng rộng lớn này là một nơi rất tốt, trong võ lâm vẫn có câu răn là gặp rừng chớ vào, nhưng chúng ta nên mượn nó để cho đại ca dưỡng thương.

- Tiểu đệ thấy thương thế đại ca rất nặng, chỉ sợ với cách nghỉ ngơi không thể bình phục được, chúng ta nên tìm một vị thầy thuốc đến xem thương thế của người thì hơn.

- Tất nhiên rồi, chúng ta hãy tìm một nơi dừng chân đã.

Cất bước chạy vào trong sâu. Cánh rừng càng vào trong cây cỏ càng rậm rạp. Hoàng Vĩnh chạy không đầy mười trượng đã chẳng còn thấy lối đi, phía trước đâu đâu cũng toàn là những cỏ hoang cao tới ngang lưng, mọc thành từng đám nghèn lầy đường.

Cao Quang sấn nhanh tới một bước, nói: - Để đệ mở đường cho.

Rồi nhanh đưa tay rút lấy thanh trường kiếm trên mình Thiếu Bạch.

Hoàng Vĩnh hấp tấp nói: - Hiền đệ đừng nên lỗ mǎng, chặt cây cỏ này tuy có thể lấy lối đi cho chúng ta nhưng cũng sẽ để lại dấu vết cho kẻ truy tìm.

- Vậy nhị ca nghĩ thế nào?

- Dùng song bút của tam đệ, chém dạt những đám cỏ rậm cũng đủ đi được rồi. Cao Quang sẽ gật đầu nói: - Đúng đấy.

Trả lại kiếm rồi Cao Quang rút song bút đánh vệt đám cỏ rậm, tiến về phía trước. Hai người đi sâu thêm bảy tám trượng nữa, đến một gốc cây Du lớn ít ra có đến ngàn năm, cành lá xòe ra, che lấp những cây cối chung quanh. Dưới gốc cỏ xanh mọc đến gỏi hiện ra một chỗ đất trống chừng hơn trượng. Hoàng Vĩnh đặt Thiếu Bạch xuống nói:

- Chúng ta dừng chân ở nơi đây. Cao Quang ngược mắt nhìn cây Du nói:

- Cây Du này mọc chen lẫn với cây cối chung quanh, cây xòe ra tứ phía có vài nơi như những chiếc giường treo thiên nhiên, là nơi nghỉ ngơi rất tốt đó.

Hoàng Vĩnh ngừng đầu lên nhìn, mừng rỡ nói:

- Phải, nếu như đại ca cần điều dưỡng vết thương, chúng ta ở trên

cây Du này thì tuyệt. Cao Quang nhìn lại Thiếu Bạch đang nằm đôi mắt nhắm nghiền nói: - Đối với việc dùng thuốc chữa thương, tiểu đệ hoàn toàn không hiểu, chuyện chữa trị cho đại ca xin nhờ vào một tay nhị ca.

- Không sao, nội công đại ca rất tinh thâm, chút chường ấy quả không thể phương hại đến người đâu.

Chưa thò tay đặt lên mạch tay trái của Thiếu Bạch, Hoàng Vĩnh như có một lòng tin mãnh liệt, nên trong lúc chuyện vãn với Cao Quang miệng chàng vẫn tươi cười.

Nhưng ngón tay vừa chạm vào mạch tay Thiếu Bạch, cái vẻ tươi tắn trên gương mặt liền biến hẳn, trong lòng Hoàng Vĩnh lại dâng lên một nỗi lo lắng trầm trọng.

Cao Quang chỉ nhìn vào gương mặt của Hoàng Vĩnh, đã biết thương thế Thiếu Bạch có sự biến hóa nguy hiểm, nhưng vẫn nhẫn nại hỏi: - Thương thế đại ca nặng lắm sao?

- Huyết mạch rất yếu, chỉ sợ chúng ta khó đủ sức chữa trị! - Thế thì biết phải làm sao?

Hoàng Vĩnh nghĩ ngợi giây lâu nói:

- Tam đệ ở đây trông coi đại ca, ngu huynh ra ngoài trấn gọi thầy thuốc. - Sự gấp lắm rồi, nhị ca mau đi thôi!

Hoàng Vĩnh đứng dậy nói:

- Trước hết, chúng ta đem đại ca lên cây đã.

Đề chân khí chàng nhảy vút người lên, nắm lấy một cành cây to, rồi lộn bồng người một vòng, đã chễm chệ trên một tàng cây rậm rạp.

Liền đó cởi giầy lưng buộc chặt ly Thiếu Bạch kéo lên. Cao Quang tung mình nhảy theo, lựa một nơi rộng rãi, dùng bảo kiếm san bằng đám lá, rồi chọn một ít nhánh cây mềm lát thành một chiếc giường, đặt Thiếu Bạch xuống.

Hoàng Vĩnh nhảy xuống đất bỏ đi. Thiếu Bạch vẫn nhắm nghiền đôi mắt, hôn mê bất tỉnh. Cao Quang cởi áo che lấy người Thiếu Bạch, rồi ngồi bên cạnh trên cái tàng cây làm giường ấy, ngăn người đến xuất thần.

Không biết được thời gian bao lâu sau, thốt nghe có tiếng chim vỗ cánh truyền lại. Quay đầu lại nhìn chỉ thấy một con chim cánh sặc sỡ rất lạ, ở trong đám lá rậm rạp bay vút xuống đậu dưới gốc cây Du.

Cao Quang hé mắt nhìn theo kẻ hở của đám lá, chỉ thấy con chim cánh sặc sỡ ấy đi đến bên một gốc cây nở đầy bông hoa cạnh cây Du. Nó hé mỏ ngậm hai đóa hoa tía rồi lại vỗ cánh bay đi.

Cao Quang động tánh hiếu kỳ, nghĩ bụng:

- Đóa hoa tía kia không biết là loại hoa gì? Lại có sức hấp dẫn loài

chim đẹp để ấy từ phương trời xa bay lại kiếm ăn, ta thử xuống xem sao.

Phi thân nhảy xuống gốc cây hoa, đưa tay ngắt lấy một đóa hoa tía đưa vào mũi ngửi giây lâu. Nhưng lạ thay, đóa hoa không có một hương vị gì cả, vừa chực dùng miệng nếm thử, trong lòng chột rung động, nghĩ bụng: - Lỡ loại hoa này là một độc vật thì sao? Ta có trúng độc mà chết cũng không đáng lo, duy chỉ có đại ca thì ai sẽ trông nom?

Nghĩ rồi đâm dỗi ý, bỏ đóa hoa kia vào trong túi. Nhưng khi nghĩ đến loài chim màu sắc sỡ từ phương trời xa bay lại chỉ vì hai đóa hoa này, tất loại hoa tía ấy không phải là vật tầm thường, nên Cao Quang liền thò tay ngắt thêm mấy cánh hoa nữa cất vào người rồi mới phi thân nhảy lên cây.

Cây Du cành lá um tùm, che cả ánh sáng mặt trời, chỉ cảm thấy sắc trời dần dần tối lại, không sao đoán biết được giờ giấc. Cao Quang mong đợi Hoàng Vĩnh trở về sớm, không ngờ ngồi chờ đã mỏi con mắt mà vẫn không thấy bóng người, mắt thấy thương thế Thiếu Bạch mỗi lúc một trầm trọng, như bất cứ lúc nào cũng có thể tuyệt khí mà chết được nên càng đâm ra hoảng hốt, lo sợ. Cao Quang có cảm tưởng một giây phút lúc ấy dài như cả nửa tháng trời.

Mãi lâu sau mới nghe có tiếng chân hối hả truyền tới. Cao Quang phấn chấn tinh thần, mở to đôi mắt ra nhìn, chỉ thấy một đại hán ăn vận theo lối nhà nông, cõng trên lưng một lão nhân mặc trường bào đang hấp tấp chạy lại.

Cao Quang giật nảy mình nghĩ bụng:

- Nông nhân kia chạy vào trong đám rừng rậm này, không hiểu vì nguyên nhân nào nhỉ? Tuy nông nhân có cõng thêm một người trên lưng nhưng cước bộ rất mau lẹ, chớp mắt đã đến dưới gốc cây cao giọng nói: - Tam đệ, thương thế đại ca ra sao?

Đúng là giọng nói của Hoàng Vĩnh, còn lão nhân tuổi tác đã cao, tuy được Hoàng Vĩnh cõng từ trấn trở về cũng chẳng có vẻ mệt mỏi vì đường trường.

Cao Quang vội nhảy xuống nói:

- Thương thế đại ca trầm trọng lắm rồi, tiểu đệ đang bó tay thúc thủ, nhị ca lại trở về đúng lúc. Nếu chờ đợi hồi lâu nữa, có lẽ đệ chết mất thôi!

Hoàng Vĩnh kéo chiếc nón rơm ra, khẽ giọng nói:

- Tam đệ mau lên cây, thông một sợi dây thừng xuống để đem vị này lên.

Cao Quang khẽ vâng dạ rồi đề khí vút mình lên, thả lỏng sợi dây

thường xuống. Hoàng Vĩnh cột chặt dây vào lưng lão nhân và đẩy mạnh thân mình lão lên. Cao Quang mượn đà kéo mạnh lão nhân lên tàng cây, Hoàng Vĩnh cũng tung mình lên theo.

Lão nhân sau một hồi thở dốc mới bắt mạch cho Thiếu Bạch. Chỉ thấy lão sẽ lắc đầu nói: - Thương thể rất nặng, e rằng sức lão phu không thể cứu được.

Cao Quang giật nảy mình nói:

- Sao? Đại phu nói đại ca tại hạ không thể cứu được hả?

- Lão phu không nói là vị linh huynh không cứu được, có điều lão hủ không dám chắc thôi. Hoàng Vĩnh xen lời nói: - Đại phu đừng sợ, dẫu cho đại ca tại hạ thật có bất hạnh, chúng tôi cũng không dám đòi đại phu thường mạng đâu.

- Nhị vị đều là bậc đại anh hùng, đại hào kiệt, tất nhiên không đến nỗi giận lây với lão phu. - Nhưng đại phu là một vị thầy thuốc danh tiếng lừng lẫy, thiết tưởng phải có biệt tài, mong đại phu tận tình chữa trị thương thể cho đại ca tại hạ, nếu đại phu cứu được người, chúng tôi tất sẽ có hậu tạ.

- Hậu tạ lão phu không dám nhận, nhưng lão nguyện sẽ tận lực chữa trị. Có điều lão hủ không dám chắc, nên khó quyết đoán được.

Cao Quang gằn giọng quát:

- Thương thể nhỏ mọn thế này, các hạ cũng không định đoán được, thì còn gì là cái danh đại phu nữa?

Lão lang vốn đã sợ hãi lại thấy Cao Quang quát tháo, toàn thân run lẩy bẩy nói:

- Lão hủ... sẽ... hết sức mình...

Tuy lão đã cố sức nói rõ ràng, nhưng hai hàm răng va vào nhau cầm cập, nên không sao trả lời rành mạch được.

Cao Quang càng thêm giận, sấn mình tới nói:

- Đại ca của ta thọ thương như thế nào các hạ cũng không nhận ra được sao? Lão lang ấp úng nói: - Linh huynh hình như thọ chứng phong hàn.

- Đại ca ta nội công thâm hậu, nóng lạnh không thể xâm nhập, rõ ràng bị thương vì chưởng thế, chứ sao lại bị phong hàn mà chỉ được cái nói bậy, xem ra các hạ hồ đồ quá lắm!

Lão nhân càng thêm hoảng sợ, chỉ thấy đôi môi mấp máy, lắp ba lắp bắp trong miệng mà không sao thốt được thành lời. Hoàng Vĩnh thấy vậy sẽ thở dài nói:

- Tam đệ đừng nên quát nạt lão, lão đã luống cuống như thế, làm sao có thể định vị thuốc được.

Quay qua lão nhân chàng tiếp lời:

- Người em của tại hạ vì quá lo lắng cho thương thể của đại ca nên đã nói khá nặng lời, nhưng nó quyết không làm hại tính mạng của đại phu đâu. Đại phu chớ sợ hãi, mong rằng đại phu hết sức giải cứu cho đại ca tại hạ là đủ rồi.

Lão nhân lại bắt mạch cho Thiếu Bạch, mãi hồi lâu sau mới nói:

- Xét theo mạch của lệnh huynh, thật đã thọ chứng phong hàn vì trong bụng dường như có một làn hơi độc.

- Đại phu có cách giải cứu chứ?

- Lão hủ không am hiểu võ công, chỉ có thể căn theo chứng bệnh mà nói, chứng này, trước hết phải làm sao đổ mồ hôi để cho khí lạnh khuynh toát ra, sau đó mới cho uống thuốc.

Cao Quang lên tiếng nói: - Chắc cần một thời gian dài?

- Bệnh tình của lệnh huynh nặng lắm, cứ theo kinh nghiệm mấy năm trời của lão hủ, riêng cái lần đổ mồ hôi ấy cũng phải mất một ngày một đêm, rồi sau đó mới tìm phương thuốc bổ cứu căn bệnh được.

Hoàng Vĩnh biết lời lão nhân là thật, một người không hiểu võ công cho dù là y lý có tinh thâm cũng chỉ có thể định bệnh mà khó chữa thương được, hà huống thương thể của Thiếu Bạch lại do một môn võ công ngoại đạo tàn độc, dẫu có dùng cái chết để uy hiếp lão, lão nhân cũng đành bó tay thúc thủ nên khẽ thở dài nói: - Xin đại phu thử nghĩ kỹ xem gần đây còn có vị danh y nào có thể chữa trị được căn bệnh này không?

Lão nhân nghĩ ngợi giây lâu nói:

- Theo chỗ lão hủ biết, cách đây chừng ba mươi dặm có một vị lão tăng xuất gia, y đạo tinh thông hơn lão phu nhiều.

Cao Quang xen lời nói:

- Lời nói các hạ có đáng tin không?

- „y là câu chuyện hơn mười năm về trước, lão hủ đã được một nạn nhân mời đến xem mạch, chẳng may giữa đường gặp mưa lớn, chúng tôi phải vào núp nhờ trong một ngôi chùa bỏ hoang.

Lão nhân sẽ đằng hắng tiếp lời:

- Ngôi chùa đó đã bỏ hoang lâu năm, trong chùa chỗ nào cũng bị tàn phá và chỉ có một vị lão tăng một mắt. Đêm ấy lão tăng cho chúng tôi ngủ nhờ ở căn phòng mé tây.

Cao Quang thấy lão nhân nói dài dòng, càng thêm sốt ruột, vừa chực lên tiếng giục thì Hoàng Vĩnh đã liếc mắt ra hiệu, đành hứ một tiếng hậm hực làm thinh.

Lão nhân nhìn lại Cao Quang nói tiếp:

- Có lẽ độ quá canh ba mưa gió càng lớn, bên ngoài sấm chớp ầm ầm, vị lão tăng tiếp đãi lão hủ đã sớm ngủ say. Lão hủ chợt giật mình

tỉnh giấc vì tiếng sấm nổ rền trời, không còn lòng dạ nào để ngủ tiếp nữa, lão phu đi đến bên sông, định xem cái cảnh mưa gió bão bùng ngoài trời, không ngờ lão hủ lại nhìn thấy một việc lạ!

Cao Quang nóng nảy giục:

- Nói mau đi, còn ngập ngừng gì nữa. - Cái đó lão hủ không dám.

Đưa tay vuốt mồ hôi trên trán tiếp lời:

- Lão hủ đến bên song cửa, vừa đúng lúc đó một ánh chớp nhoáng lên. Soi sáng hai bóng người toàn thân đầy máu, trong tay đều cầm binh khí giữa cảnh mưa gió mù mịt nên khó phân biệt máu và mưa. Lão hủ vừa kinh hãi và cũng chưa nhìn rõ diện mạo của họ, nhưng thiếu nữ ấy mình mặc áo trắng lại nhuốm đầy máu tươi, nên xem rất rõ ràng...

Hoàng Vĩnh vội ngắt lời: - Có thiếu nữ nữa sao?

- Phải, họ là một nam một nữ. Thiếu nữ đầu óc rối bời, hình dung ghe rợn, hẳn tuy đỡ lấy nàng nhưng thương thế có lẽ còn nặng hơn cả thiếu nữ. Lão hủ định thần rồi mới sực nhớ đến thương thế của hai người, cần phải trị liệu gấp, nếu muộn e sẽ khó bảo toàn tính mạng, nhưng vừa chực mở cửa thì hai người vào phòng, hốt nhiên thấy lão tăng một mắt ấy đã đứng trên thềm đá trước đại điện lúc nào rồi.

- Thế là lão tăng ấy có chữa trị thương thế cho hai người không?

- Lão tăng hủ chỉ nghe thiếu nữ nói một tiếng, lão thiền sư mở lòng từ bi, rồi cùng với nam nhân ngã lăn xuống mặt điện, lão tăng một mắt sẽ thở dài ôm lấy hai người dậy, dìu vào trong gian đại điện.

- Về sau ra sao?

- Về sau lão hủ không được thấy gì nữa.

- Đại phu đã không nhìn thấy, vì sao biết được lão tăng ấy chữa lành thương thế của hai người.

- Lão hủ kinh hoàng vì việc đó nên suốt đêm thao thức, trằn trọc mãi cho đến lúc trời vừa tờ mờ sáng, cơn mưa tạnh hẳn, lão hủ liền xin cáo biệt ra đi, lúc trở về, thuận đường lão hủ có ghé vào tòa miếu hoang ấy xem xét kỹ lưỡng, vẫn không thấy điểm khả nghi nào.

- Đại phu thấy xung quanh tòa hoang miếu ấy có những gì?

- Lão hủ nghĩ rằng, lão tăng xuất gia ấy vốn lấy từ bi làm gốc nếu như một nam một nữ kia đã chết vì thương thế quá nặng vô phương cứu giải, lão hòa thượng tất sẽ chôn cất cẩn thận, nhưng tòa miếu hoang chưa hề thấy thêm mộ đất mới nào, lão hủ mới đoán là thương thế của hai người đã bình phục rồi.

Hoàng Vĩnh nghĩ ngợi giây lâu nói: - Đại phu có nhớ tên ngôi chùa ấy không?

- Lúc đi thì lão hủ không chú ý, nhưng khi trở về lão hủ có xem qua

ngôi chùa ấy có tên là Tiểu thiên vương.

Hoàng Vĩnh lâm bẩm: - Tiểu thiên vương tự.

- Đúng vậy, lão hủ nhớ rõ lắm, quyết không thể làm được.

- Bây giờ làm sao đại phu biết chắc lão hòa thượng vẫn còn ở ngôi chùa ấy?

- Điều này lão hủ thật khó trả lời, việc cách hơn mười năm trước, ngôi miếu hoang ấy lại không hương hỏa, biết đâu sớm đã tàn theo tro bụi của thời gian rồi và lão tăng một mắt ấy còn có ở trong chùa không, lão hủ không dám nói chắc?

Hoàng Vĩnh lại hỏi vị đại phu về phương hướng, chỗ tọa lạc của Tiểu thiên vương tự xong, bèn ôm lão nhảy xuống cây Du, trầm giọng nói:

- Nếu như lão trượng muốn toàn gia được bình yên, đừng nên nhắc đến chuyện tại hạ mời lão trượng đi xem bệnh đấy.

- Cái đó lão hủ hiểu rồi.

- Được! Tại hạ đưa lão trượng ra khỏi rừng! Cao Quang nghĩ bụng:

- Đại ca chỉ còn thoi thóp, cứ nghe lời nói huyền thuyên của lão già kia mà để cho lão ta đi, chẳng phải là quá mạo hiểm sao?

Hoàng Vĩnh sau khi đưa lão đại phu ra đến bờ rừng liền quay trở lại.

Chỉ thấy Cao Quang sắc mặt giận dữ ngồi một bên, lâm bẩm nói: -

Nếu đại ca có bề gì bất trắc, Cao Quang này dù có mất mạng cũng phải phóng hỏa thiêu rụi Phúc Thọ bảo.

Hoàng Vĩnh vốn biết Cao Quang nóng tính, đang cơn khích phấn cũng không để ý đến, chỉ thò tay đặt trên ngực của Thiếu Bạch, tuy cảm thấy lồng ngực của chàng hô hấp yếu ớt, nhưng cũng không thấy có sự biến hóa gì kể từ lúc hôn mê bất tỉnh, nên cũng yên tâm quay sang Cao Quang sẽ nói: - Tam đệ, sự thế đã ra thế này có nóng cũng chẳng ích gì, hiện tại là làm sao chữa trị thương thế cho đại ca đây.

- Phải đấy! Tiểu đệ cũng nghĩ thế, nhưng chữa trị như thế nào bây giờ, lão đại phu duy nhất ấy nhị ca đã đuổi đi rồi, hai chúng ta không thông biết y lý biết phải làm sao?

- Đại ca bị trúng loại võ công ngoại môn tàn độc, lão đại phu ấy tuy là danh y, nhưng một là không thấy vết thương, hai là chưa thông hiểu nguyên do căn bệnh, bảo lão phải ra tay như thế nào?

- Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi đợi xem thương thế đại ca phát tác mà chết hay sao? - Chúng ta hãy đi Tiểu thiên vương tự một chuyến xem sao đã.

- Sự việc đã cách đây hơn mười năm, làm sao chắc được lão hòa thượng ấy vẫn còn ở trong hoang miếu.

- Nếu như lão tăng chột mắt này là một vị cao nhân võ lâm đã qui ẩn

thì trước khi chưa có người phát giác chỗ ẩn cư, tất vẫn còn ở đó.

Cao Quang nhảy xuống cây nói:

- Không thể chần chờ, hắn đi trước đã, chậm một giây nào đại ca còn mất thêm một phần hy vọng sống thôi.

- Không được, hiện giờ Phúc thọ bảo đang phái rất nhiều nhân thủ truy tầm nơi hạ lạc của ta, mà lúc này chúng ta lại đi tiểu thiên vương tự, ấy chẳng phải là tự tiết lộ hành tung đấy sao?

- Vậy phải thế nào?

Hoàng Vĩnh ngược mặt nhìn trời lẩm bẩm nói:

- Nhưng như được trời xanh phù hộ, để cho đêm nay u ám... Ngừng một chút chàng nói tiếp:

- Tuy vậy chứ mà hành động trong đêm tối, chỉ sợ cũng khó khỏi chạm mặt với người của Phúc thọ bảo, tam đệ hãy nghỉ ngơi giây lát vì có thể tối nay ta sẽ phải động thủ đấy.

Cao Quang thấy cũng hữu lý, liền sẽ dạ rồi ngồi xếp bằng dưới gốc cây điều tức.

Lúc ấy vùng hồng đã ngã về tây, màn đêm từ từ buông xuống, tạo cho khu rừng một cái vẻ âm u lạ thường.

Hoàng Vĩnh bỗng thấy Thiếu Bạch, nhảy xuống cây, sẽ bảo: - Tam đệ, buộc chặt đại ca vào mình ngu huynh.

Cao Quang làm theo bằng cách xé vạt áo ngoài, kết thành sợi dây vải, buộc chặt Thiếu Bạch vào lưng Hoàng Vĩnh. Hoàng Vĩnh lại chỉ rõ phái hướng và vị trí của ngôi Tiểu thiên vương tự cho Cao Quang, rồi tiếp: - Nếu như giữa đường gặp phải cường địch, anh em chúng ta mỗi người lạc một nơi, tam đệ cứ tìm đến ngôi hoang miếu ấy, và nếu như một ngày một đêm không thấy ngu huynh, tam đệ khỏi cần đợi nữa.

Cao Quang ngạc nhiên, buộc miệng nói: - Tại sao thế?

- Bởi vì nội trong một ngày một đêm, ngu huynh và đại ca còn chưa tới đó, tất đã gặp chuyện hung hiểm, khi ấy tam đệ khỏi cần đợi mà hãy tìm một nơi an toàn để ẩn náu cho qua...

Cao Quang vội vã ngắt lời, nói:

- Nhị ca sao lại nói thế, anh em chúng ta đã nguyện đồng sanh cộng tử, như quả nhị vị huynh trưởng có gặp bề chi bất trắc thì tiểu đệ làm sao có thể sống một mình ở cõi thế gian?

Hoàng Vĩnh vốn biết rõ tính người em, dẫu có khuyên nữa cũng chỉ là vô ích, cho nên chàng nói: - Chúng ta đi thôi!

Cao Quang sẽ đáp dạ, cao giọng tiếp: - Tiểu đệ xin khai lộ.

Rút soẹt song bút, đi trước dẫn đường. Hai người không dám đi thẳng ngoài quan đạo, chỉ nương theo bóng đêm, len lỏi trong những

lối hoang. Cho nên lộ trình đến Tiểu thiên vương tuy không đầy mười dặm, nhưng hai người vì phải đi vòng, lúc chạy lúc nghỉ để tránh tai mắt của địch nên đến nơi vừa mất đúng hai canh.

Quả nhiên như lời đại phu, ngôi Tiểu thiên vương tự tọa lạc ngay giữa cánh đồng cỏ hoang vu, trong vòng vài dặm không thấy một nóc gia.

Bây giờ hai cánh cửa miếu sơn đen đã đóng chặt, gió từ muôn phương thổi về làm dao động hai cây bạch dương trước miếu, cành lá chạm vào nhau soàn soạt, càng làm tăng thêm cái vẻ hoang lương, lạnh lẽo của tòa cổ tự.

Cao Quang tiến lên, vừa chực đưa tay gõ cửa, Hoàng Vĩnh đã kéo tay người em, sẽ giọng nói: - Chúng ta nhảy tường vào thì hơn.

Tung vút người lên, bầu lấy đầu tường rồi mượn sức nhảy vào bên trong.

Cao Quang cũng theo bèn gót. Hai người vừa hạ chân xuống đất, Cao Quang liền sẽ nói: - Nếu quả thật lão tăng ấy là một vị võ lâm tiền bối đã lui gót phong trần, chúng ta vượt qua tường vào thế này chẳng phải là bất kính lắm sao?

Hoàng Vĩnh sáng giọng hỏi lại:

- Nếu như lão không muốn tiếp khách, nghe thấy tiếng chúng ta gõ cửa, lão trốn không chịu gặp, chẳng phải là ta đã phí công toi đấy à!

- Nhị ca nói phải...

Cao Quang đảo mắt nhìn quanh quất, không thấy một ánh đèn, liền nói:

- Ngôi miếu này tuy không rộng nhưng cũng không dưới vài chục gian, chúng ta biết phải tìm lão tăng ấy bằng cách nào?

- Chúng ta đành đi tìm từng gian một xem sao?

Lời vừa dứt, thốt nghe có một giọng trầm trầm, truyền tới nói:

- A di đà phật! Nhị vị thí chủ giá lâm tề tề, không biết có điều chi chỉ giáo?

Hai người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong màn đêm mông lung chập chờn như có một bóng người. Cao Quang cất bước chạy tới, đưa mắt nhìn kỹ, quả nhiên, đấy là lão tăng chột mắt, không nín được nên bật cười.

Lão tăng sẽ thở dài nói:

- Thí chủ vui vẻ quá, nhưng chẳng hay thí chủ cười gì thế?

- Văn bối nghĩ đến chuyện có thể gặp được từ nhan của lão tiền bối, thật không uổng chuyến đi...

Đảo mắt, Cao Quang thốt thấy lão hòa thượng ấy tuy chột một mắt nhưng tướng mạo rất trang nghiêm, không thể khinh thường, điều

cột nên chàng đổi sang giọng nói mát.

Hoàng Vĩnh rảo bước đi tới trước, vòng tay vái dài một cái, nói: - Lão thiên sư mở lượng từ bi...

Lão tăng đảo con mắt sáng quắc còn lại nhìn hai người, trầm giọng: - Nạn nhân bệnh trạng nặng lắm không?

Cao Quang xen lời, nói:

- Đại ca tại hạ nội công thâm hậu, nóng lạnh bắt xâm, làm sao có thể sinh bệnh? Ấu là người thọ thương.

Lão tăng chiếu con mắt duy nhất, nhìn hai người giây lâu, gằn giọng nói:

- Lão và nhị vị vốn không quen biết, sao nhị vị lại biết mà tìm đến Tiểu thiên vương tự này? Hoàng Vĩnh chợt dạ nói: Chúng tôi được một vị lão tiên bói chỉ bảo, cho nên mới mạo muội tới đây, mong rằng lão thiên sư không nỡ hẹp lòng.

Lão tăng sắc giọng hỏi gọn: - Ai?

- Tại hạ không được biết tánh danh lão tiên bói ấy... Lão tăng bồng sa sầm nét mặt, ngắt lời: - Thí chủ thật không biết, hay là không chịu nói ra?

- Lão tiên bói ấy chỉ bảo chúng tôi đến đây, cầu giáo tài thần y của lão thiên sư chớ chưa hề cho biết tên họ.

Lão tăng ngẩng mặt nhìn trời, lẩm bẩm:

- Các người đã tìm tới đây, lẽ nào lão tăng không nghĩ đến đức hiếu sanh của Phật tổ mà không ra tay cứu độ.

Hoàng Vĩnh nghiêng mình cảm tạ, nói:

- Lão thiên sư bụng dạ từ bi, văn bói xin hết lòng cảm kích. Cao Quang xen lời:

- Nếu như lão thiên sư chữa khỏi được cho đại ca chúng tôi, Cao Quang này nguyện sẽ vái cao tăng làm sư phụ.

Lão tăng chợt mắt cười thâm đậm:

- Tiếc là tuổi lão gần bảy mươi, cho nên sớm đã không thâm đồ đệ nữa. Đưa mắt nhìn sang Hoàng Vĩnh, lão nói tiếp: - Xin đi theo lão tăng!

Nói xong lão tăng quay người đi trước dẫn đường. Hoàng Vĩnh và Cao Quang cũng vội cất bước đi theo lão tăng vòng qua gian đại điện, đến một căn thiền phòng lão chậm rãi bật quẹt lửa, đốt sáng ngọn đèn dầu.

Căn thiền phòng này bày biện thật sơ sài, chỉ vồn vện mỗi một chiếc giường gỗ, một kệ sách và một cái bồ đoàn đã cũ. Lão tăng đưa tay chỉ chiếc giường nói:

- Hãy đặt tạm lệnh huynh xuống chiếc giường đó, để lão nạp xem xét

thương thế ra sao đã. Hoàng Vĩnh cời sợi dây vải đặt Thiếu Bạch xuống, Cao Quang cầm lấy chiếc đèn dầu, giơ cao tay. Lão tăng thung thảng bước tới bên giường, thò hai ngón tay đặt trên mạch cổ Thiếu Bạch, từ từ khép đôi mắt lại. Mãi giây lâu sau, lão mới hé mắt, nét mặt nghiêm trang:

- Lệnh huynh bị người ta dùng Âm phong thấu cốt chường đã thương? - Phải, sau khi cùng người động thủ, mãi hồi lâu mới phát giác.

- Lệnh huynh tuổi nhỏ mà có được công phu như thế, thật là hiếm có. Có lẽ cũng chính vì lệnh huynh nội công thâm hậu, cho nên sau lúc thọ thương vẫn còn có thể vận khí kháng cự với chất độc âm hàn ấy. Nhưng chỉ tiếc là lệnh huynh không biết kịp thời vận khí điều tức, đẩy lui chất hàn độc, đến nỗi để cho chất độc ấy thừa cơ xâm nhập vào nội tạng mới gây ra căn bệnh trầm trọng như thế này.

Lời của lão tăng nghe như hai tiếng sét lớn ở bên tai Cao Quang và Hoàng Vĩnh. Cao Quang thừ người ra, tay phải bắt giác liền buông lỏng, đánh rơi tuột ngọn đèn dầu trong tay.

Thấy vậy lão tăng vội vã thò tay chụp lấy. Hoàng Vĩnh buồn bã lên tiếng hỏi: - Nói như thế là không thể nào chữa trị được nữa sao?

- Cái đó lão nạp không dám chắc, có thể cứu được hay không còn chờ xem sự biến chuyển đã.

- Chỉ cần lão thiền sư chịu cứu mạng cho đại ca, chúng đệ tử xin cảm kích lắm rồi. Hai giòng lệ nóng từ từ trào khỏi đôi khóe mắt Hoàng Vĩnh.

Cao Quang buồn bã nói:

- Ba anh em chúng tôi tuy là khác tên khác họ, nhưng đã nguyện cùng nhau họa phúc đồng hưởng, lão thiền sư cứu đại ca, chẳng khác nào là đã cứu mạng cả ba anh em chúng tôi.

Lão tăng ngược mắt nhìn lên giọng trầm trầm:

- Lão đã nhận lời cứu chữa thương thế cho lệnh huynh, tất là phải cố hết sức mình, nhưng vết thương đã ăn sâu đến nội tạng, tình thế thật nghiêm trọng, chỉ sợ lão nạp đành bó tay, không thể nào vẫn hồi được đây thôi.

- Lão thiền sư y thuật tinh thông như nếu không cứu được đại ca chúng tôi thì trên cõi đời này, còn ai là kẻ có thể cứu sống cho người.

Lão tăng chợt mắt sẽ thờ dài nói:

- Chất hàn độc trong nội tạng của lệnh huynh tuy rất lợi hại nhưng không phải là tuyệt không còn cách cứu chữa, có điều nếu thiếu hai vị thuốc, lão cũng đành thúc thủ.

Hoàng Vĩnh vội cất tiếng: - Đó là những vị thuốc nào?

- Ôi! Linh được ấy, nhất thời biết tìm nơi đâu?
- Lão thiền sư có thể cho anh em chúng tôi được mở thêm tầm kiến thức?
- Dẫu có nói ra cũng vô ích, nhưng nhị vị thí chủ nhất định muốn biết lão tăng đành nói...

Cất tiếng thở dài, đưa con mắt còn sót lại nhìn về phía giường gãy lâu, mới tiếp:

- Vị thí chủ kia thật là người có cốt cách luyện võ rất tốt, mà lão bình sinh mới được thấy qua. Đáng tiếc là trời xanh không có mắt, chứ như nếu lệnh huynh có thể sống thêm được hai mươi năm nữa, lão dám chắc là lệnh huynh sẽ trở thành một đệ nhất cao thủ trong võ lâm.

Cao Quang xen lời hỏi:

- Đại ca của tại hạ còn thiếu những vị thuốc nào, xin lão thiền sư cứ nói rõ ra để anh em đệ tử sẽ chia nhau đi tìm lập tức.
- Muộn rồi, lão tuy muốn đem hết sức mình, không tiếc linh đơn phò trợ lệnh huynh một khẩu khí chân nguyên, cũng chẳng qua là lệnh huynh chỉ sống thêm được vài ngày. Trong vòng vài hôm ngắn ngủi ấy biết đâu tìm cho ra hai vị thuốc kia?
- Xin lão thiền sư cứ cho biết đây là những vị gì?
- Vị thứ nhất là Tử viêm hoa, vị thuốc này thuộc về hành hỏa, có sức chế ngự âm hàn. Cao Quang ngạc nhiên ngắt lời: - Tử viêm hoa? Xin lão thiền sư cho biết hình dạng của nó ra sao?
- Tử viêm hoa ấy có sắc tím, hình như cái bông mai, nhưng không biết chắc được nó nở vào mùa nào, và sinh trưởng ở đâu nên chỉ khó tìm lắm.

Cao Quang giật mình nghĩ bụng:

- Nói như thế, nó thật là giống đóa hoa tím mà ta đã hái ở khu rừng dạo nọ. Lòng nghi ngại, chàng buộc miệng: - Đóa hoa tím ấy có hương vị gì không thưa lão thiền sư?

Lão tăng lắc đầu nói:

- Cũng chính vì nó không có hương vị, cho nên người thường có gặp, cũng không thể nào hiểu được nó là vật quý giá.

Cao Quang đành hắng hỏi tiếp:

- Loài Tử viêm hoa ấy, chim chóc có thích ăn không?

Lão tăng sẽ chớp chớp con mắt duy nhất như thể nghĩ mông lung:

- Tất nhiên, vì luận về sự phân biệt loại kỳ hoa dị thảo, con người khó sánh được bằng chim. Cao Quang thò tay vào người, rút ra hai đóa hoa tím mới hái hôm nọ nói: - Lão thiền sư thử xem, đây có phải là loại Tử viêm hoa như lời người nói?

Lão tăng vừa nhìn thấy đóa hoa tím trong tay Cao Quang, bất giác ngần người sửng sốt nói: - Đúng rồi, ấy chính là loài Tử viêm hoa, vị thuốc có sức chế ngự chất hàn độc, thí chủ đã hái được ở đâu thế?

- Nếu như lão thiền sư chữa trị được thương thế đại ca chúng tôi, tại hạ nguyện xin dẫn đường cho thiền sư đến đây.

Lão tăng chậm rãi ngồi xuống, sẽ lắm bầm:

- A di đà phật, lão tăng tọa thiền đã bốn mươi năm, làm sao vẫn chưa dứt được lòng tham sân si ấy chứ!

Hoàng Vĩnh thấy lão tăng thốt nhiên thần sắc trang nghiêm, bất giác hoảng hốt nghĩ bụng:

- Nếu như lão hòa thượng này sanh lòng cố chấp, không muốn quản đến chuyện phạm trần nữa thì thật là rắc rối.

Nghĩ vậy, chàng bèn nói:

- Lão thiền sư, giờ đã có được loại Tử viêm hoa, hẳn có thể chữa trị thương thế cho đại ca tại hạ được chứ?

- Chưa đủ, vẫn còn thiếu một vị thuốc chủ yếu nữa! Cao Quang nóng nảy xen lời: - Còn thiếu vị thuốc nào nữa, thưa lão thiền sư? Lão tăng liếc mắt nhìn Cao Quang, cao giọng:

- Vị thuốc này tuy không giống như loại Tử viêm hoa nhưng nói ra cũng không phải là dễ tìm đâu!

Hoàng Vĩnh chợt dạ nghĩ bụng:

- Giọng nói của lão tăng này hòa hoãn như thế, tất phải là vật khó tìm lắm. Cao Quang nóng nảy, lên tiếng giục: - Xin lão thiền sư cho anh em chúng tôi được biết rõ hơn.

- „y là loại kim võ ly ngư sống trên ba trăm năm. Hoàng Vĩnh nghĩ ngợi giây lâu nói:

- Đại ly ngư còn có thể tìm được, có điều, con đã sống trên ba trăm năm biết phải phân biệt bằng cách nào?

- Loại cá ly này chia ra làm mười ba loại, thương thế của lệnh huynh chỉ cần loại kim võ ly ngư là đủ.

Hoàng Vĩnh trầm ngâm nghĩ bụng:

- Chắc hẳn loại kim võ ly ngư này toàn thân đều màu vàng.

Lão tăng dường như đã đoán được điều thắc mắc của Hoàng Vĩnh cho nên, không đợi chàng kịp hỏi, lão nói nhanh: - Loại kim võ ly ngư mà lão nạp nói là một trong mười ba loại cá ly. Lúc sinh ra, đuôi nó đã có những đường chỉ vàng, theo thời gian các sợi chỉ vàng đó càng thêm đậm, lẽ ra phải gọi là kim tuyến ly mới đúng, nhưng người thường vẫn quen gọi là kim võ ly thôi.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 16

Tử hoa kim tuyến ly

Đệ tử ngu muội, chỉ sợ là có gặp được nó cũng không nhận ra.

Cao Quang sốt ruột xen lời nói:

- Lão thiền sư nói như thế thì cho dù có được loại Tử viêm hoa này, cũng không thể nào cứu mạng đại ca của tại hạ sao?

Lão tăng nhắm mắt không nói, dường như chưa nghe thấy lời của Cao Quang hỏi. Cao Quang tức uất người, nghĩ bụng: - Cái lão hòa thượng này không thích rượu mời lại thích uống rượu phạt, thật chứ nếu như người không cứu được đại ca ta thì cũng đừng mong sống nổi.

Thốt nhiên, thò tay chụp vào mạch cổ tay của lão tăng. Hoàng Vĩnh vội đưa nhanh hữu chưởng đánh bật tay phải của Cao Quang ngầm dùng thuật truyền âm, sẽ mắng:

- Võ công của lão hơn anh em chúng ta gấp bội, tam đệ hành động lỗ mãng như thế chẳng phải là muốn tự chuốc lấy cái khổ?

Chỉ thấy trên gương mặt lão tăng sau giây phút rung động, hốt từ từ mở mắt ra, nói: - Nhị vị thí chủ đã lấy được Tử viêm hoa, đủ chứng tỏ là tính mệnh của lệnh huynh chưa đến nỗi tuyệt. Còn chuyện tìm giống kim vĩ ly ngư lão có thể chỉ rõ đường đi cho nhị vị, nhị vị có lấy được hay không, đối với lão cũng chẳng quan hệ.

- Lão thiền sư đã có lòng chỉ điểm, chúng tôi xin cảm kích lắm rồi.

Lão tăng chậm rãi nói:

- Xin nhị vị lưu tâm, lão nạp chỉ nói có một lần, bất luận nhị vị có nghe rõ hay không cũng không được hỏi, và cho có muốn hỏi, lão nạp cũng không thể lập lại lần thứ hai.

Cao Quang nghĩ bụng:

- Làm gì có chuyện muốn nói thì nói, không nói thì thôi, người cứ nói đi, nếu nghe chưa rõ ta sẽ bắt người nói lại cho xem.

Lão tăng bắt đầu cất giọng trầm trầm:

- Từ đây đi bốn mươi dặm về phía Bắc sẽ gặp hai cây dâu già, đi xuyên qua giữa hai cây dâu già ấy là một lối nhỏ, cây cỏ um tùm, có thể nhận ra dấu vết...

Cao Quang sẽ đăng hắng, cắt đứt câu nói bỏ dở của lão tăng. Lão tăng cao giọng: - Lão nạp có lời nói trước, xin nhị vị không nên hỏi nhiều, chỉ cần xen vào một câu, nhị vị sẽ dẫn lệnh huynh rời khỏi nơi đây lập tức.

Thần sắc trang nghiêm và giọng nói cương quyết của lão tăng, quả nhiên đã làm cho Cao Quang hoảng sợ, không dám xen lời.

Lão tăng chợt mắt lại nói tiếp:

- Có lẽ nhị vị thí chủ cần phải đi độ một tiếng đồng hồ mới đến một ngọn nhai cao chót vót, trên ngọn nhai này có một căn nhà tranh. Bất luận là người trong gian nhà tranh ấy có nhục mạ nhị vị như thế nào đi nữa thì nhị vị cũng không nên sanh chuyện với bọn họ. Sau khi nhị vị vượt qua được mái nhà ấy, đi vòng chừng sáu bảy dặm sẽ lên đến đỉnh núi. Nơi đây có một đầm nước rộng độ chừng năm sáu trượng, trong đầm có nuôi hai con kim vĩ ly ngư, nhưng nhị vị cần nhớ kỹ là không được tham nhiều, chỉ lấy một con rồi phải bỏ đi ngay.

Hoàng Vĩnh rất lấy làm lạ nghĩ bụng:

- Lão hòa thượng này thật là kỳ lạ, nếu kết thù thì đã kết rồi, việc chi lại không nói rõ ra. Lão tăng sẽ chớp chớp con mắt duy nhất tiếp lời:

- Lúc này trời đã khuya, chư vị muốn lên đường ngay thì cứ đi, còn không nên đi nghĩ đi. Hoàng Vĩnh thốt nhiên vòng tay nói: - Anh em chúng tôi ra đi chuyến này, nếu như có điều chi bất trắc xin lão thiền sư chiếu cố đến đại ca của tại hạ.

- Lão nguyện sẽ hết sức trông nom cho lệnh huynh.

- Được một lời hứa của lão thiền sư, dầu có chết anh em chúng tôi cũng yên tâm.

Nói rồi chàng quay người cất bước ra đi. Cao Quang còn nhiều điều thắc mắc, nhưng sợ chần chừ nán lại, sẽ không theo kịp người anh, cho nên cũng đành vội vã bước theo ra. Hai người y theo lời dặn của lão tăng, đi về phía bắc chừng bốn mươi dặm, quả nhiên liền thấy hai cây dâu như đã sống lâu đời lắm rồi. Nhìn giữa hai cây dâu ấy, thấy lờ mờ ẩn hiện có vết chân người đi qua. Hoàng Vĩnh nghĩ bụng:

- Nếu là họa cũng không thể nào tránh được, ta cứ thử tiến lên xem.

Lúc ấy mặt trời đã lên độ ba sào, hai người nối gót nhau, hướng thẳng lên núi. Đúng như lời lão tăng chợt mắt nói, hai người đi được một đổi, liền thấy trên một ngọn nhai mọc cheo leo, lù lù xuất hiện một căn nhà lá, chắn ngay trước mặt hai người.

Căn nhà này lợp tranh, trông rất sơ sài. Bấy giờ, tuy cánh cửa treo mở rộng, nhưng không thấy một bóng người nào. Hai người vừa chột vượt qua, thốt nhiên có một giọng đàn bà sắc lạnh từ trong căn nhà truyền ra, nói: - Nhị vị đến đây với mục đích gì?

Hoàng Vĩnh cố bình tĩnh nói: - Chúng tôi muốn lên núi ngoạn cảnh.

Giọng đàn bà cười nhạt tiếp:

- Nhị vị thật thú, lại còn có lòng dạ để ngoạn cảnh nữa sao?

Hoàng Vĩnh thốt nhớ tới lời dặn dò của lão tăng là đừng cần để ý đến

người trong nhà, cho nên liền nắm tay người em, đi vòng qua phía sau tiếp tục hướng thẳng lên đỉnh núi.

Quảng đường trên này, vì cây cỏ mọc lan tràn, che lấp cả lối đi nên hai người đành phải thi triển khinh công, chạy một hơi lên đến đỉnh núi.

Hoàng Vĩnh ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy có một cái đầm nước, rộng chừng năm sáu trượng. Hai bên đầm, còn thấy có một ngôi nhà đá và một chiếc thuyền con được buộc vào gốc cây tùng ở mé ngoài.

Cao Quang chạy sấn tới, thấy hai cánh cửa đóng chặt, bên ngoài được khóa kỹ, ý chừng người nhà đã đi vắng.

Hoàng Vĩnh đảo mắt nhìn kỹ, chợt phát giác chiếc đầm ấy chỉ sâu chừng ba thước, mặt nước trong xanh, có thể nhìn thấu đáy. Trong đầm có vô số những giống cá lạ mà hầu hết chàng chưa được thấy qua.

Hai người chèo chiếc thuyền con đi dạo quanh đầm, vì chỉ chú trọng tìm loài cá đuôi vàng cho nên không ai còn lòng dạ ngắm cái cảnh những đàn cá đang tung tăng bơi lội đủ màu sắc ấy. Chiếc thuyền vừa đến gần vách núi phía đông, hốt nhiên nước đầm như sâu thẳm. Cùng lúc một con cá toàn thân sắc đỏ, đuôi lông lánh những đường kim tuyến, dài chừng thước, đang nổi trên mặt nước. Hoàng Vĩnh mừng quá, nhưng cũng cố nén, thầm cầu nguyện:

- Mạng đại ca chắc không đến nỗi tuyệt, xin hoàng thiên che chở.

Đột ngột thò tay nhanh nhẹn chụp về phía con cá vẩy đỏ đuôi vàng.

Những tưởng con cá này mình mẩy phải trơn tuột, không thể chụp nắm được, chẳng dè sự việc lại rất đổi bất ngờ. Con cá không động đậy, vẫn nằm ngay đơ trên mặt nước, bị Hoàng Vĩnh bắt rất dễ dàng.

Cao Quang đưa nhanh mắt, phát giác ở ngay đằng cuối thuyền có để một cái thùng gỗ, thuận tay với lấy, múc nước vào nói: - Ném cá vào trong này đi, rồi ta đem theo cái thùng gỗ này về Tiểu thiên vương tự, chắc con cá kim vĩ ly này không đến nỗi chết đâu.

Hoàng Vĩnh đưa mắt nhìn quanh quát nói:

- Lạy trời ở ngôi nhà tranh kia không có phục binh thì hay quá.

Thuyền đã cập bờ. Hoàng Vĩnh cột dây chặt chẽ đầu đó, sẽ giọng bảo Cao Quang: - Ta mở đường, tam đệ giữ thùng cá đi sau, vạn nhất có người xông ra cản đường, ta lo phần nghinh địch, tam đệ phải hết sức nhanh, chạy thật khỏe cho mau đem cá về miếu.

- Tiểu đệ xin ghi nhớ.

Hoàng Vĩnh cẩn thận, sợ gặp phải một trường ác chiến, vội rút soạt trường kiếm đeo sau lưng đi đầu mở đường. Cao Quang bưng thùng

gỗ theo sát. Hốt tốc một thoáng, hai người đã chạy tới gần ngôi nhà tranh. Hốt nhiên một giọng nói the thé của một lão bà từ trong vọng ra quát: - Giỏi thật, các người đi ăn trộm cá, thế mà không sớm cho ta biết qua một tiếng, để tam cũng đi kiếm vài con coi.

Hoàng Vĩnh sẽ giọng dặn Cao Quang:

- Nếu như người này xuất hiện, trong lúc ta giao chiến, tam đệ phải chạy thật nhanh để mặc ta, miễn là tam đệ chạy về được miếu là tốt rồi.

Dặn em xong, Hoàng Vĩnh cao giọng đáp lời đối phương.

- Chúng tôi không được biết lão tiên bối có nhã hứng ấy, nếu được biết sớm, tất chúng tôi đã mời tiên bối cùng đi cho vui.

Giọng nói già cả gạn hỏi:

- Các người đánh cắp mấy con cá thế? Hoàng Vĩnh nghĩ bụng:

- Nghe khẩu khí người đàn bà này chắc cũng có quan hệ nhiều với người nuôi cá ở trên đỉnh núi, thế tất trong lời nói của ta phải dè dặt lắm mới được.

Nghĩ đoạn, chàng chậm rãi đáp: - Bọn tại hạ chỉ lấy có một con. - Tại sao lại chỉ lấy có một con?

- Một con cũng đã đủ dùng rồi, lấy nhiều chẳng hóa ra làm thiệt người lợi cho mình sao? Hốt nhiên nghe tiếng bánh xe lăn, ở giữa ngôi nhà tranh chợt hiện ra một cỗ xe. Trên xe có một bào lão tóc bạc ngời chễm chệ, tay cầm một cây gậy trúc, mái tóc trắng tung bay. Trông cũng có tiên cốt, duy có điều da mặt xanh rớt, như thể lâu ngày không ra ngoài ánh sáng. Im lặng giây lâu, bà lão giơ tả thủ vẫy gọi: - Tới đây để ta xem các người bắt con cá nào của y.

Hoàng Vĩnh mượn dịp quay lại, ngằm dùng thuật truyền âm bảo em:

- Tam đệ hãy coi theo cử động của ta, vạn nhất ta có giao đấu với lão bà ấy, tam đệ phải lên đường ngay.

Cao Quang sẽ dạ, hai người cùng xông lên. Bà lão từ từ trên xe cúi đầu nhìn vào trong thùng nơi tay Cao Quang giây lâu nói: - Con cá đuôi vàng này tuy đẹp, nhưng ngấm cũng không đẹp lắm.

Cao Quang nghĩ bụng:

- Chúng ta chỉ cần dùng nó để cứu mạng đại ca, chứ có để làm cảnh đâu mà cần đẹp. Hoàng Vĩnh đứng bên, ngằm vận công lực đề phòng, chỉ cần bà lão ấy có một cử chỉ nhỏ là sẽ lập tức tấn công.

Nhưng bà lão thốt thờ dài buồn bã:

- Có phải lão hòa thượng chỉ bảo cho các người đến đây? - Lão tiên bối nói vị lão thiên sư ấy?

Hoàng Vĩnh nghe lão bà vừa mở lời đã nói đúng người ngằm chỉ điểm cho mình, không tự chủ được nên chàng mới buộc miệng hỏi

lại.

Bà lão sẽ gật đầu nói:

- Nếu như lão thân đoán không lầm thì đây là lão hòa thượng ở Tiểu thiên vương tự. Hoàng Vĩnh và Cao Quang đều bất giác kinh hoàng sửng sốt. Bà lão lại thờ dài nói tiếp: - Các người khỏi cần thắc mắc về ta...

Lời chưa dứt, thốt quay đầu xe, tiến vào ngôi nhà tranh mắt hút. Sự việc xảy ra thật hết sức bất ngờ, hiển nhiên bà lão không có ý khó dễ với hai người. Hoàng Vĩnh hướng về ngôi nhà tranh, vòng tay nói: - Chúng tôi nguyện tạ dạ tấm lòng tốt của lão tiên bối, ngày sau có dịp tất sẽ đền đáp.

Không đợi lão bà trả lời, chàng vội vã nổi gót theo Cao Quang, chạy như bay về ngôi miếu hoang.

Lão tăng chột mắt vẫn ngồi xếp bằng trên mặt đất. Hoàng Vĩnh khép nép nghiêng mình thi lễ nói: - Lão tiên bối, may mắn bọn vãn bối lấy được con cá đuôi vàng trở về đây.

Lão tăng hé mở con mắt còn sót, chậm rãi nói: - Đưa cho lão tăng xem thử.

Ý câu nói, dường như vẫn chưa tin hẳn. Cao Quang bưng chiếc thùng gỗ lên nói: - Thỉnh lão thiền sư coi qua.

Lão tăng đưa mắt nhìn vào trong thùng gỗ giây lâu mới nói: - Quả nhiên là nó...

Đưa ánh mắt sang hai người, tiếp lời:

- Các người hẳn lui ra ngoài ngôi miếu này, tìm một nơi địa thế cao ráo, có thể nhìn thấy khắp chung quanh, nếu như phát giác có người tới đây, mau vào cho lão tăng biết.

Hoàng Vĩnh sẽ dạ, nói: - Bọn tại hạ xin cáo biệt.

Cao Quang ghé tai người anh, bảo nhỏ:

- Đột ngột lão hòa thượng này lại có vẻ khẩn trương lạ! Hoàng Vĩnh sẽ nói:

- Có lẽ lão quan hệ nhiều với con cá đuôi vàng chúng ta mới lấy được...

- Phải đấy, vì chẳng thế sao bà lão trong ngôi nhà tranh lại đoán ra được lão hòa thượng này đã chỉ đường cho chúng ta, hà huống lại là người mất cá.

- Ta cứ sớm giết nó để chữa trị cho đại ca, thì dù cho người ấy có đến cũng không làm gì được.

Đang khi ấy, từ xa thốt thấy có một đám bụi mờ bay cuốn tới, Hoàng Vĩnh hốt hoảng bảo vội: - Mau lên, chúng ta phải ngăn kẻ đó lại, không cho y tiến vào trong miếu.

Hoàng Vĩnh băng nhanh qua đường, núp sau một gốc cây lớn, Cao Quang cũng chọn một gốc đại thụ khác, hai người giăng thành hai thế gọng kìm.

Đám bụi mỗi lúc một gần, từ từ hiện ra một con tuấn mã toàn thân trắng mượt như tuyết, chỉ trừ đôi mắt hung nâu. Nhìn người trên ngựa, Hoàng Vĩnh và Cao Quang càng thêm sửng sốt, đây là một thiếu nữ vận kinh trang màu xanh.

Thiếu nữ gò cương, cho ngựa đi thông thả về lối cửa sau ngôi hoang miếu. Hoàng Vĩnh sẽ đằng hắng, từ sau gốc cây nháy vút ra, đứng chặn giữa đường. Lục y thiếu nữ ghì chặt cương cho ngựa dừng hẳn lại, lạnh lùng nói: - Các hạ là ai? Vô duyên vô cớ tại sao lại cản đường ta?

Hoàng Vĩnh ngẩn người, nghĩ bụng:

- Nàng nói cũng phải, nhưng ta quyết không để cho nàng xông vào trong miếu, làm chậm trễ việc chữa trị đại ca.

Nghĩ đoạn, chàng đằng hắng nói:

- Cô nương từ đâu tới và đến tòa miếu hoang này với mục đích gì? Lục y thiếu nữ khẽ cau đôi mày liễu, rồi dường như cố nén giận, liếc xéo Hoàng Vĩnh: - Ngôi miếu này phải chăng là Tiểu thiên vương tự chăng?

- Đúng thế!

Trên gương mặt lạnh như sương của thiếu nữ áo xanh thoáng điểm một nụ cười, nàng nói: - Các hạ là người trong miếu?

Hoàng Vĩnh dẫu là người có kiến thức quảng bác, nhất thời cũng không sao đoán được lai lịch của đối phương, nhưng thấy thiếu nữ tươi cười, không có vẻ ác ý, liền nghĩ bụng: - Được rồi, ta cứ nhận là người trong miếu xem sao?

Nghĩ vậy bèn nói: - Phải, thế thì có sao?

Lục y thiếu nữ mỉm cười đổi giọng:

- Huynh đài xưng hô với Khổ hạnh đại sư như thế nào? Hoàng Vĩnh nghĩ bụng:

- Khổ Hạnh đại sư chắc là lão tăng chột mắt ấy, xem chừng thiếu nữ này đối với lão tăng thập phần kính trọng, ta hắng thử gạt nàng một phen.

Thong thả nói:

- Xin cô nương cho biết quý danh?

- Tiểu muội Trương Ngọc Giao, vâng lời phụ mẫu đến thăm Khổ Hạnh đại sư, mong được huynh đài thông báo hộ một tiếng, tiểu muội xin cảm kích lắm.

Hoàng Vĩnh vốn vã nói:

- Chết thật, thế ra là Trương cô nương, tại hạ cam thất kính. Trương Ngọc Giao chớp chớp mắt nói: - Tiểu muội chưa thỉnh giáo quý danh của huynh đài? - Tại hạ Hoàng Vĩnh.

- Xin phiền Hoàng huynh thông báo hộ với Khổ Hạnh thiền sư, có tiểu muội bốn ba ngàn dặm tới đây, mong được cầu kiến người.

Hoàng Vĩnh trầm suy tính:

- Lúc này lão tăng ấy đang chữa thương cho đại ca, ta cần tìm cách kéo dài thời gian mới được.

Giả bộ nhú mày chàng nói: - Cô nương tới không đúng lúc rồi. - Tại sao lại không đúng lúc?

- Bởi vì bây giờ là lúc đại sư đang tọa thiền, không ai được vào quấy rầy.

Trương Ngọc Giao quả là một người thông minh tuyệt thế, vừa nghe khẩu khí của Hoàng Vĩnh, liền hỏi vội: - Hoàng huynh là gì của Khổ Hạnh đại sư?

Hoàng Vĩnh biết đã lỡ lời, vội nói lấp:

- Tại hạ đội ơn đại sư chữa thương mới bảo toàn tính mạng cho nên, xin nguyện ở lại đây để trông nom môn hộ cho lão nhân gia.

Trương Ngọc Giao mỉm cười nói:

- Thì ra thế, tiểu muội còn nhỏ nên chưa lần nào có duyên được bái kiến từ nhan của đại sư, nhưng tiểu muội vẫn thường nghe phụ mẫu nhắc đến cái thuật chữa bệnh của đại sư, thật phải nói là một tay thần y có một không hai.

Hoàng Vĩnh cũng nhanh nhẩu nói:

- Phải đấy, phải đấy, cái tài y đạo của đại sư đáng gọi là đệ nhất trong võ lâm hiện nay. - Ngày xưa, phụ mẫu của tiểu muội cũng từng được ân cứu mạng của đại sư nên lần này, tiểu muội vượt ngàn dặm đến đây là muốn thay mặt phụ mẫu dâng lên lão thiền sư chút quà mọn, gọi là tỏ tấm lòng kính mộ bấy lâu.

Hoàng Vĩnh nghĩ bụng:

- Nếu như ta không tiếp chuyện, tất nàng sẽ ngờ, nhưng thiếu nữ này thông minh lắm, ta phải dè dặt ứng phó mới được.

Nghĩ đoạn, chậm rãi nói:

- Theo tại hạ được biết, Khổ Hạnh đại sư chắc không chịu nhận lễ của người đâu.

- Đại sư là bậc thế ngoại cao nhân, có lý nào tiểu muội dám biếu tặng nhân lễ vật phạm tục. Hoàng Vĩnh động tính hiếu hỏi: - Thế chẳng hay Trương cô nương định biếu lão thiền sư vật gì?

- Số là phụ mẫu của tiểu muội có hái được ba vị thuốc lạ, cho nên mới sai tiểu muội đem dâng đại sư...

Ngừng lại giây lâu, tiếp:

- Vốn ra, song thân của tiểu muội cũng muốn thân hành tới đây để tận tay dâng lên cho đạo sĩ, nhưng vì lúc phụ mẫu hái thuốc, bất ngờ gặp phải con trăn độc trông giữ linh vật ấy, phải vất vả sau hồi lâu giao chiến, song thân mới hạ được con vật ấy, nên cũng cần nghỉ dưỡng thương, vì đây gia phụ mới sai tiểu muội đến đây một mình. Hoàng Vĩnh ngược mắt nhìn trời, nghĩ bụng: - Thật là hổ thẹn.

Ngọc Giao trầm ngâm giây lâu, sẽ hỏi:

- Hoàng huynh, không hiểu đại sư còn tọa thiền đến bao giờ mới có thể tiếp khách nhân? Hoàng Vĩnh đảo mắt nhìn sang lục y thiếu nữ, chỉ thấy nàng dung mạo đoan trang, tư phong trác tuyệt, khiến người không dám nhìn lâu, nghĩ bụng: - Thật là vưu vật thế gian.

Thì ra, hai người tuy nói chuyện lâu, nhưng Hoàng Vĩnh vẫn chưa hề đưa mắt nhìn kỹ, bây giờ sau giây lâu ngắm thiếu nữ, mới nhận ra Trương Ngọc Giao là một giai nhân tuyệt thế.

Chàng mãi suy tư đến quên bằng cả đáp lời đối phương. Thốt nhiên Ngọc Giao sẽ thở dài nói: - Hoàng huynh, chết thật, tiểu muội lại quên khuấy mất lời dặn bảo của phụ mẫu rồi.

- Lệnh tôn, lệnh đường dặn bảo gì thế?

- Lúc tiểu muội dời khỏi nhà, phụ mẫu đã dặn đi dặn lại là khi nói chuyện với người lạ cần phải giữ vẻ đoan trang không được cười đùa cợt nhả.

- Lệnh tôn và lệnh đường nói rất phải.

- Có điều, đáng tiếc là cái bệnh hay cười của tiểu muội khó sửa lắm, cứ vô tình không nhớ lại cười ngay.

- Phụ mẫu có dạy bảo con, mới là thật ý thương con, cô nương nên nghe lời của lệnh tôn và lệnh đường mới phải.

- Được rồi, giờ thì Hoàng huynh có thể quay đầu lại, tiểu muội sẽ không cười nữa đâu. Hoàng Vĩnh thông thả quay lại, yên lặng chờ đợi. Ngọc Giao cau mày tiếp:

- Hoàng huynh vẫn chưa đáp lời tiểu muội? Hoàng Vĩnh sớm đã quên bằng: - Cô nương hỏi cái gì?

Ngọc Giao không nén được, chực bật cười, nhưng cố giữ lại vẻ lạnh lùng nói: - Tiểu muội muốn hỏi lúc nào Khổ Hạnh đại sư mới tọa thiền xong?

Hoàng Vĩnh trầm ngâm giây lâu nói:

- Chắc là không lâu nữa đâu, xin phiền cô nương ngồi đợi ở đây một lát.

- Không sao, tiểu muội hiện không có việc gì quan trọng, nên dù có đợi đến nửa ngày một đêm cũng được.

Quả nhiên, nàng liền ngồi xếp bằng tròn trên mặt đất. Hoàng Vĩnh tư lự:

- Hiện tại ta đã tạm cầm chân được y thị, nhưng không biết lão tăng chốt mắt ấy phải bao lâu mới chữa xong thương thế cho đại ca? Cao Quang ẩn thân sau một gốc cây đại thụ cách đây hơn trượng, mắt thấy Hoàng Vĩnh đã thuyết phục được lục y thiếu nữ, rất lấy làm bội phục, nghĩ bụng: - Chuyện này như nếu đổi là Cao lão tam ta, chắc này giờ đã có trận giao chiến ác liệt rồi.

Nghĩ đoạn, thung thủng lùi về phía sau. Ngọc Giao hai tai thập phần linh mẫn, cử động của Cao Quang tuy rất dè dặt nhưng vẫn làm kinh động đến nàng. Chỉ nghe nàng sẽ giọng nói:

- Hoàng huynh, đằng sau chúng ta về phía trái có người, có lẽ y ở cách chúng ta ngoài một trượng.

Hoàng Vĩnh giật nảy mình, nghĩ bụng:

- Thiếu nữ này võ công thật kinh nhân, chẳng những có thể phát giác có người ẩn núp mà khoảng cách, phương vị đều định lượng được, không sai mấy may, riêng điểm đó ta không thể nào bì kịp rồi.

Ngọc Giao lại sẽ giọng tiếp:

- Người ấy đang lùi vào trong miếu, Hoàng huynh có cần tiểu muội phải ra tay bắt sống y không?

Giọng nói rất tự nhiên, tựa như thập phần tin tưởng ở mình. Hoàng Vĩnh hốt hoảng nói:

- Cô nương đừng nên xuất thủ, vì người ấy cũng như tại hạ, đều là người trong Tiểu thiên vương tự này cả.

- Nếu không phải tiểu muội có chút nể vị, đã không để cho y tự do bỏ chạy như thế, và cũng chẳng cần phải thương lượng với Hoàng huynh...

Hốt ngừng giây lâu, nàng miệng lẩm bẩm: - Thật là lạ!

Hoàng Vĩnh lo ngại nghĩ bụng:

- Bậy thật, thiếu nữ này thông minh như thế, chưa chừng đã bị nàng phát giác rồi. Ngầm chuẩn bị, chàng gặng hỏi: - Cô nương nói gì thế? Tiểu muội có nghe phụ mẫu bảo là trong Tiểu thiên vương tự này, trừ Khổ Hạnh đại sư ra, không còn người nào, ngay cả vị hương hỏa đạo nhân. Nhưng khi đến đây, chẳng những tiểu muội đã gặp Hoàng huynh, mà trong miếu cũng còn có người nữa. Tiểu muội tin là phụ mẫu quyết không lừa gạt tiểu muội, đây không phải là chuyện đáng lạ lắm sao?

Đôi mắt trở nên sáng quắc, chăm chăm nhìn đối phương. Hoàng Vĩnh cố trấn tĩnh nói: - Lệnh tôn không gạt cô nương và tại hạ cũng hoàn toàn nói thật cả.

Ngọc Giao chớp chớp mắt nói: - Xin Hoàng huynh cho biết vì sao?

- Lệnh tôn, lệnh đường tới Tiểu thiên vương tự này lúc nào tại hạ tuy không biết nhưng thiết nghĩ phải là chuyện cách đây lâu lắm?

Ngọc Giao mấp máy đôi môi, muốn nói lại thôi. Hoàng Vĩnh nghĩ bụng: - Con a đầu này không những thông minh tuyệt vời, lại còn cơ trí lắm! Đẳng hắng một tiếng, Hoàng Vĩnh chậm rãi tiếp lời:

- Khi ấy, chuyện Khổ Hạnh đại sư đi ẩn cư ở đây chưa người nào được biết, ngoại trừ vài vị võ lâm cao thủ. Cho nên nơi này xưa nay vắng vẻ, hiu quạnh, một năm không được đến vài ba người khách.

- Giờ đây đột ngột sao lại lắm người tới thế? Hoàng Vĩnh chợt dạ nghĩ bụng: - A đầu lợi hại thật, ta mà lắm lời tất sẽ lộ ngay. Giữ vẻ bình tĩnh, chàng nói tiếp:

- Mấy năm nay, cái tin đại sư ở đây, không biết vì lẽ nào lại bị tiết lộ ra ngoài, bởi thế thỉnh thoảng lại có người thọ trọng thương tìm đến. Đạo sĩ thấy bọn người ấy thương thế quá nặng, không nỡ nhắm mắt làm ngơ, cho nên chẳng mấy chốc, ngôi Tiểu thiên vương tự này người lui tới tấp nập như ngày hội.

- Nếu vậy, người vừa rồi chắc cũng là người ở trong miếu này? - Trong tiểu thiên vương tự, ngoại trừ lão tăng và tại hạ, còn có hai... Ngừng lại một chút, chàng tiếp:

- Xin cô nương ngồi đợi giây lát, tại hạ trở vào trong xem qua, rồi sẽ ra cho cô nương biết... - Được, Hoàng huynh cứ tùy tiện, tiểu muội ở đây chờ.

- Tại hạ sẽ trở ra ngay.

Quay người, chàng vừa cất bước bỏ đi, vừa nghĩ bụng.

- Thời gian này giờ cũng chẳng phải là ngắn ngủi, không hiểu thương thế đại ca ra sao rồi? Tiến vào hậu viện, chỉ thấy Thiếu Bạch ngồi xếp bằng tròn, nhắm mắt điều tức, còn Cao Quang đang đứng canh nơi cửa. Hoàng Vĩnh sẽ giọng nói:

- Tam đệ, lão thiên sư ấy đi đâu rồi? Cao Quang chưa đáp ngay, mỉm cười hỏi: - Nhị ca và vị cô nương đó nói chuyện vui chứ?

- Tam đệ đừng nói nhảm nữa, mau mau cho biết thiên sư ấy đã đi đâu? - Lão xuống bếp, và bảo đệ đứng ở đây canh chừng cho đại ca. Hoàng Vĩnh nghĩ bụng:

- Trương cô nương ngàn dặm tới đây, ta đã nói khéo cầm chân, nhưng cũng thông báo cho lão tăng một tiếng mới phải. Tất tả chạy xuống nhà bếp. Nơi đây, không còn thấy tung tích của lão tăng đâu nữa. Đảo mắt chỉ thấy mờ mờ có một mảnh giấy trắng tinh đặt trên vung một cái nồi đất ở trong xó tối.

Biết có chuyện lạ, Hoàng Vĩnh chụp nhanh mảnh giấy, thấy có ghi:
- Trong nồi có một bát canh cá, ăn xong hãy dùng đến được lực của Tử viêm hoa để giải trừ chất hàn độc trên người của quý hữu, chắc chắn với một nội công thâm hậu của quý hữu, nội trong ba hôm sẽ bình phục ngay. Nhưng trong ba hôm ấy, cần nhất không được nổi giận hoặc động thủ với ai. Lão nạp vốn thích thanh tĩnh, nơi này đã bị các người đến quấy, lão nạp đành khăn gói tìm chỗ khác nương thân.

Bên dưới không có tên người viết, cũng không thấy nói đến hành tung của lão tăng. Mở vung nồi ra, quả nhiên bên trong có một bát canh vừa mới nấu, hơi nóng ngun ngút bốc lên.

Hoàng Vĩnh vội bưng bát canh, chạy nhanh về phía hậu điện sẽ giọng hỏi Cao Quang: - Đại ca tỉnh chưa?

Cao Quang chưa kịp đáp, Thiếu Bạch đã hốt mở mắt nói lớn: - Chuyện gì thế?

Hoàng Vĩnh giục vội:

- Đại ca hãy mau uống cái này, tiểu đệ có chuyện cần nói. Thiếu Bạch đỡ lấy bát canh, uống một hơi cạn sạch, nói: - Chuyện gì, cứ nói đi.

Hoàng Vĩnh cầm mảnh giấy lão tăng để lại, dang hai tay nói: - Xin đại ca hãy xem cái này.

Thiếu Bạch tiếp lấy mảnh giấy, coi qua một lượt, khẽ thở dài:

- Ôi, chúng ta đến làm rộn người, nên không trách được người phải để giấy ra đi, hơn nữa, cứ với công phu tu vi của người, chỉ sợ rằng không sống chung được với hạng người phạm tục chúng ta!

Hoàng Vĩnh ngần ngại, mãi lâu sau mới nói:

- Hiện tại, có một chuyện khiến tại hạ thấy khó xử quá! - Chuyện gì mà lạ thế?

Hoàng Vĩnh thở dài, đem câu chuyện nói khéo cảm chân Ngọc Giao thế nào, thuật kỹ lại một lượt. Thiếu Bạch trầm ngâm giây lâu nói:

- Nhị đệ tuy không phải nói dối hoàn toàn, nhưng vẫn có rất nhiều chi tiết do mình bịa đặt, cho nên, câu chuyện này chỉ sợ khó thanh minh lắm đấy!

- Chính vì thế tiểu đệ mới cảm thấy áy ngại, nhưng khi ấy bởi tình thế bất buộc, đệ đành phải tùy cơ ứng biến, chẳng dè lão thiên sư ấy lại đột ngột để giấy mà bỏ đi.

- Thiếu nữ ấy không phải là kinh địch của ta, tất cũng không nên dùng thủ đoạn với nàng, vì đường đường là một nam tử, có lý đâu lại đi gạt gẫm hạng nữ lưu. Bây giờ cách hay nhất là ta nên nói rõ cho nàng biết chuyện.

- Thiếu nữ này thông minh lắm, chỉ vì tính khí ngậy thơ, nói rõ ý mình nên chi đệ mới khôn khéo cầm chân được, nếu không dù có muốn gạt cũng còn khó.

Cao Quang hốt xen vào nói:

- Nhị vị huynh trưởng bắt tất phải lo lắng, lão hòa thượng đã để thơ bỏ đi, sao ta không thể nổi gót theo người?

Thiếu Bạch lắc đầu, cao giọng:

- Không được, trước đã dùng lời ngăn khéo, nay nếu như lại bỏ đi, chẳng những sẽ bị nàng chửi rủa và biết đâu còn làm lỡ việc người ta.

- Nếu như giải thích cho thiếu nữ biết, nàng không chịu tin, thì không phải là chúng ta tự chuốc lấy cái phiền sao?

Hoàng Vĩnh xen lời:

- Đứng đây, tam đệ hãy hộ tống đại ca đi trước, còn chuyện nơi này cứ để một mình đệ đối phó đủ rồi.

Thiếu Bạch xua tay nói:

- Không được, vạn nhất nhị đệ với nàng có xảy ra tranh chấp, tất sẽ khó tránh được một trường ác chiến, có phải còn làm tăng thêm cho tiểu đệ một gánh nặng nữa không?

Cao Quang cũng tán đồng, xen lời:

- Nhị ca nói phải, đại ca nên sớm rời khỏi chốn này. Hoàng Vĩnh nhanh miệng giục:

- Tam đệ mau mau hộ tống đại ca đi thôi, ta ở lại đây một mình đối phó với vị cô nương ấy, tất cũng dễ xoay xở hơn nhiều.

Thiếu Bạch sẽ thở dài, nghĩ bụng:

- Đứng lắm, ta đã không còn sức làm gì, có ở lại đây cũng chỉ tăng thêm mối lo cho nhị đệ, thà là bỏ đi trước.

Nghĩ đoạn, Thiếu Bạch bèn nói: - Thật xin phiền đến nhị vị hiền đệ.

Cao Quang nghĩ ngợi giây lâu nói:

- Lão nhị, chúng tôi hành tung bất định, nhưng ở mỗi góc quanh đệ sẽ để lại ám hiệu, huynh cứ theo đó mà tìm, tất thể nào cũng gặp.

Thiếu Bạch lại nhìn Hoàng Vĩnh, thở dài:

- Suy cho cùng, câu chuyện cũng do ở ngu huynh... Hoàng Vĩnh vội vã ngắt lời: - Đây không thể trách lỗi ở đại ca.

- Nhị đệ hãy thận trọng!

Nói xong Thiếu Bạch cất bước bỏ đi, Cao Quang cũng lật đật chạy theo sau, Hoàng Vĩnh đôi mắt nhìn theo bóng hai người cho đến lúc khuất hẳn mới thông thả rảo bước ra sau chùa.

Quả nhiên Ngọc Giao vẫn còn người yên chỗ cũ. Hoàng Vĩnh đang háng gọi: - Trương cô nương!

Ngọc Giao ngẩng đầu lên, nhận ra là Hoàng Vĩnh vội hỏi: - Khổ Hạnh đại sư đã tỉnh chưa?

- Đại sư đi thăm bạn rồi, không có ở trong miếu. Ngọc Giao ngẩng người, nói: - Người đi thăm bạn ở đâu?

- Điều đó tại hạ cũng chưa kịp hỏi qua.

- Thế lúc nào người mới trở về, có khi người lại đi luôn đến năm bảy bữa đấy! Ngọc Giao đứng dậy, chạy vút qua mặt Hoàng Vĩnh, lẳng lặng tiến vào trong miếu. Hoàng Vĩnh biết rõ hiện giờ trong miếu, ngoài mình ra không còn người nào khác, dù để cho Ngọc Giao xông vào cũng chẳng sao. Cho nên chàng vẫn tảng lờ, ung dung nổi gót theo sau.

Đến cửa miếu, Ngọc Giao chợt quay đầu lại, sẽ giọng hỏi:

- Hoàng huynh, tiểu muội muốn vào xem trong miếu, không biết Hoàng huynh có cho phép? - Trương cô nương cứ vào!

Ngọc Giao lách nhanh qua cổng, quan sát giây lâu bỗng hỏi: - Khổ Hạnh đại sư xưa nay ngụ ở phòng nào?

Hoàng Vĩnh giật nảy mình nghĩ bụng:

- Bọn ta từ lúc gặp lão tăng, vẫn chỉ thấy lão quanh quẩn trong đại điện chứ biết lão ngủ ở phòng nào đâu, thật là lắc léo!

Tuy nhiên chàng vẫn trấn tĩnh, nói nhanh:

- Lão thiền sư vẫn ở trong phòng đằng sau hậu điện.

Ngọc Giao lẳng lặng đi vòng khắp miếu. Sau cùng trở lại gian đại điện nói: - Tại sao không thấy phòng ngủ của Hoàng huynh đâu cả?

- Cô nương khỏi thắc mắc, tại hạ ngủ chỗ nào cũng được! - Hoàng huynh hẳn vẫn ở nơi này chờ đại sư về?

- Tại hạ thường ngủ nhờ trong ngôi miếu này. Tất là phải đợi lão thiền sư trở lại.

Ngọc Giao hốt cười lạt, đảo nhanh hữu thủ chụp tới mạch cổ tay Hoàng Vĩnh. Chiêu này thoáng mau như chớp, nhưng may mắn, Hoàng Vĩnh đã sớm đề phòng, cho nên vừa thấy cổ tay đối phương sẽ động, thân hình chàng đã vút sang bên.

Ngọc Giao thấy hụt chiêu đầu, liền chạy sấn tới, tung bồi một chưởng. Hoàng Vĩnh hốt hoảng tránh thoát, cao giọng nói: - Trương cô nương sao lại xuất thủ như thế?

Ngọc Giao cười nhạt nói: - Người cũng không thể chạy...

Ngừng tay, lùi lại hai bước nàng tiếp lời:

- Người cho ta là đứa trẻ lên ba hay sao? Chỉ có mù hai mắt, ta mới nhầm người là người tốt thôi!

Hoàng Vĩnh chợt dạ, nghĩ bụng:

- Không hiểu do đâu y thị lại nhận ra được chân tướng của ta? Vẫn

giữ điềm tĩnh, chàng nói: - Có chuyện gì, xin cô nương nói rõ hơn chút nữa!

- Tòa miếu này, ngoại trừ gian đại điện còn có hai phòng đủ cho khách nhân nghỉ tạm, người đã thường ngủ trong miếu này, tại sao không thấy chiếc chiếu nào...

Nói đến đây, nàng gần giọng tiếp:

- Sự thực người là ai? Có quan hệ gì cùng Khổ Hạnh đại sư, hãy nói cho thật. Nếu như có một chữ nào dối trá, đừng trách ta vô tình hạ thủ chẳng nương tay!

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 17

Đại náo thiên vương tự

Hoàng Vĩnh ngân ngữ hỏi:

- Lệnh tôn, lệnh đường sai cô nương đến đây cầu kiến Khổ Hạnh đại sư chắc cũng phải tả cho cô nương diện mạo của đại sư chứ?

- Tất nhiên.

- Hay lắm, cô nương đã hoài nghi tại hạ không biết đại sư, tại hạ xin nói hình mạo của người ra, so với những điều cô nương ghi nhớ, xem có điểm nào không đúng?

Ngọc Giao thoảng nghĩ giây lâu nói: - Được, người cứ nói đi!

- Khổ Hạnh đại sư tuổi gần bảy mươi, bị hư một mắt, đúng không?

Ngọc Giao giật mình nghĩ bụng: - Đúng thế, chắc là y có quen biết thật với đại sư!

Hoàng Vĩnh sẽ đăng hắng tiếp lời:

- Lão thiền sư thích thanh tĩnh lắm, cho nên mới chọn nơi hoang vắng này ẩn cư, xa lánh trần tục. Nhưng mấy năm gần đây, các nhân vật võ lâm biết được chỗ ẩn cư, tới thăm viếng mỗi lúc một đông, nên người bảo tại hạ, người muốn rời ngay nơi này, không ở thêm ngày nào...

Ngọc Giao thốt ngất lời nói:

- Người đã biết được đại sư bỏ đi, sao không chịu nói cho ta hay sớm?

- Lúc tại hạ ngăn cản cô nương, thật tình tại hạ không biết lão nhân gia đã bỏ đi. - Nói thế thì trước đây một giờ, đại sư vẫn còn ở trong miếu?

- Phải, bởi vì gần đây thường có khách đến thăm, lại vào lúc lão nhân gia tọa thiền, quá nhiều sự thanh tu, cho nên mỗi khi tới giờ người tĩnh tọa, tại hạ phải đi tuần quanh miếu để ngăn khách vào thăm. Tại hạ vừa mới từ trong ra thì gặp phải cô nương, bấy giờ lão nhân gia vẫn còn trong miếu. Ôi! Nếu biết sớm như thế tại hạ không ngăn cản cô nương làm chi!

Ngọc Giao sẽ thở dài đáp:

- „y cũng không thể trách người được!

Dường như nhớ ra một chuyện gì quan hệ, nàng vội tiếp:

- Ban nãy, lúc ta đang nói chuyện có một người bỏ chạy vào trong miếu, tiểu muội chực ra tay bắt sống nhưng Hoàng huynh đã ngăn lại, không hiểu người ấy đi đâu rồi?

Hoàng Vĩnh cố ra vẻ nghĩ ngợi: - Có lẽ là y đã đi cùng với đại sư. - Khổ Hạnh đại sư võ công ra sao?

- Lão nhân gia chưa từng biểu lộ võ công nhưng cứ theo sự dò ngẫm của tại hạ, võ công của người thật đã đến mức tuyệt đỉnh.

- Gia phụ từng có nói, đại sư là một vị cao tăng đặc đạo, theo như ngu kiến của tiểu muội, người bỏ đi chắc là không muốn gặp mặt tiểu muội.

- Cái đó tại hạ không được rõ.

- Hoàng huynh ở trong ngôi miếu này đã lâu, có khi nào Hoàng huynh thấy nữ khách tới thăm?

- Chưa bao giờ!

- Có những vị Phật môn cao tăng, không muốn tiếp kiến phụ nữ, không biết lời ấy đúng hay sai?

Hoàng Vĩnh thoáng nghĩ nói:

- Điều này tại hạ chưa từng nghe đại sư nói đến.

- Tiểu muội từ ngàn dặm xa xôi tới đây, không được đại sư tiếp kiến, đành phải trở về. Ngày sau Hoàng huynh có gặp người, xin chuyển hộ một câu, nếu không phải vì khó trái lời phụ mẫu, Ngọc Giao này chắc đã sấm thiêu hủy Thiên vương tự rồi!

Thấy gương mặt đối phương bưng bưng lửa giận, Hoàng Vĩnh nghĩ bụng:

- Nàng vượt ngàn dặm tới đây, lại không được gặp đại sư, tất là phải tức lắm. Thiếu nữ này võ công chẳng vừa, nếu như chọc giận nàng động thủ chỉ sợ sẽ bất lợi nhiều cho ta.

Ngọc Giao chợt đổi giọng gay gắt:

- Họ Hoàng kia, Khổ Hạnh đại sư đã chịu để người ở lại đây, hẳn người phải là môn hạ? Hoàng Vĩnh nghĩ bụng: - Nàng không được gặp đại sư, cho nên mới giận dữ thế, chứ nhưng đối với lão tăng,

hình như nàng vẫn còn kính nể lắm. Hòa thượng ấy đã cứu mạng đại ca, cho dù có gọi lão bằng sư phụ, cũng không phải là quá.

Cho nên chàng bèn nói:

- Tại hạ tuy không phải là môn hạ của đại sư, nhưng đã từng thọ ơn người chỉ giáo rất nhiều, nên tuy không có danh phận sư đồ nhưng cũng có mối dây tình cảm.

Ngọc Giao hốt cười nhạt nói: - Thế thì tốt lắm!

Đột nhiên tung ra một chưởng, mau lẹ cùng cực. Hoàng Vĩnh lùi nhanh hai bước hốt hoảng nói: - Cô nương, tại sao...

Ngọc Giao như vẫn chưa nghe thấy, song chưởng của nàng múa tít tới tấp tấn công. Hoàng Vĩnh túng thế, đành phải vung chưởng chống trả.

Qua được vài chiêu, Hoàng Vĩnh mới hiểu là gặp phải tay kinh địch. Chỉ cảm thấy chiêu thuật của đối phương càng lúc càng kỳ ảo, khó bề đương cự nổi.

Thoáng mắt, hai người đã giao đấu được hơn hai mươi hiệp. Ngọc Giao bỗng cười nhạt, lạnh lùng nói: - Quả nhiên võ công khá lắm! Chưởng thế xoay vần, cuồng phong ào ào tiến nhanh về phía đối thủ, Hoàng Vĩnh cảm thấy chiêu thuật của đối phương mỗi lúc một thêm khó đỡ. Kinh lực của nàng lại càng lúc càng mạnh, cho nên, đang khi bối rối, hốt trúng phải một chỉ ngay thiên huyệt huyệt bên tay phải. Tay phải vừa mất tác dụng, sự chống đỡ lại càng thêm khó khăn. Hoàng Vĩnh gắng gượng cầm cự được ba hiệp nữa, liền bị đối phương liên tiếp điểm trúng hai huyệt Phù bạch nơi tay trái và Bộ lang ở trước ngực.

Ngọc Giao thấy Hoàng Vĩnh đã mất hết sức kháng cự bèn dừng tay gần giọng:

- Người là người mà Khổ Hạnh lão hòa thượng yêu thích nên ta mới mượn người đánh tiếng với lão là phụ mẫu ta thọ ơn cứu mạng của lão là một chuyện, còn lão coi thường ta lại là chuyện khác. Lão đã không chịu tiếp kiến ta thì linh dược này ta cũng không thêm tặng lão nữa. Phần người nếu như còn nhớ cái hận ngày hôm nay thì cứ việc tìm ta thanh toán!

Nói xong nàng rút người lên, chớp mắt đã mất dạng.

Hoàng Vĩnh mắt thấy Ngọc Giao thoáng đã mất bóng, giận sôi người, nghĩ bụng:

- Hoàng Vĩnh bị hạ dưới tay một thiếu nữ chưa đầy ba mươi hiệp, còn làm được trò trống gì, anh hùng hảo hán chi nữa!

Buồn bực ngồi xuống, vận khí điều tức. Hai cánh tay đã mất tác dụng, tuy chân còn cử động được nhưng một thân võ công chắc là

phế bỏ từ đây. Thốt nhiên có một giọng nói to lớn truyền tới: - Hay cho lão hòa thượng, thừa lúc ta vắng mặt, đã ăn trộm cá của ta. Nếu như ngày hôm nay không trả cá lại cho lão phu, ta sẽ thiêu hủy cái ngôi miếu tàn của người ra tro bụi cho xem.

Biển chưa lặng, sóng lại dâng. Hoàng Vĩnh đã bị điểm huyết đạo, võ công không còn thi thố được nữa, đành nhắm mắt ngồi dựa vào bàn thờ, giả bộ ngủ say.

Người lạ gọi mấy tiếng, không nghe thấy có tiếng đáp, vội cất bước tiến vào trong điện. Hoàng Vĩnh sẽ mở mắt, thấy người ấy tuổi độ lục tuần, râu bạc buông tới ngực, mình mặc áo đen, đầu đội nón lá trắng, tay cầm một cái cần câu, vác trên lưng một cái lưới đánh cá, hai mắt trợn tròn, tỏ vẻ giận đến cực điểm. Hoàng Vĩnh vội vã nhắm mắt làm như đang ngủ.

Lão nhân sẽ vung cần. Sợi dây câu liền bay vút tới, đồng thời một lưới câu cá chùng hơn tấc móc ngay vào ngực áo trước ngực của Hoàng Vĩnh. Lão lớn giọng quát:

- Tiểu tử, mau tỉnh lại đi! Đừng chọc lão phu phải tức giận, ta sẽ ném người ra khỏi đại điện bây giờ.

Hoàng Vĩnh nghĩ bụng:

- Hoàn cảnh này thật hiểm ác vô cùng, lão này không hiểu vì sao lại bắt thần đến đây. Về mặt đây sát khí như thế, nếu không khéo ứng phó, tất khó khỏi mang họa vào thân.

Hé mắt, nhìn chiếc lưới câu bạc móc ở trên ngực nói: - Lão trượng có điều chi chỉ dạy?

Lão nhân áo đen sẽ nhắc chiếc cần trong tay, lưới câu bạc nhanh nhẹn bay vút khỏi áo đối phương, nói: - Lão hòa thượng đi đâu rồi?

Hoàng Vĩnh sững sốt hỏi lại: - Lão hòa thượng nào?

- Thì là lão hòa thượng ở trong ngôi miếu này chứ còn ai! Nếu như tiểu tử người không quen biết lão tại sao lại vào trong miếu này được.

Hoàng Vĩnh nghĩ bụng:

- Tình thế đã cấp bách, ta thử gạt lão một phen! Rồi chàng thông thả nói:

- Tại hạ tiện đường qua đây, chực ghé lại nghỉ chân, thốt gặp phải một vị cô nương bướng bỉnh mới sanh chuyện...

Hắc y lão tẩu ngắt lời nói:

- Tiểu tử, thế rồi người bại hay thắng? Hoàng Vĩnh đỏ bừng mặt, ấp úng nói: - Tại hạ bị bại.

Hắc y lão tẩu hốt đổi giọng giận dữ:

- Đường đường là nam tử mà không thắng được một thiếu nữ, còn gì

là thể thống? - Tại hạ bản lãnh không bằng y thị, biết phải làm sao hơn?

Hắc y lão nhân sẽ nhíu đôi mày bạc nói:

- Tiểu tử, người không đánh được nàng, chẳng lẽ không thể bỏ chạy sao? Hừ! Đã thua lại còn ung dung vào điện mà ngủ, thật ta chưa hề thấy ai như người!

Hoàng Vĩnh đỏ mặt tía tai, lặng thinh không nói được tiếng nào. Lão nhân dường như chợt nhớ tới một việc gì, vội vã nói: - Lão phu không thích kẻ nói dối, người hãy thành thực cho ta biết thiếu nữ ấy phục sức như thế nào?

- Nàng vận bộ quần áo xanh, trông xinh đẹp lắm.

- Đúng rồi, lúc tới đây lão phu có gặp một con bé ăn vận như thế.

Tiểu tử người thật không dối ta.

Hoàng Vĩnh bầm bụng cười thầm, Hắc y lão nhân dường như quên hẳn mục đích tới đây, đưa mắt nhìn Hoàng Vĩnh, sẽ lắc đầu nói: -

Tiểu tử, người nên nghe lời dạy bảo của ta, ngày sau hãy cưới lão bà chứ đừng nên lấy người trẻ tuổi xinh đẹp.

Hoàng Vĩnh thắc mắc nghĩ bụng: - Lão này lý luận thật gàn! Hắc y lão nhân nghiêm sắc mặt tiếp:

- Tiểu tử, người có biết danh tánh của con bé ấy không? Hoàng Vĩnh thông thả gật đầu nói: - Tại hạ biết chứ!

- Hay lắm, lão phu sẽ truyền cho người vài chiêu võ công, để sau này tìm gặp trả thù, dạy cho y thị một bài học đích đáng!

Hoàng Vĩnh nghĩ bụng:

- Lão này dường như đối với đàn bà có nỗi oán hận gì ghê gớm lắm, có điều đáng buồn cười là ta và lão vốn không quen biết, lão lại muốn truyền võ công cho ta chỉ với ý làm nhục đàn bà.

Hắc y lão nhân bỗng ném chiếc cần câu trên tay xuống nói: - Mau dậy đi, lão phu sẽ truyền dạy cho người vài món thủ pháp. Hoàng Vĩnh nhăn nhó: - Khổ nỗi, tại hạ đã bị y thị điểm huyết rồi.

Hắc y lão nhân vội chạy tới, búng hai tay giải khai huyết đạo cho Hoàng Vĩnh nói: - Lão phu sáng tác được chín chiêu chưởng pháp, chỉ cần người học được một nửa, lão phu dám quả quyết là khi gặp con bé ấy người sẽ hạ được dễ dàng.

Hoàng Vĩnh đã lãnh giáo võ công của Ngọc Giao, thật là cao minh cùng cực, cho nên chàng vẫn còn nghi hoặc nghĩ bụng: - Dù cho ta có học được chín chiêu chưởng pháp của lão già người, chỉ sợ cũng vị tất đã thắng được y thị.

Hắc y lão nhân nói là làm, cũng không cần biết Hoàng Vĩnh có chịu học hay không? Lão xoa tay nói: - Trước tiên, lão phu sẽ biểu diễn

một lượt cho người xem.

Thong thả thi triển thủ pháp, Hoàng Vĩnh võ công cũng thuộc vào hạng khá, cho nên, sau khi nhìn qua hai chiêu đầu, tinh thần liền phần chấn. Chàng ngưng thần coi kỹ chưởng thế của Hắc y lão nhân. Ông già áo đen dường như muốn thật lòng truyền thụ chưởng pháp cho Hoàng Vĩnh nên những chỗ biến hóa dù nhỏ thế nào người xem cũng đều được nhìn thấy rõ. Chín chiêu chưởng pháp vừa diễn xong, chỉ đúng độ công phu uống cạn một chén trà nóng.

Hoàng Vĩnh thấy thế buột miệng khen: - Quả nhiên là bí ảo cực cùng!
- Kể ra tiểu tử ngươi cũng là người có đôi chút kiến thức đấy! - Lão trượng quá khen rồi!

- Tiểu tử, lão phu hành sự vốn không thích nhu nhược như đàn bà, nếu như ngươi chịu học, hãy mau động thủ xem sao?

Hoàng Vĩnh vận khí, bắt đầu luyện tập. Lão nhân áo đen tuy hết lòng chỉ điểm nhưng vì chín chiêu chưởng pháp ấy biến hóa quá phức tạp, cho nên mãi một tiếng đồng hồ sau, Hoàng Vĩnh bắt quá mới chỉ thuộc được bốn chiêu.

Hắc y lão nhân hốt như không còn sức nhẫn nại, đưa tay nhắc vội chiếc cần câu nói: - Tiểu tử, ngươi thật đàn, lão phu không thêm dạy nữa!

Nói xong lão quay đầu chạy ra ngoài, Hoàng Vĩnh vội vã nói: - Xin lão tiên bối dừng chân giây lát, vẫn bối có chuyện cần thỉnh giáo. Lão nhân dừng bước, ngoảnh đầu hỏi: - Chuyện gì, nói mau đi!

- Vãn bối đội ơn truyền nghệ, nhưng còn chưa thỉnh danh tánh của lão tiên bối.

- Ngươi hỏi tên tuổi ta làm chi, ta không nhận ngươi làm đồ đệ đâu.

- Vãn bối tự biết là ngu muội, khó được làm môn hạ của lão tiên bối. Nhưng ơn truyền nghệ thật thâm sâu, lẽ nào vãn bối bỏ qua, không thỉnh giáo đến môn danh tiên bối?

- Nói cho ngươi biết, sau này có gặp con bé ấy, làm sao phải đánh được nó hai cái bạt tai là kể như không phụ ân ta truyền nghệ ngày hôm nay.

Vừa dứt lời không đợi Hoàng Vĩnh kịp đáp, lão tung người nhanh như làn gió thoảng, chớp mắt đã mất dạng.

Hoàng Vĩnh dõi mắt theo hướng lão nhân, vái dài một cái rồi cao giọng nói: - Vãn bối xin tiễn lão tiên bối.

Biết là với thân pháp nhanh nhẹn cùng cực của Hắc y lão nhân, cho dù lão có nghe được cũng không thể nào nghe tiếng hồi đáp của lão nhưng Hoàng Vĩnh vẫn phải giữ đúng lễ.

Không dè, chàng vừa chực quay người bỏ đi, bên tai thốt nghe văng

văng giọng của lão nhân ấy nói: - Không nên đa lễ, hãy nhớ lời lão phu là đủ rồi.

Hoàng Vĩnh nhờ họa lại được phúc, vì Ngọc Giao xuất thủ chế ngự huyết đạo, bất ngờ gặp được Hắc y lão nhân, truyền thụ cho vài chiêu chưởng pháp. Câu chuyện lạ lùng chỉ diễn ra trong vòng một tiếng đồng hồ ngắn này, như nếu không được chứng kiến, nói ra cũng sợ khó ai tin. Hoàng Vĩnh vươn vai, thở dài nhẹ nhõm, thẳng cánh bước ra khỏi Tiểu thiên vương tự. Nhưng vừa đến cổng miếu, hốt thấy Cao Quang hối hả chạy tới, hỏn hển nói: - Đại ca không yên tâm, nên mới bảo tiểu đệ trở lại đón nhị ca.

- Thương thế đại ca ra sao rồi?

- Cái tài chữa bệnh của lão hòa thượng ấy thật là cao minh. Đại ca đã khỏi hẳn, bây giờ còn đang điều tức lấy lại sức mới hơn nửa thôi. Nhị ca sao còn chần chờ ở nơi này lâu thế, khiến đại ca cứ bồn chồn lo lắng mãi.

- Đây là bởi vừa rồi ngu huynh gặp phải một chuyện ly kỳ lắm. Nói ra thật như giấc mơ, đại ca thương thế vừa mới khỏi, chúng ta không nên để người đợi lâu, mau về gặp đại ca rồi hẵng nói.

Hai người thi triển khinh công vút mình về phía trước. Thoáng mắt đã tới một khu rừng đầy cỏ dại.

Cao Quang chậm bước lại nói: - Đến rồi!

Cao Quang sấn thẳng vào trong rừng, Hoàng Vĩnh lặng lẽ theo sau, vừa được chừng bốn năm trượng quả nhiên đã thấy Thiếu Bạch đang ngồi xếp bằng dưới một gốc cây.

Thiếu Bạch tựa như nghe thấy tiếng bước chân mở bừng đôi mắt nhìn Hoàng Vĩnh hỏi: - Nhị đệ không gặp chuyện gì rắc rối chứ?

Hoàng Vĩnh khẽ lắc đầu đáp: - Chỉ hoảng vía thôi.

Rồi chàng đem câu chuyện vừa qua thuật lại một lượt. Thiếu Bạch khẽ thở dài nói:

- Chốn giang hồ có rất nhiều nhân vật kỳ bí, tính tình hành sự đều quái dị không ai đoán được. Nhưng theo ý ta thì lão nhân ấy đã truyền thọ chưởng pháp cho hiền đệ quyết không phải là cái học tầm thường.

- Đúng thế, vì cứ với kiến thức võ học của đệ, chín chiêu chưởng pháp do lão ấy sáng tác, thật huyền ảo lắm. Có điều đáng tiếc là đệ quá ngu dốt nên không tài nào nhớ hết được.

Cao Quang tò mò xen lời: - Thế nhị ca học được mấy chiêu?

- Ngu huynh ngu muội, đã lắng hết tai nghe chỉ lãnh hội được có bốn chiêu. - Chừng ấy cũng đủ lắm rồi!

Thiếu Bạch ái ngại nhìn Hoàng Vĩnh xen lời:

- Mấy hôm nay, nhị đệ đã quá vất vả, không được nghỉ ngơi giây phút nào, lúc này cũng nên dưỡng sức, để đến tối chúng ta còn phải lên đường.

- Nếu như đại ca chưa được bình phục hẳn, chúng ta hãy nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa cũng chẳng sao.

Thiếu Bạch mỉm cười nói:

- Thương thế ngu huynh đã hoàn toàn khỏi hẳn rồi, nhị đệ đừng nên bận tâm. Cao Quang hốt nói lớn: - Chúng ta mau đi...

Thiếu Bạch và Hoàng Vĩnh đều ngăn người, thắc mắc. Hoàng Vĩnh vội hỏi: - Đi đâu?

- Đi lấy Tử viêm hoa... Thiếu Bạch ngạc nhiên ngắt lời: - Tử viêm hoa là cái gì?

Thì ra, Thiếu Bạch thọ thương hôn mê, cho đến lúc được cứu tỉnh đến giờ, bọn Hoàng Vĩnh vẫn chưa nói cho chàng nghe chuyện chữa thương.

Cao Quang tiếp lời:

- Loài Tử viêm hoa có thể giải trừ được hàn độc. Chúng ta nên kiếm thêm ít nữa mang bên mình, đề phòng có trúng phải chưởng lực ấy lần nữa, ta chỉ việc bắt con cá đuôi vàng kia, lo gì không trị dứt khí hàn độc?

Hoàng Vĩnh nghĩ bụng:

- Bọn ta tuy đã học cách chữa ấy của Khổ hạnh đại sư, nhưng con kim tuyến ly kia lại là loài cá hiếm thấy trong thế gian, có lý đâu lúc nào cũng có thể bắt được? Nhưng loài hoa tím ấy có tác dụng khử trị khí hàn độc, nếu hái đem theo, biết đâu lại chẳng có lúc cần dùng?

Thiếu Bạch hỏi lại: - Tử viêm hoa là cái gì?

- „y là một loại hoa cánh nhỏ, màu tím...

Liền đó Cao Quang thuật lại tình cờ hái được giống Tử viêm hoa trong cánh rừng như thế nào một lượt. Thiếu Bạch nóng nảy:

- Đây là kỳ vật thế gian, có lý đâu lại để nó tuyệt tích âm thầm như thế, chúng ta lên đường ngay đi thôi!

Hoàng Vĩnh hốt xen lời:

- Xin đại ca đừng nóng, đâu vẫn còn có đó, chúng ta nên nghỉ ngơi lấy sức thì hơn. Bọn Thiếu Bạch ngồi điều tức dưới gốc cây được một lát, liền vội vã theo Cao Quang dẫn đường, tìm đến nơi sinh trưởng của giống hoa màu tím. — đây ba người chỉ thấy một cái hố đất khá sâu để lại, còn cái cây hoa màu tím ấy sớm đã bị người bứng mất từ lúc nào.

Cao Quang dậm chân vò đầu nói:

- Thật là chó má, nó lại dám nhổ luôn cả cây! Hoàng Vĩnh sừng sốt

hỏi: - Tam đệ mắng ai đấy?

- Đệ mắng đứa nhỏ trộm cây hoa này chứ còn ai!

- Tam đệ đừng vội nóng, biết đâu chả phải là Khổ Hạnh đại sư. Thiếu Bạch khẽ thờ dài:

- Trong trời đất, linh khí vùn vụt kết tụ mới sinh kỳ trăn, phải là người có duyên phận lắm mới mong gặp được, chúng ta đã không có duyên ấy, cũng bắt tất phải cầu.

Hoàng Vĩnh cau mày nói:

- Chúng ta với Cừu hận chi kiếm tuy vô can, nhưng vẫn bị anh hùng thiên hạ ngờ vực, cho nên lúc này chỉ cần chúng ta lộ diện giang hồ hay bị phát giác hành tung chắc là khó tránh một trường sóng gió.

Thiếu Bạch trầm ngâm giây lâu nói: - Chuyện này khó nghĩ lắm đây.

Cao Quang bỗng xen lời:

- Chúng ta thay đổi diện mạo rồi chen chân trong chốn giang hồ thì còn sợ gì không qua được tai mắt của nhân vật võ lâm?

- Hiện tại chỉ còn mỗi cách ấy, nhưng thuật cải trang không phải dễ đâu, cần bàn lại cho kỹ đã.

- Nếu cứ lo mãi thế, chẳng hóa ra đành chịu bó tay sao? Hoàng Vĩnh chậm rãi nói:

- Tam đệ nói phải, bọn họ vô duyên cớ đem đổ tội vào đầu chúng ta, đến nỗi bây giờ mở mắt nhìn đâu cũng thấy toàn là địch, bọn họ đã không biết điều, chúng ta cũng chẳng cần phải nhân từ nữa.

Thiếu Bạch bừng nổi hào khí, đôi mày cau lại, ánh mắt tràn đầy cừu hận. Hoàng Vĩnh thấy thế sợ hãi nghĩ bụng: - Đại ca võ công cao cường, nếu như xuôi tay làm càn, thế tất sẽ gây thành sát kiếp.

Lòng hối hận, không dám mở lời nói khích nữa. Thốt nhiên, Thiếu Bạch ngược mặt, sẽ thờ dài trầm giọng lại:

- Món huyết thù của hơn trăm mạng nhà họ Tả, kẻ thù bao gồm trong Cừu đại môn phái và Tứ môn, Tam hội và Lưỡng đại bang. Xem thế phàm là nhân vật võ lâm, ai cũng là cừu nhân của Tả gia, chẳng lẽ Tả Thiếu Bạch này phải ra tay giết hết người trên giang hồ sao?

Mục quang hướng về hai người giây lâu tiếp:

- Đừng nói ngu huynh không có được khả năng ấy, chứ dù cho là có cũng không thể làm vậy. Hoàng Vĩnh gật đầu xen lời: - Đại ca nói đúng, oan có đầu, nợ có chủ, lẽ nào lại xem tất cả võ lâm thiên hạ đều là cừu nhân...

Thiếu Bạch hốt xua tay, ra dấu bảo người em im lặng, ngưng thần nghe ngóng. Cao Quang thắc mắc, vừa chực mở miệng hỏi, bỗng nghe Thiếu Bạch quát lớn: - Ai đó?

Chỉ nghe một giọng cười nhạt, lồng lộng trong gió đáp gọn: - Ta!

Liền đó từ sau gốc đại thụ, chợt có một thiếu nữ áo xanh, thông thả bước ra. Hoàng Vĩnh giật mình thẳng thốt: - Trương Ngọc Giao!

Lục y thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Thì ra là ngươi, ngươi tự giải huyết hay lại nhờ đến bọn này?

Vừa nói nàng vừa đưa tay chỉ bọn Thiếu Bạch. Hoàng Vĩnh liếc mắt nhìn đối phương nghĩ bụng: - Sở dĩ hắc y lão nhân truyền cho ta chín chiêu chưởng pháp chỉ vì muốn ta đánh trả y thị vài cái bạt tai. Lão đã có ân truyền nghệ cho ta, có lý nào ta lại quên lời dạy của lão được. Nếu như không gặp lại thì thôi, đằng này không dè y thị lại có ý tìm tới chứ!

Trầm ngâm nghĩ ngợi, quên bẵng cả đáp lời đối phương. Ngọc Giao sốt ruột quát: - Ngươi bề ngoài tuy trung hậu nhưng tâm địa xảo trá lắm, ta phải trừng trị thích đáng! Vút người qua Cao Quang, nàng sấn thẳng tới trước mặt Hoàng Vĩnh, loáng nhanh hữu thủ.

Thiếu Bạch vội tung ra một chưởng tiếp đỡ, nói: - Cô nương chắc đến đã lâu?

Ngọc Giao sôi giận quát: - Tránh ra mau!

Tả thủ nàng liên tiếp tung nhanh ba chưởng chặn đường Thiếu Bạch, đồng thời tay phải vút chỉ về phía Hoàng Vĩnh.

Hoàng Vĩnh hít một hơi dài, lùi lại chừng năm bước, nghĩ bụng:

- Ta nếu như không cùng nàng động thủ tất không thể bạt tai nàng được rồi. Thiếu Bạch thấy đối phương xuất thủ mau lẹ quá, bất giác cũng chột dạ, thầm nhủ: - Thiếu nữ này võ công cao cường lắm, không thể khinh thường được.

Chàng vừa né tránh ba chưởng của đối phương, thừa dịp nhoáng nhanh chưởng pháp công lại ba chiêu. Ngọc Giao vốn chưa thêm đếm xỉa tới Thiếu Bạch, chỉ muốn đánh bức chàng thối lui thôi, không dè đã tấn công liên tiếp mấy chiêu, chẳng những không làm được theo ý nguyện, trái lại còn bị đối phương đánh lùi lại mấy bước, mới biết là gặp phải tay kinh địch. Nàng nhìn thoáng Thiếu Bạch một lượt, giọng lạnh lùng: - Võ công các hạ khá lắm!

Thiếu Bạch chậm rãi hỏi lại: - Cô nương đến đây đã lâu?

Một người một ý nghĩ, cho nên lời đối đáp thật là nhạt nhẽo. Ngọc Giao bữu môi đáp: - Ta tới lâu rồi thì có sao?

Thiếu Bạch giật nảy mình nghĩ bụng:

- Nếu như y thị nghe được về thân thế ta, đồn đại trên chốn giang hồ, tất Cửu đại môn phái và Tứ môn, Tam hội sẽ liên hợp phái cao thủ đi truy sát ta, chừng đó dù võ công có cao đến đâu cũng khó lòng đương cự, thật như y thị đã nghe, ta chỉ còn một cách giết để giết khẩu.

Khi ấy, Ngọc Giao cũng đang suy tính:

- Bên đối phương dường như tên này là tay bản lĩnh nhất, nếu ta xuất thủ hạ y trước, tất cũng không khó thu phục hai tên kia, được thế ta sẽ hỏi cho ra hạ lạc của Khổ Hạnh đại sư sau.

Riêng có một Cao Quang vẫn hết lòng tin ở võ công Thiếu Bạch đủ sức đối phó với đối phương cho nên vẫn yên lặng đứng ngoài quan sát. Bốn người đều theo đuổi ý riêng, không ai nói với ai câu nào cả. Mãi thời gian cạn một chén trà nóng, Ngọc Giao mới chợt đưa tả chưởng đánh vút một chiêu Hồi phong nhược liễu thẳng tới trước ngực Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch cũng vội tung tả chưởng, thi triển chiêu Hoạch địa vị giới chống đỡ, đồng thời tay phải thò nhanh ra chụp vào cổ tay đối phương. Chàng ngần ngại không biết có nên hạ thủ lấy mạng đối phương không? Nên chi thế công tuy mạnh nhưng không tàn độc. Ngọc Giao rút mau tay về, cùng lúc vung vút ra một chỉ điểm vào mạch môn đối phương. Chỉ nghe gió lạnh rít tới, Thiếu Bạch kinh hãi, buột miệng: - Đàn chỉ thần công!

Ngày còn theo Cơ Đồng học tập võ công, sư phụ chàng vẫn thường giảng giải về các tuyệt kỹ của các môn phái trong thiên hạ, cho nên vừa thấy lối xuất thủ của đối phương, chàng vội vã đánh vút một chiêu Phi bộc lưu truyền, che chở trước ngực, và tay phải co nhanh lại tung mạnh một chưởng đón đỡ.

Chưởng và chỉ vừa chạm nhau, hai bên đều chợt dạ, nghĩ bụng:

- Không dè người này thủ pháp quá nhanh, nội lực còn mạnh mẽ đến thế!

Sau phút trấn định, hai người đều đem hết bản lĩnh ra thi thố. Chỉ thấy bóng người ẩn hiện, bóng chưởng chập chờn. Thoáng mắt trận đấu đã hơn năm mươi hiệp mà cả hai vẫn cầm hòa. Tuy không nói ra, nhưng hai người đều thầm phục tài nhau lắm.

Vút thêm mấy chưởng nữa, Ngọc Giao hốt lùi lại phía sau chừng năm thước, rút nhanh thanh trường kiếm trên vai, cười nhạt:

- Chúng ta đấu bằng quyền chưởng, chưa ai hơn được ai, dù có đánh đến hơn hai trăm hiệp cũng khó biết thắng bại. Ta không có thời giờ nhiều nữa, chúng ta hãy tỷ thí kiếm thuật đi!

Thiếu Bạch bấm bụng cười thầm: - Đây là thị tự rước lấy cái khổ.

Nghĩ đoạn liền nói: - Xin lãnh giáo cô nương!

Thong thả chàng rút soẹt thanh trường kiếm. Ngọc Giao tay trái nắm kiếm nhanh nhẹn đâm thẳng vào trước ngực đối phương, lối đánh thật lạ.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Thiếu nữ này cao ngạo lắm, nếu không cho y thị nếm mùi lợi hại, chỉ sợ y thị càng thêm nét ngông nghênh và cuộc chiến này không biết bao giờ mới giải quyết xong.

Thanh kiếm chàng loáng lên, đâm thẳng tới thanh kiếm đối phương, những tường Ngọc Giao phải né tránh, không dè nằng vẫn giữ nguyên thế đón đỡ. Chỉ nghe thấy tiếng leng keng rợn người, cả hai đều cảm thấy cổ tay tê dại.

Ngọc Giao hừ nhạt, loáng tít thanh kiếm, lần này dường như nằng giận lắm cho nên các chiêu thức tàn độc lạ thường, mũi kiếm toàn nhắm vào các yếu huyệt của Thiếu Bạch, tưởng chừng trúng phải một kiếm cũng khó sống.

Hoàng Vĩnh và Cao Quang đứng ngoài đều biến sắc, nơm nớp lo sợ cho người anh. Thiếu Bạch nghe mũi kiếm nằng vun vút bên tai cũng đâm hoảng: - Thiếu nữ này không hiểu sử dụng môn kiếm pháp gì mà dũng mãnh lợi hại đến thế? Ta cứ thi triển từng chiêu kiếm của sư phụ truyền cho, dù cho kiếm pháp nằng có cao minh, cuối cùng cũng khó lòng cầm cự.

Lúc ấy Ngọc Giao múa luôn một hơi ba mươi sáu kiếm, nhưng đều bị hóa giải dễ dàng, bấy giờ nằng mới sợ hãi, hết dám coi thường đối phương.

Giao đầu thêm mấy hiệp nữa, thế kiếm trên tay Thiếu Bạch bỗng loáng tròn mấy vòng, rồi bằng thân pháp nhanh nhẹn cực cùng, phóng thẳng đến đối phương. Và chỉ thoáng mắt, chàng đã đảo ngược tình thế, Ngọc Giao lại phải lúng túng chống đỡ trong vòng kiếm quang.

Ngọc Giao tuy đã hết sức phản công, hy vọng sẽ phá được vòng kiếm của Thiếu Bạch nhưng với Đại bi kiếm pháp của đối phương thì cho dù nằng có tận dụng tuyệt học bình sinh vẫn không thể nào được như ý nguyện, bất giác thêm uất ức, khóe mắt từ từ trào lệ.

Thiếu Bạch thấy thế, rất lấy làm lạ, vội thu kiếm thối lui nói: - Tại sao cô nương lại khóc?

Ngọc Giao đưa mắt căm hờn qua màn lệ nóng nhìn đối phương gằn giọng: - Ta hận ngươi!

- Bởi vì tại hạ kiếm thuật cao minh?

- Ngươi có kiếm thuật cao siêu, cũng chỉ đã thương ta dưới lưỡi kiếm là cùng, nhưng Ngọc Giao này không phải là hạng người sợ chết.

- Thế thì sao cô nương lại khóc?

- Ta hận vì ngươi thắng được mà không thắng, cố ý diễu cợt ta. Ai cần nhà ngươi phải nương tay hạ thủ?

Thiếu Bạch áy náy, sẽ lắc đầu:

- Tại hạ thật tình nào có ý nhân nhượng cô nương? Ngọc Giao lại càng thêm sôi giận, trợn mắt nói:

- Rõ ràng mấy lần người có thể đã thương ta dưới kiếm, người lại cố ý bỏ qua. Cao Quang bỗng xen vào nói:

- Đại ca chúng ta là bậc anh hùng, đại hào kiệt, lẽ nào lại đã thương cái thứ nữ lưu như người. Hừ, dù cho có nương tay với người, có gì là không phải, thật là con gái, chẳng biết điều!

Ngọc Giao chợt nhoáng động thân hình, nhanh như ánh chớp lướt tới bên Cao Quang, tả thủ vung mạnh một cái. Cao Quang vội vã thi triển chiêu Cự hổ môn ngoại chống trả không dè chừng thế của đối phương vừa đến nửa chừng bỗng dừng lại đổi hướng đột ngột. Cao Quang phản đòn hụt, chực thu hồi thế chưởng nhưng đã quá muộn, cùng lúc chỉ cảm thấy má trái tê buốt, thì ra đã bị đối phương giáng cho một cái bạt tai nẩy lửa.

Ngọc Giao khoát trá, lùi nhanh về chỗ cũ, bật cười khanh khách nói: - Hãy nhớ kỹ bài học này, về sau đừng có nói bậy bạ nữa!

Cao Quang giận sôi máu, tung vút người tới quát: - Xú a đầu, lão gia quyết liều mạng với người!

Thiếu Bạch biết võ công của Ngọc Giao chẳng những cao cường hơn Cao Quang gấp bội, hạ thủ lại còn thập phần tàn độc, cho nên liền tất tả chạy ra ngăn cản người em: - Tam đệ chớ có nóng nảy, ngu huynh sẽ bảo thù cho.

Cao Quang đành hậm hực lùi sang một bên. Thiếu Bạch đưa cao mũi kiếm chỉ thẳng Ngọc Giao lạnh lùng nói: - Cô nương xuất thủ đã thương người, ngày hôm nay đừng mong chạy thoát!

Ngọc Giao thoáng nghĩ, thản nhiên nói:

- Về quyền cước, chúng ta chưa ai thắng bại, còn kiếm thuật kể như các hạ cao minh hơn ta, bây giờ chúng ta hãy tỷ thí đến ám khí xem sao?

Thiếu Bạch chợt dạ, nghĩ bụng:

- Từ lúc theo sư phụ truyền nghệ, ta chưa hề học qua về ám khí, giờ đây nếu như không nhận lời là tự biểu lộ sự hèn kém trước nàng, còn như bằng lòng thật không thể nào có hy vọng sống.

Nhất thời chàng trầm ngâm do dự, Ngọc Giao dường như đoán biết được tâm lý của đối phương, sẽ cười nhạt nói: - Người không dám tỷ thí sao?

Thiếu Bạch cau mày hỏi: - Nhưng tỷ thí bằng cách nào?

- Hừ, tỷ thí ám khí mà người cũng không biết, thật ngốc quá, vậy chúng ta tỷ văn đi. - Thế nào là tỷ văn?

- Lối tỷ văn rất giản dị, chúng ta đứng cách nhau ngoài một trượng,

một người phóng ra, một người né tránh, lấy mười mũi làm hạn. Nếu người nào bị trúng là kẻ như thua, còn nói về tỷ võ, chúng ta cứ tận dụng thủ pháp của mình, xem kẻ nào bị hạ trước, nhưng nếu người cảm thấy sợ thì không cần tỷ thí nữa cũng được.

- Tại hạ thật chưa hề tập qua ám khí, nhưng cũng xin hết lòng phụng bồi, chẳng qua... - Chẳng qua cái gì?

- Tại hạ hiện không có mang theo ám khí bên mình, làm sao tỷ thí được? Ngọc Giao mỉm cười nói: - Không sao, ta cho các hạ mượn. Thò tay vào túi áo, nàng rút ra hơn mười mũi Ngân liên tử, giao cho đối phương rồi tiếp lời: - Mũi Ngân liên tử này là một loại ám khí rất dễ sử dụng, chỉ cần sức cổ tay của các hạ vận mạnh, nhắm trúng mục tiêu là được.

Thiếu Bạch không có ám khí, đành phải đưa tay ra nhận. Chàng cố nén cười nghĩ bụng: - Không ngờ còn có lối tỷ thí này, nhất là lại đem ám khí của mình trao cho đối phương sử dụng.

Ngọc Giao lại thông thả nói:

- Các hạ chưa được luyện qua ám khí, ta xin nhường cho các hạ ra tay trước đây. - Tại hạ đường đường là nam tử, có lý đâu cần cô nương nhân nhượng?

- Nếu như ta xuất thủ, chỉ sợ các hạ không còn kịp trở tay. Thiếu Bạch sẽ lắc đầu nói:

- Cho dù tại hạ có bị thua dưới tay cô nương, cũng không thể để cô nương nhường thế. - Thôi được, các hạ đã cương quyết không chịu để cho ta nhường, chúng ta hãy đánh cuộc, ai thắng sẽ là người ném trước, được chứ?

Thiếu Bạch nghĩ bụng: - Vậy là công bình lắm. Nghĩ đoạn bèn hỏi: - Đánh cuộc thế nào?

- Đầu đề do ta ra hay là do các hạ ra? Thiếu Bạch thoáng nghĩ nói: - Tại hạ xin để cô nương ra đây!

- Ta ra đề, nhưng các hạ không được phản đối, đề thế nào chúng ta cứ vậy đánh cuộc nghe. Thiếu Bạch khẽ cau mày nói: - Được, cô nương cứ ra đề đi!

Ngọc Giao đưa tay vuốt mái tóc lòa xòa sau gáy, mỉm cười: - Các hạ thử đoán ta bao nhiêu tuổi?

Thiếu Bạch ngăn người nghĩ bụng:

- Đánh cuộc kiểu này, không phải là để cho nàng thắng rồi sao?

Bởi vì lời đã hứa nên không tiện phản đối, đành nghĩ ngợi giây lâu rồi nói:

- Tại hạ xem cô nương chỉ độ mười tám tuổi. Ngọc Giao bật cười nói:

- Các hạ thử nghĩ xem đoán thế chắc chưa?

- Tất nhiên là không chắc, nhưng dù cho là có đúng mà cô không chịu nhận cũng đành thôi chứ sao?
Ngọc Giao thốt cười gượng nói: - Các hạ đoán đúng lắm! Thông thả nàng lùi lại hơn trượng tiếp: - Xong rồi, các hạ bắt đầu đi!
Thiếu Bạch hữu thủ nắm chặt hai mũi Ngân liên tử nói lớn: - Xin cô nương tiểu tâm!
Tay phải loáng nhanh hai mũi ám khí rít gió vèo tới.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 18

Thần bí nữ kiếm chủ

Thiếu Bạch tuy chưa hề tập ám khí, nhưng sức tay mạnh mẽ cực cùng. Hai mũi Ngân liên tử rít gió phân hai hướng bay vút vào Tinh huyết nơi vai trái của đối phương. Không dè ám khí vừa tuột khỏi tay chàng, Ngọc Giao đã tung người né sang một bên, nhẹ nhàng như không có chuyện gì, tựa hồ nàng sớm đoán được mục tiêu Thiếu Bạch định phóng tới.

Thiếu Bạch sẽ cau mày, đưa tay phóng vút ra hai mũi nữa. Ngọc Giao cười khanh khách nói:

- Các hạ phóng thế nào trúng được!

Cùng lúc lạng người nhanh sang bên. Thiếu Bạch rung động tinh thần, hữu thủ nắm chặt ba mũi Ngân liên tiêu. Lần này hai mũi vừa bay vút ra, chờ cho đối phương né tránh, mũi thứ ba vèo vèo vọt khỏi tay. Ngọc Giao kêu lớn:

- Như thế là tiến bộ lắm đấy!

Di động thân hình, tránh luôn ba mũi của đối phương, tiếp lời:

- Các hạ đã phóng bảy mũi, còn ba mũi nữa nếu như không trúng được ta, cuộc tỷ thí về ám khí này coi như các hạ đã bại.

Thiếu Bạch bực tức nghĩ bụng:

- Cứ mỗi lần ta đưa tay vừa phóng ra thì y thị đều sớm né tránh, dường như đã biết trước phương vị của ám khí nên thật không thể nào phóng trúng được. Ta xem cuộc thi ám khí này, thế tất là bại về ta.

Ngọc Giao cười khanh khách nói:

- Các hạ có muốn ta chỉ cho cách phóng ám khí chẳng? Thiếu Bạch vốn tính cao ngạo, lạnh lùng nói:

- Không dám phiền cô nương, tại hạ cho dù không phóng trúng được cô nương, cũng vị tất là cô nương đã thắng.

Cổ tay rung mạnh, ba mũi Ngân liên tử nhất tề vút tới theo hình chữ phẩm. Ngọc Giao thi triển công phu Thiết bản kiều, uốn cong người thật nhanh về phía sau. Lập tức ba mũi ám khí theo nhau lướt vào qua trước mặt.

Thiếu Bạch đã phóng hết mười mũi Ngân liên tử, vẫn chưa hề chạm đến vật áo của đối phương, lòng đâm hoảng, nghĩ bụng: - Thế mới hay thủ pháp ném ám khí cũng là một môn võ công, sau này có dịp ta cần học hỏi cho biết.

Ngọc Giao đứng thẳng dậy mỉm cười nói: - Hãy tiểu tâm, bây giờ đến phiên ta đấy!

Thiếu Bạch vòng tay, điềm tĩnh nói: - Xin cô nương cứ tận lực xuất thủ.

Đề khí ngưng thần chuẩn bị, Ngọc Giao đưa ánh mắt nhìn đối phương giây lâu, giọng tự đắc:

- Thủ pháp phóng ám khí của ta không dám nói là đệ nhất võ lâm nhưng với những tay cao thủ hiện giờ cũng khó lòng tránh khỏi. Rủi như các hạ có bị ta ném trúng, thua dưới tay cũng không phải là chuyện lạ.

Thiếu Bạch cười thầm nghĩ bụng:

- Trước khi xuất thủ, y thị cố ý nói thế là có ý gieo rối loạn trong đầu óc ta đây. Nghĩ đoạn chàng thông thả nói: - Thỉnh cô nương xuất thủ!

Ngọc Giao hốt xoa cổ tay, bảo nhanh: - Các hạ cẩn thận!

Cùng lúc hai điểm sáng chớp nhoáng lên. Thiếu Bạch ngưng thần nhìn hướng đi của ám khí nghĩ bụng: - Thế có gì là lạ!

Chàng vút người sang bên tránh thoát, Ngọc Giao nói lớn:

- Chiêu ấy tên gọi là Nhị thiên khai đạo, dễ xoay xở lắm, nhưng chiêu dưới đây là Tam nguyên liên đệ, so với chiêu trước khó tránh hơn nhiều đấy!

Lời dứt, chỉ thấy ba điểm hàn quang loáng nhanh trong không. Thiếu Bạch cảm thấy ba điểm sáng này dường như bao phủ một phạm vi rất lớn, vội vả đề chân khí tung mình xa hơn sáu bảy thước mới tránh khỏi. Không dè chân vừa chấm đất hốt đã nghe tiếng gió rít vào tới.

Thiếu Bạch chợt dạ, không kịp ngừng đầu lên, chỉ phỏng định phương vị theo hướng gió, tất tả bằng mình sang mé trái. Không may nơi ấy lại là hướng ám khí, cho nên vừa hạ thân xuống đúng lúc một mũi Ngân liên tử vù vù lướt tới. Đang khi hoảng hốt, chàng vội lách đầu sang bên, mũi ám khí kèm theo tiếng gió rợn người đã bay vút

bên tai.

Ngọc Giao cất tiếng cười ròn rã:

- Đây là ba mũi ám khí cuối cùng, nếu như ngươi tránh được, cuộc tỷ thí ám khí này chúng ta kể như là huề.

Thiếu Bạch pháp phòng nghĩ bụng: - Ta cũng mong được vậy.

Ngước mắt chăm chú chờ đợi. Ngọc Giao dường như cố ý để chàng nhìn rõ, thông thả đưa tay lên, vung mạnh ba mũi Ngân liên tử. Thiếu Bạch cười thầm nghĩ bụng:

- Xem ra lần cuối cùng này phải nói là dễ tránh nhất.

Thốt nhiên, một chuyện lạ sẽ ra, chỉ thấy mũi Ngân liên tử cuối cùng gia tăng tốc độ, chạm phải đuôi mũi ở đầu. Ba mũi ám khí sau giây phút chạm nhau, liền rẽ nhanh sang ba hướng. Thiếu Bạch thót người nghĩ bụng: - Thủ pháp thế này thật là kỳ ảo lắm!

Ba mũi ám khí càng thêm tốc độ lướt vút tới. Thiếu Bạch lật đật băng sang bên trái. Nhưng đã chậm, một mũi Ngân liên tử găm trúng vào bả vai chàng. Ngọc Giao mỉm cười ung dung bước lại nói: - Về quyền cước, chúng ta bắt phân thắng bại, còn kiếm thuật các hạ kể như huề, các hạ thấy công bình chứ?

Thiếu Bạch tuy trúng phải ám khí của đối phương, nhưng chỉ cảm thấy hơi nhức thôi. Lúc ấy chàng yên tâm khi thấy đối phương không hề dả động tới thân thể của mình.

Cảnh tượng suýt mất mạng vào mười ba năm trước vẫn in rành rọt trong đầu óc thơ ngây của chàng. Một ấn tượng cừu hận xót xa, mỗi lúc càng thêm sâu đậm theo tuổi trưởng thành, cho đến bây giờ là lúc chàng nhận rõ điều ấy hơn hết.

Thiếu Bạch nhận rõ là một sớm, chẳng may thân phận, danh tánh bị truyền ra ngoài, lập tức sẽ gây thành trường sóng gió trên chốn giang hồ. Cừu đại môn phái, Tứ môn, Tam hội, Lưỡng đại bang sẽ liên kết thành một lực lượng lớn mạnh. Sai phái tất cả những cao thủ truy sát chàng. Sự chấn động trong võ lâm ấy sẽ càng khiến cho chàng khó lòng điều tra chân tướng vì đâu Bạch Hạc bảo lại kết thù với khắp các bang phái võ lâm.

Ý nghĩ này cứ lớn vồn, xoay vần trong óc chàng. Nếu như thiếu nữ mỹ lệ trước mắt, thật đã được nghe thân thể của chàng, không chừng chỉ còn có cách giết nàng diệt khẩu.

Thiếu Bạch ngẩng đầu, nhìn đối phương giây lâu, chậm rãi nói:

- Cô nương, tại hạ muốn hỏi cô nương một việc, mong cô nương thành thật đáp lời. Ngọc Giao chột dạ sẽ đành hắng: - Chuyện gì thế?

- Cô nương đã biết tên họ của tại hạ? Ngọc Giao lẳng lẳng lắc đầu nói: - Không, các hạ là ai?

Thiếu Bạch thở phào nhẹ nhõm: - Đủ rồi, xin cô nương cứ tùy tiện.

Ngọc Giao ngẩn người nghĩ bụng:

- Người này thật khó hiểu, lúc khẩn trương khi lại ôn hòa, thế tất là y mang bệnh loạn trí. Hừ! Y đã muốn dọa ta, ta cũng phải dọa lại y một phen mới được.

Từ thuở nhỏ, nàng lớn lên trong sự nuông chiều, nâng niu cho nên tánh tình bướng bỉnh lạ thường, bất luận chuyện gì nàng muốn là phải làm cho bằng được.

Thốt nhiên chỉ thấy nàng bĩu môi, nghiêm giọng hỏi lại: - Ý, các hạ có biết ta là ai không?

Thiếu Bạch đã được Hoàng Vĩnh cho biết danh tánh của nàng nên thản nhiên nói: - Cô nương họ Trương, tên Ngọc Giao, đúng không?

Ngọc Giao trợn trừng đôi mắt đáp:

- Tên Trương Ngọc Giao này do người tự ý đặt ra đấy phải không?

Thiếu Bạch vốn không ưa đấu khẩu nên vòng tay nói:

- Được! Tại hạ xin chịu tội lỗi lầm, mong cô nương bỏ qua cho.

Lời dứt, chàng quày quả quay người bước nhanh đi. Thấy vậy, Hoàng Vĩnh, Cao Quang cũng hấp tấp chạy theo. Ba người nhanh chân, chớp mắt đã khuất dạng trong rừng cây.

Trương Ngọc Giao lẳng theo dõi bóng Thiếu Bạch, cơn giận ở đâu bỗng bùng bùng bốc lên, nàng mím môi mắng: - Hừ! Ai cần cái mặt nhà người xin lỗi. Các người đã vô lễ với ta thì ta phải cho các người biết tay một phen mới được!

Định bụng thế, tức thời nàng nhắm hướng thật nhanh chạy theo.

Bọn Thiếu Bạch ra khỏi khu rừng rậm rạp lập tức thi triển công phu khinh công bằng mình thật nhẹ. Giờ đây ba người đã là mục tiêu truy lùng của hàng bao nhiêu nhân vật võ lâm, thừa biết rằng sẽ ụp ụp như ong vỡ tổ, ập tới tấn công. Nên chỉ chọn những con đường mòn cùng đường lối vắng vẻ để đi, một thời chạy được hơn mười dặm đường. Bấy giờ hốt mờ mờ thấy một tiểu miếu hoang lương ở trước mặt, đứng sững trong màn đêm. Hoàng Vĩnh sẹ giọng nói:

đây vắng lắm, chẳng có ma nào cả, chúng ta tạm thời vào trong miếu nghỉ chân một lúc bàn cách che dấu hành tung.

Thiếu Bạch cũng cảm thấy cứ trốn núp mãi cũng không phải là kế hay, thế nào rồi cũng bị lộ nên gật đầu tán thành: - Phải đấy, tiểu huynh cũng nghĩ như vậy.

Rồi cả ba bước vào trong miếu. Ngôi miếu hẹp vanh vanh, chỉ chừng bằng hai gian phòng, ba người đi tới trước bệ thờ liền đồng ngồi

xuống. Hoàng Vĩnh vốn tính người cẩn thận, đứng phắt dậy chạy nhanh ra ngoài đảo mắt nhìn quanh xem đường đến miếu không có ai đuổi theo. Vững bụng chàng quay trở vào sẽ giọng nói: - Giờ đây, tình hình ở quanh phủ Nhạc dương này hỗn loạn lắm. Cừu hận chi kiếm chẳng khác gì con thần long, thấy đầu mà không thấy đuôi. Hơn nữa, với lối xuất thủ tàn độc, kẻ nào gặp là tán mạng, thật những ân oán giang hồ thường tình xưa nay không sao tránh được, cái dụng tâm ghê gớm và rộng rãi khiến người tựa hồ như muốn đối mặt với toàn thể võ lâm.

Cao Quang đỡ lời:

- Đúng thế đấy, người ấy quyết nhiên phải là nhân vật mới xuất hiện trên giang hồ, định kiếm chút tiếng tăm lừng lẫy, cho ai cũng phải biết mặt biết tên, nên vừa bước ra giang hồ đã cố ý tạo nên chuyện kinh thiên động địa, sáng lập Cừu hận chi kiếm.

Hoàng Vĩnh có vẻ không tán thành:

- Nếu mà y muốn có tên tuổi lẫy lừng, thiết tưởng cũng còn nhiều cách, đâu phải chỉ mỗi một việc giết bừa, giết cho thật nhiều. Mới thoát đầu đã mua thù chuốc oán với vô số người.

Cao Quang ngăn người:

- Ừ nhỉ, nhị ca có nhắc đệ mới vỡ lẽ, phải rồi, có chỗ không ổn. Thiếu Bạch bỗng đứng thẳng người dậy, vẻ mặt trang nghiêm:

Chẳng lẽ trên đời này lại có một nhân vật thứ hai cũng mang một mối huyết hải thâm cừu, đầy thân nợ máu như Tả Thiếu Bạch ta?

Thốt nhiên có tiếng chân ngựa từ xa vọng lại. Thiếu Bạch hoảng hốt khẽ giọng nói: - Có người tới.

Hoàng Vĩnh nhanh nhẹn tung người dậy, vèo ra ngoài, lòng nghi hoặc, nghĩ bụng: - Chẳng lẽ Trương Ngọc Giao lại đuổi tới?

Dõi đôi mắt nhìn, hướng nam lơ mờ một bóng đen vùn vụt chạy lại, xem chừng đang xông thẳng tới tòa cổ miếu. Đang khi hoang mang thốt nhiên lại nghe tiếng chân ngựa khua lên ở hướng đông và chính bắc. Tiếng chân ngựa dồn dập như thế, tính phỏng ra ít nhất cũng có năm thốt ngựa trở lên, dường như đều nhắm cả về phía hoang miếu. Hoàng Vĩnh vội lúi nhanh vào trong sẽ giọng nói: - Có ngựa chạy về miếu này.

Cao Quang thần nhiên đỡ lời:

- Chắc là con a đầu họ Trương ấy chứ không ai khác đâu. Y thị thua đại ca trong lòng uất ức mới gọi người tiếp tay. Nếu không thích động thủ với y thị, chúng ta tìm cách tránh mau đi.

Hoàng Vĩnh lắc đầu: - Không còn kịp nữa rồi.

Quả nhiên tiếng chân ngựa dập dồn rõ mồn một, đã tới ngoài miếu. Thiếu

Bạch đưa mắt nhìn nhanh về sau bệ thờ thần, sẽ giọng bảo: - Hằng núp phía sau bệ này trước rồi sẽ tính.

Tức thời ba người khom mình xuống, lách vào dưới bệ thờ.

Ba người vừa khuất mình nắp xong, hai thót ngựa đã trở nhanh tới trước cửa miếu. Hai người toàn thân vận đồ đen một lượt nhảy xuống, sóng vai đi vào trong miếu. Người đi bên trái cất tiếng: - Thập nhất lang, hiền đệ đã tra xét tình hình chung quanh đây chưa?

Hắc y nhân đi bên phải cười đáp:

- Tiểu đệ đã phải mất một ngày trời mới tìm ra ngôi miếu vắng vẻ kín đáo này, chung quanh trong vòng năm dặm không có người ở.

Hắc y nhân đi bên tay trái nói:

- Thế thì được, trước tiên chúng ta hãy lục soát tòa miếu vắng vẻ này một lượt xem sao. Người được gọi là thập nhất lang cười đáp: -

Không dám phiền đến cửu ca, đệ đã coi qua rồi.

Sạch một tiếng, y đánh lửa lên châm vào mấy ngọn nến trên bàn thờ thần.

Thì ra trên bàn thờ đã có sẵn bốn cây nến to bằng cổ tay, chỉ vì bọn Thiếu Bạch lúc vào miếu không ai để ý nên chẳng người nào trông thấy. Ngọn nến chiếu ánh sáng lờ mờ tỏa khắp ngôi miếu hoang lương. Bọn Thiếu Bạch nín hơi im lặng nắp kỹ ở bên dưới bàn thờ thần. Cũng may chỗ này ăn thông ra pho tượng cũng vừa đủ để ba người ẩn thân.

Người được gọi là thập nhất lang lại nói:

- Hành tung của chúng ta có lẽ đã lọt vào tai mắt của những đồng đạo trên võ lâm. Nghe đồn Tứ môn, Tam hội, Lưỡng đại bang và Cửu đại môn phái đều có phản ứng sai phái các nhân thủ đuổi theo đến nơi này, không hiểu tin ấy thật hay giả?

Hắc y đại hán được gọi là cửu ca nói:

- Nghe phong thanh hình như cũng có tin ấy thật. Tối nay kiếm chủ triệu tập chúng ta ở đây, thế tất là phải có chuyện quan trọng...

Lời chưa dứt, bên ngoài miếu lại có thêm hai hắc y đại hán nữa sánh vai nhau bước vào. Hai người này đều mặc kinh trang màu đen giống như bọn người tới trước, lưng đeo trường kiếm, bên hông có dắt một cái túi lớn không biết ở bên trong đựng vật gì?

Thập nhất lang quay đầu lại nhìn hai người gọi: - Tứ ca, ngũ ca.

Hai hắc y đại hán đồng thanh cười nói:

- Thập thất đệ xưa nay vẫn theo hầu bên cạnh kiếm chủ, có biết lần này người triệu tập anh em chúng ta có chuyện gì trọng đại?

- Kiếm chủ là người thế nào, chư vị huynh trưởng cũng đều biết rõ, dù cho thật có đại sự người cũng không bao giờ cho tiểu đệ biết

trước đầu.

Thốt nhiên có tiếng vó ngựa dừng trước miếu, thêm bốn hắc y đại hán nữa nổi gót bước vào. Thiếu Bạch rất lấy làm lạ nghĩ bụng: - Bọn người này ăn mặc giống nhau, cử chỉ rất thần bí, nhất là tựa như kẻ nào cũng mang một thân võ công ghê gớm. Không hiểu lai lịch của bọn họ ra sao và người được gọi là kiếm chủ là nhân vật như thế nào?

Lúc ấy, hốt từ xa có tiếng vó ngựa dồn dập phi nhanh tới trước cửa miếu. Khoảnh khắc một hắc y thiếu niên tất tả chạy vào, cao giọng: - Đại gia kiếm chủ đã tới, chư vị huynh trưởng mau tiếp giá.

Thiếu Bạch nhắm tính bọn hắc y đại hán, kể cả hắc y thiếu niên mới chạy vào sau cùng, tất cả chín người. Chỉ thấy bọn hắc y đại hán tụ tập trong đại điện đều vội vã sắp thành một hàng ngang, cúi đầu, vòng tay đồng thanh nói: - Cung nghinh đại gia kiếm chủ!

Thiếu Bạch chăm chú nhìn, chỉ thấy một thiếu phụ vận quần áo đen, thắt dây lưng quần đỏ, đang thông thả tiến vào. Gương mặt thiếu phụ được che bằng một vuông lụa cho nên Thiếu Bạch không thể nào rõ được diện mạo.

Đi theo thiếu phụ áo đen là hai tỳ nữ độ mười bảy, mười tám, vận áo xanh, lưng đeo trường kiếm, nhan sắc thập phần diễm lệ.

Thiếu phụ áo đen phát tay nói: - Khởi cần đáp lễ.

Giọng nói thanh tai, nghe rất êm tai. Bọn hắc y đại hán đồng thanh cảm tạ, cúi đầu cung kính chia nhau đứng hai bên, dường như đối với thiếu phụ này bọn họ rất nể sợ. Thiếu phụ áo đen được gọi là kiếm chủ chậm rãi tiến lên bàn thờ mới dừng lại, quay đầu nhìn khắp các đại hán một lượt nói: - Đại lang, nhị lang, tam lang đến bây giờ vẫn chưa tới, chắc đã gặp trở ngại gì...

Đảo nhanh mắt sang hắc y thiếu niên đi theo hầu tiếp lời: - Thập nhị lang, người đã cho bọn họ biết chưa? Thiếu niên áo đen chạy vào sau cùng đáp: - Tại hạ đã thông tri rồi.

- Bọn họ đến chậm trễ như thế, chúng ta không thể chờ đợi được nữa.

Chín hắc y đại hán đứng hai bên thốt nhiên đều nghiêng mình vòng tay, người đứng đầu hàng bên trái lên tiếng: - Tứ lang xin báo cáo, trong vòng năm hôm thuộc hạ đã dùng ba thanh Cừu hận chi kiếm, đã thương ba nhân vật võ lâm.

- Người biết rõ thân phận của bọn họ?

- Một tên là đệ tử tục gia Thiếu Lâm, còn hai kẻ kia là người trong Phúc Thọ bảo. - Bọn họ đều chết ngay giữa đường trường?

- Trừ đệ tử tục gia Thiếu Lâm ra, hai người kia thuộc hạ đều trông

thấy tận mắt họ chết. Hắc y kiếm chủ phát tay nói: - Hay lắm, Nghinh Xuân, hãy ghi rõ công trạng của y.

Nhìn thấy tỳ nữ mặc áo xanh đứng bên trái hắc y thiếu phụ khẽ dạ, rút ra một cuốn sổ nhỏ, dùng bút đen ghi ngoáy trên trang giấy già lâu. Thốt nhiên một đại hán áo đen nữa xen vào nói: - Lục lang xin báo cáo, trong vòng năm hôm thuộc hạ đã dùng một thanh Cừu hận chi kiếm giết được một tên đàn chủ trong thất tinh hội.

Hắc y kiếm chủ lạnh lùng nói: - Tạm được.

Bát lang, thất lang báo cáo sau đều chỉ được kiếm chủ cho là tạm được. Còn cửu lang nội trong năm hôm đã hạ sát được bảy tay cao thủ võ lâm là người công trạng lớn nhất.

Thập nhất lang, thập nhị lang vì phụ trách việc truyền lệnh của kiếm chủ cho bọn hắc y đại hán nên chỉ chẳng có công cũng không có lỗi nào.

Lúc ấy chỉ có thập lang là vẫn đứng ngay người như pho tượng ở một bên, chưa nói lời nào. Thấy vậy hắc y kiếm chủ khẽ đằng hắng: - Thập lang, sao ngươi không nói?

Thập lang vòng tay ngẩng đầu, run giọng nói:

- Thập lang tội đáng chết, nội trong năm hôm vẫn chưa hạ sát được nhân vật võ lâm nào, nên thuộc hạ không biết báo cáo ra sao.

- Nói đến phận sự, tất phải có thưởng phạt, ngươi có biết đã phạm tội gì chưa? - Thuộc hạ biết rồi, xin kiếm chủ cứ trách tội.

Kiếm chủ sẽ thở dài nói:

- Lẽ ra ta phải chặt ngươi một ngón tay, nhưng nể tình ngươi mới phạm tội lần đầu, ta hãy tạm tha cho một lần, ngày sau ngươi phải cố công chuộc tội.

- Ơn đức kiếm chủ ngày hôm nay thuộc hạ xin ghi nhớ.

Thốt nhiên có những tiếng bước chân chạy sầm sập vào trong miếu. Hai tỳ nữ áo xanh nhanh nhẹn vung tả chưởng đánh tắt ngọn nến trên bàn thờ, cùng lúc tay phải rút ngược thanh trường kiếm ở trên vai.

Chín hắc y kiếm sĩ cũng lẹ làng lạng về phía sau, đứng phân thành thế trận, chỉ cần người lạ tiến vào trong miếu, tất sẽ bị một trận mưa kiếm từ bốn mặt tám hướng đánh phủ đầu ngay.

Thiếu Bạch ngưng thần lắng nghe, nhận thấy hắc y kiếm chủ vẫn đứng yên bất động. Bấy giờ một bóng đen thốt nhanh như điện tiến thẳng vào trong miếu.

Bát lang, cửu lang ẩn mình sau cánh cửa, cùng nhanh không kém, nhất tề đều loáng vút thanh trường kiếm, hai vòng cầu lạnh buốt phóng xẹt ra.

Người lạ thân pháp nhanh nhẹn cực cùng, chỉ thấy ánh kiếm nhoáng lên, keng keng hai tiếng đã đánh bật hai thanh trường kiếm của bát và cửu lang.

Qua được chiêu đầu, hắc y kiếm chủ thốt quát: - Ngừng tay, người mình cả!

Sự thực không cần hắc y kiếm chủ quát bảo, nhưng hắc y kiếm sĩ nấp trong miếu đều cũng đã nhìn thấy rõ người mới tới, cho nên họ đã sớm thu kiếm lại.

Thất lang nói lớn: - Phải chăng là tam ca? Người lạ nói:

- Chính là ngu huynh, đại giá kiếm chủ tới chưa? Hắc y kiếm chủ lạnh lùng xen lời: - Bồn tọa ở đây rồi.

Người lạ liền tra thanh trường kiếm vào vỏ nói nhanh: - Tam lang xin báo cáo...

Hắc y kiếm chủ đổi giọng, ngắt lời: - Sao không theo ước lệnh?

- Thuộc hạ theo hẹn tới đây nhưng vì giữa đường nghe được một tin sấm sét nên mới tới muộn, xin kiếm chủ thứ tội.

- Tin gì mà ghê gớm như thế?

- Thuộc hạ ngầm theo dõi mấy nhân vật võ lâm, vốn định chờ dịp sẽ hạ thủ. Không dè từ cửa miệng của bọn họ, thuộc hạ lại biết tin chương môn phương trượng Thiếu Lâm phái hiện nay đã lạng lẽ bỏ đến Nam nhạc.

Hắc y kiếm chủ như thể rung động lắm, buột miệng ủa một tiếng nói:

- Còn có người nào nữa không?

- Chương môn nhân ba đại môn phái Nga Mi, Không Động và Võ Đang cũng cùng đi Nam nhạc để gặp chương môn nhân Thiếu Lâm, không hiểu có chuyện gì?

Hắc y kiếm chủ sẽ cười nhạt nói:

- Bọn họ là thủ lĩnh của các môn phái, nhưng hành vi không ngờ lại ám muội... Nghĩ giây lâu nàng tiếp lời: - Đại lang và nhị lang đâu?

Tam lang vội đáp:

- Nhị vị huynh trưởng đã cải trang đi Nam nhạc, thuộc hạ chạy thật nhanh về đây trình lại với kiếm chủ để xin chỉ thị.

Hắc y kiếm chủ thoáng nghĩ nói:

- Được lắm, nếu như giết được bất kỳ một chương môn nhân tứ đại môn phái tất đủ chấn động giang hồ, còn hơn hạ sát mười hay trăm môn hạ đệ tử của y. Các người hãy mau mau lên đường, cải trang tới Nam nhạc, nhưng dọc đường tạm thời không được sử dụng Cừu hận chi kiếm, để khỏi đứt dây động rừng, bọn họ sẽ kịp thời cảnh giác.

Chín hắc y kiếm sĩ đứng hai bên đều đồng thanh dạ lớn, lạng lẽ rời

khỏi miếu. Giây lâu chỉ còn nghe những tiếng tiếng vó ngựa vắng vắng từ xa rồi mất hẳn. Lúc ấy trong miếu đường chỉ còn lại hắc y kiếm chủ và hai nữ tỳ áo xanh.

Hắc y kiếm chủ hốt đổi giọng:

- Nghi Xuân, em thử ra ngoài xem bọn họ đều đi xa cả chưa?

Giọng nói hiền hòa, trái hẳn với vẻ lãnh đạm lạnh nhạt vừa rồi. Tỳ nữ áo xanh đứng bên trái sẽ dạ, chạy nhanh ra ngoài miếu. lát sau nàng trở vào thưa:

- Khái bẩm cô nương, mười hai kiếm sĩ ấy đều đã khuất dạng. Hắc y kiếm chủ sẽ thử dài nói: - Tốt lắm, chúng ta cũng lên đường thôi!

- Tiểu tỳ có chuyện muốn hỏi cô nương? - Chuyện gì thế?

Tỳ nữ có tên là Nghinh Xuân chậm rãi nói:

- Tiểu tỳ giữ quyển sổ ghi công trạng này tính đến bây giờ đại lang và cửu lang đều đã có được chín công, chỉ còn thêm một công nữa là thỏa đúng điều kiện của cô nương. Cô nương xưa nay vẫn nói đứng đắn cho nên thập nhị kiếm sĩ ấy mới chịu ngoan ngoãn phục vụ, nếu như cô nương không giữ lời hứa, chỉ sợ về sau bọn họ sẽ khó lòng tuân lệnh nữa.

Bọn Thiếu Bạch nấp ở dưới bàn thờ thần nên không thể nào nhìn rõ được cử động của hắc y kiếm chủ, nhưng đều có cảm tưởng mơ hồ là người được coi là kiếm chủ này dường như đang gặp phải vấn đề gì nan giải lắm.

Thiếu Bạch trầm ngâm nghĩ bụng:

- Vậy có gì lạ đâu, vì từ xưa đến nay, hễ có phạt tất có thưởng, người đã đặt ra luật lệ nghiêm minh, thế tất cũng phải ban thưởng xứng đáng chứ. Nếu như chỉ biết phạt mà không biết thưởng, sao có thể thu phục nhân tâm?

Hắc y kiếm chủ sẽ nói:

- Người có chín công là đại lang và cửu lang thôi sao?

Tỳ nữ tên gọi Nghinh Xuân thoáng lo âu:

- Người được chín công tuy chỉ có đại lang và cửu lang nhưng nhị lang, tam lang cũng có đến tám công rồi, hai người này đang nóng lòng lắm, biết đâu lại chẳng tới đích trước đại và cửu lang.

Hắc y kiếm chủ thử dài, giọng u oán:

- Mong rằng chuyến đi Nam nhạc này, đại lang và cửu lang đều thương vong bởi tay chưởng môn nhân tứ đại môn phái ta mới có thể yên tâm.

- Thập nhị kiếm sĩ ai cũng có võ công cao cường, nhất là đại lang và cửu lang, thứ đến nhị lang và tam lang. Nếu như bốn người này có bề gì bất trắc, chỉ sợ sẽ khó tìm được người nào như thế nữa để bổ

sung.

Tỳ nữ áo xanh đứng bên phải chợt xen vào nói:

- Tiểu tỳ có nhận xét khác với Nghinh Xuân tỳ tỳ là tiểu tỳ nhận thấy tên thập lang có hành tung mờ ám lắm. Nhưng y lại là một tay võ học cao siêu, chẳng qua chịu sự kiểm chế của chúng ta y mới im hơi lặng tiếng. Nhưng nếu luận về võ công, cơ trí của thập nhị kiếm sĩ, người này đáng liệt hàng đầu.

Nghinh Xuân bấu môi như thể không tin:

- Tên thập lang kể từ khi theo phục vụ cho cô nương, chưa hề lập được công trạng nào. Hơn nữa y lại hai lần thọ tội, nếu như cô nương không nhân từ ghi tạm tội cho y thì y đã mất mười ngón tay từ lâu rồi. Nếu thật là người thân mang tuyết học, chẳng lẽ y không nghĩ đến chuyện thọ tội chặt tay ấy sao?

Tiểu tỳ áo xanh đứng bên phải cười nói:

- Tỳ tỳ tuy hữu lý nhưng chỉ có thể đúng với những hạng tầm thường, chứ như so với thập lang chẳng khác sai một ly đi một dặm.

- Linh Thu, ba người chúng ta danh phận tuy là chủ tỳ nhưng tình nghĩa chẳng khác chị em ruột. Em nói tên thập lang ấy thân mang tuyết kỹ, không lộ ra ngoài là do cảm biết hay có bằng cứ chính xác.

Tỳ nữ có tên Linh Thu đáp:

- Tiểu tỳ nếu như không có chứng cứ có lý đâu dám nói quyết chắc.

- Em đã thấy sao không nói mau ra, để chúng ta cùng bàn thảo, biết đâu lại chẳng tìm được manh mối gì.

- Bốn ngày trước đây, tiểu tỳ theo lệnh đến Phúc Thọ bảo để dò la động tĩnh. Chuyện tiểu tỳ và thập lang cùng đi hầu cô nương còn nhớ.

- Phải, bấy giờ ta muốn em cải trang tìm cách trà trộn vào trong bảo.

- Tiểu tỳ lén vào được Phúc Thọ bảo, đã đánh cắp ngay một bộ y phục để chuẩn bị giả làm thị tỳ trong bảo, trà trộn vào nội thất, một là có nghe được tin tức, hai là cũng có dịp gây náo động cho bọn họ...

Hắc y kiếm chủ lấy làm lạ ngắt lời: - Chuyện ấy có can gì đến thập lang?

- Thập lang cũng trộm được một bộ y phục của tên gia đình trong bảo, cùng với tiểu tỳ trà trộn vào bên trong, khi ấy thập lang thốt bảo tiểu tỳ: "Nếu như có gặp địch đột kích, liệu sức không đương cự nổi, xin cứ chạy về hướng tây bắc...".

Nghinh Xuân xen vào nói:

- Điều đấy cũng chẳng có gì đáng để ý. Linh Thu bực tức cao giọng:

- Tỳ tỳ đừng có nóng nảy, hãy nghe tiểu muội nói... Nàng ngừng lại sẽ thở dài tiếp lời:

- Cái thuật cải trang mà cô nương truyền thụ thật phải nói là tuyệt, hơn nữa tiểu tỷ tự tin mình cải trang rất cẩn thận không dè hai anh em cái lão bảo chủ gian ngoan ở Phúc Thọ bảo ấy lại tình tường đến thế, giữa bọn gia đình và nô tỳ trong bảo đã có những ám hiệu với nhau, cho nên lúc tiểu tỷ trà trộn được vào phòng, một thiếu phụ đã phát giác ra được.

Nghinh Xuân vội ngắt lời:

- Luận về võ công muội muội, xuất thủ hạ sát một người đâu phải là khó, thế sao muội muội lại không giết luôn y thị đi?

- Tiểu muội không xem thường địch nhân cũng không đến nỗi chết khiếp nên khi cảm thấy thân phận đã bị lộ, tiểu muội buộc phải xuất thủ và tưởng chỉ một chiêu là đắc thủ. Ai dè con nha đầu ấy cũng là một tay có bản lĩnh, tiểu muội đành sử dụng đến Túy độc phi tâm nhưng trận đấu kéo dài năm bảy hiệp rồi vẫn chưa phân thắng bại. Có điều con a đầu ấy như thể tự biết không thắng nổi tiểu muội mới hô hoán lên. Tiếng động đã làm kinh động đến bọn gia nhân ngoài đại sảnh, liền đó hơn mười người cầm binh khí sáng loáng xông lại vây chặt ly tiểu muội, xem chừng là họ muốn bắt sống.

- Thế tên Thập lang có giải cứu em không?

- Có chứ, đúng lúc tiểu muội sắp sa cơ thì tên thập lang ấy đột ngột xuất hiện. Không hiểu y thị triển võ công gì mà hơn mười đại hán vây kín tiểu muội bỗng lặn ra hơn nữa. Tiểu muội mới thừa dịp đột phá trùng vây.

- Có chuyện ấy sao?

- Phải, tuy thập lang đã cải trang nhưng tiểu tỷ vẫn nhận ra được y.

Nghinh Xuân xen lời: - Về sau muội có hỏi y không?

- Tiểu muội có hỏi nhưng y không chịu thừa nhận. Hắc y kiếm chủ sẽ cau mày lắm lắm: - Thật là lạ, thập lang sao lại không chịu nhận.

- Tuy y không chịu nhận nhưng tiểu tỷ vẫn tin chắc là y, cho nên tiểu tỷ đã đuổi theo hỏi y hai lần. Lần đầu tuy vẫn cực lực phủ nhận nhưng lần thứ hai, y chỉ mỉm cười không đáp.

Hắc y kiếm chủ trầm ngâm giây lâu đáp:

- Quả vậy, tên thập lang ấy là một nhân vật đáng ngờ lắm. Linh Thu mỉm cười nói:

- Hiện tại khó có đủ chứng cứ để quyết chắc, hơn nữa thập lang tuy vẫn cố dấu lai lịch, nhưng y tuyệt không có lòng phản bội cô nương, biết đâu y lại chẳng có ẩn tình gì?

Nghinh Xuân thông thả xen lời:

- Nếu như muội muội không nghĩ lầm, chúng ta phải ít nhiều dè dặt với y mới được. Hắc y kiếm chủ sẽ thở dài nói: - Chuyện này phải

phiền đến Linh muội ngằm tìm cách tra xét rõ ràng. Riêng Nghinh muội và ta vẫn làm như không biết, để khỏi khiến y sanh ngờ mà cảnh giác, sẽ phái hại đến Linh muội.

Linh Thu cười nói:

- Xin kiếm chủ yên tâm, tiểu tỳ tự tin là nội trong một tháng tất sẽ biết rõ con người thật của thập lang.

Nghinh Xuân hốt nói nhanh:

- Thập nhị kiếm sĩ ra đi đã lâu, chúng ta cũng phải lên đường chứ?

Hắc y kiếm chủ vẫn với giọng chậm rãi:

- Mong sao chuyển đi Nam nhạc có thể bắt sống một trong bốn chương môn nhân của tứ đại môn phái thật mới không bỏ công chúng ta.

Thiếu Bạch mỉm cười nghĩ bụng:

- Khẩu khí lớn thật, muốn bắt sống được một chương môn nhân trong tứ đại môn phái tưởng dễ lắm sao?

Lúc ấy hốt có những tiếng chân vang lên rồi thưa dần, hắc y kiếm chủ đã cùng nhau bước ra khỏi miếu bỏ đi. Thiếu Bạch đợi ba người ấy đã đi xa rồi mới bò ra khỏi bàn thờ thần, sẽ giọng nói với hai người em: Hiện nay tất cả võ lâm đều phái cao thủ đi khắp nơi tìm Cửu hận chi kiếm mà không thấy, dè đâu tình cờ chúng ta lại được gặp ở đây.

Thốt nhiên một giọng nói lạnh như băng truyền tới: - Nhưng gặp rồi, chỉ còn sợ mỗi con đường chết!

Thiếu Bạch giật nảy mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh y kỳ nữ đang đứng chặn ngay trước cửa miếu, mặt bừng bừng sát khí.

Hoàng Vĩnh chợt dạ nghĩ bụng:

- Thì ra, bọn họ đã sớm biết chúng ta nấp ở dưới bàn thờ, nhưng vẫn làm ngơ, không đã động gì tới.

Thiếu Bạch trấn tĩnh vòng tay nói: - Cô nương...

Thanh y kỳ nữ lạnh lùng ngắt lời:

- Khởi càn khách sáo, các người hãy tự xử lấy mình hay còn đợi ta ra tay? - Chúng ta không thù không oán...

Thanh y kỳ nữ gần giọng ngắt:

- Võ lâm đồng đạo trong thiên hạ và kiếm chủ chúng ta có mối thâm cừu đại hận, dẫu các người không có oán thù, cũng không thể bỏ qua được. Hà huống các người nấp dưới bàn thờ, nghe trộm câu chuyện chúng ta, tất có chết cũng là đáng lắm.

Thiếu Bạch cười khẩy:

- Tại hạ chỉ không muốn sanh chuyện với cô nương, chứ như nếu cô nương cho là tại hạ sợ hãi thật không khỏi lắm lớn.

Thanh y tỳ nữ đảo mắt nhìn bọn Thiếu Bạch giây lâu, lạnh lùng nói: - Người tự phụ lắm, hẳn phải tự tin là một tay bản lĩnh?

Thong thả nàng rảo bước tới trước mặt Thiếu Bạch. Thiếu Bạch vẫy tay, sẽ giọng bảo hai người em: - Các hiền đệ hãy lui mau.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang mắt thấy thanh y tỳ nữ đang xăm xăm đi tới, nhưng sắc mặt không có gì là thù địch cả, đều nghĩ bụng: - Nếu như thiếu nữ này không có tuyệt kỹ, hẳn định giở thủ đoạn kỳ quái gì đây?

Nhưng thấy Thiếu Bạch đã ra hiệu, hai người đành lùi lại ở một góc miếu đường. Thanh y tỳ nữ ngừng lại trước mặt Thiếu Bạch độ ba bốn thước bữu môi: - Xem chừng trong ba người, người là nhân vật thủ não?

- Không dám, cô nương quá khen. Thanh y tỳ nữ thốt cười nhạt nói:

- Đánh rắn đánh đầu, bắt giặc bắt tướng, người là kẻ thủ não trong bọn hãy cẩn thận! Hốt nhiên, tay phải thò nhanh ra, một luồng bạch quang mau như ánh chớp vút tới, Hoàng Vĩnh giật nảy mình nghĩ bụng: - Không dè thiếu nữ này lại có thủ pháp nhanh đến thế.

Thiếu Bạch dường như cũng không thể ngờ được đối phương xuất thủ đột ngột và mau lẹ như vậy, chàng vội vút người sang một bên, tuy tránh khỏi, nhưng lòng không khỏi hoảng sợ. Thanh y tỳ nữ lại cười nhạt: - Thảo nào người tự phụ thế, thì ra thật cũng có đôi chút bản lĩnh.

Rồi nàng lại tiến lại gần, Thiếu Bạch mắt thấy thanh y tỳ nữ lại tiến tới, vội vã rút soạt thanh trường kiếm, đưa thẳng trước ngực chuẩn bị ứng chiến.

Thanh y tỳ nữ đi còn cách Thiếu Bạch chừng ba bước, thốt nhiên ngã người về phía sau, mũi kiếm đâm thẳng tới.

Thiếu Bạch loáng nhanh thanh trường kiếm, chỉ nghe mấy tiếng leng keng vang lên. Thanh y tỳ nữ bỗng tung vút người, xẹt ra ngoài cửa miếu, thoáng mắt đã mất dạng trong màn đêm. Hoàng Vĩnh nhìn theo bóng đối phương khuất hẳn mới sẽ giọng nói: - Đại ca, con a đầu ấy đã thọ thương?

Thiếu Bạch thong thả tra kiếm vào vỏ:

- Không phải thọ thương nhưng nội công của y thị còn kém xa nên chỉ suýt mất mạng bởi chiêu vừa rồi thôi.

Cao Quang xen lời:

- Thiếu nữ này rút kiếm nhanh lắm, thật hiếm thấy trên giang hồ, đại ca có nhận được lai lịch võ công của y thị không?

Thiếu Bạch sẽ lắc đầu nói:

- Ngu huynh từng được ân sư giảng giải về các đặc điểm trong kiếm

pháp của các phái trong giang hồ, nhưng y thị mới giao thủ được hai chiêu đã bỏ chạy cho nên ngu huynh vẫn chưa hiểu rõ.

Hoàng Vĩnh sẽ thở dài:

- Hắc y kiếm chủ ấy không biết là nhân vật thế nào, nhưng xem chừng dường như tất cả các đại môn phái trong thiên hạ đều có mối thâm thù với y thị.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 19

Nghĩa động sinh tử phán

Thiếu Bạch suy nghĩ giây lâu nói:

- Phải, lai lịch và thân thế mấy người tất phải có điều ẩn mật gì khó tỏ lộ, hơn nữa vị hắc y kiếm chủ ấy xem dáng dấp chắc phải là một vị công nương dung nhan diễm lệ, nhưng lại cố ý đeo một chiếc mặt nạ gớm ghiếc, xấu xa đến thế.

Thốt nhiên, như nhớ ra một chuyện gì, vội vã tra kiếm vào vỏ gươm: - Chúng ta hãy mau rời khỏi nơi đây.

Hoàng Vĩnh và Cao Quang tựa hồ như cũng có cảm giác, lẳng lặng phóng mình ra khỏi ngoài miếu. Thiếu Bạch sẽ giọng nói:

- Ngu huynh mở đường, nhị vị hiền đệ hãy dè dặt.

Rảo bước đi trước, ba người chạy một mạch được chừng bốn năm dặm mới dừng lại. Thiếu Bạch sẽ thở dài: - Con a đầu ấy tuy bỏ chạy nhưng chưa phải chịu thua đâu, y thị hấp tấp bỏ đi chắc là muốn gọi viện binh, nếu chúng ta không sớm rời khỏi nơi đó, chỉ sợ sẽ khó tránh một trường ác chiến. Một đứa thị nữ võ công như thế, tất hắc y kiếm chủ phải là người thân mang tuyệt kỹ. Thật như có xảy ra trường giao chiến, chúng ta tuy vị tất đã bại nhưng hậu quả thảm khốc tất ai cũng đoán được.

Hoàng Vĩnh chậm rãi nói:

- Đại ca nghĩ rất phải, có điều hắc y kiếm chủ ấy cũng có những hành vi giống như đại ca lắm.

Thiếu Bạch cảm thấy bối rối lúc lâu sau mới trấn tĩnh nói:

- Có lẽ trên giang hồ người hàm oan quá nhiều, chính nghĩa võ lâm dường như đang vào lúc suy dần. Cái cảnh cá lớn nuốt cá bé không biết sẽ gây ra bao chuyện oan trái nữa. Như nếu ước nguyện của ngu huynh sau này có hoàn thành, tất sẽ vì võ lâm duy trì chính

nghĩa, may ra sẽ bớt được đôi phần kiếp sát cho võ lâm.

Cao Quang cười nói:

- Đại ca có được cái hùng tâm ấy, bọn đệ nguyện sẽ dốc hết toàn lực trợ giúp, dù chết cũng cam...

Ngừng lại giây lát, tiếp lời:

- Hắc y kiếm chủ ấy đã có ý lạ, sáng lập ra Cừu hận chi kiếm gây chấn động cho võ lâm, sao đại ca không nghĩ ra một hình thức như thế?

- Nghĩ cái gì? Hoàng Vĩnh xen lời:

- Tam đệ nói cũng có lý. Hắc y kiếm chủ sáng tác Cừu hận chi kiếm thật đã đạt được ước nguyện gieo hoang mang cho nhân vật giang hồ.

Thiếu Bạch sẽ thở dài nói:

- Ngu huynh ôm mối cừu hận đằng đằng bao năm nay, lẽ ra Cừu hận chi kiếm ấy phải để cho chúng ta dùng mới đúng, nhưng thật không dè bọn họ lại phỗng tay trên.

- Tuy nhiên, nếu đại ca lấy cái tên chính nghĩa chi đao, không phải là cùng sánh với Cừu hận chi kiếm gây kinh hoàng cho võ lâm thiên hạ, khí thế lại có phần lấn át hơn sao.

Cao Quang vỗ tay tán thưởng:

- Chính nghĩa chi đao, cái tên hay lắm, chúng ta hãy tìm đến nơi nào chuyên làm binh khí, bảo họ đúc cho vài thanh đoản đao, khắc thêm bốn chữ Chính nghĩa chi đao, lo gì không thể gây rối giang hồ cùng với Cừu hận chi kiếm?

Thiếu Bạch thoáng nghĩ, khẽ thở dài: - Được, tạm cứ theo như ý của nhị vị hiền đệ.

Bàn bạc xong, liền cất bước lên đường. Ba người tìm đến một nhà chuyên chế tạo binh khí, bảo họ làm cho vài thanh đoản đao, rồi mới hướng thẳng về Nam nhạc.

Bọn Thiếu Bạch vì muốn dấu kín hành tung, cho nên ngoài việc cải trang, ba người ngày nghỉ đêm đi suốt quãng đường vẫn chưa bị ai phát giác.

Hôm ấy, lúc trời vừa sáng, bọn Thiếu Bạch đã đặt chân tới Nam nhạc, nơi thuộc địa phận Hành sơn. Hoàng Vĩnh bàn:

- Nơi này không còn cách Hành sơn bao xa, theo ý đệ, Thiếu Lâm, Võ Đang đều là những môn phái tiếng tăm trong võ lâm hiện nay.

Những chưởng môn nhân ấy sẽ tới Nam nhạc tất sự canh phòng phải chặt chẽ lắm. Nếu như chúng ta xông thẳng vào đấy, thế tất bọn họ sẽ sanh nghi, chẳng bằng ta hãy tìm khách điểm nghỉ ngơi, một là để lấy lại sức trong suốt mấy ngày đường mệt mỏi, hai là cũng có đủ

thời giờ bàn bạc một phương cách lên núi.

Thiếu Bạch như chợt nhớ đến một chuyện gì quan hệ lắm, chàng chỉ yên lặng trầm ngâm, tựa hồ như chưa nghe lời Hoàng Vĩnh vừa nói.

Giây lâu, chàng lẩm bẩm:

- Phải rồi, đúng là chương môn nhân tứ đại môn phái ấy.

Hoàng Vĩnh và Cao Quang không hiểu Thiếu Bạch nói gì, nhưng thấy người anh sắc mặt nghiêm trang, hai người cũng không dám hỏi han. Mãi lâu, Cao Quang mới sẽ giọng:

- Đệ thấy đại ca như đang suy tư chuyện gì trọng đại lắm, chúng ta không nên làm rộn đến người.

Hốt nhiên, Thiếu Bạch lại nói:

- Không được, chúng ta không thể tới Nam nhạc trong lúc này, phải tìm một nơi nghỉ ngơi rồi hãy tính.

Hoàng Vĩnh mỉm cười, biết chàng vừa rồi thật chưa nghe thấy lời mình, nhưng không hiểu là đại ca đang nghĩ tới chuyện gì? Tuy nhiên, chàng không nói thêm, quay người đi trước dẫn đường.

Bấy giờ, trời tờ mờ sáng, hầu hết các khách điểm đều chưa mở cửa. Hoàng Vĩnh dẫn hai người tới một gian khách điểm nhỏ bé, có tên Khai sạn môn, sai bảo bọn điểm tiểu nhị dọn cho vài món ăn điểm tâm.

Thì ra, ba người đi suốt đêm vẫn chưa có gì lót dạ. Thiếu Bạch vẫn lặng lẽ cúi đầu như đang suy tư. Cao Quang mãi không dần lòng được lên tiếng: - Hình như đại ca đang có tâm sự?

Thiếu Bạch khẽ gật đầu nói:

- Phải, ngu huynh đang nghĩ tới tứ đại môn phái kia. Hoàng Vĩnh hiểu kỳ xen lời:

- Đại ca đang có chuyện, sao chẳng nói ra cho tiểu đệ góp vài ý kiến?

Thiếu Bạch đưa mắt nhìn hai người giây lâu, thủng thẳng nói:

- Đêm hôm ở trong hoang miếu, chúng ta nghe thấy hắc y kiếm chủ nói là chương môn nhân tứ đại môn phái có ước hẹn với nhau ở Nam Nhạc?

- Đúng thế.

- Nhị vị hiền đệ còn nhớ được tứ đại môn phái ấy? Cao Quang đáp nhanh: - Đây là Thiếu Lâm, Võ Đang, Không Động và Nga Mi.

Phải rồi, ngu huynh có nghe vong phụ kể lại, năm xưa trong yên vân phong ở Bạch mã sơn, kẻ bị chết có cả chương môn nhân tứ đại môn phái ấy. Cũng vì cái chết của họ đã gây nên sóng gió trên giang hồ, không biết do đâu mà trong võ lâm hốt có lời đồn chương môn nhân tứ đại môn phái mất mạng dưới tay gia phụ, cho nên mới xảy ra chuyện Cửu đại môn phái liên hợp với Tứ môn, Tam hội, Lương đại

bang phái những cao thủ đang đèn công tập Bạch hạc bảo, thật là một cảnh hãi hùng, ngu huynh không thể nào quên được. Giờ đây, chưởng môn nhân tứ đại môn phái ấy chắc đều là người thừa kế bốn chưởng môn nhân xấu số khi xưa. Có điều không hiểu vì nguyên nhân nào bọn họ lại hẹn nhau hội ngộ ở Nam nhạc.

- Đúng vậy, bên trong thật có chỗ khả nghi lắm. Cao Quang thốt đằng hắng xen lời:

- Có lẽ bọn họ tụ tập lần này có quan hệ đến đoạn công án trên Yên vân phong mười năm về trước?

- Chúng ta đã đến đây, tất phải tìm gặp họ cho bằng được, mặc dù có thể xảy ra xung đột. - Theo ý ngu huynh, chúng ta không nên xung đột với bọn họ. Có một cách vẹn toàn là làm sao trà trộn để ở được bên cạnh chưởng môn nhân tứ đại môn phái ấy, biết đâu lại chẳng nghe được nguyên nhân gây ra thảm cảnh ở Tả gia năm xưa.

- Cái đó sợ là không phải dễ đâu.

- Cũng vì thế ngu huynh mới đang suy nghĩ, nhưng trước sau vẫn chưa tìm được cách nào để có thể ở bên chưởng môn nhân bốn phái ấy mà bọn họ vẫn không hay biết.

Cao Quang bỗng xen vào nói: - Tiểu đệ đã nghĩ ra một cách.

- Tam đệ ấy thế lại hay, không hiểu hiền đệ có cao kiến gì?

- Tam đệ nghĩ sai rồi, những người đi theo hộ giá bốn chưởng môn nhân ấy chắc phải là những cao thủ trong phái, bọn họ có lý đâu lại không biết chúng ta, cách này sợ không xong!

Hoàng Vĩnh thông thả góp ý:

- Nếu như có thể giả trang làm sao để Thiếu Lâm phái cho chúng ta là môn hạ phái Nga Mi, Không Động phái lại nhận làm chúng ta là đệ tử Võ Đang. Mọi người ai nấy đều không tiện hỏi, tất sẽ dễ dàng cho chúng ta.

Thiếu Bạch khẽ gật đầu: - Cách đó thật hay.

- Đại ca đừng có khen vội, vì chưởng môn nhân bốn phái ấy có thật đến như hẹn ước hay không, hiện tại khó đoán trước được. Và cho dù bọn họ có đến Nam nhạc, chúng ta vẫn chưa hiểu họ sẽ gặp nhau ở đâu? Nhất là Nam nhạc nội trong vòng vài trăm dặm, toàn là núi non và những tuyết cốc thăm thẳm. Chúng ta thật không thể đi tìm từng ngọn núi một.

Thiếu Bạch khẽ cau mày nói:

- Phải đấy! Ôi! Không hiểu mười hai kiếm sĩ thủ hạ của hắc y kiếm chủ kia có tìm được nơi hẹn ước của bọn họ?

- Sự thực, cứ với thân phận chưởng môn nhân của một môn phái mà đi đến đâu tất cũng sẽ có tiếng đồn khắp xa gần, cho nên chuyện tìm

bọn họ rất dễ . Nhưng đáng tiếc lần này bọn họ lại ước hẹn ngầm, nên nơi gặp gỡ thật vẫn hoàn toàn bí mật.

Cao Quang như nghĩ ra điều gì nói xen:

- Còn có chuyện khó hiểu là bốn người ấy với thân phận chưởng môn nhân, tại sao không hẹn nhau ở ngay chỗ của bọn họ, một nơi vừa an toàn vừa tiện lợi mà lại phải bôn ba đến tận miền Nam nhạc hoang vắng này?

- Đây thật là vấn đề nan giải! Hoàng Vĩnh thoáng nghĩ, xen lời:

- Tiểu đệ đoán chưởng môn nhân bốn phái ấy chắc muốn bàn bạc với nhau một chuyện bí mật trọng đại nào đó, cho nên không muốn để các trưởng lão, đệ tử trong phái cùng ngũ đại môn phái kia biết được nơi hẹn ước ở đây.

- Cái thảm cảnh võ lâm thiên hạ hợp nhau tàn sát Bạch Hạc bảo năm xưa suy cho cùng vì chưởng môn nhân tứ phái ấy bị ám toán mà mất nên có lẽ lần này bọn họ hẹn ước ở Nam nhạc phải ít nhiều có dính dáng đến huyết án Bạch Hạc bảo...

Ngước mặt nhìn lên trần nhà, đôi mắt Thiếu Bạch trở nên đăm chiêu:

- Nhưng dù thế nào chúng ta cũng phải tìm cho ra nơi tụ họp của bọn họ! Hoàng Vĩnh thông thả góp lời:

- Tất nhiên. Đêm nay chúng ta hãy nghỉ ngơi dưỡng sức, sáng ngày mai ta sẽ cải trang tiến thủ vào trong núi. Tiểu đệ nghĩ chúng ta cần đi gấp thế này là phải tới trước bọn hắc y kiếm chủ kia. Chỉ cần phát giác được hành tung của y thị và mười hai kiếm sĩ thủ hạ là chúng ta sẽ chẳng mấy khó trong việc tìm ra nơi hẹn ước của bốn chưởng môn nhân ấy.

- Hiện tại cũng chỉ còn cách đó, nhị vị hiền đệ đã vất vả mấy hôm nay, hẳn cũng mệt mỏi lắm, vậy nên nghỉ sớm đi.

Một đêm lặng lẽ trôi qua. Sáng hôm sau, ba người thức sớm, đánh răng rửa mặt xong vội vã lên đường. Hộc tốc mất nửa ngày, trời vừa đúng Ngọ thì bọn Thiếu Bạch mới tới dưới chân Hành sơn. Ba người đứng xem địa thế giây lâu, ước hẹn thời gian gặp lại nhau và những ám hiệu dọc đường đâu đấy mới chia tay nhau đi theo ba ngã chạy lên núi.

Thiếu Bạch cải trang thành một vị tiều phu, dấu binh khí vào trong hai túi cỏ, rồi gánh vôi lên vai chạy một mạch lên đến lưng chừng núi mới đặt gánh xuống. Chàng ngồi nghỉ mệt nhưng đôi mắt vẫn không ngừng nhìn quanh quất, hy vọng sẽ phát giác ra được manh mối gì chăng?

Nơi chàng dừng chân có hai lối đi, một lối ăn lên tận đỉnh núi, một lối đâm thẳng xuống trong một sơn cốc. Trên đường núi gập ghềnh

hiểm trở, người qua lại thưa thớt. Thiếu Bạch đợi chừng một tiếng đồng hồ, vẫn không thấy một khách bộ hành nào đi qua. Đang lúc bồn chồn, thốt thấy một bóng người từ phía xa chạy lại.

Người này phồng độ bốn mươi, trên vai lưng lảng một bó củi lớn đang rảo bước mau chạy xuống núi. Đến chỗ Thiếu Bạch nghỉ chân, thốt nhiên y dừng lại, đặt bó củi xuống, liếc mắt nhìn chàng giây lâu nói: - Hình như các hạ mới tới đây lần đầu?

Thiếu Bạch chột dạ nghĩ bụng:

- Nguy thật, chắc là y đã nhìn ra dấu chân tướng của mình. Nghĩ đoạn chàng bèn nói: - Tại hạ đến đây chưa lâu.

Rồi chàng đảo mắt nhìn người tiểu phu ấy, xem y có phải là người có luyện võ công không? Tiểu phu ấy cười nói: - Đúng mà, chúng ta chưa bao giờ được gặp nhau, các hạ tất là lần đầu đến đây đón củi? - Thật thế! Tại hạ mong được huynh đài chỉ giáo thêm.

- Nơi này, người sống bằng nghề đón củi vốn đông lắm, nhưng giờ đây chỉ còn mỗi mình tại hạ. Nay các hạ đến đây, tại hạ lại có thêm một người bạn nữa đỡ tẻ nhiều.

Thiếu Bạch động lòng hỏi:

- Tại sao lại chỉ còn một mình huynh đài? Đường núi ở đây hiểm trở lắm à? Chắc khó leo lên đỉnh ư?

Người tiểu phu sẽ lắc đầu, đưa tay chỉ về sơn cốc bên phải, giải thích:

- Đi vòng qua cốc khẩu phía trước mặt là đám rừng tùng đã khô héo, dùng làm củi đốt. Chỉ cần thật nhanh tay nháy mắt là sẽ được vài gánh.

- Khi trước chắc là người đón củi nhiều quá, nên đã chặt hết cây cối ở trong cốc rồi? Người tiểu phu đưa dọc tẩu hít một hơi thuốc, khoan thai nói: - Sơn cốc ấy hun hút hơn trăm dặm, ăn sâu vào lòng núi, bên trong cây khô cành héo theo ánh nắng chói chan từ thuở xưa tới giờ, dù cho có chặt đến suốt đời cũng không sợ hết được!

Thiếu Bạch hơi nổi tính hiếu kỳ hỏi:

- Thế thì tại sao huynh đài không vào đó lấy củi có hơn không?

Người tiểu phu liếc nhanh bó củi bên tảng đá của Thiếu Bạch nói:

- May mắn mà lão đệ chưa biết mà tiến vào trong ấy! Thôi, nếu như đã vào rồi, chúng ta cũng chẳng còn có chút hội ngộ này.

Đôi mắt sắc bén của người tiểu phu bao năm sống bằng nghề đón củi nuôi miệng ở đây, thoáng nhìn bó củi của Thiếu Bạch y đã biết ngay không phải chàng đã lấy từ trong cốc. Thiếu Bạch chột dạ, hỏi dồn: - Sao lạ thế?

- Sơn cốc ấy vào nửa năm trước đây, thốt nhiên lại xuất hiện hai con

quái vật cao lớn như người, chạy nhảy như bay, liên tiếp hạ sát hơn mười người vào lấy củi nên về sau những người còn lại đều coi sơn cốc ấy như một nơi tử địa. Ngay đến lối đi vào này họ cũng không dám bén mảng tới nữa.

Thiếu Bạch thở phào, vỡ lẽ:

- Thảo nào, ta ngồi đợi đây đã mỏi mắt mà vẫn không thấy một ai qua đây. Rồi chàng cau mày hỏi: - Huynh đài thật không sợ sao?
- Ban đầu cũng sợ thật. Có một lần sau khi uống rượu khá say, tại hạ nhớ mang máng là có ra phía sau núi lấy củi, nhưng không gặp việc gì cả, nên nhờ đấy tại hạ cảm thấy bớt sợ nhiều. Nhất là thấy đường đi gần, nên hàng ngày vẫn thường lần mò ra nơi đó, và được hơn bốn tháng rồi, tại hạ vẫn chưa thấy quái vật kia xuất hiện, mới cho là nó chỉ hoạt động ở trong sơn cốc mà thôi.

- Biết đâu hai con quái vật ở trong cốc kia lại chẳng sớm rời khỏi nơi này?

- Tại hạ cũng nghĩ thế, nên hôm nọ tại hạ cũng mời thêm mấy người nữa tiến vào trong ấy do thám, nhưng vì nhớ lại chuyện con quái vật sát hại người nửa năm trước cho nên ai cũng ngần ngại, không chịu đi theo tại hạ. Sau cùng còn mỗi một mình nên tại hạ cũng không dám mạo hiểm.

Ngừng lại, y thông thả đứng dậy tiếp lời: - Thôi! Chúng ta về đi thôi!

- Huynh đài hãy đi trước, tại hạ còn đợi một người nữa. Người tiều phu lấy làm lạ, buột miệng: - Các hạ còn đợi ai?

Đưa ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc nhìn lại Thiếu Bạch một lần cuối rồi lững thững vác bó củi lên vai bỏ đi.

Thiếu Bạch dõi mắt nhìn theo bóng người tiều phu đã đi xa, mới quay đầu hướng về sơn cốc, lẩm bẩm: - Nếu thật như trong cốc có quái vật, ta cũng phải ra công trừ đi một mối hại cho dân lành.

Đứng dậy, thò tay rút lấy món binh khí giấu trong bó củi, đeo vào mình rồi cất bước thông thả hướng về cửa cốc. Đi xuyên qua cốc khẩu tiến vào trong, quả nhiên, nơi đây toàn những hàng tùng già úa, xen lẫn với những cành cây khô phủ trên mặt đất. Thiếu Bạch vận khí phòng bị, lần bước tiến vào trong.

Đi sâu được chừng trăm trượng, Thiếu Bạch vẫn không thấy có gì khác lạ, nghĩ bụng: - Có lẽ con quái vật được đồn đãi kia thật đã rời khỏi nơi này.

Đang khi thắc mắc, thốt có tiếng người nói chuyện văng vẳng đâu đây. Thiếu Bạch giật nảy mình, vội vút mình ẩn trong đám lá rậm. Ngưng thần, chàng nhìn thấy từ xa, cách đấy vài chục trượng, sau một gốc tùng có hai người đi ra. Người bên trái toàn thân mặc đồ

xanh, lưng đeo trường kiếm, sắc mặt tái nhợt, tuổi độ ngoài ba mươi. Người đi bên phải tuổi độ ngũ tuần, trên mép đen nhánh một bộ râu dê thật đều, mình vận trường bào màu đen, không thấy đeo binh khí.

Thanh y nhân cất giọng:

- Nghe đồn chưong môn nhân tứ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Không Động và Nga Mi có hẹn ước nhau ở Nam nhạc, không biết họ định thảo luận chuyện gì?

Ông già áo đen có bộ râu dê sẽ thở dài:

- Chuyện này không quan hệ gì đến hội chúng ta, không hiểu hội chủ sao lại lo lắng quá thế. Chúng ta quyết tìm cho ra chỗ hẹn ước của họ, có điều, tứ đại môn phái lúc này nhiều nhân tài lắm. Hơn nữa họ đang phái cao thủ võ lâm vào dò thám cơ mật. „y là một điều tối kỵ trên giang hồ, nhưng nếu vì thế mà kết thù với tứ đại môn phái thật không thể nào...

Thanh y nhân thốt lời ngắt:

- Hội chủ hành sự xưa nay vẫn rất kín đáo, không chừng người sớm đã sớm có kế hoạch rồi. Hai người vừa đi vừa nói chuyện mỗi lúc một xa, tiếng vắng cũng dần dần lặng hẳn. Thiếu Bạch nghĩ bụng: - Xem chừng nơi đây có nhiều nhân vật võ lâm tụ tập. Nghe qua lời nói của thanh y nhân kia, hình như còn có chủ một bang hội nào đó nữa. Chẳng lẽ họ lại đặt tổng đường để ban lệnh cho thủ hạ ngay trong sơn cốc này sao?

Đợi cho bóng của thanh y nhân và hắc y lão giả đã khuất sau lùm cây mãi xa, Thiếu Bạch mới thùng thảng đứng dậy trầm tư: - Trong cốc này đã có nhân vật võ lâm chiếm ngự, chuyện quái vật sát hại người chỉ sợ cũng là do bọn họ cố ý đồn đại. Ta tất cũng chẳng cần tìm con quái vật ấy nữa, hãy cứ ra khỏi cốc bàn lại với nhị vị hiền đệ xem sao?

Vua chực cất bước bỏ đi, thốt có một giọng nói lạnh lùng truyền tới: - Đứng lại!

Thiếu Bạch giật mình, quay nhanh người lại. Chỉ thấy một ông già mình mặc áo đen, hình dáng gầy gò, đôi mắt chữ bát, dung mạo thập phần cổ quái, đang đứng cách chàng bảy tám thước.

Thiếu Bạch chợt dạ nghĩ bụng:

- Người này khinh công lợi hại thực, y tới sau lưng ta hồi nào mà ta vẫn không hay biết. Định thần, chàng chậm rãi nói:

- Chào lão trượng.

Ông già chiếu đôi mắt sắc lạnh nhìn Thiếu Bạch giây lâu thốt cười nhạt:

- Người vận y phục như thế này, lại còn đeo binh khí trên người, thật

trông chẳng ra thể thống gì. Hẳn là người mới từ chốn thảo莽 chui ra. Lệnh sư phái người đến đây làm gian tế, sợ chỉ uổng công toi mất!

Thiếu Bạch nhìn lại mình, cũng tự cười thầm vì với bộ quần áo vải thô, ngang hông lại dắt một cây đơn đao hình thù cổ quái, thêm vào đấy, trên vai còn lủng lẳng đeo một thanh trường kiếm, nghĩ cho cùng, không ai nín cười được. Sau giây phút sượng sùng, chàng phân bua:

- Tại hạ chỉ tình cờ đến đây, chứ không hề có ý làm gian tế. Ông già gầy gò áo đen cười khẩy nói: - Người có biết lão phu là ai không?

- Tại hạ thật không biết!

- Người có nghe tiếng cười quái dị của lão phu lần nào chưa?

Lời dứt, lão cười lên hai tiếng dài. Thiếu Bạch nghe giọng cười của ông già thật lạ, tựa như tiếng đế rền rĩ lẫn trong vẻ căm hờn, liền lo lắng nghĩ bụng: - Người này muốn ta đoán lai lịch, tất phải là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy. Có điều tiếng cười của lão quái dị thế ấy, phải là người lịch duyệt giang hồ hóa chẳng mới nhận được, đáng tiếc là ta còn thiếu nhiều kinh nghiệm, tất khó lòng đoán ra.

Ông già gầy gò áo đen đợi mãi vẫn không thấy Thiếu Bạch đáp lời, cũng rất lấy làm lạ, giọng trầm hỏi lại: - Lão phu là ai người không đoán được, đủ thấy người rất ít bôn tẩu giang hồ?

- Thật thế, tại hạ ít được bôn ba trong võ lâm.

Ông già áo đen lộ vẻ ôn hòa hơn, nhưng giọng nói vẫn rất mực lạnh lùng: - Người là môn hạ Thiếu Lâm?

Thiếu Bạch sẽ lắc đầu:

- Không, tại hạ không phải là người trong Cửu đại môn phái.

- Không phải là người trong Cửu đại môn phái hẳn người là đệ tử Lưỡng đại bang? Thiếu Bạch chậm rãi lắc đầu: - Tại hạ cũng không phải nhân vật trong Tứ môn, Tam hội và Lưỡng đại bang. Ông già áo đen sững sốt nghĩ bụng: - Nghe giọng nói hình như y biết rất nhiều về các môn phái giang hồ, chẳng lẽ y ăn vận như thế là có ý giả trang. Người này lai lịch lạ lắm, không khéo ta trúng kế của y.

Ngầm đề phòng, lão cao giọng:

- Người không phải đệ tử trong Cửu đại môn phái, lại chẳng là nhân vật trong Tứ môn, Tam hội, Lưỡng đại bang, thế tất còn có một lai lịch? Lão phu xin hỏi ân sư của người là ai?

Thiếu Bạch ra chiều nghĩ ngợi:

- Ban đầu lão ta dữ tợn lạ thường, bây giờ đột ngột lại đổi ra vẻ hòa hoãn, hẳn có duyên cớ chi đây, ta cần dè dặt lắm mới được.

Nghĩ đoạn chàng thông thả nói:

- Ân sư của tại hạ đã lâu năm không tái xuất giang hồ, dù có nói chỉ sợ lão trượng cũng không biết, thà đừng nói còn hơn.
Thiếu Bạch tin là nói vậy, trước sau sẽ không bị tiết lộ bí mật về thân thể, nhưng chẳng dè lại gợi thêm tính hiếu kỳ của ông già áo đen.
Thốt nhiên, ông già chạy sấn lại trước mặt Thiếu Bạch, cùng lúc tay phải đưa lên năm ngón tay như vuốt chim, nhanh nhẹn chụp vào đối phương. Có điều ông già đợi cho bàn tay còn cách người Thiếu Bạch chừng một thước, thốt ngừng lại.

Thiếu Bạch hữu thủ nắm chặt đuôi kiếm, ngưng thần theo dõi động tác đối phương, chỉ cần ông già nhấc tay phải thẳng tới một tấc nữa, lập tức chàng sẽ rút kiếm chống trả.

Ông già áo đen trên nét mặt xương xương thoáng lộ vẻ sửng sốt. Hiển nhiên thiếu niên có lai lịch mờ hồ này đã khiến cho lão rung động không ít. Ông già nghĩ ngợi giây lâu, giọng ôn hòa: - Người có nhận ra được chưởng thế lão phu vừa đánh ra?

Thiếu Bạch theo ân sư mấy năm trước, dốc hết tinh thần luyện tập Vương đạo Cửu kiếm và Hoàng Vũ Nhất đao, những quyền chiêu và chưởng chiêu cũng đều do Vương đạo Cửu kiếm biến hóa ra. Chàng chỉ biết nhờ vào võ công của mình, suy ra một phương cách phá giải võ học của đối phương. Và cũng chỉ vì quen suy luận từ trong chiêu thuật nằm lòng nên đối phó với võ công chiêu số của đối phương, chàng không mấy khi bận tâm tới. Lúc ấy thản nhiên đáp:

- Tại hạ không biết.

Ông già áo đen cười lạt, lạnh lùng nói:

- Đúng là người không biết đâu là lợi hại, lão phu cho người thật là người có đại đột mới gan như thế!

Thiếu Bạch liếc mắt xem thế chưởng của ông già còn lơ lửng ngang trước mặt, thốt cười khẩy: - Chưởng này dù đánh xuống cũng vô hại.

Ông già áo đen sôi giận, quát:

- Oắt con không biết trời cao đất rộng, nếu như lão thật muốn lấy mạng người, giờ này người đã chết toi dưới chưởng của lão phu rồi.

Thiếu Bạch cũng không kém vẻ lạnh nhạt:

- Lão trượng khẩu khí lớn lắm, tại hạ thật không dám nói khoác, chứ chưởng thế của lão trượng, làm sao có thể hạ được tại hạ như ý nguyện?

Ông già áo đen càng thêm tức, gằn giọng: - Người có dám thử?

- Được, thử thì thử chứ sao!

Ông già chực phát thế công nhưng thấy Thiếu Bạch không tỏ vẻ gì kinh hãi nên lấy làm lạ, cố dằn lòng:

- Oắt con, người hãy nhìn kỹ, thế chưởng của lão phu đưa lên thế

này, đã che phủ hết mười hai huyết đạo trên người người, thử hỏi người có biết ta công vào đâu?

- Cứ kể là lão trượng nhắm hết vào mười hai huyết đạo của tại hạ, xem làm được gì, vì lẽ tại hạ chỉ cần thi triển một chiêu, có thể cùng lúc chế ngự mười hai đại huyết, sợ là lão trượng phải thâu chưởng né tránh.

Hắc y lão nhân sừng sốt:

- Thế sao? Trong Cửu đại môn phái võ lâm hiện nay, hai phái Võ Đang và Côn Luân thuở giờ vẫn nổi tiếng về kiếm thuật tinh thông, cách thế tiến lui rất chặt chẽ, nhưng lão phu thật không thể nghĩ ra còn có pho kiếm pháp nào lợi hại vậy, chỉ loáng mắt có thể phá hủy thủ pháp ngũ quỷ sưu hồn này.

Thiếu Bạch bặm bụng cười thầm:

- Kiếm pháp của hai phái Võ Đang và Côn Luân tuy ta có nghe qua, nhưng nếu như lão muốn đàm luận kiếm đạo hai phái với ta, ta đành cam chịu thua trước!

Nghĩ đoạn chàng nói nhanh:

- Đây là vì trong kiếm thuật của hai phái ấy đều có khuyết điểm, còn nếu như thế đánh của lão trượng theo tại hạ thấy trước mắt đây chẳng có gì là khó giải.

Hắc y lão nhân thấy đối phương đáp thung dung bất giác lòng sanh hoài nghi, nghĩ bụng: - Nghe khẩu khí của tên này, thật như có khả năng hóa giải được chưởng thế của ta, hơn nữa, giọng điệu của y đối với chuyện trên giang hồ, như am hiểu lắm. Y không chịu nói lai lịch, khẩu khí lại lớn lối, xem chừng không xuất thủ tất không bắt y hiện nguyên hình.

Thốt nhiên lão cất tiếng quát: - Đề phòng này!

Hữu thủ lão thò ra, búng nhanh liền năm chỉ. Thiếu Bạch vội thoái lui một bước, rút soạt thanh trường kiếm, vung ào một màn kiếm khí bao bọc toàn thân. Cùng lúc, mũi kiếm nhắm điểm vào mười hai đại huyết trên người đối phương. Đây chính là chiêu Tường vân liễn u nhiễn u, chiêu đầu trong pho Đại bi kiếm pháp. Ông già tức thời luống cuống trong màn kiếm khí dày đặc.

Hắc y lão giả kinh hãi thâu chưởng thoái lui, trợn mắt nhìn Thiếu Bạch. Giây lâu buông tiếng thở dài áo nã: - Kiếm pháp hay tuyệt, lão phu đã khổ luyện cả mười năm mới thành tựu được tuyệt kỹ này, những tưởng trên giang hồ không có ai phá giải được. Chẳng dè lần đầu đem thí chiêu lại bị thất bại nặng nề.

Tất cả vẻ thêu não, chán ngắt đã hiện trong câu nói buồn tẻ của đối phương. Thiếu Bạch bực tức nghĩ bụng: - Ta có làm gì mà lão phải

ân hận?

Tuy nhiên, với bản tính thương người, chàng cất tiếng an ủi:

- Lão trượng không việc gì phải quá bi lụy như thế, có lẽ kiếm pháp của tại hạ bất đồ đã sẵn có khả năng khắc chế võ công của lão trượng cũng nên.

- Tiểu huynh đệ khỏi cần chữa thẹn cho lão phu.

Quay người lão lầm lũi bỏ đi. Thiếu Bạch cau mày, áy náy:

- Vị này tướng mạo trông hung ác nhưng cứ xem cách lão không xuống tay quyết liệt, cũng đủ biết lão không có ý đả thương ta, kể được là người có bụng dạ nhân từ.

Nên chàng lật đật gọi với: - Xin lão trượng dừng bước! Hắc y nhân quay lại hỏi:

- Tiểu huynh đệ còn có chuyện chi muốn nói?

- Thứ cho tại hạ hỏi một câu, lão trượng ẩn cư ở nơi đây đã lâu chưa? - Lâu lắm rồi, chừng có đến mười năm.

Thiếu Bạch sửng sốt hỏi lại: - Mười năm?

- Đúng thế, mười năm. Mười năm nay lão phu đêm ngày khổ luyện thủ pháp Ngũ quỷ sưu hồn, không dè môn tuyệt kỹ mà lão phu cho là kháng thế võ lâm lại bị phá giải dễ dàng dưới tay tiểu huynh đệ. Ôi! Xem thế lão phu còn phải ẩn cư thêm mười năm nữa mới tái xuất giang hồ được.

Trên khoé mắt long lanh mấy hạt lệ. Thiếu Bạch nhác thấy cau mày nói:

- Lão trượng mười năm không trở lại giang hồ, tất không phải là người trong Tứ môn, Tam hội, Lưỡng đại bang?

- Thì thế, trước khi ẩn cư ở đây, lão hủ vốn đã không đi lại với ai. -

Hai người lúc nãy đi qua đây hẳn là môn hạ của lão trượng? - Lão hủ không có trâu đồ đệ.

- Thế thì...

Ngừng lại giây lâu, chàng tiếp lời:

Lão trượng mười năm ẩn cư ở nơi u cốc, tại sao vẫn chưa cởi bỏ được cái bả lợi danh, hà huống lão trượng chưa hẳn đã bại dưới tay của tại hạ.

Hắc y lão nhân thở dài não ruột:

- Lúc chưa ẩn cư, lão hủ đã từng bị bại dưới tay các cao thủ trong hai phái Võ Đang và Côn Luân, cho nên lão phu mới khổ công nghiên cứu, tìm ra thủ pháp Ngũ quỷ sưu hồn, mong khắc chế kiếm pháp của hai môn phái, để rửa cái nhục mười năm về trước. Không dè chưa ra khỏi cốc, thủ pháp đó đã bị tiểu huynh đệ hóa giải, xem thế cừu nhân trong mười năm nay hẳn phải tiến bộ nhiều, sợ rằng ý chí

rửa nhục khó có ngày thực hiện được, mà không rửa được nhục thì còn mất mũi nào chường ra giang hồ, chẳng thà cứ ở quách đây chết già cho xong.

- Tại hạ xin hỏi thêm mỗi câu, tas lão trượng lại gây thù kết oán với người trong hai phái Võ Đang, Côn Luân?

- Kiếm pháp của tiểu huynh đệ cao minh, lão phu bái phục lắm nên xin đáp. Việc này bắt nguồn từ một công án chấn động võ lâm mười ba năm việc trước, việc hơn trăm người già trẻ trai gái trong Bạch Hạc bảo đều bị tận diệt trong một đêm.

Từng tiếng của đối phương như những nhát búa bổ vào ngay đầu. Thiếu Bạch choáng váng, thối lui sáu bảy bước liền. Thấy vậy, hắc y lão giả giật nảy mình, nhìn sững Thiếu Bạch:

- Tiểu huynh đệ, làm sao thế?

Thiếu Bạch cố trấn tĩnh, gượng cười đáp:

- Tại hạ vốn có bệnh đau tim, cơn bệnh phát không chừng, tuy thể cũng chỉ thoáng qua rồi lại khỏi ngay, lão trượng khỏi lo.

Hắc y lão nhân đăm đăm nhìn ánh mắt và lòng mày Thiếu Bạch, ngạc nhiên hỏi: - Lão hủ thấy tiểu huynh đệ không có vẻ gì là có bệnh?

- Căn bệnh xoàng này có đáng gì, xin lão trượng kể tiếp cho. Tại hạ rửa tai chờ đợi. - Hồi ấy, những người nhúng tay vào việc này gần như hết thảy các đại môn phái trong võ lâm, ngoài Cửu đại môn phái ra, còn có những thế lực đang hồi phát triển mạnh như Tứ môn, Tam hội, Lưỡng đại bang. Dù cho môn hạ Bạch Hạc, người nào cũng thiện chiến, dũng cảm cũng chẳng thể kháng cự lại.

Thiếu Bạch thắc mắc:

- Nói cho ngay, Bạch Hạc môn bất quá cũng chỉ là một môn phái rất nhỏ trong võ lâm, tại sao lại đi kết thù gây oán với Cửu đại môn phái, Tứ môn, Tam hội, Lưỡng đại bang đến nỗi thành mối thù ghê gớm để thiên hạ hè vào giết cho bằng hết?

- Ôi! Đây cũng bởi vì Tả Giám Bạch, chương môn nhân của Bạch Hạc môn là nhân vật anh hùng, lòng mang chí lớn, khi nhận chức chương môn đã phát triển cơ nghiệp, thâm dụng đồ đệ, có cái thế tranh giành ảnh hưởng với Cửu đại môn phái, nhưng cái mối lửa tai quái dẫn đến việc tàn sát Bạch Hạc bảo khởi đầu từ cái chết bí mật của bốn vị chương môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi và Không Động trên đỉnh Bạch mã sơn Yên vân phong. Nghe nói ngoài bốn vị ấy ra, phải Côn Luân và Hoa Sơn cũng có cao thủ bị giết một cách hết sức bí mật. Tứ môn, Tam hội, Lưỡng đại bang cũng vậy, không hiểu vì sao người ta lại đổ hết những tội ác đó lên đầu Bạch Hạc

môn, gây ra cái cảnh chết chóc chưa có sách sử nào ghi ấy...

- Tưởng rằng trong Cửu đại môn phái không thiếu gì người sáng suốt, chẳng lẽ lại không truy ra trắng đen, đồ quấy đồ quá cho Bạch Hạc môn rồi giết bừa người ta sao?

Hắc y lão nhân đáp:

- Nghe nói, trước lúc bốn vị chưởng môn nhân chết một cách thần bí thì vợ chồng Tả Giám Bạch trước sau lần lượt xuất hiện trên Yên vân phong. Nhưng lời này là từ miệng của bốn phái, không biết ai đúng ai sai, lão phu không dám quả quyết, mà chưa chừng đến giờ vẫn chưa có cách nào soi sáng. Khi ấy, chỉ có lão hủ và hai vị võ lâm đồng đạo không bị lôi cuốn và các phái nghi ngờ là dám có dị nghị. „y cũng bởi việc đó mà lão phu xung đột với hai phái Võ Đang và Côn Luân, lần lượt bị thương dưới trường kiếm của họ.

Thiếu Bạch vòng tay cái dài nói:

- Duy có lão tiên bối là người tỉnh trong đám người say. — tình thế trong đục hỗn loạn mà có con mắt sáng suốt, lại dám ưỡn ngực đứng ra nói lời đại nghĩa võ lâm. Thực đúng là hành vi của bậc hiệp sĩ, văn bối kính phục lắm. Nhưng không hiểu hai vị tiên bối có chung tuệ kiến lão tiên bối là những nhân vật nào, dám mong lão tiên bối cho biết danh tánh, văn bối say này được gặp có dịp tỏ lòng ngưỡng mộ. Thoáng ngờ nhưng hắc y lão nhân không tiện dò hỏi, thuận miệng đáp liền:

Một là vị Ngự tiên Tiên Bình, một con người suốt đời thích cá, quanh năm suốt tháng lần mò ở các ao hồ, sông rạch, tìm đủ các loại cá, tìm cho kỳ được mới chịu. Còn vị kia rất nổi tiếng, tên là Thất đảm kiếm khách Trương Thanh Phong, chỉ có điều Tiên Bình bận đuổi bắt cá lạ nên đi tít ra miền Nam hải, còn Trương Thanh Phong ái thiê nhiễm bệnh nặng nên cũng không thể can thiệp được, bởi vì lão hủ bị nhục giấu mặt không ra giang hồ, nên không được rõ.

Thiếu Bạch nói bằng giọng buồn rầu:

- Lão tiên bối là bậc đại nhân đại nghĩa, văn bối vừa rồi mạo phạm, dám mong lão tiên bối mở lượng hải hà tha thứ.

- Tiểu huynh đệ có xúc phạm gì ta đâu?

- Văn bối lúc này đỡ chưởng thế của lão tiên bối, đây chẳng phải là hành động bất kính sao? Hắc y lão nhân ngạc nhiên ra mặt nói: - Tại ta ép người xuất thủ, chớ người có xúc phạm gì ta đâu.

Thiếu Bạch bối rối, loay hoay mãi không nghĩ ra cách khuyên giải vị lão nhân tuy mặt xấu nhưng trong lòng rất tốt đang đứng trước mặt, bỏ ý định trở về ẩn cư trong động tối. Về phía lão nhân, kể xong chuyện cũ, vẫn cứ muốn giấu mặt, nên từ từ xoay người đi về trong

núi.

Thiếu Bạch vội vã đuổi theo, đánh tiếng: - Lão tiền bối đi đâu vậy?

- Lão hủ muốn trở về lại huyết động.

- Nói chuyện với lão tiền bối cả nửa ngày mà vẫn chưa được biết danh tánh của lão tiền bối, xin cho văn bối hay với?

- Tướng bại trận không có gì là vinh quang, tánh danh cũng chẳng cần nêu ra làm chi! Nói xong lão lại quay người xăm xăm đi. Thiếu Bạch gọi giật lại: - Lão tiền bối chưa có thua văn bối mà, tại sao lại cứ một mực lại buồn phiền như thế? Hắc y lão nhân ngoảnh đầu nghiêm giọng nói: - Một tuyệt kỹ mà lão hủ vất vả luyện tập trong mười năm, hãnh diện là đủ sức rửa nhục, thế mà đã bị tiểu huynh đệ hóa giải trong một chiêu lại, lão hủ còn mặt mũi nào tái xuất giang hồ?

Thở dài, lão tiếp lời:

- Cũng có thể phen này lão hủ giấu mặt vĩnh viễn ở trong huyết động và sẽ không bao giờ còn ý định tái xuất giang hồ trong kiếp này nữa! Thấy nên nói khích, Thiếu Bạch cười nhạt:

- Lão tiền bối tính trở về thâm cốc để cùng mục nát với cỏ cây, kể thế cũng được. Tuy nhiên họa hoạn người để lại cho võ lâm không hiểu sẽ còn táng mạng không biết bao nhiêu người nữa đây.

Hắc y lão nhân nổi giận: - Lão phu để lại họa hoạn gì?

- Theo chỗ văn bối biết, gần đây trên giang hồ sóng gió bắt đầu nổi lên sát cơ tỏa mờ do mấy lời không đầu của lão tiền bối khi xưa.

Hắc y lão nhân lấy làm lạ hỏi:

- Lão phu có những lời không đầu làm hại tới ai nào?

- Hết thầy cao thủ võ lâm đều bảo bốn vị chưởng môn nhân đều bị vợ chồng Tả Giám Bạch giết, vậy chẳng đến nỗi sai, chỉ có tiền bối là nghi ngờ. Nếu có bằng cứ hẩn hoi, lão tiền bối quả là một trang hiệp sĩ, còn nếu như muốn lập dị, mượn dịp dương danh trong võ lâm là người vô sĩ.

- Lão phu tuy không thể đưa ra chứng cứ, nhưng mấy nghi vấn lão phu đưa ra đã khiến hai phái Võ Đang, Côn Luân cứng họng, dớ lười không sao đáp lại được, không thể họ đã chẳng phải sai cao thủ lập kế giết lão phu để diệt khẩu?

Thiếu Bạch chậm rãi nói:

- Hiện tại, trên giang hồ nổi lên một nhóm người bí mật, chuyên đối địch với Cửu đại môn phái, Tứ môn, Tam hội và Lương đại bang...

Hắc y lão nhân mừng ra mặt, hấp tấp hỏi: - Có chuyện đó sao?

- Thật, văn bối đâu có dám nói dối, nhóm người bí mật này khi xuất hiện trên giang hồ đã đặc chế một loại đoản kiếm, trên mặt khắc bốn

chữ Cừu hận chi kiếm, giết không biết bao nhiêu nhân vật võ lâm rồi. Hắc y lão nhân trầm ngâm giây lâu hỏi: - Chuyện này có can hệ gì với lão phu?

- Số là nhóm người thần bí kia sau một phen tàn sát, không lấy tiền bạc cũng không gian dân đàn bà con gái, thành thử người trên giang hồ mới đồn đãi, nhóm người bí mật không ai khác hơn là hậu nhân của Tả gia đã gặp được dị nhân truyền thụ võ nghệ, nay trên đường báo thù cho hơn một trăm người thác oan.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 20

Trên hoi nhận phong

Hắc y lão nhân lắc đầu, giọng cảm khái:

- Đoạn công án Bạch Hạc bảo ấy thật trong lịch sử võ lâm chưa từng có bao giờ có, đây là việc thảm, là mối trăm oan lớn lao nhất. Nếu quả Tả Giám Bạch còn có con trai hoặc con gái gì đó sống sót trên đời, cũng đáng kể là một kỳ tích, đủ biết hoàng thiên còn có mắt.

- Nhưng sự việc đã xảy ra trên mười năm, dầu cho con cái nhà họ Tả còn sống, cũng không sao tra rõ được việc năm xưa. Lão tiền bối đã không sợ bạo lực, một thân một mình đứng ra chống đối toàn thể võ lâm đủ thấy hào khí cũng đảm lược, người thường không sao sánh kịp. Vậy người phải tái xuất giang hồ nói lên mấy lời công đạo, hoặc giả điều tra chân tướng và công bố cho võ lâm ai nấy đều rõ, biết đâu chẳng vạch được âm mưu ác độc bên trong, gỡ mối trăm oan cho nhà họ Tả, vì lẽ gì lão tiền bối không hành động?

Ngừng giây lát chàng tiếp lời:

- Gặp trường hợp nhóm người thần bí kia không phải thuộc giòng họ Tả, mà chỉ mạo danh đội lốt để làm chuyện khác, thì lão tiền bối lại càng nên ra mặt, nói lên mấy lời công đạo cho nhóm người xấu xa đó giải tán đi, thiết tưởng ấy là hành vi của những bậc đại nhân đại nghĩa. Nói vắn tắt dầu gì nhóm người thần bí ấy sở dĩ khuấy động giang hồ cũng đều vì câu nói không đâu của lão tiền bối khi xưa, nên bất luận thế nào lão tiền bối cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Hắc y lão nhân hướng cặp mắt lạnh lẽ, sáng quắc như điện nhìn chăm chăm vào mặt Thiếu Bạch như thế hồi lâu hỏi: - Thật tiểu huynh đệ là ai, tại sao lại quá để tâm đến mối trăm oan của Tả gia?

Thiếu Bạch tỏ vẻ cung kính vòng tay vái dài nói:

- Lão tiền bối bất bình trước mối trảm oan của phụ mẫu, sống âm thầm trong cốc này trên mười năm, nếu văn bối không nói thực thân thể thì cảm thấy lòng bức rút.

Hắc y lão nhân ngạc nhiên ra mặt:

- Tiểu huynh đệ đúng thực là hậu nhân của Tả gia?

- Văn bối Tả Thiếu Bạch. Tả Giám Bạch, người mang mối trảm oan chưa được gột rửa chính là gia phụ.

- Lão phu không tin!

- Văn bối thật là hậu nhân của Tả gia, xin thề nếu như ắt không nói có sẽ bị trời tru đất diệt! Hắc y lão nhân thở dài: - Ôi! Nhà người tới chốn này phải chăng để tìm lão phu?

- Văn bối tới đây là muốn dò xét tình hình cuộc họp giữa chưởng môn nhân của bốn phái Thiếu Lâm, Nga Mi, Không Động và Võ Đang trên núi Nam nhạc, chẳng dè được gặp lão tiền bối!

Hắc y lão nhân sửng sốt buột miệng hỏi:

- Sao? Chưởng môn nhân của bốn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi và Không Động định họp nhau ở đây à?

- Dạ đúng vậy! - Thế thì lạ quá?

Thiếu Bạch thùng thẳng đỡ lời:

- Việc chưởng môn bốn phái tụ hội ở Nam nhạc văn bối tình cờ nghe được, người trên giang hồ biết tin này chắc không bao nhiêu đâu.

- Tứ đại môn phái, phái nào cũng có cơ nghiệp to tát, việc gì phải lặn lội tới mãi Nam nhạc để gặp nhau?

Thiếu Bạch hót vòng tay thi lễ nói:

- Thân thể của văn bối đã khai báo cùng lão tiền bối, chẳng hay người có thể cho biết tánh danh?

Hắc y lão nhân nhẹ thở dài đáp:

- Chưa chừng trên giang hồ đã chẳng còn ai buồn nhớ tên hiệu lão phu... Thoáng dừng, lão điểm nhẹ nụ cười thật tươi:

- Sông trường giang sóng sau xô sóng trước, từng lớp người mới thay đám người cũ. Lão phu đã tưởng mối trảm oan của nhà họ Tả vĩnh viễn là một vụ án bí mật trên giang hồ, không ngờ nhà họ Tả còn có được một nhân vật anh hùng là tiểu huynh đệ.

- Lão tiền bối quá khen.

- Bình sinh lão phu rất ít chịu khen ai, vậy lời khen này là thành thực, không hiểu tiểu huynh đệ học nghệ với vị nào mà chừng ấy tuổi đã có một thân võ công kinh nhân?

Thiếu Bạch hơi do dự đáp:

- Không dám nói dấu lão tiền bối, người truyền thọ kiếm pháp cho

văn bối là bậc tiền bối được người đời tôn là Càn khôn nhất kiếm... Hắc y lão nhân tròn tròn mắt: - Sao? Nhà ngươi nói là Cơ Đồng à? - Dạ, chính là ân sư của văn bối. Lão nhân buông tiếng cười ha hả: - Chẳng trách ngươi mới rút kiếm đảo một vòng, đã phá được Ngũ quỷ sư hồn, môn công phu ta tốn mười năm khổ luyện...

Sẽ chẳng hổng, lão tiếp lời:

- Ông Cơ Đồng khi xưa đi lại trên giang hồ từng có tiếng thơm là thiên hạ đệ nhất kiếm. Một kiếm đã đánh bại không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, nhưng tuyệt trước sau không thấy nói người đã đã thương một ai. Vì vậy, còn có tên khác là Thiên kiếm, ấy là nói kiếm thuật của người đã đạt tới mức tột đỉnh tột vời, vời vợi cao tận chín tầng mây. Nhưng ở trong văn ôm ấp đầy bầu đức hiếu sinh. - Dạ đúng thế, kiếm pháp của gia sư còn có tên là Đại bi, hàm chứa ý thương xót người.

Giờ đây, lão nhân đã thấy lòng thư thái, gật đầu cười:

- Nhà ngươi là đệ tử đích truyền của Cơ Đồng, chỉ khổ vung kiếm đã phá giải được công phu khổ luyện mười năm của ta cũng chẳng có gì là lạ. Người thắng là phải, lão hủ không buồn.

- Văn bối đã thành thực nói hết những điều cần phải dấu kín, vậy hy vọng lão tiền bối cũng bỏ ý định trở về huyệt động.

- Phải chăng nhà ngươi muốn lão hủ tái xuất giang hồ để giúp nhà ngươi một tay? - Dạ đúng thế!

Lão nhân ha hả cười lớn:

- Được! Lão phu chấp thuận, có điều chuyện này dây dưa động chạm đến rất nhiều người. Không biết phải giết bao nhiêu võ lâm đồng đạo mới vừa, do đấy lão hủ cũng có lời nói rõ trước, lúc báo thù, tiểu huynh đệ có giết chỉ xin giết kẻ nguyên hung, còn tha cho tông phạm.

- Văn bối xin hứa.

Hắc y lão nhân suy nghĩ lung rồi lên tiếng:

- Chưa có gặp phải trọng trách to tát như tiểu huynh đệ, kẻ thù quá sức đông, giang hồ đồng đạo năm phần thì hết bốn là cừu nhân, dẫu cho có được kiếm thuật chân truyền của Cơ Đồng nhưng sức một người cũng không nên việc, do đấy tất cần phải tập hợp thêm nhiều cao thủ để gây một thanh thế mới.

- Chuyện này... văn bối chỉ sợ không có tài chỉ huy.

- Ta định giúp nhà ngươi, mời một vị cao nhân giúp ngươi hoàn thành đại nghiệp. Có điều người này tính tình cổ quái lắm, tiểu huynh đệ dẫu đã có võ công tuyệt thế, y cũng vị tất chịu đáp ứng. Vậy nhà ngươi phải có lòng bao dung, giới nhện hơn người, như Lưu Huyền

Đức tam cố Thảo Lư khi xưa, lúc tìm Khổng Minh mới có thể mời y xuống núi.

Thiếu Bạch mừng rỡ:

- Nếu có thể tẩy sạch mọi trầm oan cho phụ mẫu, thì đừng nói ba lần tới Thảo Lư, mà tám chín lần cũng đến được.
- Tiểu huynh đệ đã có nhã lượng như vậy, lão hủ tin tưởng đoạn công án năm xưa của Bạch Hạc môn thế nào cũng được phanh phui, phơi trần trước mắt người đời.

Thiếu Bạch đột nhanh vòng tay xá:

- Được lão tiên bối tương trợ vẫn bối cảm kích bất tận, không hiểu người có thể cho biết tánh danh?
- Võ lâm không phân lớn nhỏ, người đạt là bậc trên, lão hủ tuy hơn tuổi nhiều nhưng mức võ công thành tựu không thể so sánh cùng người, vậy từ nay chúng ta gọi nhau bằng anh em.
- Điều này tại hạ đâu dám.
- Đã hiểu lòng nhau, khách sáo làm gì.
- Được, lão tiên bối đã muốn vậy, nếu vẫn bối không đáp ứng chẳng hóa ra lại bảo nghĩ khác.

Hắc y lão nhân nói:

- Lúc chưa quy ẩn, lão phu cũng có chút tiếng tăm trên giang hồ, võ lâm đồng đạo đều gọi là Sinh tử phán Vạn Lương.

Thiếu Bạch vội vòng tay: - Thì ra là Vạn huynh.

- Ta ghét nhất điều ác, mà mỗi khi hạ thủ lại tàn độc, cho nên người trong võ lâm thường mắng ta là người ở giữa chính tà, nói ta làm người xử sự toàn do sự vui giận của cá nhân.
- Tại hạ thấy Vạn huynh không vẻ gì là người cục súc. Vạn Lương vỗ đùi đánh đét một tiếng, giơ ngón tay cái:
- Tiểu huynh đệ, thật đúng là tri kỷ của Vạn mỗ. - Vạn huynh quá khen.

- Trong đời ta đã giết nhiều người lắm nhưng tự tin là không giết lầm một người tốt nào. Có rất nhiều võ lâm đồng đạo ngoài mặt thì có vẻ tử tế, đại nhân đại nghĩa, ra tay giúp đỡ này nọ để lấy tiếng khen nhưng kỳ tình bên trong không điều ác nào là không làm. Ta bị mang cái hiệu kỳ cục ấy cũng bởi nguyên cớ đã giết quá nhiều hạng sâu bọ ấy.

Thiếu Bạch ngược mắt nhìn trời, đột ngột hỏi:

- Về việc bốn chưởng môn nhân của bốn phái họp nhau, Vạn huynh có ý kiến gì? - Tiểu huynh đệ có biết họ họp ở đâu không?
- Chỉ biết trên Nam nhạc, chứ không biết đích xác ở chỗ nào.
- Hoành sơn có mấy nơi nổi tiếng ta đều biết hết, họ họp nhau chắc

chỉ lẫn quần ở mấy chỗ đó chứ không đâu đâu.

Thiếu Bạch chợt nhớ tới hai người mới đi qua, sẽ giọng: - Lão huynh ẩn cư ở trong thâm cốc này có đệ tử theo hầu? Vạn Lương lắc đầu: - Chỉ có một mình Vạn mỗ ẩn cư ở nơi đây.

- Nói thế, giường nằm của lão huynh sớm đã có kẻ chiếm đoạt rồi! Nhắc lại chuyện vừa mới thấy cho Vạn Lương biết, lão chỉ mỉm cười nói:

- Không ngờ một nơi hoang vắng như Nam nhạc xưa nay, thốt nhiên lại xảy ra nhiều chuyện náo loạn. Cũng may là lão huynh ẩn cư nơi đây thập phần bí mật nên trong cốc này dù có người lai vãng cũng không thể nào tìm được chỗ ở của ta. Xin tiểu huynh đệ hãy tới chỗ nghỉ của lão huynh, trước là thưởng ngoạn, sau rồi lão huynh sẽ dò lần nơi tụ họp của chưong môn nhân bốn môn phái ấy cho tiểu huynh đệ.

- Tại hạ còn hai người em nữa, đợi tại hạ đi gọi bọn họ đến bái kiến lão huynh.

- Được, lão huynh xin chờ ở đây.

Thiếu Bạch sẽ dạ rồi tất tả chạy ra khỏi cốc. Hoàng Vĩnh và Cao Quang đều ẩn mình một nơi, canh phòng lối vào núi nhưng ba người đã có những ám hiệu với nhau từ trước nên chàng tìm được ngay.

Thiếu Bạch vội vã nói:

- Nhị vị huynh đệ, mau theo ta đi gặp một vị võ lâm tiền bối. Hoàng Vĩnh ngạc nhiên: - Ai thế?

- Ngu huynh mới quen đây.

- Đại ca có thổ lộ thân thể cho người ấy biết?

- Vị tiền bối này năm xưa cũng vì chuyện Bạch Hạc bảo bị tàn sát, đã đứng ra tranh luận với người trong Cửu đại môn phái, Tứ môn, Tam hội Lưỡng đại bang cho nên mới có chuyện xung đột cùng hai phái Võ Đang và Côn Luân. Người thọ thương phải đi ở ẩn, vị này đáng là bậc ân nhân, tri kỷ của Tả gia. Xem chừng đối với chuyện khi xưa, lão tiền bối ấy có lẽ biết rất nhiều, bằng không người đã chẳng đứng ra để phản đối toàn thể võ lâm đồng đạo.

Cao Quang nóng nảy, xen vào nói:

- Nếu như chúng ta thấy người ấy có ý khác lạ, cứ hợp sức giết y diệt khẩu là xong. Biết người em nóng tính, ăn nói bừa bãi cho nên Hoàng Vĩnh và Thiếu Bạch cũng không ai để tâm. Ba người thi triển khinh công chạy nhanh vào trong sơn cốc. Sinh tử phán Vạn Lương quả nhiên vẫn đứng yên chỗ cũ chờ đợi.

Thiếu Bạch quay lại nháy mắt cho hai em:

- Vị này là Vạn tiền bối, nhị vị hiền đệ mau ra mắt đi.

Hoàng Vĩnh thấy Vạn Lương sắc mặt âm trầm, không phải là hạng người tốt, nhưng Thiếu Bạch đã bảo cũng đành phải vái dài bái kiến. Vạn Lương nhìn kỹ Hoàng Vĩnh và Cao Quang giây lâu nói: - Hai người này có thể tin cần được?

- Họ đều là anh em sống chết với văn bối và đã biết rõ thân thế của văn bối. Cao Quang xen lời:

- Được lắm, tiền bối đã hoài nghi anh em chúng tôi, thú thật, chúng tôi cũng không mấy tin tưởng đối với tiền bối!

Vạn Lương cười ha hả nói:

- Lão phu làm việc tốt hơn nửa đời người như là hành hiệp, cứu nhân độ thế. Nhưng trong võ lâm nói tới lão phu ít có người hay biết. Giờ thì với chừng tuổi này, như nếu có ẩn cư ở nơi đây để rồi sẽ mục nát với cỏ cây cũng đành thôi. Nhưng nếu tái xuất giang hồ, tất phải làm nên chuyện kinh thiên động địa...

Ngừng lại, lão đổi giọng trầm buồn tiếp lời:

- Gần trăm năm nay, việc lớn lao nhất trong võ lâm phải kể đến thảm án nơi Bạch Hạc bảo. Nếu như lão phu có thể làm rõ được vụ án này thì có chết cũng cam!

Thiếu Bạch vòng tay vái dài nói:

- Lão tiền bối có được hùng tâm và nghĩa khí ấy sẽ là nguồn an ủi rất lớn cho Bạch Hạc môn, văn bối xin cảm tạ thâm ân của tiền bối.

- Tiểu huynh đệ khỏi cần cảm kích ta, việc làm của Vạn mỗ đối với Tả gia quyết không nhằm lẫn. Nhưng nếu nói về chính mình như Vạn mỗ đây, thân không có đệ tử, tuy cũng kể được là nhân vật bạt tuý trong võ lâm nhưng sau khi Vạn mỗ mất rồi thì tên tuổi sẽ không còn ai nhắc nhở tới. Nhưng nếu vì việc làm sáng tỏ được thảm án năm xưa nơi Bạch Hạc bảo, chẳng phải là Vạn mỗ sẽ để lại tiếng thơm mãi mãi trên giang hồ sao?

Cao Quang liếc mắt nhìn trời giây lâu nói:

- Trời đã sắp vào đêm, chúng ta vẫn chưa phát giác được nơi tụ họp của tứ đại môn phái, cũng không thấy tung tích một ai, chỉ sợ đành bó tay mất thôi!

- Không sao đâu, địa hình ở Nam nhạc này lão phu am hiểu lắm, chỉ cần bọn họ thật có tụ họp ở đây, ta sẽ không khó tìm họ.

- Lão tiền bối lâu năm chưa rời khỏi huyết động ẩn cư, hẳn không biết đã có người đặt chân đến đây.

- Nam nhạc này xưa nay vắng lặng lắm, những nhân vật võ lâm rất ít khi qua lại nơi đây. Giờ đột ngột bao nhiêu người đến tụ họp, chắc phải còn có nguyên nhân. Hiện tại nếu như chúng ta gây chuyện với nhân vật võ lâm trong cốc, tất sẽ có kinh động tới người của tứ đại

môn phái.

Cao Quang nghĩ bụng:

- Phải đấy, lão này trông thế mà có hiểu biết lắm.

Trong lòng ít nhiều cũng đã sanh kính phục Vạn Lương, Hoàng Vĩnh thoắt nghĩ nói: - Ý kiến của lão tiền bối...

Vạn Lương ngắt lời:

- Theo ý lão phu, không chừng dụng ý của bọn chưởng môn nhân bốn phái ấy lên lút gặp gỡ hẳn có liên quan đến việc Bạch Hạc bảo năm xưa.

- Không hiểu lão tiền bối nên bắt đầu việc dò thám lúc nào? Vạn Lương đăng hắng: - Lên đường ngay bây giờ được chứ?

- Chúng tôi lúc nào cũng xin tuân lệnh. Vạn Lương cười nhạt nói:

- Nói khéo lắm, lão phu dù có trúng kế khích tướng của người cũng không bỏ ý định. Nói xong lão tung mình bằng tới trước. Hoàng Vĩnh mỉm cười chạy theo sau. Bọn người họ lẳng lặng thi triển khinh công để tung thân pháp nương theo ánh sáng yếu ớt, vàng nhạt của buổi chiều tàn, leo dần lên đất đá sừng sững.

Bọn Vạn Lương lên đến đỉnh núi thì màn đêm cũng vừa buông, Vạn Lương đưa tay chỉ về phía ngọn núi cao ngất, chập chờn trong bóng tối ngoài xa nói: - Nếu lão phu đoán không lầm thì bọn họ tất sẽ gặp nhau trên ngọn Hồi nhận phong kia.

Cao Quang xen lời:

- Lão tiền bối có gì làm bằng?

- Ngọn Hồi nhận phong cao chót vót mây xanh, bốn mặt toàn là vách đá thăm thẳm, chỉ có một lối nhỏ có thể leo lên nhưng hình thế hiểm yếu lắm. Thật đúng với câu, một người trấn cửa vạn kẻ khôn vào. Nếu bọn họ có bàn bạc chuyện trọng đại gì, tất phải lựa ngọn Hồi nhận phong là một nơi họp tốt nhất.

- Nhưng nếu bọn họ không có ở đó thì sao?

- Như nếu họ không họp nhau trên ngọn Hồi nhận phong thế tất là ở dưới Viên sầu giản. Thiếu Bạch xen vào nói: - Bất luận là họ có ở đó hay không, chúng ta hãy cứ đến Hồi nhận phong ấy xem sao? -

Được, nhưng con đường lên núi hiểm nghèo lắm, xin chớ vị tiểu tâm.

Lời vừa dứt, Vạn Lương cất bước chạy trước dẫn lộ. Dưới những ánh sao con đường núi trở nên gập ghềnh lạ, trông lên ngọn núi xa, chập chờn toàn những bóng cây khe đá. Bốn người tuy đều có võ công siêu phàm, cũng cảm thấy mỗi mệt lẫn lo ngại.

Ngọn Hồi nhận phong xem gần mà lại đi rất xa. Bốn người chạy mãi chừng vừa hết một canh mới đến chân ngọn núi. Thiếu Bạch và Vạn Lương vẫn ung dung, duy chỉ có Hoàng Vĩnh và Cao Quang mồ hôi

đã vã ra như tấm, hỗn hển tiếng thở.

Vạn Lương dừng bước sẽ giọng nói:

- Lối đi lên núi còn cách đây không đầy ba dặm nữa. Chúng ta hãy nghỉ ngơi giây lát rồi lên đường cũng chẳng muộn.
- Nếu như chường môn nhân tứ đại môn phái thật có họp nhau trên ngọn núi, có thể xảy ra trường ác chiến, chúng ta nghỉ ngơi lấy sức là phải lắm.

Vạn Lương làm lui đi kiếm một mô đá, ngồi xếp bằng tròn yên lặng điều tức. Có lẽ độ chừng tiếng đồng hồ sau, bốn người lần lượt nghỉ mệt xong lại cất bước lên đường. Sau hồi lâu điều tức, ai nấy đều thấy khỏe khoắn, cho nên chỉ trong khoảnh khắc, bốn người đã tới con đường lên núi.

Vạn Lương sẽ dặn lần cuối:

- Lão phu dẫn đường, ba vị hãy dè dặt, đừng có gây nên tiếng động. Men theo lối đi, họ leo dần lên đỉnh núi. Ba anh em Thiếu Bạch lặng lẽ nói gót theo sau. Ngọn Hối nhận phong này cao ước ngàn trượng, mọc thẳng ngay giữa dãy núi chập chùng, bốn mặt đều là vách đá trơn tuột, dù cho là người có khinh công tuyệt thế, sợ cũng không tài nào leo lên được. Duy chỉ có lối đi thiên nhiên ấy, tuy có gập ghềnh, hiểm trở nhưng tạm cũng có thể dùng được.

Bọn người họ lên đến lưng chừng núi, Vạn Lương đi trước dẫn đường hốt nhiên dừng lại hấp tấp nhảy sang một bên, ẩn mình sau tảng đá bên vệ đường.

Thiếu Bạch biết có sự lạ, vội vã phát tay ra hiệu cho hai người em theo sau ngừng lại, vận nhỡn quang đôi đôi mắt về phía trước. Dưới ánh sao mờ mờ, chỉ thấy cách đó chừng bảy tám trượng, trên một phiến đá trước một cây tùng cành lá xum xuê, có một vị hòa thượng vận áo màu xám tro, trước ngực đặt ngang một cây thiền trượng lung linh, đen bóng. Thiếu Bạch giật mình nghĩ bụng:

- Quả nhiên là ở nơi đây rồi.

Đề chân khí, chàng nhẹ nhàng chạy tới sau tảng đá, chỗ Vạn Lương đang ẩn nấp, sẽ giọng nói:

- Hòa thượng có lẽ là môn hạ đệ tử Thiếu Lâm, xem chừng đúng là nơi này.
- Đúng vậy, nhưng hòa thượng ấy ngồi chặn ngay giữa đường, khu này lại không có chỗ nào ẩn thân được, còn nếu tiến tới tất sẽ bị phát giác.
- Thế thì chúng ta biết phải làm sao?
- Ta tìm cách giết cho được tên hòa thượng chặn đường kia, nhưng cần nhất là đừng để cho y còn sức phản công hoặc có thì giờ kêu gọi

đồng đảng.

Thiếu Bạch tính nhằm khoảng cách từ đó đến hòa thượng, nếu sử dụng ám khí trong bóng tối chỉ sợ khó trúng ngay được nơi yếu hại của đối phương. Mãi phân vân, nhất thời cũng không sao khiến cho hòa thượng kia dời khỏi vị trí. Vạn Lương mắt nhìn quanh quất nói:

- Tiểu huynh đệ có biết dùng ám khí không? Thiếu Bạch sẽ lắc đầu: - Tại hạ không biết.

Liên tưởng đến cuộc tỷ thí ám khí với Trương Ngọc Giao một tháng trước đây, nghĩ bụng: - Nếu như có được thủ pháp cao minh như thiếu nữ ấy, may ra mới đạt được ý nguyện. Vạn Lương suy nghĩ lung lăm mới nói: - Tiểu huynh đệ đã không thiện về ám khí, lão hủ đành ra tay. Còn tiểu huynh đệ hãy dùng Bích hỏ công từ bên trái vách núi bò đến sau lưng y, giơ tay ra hiệu cho lão hủ, nhất là phải tìm cách phân tâm y để lão hủ bất thần hạ thủ.

Thiếu Bạch liếc nhanh qua vách đá trơn bóng như mỡ về mé trái nói: - Nếu như có bề gì, còn có tại hạ xuất thủ nữa, lo gì.

Không đợi cho Vạn Lương đáp lời, chàng liền đứng phắt dậy, bò lên phía trên. Vạn Lương không tiện phân trần, cũng không kịp cản, đành lặng lẽ thò tay rút ra hai mũi Tý ngọ tinh, chuẩn bị xuất thủ.

Thiếu Bạch cúi đầu nhìn xuống thâm cốc thăm thẳm, bất giác rung mình nhưng nghĩ đến mối hãm oan của phụ thân và nỗi cừu hận của hơn mấy trăm người trong Bạch Hạc bảo bị thảm sát, hào khí liền phùng phực nổi dậy, chàng mạnh dạn đề khí bò nhanh trên vách núi. Vách đá cheo leo này hiểm ác cùng cực, nơi đây ngoại trừ lối đi mà hòa thượng áo xám trấn giữ, tuyệt không đường nào đi lên.

Bấy giờ Thiếu Bạch mon men tiến đến gần bên lão hòa thượng áo xám tro. Cái tình cảnh ấy thập phần nguy hiểm, bởi vì chỉ cần hòa thượng áo xám tro kia thốt nhiên khám phá ra Thiếu Bạch, thì dù cho chàng có võ công cao siêu đến đâu, cũng không tài nào kháng cự nổi lối tập kích của đối phương.

Phải biết, môn Bích hỏ công này, tuy chỉ là một công phu khinh công nhập môn căn bản, nhưng rất khó luyện đến mức tuyệt đỉnh, vì lẽ môn công phu này toàn dựa vào chân khí của người sử dụng đề tụ cho thân người nhẹ bồng, nhờ hai cánh tay mà bám sát vào vách đá trơn tuột. Một khi chân khí bị tản mát, thân hình sẽ trở nên nặng nề, bất luận là người có võ công cao thế nào đi nữa, cũng không thể vừa thi triển Bích hỏ công bò trên mặt đá, lại vừa xuất thủ chống trả.

Lúc ấy, vị tăng nhân áo xám tro vẫn ngồi yên lặng trên phiến đá, hai tay chấp ngang ngực, dường như đang nhập định. Thiếu Bạch bò nhanh thêm độ hơn trượng nữa, đủ tạm vượt qua phiến đá hòa

thượng đang ngồi, chàng tung phất người, nhảy vút xuống giữa lối đi. Ngưng thần đưa mắt nhìn, chỉ thấy tăng nhân áo xám vẫn ngồi bất động trên phiến đá, chàng khấn thầm: - Phụ mẫu có linh, xin phò trợ cho đồ nhi.

Tả chưởng đưa cao, chàng đánh nhanh tới. Thế chưởng đã đến gần sau lưng hòa thượng song y vẫn ngồi yên. Thiếu Bạch rung động, vội vã dừng lại, biến chưởng thành chỉ điểm thẳng vào huyết Kiên Tĩnh đằng sau bả vai đối phương. Chỉ thế này mạnh mẽ cực cùng, bởi vì chàng biết rõ bọn tăng lữ Thiếu Lâm phái theo hầu chưởng môn nhân, võ công không tên nào thấp kém.

Luồng chỉ lực vừa trúng huyết gã hòa thượng, thật lạ lùng cả thân hình to béo của đối phương từ từ đổ chúi xuống.

Cùng lúc, Thiếu Bạch chột vớ lẽ thì ra hòa thượng kia sớm đã mất hết sức tự vệ. Vạn Lương, Hoàng Vĩnh và Cao Quang mắt thấy Thiếu Bạch đã thành công, tất cả nổi gót nhau chạy nhanh lên trên. Thiếu Bạch tả thủ sờ vào mũi hòa thượng, thấy y vẫn còn thoi thóp thở, chứng tỏ chỉ mới bị người điểm huyết. Vạn Lương vỗ đùi đánh đét, khen:

- Tiểu huynh đệ thật bản lĩnh cao cường, lão hủ bái phục lắm! Thiếu Bạch sẽ gương cười: - Vẫn bối đâu dám cướp công, người này đã bị điểm huyết trước rồi. Vạn Lương sừng sốt hỏi lại: - Cái gì? Hòa thượng này đã bị người ta điểm huyết rồi à?

- Đúng vậy, y không còn sức kháng cự. Vạn Lương trầm ngâm, lẩm bẩm:

- Trong võ lâm hiện nay, lại còn có ai võ công đến thế. Có thể từ trên vách đá cheo leo, điểm trúng huyết đạo hòa thượng này một cách lạng lẽ.

Ngưng lại giây lâu, lão tiếp lời:

- Xem vậy hẳn đã có cao thủ đuổi theo tung tích của chưởng môn nhân bốn phái ấy lên đến tận đỉnh ngọn Hồi nhận phong này.

- Vẫn bối cũng nghĩ thế. Vạn Lương thoáng nghĩ nói:

- Chúng ta hãy để nguyên hòa thượng này ở chỗ cũ, rồi lên đỉnh ngọn núi xem sao? - Vẫn bối xin mở đường.

Đi men theo lối mòn hướng thẳng lên đỉnh núi. Bốn người đi được chừng ba bốn chục trượng nữa, con đường nhỏ hẹp thốt trải rộng ra, đứng trên thế núi trông xa như một đồng đá rải dài. Thiếu Bạch rút kiếm hộ thân, tung mình nhảy lên trên một phiến đá.

Chỉ thấy hai trung niên đạo nhân dựa lưng trên vách núi. Người bên trái cầm chuôi kiếm, người bên mặt đã rút trường kiếm gần ra khỏi vỏ. Trong ánh đêm, thấy mờ mờ tà áo của hai đạo nhân phơ phất bay

chập chồn trên vách đá.

Vạn Lương cũng theo sát Thiếu Bạch, nhìn hai đạo nhân giây lâu, sẽ giọng nói:

- Hai đạo nhân này tựa như cũng bị người điểm huyết, không hiểu ai mà có võ công cao khiếp đến thế? Có lẽ trên đỉnh Hối nhạn phong đã xảy ra một trường quyết chiến.

Thiếu Bạch động lòng nghĩ bụng:

- Mười ba năm trước đây, bởi vì cái chết bất minh bạch của chưởng môn nhân bốn phái kia đã khiến cho hơn mấy trăm nhân mạng của Bạch Hạc bảo thác oan chỉ vì phụ mẫu ta vừa mới xuất hiện ở quanh vùng Yên vân phong. Chẳng lẽ mười ba năm sau, cái cảnh thê thảm đó lại diễn lại, mà nạn nhân lại là bốn chưởng môn nhân thừa kế sự nghiệp của bốn người trước, món nợ này chẳng lẽ sẽ phải đổ lên trên đầu Thiếu Bạch ta nữa sao?

Vạn Lương như đã đoán ra phần nào tâm trạng của Thiếu Bạch, khẽ giọng nói:

- Tiểu huynh đệ đừng nên lo lắng thái quá, bốn chưởng môn nhân hiện nay đã được bài học mười ba năm về trước, tất họ sẽ phòng bị cẩn thận hơn. Chuyện cũ quyết sẽ không thể tái diễn được, bởi vì dù đối phương có võ công đến đâu cũng khó lòng giết sạch được những cao nhân theo hộ giá chưởng môn nhân tứ đại phái ấy. Hơn nữa, trên đỉnh núi vẫn không nghe thấy có động tĩnh gì, chắc là người trong bốn phái chưa phát giác đã có kẻ lén lên tận đỉnh.

Thiếu Bạch biết Vạn Lương có ý an ủi mình, sẽ thở dài: - Mong được đúng như dự liệu của lão huynh.

Vạn Lương yên lặng nhìn hai đạo nhân đứng bất động trên vách đá giây lâu nói: - Chúng ta hãy đổi lấy đạo bào của hai đạo nhân kia, tất sẽ dễ bề trà trộn. - Xin vâng theo cao kiến của lão tiền bối.

Tức thời, chàng phóng mình tới gần hai đạo nhân, lúi bộn họ vào trong bóng tối, rồi cởi áo đạo bào mặc vào mình. Cao Quang thấy Thiếu Bạch và Vạn Lương thay đổi y phục của hai đạo nhân xong, bất giác thở dài: - Đáng tiếc là chỉ có hai chiếc.

Vạn Lương sẽ giọng khuyên:

- Chúng ta đi chuyển này là chỉ muốn tìm hiểu dụng ý của chưởng môn nhân bốn phái hội họp nhau trên Hối nhạn phong chứ tuyệt không có động thủ, vậy lão hủ tạm xin nhậm vị ở lại canh giữ nơi này, được chứ?

Cao Quang trợn mắt vừa chực phản đối, Hoàng Vĩnh đã vội nói trước: - Lão tiền bối phân phối rất hữu lý, chúng ta nên theo lời người dẫn dò.

Cao Quang mắt thấy Hoàng Vĩnh bằng lòng rồi đành lẳng lặng nuốt giận đứng yên.

Vạn Lương vút người hướng thẳng lên đỉnh núi. Thiếu Bạch tắt tả theo sát. Hai người khinh công đều trác tuyệt, thoăn thoắt bước trên con đường núi nhẹ nhàng không một tiếng động. Đến gần đỉnh núi, hai người bằng mình nấp sau một tảng đá, thò đầu nhìn ra.

Trên đỉnh ngọn núi là một bãi cỏ bằng phẳng, ước độ hơn một mẫu. Bốn mặt đều là những đám tùng sống đã lâu đời, cỏ cây chẳng chít trong đám đá lởm chởm. Chính giữa có căng một chiếc lều, bên trong lờ mờ có ánh đèn chiếu hắt ra. Thiếu Bạch nhún gót bay bổng lên cành tùng mọc chìa ra ngoài ngọn nhai, nấp mình trong đám lá. Nơi đây chàng có thể nhìn rõ cảnh vật ở phía dưới nhờ ánh sao mờ tỏ. Chỉ thấy ngoài ba trượng sau một tảng đá lớn, có một đạo nhân đeo kiếm thốt nhảy lên phiến đá, đảo mắt nhìn quanh quất, dường như đã phát giác tiếng tà áo bay trong gió của Thiếu Bạch vừa rồi. Đạo nhân đứng yên lặng như thế giây lâu mới rảo bước tới con đường đi lên núi.

Thiếu Bạch chợt dạ nghĩ bụng:

- Nguy thật, nếu như y tinh mắt tắt sẽ phát giác ra Vạn tiền bối.

Chàng đề nhanh chân khí chờ đợi, nếu như đạo nhân ấy phát giác được Vạn Lương, chắc là chỉ còn cách giết thật nhanh y để diệt khẩu.

Vạn Lương thốt nghe tiếng chân người đến gần, cũng vội cảnh giác. Lão nhanh nhẹn bò lên phía trên, ẩn sau một tảng đá. Thiếu Bạch thầm khen:

- Người này thật là tay mưu trí và lịch duyệt giang hồ.

Đạo nhân đi đến bên lối nhỏ dẫn lên núi, dáo dác nhìn giây lâu, lại quay gót về tây. Thiếu Bạch định bụng: - Nếu như ta xuất kỳ bất ý, ra tay điểm huyệt y thật không mấy khó, nhưng không hiểu trong bóng tối quanh đây còn mai phục bao nhiêu tay cao thủ trong bốn đại môn phái nữa. Như nếu lộ diện tắt sẽ bị bọn họ phát giác ngay.

Ý nghĩ xoay quanh trong đầu, nhất thời do dự bất quyết. Lúc nhìn lại đạo nhân thì y đã mất bóng, một luồng gió lạnh thổi qua khiến những cành tùng va vào nhau xào xạc. Cảnh vật trở về với cái vẻ hoang vắng của chốn thâm sơn.

Thiếu Bạch đưa mắt nhìn về túp lều lờ mờ có ánh đèn, hình ảnh cái chết thảm khốc của phụ mẫu lại hiện ra trước mắt, chàng nghiêng rặng lông mày: - Đến đây không lẽ lại về không, chẳng vào hang cọp sao bắt được cọp con, dù có chết ta cũng liều một phen!

Đảo nhanh mắt xem chừng động tĩnh giây lâu, mới hạ mình xuống

đất, lần bước tiến về túp lều. Không hiểu là vì chủ nhân mai phục quanh đó ít ỏi hay là chưởng môn nhân bốn phái ấy quá tự tin vào bản lãnh, canh phòng qua loa, mà Thiếu Bạch đã đến gần túp lều còn chừng hai trượng nữa vẫn không thấy một ai ra mặt cản đường. Túp lều được dựng lên trên khoảng đất rộng độ ba trượng vuông, có điều vì tấm vải che quá dày, nên ngoài ánh đèn chập chờn không sao thấy được cảnh vật bên trong.

Thiếu Bạch rảo quanh túp lều một vòng vẫn không thấy người nào xuất hiện, ngay tên đạo nhân đeo kiếm đi tuần ban nầy cũng đi đâu mất hút, không còn trông thấy bóng hình đâu nữa.

Tuy trong lòng lầy lăm lăm nhưng Thiếu Bạch tài cao mật lớn, không tỏ vẻ e dè sợ sệt, chàng cẩn thận dè chừng từ từ bước lần tới căn lều một cách nhẹ nhàng, hai mắt chàng đảo mắt nhìn chung quanh dò la động tĩnh.

Càng gần tới căn lều, ánh đèn bên trong soi mờ mờ bóng người ngồi bên vách lều, Thiếu Bạch càng cẩn trọng hơn.

Đột nhiên những tràng cười lặng lẽ từ trong căn lều vang ra làm cho Thiếu Bạch bất giác sửng người, dừng ngay chân lại.

Giọng cười chưa dứt, một giọng nói khàn khàn thốt lên:

- Hà! Tên tiểu tử này thật là to gan, dám lần mò lên đỉnh Hối nhạn phong này để dò thám chúng ta.

Một giọng nói sắc lạnh tiếp theo:

- Đã lên được tới đây, hẳn tên tiểu tử này không phải là người tầm thường, e rằng các đệ tử canh phòng đã bị hại rồi.

Ngừng lại một chút, giọng nói sắc lạnh đó hỏi Thiếu Bạch: - Các hạ là ai? Lên đây để làm gì? Xin cho lão tăng được rõ. Thiếu Bạch vòng tay cung kính vái chào một cái rồi nói:

- Thứ lỗi cho văn bối không tiện nói ra danh tánh. Văn bối có mấy điều thắc mắc muốn thỉnh giáo các vị chưởng môn, nên mới mạo muội lần tìm lên đến đây. Mong các vị thứ cho tội mạo phạm.

Một giọng nói ồ ề hỏi Thiếu Bạch:

- Trước mắt bọn ta mà nhà ngươi dám dấu diếm thân phận ư? Khôn hồn thì hãy nói ngay tên họ cùng gia thế, đừng để cho ta phải nổi giận.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 21

Rừng hoang thiên kiếm ra oai

Thiếu Bạch thoáng nghĩ nói:

- Tại hạ chỉ là một kẻ vô danh, tiểu tốt trên giang hồ, dù có xưng tên chứ vị cũng không biết thà là đừng nói.

Một giọng sắc lạnh khác truyền ra:

- Trên Hồi nhận phong này đã phục đầy cao thủ, các hạ lọt vào hàm hổ huyết rồi, chỉ còn một cách là bó tay chịu trói. Sao không mau bỏ binh khí trong tay xuống, chẳng lẽ còn phải đợi chúng ta động thủ?

Thêm một giọng ồ ề xen vào nói:

- Các hạ cứ ngoảnh đầu lại rồi quyết định cũng chẳng muộn.

Thiếu Bạch quay phắt lại, quả nhiên trước mặt chàng cách bảy tám thước đã có bảy nhân vật võ lâm đứng sừng sững. Đứng giữa là hai hòa thượng tay cầm thiền trượng, xung quanh là ba thanh niên đạo nhân, và hai người vận theo lối tục gia đệ tử, người nào cũng nắm binh khí sáng loáng. Bọn họ thừa lúc Thiếu Bạch đối đáp với người trong căn lều đã ngầm xuất hiện, vây kín ba mặt.

Thiếu Bạch nhìn bảy nhân vật ấy một lượt, quay mặt lại phía túp lều, lạnh lùng nói: - Tại hạ thấy rồi.

Giọng nói ồ ề trong căn lều lại vọng ra:

- Người không chịu bỏ kiếm, chắc là nhất định muốn chết? Thiếu Bạch thốt ngừng mặt rú dài:

- Nếu như vị nào tự tin có thể đoạt được kiếm trong tay tại hạ xin cứ ra tay, còn nếu muốn tại hạ khi không bỏ kiếm thì chỉ thật uổng lời thôi.

Giọng nói khàn khàn lúc đầu quát lớn: - Tiểu tử ngông cuồng lắm!

Thiếu Bạch vẫn tảng lờ, nghĩ bụng:

- Bọn họ đã phát giác được ta, chỉ còn cách thử xem kiếm thuật và đao pháp của nhị vị ân sư truyền dạy bấy lâu như thế nào thôi.

Nghĩ đoạn chàng thủng thẳng nói:

- Tại hạ dám đến đây tất đã coi nhẹ hai chữ tử sinh... Một giọng trầm trầm xen lời:

- A di đà phật! Chúng tôi tuy có đức hiếu sinh nhưng cũng không phải hạng người chưa cầm đao đồ tể, thí chủ đã không chịu buông khí giới, lão nạp thật khó nường tay.

- Các hạ là ai?

- Lão nạp Thiếu Lâm Nhất Nghi.

- Hòa thượng phải chăng là chủ đạo môn nhân đời này của Thiếu Lâm phái?

Thiếu Lâm phái xưa nay rất có tiếng tăm trên giang hồ, hàng tăng lữ Thiếu Lâm lúc bôn tẩu trong võ lâm dù gặp nhân vật cuồng ngạo thế

nào cũng đều kính gọi một tiếng đại sư. Giờ đây Thiếu Bạch vừa mở lời gọi luôn hai tiếng hòa thượng, thật là một điều tối kỵ đối với phái Thiếu Lâm. ho nên hòa thượng tay cầm thiền trượng đứng phía bên trái liền quát:

- Tiểu tử cuồng ngạo thật, dám mở lời hỗn xược với chưông môn nhân bốn phái.

Thiền trượng vèo vèo bay vút ra. Thiếu Bạch vung nhanh thanh trường kiếm, nhẹ nhàng đánh bật thế trượng mạnh mẽ cực kỳ của đối phương, cao giọng:

- Tại hạ chưa nói hết lời, nếu có đánh cũng để cho tại hạ nói dứt rồi đánh cũng chẳng muộn.

Nhất Nghi đại sư đằng hắng, đáp lời:

- Đúng vậy, bản tăng là người chấp chưông môn hộ Thiếu Lâm. Thốt nhiên giọng sắc lạnh cất tiếng:

- Người này tự phụ quá lắm, đạo huynh khỏi cần thừa hơi đông dài với y. Thiếu Bạch lạnh lùng nói:

- Bất luận trên đỉnh Hối nhận phong này, chư vị có mai phục bao nhiêu nhân thủ, tại hạ đều xin lãnh giáo hết. Chẳng qua trước khi xuất thủ, tại hạ muốn được biết rõ thân phận của chư vị...

Ngừng giây lâu chàng nói tiếp:

- Các hạ là ai? Giọng sắc lạnh đáp:

- Bản đạo Ngộ Nhân Tử, chưông môn nhân Võ Đang phái, thế đủ chưa?

- Không hiểu chưông môn nhân Nga Mi phái có mặt ở đây không? Nếu có, xin cho biết pháp hiệu.

Chỉ nghe giọng ồ ề trong túp lều vọng ra:

- Bản tăng Pháp Chính. Giọng khàn khàn tiếp lời:

- Lão phu Thời Thượng Hưng, chưông môn nhân Không Động phái.

Nhất Nghi đại sư cất tiếng:

- Chúng tôi đều hiện diện ở đây, thí chủ cho biết danh tánh chẳng?

Thiếu Bạch thoáng nghĩ đáp:

- Tánh danh của tại hạ, lúc này xin tạm không thể nói ra.

- Tiểu thí chủ cố tạo ra vẻ thần bí rồi, nhưng chúng tôi xin nói ngay, thuật đóng kịch của thí chủ đáng buồn cười lắm.

- Giai thoại năm xưa trong võ lâm, chư vị hằng ăn không ngon, ngủ không yên, nhưng cuối cùng vẫn sống bên ngoài vòng báo ứng, chẳng hay trong đó có uẩn khúc gì?

Trong căn lều trở nên lặng lẽ giây lâu, mới nghe giọng nói của Ngộ Chân Tử vọng ra:

- Người thật là ai, nếu như không chịu báo rõ danh tánh, vẫn giữ vẻ

thần bí đừng có trách chúng ta ra tay tàn độc.

Hiển nhiên, giây phút vắng lặng trong căn lều, bọn họ đã thì thầm bàn bạc với nhau. Thiếu Bạch ngừng mặt hú dài:

- Các người có thủ đoạn gì ác độc, cứ việc thi thố đi. Từ trong túp lều có bóng một tiếng cười nhạt vọng ra:

- Được lắm, các người mau xuất thủ đi.

Hòa thượng tay cầm thiền trượng đứng bên mé trái nhanh tay quét mạnh tới. Y mới vừa bị Thiếu Bạch sẽ dụng kiếm hóa giải thức trượng đầu tiên cho nên lần này, khi phát động thế công, hòa thượng đã dồn hết sức vào thần trượng, chỉ còn nghe tiếng gió rít khùng khiếp cuốn tới trước mặt đối phương. Thiếu Bạch vẫn ung dung đưa thanh trượng kiếm vút về trượng thế của hòa thượng, nhẹ nhàng hất bắn thanh trượng sang một bên.

Đây chính là một kiếm thức thần kỳ trong pho Đại bi kiếm pháp mà chàng đã đạt tới mức tối cao, không dễ lỡ dịp, Thiếu Bạch bồi tiếp một kiếm nữa. Hòa thượng cảm thấy thế kiếm của đối phương như có một áp lực lạ lùng khiến y hấp tấp lùi nhanh lại mấy bước.

Cùng lúc, ba trung niên đạo nhân thối lui lại đằng sau năm bước, để lộ một khoảng trống. Tên hòa thượng cầm trượng còn lại sấn nhanh tới một bước, quét mạnh thanh trượng về phía Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch sẽ cười nhạt nói:

- Không dè người trong Cửu đại môn phái chỉ biết cậy đông hiếp yếu. Nói rồi trường kiếm của chàng vút ra đâm thẳng vào cổ tay phải của hòa thượng. Trong khi đó tên hòa thượng ở mé trái đã quay người lại, vung nhanh một trượng phản công.

Hai hòa thượng đứng day mặt lại nhau, tạo thành thế hợp kích, tiến lui cùng với những chiêu trượng vùn vủ thật chặt chẽ. Thiếu Bạch tập trung tinh thần huy động thanh trượng kiếm theo pho kiếm pháp của ân sư Cơ Đồng truyền thọ. Pho kiếm pháp tuyệt thế võ lâm ấy có sức biến hóa thật thần ảo, hai hòa thượng hợp công một mình chàng đỉnh ninh là tất thắng nhưng qua được vài hiệp, bọn họ cảm thấy lúng túng trước kiếm thế khinh linh của của đối phương, vô hình chung đã trở nên thụ động.

Mất thế thượng phong, hai hòa thượng hoàn toàn bối rối trong màn kiếm quang dày đặc của Thiếu Bạch. Chỉ vì mãi lo vận kiếm, cho nên Thiếu Bạch cảm thấy mỗi chiêu thức đánh ra không có gì lợi hại nhưng ba trung niên đạo nhân và hai đại hán mặc theo lối tục gia đệ tử đứng ngoài xem xét đều chặc lưỡi, hãi sợ.

Hai hòa thượng sau một lúc bắt đầu thất thế thì hai thanh thiền trượng không còn tung hoành như ban đầu nữa. Người đứng ngoài

xem đều nhân thấy Thiếu Bạch nhiều lúc có thể hạ sát được đối phương, nhưng không hiểu vì lẽ nào chàng lại bỏ qua. Ban đầu, Thiếu Bạch còn cảm thấy xuất chiêu khá ngượng, nhưng dần dần trở nên thuần thục và linh động hơn. Cứ thế chiêu thức ào ạt tuôn ra, hết lớp này đến lớp khác.

Hai bên giao đấu thêm được mười hiệp nữa, thốt nhiên hai hòa thượng thâm thiền trượng, lùi nhanh hai bước, đồng thanh nói:

- Bọn bản tăng không phải là tay đối thủ, đa tạ thí chủ đã nương tay.

Thiếu Bạch lấy làm lạ, nghĩ bụng:

- Ta có nương tay lúc nào đâu, nhưng cứ xem vẻ nghiêm trang của họ, rõ ràng không phải bọn họ nói đùa, có điều thật khó hiểu quá.

Tuy nhiên, Thiếu Bạch vẫn chỉ lẳng lặng làm thỉnh. Ba trung niên đạo nhân đưa mắt nhìn nhau rồi cùng cất tiếng:

- Xin lãnh giáo các hạ.

- Ba vị cứ ra tay.

Ba trung niên đạo nhân nhẹ nhàng bằng mình sang ba hướng. Đạo nhân đứng ở phía đông dường như là tay dẫn đầu trong bọn, chẳng nói chẳng rằng vung nhanh một chiêu kiếm.

Vương đạo Cửu kiếm của Càn khôn nhất kiếm Cơ Đồng tuy là môn võ học từ hậu nhưng không phải là học chỉ danh mà thực. Một khi đã xuất thủ kiếm pháp trở nên cực kỳ mau lẹ, khí thế mạnh mẽ tuyệt luân.

Đạo nhân ấy vừa đứng ngoài, mắt thấy kiếm chiêu kỳ ảo của Thiếu Bạch trong lòng sớm đã có ý cảnh giác, nên thanh trường kiếm đánh ra, tuy không mạnh nhưng thế rất nhanh.

Lúc ánh kiếm loáng tới trước ngực Thiếu Bạch còn hơn thước vẫn không thấy đối phương đưa kiếm chống đỡ, y mừng rỡ nghĩ bụng:

- Tiểu tử này đúng là tới số mới cuồng ngạo thế.

Trường kiếm thốt bay nhanh tới, Thiếu Bạch vội đảo tay phải, thanh kiếm nhoáng lên cực kỳ mau lẹ. Chỉ thoáng nghe đánh keng một tiếng, thanh trường kiếm của đạo nhân liền bay bổng khỏi tay.

Bây giờ hai đạo nhân chia nhau đứng ở hai phía nam và tây, cũng vội huy động thanh trường kiếm tấn công tới tấp. Thiếu Bạch vừa đánh bật kiếm chiêu của đạo nhân đứng ở phía Đông, lòng tự đắc, chàng đảo tiếp thanh kiếm chục tấn công về phía đạo nhân ấy nhưng ở hai góc tây và nam hai đạo nhân còn lại đã bất thần xuất thủ. Thiếu Bạch đổi nhanh thế kiếm, đón đỡ hai chiêu kiếm với thế kiếm vùn vụt tới mình.

Phải biết, trong pho Đại bi kiếm pháp của Cơ Đồng là gồm đủ tất cả cách ứng phó những đột biến từ khắp các mặt, bất luận đối phương

công tập ở hướng nào, kiếm chiêu của chàng cũng có thể biến hóa để phá giải một cách tài tình.

Đạo nhân ở phía chính đông vội nhặt thanh trường kiếm, tấn công lại đối phương. Thoáng mắt chỉ thấy kiếm quang tỏa ra dày đặc, ầm ì lẫn với tiếng gió rít, do từ ba hướng liên miên công tới Thiếu Bạch. Thiếu Bạch mắt thấy kiếm thế hợp bích của đối phương triền miên, cuộn cuộn như những đợt sóng kéo tới không bao giờ dứt, những chiêu kiếm hiểm độc đều nhắm vào yếu huyệt trên người của Thiếu Bạch mà phóng tới.

Nếu đổi lại là nhân vật khác, không phải là Thiếu Bạch thì đã nguy hiểm tới tính mạng rồi. Kiếm thuật của họ quả thật là lợi hại, không lường hết được.

Nhưng hôm nay, họ gặp phái Thiếu Bạch, đệ tử truyền nhân duy nhất của Càn khôn nhất kiếm Cơ Đồng, được mệnh danh là Thiên kiếm trong thiên hạ thì làm sao mà bị hại được dưới lưỡi kiếm của bọn họ, dù cho kiếm thuật của họ có cao siêu đến bao nhiêu cũng không thể so với Thiếu Bạch khi những chiêu kiếm của chàng là tổng hợp tất cả những tinh hoa của kiếm thuật trong thiên hạ.

Thiếu Bạch cứ điềm nhiên ra chiêu một cách ung dung thoải mái, hóa giải từng chiêu kiếm của ba vị đạo nhân không một chút khó khăn. Ba vị đạo nhân thấy liên thủ đánh một lúc lâu mà vẫn không áp đảo nổi Thiếu Bạch nên nóng ruột khôn tả.

Vị đạo nhân ở phía chính đông liền đưa mắt ra hiệu cho hai vị đạo nhân kia. Nhận ám hiệu ngầm đó, cả ba người đều xuất ra những chiêu trong tuyệt học của môn phái tấn công tới tấp vào Thiếu Bạch. Thấy đối phương đã đổi kiếm thuật, ra chiêu tàn độc. Thiếu Bạch sẽ chau mày, thanh trường kiếm trong tay chàng liền chiết chiêu nhanh nhẹn hơn và không kém phần mãnh liệt.

Lúc đầu ba vị đạo nhân còn tấn công được, nhưng từ khi Thiếu Bạch xuất chiêu rồi, dần dần họ lui về thế thủ, không còn phản kích được nữa. Lúc nào họ cũng bị vây bọc trong luồng kiếm quang của Thiếu Bạch.

Thấy tình thế không ổn, vị đạo nhân cầm đầu vội phóng ra hai chiêu kiếm liên tiếp rồi cả ba nhảy lui ra ngoài. Ba vị đạo nhân thâm kiếm cúi chào Thiếu Bạch nói:

- Đa tạ các hạ đã nương tay, bản đạo thật bá phúc kiếm thuật cao minh của các hạ. Thiếu Bạch sẽ mỉm cười hỏi:

- Ba vị là môn hạ Võ Đang?

Vị đạo nhân cầm đầu liền gật đầu nói:

- Bản đạo là hộ pháp của Võ Đang.

Thiếu Bạch quay lại đi từ từ lại căn lều. Hai đại hán ăn mặc phục tang thấy vậy, đưa mắt nhìn nhau rồi phóng mình ra ngăn cản Thiếu Bạch.

Thấy vậy, Thiếu Bạch lên tiếng hỏi:

- Các hạ phải chăng là người trong Cửu đại môn phái? Đại hán gật đầu, trở mũi đao về tục trang đại hán đứng đấy nói:

- Tại hạ và vị minh huynh đây đều là môn hạ đệ tử Không Động phái.

Thiếu Bạch liếc mắt nhìn lại túp lều nói:

- Tại hạ vì có vài điểm thắc mắc nên mới tìm lên ngọn Hồi nhận phong này muốn hỏi qua chưởng môn nhân của Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi và Không Động. Không hiểu chưởng môn nhân của quý phái có ở trong lều không?

Tục trang đại hán trầm ngâm giây lâu, nói:

- Chưởng môn nhân tề phái hiện ở trong ấy. Thiếu Bạch lấy làm lạ nghĩ bụng:

- Nơi đây có môn hạ Thiếu Lâm, Võ Đang, Không Động xem ra chưởng môn nhân của ba phái ấy phải có mặt trong túp lều, nhưng sao không thấy đệ tử Nga Mi...

Nghĩ đến đây chàng buột miệng:

- Chư vị chắc phải là người vâng lệnh canh giữ túp lều kia, nếu như tại hạ không đánh bại được chư vị sợ là chư vị cũng không để cho tại hạ tiến vào, xin nhị vị xuất thủ đi.

Tục trang đại hán cất tiếng trước tiên, y biết rõ trận đấu này tất sẽ bại nhưng vì môn quy nghiêm minh, không thể không xuất thủ. Y đưa ngang thanh đao, nhìn sang tục trang đại hán đứng đối diện, sẽ cúi đầu trầm giọng:

- Anh em chúng tôi cùng xuất thủ, các hạ hãy tiểu tâm.

Nói rồi y vung nhanh một chiêu Hoàn tảo thiên quân. Thiếu Bạch thắng liên tiếp hai trận lòng càng thêm tự tin.

Chàng vội vung chéo thanh kiếm đánh bật ngọn Nhận linh đao của đối phương. Thốt nhiên, từ đằng sau lưng có tiếng gió rít ào ạt tới. Một thanh Nhận linh đao khác đã cực kỳ mau lẹ vút thẳng vào lưng chàng.

Thiếu Bạch vội vã băng mình sang bên, cùng lúc, thanh kiếm nhoáng nhanh một vòng, ánh kiếm xẹt thẳng về đại hán cầm đao ở phía sau. Liền đó vút hia đường kiếm nữa, tiến sát bên đối phương, kiếm thế mỗi lúc một mau.

Giao đấu chưa đầy hai hiệp, Thiếu Bạch đã vây chặt hai đại hán trong bóng kiếm chập chùng. Hai đại hán lung túng cố sức vung đao phản công nhưng chỉ cảm thấy màn kiếm quang của đối phương từ

bốn mặt tám hướng dấy lên, mỗi lúc một thêm dày đặc. Hai ngọn Nhạn linh đao của bọn họ không ngừng vũ lộng kỳ chiêu, vẫn như đá chìm trong biển cả, sức phản công không đạt hiệu quả nào.

Qua được năm hiệp, hai đại hán hoàn toàn lâm vào thế bị động, thanh Nhạn linh đao vùng vẫy yếu ớt, khắc khoải như một con thuyền nan chòng chành giữa cơn sóng gió ba đào. Hai người bấy giờ mới biết rõ là không thể kháng cự được nữa, đều đưa mắt nhìn nhau, cùng thâu đao thối lui, đồng thanh nói:

- Các hạ kiếm thuật cao minh, anh em chúng tôi cam nhận bại.

Thiếu Bạch đưa nhanh thanh trường kiếm, giọng từ tốn:

- Chư vị đã chịu thua dưới kiếm tại hạ, vậy còn có ý khiêu chiến nữa thôi?

Nhị tăng, ba đạo và hai tục trang đại hán nhất thời không hiểu ý trong câu nói của Thiếu Bạch, đồng thanh cất lời:

- Theo như quy luật giang hồ, chúng tôi đã cam chịu thua, tất không thể đánh tiếp được.

- Tốt lắm, xin chư vị lùi lại vài bước, tại hạ muốn gặp mặt chưởng môn nhân quý phái. Bảy người ấy đều sửng sốt, không biết đối đáp ra sao? Thiếu Bạch quay lại, đưa thanh trường kiếm ngang trước ngực, cao giọng nói với vào căn lều:

- Tại hạ có chuyện cần kiếm bốn vị chưởng môn nhân, nhưng nếu chư vị không tiếp, đừng trách tại hạ đường đột xông vào.

Thốt nhiên, giọng trầm trong căn lều ban nãy lại truyền ra:

- Các hạ liên tiếp đánh bại được đệ tử hộ pháp của chúng tôi, thật là cao minh lắm, thiết tưởng lệnh sư phải là người tiếng tăm lừng lẫy giang hồ. Xin các hạ cho biết tánh danh của lệnh sư, chúng tôi sẽ phá lệ tiếp kiến một lần.

Thiếu Bạch vốn căm hận chưởng môn nhân tứ phái đến tận xương tủy cho nên vẫn một mực lạnh lùng:

- Cái đó xin thứ lỗi, tại hạ không thể theo như ý chư vị được. Thêm giọng sắc lạnh chen vào nói:

- Các hạ vô lễ thái quá, bản đạo sau này tất phải có ngày tìm gặp lệnh sư để lãnh giáo một phen.

- Ngộ Nhân Tử đây chẳng?

- Các hạ nhớ giỏi lắm, chính là bản đạo.

- Đạo trưởng cũng quá lớn lối đấy! Hốt một giọng ồ ề từ căn lều vọng ra:

- Thí chủ ăn nói cuồng ngạo, thật hiếm thấy.

Thiếu Bạch thông thả tiến lại túp lều, ngậm vận công lực phòng bị, vừa cao giọng:

- Tại hạ đang vào đây, chớ vị có thủ đoạn gì tàn độc cứ tận lực thi triển. Giọng nói ồ ề trong căn lều lại vang lên:

- Thí chủ bướng bỉnh quá lắm, không thể trách được bản đạo hạ thủ chẳng nương tình. Thiếu Bạch nhận ra người cất tiếng nói ấy là Pháp chính đại sư trong Nga Mi phái. Bấy giờ, chàng đã tiến gần bức màn chừng một cái với tay. Chàng dừng bước lại, chĩa thẳng mũi kiếm ra. Thiếu Bạch biết võ công của chưởng môn nhân tứ đại môn phái, ai cũng siêu phàm, thêm nữa bên trong lều tất còn mai phục, nên chi, chàng vừa đi vừa cẩn thận dò xét từng động tĩnh.

Thốt nhiên, lúc mũi kiếm vừa chạm bức màn, ánh đèn trong căn lều cũng vụt tắt. Thiếu Bạch nghiêng răng, nghĩ bụng:

- Không vào hang cọp sao bắt được cọp con!

Thanh kiếm vệt mạnh, cùng lúc, vút người vào trong căn lều. Thốt có một luồng kinh lực mạnh mẽ khôn tả từ trong một góc tối cuốn nhanh ra. Thiếu Bạch vừa chực tung chưởng đón đỡ, nhưng chợt cảm thấy luồng kinh lực ấy như càng tăng thêm sức ép, nên nhất thời ngần ngại, do dự. Ngay giây phút ấy, luồng kinh lực đã tràn tới bên mình, chàng hãi sợ đề nhanh chân lực, hộ trú các kinh mạch trọng yếu. Thiếu Bạch hốt hoảng cảm thấy bụng dưới đau nhói. Đồng thời trong căn lều vang lên tiếng cười nhạt:

- Đấy chỉ qua chỉ là chút điểm cảnh cáo, nếu như ngươi có không mau lui tay về là tự tìm lấy cái chết.

Thiếu Bạch cảm thấy lồng ngực nhức nhối, đôi mắt nặng như chì, lão đảo lùi lại liền sáu bước mới đứng vững, chàng sẽ thở dài:

- Bất quá cũng chỉ đến thế, tại hạ nguyện xin lãnh giáo.

Số là Càn khôn nhất kiếm Cơ Đồng khi truyền thọ võ công cho Thiếu Bạch, đã nghĩ đến lúc thành tài chàng phải rời khỏi Vô ưu cốc mà vượt Sinh tử kiều, sang bờ sông bên kia là một con tuyệt lộ. Và ông nhận thấy chỉ còn một cách duy nhất là mạo hiểm nhảy xuống dòng cấp lưu bên dưới cốc. Nên chi, suốt năm năm trường ông chuyên dạy môn công phu Cổ Nguyên hộ mạng cho chàng. Môn này có thể vận chân khí toàn thân phân tán khắp các huyết trọng yếu phòng chưởng lực của đối phương tấn công đến nội tạng. Thiếu Bạch đã lãnh ngộ được môn công phu đệ nhất thiên hạ mà chàng không hay biết. Tuy nhiên môn công phu ấy chàng đã luyện tập thuần thục, chỉ cần đề chân khí thì tất cả các nơi trọng yếu trong cơ thể đều được bảo vệ chặt chẽ. Cho nên, dù bị đánh trúng, chàng vẫn chưa thọ nội thương.

Người trong lều thấy Thiếu Bạch đã trúng chưởng còn có thể nói được đều sợ hãi, im bật giây lâu. Thiếu Bạch lúc ấy tuy nói là vậy

nhưng trong người cũng nhức nhối khôn tả. Chàng vận tức vận chân khí điều tức.

Được chừng công phu cạn một chén trà nóng, từ trong lều mới có tiếng Nhất Nghi đại sư truyền ra:

- Các hạ chịu được chiêu chưởng trong pho Tiểu thiên tinh phích không chưởng lực của bản đạo đồ thấy là cao minh lắm, không hiểu các hạ có quan hệ chi với Cửu hận chi kiếm?

Thiếu Bạch thử đề chân khí, ngoại trừ trong lồng ngực cảm thấy chỉ hơi đau nhức, còn không có triệu chứng gì lạ mới yên tâm nói:

- Tại hạ không quan hệ gì với Cửu hận chi kiếm.

Giọng nói của Ngộ Nhân Tử trở nên sắc hơn:

- Không quan hệ gì với Cửu hận chi kiếm thì đêm nay các hạ lên ngọn Hồi nhận phong này là có dụng ý gì?

- Tại hạ muốn gặp bốn vị chưởng môn nhân, để xin làm chứng một công án võ lâm. Trong túp lều lại trở về với cảnh yên lặng, ý chừng bốn người ấy đang dùng thuật truyền âm bàn bạc với nhau. Mãi lâu sau, Ngộ Nhân Tử mới lại nói vọng ra:

- Các hạ sao được biết chúng tôi hẹn ước nhau trên đỉnh Hồi nhận phong?

- thế gian này không biết có bao nhiêu chuyện mà người ta thường cho là bí mật nhưng vô tình vẫn bị tiết lộ ra ngoài, hà huống là hành tung bốn vị.

Pháp Chính đại sư thốt xen vào nói:

- Các hạ muốn làm sáng tỏ một đoạn công án trong võ lâm?

- Trước khi chưa được thấy rõ chân diện của bốn vị, tại hạ không thể đáp lời. Thời Thượng Hưng này giờ chưa nói một lời nào thốt nhiên cất tiếng: - Tại sao?

- Bởi vì sau khi chứng thực được thân phận của bốn vị, tại hạ nói ra chẳng phải là tiết lộ cơ mật sao?

Nhất Nghi đại sư xen lời:

- Nói thế, thì chủ nhất định phải gặp mặt chúng tôi?

- Phải, sự thật dù bốn vị không chịu cho tại hạ gặp mặt, tại hạ cũng cứ tự tiện tiến vào.

- Thôi được, chúng tôi xin phá lệ tiếp kiến các hạ, nhưng nếu như thí chủ nói dối gạt thì trên đỉnh Hồi nhận phong này là mồ chôn thí chủ đấy!

Thiếu Bạch cảm hận buông tiếng cười dài:

- Nếu như bốn vị thật là chưởng môn của tứ đại môn phái, thế tất đêm hôm nay cũng sẽ có một trường quyết chiến, dù cho tại hạ không giết bốn vị tất cũng không bỏ qua.

Thốt nhiên, trong căn nhà có ánh đèn chiếu hắt ra, đồng thời giọng nói của Nhất Nghi lại thông thả vang lên: - Mời thí chủ bước vào. Thiếu Bạch tra kiếm vào vỏ, đưa tay vạch bức màn, đồng dục tiến vào.

Chỉ thấy hai tăng, một đạo và một vị trung niên ăn vận theo lối tục gia đang ngồi sánh vai nhau. Đứng quanh bọn họ lại có thêm vài đại hán vận kinh trang áo đen mà thoạt nhìn qua chàng đã nhận ra đây là những thuộc hạ của Hắc y kiếm chủ. Trên một phiến đá bằng phẳng trước mặt cả bọn người có một ngọn đèn cây to bằng cổ tay, tỏa ánh sang chói, soi tỏ khắp căn lều. Hòa thượng mặc cà sa vàng có gương mặt chữ điền ngồi ở bên tay trái chấp tay trước ngực nói: - Lão nạp Thiếu Lâm Nhất Nghi.

Trung niên đạo nhân ngồi bên cạnh Nhất Nghi đại sư cũng cất tiếng tự giới thiệu: - Bần đạo Ngộ Nhân Tử.

Hòa thượng vận áo bào xám tro ngồi kế đó nói: - Lão nạp Nga Mi Pháp Chính.

Và sau cùng là đại hán râu dài, vận áo bào màu xanh buông tiếng: - Tại hạ Không Động Thời Thượng Hưng.

Thiếu Bạch nhìn thoáng bốn người nói: - Thứ cho tại hạ tội thất lễ.

Ngộ Nhân Tử sãi cau mày cao giọng: - Các hạ có thể cho biết tánh danh.

- Khởi cần danh tánh tại hạ vì lát nữa đây bốn vị tất sẽ rõ.

Nhất Nghi đại sư xen vào nói: - Thí chủ phải chăng muốn làm sáng tỏ một vụ công án? Thiếu Bạch nén cơn khích động, nói lảng sang chuyện khác: - Bốn vị chấp chương môn hộ lâu chưa?

- Đây có liên quan tới việc cầu chứng của các hạ về đoạn công án ấy sao?

- Tất nhiên là có...

Rồi chàng sẽ đăng hăng tiếp lời:

- Tại hạ muốn tra rõ một vụ công án mười ba năm về trước, không hiểu vì đâu Bạch Hạc bảo đang đêm bị tàn sát đến mấy trăm nhân mạng.

Bốn người không ngờ chàng đột ngột nhắc lại chuyện ấy, bất giác đều chột dạ. Giây lâu Ngộ Nhân Tử mới đánh tiếng: - Các hạ là gì của Tả gia, cầu chứng đoạn công án ấy với mục đích nào?

Không kịp để Thiếu Bạch đáp lời, Pháp Chính đại sư xen vào nói:

- Thí chủ đã dám lên đỉnh phong và đơn thân tiến vào trong căn lều này thiết tưởng thí chủ đã có chuẩn bị sẵn, nên tánh danh và lai lịch cũng khỏi cần dấu bí mật nữa.

- Nói cho quý vị biết cũng chẳng sao, tại hạ là Tả Thiếu Bạch.

Nhất Nghi đại sư buột miệng: - Tả Thiếu Bạch! Thí chủ là hậu nhân của Tả gia à?

- Đúng vậy! Người trong Cửu đại môn phái, Tứ môn, Tam hội, Lưỡng đại bang các vị đều tham dự trong việc tàn sát Tả gia, tại hạ phải tìm từng kẻ hung phạm rửa hận.

Ngộ Nhân Tử hỏi vội:

- Tả Giám Bạch là gì của các hạ?

- Người là tiên phụ.

Nhất Nghi đại sư thủng thẳng xen lời:

- Chúng tôi hỏi vậy đủ rồi, các hạ còn có chuyện chi, xin nói cho biết.

- Việc Bạch Hạc bảo bị thảm sát hơn mấy trăm người nghĩ cho cùng cũng bắt nguồn ở chuyện chưởng môn nhân tứ môn phái chư vị bị giết đột ngột, đúng chứ?

- Phải lắm! Chẳng qua ấy là chuyện thiên hạ ai ai cũng biết.

- Cái việc chưởng môn nhân đời trước của bốn vị bị giết, không hiểu vì lẽ nào chư vị lại ngờ vực người trong Bạch Hạc môn chúng tôi?

Pháp Chính đại sư khẽ thở dài:

- Lúc ấy, vì trước khi xảy ra việc chưởng môn nhân của tể phái bị ám toán, linh tôn đột nhiên xuất hiện trên Yên vân Phong. Chuyện này đã truyền khắp thiên hạ, chắc hẳn thí chủ cũng được nghe.

- Tại hạ không tin chuyện chỉ có thế. Nhất Nghi đại sư biến sắc nói:

- Dù có nói cho thí chủ biết tường tận, thí chủ cũng không thể cứu mạng cho lệnh tôn và lệnh đường được.

Đảo mắt nhìn sang bọn Ngộ Nhân Tử, lão tiếp lời:

- Thí chủ bỏ binh khí chịu trời hay còn muốn chúng tôi ra tay?

Mỗi cửu hận và cái nghi vấn chất chứa trong lòng Thiếu Bạch suốt mười ba năm trời nay, bây giờ đã sáng tỏ. Khi ấy chàng cảm thấy bình tĩnh lạ thường, chậm rãi nói:

- Ngày tháng còn dài, đại sư hà tất phải nóng nảy trong nhất thời. Tại hạ đã tìm đến đây, thì dù cho bốn vị có muốn trục xuất, tại hạ cũng không chịu đi nữa là!

Lời dứt, chàng điềm nhiên bước tới.

Trước sự trang nghiêm, dũng dạc của Thiếu Bạch, các chưởng môn nhân của tứ đại môn phái dường như nhất thời đều sửng sốt, quên hẳn ý muốn động thủ. Pháp Chính đại sư sẽ thở dài: - Thí chủ còn có chuyện gì xin cứ nói, vì với tấm lòng can đảm của thí chủ, cũng phải được chết một cách minh bạch mới yên lòng nhắm mắt!

Thiếu Bạch trấn tĩnh nói:

- Có thể trong đêm nay, người sống sót duy nhất của Bạch Hạc môn sẽ bị vùi thây trên đỉnh Hồi nhận phong này, nhưng thật như thế chỉ

đáng trách là học nghệ chưa tinh, chết cũng không oán than, có điều cái mối nghi vấn chất chứa bao năm, tại hạ không thể nào giữ mãi được...

- Tốt lắm, thí chủ cứ nói.

- Bốn vị chưởng môn nhân đều là những cột trụ của các danh môn đại phái, tiếng tăm trên giang hồ, Thiếu Bạch này tin là chư vị không đến nỗi phải nói dối gạt. Nhưng nếu bốn vị đưa ra được chứng cứ xác thực là chưởng môn nhân của quý phái mười ba năm về trước thực chết dưới bàn tay tiên phụ, cũng không cần bốn vị động thủ, tại hạ nguyện sẽ tạ tội, rồi tự vẫn trước mắt bốn vị cho xem.

Ngộ Nhân Tử xen vào nói:

- Các hạ nói thế, không khỏi lập thệ quá nặng!

- Tại hạ chưa bao giờ nói dối, xin đạo trưởng yên tâm. Nếu như bốn vị không đưa ra được chứng cứ chân xác, không hiểu bốn vị tự xử thế nào?

- Tiểu tử kia, chuyện này to tát lắm, với thân phận chúng ta không thể hứa liệu với người được. Có điều lão phu nguyện sẽ hết sức giúp người cởi mở được hồi nghi vấn. Nhưng trước khi lão phu và các chư vị đạo huynh đây giải rõ điều người thắc mắc, lão phu có vài lời muốn hỏi cho minh bạch.

- Chư vị xử như vậy thật không công bình, nhưng ở tình thế hiện tại, tại hạ xin rửa tai nghe.

- Mười ba năm về trước vượt qua Sinh tử kiều phải chăng là người?

- Phải, chính tại hạ.

Ngộ Nhân Tử vội xen lời:

- Theo lời đồn đãi trên giang hồ mấy chục năm về trước, Vương kiếm và Bá đao, hai nhân vật lừng lẫy võ lâm ấy đều về quy ẩn trong Sinh tử kiều, không hiểu hiện nay vẫn còn sống?

Thiếu Bạch trầm ngâm giây lâu nói: - Nhị vị lão nhân gia đều mạnh cả.

Lời ấy như một nhát búa bất thần giáng mạnh vào ngực bốn vị chưởng môn nhân tứ đại môn phái xưa nay vẫn ngạo thị giang hồ. Hãi sợ, họ lấm lét đưa mắt nhìn nhau, mãi hồi lâu, Pháp Chính đại sư mới mở lời:

- Thí chủ được thấy tận mắt?

Thiếu Bạch bặm bụng cười thầm:

- Nhị vị ân sư không ngờ mấy mươi năm tuyệt tích giang hồ mà oai danh vẫn còn gây khiếp đảm lòng người, cho dù ta có nói thực cũng chẳng ngại chi.

Nghĩ đoạn chàng thủng thẳng nói:

- Phải, tại hạ chẳng những thấy mà còn được chung sống nữa.

Ngộ Nhân Tử biến sắc nói:

- Vương kiếm và Bá đao đã tuyệt tích võ lâm, chẳng dè mấy chục năm sau lại có người thừa kế tuyệt kỹ của hai vị ấy xuất hiện giang hồ..

Nhất Nghi đại sư xen lời:

- Nhắm đốt ngón tay, tiểu thí chủ ở lại Sinh tử kiều đã được năm năm rồi? - Phải, tại hạ ở trong Vô ưu cốc đã được năm mùa lá rụng.

Thời Thượng Hưng thốt sẽ thử dài:

- Năm năm trường đối với người học võ, chẳng có gì là dài, nhưng cũng không thể nói là quá ngắn. Các hạ phải chăng là truyền nhân y bác của nhị vị tiền bối?

Thiếu Bạch chợt dạ nghĩ bụng:

- Điều này không thể nói rõ cho bọn họ biết được. Nghĩ vậy chàng đáp cho qua:

- Nhị vị lão tiền bối võ công quảng bác, mệnh mông như biển, tại hạ chỉ cố dốc tâm, còn chuyện thành đạt khó nói lắm.

Bọn Ngộ Nhân Tử đưa mắt nhìn nhau, không ai nói với ai câu nào cả. Thiếu Bạch sẽ chẳng hắng, đánh tan cái bầu không khí trầm trọng:

- Lời chư vị hỏi, tại hạ đã thành thật tỏ bày, giờ đây chư vị cũng phải giữ đúng lời hứa, giải đáp những thắc mắc của tại hạ chứ!

Ngộ Nhân Tử trầm ngâm giây lâu nói:

- Tệ phái chưởng môn với những nhân vật thủ não trong Cửu đại môn phái, Tứ môn, Tam hội Lương đại bang tề tập trên Yên Vân Phong là muốn giải quyết những chia rẽ, thù hận trong võ lâm, nào ngờ chỉ vì chút tình riêng, lệnh tôn lại đang tâm hạ thủ.

- Anh hùng thiên hạ đều rõ chuyện này, ai bảo là đã thấy tận mắt tiên phụ hạ thủ? - Pháp Chính đại sư cao giọng:

- Lão nạp đã tra xét rõ việc ấy, ngoại trừ lệnh tôn phụ phụ ra không có một người nào đi qua Yên Vân Phong cả.

- Cho dù có sự trùng hợp là tiên phụ xuất hiện trên Yên Vân Phong cũng không đủ chứng minh là tiên phụ hạ độc thủ.

Thời Thượng Hưng thốt cười nhạt xen lời:

- Nếu không phải lệnh tôn và lệnh đường, các hạ có thể chỉ rõ hung phạm là ai? Thiếu Bạch ngăn người nói:

- Các hạ định dùng thân phận chưởng môn môn phái để ép uống người à? Tại hạ nếu biết được hung phạm là ai thật cũng chẳng cần lên Hồi nhạn phong này cầu chứng bốn vị.

- Các hạ nói hết rồi chứ?

- Tại hạ còn nhiều lắm, chưa xong đâu. Ngộ Nhân Tử xen vào nói:

- Được, chúng tôi xin đợi thêm thời gian cạn chén trà nóng nữa, thì chủ còn có chuyện gì hãy nói nhanh đi.

- Thiếu Lâm, Võ Đang xưa nay vẫn được xưng là Thái sơn bắc đẩu trong võ lâm, tất võ công của những vị chưởng môn nhân phải cao cường lắm. Vậy tiên phụ mẫu thật có học cao minh cũng không thể hạ sát ngay một lúc bốn chưởng môn nhân tứ đại môn phái được, chuyện mờ ám bên trong nhìn qua tất cũng rõ, nhưng chư vị không lo truy tầm hung phạm, lại phối hợp với người trong năm đại môn phái khác cùng Tứ môn, Tam hội, Lương đại bang đang đem công tập Bạch Hạc bảo, giết sạch già trẻ lớn bé không chừa một người nào, thủ đoạn và tâm cơ của chư vị ác độc quá lắm!...

Thốt nhiên có những tiếng quát tháo từ xa vọng lại, cắt đứt câu nói còn bỏ dở của Thiếu Bạch. Ngộ Nhân Tử sẽ cau mày, thắc mắc:

- Tiểu thí chủ lên đây một mình hay còn có đồng bạn?

Thiếu Bạch vẫn tảng lờ lạnh lùng nói:

- Bốn vị đã không đưa ra được bằng cứ xác đáng nào thì đừng trách tại hạ đường đột thái quá!

Thời Thượng Hưng sẽ hừ nhạt nói:

- Trên Hồi nhạn phong này chỉ sợ không phải là đất để cho các hạ tung hoành, tác oai tác quái đâu.

Tiếng quát tháo căm hờn lại vọng tới từng hồi. Thiếu Bạch chợt dạ nghĩ bụng:

- Nghe tiếng la hét này dường như đang có giao tranh, có thể là Vạn Lương rời khỏi chỗ nấp, gây xung đột với đệ tử của tứ đại môn phái rồi.

Lòng lo ngại, vừa chực cất bước ra ngoài lều xem xét. Thốt nhiên bốn chưởng môn nhân tứ đại phái đưa mắt nhìn nhau thật nhanh nhất tề đứng thẳng dậy phân ra làm bốn góc vây chặt lấy Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch cau mày, cao giọng:

- Chư vị đều là thủ lãnh một phái, mà định hiếp người thế cô không sợ anh hùng thiên hạ cười cho sao?

Ngộ Nhân Tử buông tiếng cười nhạt:

- Đối với bất cứ một người nào trong bọn ta, người cũng không phải là địch thủ hà tất phải hợp sức hiếp đáp một mình người, có điều vì giang hồ trừ họa, ai ai cũng có trách nhiệm thì đây không thể nói là cạy đồng hiếp yếu được.

- Để rửa hận mối huyết cừu cho phụ mẫu, thế tất sớm muộn cũng phải có một trường tử chiến.

Rút soạt thanh trường kiếm, chàng chạy xông tới. Nhưng Thiếu Bạch

chưa kịp xuất thủ, bọn Ngô Nhân Tử đã nhất tề phát mạnh ống áo bào rộng. Cùng lúc ấy Thiếu Bạch thốt cảm thấy một màn áp lực thật nặng nề từ từ dồn tới.

Chàng không thể tiến thêm bước nào đành vận nội lực, chống đỡ với màn áp lực vô hình ấy. Thật là lạ, màn sức dồn ép đó không như những luồng chân khí nội gia có sức trấn áp cực kỳ mãnh liệt, mà Thiếu Bạch cảm thấy khi chưa vận chân khí kháng cự, màn áp lực ấy đã tự nhiên tiêu tan một cách vô hình.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 22

Tăng đạo sinh hung

Bọn Ngô Nhân Tử thấy Thiếu Bạch lộ vẻ hoang mang đều đắc ý mỉm cười đưa mắt nhìn nhau. Nhất Nghi đại sư trầm giọng nói:

- A di đà phật! Tiểu thí chủ hãy buông kiếm chờ chết đi! Thiếu Bạch lạnh lùng nói:

- Đại trượng phu sinh tử đều có mạng, Thiếu Bạch này đêm hôm nay không báo thù được phụ mẫu và rửa oan hơn trăm linh hồn của Bạch Hạc bảo, cũng không còn mặt mũi nào sống trên cõi thế.

Thời Thượng Hưng thốt cười nhạt xen lời:

- Người có muốn chết, nhưng chúng ta chẳng thêm giết người làm chi, chỉ cần người bỏ kiếm đầu hàng là tất cả có thể rời khỏi Hồi nhận phong này.

- Tiên phụ mẫu bị Cửu đại môn phái và Tứ môn, Tam hội, Lương đại bang truy sát, trước khi chưa biết rõ được chân tướng tại hạ cũng không muốn xuất thủ hại người.

Pháp Chính đại sư xen vào nói: - Tiểu thí chủ khẩu khí lớn lắm.

- Đây chỉ vì tại hạ không muốn báo thù một cách mù quáng, mà giết lầm đến những người vô tội.

Ngô Nhân Tử cười nhạt, giọng thật sắc:

- Đáng tiếc là tâm nguyện của các hạ, sợ rằng vĩnh viễn sẽ không có ngày thực hiện. - Bất luận chư vị có muốn nghe hay không, tại hạ cũng phải nói hết lời mình. Bây giờ, tiếng quát tháo mỗi lúc một gần, đồng thời có cả những tiếng sắc thép chạm nhau.

Hiển nhiên, hai bên đã mở một trường ác chiến. Thiếu Bạch cũng chột dạ khi thấy đối phương vẫn điềm tĩnh, tựa như họ đã nắm chắc

phần thắng trong tay. Nhất Nghi đại sư cất lời:

- Được, thí chủ cứ nói, chúng tôi xin lắng nghe, chẳng qua... Thiếu Bạch vội ngắt lời: - Chẳng qua làm sao?

- Chẳng qua, lão nạp xin nói cho thí chủ biết trước là bất luận thí chủ có dùng lời lẽ khôn khéo thế nào, chúng tôi cũng khó lòng để thí chủ xuống núi.

Thiếu Bạch cười nhạt, cao giọng:

- Giòng họ Tả đầu chịu van xin kẻ khác tha mạng, bốn vị cứ yên tâm, Thiếu Bạch này vị tất đã tán mạng trên ngọn Hồi nhận phong.

- Phải, cái đó còn tùy nơi bản lãnh của tiểu thí chủ. - Trước khi tại hạ chưa nói hết, xin chư vị đừng nên xen lời. - Chư vị đại huynh, chúng ta hãy tạm nghe thử cao kiến của y chứ?

Ngộ Nhân Tử mỉm cười:

- Tiểu tử, tốt hơn người nên nói nhanh một chút. Thiếu Bạch đảo mắt nhìn bốn người một lượt nói:

- Tiên phụ mẫu tại sao lại bị đồng đạo võ lâm thiên hạ truy sát thế tất bên trong còn có nguyên nhân, nhưng ai cũng cho là tại tiên phụ đã ám toán chưởng môn tứ đại môn phái, tại hạ không tin tiên phụ là hung thủ, và còn dám quyết chắc tiên phụ đã bị hàm oan...

Ngừng lại, chàng sẽ thở dài tiếp lời:

- Có điều, bốn vị là người biết rõ nội tình lại không chịu nói ra.

Nhất Nghi đại sư liếc nhanh qua Ngộ Nhân Tử, muốn nói lại thôi.

Thiếu Bạch chậm rãi tiếp lời: - Nếu như đêm hôm nay tại hạ mất mạng dưới tay của chư vị, giòng họ Tả từ nay sẽ tro tàn khói lạnh, không người thừa kế, mà chư vị cũng khỏi phải lo lắng có người báo thù. Nhưng như thế, chư vị cũng không khỏi mang tội với lương tâm. Pháp Chính đại sư cau mày chực mở lời nhưng chợt nhớ ra điều gì, lại lặng thinh. Thiếu Bạch đằng hắng: - Tiên phụ quyết không bị chết một cách vô cớ vì những môn phái trong kẻ cả lớn nhỏ không dưới vài chục phái, tại sao họ lại chỉ tìm đến mỗi một Bạch Hạc môn chúng tôi?

Nhất Nghi đại sư sẽ gật đầu tán thán, nhưng không tiện nói nhiều.

Thiếu Bạch chậm rãi tiếp: - Đêm hôm nay, trên ngọn Hồi nhận phong này nếu tại hạ động thủ, đã thương bất kỳ một đệ tử trong tứ đại môn phái, câu chuyện cũng sẽ không thể nào êm xuôi được. Bốn vị đều là những bậc tôn sư một phái thành danh trong thiên hạ, nếu chúng ta gây một trường đổ máu thì tình hình sau đó thế nào, chắc chư vị cũng biết rõ.

Thời Thượng Hưng hốt cười nhạt:

- Tiểu tử, hẳn là người muốn thuyết phục chúng ta?

- Tại hạ chỉ nói thật lòng mình, oan có đầu, nợ có chủ, tại hạ không muốn phải hại lây đến những người vô tội, vì chỉ cần sai một nước cờ, sẽ gây thành một mối đại hận, không thể nào cứu vãn, vì khi ấy, đệ tử cho đến trưởng lão trong tứ đại môn phái chư vị tất sẽ tìm khắp chân trời góc bể để rửa hận. Tả mỗ dù kiếm pháp thật cao minh, nhưng trước số đệ tử đông đảo của tứ đại môn phái, cũng khó khỏi một trường đại kiếp phong ba, ấy là điều Tả mỗ thật tình không muốn.

Pháp Chính đại sư gật gù:

- Như thế, đêm nay chúng tôi chắc phải giết thí chủ mới giữ được thái bình cho võ lâm thiên hạ. Và chúng ta còn gì đáng nói?

- Tại hạ muốn tra xét cho ra kẻ hung thủ đã mưu sát chưởng môn nhân đời trước của chư vị, không hiểu vì sao chư vị lại không chịu hợp tác với tại hạ.

Ngộ Nhân Tử thần nhiên đến độ lạnh lùng:

- Hung thủ là vợ chồng Tả Giám Bạch đã bị hạ sát, hơn nữa thêm mấy trăm người vô tội trong Bạch Hạc môn bị chết lây, chúng tôi đã báo được đại thù, người duy nhất thoát được là các hạ. Đêm nay các hạ dẫn xác đến đây thì hẳn là ý trời đã muốn dòng họ Tả tuyệt tự.

Nhất Nghi đại sư sẽ đằng hắng xen lời:

- Chúng tôi sắp đặt cạm bẫy trên ngọn Hồi nhận phong này là để đối phó với Cừu hận chi kiếm, không dè tiểu thí chủ lại vô cớ tự tiện đến đây.

- Nghe giọng nói của chư vị, dường như đêm nay không có một trường đồ máu thì tại hạ khó lòng rời khỏi ngọn Hồi nhận phong này?

- Đúng lắm, muốn tránh được trường đồ máu chỉ còn cách tiểu thí chủ chịu thua, buông kiếm để chúng tôi xử trí.

- Như nếu tại hạ không chịu? Thời Thượng Hưng cười khẩy:

- Nếu các hạ tự tin có thể ra khỏi được túp lều này, chúng tôi cũng không ngăn cản. Thiếu Bạch đưa thanh trường kiếm lớn giọng nói: - Được, chư vị cố tình bức bách, tại hạ đành xin lãnh giáo.

Thốt nhiên, một tiếng "hự" khô khan truyền tới, tựa như bên ngoài lều có người thọ trọng thương. Cùng lúc, những tiếng binh khí chạm nhau vang lên bất tuyệt khiến cho Thiếu Bạch lo ngại. Bấy giờ Ngộ Nhân Tử và Thời Thượng Hưng đã chia nhau đứng ở hai góc đông nam và tây nam trông chừng lối ra, còn Nhất Nghi và Pháp Chính đứng ở hai bên hướng đông bắc và tây bắc. Bốn người hợp thành thế hợp kích, chỉ cần Thiếu Bạch thoáng động, đã có một màn áp lực cực mạnh từ bốn góc tràn tới ngay.

Thiếu Bạch đứng trước bốn vị tôn sư của bốn đại môn phái tiếng tăm

võ lâm, lại thêm lòng cừu hận chất chứa trong tim bao lâu nay, cho nên chàng không khỏi hoang mang lẫn kích động. Nhưng ngay khi chàng đưa ngọn kiếm lên thi triển Đại bi kiếm pháp, những mối xúc động liền lắng đọng. Chàng liền vạch nhẹ mũi kiếm một vòng tròn, cao giọng:

- Chư vị xuất thủ đi.

Bọn Ngộ Nhân Tử thấy Thiếu Bạch vừa đảo kiếm thành một đường tròn hốt nhiên trở nên điềm tĩnh thấy đều sợ hãi, nghĩ bụng:

- Tiểu tử này chẳng lẽ thật đã được chân truyền của Càn khôn nhất kiếm Cơ Đồng rồi sao? Thiếu Bạch giục liền hai tiếng, bọn Ngộ Nhân Tử vẫn lặng yên bất động. Thiếu Bạch vì rất ít kinh nghiệm đối địch nên đứng trước bốn tay cao thủ lợi hại này không dám đường đột ra tay trước. Và bọn Nhất Nghi đại sư vì thấy Thiếu Bạch trầm tĩnh quá, cho nên vẫn chưa có ai động tịnh gì.

Hai bên im lặng đưa mắt nhìn nhau mãi hồi lâu. Thiếu Bạch không còn sức nhẫn nại nữa, trường kiếm nhoáng lên, mờ mờ vút ra hai luồng kiếm quang bay thẳng về phía Ngộ Nhân Tử. Ngộ Nhân Tử cười nhạt, lặng người sang bên đồng thời phản công lại một chưởng. Lúc vừa vào tốp lều, Thiếu Bạch đã được ném mùi lợi hại do chưởng lực hợp kích của đối phương nên khi Ngộ Nhân Tử vừa lặng người né tránh, chàng đã nhoáng nhanh thanh kiếm đâm vào sang Thờ Thượng Hưng.

Chỉ nghe Thờ Thượng Hưng khẽ hừ một tiếng, vung thẳng ra một quyền. Y thật giáo hoạt, thế quyền vừa đánh ra, người đã vút sang bên trái né tránh.

Thiếu Bạch rú dài, đổi nhanh hướng kiếm, tấn công sang Pháp Chính đạo sĩ, và cùng lúc thân hình vội lùi về sau hai bước.

Chỉ nghe đánh vút một tiếng, một luồng quyền phong đã lướt véo qua trước mặt, hướng thẳng lên nóc lều. Nhất Nghi đại sư thấy luồng quyền phong mãnh liệt quá, chỉ sợ mái lều không đủ sức chịu đựng sẽ đổ ập nên vội phát mạnh ống tăng bào phát ra một luồng kinh lực ngăn chặn lấy luồng quyền phong của Thờ Thượng Hưng.

Hai luồng kinh lực vừa chạm nhau, gió liền nổi mạnh, mái lều rung rinh tưởng như muốn sụp. Pháp Chính đại sư mắt thấy Thiếu Bạch đảo kiếm không những tránh được luồng huyền phong của Thờ Thượng Hưng một cách tài tình, lại còn kịp tấn công về phía mình, bất giác khen thầm "Kiếm pháp hay tuyệt". Cùng lúc, lão đưa tả thủ đánh ra một chiêu Lục bình thiên nam, ngăn chặn thế kiếm của Thiếu Bạch, đồng thời thò tay phải nhanh như điện đuổi năm ngón tay như hình móc câu, chụp lấy cổ tay đối phương.

Thiếu Bạch vội rút tay về, rồi vung nhanh một kiếm hướng tới Nhất Nghi đại sư. Nhất Nghi phát ống tăng bào đón đỡ. Lão nội công rất thâm hậu, đã luyện được Thiết tụ thần công, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm. Cái phát ấy, nặng có đến ngàn cân, thế tất là Thiếu Bạch sẽ bị đánh lui. Sự việc xảy ra trong chớp mắt. Thiếu Bạch lạng nhanh sang một bên, rồi phản công liên tiếp mỗi người đối phương một kiếm. Bốn người Nhất Nghi cũng đều phản công lại một chiêu.

Thốt nhiên chỉ nghe đánh bịch một tiếng, một góc lều đã bị đánh sụp. Cùng lúc cả mái lều đều rung rinh giập động, tưởng chừng như muốn đổ ập. Thì ra chưởng thế của Ngô Nhân Tử đánh ra không trúng Thiếu Bạch nên chạm phải góc lều, dư lực còn làm rách một khoảng vải lớn.

Bấy giờ, Thiếu Bạch đang điểm nhanh mũi kiếm vào vài huyết đạo của Nhất Nghi, nhưng ánh kiếm còn cách đối phương chừng một thước, Thiếu Bạch bỗng cảm thấy một luồng tiềm lực như thể bài sơn hải đảo cuốn tới ào ào.

Thiếu Bạch tức thì toàn thân đều bị bao phủ trong một tiềm lực lạ lùng ấy, mà không sao tránh được. Hà hướng, khắp chung quanh thế công của đối phương mỗi lúc một mãnh liệt, chưởng lực của người nào cũng có sức lấp núi sẻ non. Chỉ cần trúng phải, tất không mất mạng cũng thọ trọng thương.

Ý nghĩ ấy như một tia chớp lóe nhanh trong đầu Thiếu Bạch. Chàng vội đề chân khí hỗ trợ lấy các yếu mạch tâm huyết và đồng thời vận hết nội công vào nơi mũi kiếm, bất luận thế nào cũng quyết đã thương cho kỳ được Nhất Nghi đại sư.

Nhất Nghi đại sư cảm thấy có mấy luồng kiếm phong nhỏ như sợi chỉ đang vút tới yếu huyết của mình bất giác sợ hãi, băng nhanh sang bên trái. Thiếu Bạch với thế kiếm cực kỳ mau lẹ ấy khiến Nhất Nghi đại sư thật khó mà tránh được, nhưng luồng nội lực từ môn công phu Thiết tụ thần công lão đánh ra nhanh hơn một bước trúng phải chàng rồi.

Thiếu Bạch nhất thời cảm thấy nội tạng động mạnh, đầu váng mắt hoa, nên thế kiếm hơi chậm lại. Ánh kiếm rít gió chỉ nghe soạt một tiếng, mũi kiếm đã đâm xuyên vạt tăng bào của Nhất Nghi đại sư. Với môn công phu Thiết tụ thần công oai lực cực kỳ mạnh mẽ, Nhất Nghi định bụng là dù cho người có nội công thâm hậu cũng không thể chịu đựng được một chỉ, nhưng đối với Thiếu Bạch, tình thế lại khác hẳn. Một là chàng đã vận khí bảo trợ lấy các yếu mạch tâm mạch, hai là pho Đại bi kiếm pháp của Cơ Đồng lúc thi triển có mang theo một

màn kiếm khí hộ thân, cũng là nhờ ở nội công thâm hậu, cho nên có trúng phải một chỉ lợi hại ấy, chàng vẫn chưa đến nỗi nào.

Thiếu Bạch tuy nhiên cũng cảm thấy khí huyết toàn thân đều đảo lộn, mình mảy mềnh ảm đạm thường. Pho Đại bi kiếm pháp thật là ảo diệu, lúc Cơ Đồng truyền thọ kiếm pháp cho chàng, sớm đã dự liệu trong vòng năm năm ngắn ngủi, khó có thể tạo cho chàng có đủ nội lực để phối hợp được một cách linh diệu với pho kiếm pháp tuyệt thế ấy. Hơn nữa, sau khi xuống núi hành đạo, chắc chắn không khỏi chạm trán với những tay cường địch trên giang hồ. Do đó lúc truyền nghề, ông ta có dạy cho chàng cách tự cứu khi thọ thương, và hai chiêu kiếm ấy, dù cho có thọ trọng thương, chàng cũng vẫn đủ sức thi triển hầu thoát thân được.

Bảy giờ Ngọ Nhân Tử mắt thấy Thiếu Bạch lão đảo lùi bước lại không ngớt thở hổn hển, như thể thọ thương nặng, bèn nghĩ bụng: - Lúc này không lấy tính mạng y rồi sau chỉ sợ khó còn có dịp nào tốt hơn nữa.

Nghĩ đoạn, giờ cao hữu chưởng, vừa chực hạ thủ, nhưng y hốt thấy Thiếu Bạch xoay tròn thanh kiếm với sức nhanh nhẹn cùng cực.

Đồng thời giữa màn kiếm quang bao bọc khắp toàn thân, thân hình chàng vút bay lên. Chỉ nghe phản phất tiếng áo, Thiếu Bạch đã lướt xa ngoài mấy trượng mắt hút. Sự việc xảy ra thật ngoài sức tưởng tượng của bốn người, ai cũng đều ngỡ ngàng sửng sốt. Ngọ Nhân Tử giậm chân tiếc rẻ: - Ôi thôi! Nếu như ta sớm có ý hạ sát thì y khó lòng đào tẩu được.

Thời Thượng Hưng cũng lắc đầu, giọng đầy thất vọng:

- Bốn người chúng ta hôm nay không lấy được mạng y, sau này giang hồ mệnh mông làm sao có dịp gặp lại y lần nữa?

Pháp Chính đại sư trầm ngâm giây lâu hốt nói:

- Xem chừng y đã học được tâm pháp thượng thừa trong kiếm đạo.

Nhất Nghi đại sư ra chiều nghĩ lung:

- Bàn đạo thấy mấy kiếm y xuất thủ thật lạ lắm, ngoại trừ Thiên kiếm Cơ Đồng ra, lão nạp tin chắc là kiếm pháp trong thiên hạ đều khó qua khỏi đôi mắt của lão nạp. Nhưng kiếm thế của người này bàn đạo nghĩ mãi vẫn mù tịt.

Pháp Chính đại sư cướp lời nói:

- Đại sư phải chăng có ý nói kiếm pháp của y thật đã được Cơ Đồng truyền thọ?

Ngọ Nhân Tử lắng lặng gật đầu:

- Phải, chẳng qua là điều bàn đạo lo ngại không phải là chuyện này.

Thời Thượng Hưng vội đánh tiếng: - Đạo huynh có cao luận gì xin

cho chúng tôi biết với!

- Chư vị có thấy y còn đeo thanh đao? Pháp Chính đại sư thoáng nghĩ nói:

- Đao huynh muốn bảo y đồng thời còn là người thừa kế tuyệt học của Hoàng Vũ Nhất đao Hưởng Ngao?

Trên giang hồ vẫn có truyền thuyết nói là Thiên kiếm và Bá đao đã vượt qua Sinh tử kiêu qui ẩn. Nếu như Thiên kiếm Cơ Đồng là thật thì Bá đao Hưởng Ngao tất cũng không phải là giả đâu.

Cơ Đồng đã ra công truyền thọ kiếm pháp cho y thì có lý đâu Hưởng Ngao lại chẳng dạy y đao pháp. Kiếm pháp của Thiên kiếm Cơ Đồng tuy rất lợi hại nhưng chỉ chuyên về thể thủ, khác hẳn với bá đao...

Thời Thượng Hưng cau mày, ngắt lời:

- Nói thế, đêm nay chúng ta để y rời khỏi ngọn Hồi nhận phong này là chẳng khác chi thả hổ về rừng?

Nhất Nghi đại sư xen vào nói:

- Đúng vậy, tối nay có lẽ là cơ hội duy nhất để chúng ta hạ sát y. Ngộ Nhân Tử như chợt nhớ ra điều gì, cất tiếng:

- Bàn đạo còn thắc mắc một điểm là ngón chỉ lực trong tuyệt học Thiết tụ thần công của Nhất Nghi đại sư rõ ràng đã đánh trúng y, tại sao y vẫn còn đủ sức mang vết thương đao tẩu?

- Chính vì lẽ ấy lão nạp mới cảm thấy việc này nghiêm trọng lắm!

Pháp Chính đại sư nghĩ ngợi giây lâu, xen lời:

- Vậy thì chúng ta khỏi cần phải nghĩ đến thân phận và thanh danh làm chi, mà hãy mau hợp sức đuổi theo, tất sớm muộn gì cũng hạ sát được y.

Thời Thượng Hưng sẽ lắc đầu: - Lão hủ có một ý kiến khác với chư vị. Ngộ Nhân Tử nhanh nhẩu nói: - Chúng tôi xin nghe cao kiến.

- Lúc này, bên ngoài căn lều trận đấu đang đến hồi sôi nổi, hẳn là bọn người lên đây phải đông lắm, hơn nữa kẻ nào cũng có võ công cao cường. Như nếu bốn người chúng ta cùng truy sát một tên hậu bối giang hồ, tin đồn truyền ra khắp võ lâm, chúng ta tất không còn gì là mặt mũi nữa. Vậy theo ý lão hủ, chúng ta cứ tạm thời cho y rời khỏi nơi này. Với thể lực của Tứ đại môn phái lớn lao chúng ta, hàng môn hạ đệ tử lại đông, lo gì không có được một dịp nào khác, hà tất phải nóng nảy nhất thời.

Bọn Nhất Nghi đều cứng họng, không sao đáp lời được. Mãi hồi lâu Nhất Nghi đại sư mới lên tiếng:

- Phải đấy! Tên Thiếu Bạch ấy dù võ công có cao siêu, nhưng với sức một người cũng khó thể đối địch với tứ đại môn phái chúng ta.

Hà hưởng vụ công án của Tả gia năm xưa đã dây dưa đến cả Tứ môn, Tam hội và Lưỡng đại bang trong võ lâm. Đừng nói là y không thể vạch trần sự thực, mà dù y có nói được lời phải, cũng không một ai tin.

Hốt nhiên, một tiếng hú thảm thiết phá tan canh trường tịch mịch vang lên. Ngộ Nhân Tử vội đưa tay vạch bức màn, thò đầu nhìn ra. Chỉ thấy bảy tám hắc y tay cầm trường kiếm đang cùng với đệ tử bốn phái giao đấu thật kịch liệt.

Lúc ấy, hai bên đều đã có người thọ thương, Thiếu Bạch vẫn mắt hút tầm tích.

Thì ra, sau khi Thiếu Bạch chạy thoát khỏi căn lều, trên đỉnh ngọn phong đã diễn ra một trường hỗn chiến. Mấy chục đệ tử của tứ đại môn phái mai phục quanh núi đang vây đánh tám chín đại hán che mặt áo đen kịch liệt. Thiếu Bạch nhờ nội công thâm hậu nên dù thọ thương, thần trí vẫn còn sáng suốt. Thoạt nhìn qua, chàng đã nhận được bọn hắc y ấy chính là người trong thập nhị kiếm sĩ, thủ hạ của hắc y kiếm chủ.

Thiếu Bạch vì lo tìm một chỗ để điều dưỡng vết thương, tránh khỏi xâm nhập vào nội tạng nên chi, khi ấy chàng liền băng mình sang bên, chạy lướt qua đám người.

Không dè, hai đệ tử Thiếu Lâm phái đứng lướt trận hốt thấy được Thiếu Bạch tức thời phóng mình đuổi theo. Bấy giờ Thiếu Bạch thọ thương quá nặng, tai mắt cũng mất đi phần linh mẫn nên hai hòa thượng ấy đuổi sát bên lưng mà chàng không hay biết.

Tăng nhân cao lớn chạy trước hết liền đưa cây phương tiện sản đánh bổ xuống đầu Thiếu Bạch. Giữa lúc tình thế nguy ngập ấy, bỗng có bóng người nhoáng lên. Sinh tử phán Vạn Lương đã vút người từ trên không vung tả thủ đánh luôn một chưởng ngăn chặn lấy đầu sản, đồng thời tay phải chụp nhanh tới.

Hòa thượng ấy chỉ kịp hự một tiếng liền ngã lăn ra mặt đất. Hòa thượng tay cầm thanh giới đao chạy theo sau mắt thấy đồng bạn bị người lạ hạ thủ quá nhanh, bất giác sửng sốt đứng khựng lại. Vạn Lương không kịp bỏ lỡ dịp, nhanh nhẹn thò năm ngón tay thi triển môn công phu Ngũ quỷ sưu hồn liền tiếp hạ được hai tăng lữ Thiếu Lâm cũng trợn mắt nghĩ bụng: - Ai dè môn công phu này lại có uy lực như thế.

Lúc nhìn lại thấy Thiếu Bạch lão đảo đi xuống dưới núi như thể chàng bị thương nặng. Lão hấp tấp chạy theo sau gọi: - Tiểu huynh đệ làm sao vậy?

Thiếu Bạch đưa mắt mệt mỏi nhìn Vạn Lương giây lâu, cố thều thào

nói: - Tại hạ thọ nội thương.

- Thế thì đừng nên dùng sức nữa, để lão hủ cống cho.

Không cần biết Thiếu Bạch có bằng lòng hay không, Vạn Lương vội vác chàng lên vai, chạy như bay xuống núi. Ngay lúc ấy, bảy tám tên cao thủ môn hạ của Võ Đang và Thiếu Lâm phát giác đuổi theo. Bọn họ là những đệ tử hộ vệ chưởng môn nhân của tứ đại môn phái lên đây nên võ công đều cao siêu cả. Do đấy chỉ thấy bảy tám bóng đen nối tiếp nhau như những vì sao xẹt.

Vạn Lương chạy xuống con đường núi thật mau. Kinh công của lão trác tuyệt một thời, nhưng vì còn ôm theo trong tay một người, nhất là đường núi gập ghềnh, thật khó đi, nên không dám thi triển hết mức. Vì thế chẳng bao lâu, đối phương đã dần dần đuổi theo kịp. Chạy mãi đến xuống vách đá nhô ra hai bên đường, Vạn Lương vẫn không thấy Hoàng Vĩnh và Cao Quang xuất hiện tiếp ứng, bất giác chợt dạ, lo ngại: - Không hiểu họ đi đâu, thật là bọn người trẻ tuổi non dạ, lơ đãng quá.

Thốt nhiên có bóng nhiều nhoáng lên. Hai hòa thượng và hai đạo nhân cùng lúc từ trong bóng tối bên vách núi nhảy vút ra, chặn ngay giữa đường. Vạn Lương cố nén tiếng than dài, đề nhanh chân khí thò tay điểm vào hai huyệt đạo trên người Thiếu Bạch.

Trước mặt bị kinh địch cản đường, sau lưng có truy binh đuổi tới, nhất là lại ở giữa lối đi chật hẹp, hai bên vách núi sừng sững, không còn con đường nào đào tẩu được nữa. Ngoại trừ cách quyết liều mạng, nhưng vì ngại Thiếu Bạch vùng vẫy làm hỏng việc cho nên Vạn Lương mới điểm vào huyệt đạo chàng.

Phía sau là tám cao thủ, năm đạo và ba tăng đuổi theo rất gấp, mắt thấy Vạn Lương dừng bước, cũng đứng lại. Có lẽ bọn họ khiếp đảm trước võ công của lão, liên tiếp hạ sát hai tăng nhân Thiếu Lâm trong khoảnh khắc nên đều không dám coi thường, vọng động.

Vạn Lương đứng yên, quét mắt nhìn quanh một lượt nghĩ bụng: Trước bốn sau tám, một mình quyết đấu với mười hai tên cao thủ Thiếu Lâm và Võ Đang, lại còn trông nom người thọ thương nữa, trận đấu ấy tất phải vất vả lắm.

Là người trầm tĩnh, lão hít một hơi dài vào đờn điền, đứng lặng yên nghĩ cách đối địch. Hai tăng nhân đạo xông ra chặn đường, như thế đã có tính trước. Nên chi vừa xuất hiện, bọn họ đã rải rác đứng quanh tảng đá quái dị, hợp thành thế vòng cung.

tận mé phải, một tăng lữ Thiếu Lâm tay cầm thanh trượng đen nhánh dài chừng chín thước hốt cất giọng lạnh lẽo:

- Thiếu chủ còn chưa bỏ tay chịu trời, hử vẫn tự tin là có thể xuống

núi được ư?

Hỏi liền mấy tiếng mà Vạn Lương vẫn không đáp lời, ông chỉ trợn trừng mắt nhìn bọn họ. Bấy giờ, năm tầng ba đạo đuổi theo sau đang từ từ tiến tới, siết chặt dần vòng vây.

Vạn Lương tả thủ cấp nách Thiếu Bạch, tay phải ngằm vận công lực chờ đợi. Hai bên cũng đã lấp tên, một trường ác chiến sẽ xảy ra trong khoảnh khắc. Vài cơn gió buốt thoáng qua, càng làm tăng thêm cái vẻ căng thẳng đến rợn người ở đường trường.

Thốt nhiên, giữa bầu không khí ngột thở ấy, từ sau một tảng đá sù sì có một tiếng quát khế vọng ra: - Đờ này!

Vút một cái, một bóng người nhoáng lên, rồi lao nhanh xuống. Hai tầng nhân đứng chặn đường, thật không ngờ được là giờ phút ấy lại còn có kẻ tập kích sau lưng, cho nên cả hai người nhất thời đã bị điểm trúng huyết đạo.

Thấy vậy, Vạn Lương không để lỡ dịp, tung vút mình lên tảng đá và cùng lúc hữu thủ đánh nhanh ra một chưởng. Nhưng tầng nhân đứng vây mé tả kia cũng nhanh nhẹn không kém. Biết là có biến, y vội đảo thanh thiên trượng, quét vút ra một chiêu Thần long bá vĩ về phía đối phương.

Đạo nhân cầm kiếm đứng ở mé phải bất ngờ bị trúng một chưởng của Vạn Lương văng xuống đất, bên ấy liền lộ ra một chỗ trống nhưng với thanh thiên trượng bề dài chín thước được tăng lữ Thiếu Lâm ấy sử dụng thật là lợi hại. Nội trong một trượng, chỉ nghe gió rít buốt người, Vạn Lương đang lơ lửng giữa chừng không, thật tình thế chẳng khác nào chỉ mảnh treo chuông.

Thốt nhiên, một bóng người chớp động và không hiểu bằng thủ pháp gì, người ấy đã chụp phắt lấy thanh thiên trượng, miệng sẽ bảo: - Huynh đài hãy chạy nhanh, để tại hạ ngăn truy binh cho.

Vạn Lương ngoảnh lại, thấy một quái nhân mình vận bào xanh và khuôn mặt được che bằng vuông vải cũng màu xanh, chỉ lộ đôi mắt sáng quắc ra, nghĩ bụng: - Người này là ai mà ta cũng chưa hề quen biết, có sao lại ra tay tương trợ, hơn nữa võ công thật cao...

Nghĩ chưa dứt, người lão đã vút qua khối đá, chạy bay xuống núi. Nhưng đằng sau, hốt nhiên tiếng binh khí chạm nhau vang rền, hiển nhiên đã có xảy một trường ác chiến. Hộc tốc vận khinh công chạy bay một mạch xuống đến chân núi, Vạn Lương mới dừng bước và giải khai huyết đạo cho Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch thở phào, dáng thoải mái:

- Vị thanh bào nhân ấy là bằng hữu của lão tiên bối? Vạn Lương sẽ lắc đầu: - Chỉ là một người xa lạ.

- Thế sao y lại giải cứu chúng ta?

- Bên trong tất phải có nguyên nhân, nhưng hiện tại chúng ta chưa thể biết được... Ngừng giây lâu, lão tiếp lời: - Nơi này không thể ở lâu, tiểu huynh đệ còn đủ sức đi được chứ?

Thiếu Bạch thoáng nghĩ sẽ thờ dài:

Chúng ta hằng đi tìm một chỗ yên tĩnh quanh đây để tại hạ nghỉ một chốc rồi còn phải đi tìm nhị vị hiền đệ nữa.

Vạn Lương cau mày nói:

- Đêm nay trên Hối nhận phong này có rất nhiều cao nhân xuất hiện, giữa trường hỗn chiến, tất khó tránh khỏi thương vong, nên chi, lão phu chỉ sợ là bọn họ đã gặp chuyện không may rồi.

Thiếu Bạch tưởng chừng mạch máu căng thẳng, như sắp vỡ tung ra, chàng cố nuốt lệ, nghiêng răng: - Nhị vị hiền đệ theo tại hạ bôn tẩu giang hồ lâu ngày, tình nghĩa thấm thiết như ruột thịt, tại hạ nào nhắm mắt bỏ đi cho đành.

Vạn Lương cũng thờ dài ái ngại:

- Xưa nay, thân tướng mấy ai khỏi gục ngã giữa trận tiền, lão phu lang bạt giang hồ mấy chục năm trường, đã từng thấy không biết bao nhiêu cảnh thương tâm, uất hận của kẻ anh hùng khi vạn hiểm nguy nan. Tiểu huynh đệ đừng nên sầu lụy quá, chúng ta hãy đi tìm một nơi tĩnh mịch để cho tiểu huynh đệ dưỡng thương cái đã.

Thiếu Bạch rầu rầu nét mặt:

- Nếu bọn họ thật đã không may, tại hạ cũng cứ đi tìm thi hài để chôn cất tử tế mới phải. Hốt có tiếng tà áo phật trong không gian.

Một bóng người phóng vút tới, hóa ra lại là thanh bào nhân. Qua lớp vải xanh, chỉ thấy đôi mắt người ấy tỏa ra tia sáng lạnh lẽo luôn đảo nhanh trong màn đêm: - Nhị vị bằng hữu đã được tại hạ cứu rồi, chốn này không thể ở lâu, xin mau theo tại hạ.

Quay người, y bước vội về phía trước. Bấy giờ trên đỉnh núi tiếng hò hét lão nhân tiếng sắt thép chạm nhau vẫn còn nghe văng vẳng mơ hồ đưa trong gió. Dưới tình cảnh ấy, Thiếu Bạch không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ đành cất bước theo sát thanh bào nhân.

Quái nhân áo xanh dẫn hai người đi xuyên vào sơn cốc, thoăn thoắt luôn qua những khe đá đầy hiểm trở, như thể quen thuộc lắm. Chạy thẳng một hơi chừng bảy tám dặm đường, thanh bào nhân hốt dừng lại, đưa tay chỉ về một góc núi cao giọng: - Đằng sau chỗ ấy có một tòa sơn động, thỉnh nhị vị hãy đến đấy nghỉ ngơi trước, tại hạ đi xem có kẻ nào theo dõi không sẽ quay trở về ngay.

Và không đợi hai người kịp đáp lời y đã vút mình xa hơn trượng.

Thiếu Bạch lặng dõi theo bóng thanh bào nhân lướt đi, giọng cảm

khái: - Đêm nay, thật như không được huynh đài tương trợ, chỉ sợ chúng ta khó thoát khỏi tay người của tứ đại môn phái.

Vạn Lương nghĩ lung nói:

- Người này chẳng phải tình cờ xuất thủ mà như thể là có sẵn ý đến cứu chúng ta, cho nên hẳn phải có nguyên nhân bên trong.

Tuy cảm thấy sự việc hệ trọng nhưng không thể nghĩ ra được nguyên nhân ấy, Thiếu Bạch hốt nghĩ tới sự an nguy của hai người em vội bảo: - Chúng ta hãy mau vào tòa thạch động ấy xem sao.

Vòng qua vách núi, quả nhiên có một tòa thạch động hiện ra trước mặt, Thiếu Bạch cảm xúc gọi lớn: - Hoàng đệ, Cao đệ...

Bên trong liền có tiếng vọng ra, ngắt lời: - Đại ca đây phải không?

Liền đó, từ trong cửa động có hai bóng người lần bước ra. Đúng là Hoàng Vĩnh và Cao Quang. Thiếu Bạch thấy hai người đi dáng khập khễnh, hẳn là đã thọ thương nặng nên lật đật chạy tới nắm chặt lấy hai người lạc giọng hỏi: - Nhị vị hiền đệ chắc đã thọ trọng thương...

Lời chưa dứt, chàng đã cảm thấy hoa mắt, lão đảo chực ngã. Thấy vậy Vạn Lương vội đưa tay đỡ lấy người chàng. Cao Quang hốt hoảng nói:

- Đại ca chắc bị nội thương rồi.

- Không sao đâu! „y là vì sau khi thọ thương, lệnh huynh chưa kịp điều tức lại luôn nghĩ đến nhị vị nên mới cố vận sức chạy tới đây và rồi gặp được nhị vị lòng quá xúc động cho nên chỉ nhất thời hôn mê đi thôi.

Bồng Thiếu Bạch tiến vào bên trong. Tòa thạch động này chỉ rộng chừng bằng hai căn phòng. Có điều bên trong được quét dọn sạch sẽ lắm.

Vạn Lương đặt Thiếu Bạch xuống, vừa chực dùng nội lực cứu tỉnh, chàng đã vùng dậy. Cao Quang nói nhanh: - Đại ca thọ thương...

Vạn Lương lạnh lùng ngắt lời:

- Lúc này không phải là lúc nói chuyện, ba vị nên nghỉ dưỡng sức, biết đâu người trong tứ đại môn phái chẳng đuổi theo chúng ta đến đây.

Thốt nhiên, từ ngoài có tiếng người vọng vào:

- Chư vị cứu yên tâm, vì tại hạ đã lấp hết những dấu chân rồi. - Các hạ là ai?

Thanh bào nhân thông thả bước qua cửa động, cất giọng:

- Vị Vạn huynh đây nói phải lắm, ba vị nên đi nghỉ ngơi, chúng ta so chung sau cũng không muộn.

Vạn Lương giật nảy mình, buộc miệng:

- Lão hủ đã lui khỏi giang hồ mười năm nay, làm sao các hạ lại biết

được tánh danh của lão. - Năm xưa, trên giang hồ Vạn huynh có tiếng tăm lừng lẫy thế ấy thì có lý nào tại hạ lại không biết.

Vạn Lương lòng càng thêm lạ, hỏi vội: - Các hạ thật là ai?

- Chúng ta không nên làm lỡ thời giờ dưỡng thương của ba vị ấy, nhất là tại hạ còn ở lại đây lâu. Vậy cứ đợi cho các vị ấy nghỉ khỏe, chúng ta sẽ chuyện tiếp cũng chẳng muộn.

Vạn Lương còn hồ nghi lắm, nhưng không tiện hỏi thêm. Thiếu Bạch ngồi xếp bằng tròn, nhắm mắt chuyên chú vận dụng thuật thổ nạp.

Khoảnh khắc, chàng đã mơ màng, không còn cảm biết gì nữa.

Khi chàng mở mắt, ngoài trời đã sáng tỏ. Ánh mặt trời buổi sớm mai rọi qua cửa động làm rõ dần cảnh vật bên trong.

Thanh bào nhân thức dậy thật sớm, thấy Thiếu Bạch đã cử động, vội vã hỏi: - Tả huynh cảm thấy có khỏe không?

- Cảm ơn, tại hạ đỡ nhiều rồi.

Đôi mắt nhìn thẳng thanh bào nhân, chàng cao giọng tiếp: - Đại giá thật là ai?

Thanh bào nhân hốt đưa tay kéo vuông vải xanh, để lộ ra cái đầu trọc nhẵn. Hòa thượng tùm tùm: - Tiểu thí chủ không còn nhận được lão nạp sao?

Thiếu Bạch giật nảy mình, buộc miệng: - Đại sư là môn hạ Thiếu Lâm? - Lão nạp Tứ giới.

Thiếu Bạch thoáng nghĩ như thể đã nhận ra:

- Tại hạ nhớ rồi, chúng ta đã gặp nhau một lần trên lối quanh xuyên qua hai gốc du. - Đúng thế.

Vạn Lương bỗng cười nhạt xen lời:

- Lão hủ tưởng là ai, hóa ra lại cao nhân trong tứ đại Kim cương Thiếu Lâm tự. Tăng nhân có tên là Tứ Giới vẫn điềm nhiên: - Vạn huynh còn nhớ được lão nạp, thật vạn hạnh.

Thiếu Bạch trầm ngâm giây lâu, sẽ thở dài:

- Chúng tôi được đại sư cứu nạn, lòng lầy làm cảm kích lắm, vậy đại sư khỏi phải nói quanh công, có điều gì xin cứ chỉ giáo.

Tứ Giới đại sư thoáng nghĩ, nghiêm nét mặt nói:

- Trước khi bàn đến chuyện chính, lão nạp xin thanh minh một điều là lão nạp mới từ Nam nhạc tới đây, không những hàng đệ tử của bốn môn không biết mà ngay cả chư ông môn nhân cũng chẳng hay. Thế trong cái việc tương trợ ấy, lão nạp thật không có lòng cầu báo.

Vạn Lương lạnh lùng xen lời:

Thiếu Lâm phái người đông thế mạnh, vẫn được xưng là đệ nhất đại phái trong võ lâm, thì cho là ngày sau đại sư không xuất thủ đối địch với chúng tôi, cũng chẳng hại đến thực lực của quý phái!

Tứ Giới đại sư cúi đầu, chắp tay trước ngực:

- A di đà phật! Lão nạp quyết không khi nào có ý đối nghịch với chư vị, mà chỉ muốn cầu giải một đoạn công án võ lâm.

Thiếu Bạch chợt dạ vội hỏi: - Đoạn công án gì?

- Ôi! „y là cái việc Bạch Hạc bảo đang đêm bị thảm sát. - Thế sao đại sư không đi hỏi chương môn nhân của quý phái? Tứ Giới đại sư sẽ thờ dài:

- Phải nói là Thiếu Lâm phái chúng tôi xưa nay chưa hề có hành động mù quáng, ám muội nào, cho nên cũng vì chuyện ấy mà lão nạp phải đi biệt Trung sơn bốn năm suốt tám năm nay.

- Tại sao thế?

- Cái việc Bạch Hạc môn bị tàn sát thật là một kỳ oan thiên cổ trong võ lâm. Lão nạp tuy biết rõ đây là một chuyện có âm mưu cẩn thận, nhưng tiếc là tìm mãi vẫn không ra chân tướng.

Ôi! Vì chuyện này lão nạp phải bốn ba năm trường mà cũng chỉ hoài công!

- Nếu như Bạch Hạc môn bị người hãm hại, thật là một âm mưu, thế chương môn nhân quý phái cũng là một trong những kẻ chủ mưu sao?

Tứ Giới đại sư trầm ngâm nói:

- Thiếu Lâm phái môn qui nghiêm ngặt, vị chương môn nhân lại có uy quyền rất lớn, nên chi lão nạp không hề dám bàn việc thị phi với người.

Vạn Lương sẽ đằng hắng xen lời:

- Năm xưa, trước khi xảy ra vụ công án ấy, lão hủ cũng đã cực lực phản đối. Nếu như đại sư chịu ra mặt tương trợ, có lẽ chưa đến nỗi gây thành màn thảm kịch ấy.

- Vạn huynh có chỗ chưa được rõ là bấy giờ người trong thiên hạ đang hoang mang cùng cực, lão nạp lại không nắm được bằng cứ xác đáng, thử hỏi dù có lộ diện phỏng có ích gì?

Thiếu Bạch sẽ đằng hắng xen lời:

- Mặc dù không hiểu lời nói của đại sư có thành thật hay không, tại hạ cũng xin cảm kích vô cùng.

Tứ Giới đại sư cúi đầu thờ dài:

- Lão nạp tuyệt không có lòng cầu danh, chẳng qua vì trước là cảm thương cho cái cảnh Bạch Hạc môn bị diệt oan, sau nữa, lúc ấy thiên hạ cũng đều ngỡ là có bàn tay của Thiếu Lâm phái chúng tôi nhúng vào, nên lão nạp không thể khoanh tay làm ngơ được.

Vạn Lương hốt xen vào nói:

- Trong bao năm khổ công tìm tòi ấy, chẳng lẽ đại sư chưa có được

một manh mối nào sao? - Lão nạp tuy có tìm được một vài tia sáng, nhưng vì quá nhỏ nhoi nên cũng chẳng có ích gì! - Giả sử như đại sư tra xét việc ấy có dính dấp đến Thiếu Lâm phái, thử hỏi đại sư nghĩ thế nào?

Tứ Giới hòa thượng thần nhiên nói:

- Nếu tìm ra được bằng có xác đáng là người trong Thiếu Lâm tự thật có nhúng tay vào vụ âm mưu ấy, bổn môn trưởng lão cũng sẽ không ngần ngại đưa ra trước dư luận để mọi người cùng luận đoán. Vạn Lương thấy hòa thượng tướng mạo oai nghiêm hẳn không phải lão nói đùa. Thiếu Bạch như nghĩ bụng, xen lời nói: - Đại sư cứu chúng tôi ngày hôm nay nếu như sau này bị người trong quý phái biết được, hẳn là đại sư đến phải mang tội bội phản sư môn.

Tứ Giới hòa thượng lặng lẽ thở dài:

- Trong bản môn, tội phản sư là nặng lắm, rủi như thật ngày sau có bị phát giác, lão nạp đành chịu tội vậy, chứ biết sao?

Thiếu Bạch yên lặng giây lâu, giọng cảm khái:

- Đại sư lòng dạ như nhật nguyệt, đáng là một bậc cao tăng, nhưng vẫn bối vẫn còn thắc mắc một điều.

- Xin thí chủ cứ cho biết.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 23

Công đạo ở lòng người

Thiếu Bạch nói:

- Đại sư đã biết rồi đối với bổn môn là phạm vào thanh qui, tại sao còn cứ cố nhúng tay.

Tứ Giới đại sư đáp:

- Đức Phật giúp đời có thể cắt thịt nuôi chim, ta không vào địa ngục thì ai vào, cõi trần đầy rẫy sát kiếp. Nếu cứu được kiếp nạn cho võ lâm, lão nạp có tan xương nát thịt cũng hả lòng.

Thiếu Bạch cảm phục, vòng tay thi lễ nói:

- Trong võ lâm Trung nguyên vẫn còn tôn Thiếu Lâm ở ngôi lãnh tụ, nếu lời nào cũng được đại sư chủ trì sẽ dập tắt được không ít nhân tranh trong võ lâm.

Vạn Lương, Hoàng Vĩnh, Cao Quang đứng ngoài cũng bái phục, vòng tay thi lễ. Tứ Giới đại sư chấp tay trước ngực nói: - Lão nạp có

tài đức gì? Đâu dám nhận đại lễ của chư vị.

Vạn Lương lên tiếng:

- Nghe đại sư nói, Vạn mỗ bỗng sực tỉnh, thấy trong việc Bạch Hạc bảo bị tàn sát quả có một nguyên do khác. Mấy trăm nhân mạng của Tả gia chỉ là những người chết thay, chết oan uổng.

Tứ Giới đại sư ngửa mặt nhìn trời nói:

- Cuộc tàn sát đẫm máu năm xưa, tuy lão nạp không xuất thủ nhưng cũng nhận biết thực sự kiếm pháp và võ công Bạch Hạc môn chưa đủ tranh hùng với các đại môn phái. Cho nên việc Tả Giám Bạch trong khoảnh khắc sát hại được bốn vị chưởng môn, lão nạp không tin...

Chấp tay niệm Phật hiệu, lão hòa thượng nói tiếp:

- Người khác lão không biết chứ riêng Tứ Phương chưởng môn của lão nạp đã luyện được mười ba tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, bất cứ công phu nào cũng đủ đưa Tả Giám Bạch vào chỗ chết, dầu cho Tả bảo chủ có thi triển thủ đoạn nào cũng không địch lại Tứ Phương sư huynh.

Thiếu Bạch ngắt lời:

- Bạch Hạc môn đã không đủ sức tranh đua với các đại môn phái, có sao lại bị ghen ghét hãm hại?

- Đó chính là chỗ lão nạp không hiểu. Vạn Lương hỏi: - Đại sư có nghĩ ra nguyên nhân nào không?

- Lão nạp nghĩ nát óc, liệt kê được mấy sự việc có thể, nhưng rồi phải gạt bỏ hết. - Đại sư có thể nói cho tại hạ sáng tỏ chỗ ngu tối?

- Sự kiện thứ nhất lão nạp nghĩ là một hành vi giận cá chém thớt. Lúc tứ đại chưởng môn bị ám hại cũng là lúc tình cờ vợ chồng Tả Giám Bạch có mặt trên Bạch mã sơn Yên Vân Phong nên bị tình nghi nặng nhất. Tứ đại môn phái không tìm được thủ phạm chính nên trong lúc bốc giận trút cơn tức tối lên đầu Bạch Hạc bảo. Nhưng điều giả tưởng này lão nạp phủ nhận ngay vì tứ đại môn phái sai các cao thủ tinh nhuệ cũng dư sức để tàn sát Bạch Hạc bảo, cần gì phải nhờ Cửu đại môn phái, Tứ môn, Tam hội và Lương đại bang.

Vạn Lương gật đầu:

- Đúng thế, người tứ đại môn phái đều biết rõ điều đó.

- Lão nạp nghi vấn đến việc thứ hai là có thể Bạch Hạc bảo bị người hãm hại... Vạn Lương đỡ lời: - Tại hạ cũng nghĩ như vậy.

Tứ Giới cười buồn:

- Nhưng lão nạp cũng phủ nhận ý nghĩ này ngay. - Cũng thật lạ, chẳng lẽ còn nguyên nhân khác? Tứ Giới đại sư trầm ngâm:

- Vạn huynh và lão nạp còn nghĩ tới đó, chẳng lẽ những người trong

cuộc không nghĩ ra? Do đấy lão nạp cảm thấy bên trong tất phải còn một nguyên nhân...

Hướng về phía Thiếu Bạch, lão chậm rãi hỏi: - Thí chủ còn nhớ chúng ta gặp gỡ lần đầu không? - Du Thọ Loan, nơi Lưu lão tiên bối trú ngụ.

- Đúng đấy, lão nạp đến chậm một bước khiến cho Lưu thí chủ bị ám toán chết. Ôi! Lão nạp vất vả không biết bao nhiêu mới tìm được một đầu giây đó, nhưng rồi lại chậm chân, công phu mấy năm trời tan biến trong phút chốc.

Thiếu Bạch hổ thẹn trong lòng vì cái chết của Lưu Hạc Tử thờ dài nói:

- Chỉ trách văn bối không đủ kinh nghiệm, việc bảo hộ không chu đáo, nay nghĩ lại thấy thật bất nhẫn.

Tứ Giới đại sư hỏi:

- Hồi ấy, nếu như thí chủ tin lão nạp, chúng ta đồng tâm hiệp lực biết đâu không tìm ra được đầu mối, chỉ tiếc... Ôi! Cái đó cũng chả nói được, tiểu thí chủ đầy bụng oán hận, tất nhiên không thể tin lão nạp.

Vạn Lương nói:

- Đại sư, hiện tại trong võ lâm có hai người có võ công tuyệt luân, rất bất bình vì việc Bạch Hạc môn bị tàn sát.

- Phải chăng Vạn thí chủ muốn nhắc tới Ngự Tiên Tiên và Thiết Đảm kiếm khách Trương Tam Phong?

- Chính là hai người đó.

Tứ Giới hòa thượng lộ vẻ lo âu nói:

- Cứ như lão nạp nghĩ, đoạn công án hắc nhiên bao trùm một âm mưu lớn lao, chấn động lòng người. Bao nhiêu năm nay lão nạp hết sức quan sát những biến động trên giang hồ, lò mờ thấy âm mưu đó từ từ phát động. Kẻ cầm đầu là nhân vật gian ngoan quỷ quyệt, cơ trí thông minh tuyệt luân.

Thiếu Bạch đỡ lời:

- Ý đạo sĩ muốn nói việc Bạch Hạc môn bị tàn sát có dính dáng tới âm mưu kia?

- Đúng vậy, lão nạp nghĩ âm mưu ấy không những có dính dáng tới việc Bạch Hạc môn từ đó bị tàn sát mà còn từ đó bắt đầu phát động trên giang hồ.

Vạn Lương hỏi:

- Đại sư đã nghĩ ra người cầm đầu là nhân vật nào chưa? Tứ Giới đại sư lắc đầu: - Đấy là nguyên nhân lão nạp tìm mãi không ra.

Từ từ đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Thiếu Bạch lão hòa thượng nói tiếp:

- Trong Thiếu Lâm tự không chỉ một mình lão nạp bất bình thay cho

Bạch Hạc môn. Vạn Lương đỡ lời: - Nói vậy, trong quý phái còn có người đi cùng đường với đại sư sao?

- Đúng thế! Có hai người là anh em cùng hàng với lão nạp. Một người là trưởng lão có thân phận rất cao đối với hàng đệ tử Thiếu Lâm tự. Ngoài ra, Võ Đang, Côn Luân cũng đều biết Tả gia bị oan, giờ phút này âm mưu kia chưa phát động hẳn, thành thử trước sau không có cách nào tìm ra được chân tướng.

Ngửa mặt thở dài, Tứ Giới đại sư tiếp lời:

- Vì thế lão nạp cần sự hợp tác chân thành của Tả thiếu bảo chủ. Thiếu Bạch nghĩ bụng.

- Song thân ta không phải là hung thủ, điều này đã rõ ràng, có điều nội tình ra sao ta không biết một tí gì cả.

Tứ Giới đại sư nói:

- Mấy trăm năm nay, trong võ lâm chưa từng có một âm mưu nào qui quyết quá đổi như thế. Mấy năm nay lão nạp âm thầm suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy sự việc không phải tầm thường. Nếu lão nạp nghĩ đúng thì không những cứu đại môn phái là quân cờ bị đùa giỡn, mà ngay cả vợ chồng Tả Giám Bạch có sống lại cũng không biết hết được nội tình.

Vạn Lương ngạc nhiên hỏi: - Có chuyện ấy sao?

- Lão nạp tin là mình không nghĩ lầm.

Thiếu Bạch đột nhiên nhớ tới năm năm về trước, lúc gần tới Sinh tử kiêu, lúc vào tránh mưa trong một ngôi miếu, hình như có nghe anh và chị nhắc tới mẫu thân có nhận được một lá thư lạ, liền hấp tấp đi đến Bạch mã sơn. Phụ thân chạy theo mới dẫn tới việc hiểu lầm, có điều kỳ lạ là khi song thân còn sinh tiền, các người đều hết sức tránh nhắc đến chuyện đó. Vùn vụt mấy năm qua mà câu chuyện tưởng đã phai mờ trong lòng chàng cho đến bây giờ, khi được nghe Tứ Giới đại sư nói tới hung thủ quỷ quyết, giảo hoạt chàng mới sực nhớ lại. Chàng đứng suy nghĩ đến thần thờ, từ trước chàng chỉ căm thù một cách đơn giản nhưng hiện tại chàng đã bị đưa vào một tình thế hết sức hỗn loạn và thần bí. Cuộc thảm sát đẫm máu với cái chết của mấy trăm mạng người, kẻ hung thủ ở bề ngoài như bị một kẻ nào đó sai sử và hãm hại. Kẻ chủ mưu đích thực, kẻ phát họa ra thảm cảnh kia vẫn núp sau một bức màn bí mật, kín đáo.

Đột nhiên, gian thạch động trầm lặng hẳn, mọi người đều vắt óc suy nghĩ.

Thế mà không người nào có thể nghĩ ra được điều gì hết, đây không còn là một vấn đề, mà là một bức màn bí mật không có cách gì vén mở, không có cách gì lần mò, dấu một tia sáng nhỏ.

Không biết qua bao nhiêu thời gian, Tứ Giới đại sư mới thở dài nói:

- Tả thiếu bảo chủ, lão nạp thành thật muốn nói mấy lời với thiếu bảo chủ, mong thiếu bảo chủ cứ thực trả lời cho.

Thiếu Bạch giờ đây đã có một ấn tượng khác đối với Tứ Giới đại sư, chàng đã vào tin lời nói của vị tu hành nên đỡ lời nói: - Xin đại sư cứ nói cho nghe.

- Từ miệng của Lưu Hạc Tử thiếu bảo chủ đã tìm được đầu mối gì? - Tại hạ đến chậm một bước, di vật đã bị người khác nhanh chân đoạt mất. - Thiếu bảo chủ có biết nhân vật đó là nhân vật nào không?

- Không.

- Thiếu bảo chủ tìm tới Lưu Hạc Tử để lấy lại di vật phải chăng là do di ngôn của phụ mẫu? - Đúng thế!

- Lần đầu tiên khi lão nạp tìm ra Lưu Hạc Tử thì cao hứng lắm, những tưởng mỗi nghi vấn chất chứa mấy năm trường trong lòng sẽ rất mau được giải tỏa nhưng nghĩ cho cùng thì món di vật Lưu Hạc Tử giữ không phải là vật trọng yếu gì.

Thiếu Bạch nói:

- Di ngôn của gia phụ không phải là việc thuận miệng nói ra. Theo tại hạ thì chứng vật ấy phải rất hệ trọng.

- Lão nạp xin kể ra đây để làm chứng cho mấy lời vừa rồi. - Xin đại sư chỉ giáo.

- Lưu Hạc Tử ẩn cư ở trấn Du Thọ Loan đã hằng năm năm trời mà vẫn bình an vô sự, chỉ khi thiếu bảo chủ tìm tới Du Thọ Loan cũng là lúc Lưu Hạc Tử bị người ám hại. Chuyện này nghĩa lý làm sao thiếu bảo chủ chắc là đã nghĩ ra.

Thiếu Bạch trầm ngâm giây lâu nói:

- Đại sư quá khen tại hạ, thực tình tại hạ không bỏ qua.

- Sự việc nhìn bề ngoài, hình như trùng hợp nhưng thực sự chỉ sợ không quá đơn giản như thế. Theo ý lão nạp, Lưu Hạc Tử sớm đã bị họ trông chừng, nhưng chưa ra tay hạ thủ đấy thôi.

- Quả có thể, họ rất thủ đoạn, tại hạ vừa vừa nói tới là họ liền lập tức... Chàng đổi nét mặt, thở dài nói: - Không biết người lấy món di vật của gia phụ là ai?

Tứ Giới đại sư hỏi:

- Lệnh tôn, lệnh đường đúng là đã mất?

- Mất rồi, chính mất tại hạ đã thấy các người gục ngã trong vòng của vô số cao thủ. Tứ Giới đại sư đột ngột hỏi: - Thiếu bảo chủ có anh em?

- Có một người anh, nhưng anh của tại hạ đã chặn đường địch nhân cho tại hạ chạy thành thử đã chết gần Sinh tử kiều.

- Còn chị em?

Thiếu Bạch giật nảy mình nghĩ bụng:

- Tỷ tỷ thật sự đã chết hay còn sống, mình cũng chưa biết rõ... Nên chàng vội đáp:

- Tại hạ có một người chị, tuy không nhìn thấy chị chết nhưng võ công chị yếu kém nhất, ắt chín phần mười đã bị hạ độc thủ của địch nhân.

Tứ Giới đại sư nói:

- Vấn đề này tạm thời xếp trong vòng hồ nghi. Nếu như không có ai cứu thì lệnh tỷ tất không khỏi thoát chết, nhưng nếu có người ra tay cứu thì sự việc khác hẳn.

- Điều này cũng có lý.

Vạn Lương đột nhiên nghĩ ra một chuyện nói:

- Lão hủ lấy làm lạ quá! Kẻ gian biết Lưu Hạc Tử có chứng vật trong tay, tại sao không cho một dao đứt cho rồi, để cho sống mấy năm là dụng tâm gì?

- Đấy cũng là một việc mà lão nạp muốn tra xét, có thể bọn họ để cho Lưu Hạc Tử sống để làm cái bẫy, cũng có thể Lưu Hạc Tử không chịu nói những điều giấu kín trong lòng.

Vạn Lương nói:

- Lão hủ còn chỗ không hiểu, tại sao món vật Lưu Hạc Tử cất giữ vì lẽ gì mà đại sư nghĩ nó vô dụng.

- Lão nạp không có nói nó vô dụng, lão nạp muốn nói là nó không phải là vật trọng yếu. Dẫu cho có được nó, chỉ cũng là vô phương tìm hiểu được mọi việc Bạch Hạc bảo bị tàn sát năm xưa...

Thở dài rồi lão tiếp:

- Lão nạp dám liều đoán món vật Lưu Hạc Tử cất giữ chỉ là dấu vết của một cái bẫy mà người đứng sau bức màn đã giăng ra, chứ không phải là nguyên nhân của sự việc.

Vạn Lương gật gù: - Cũng có lý.

- Lão nạp thấy Tả Giám Bạch cũng không biết rõ nội tình, cũng không phải là cửu đại phái che giấu. Tả Giám Bạch trước khi chết đã biết người tới vây đánh Bạch Hạc bảo đang đêm không phải nguyên nhân chính yếu, nhưng lại không biết nguyên thủ là ai.

Thiếu Bạch hỏi:

- Tại sao đại sư đoán như vậy?

- Vì nếu như người biết, tại sao không cho thí chủ biết danh tánh của kẻ ấy? Vạn Lương xen lời:

- Hừ! Nói đúng đấy. Nếu trước khi Tả bảo chủ nói được tên tuổi thân phận của cửu nhân thì sự việc đã không cần chúng ta phải tìm tòi

mất công.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Phải đấy, nếu gia gia nói cho biết kẻ nguyên hung thì chẳng mất bao nhiêu công phu ngày giờ phiền phức. Xem ra lời nói của đại sư hoàn toàn hữu lý.

Đột nhiên Vạn Lương lắc đầu nói:

- Tuy vậy, có điểm này lão hủ thấy không đồng ý. Tứ Giới đại sư nói:

- Vạn đại hiệp nghĩ ra điều gì?

- Đoạn công án đồ sát Bạch Hạc môn toàn thiên hạ đều biết là do cửu đại môn phái và tứ môn, tam hội và lưỡng đại bang. Mà môn phái, bang hội nào cũng đốc xuất các cao thủ tinh nhuệ tới đánh úp, tách danh của cửu nhân đâu phải chỉ ngàn người cho nên chẳng cần phải nói đến.

- Vạn đại hiệp nói cũng đúng, có điều, cửu đại môn phái và tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang từ trước tới giờ vốn không hợp với nhau. Họ vị tất phải chịu nghe lệnh của cửu đại môn phái, bởi thế sự việc này sợ rằng còn có nguyên nhân khác bên trong, lão nạp dám cam đoan rằng, hình như họ chờ đợi chuyện gì.

Vạn Lương tươi nét mặt nói: - Đại sư có nhắc, lão hủ mới sáng tỏ.

Tứ Giới đại sư hỏi: - Sáng tỏ cái gì?

- Có liên quan tới quý phái.

- A di đà phật! Phải chăng thí chủ muốn nói việc tranh quyền vị trong bốn môn đã làm liên lụy tới Bạch Hạc môn?

- Đúng thế, nếu như Tứ Phương đại sư không chết, Nhất Nghi làm sao làm được chức chưởng môn?

Tứ Giới đại sư nghĩ ngợi giây lâu nói:

- Không phải lão nạp biện hộ cho bốn môn nhưng trong việc này hẳn có rất nhiều mối nghi ngờ?

- Đại sư muốn nói...

- Tội phản sư được liệt vào đệ nhất đại kỵ trong võ lâm, môn hạ của bốn phái dầu cho có cái ý tưởng phản sư hoặc có ý mưu sát sư phụ đi nữa nhưng rất khó mở miệng bàn bạc.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Đại sư nói cũng phải, việc giết thầy đâu phải chuyện thường. Cho là đệ tử của bốn phái đều có ý giết thầy nhưng không thể mưu tính với người khác.

Tứ Giới đại sư tiếp lời:

- Lúc thẩm án phát sinh, chưởng môn nhân của bốn phái ở chung một chỗ. Lấy võ công của bốn lão tiền bối đó mà nói thì cái thể phản công phải vô cùng mãnh liệt. Bất luận kẻ nào cũng không sao chống

cự nổi. Nhưng ở thi thể của bốn vị chư ông môn lấy không để ra một vết tích nào cả.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Thiếu Lâm xưa nay có tiếng là thanh cao. Vị Tứ Giới này tuy lập luận rất công chính, khách quan, nhưng không chịu nhận hết lỗi lầm của bốn phái, trừ phi được chứng minh.

Nghĩ vậy nhưng chàng vẫn lẳng lặng. Chỉ nghe Tứ Giới đại sư bảo:

- Chuyện lão nạp nói không xoá hết mối nghi ngờ của chư vị đối với Thiếu Lâm chúng tôi. Trái lại, ở một địa vị sư trưởng chúng tôi còn đang điều tra chứng cứ trong chùa, một khi tìm ra hấn sự việc sẽ đơn giản nhiều lắm.

Thiếu Bạch vòng tay vái và nói:

- Đức vọng của đại sư chiếu sáng võ lâm, văn bối rất cảm phục. Tứ Giới đại sư cũng chấp tay, nghiêng mình nói: - Lão nạp không xứng đáng...

Ngừng một lát, đại sư nói tiếp:

- Lão nạp tưởng dốc hết một năm công phu thế nào cũng tìm ra đầu mối, nhiều lắm là hai năm. Nhưng thực sự đã mấy năm rồi, càng tra càng thấy tình hình không ổn, hiện tại hình như không phải là mối thù của Tả gia thí chủ bị đồ sát mà chỉ sợ còn ảnh hưởng tới tai kiếp của võ lâm nữa. Công việc đòi hỏi sự hợp tác của thí chủ và lão nạp là như thế.

Đã sẵn cảm tình với Tứ Giới đại sư. Thiếu Bạch nói ngay: - Được, văn bối biết gì sẽ xin nói hết.

Tứ Giới đại sư đứng thẳng người dậy nói:

- Giờ lão nạp hẹn với hai bằng hữu đã tới thật mau nên không thể ở lâu. Bốn vị đã trở thành những nhân vật thị phi trên giang hồ nên phải hành động hết sức dè dặt. Nhiều là nửa năm, ít là ba tháng, lão nạp sẽ gặp lại các vị để trao đổi sở đắc.

Thiếu Bạch vòng tay:

- Đại sư khoan bước, bọn tại hạ không tiễn được.

Tứ Giới đại sư phát tay áo, người đã vút nhanh khỏi thạch động, chớp mắt đã mất dạng. Vạn Lương hốt hoảng tiếng cười ha hả nói: - Thiếu Lâm tự không hổ là Thái sơn bắc đầu của võ lâm Trung nguyên. Dẫu cho có bị tiểu nhân gian ác chủ trì vẫn còn những nhân vật võ lâm chính nghĩa.

Thiếu Bạch than:

- Ôi! Nếu đúng như lời của trượng đại sư nói thì mối thù của nhà văn bối càng thêm phức tạp vạn phần.

Vạn Lương đáp:

- Đúng vậy, lão hủ cũng hoang mang trước lời nói của vị hòa thượng đó, không biết bầu vúi vào đâu.

Từ đầu tới giờ vẫn ngồi yên nghe, Hoàng Vĩnh đột nhiên chen miệng nói: - Câu chuyện của hòa thượng không thể tin hết.

Thiếu Bạch hỏi: - Tại sao?

- Tiểu đệ nghe kỹ lời giải thích của lão, tựa hồ lão muốn nói mối thù của gia đình đại ca có dính dáng tới âm mưu lớn lao, gây ra nguy cơ cho cả giang hồ. Nhưng những nhân vật vây đánh Bạch Hạc bảo bao quát cả cửu đại môn phái, tứ môn, tam hội và lưỡng đại bang, chẳng lẽ những tất cả những nhân vật này đều bị kẻ đứng sau bức màn sai khiến sao?

Thiếu Bạch chớp mắt, làm thinh không nói, chỉ nghĩ bụng:

- Cũng có lý, người nào mà có thể một tay che hết được anh hùng thiên hạ, khiến họ không để mình lợi dụng?

Chàng hoang mang, thấy Tứ Giới đại sư nói nghe cũng có lý mà Hoàng Vĩnh nói nghe cũng được.

Vạn Lương thờ dài nói:

- Phải đấy, tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang lẽ nào để cho cửu đại môn phái lợi dụng. Bạch Hạc môn chỉ là một môn phái nhỏ trên giang hồ, chưa được xếp và tứ môn, thật khiến cho lão phu càng nghĩ càng thấy rối mù.

Hoàng Vĩnh đỡ lời:

- Tiểu đệ tài trí có hạn, không dám phê phán nhiều, chỉ có một ý kiến này đưa ra, dám mong đại ca nghĩ kỹ là có thể hòa thượng kia cố ý đánh lạc vấn đề.

Cao Quang đột nhiên xen miệng: - Nhị ca nói tiểu đệ không dám tán đồng.

Thiếu Bạch biết Cao Quang thỉnh thoảng cũng có ý kiến rất hay, bèn ôn tồn hỏi: - Cao đệ có cao kiến gì?

- Chẳng biết lời hòa thượng nói có đúng hay sai, nhưng đã cứu chúng ta thì không phải là hạng người ác, ưa đặt điều. Đại ca và lão tiên bối nghĩ sao? Riêng tiểu đệ thấy nếu như không có lão hòa thượng cứu, tiểu đệ và nhị ca đã sớm táng mạng dưới sự liên hợp chặn đánh của đệ tử hai phái Võ Đang, Thiếu Lâm. Chẳng lẽ cái việc cứu mạng cũng là việc xếp đặt?

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Ta bị thương và lão tiên bối tuy võ công khá cao, nhưng chỉ sợ khó đối địch với bốn phái vây đánh. Huống chi còn bốn vị chưởng môn nhân ngồi trấn trên đỉnh núi, nếu như Tứ Giới đại sư xuất thủ tương trợ chưởng môn nhân, vây giết bốn người chúng ta trên Hối nhận

phong không phải là việc khó, nhưng thực sự đại sư lại giúp ta...

Vạn Lương nói:

- Nhị vị khỏi cần tranh luận, phải trái chỉ sợ hiện tại không sao biết được. Chỗ này không nên ở lâu, chúng ta sớm rời khỏi đi nơi khác.

Thiếu Bạch hỏi:

- Lão tiên bối định đi đâu?

- Quân tử đã hứa, có chết cũng không đổi. Lão hủ đã nhận giúp Bạch Hạc môn giải nỗi oan, tất nhiên sẽ giúp các hạ tới cùng. Bây giờ đi đâu, các hạ cứ tự hỏi mình.

- Vãn bối định mượn cái việc bốn chưởng môn nhân tụ tập để hỏi cho ra sự tình, nhưng chẳng dè không đạt được ý muốn.

- Tứ Giới đại sư nói phải vậy, việc lệnh tôn mất chỉ sợ không đơn giản như lão hủ nghĩ lúc ban đầu. Nếu các hạ không có chuyện gì gấp, xin theo lão hủ đi tìm một người.

- Người nào?

- Cái này xin lỗi cho lạnh tạm thời phải dấu giếm. Trước khi người ấy chưa chịu nhận lời xuống núi, lão hủ quyết không thể nào cho biết tánh danh và chỗ ở của vị ấy được.

Cao Quang nói:

- Nhân vật gì mà bí mật ghê như vậy? Vạn Lương cười:

- Chư vị thấy mặt rồi tất sẽ đem lòng kính trọng, giờ phút này mà nói tên họ người ấy ra thì chẳng nghĩa lý gì.

- Tại sao vậy?

- Thứ nhất, lão hủ và y chia tay đã hơn hai chục năm, ruộng dâu biển cả, việc đời biến hóa, không hiểu y còn sống ở trên đời hay đã chết rồi, nhắc đến danh tánh của y có phải là mỉa mai y không? Giả sử người còn sống, nhắc đến tên, tất nhiên sẽ có rất nhiều kẻ hám mộ lần tới xin bái kiến. Y đã muốn được tĩnh tu, nếu khách cứ đến nườm nượp chẳng phải là một điều đau khổ quá hay sao? Do vậy, lão hủ không thể nói.

Thiếu Bạch hỏi: - Người ấy hiện ở đâu? - — một nơi xa, xa lắm.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Lão không chịu cho biết tánh danh của người đó cũng không được đi, nhưng đến chỗ mà còn làm ra vẻ thần bí thì cũng phi cần thận quá.

Nhưng vốn là người rộng rãi, chàng chỉ mỉm cười chứ không hỏi thêm. Vạn Lương đi khỏi động trước nói: - Chúng ta đi thôi, lão hủ dẫn đường.

Nói xong lão liền nhanh chân đi trước.

Thiếu Bạch đi liền theo sau, vòng qua vòng lại thăm cốc, không đến

nửa ngày công phu đã ra khỏi vùng núi.

Vạn Lương quay sang bảo với Cao Quang: - Các hạ sao không nói chuyện?

Cao Quang đáp:

- Bọn chúng tôi hỏi lão trượng chuyện gì cũng làm ra vẻ bí mật, không chịu nói, nay có chuyện trò cũng vô ích.

Vạn Lương cười:

- Thiên hạ rộng mênh mông, thiếu gì chuyện hay để nói, chỉ cần chú ý đừng nhắc tới việc tìm người, còn chuyện gì lão cũng xin hầu tiếp.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Người kia chắc ở trên giang hồ cũng có tiếng tăm lắm, nếu không thì cũng gây thù chuốc oán rất nhiều. Một khi tên tuổi tung ra chỉ sợ kẻ địch tìm tới báo thù, nếu đúng như vậy, thì cũng chẳng nên nhắc tới thì hơn.

Lúc bấy giờ, bốn người đã ra tới đường quan đạo, người đi đường đã mỗi lúc một đông thêm.

Hốt nhiên, một tiếng vó ngựa lướt nhanh tới. Lúc đến gần bốn người chột chậm vó lại. Thiếu Bạch giật nảy mình, nghĩ bụng: - Chưởng môn nhân của bốn đại phái tụ hội trên Hối nhận phong, chắc là những vùng phụ cận tất phải có đệ tử của bốn phái, người nọ đặc biệt lưu tâm tới bọn ta, chỉ sợ không phải là điềm tốt.

Đang lúc mãi nghĩ, thốt ngựa đã phóng qua bên bốn người.

Nhưng khoảng khắc sau, lại nghe tiếng vó ngựa lóc cóc, thốt ngựa kia từ đằng sau Thiếu Bạch chạy tới.

Vạn Lương hừ nhạt nói:

- Hành động theo dõi quá tẻ này thật ít thấy.

Vạn Lương nói thật to, cố ý cho người trên ngựa nghe.

Thiếu Bạch ngược nhìn, thấy kỵ sĩ bất quá chỉ là một thanh y đồng tử, chừng mười bốn mười lăm, mi thanh mục tú, đẹp đẽ như con gái. Thanh y đồng tử nghe Vạn Lương mắng, bất giác mặt mày bừng đỏ, vung mạnh cây roi khiến con ngựa chồm lên, hí dài vọt phóng đi nhanh như một làn khói mờ, chớp mắt mất dạng.

Vạn Lương cười ha hả nói:

- Thăng bé này quả nhiên mới tập tễnh bước vào giang hồ...

Lời chưa dứt, đã nghe phía sau huỳnh huých có tiếng chân người bước gấp rút, một hòa thượng vác thiền trượng trên vai, chân đi vùn vụt qua mắt bốn người, đi về phía trước.

Thiếu Bạch ngược mắt nhìn hòa thượng nói: - Hòa thượng chắc là môn hạ Thiếu Lâm? Chỉ nghe một tiếng cười nhạt đằng sau vọng lại:

- Bây giờ chú ý mới tới chốn này!

Hai trung niên đạo nhân đeo kiếm sát vai nhau chạy vượt qua bên bốn người, không cách gì nhận ra người nào trong hai người đã lên tiếng.

Vạn Lương nói:

- Đáng lý bọn ta phải nghĩ tới việc cải trang trước khi phân tán. Chỉ thấy thầy tu và hai đạo sĩ chạy bằng qua mặt bốn người độ năm sáu trượng, đột nhiên chạy chậm chậm lại giữ khoảng cách không gần không xa bọn Thiếu Bạch.

Cao Quang nói:

- Ba tên kia chắc là môn hạ của Thiếu Lâm và Võ Đang, thừa dịp chúng chưa tụ tập đủ người chúng ta phải sớm ra tay...

Hoàng Vĩnh lạnh lùng gạt ngang: - Tam đệ quay đầu lại xem rồi hẳn nói.

Thiếu Bạch và Vạn Lương nghe nói cũng vội ngoảnh đầu lại nhìn và thế là sửng sốt. Một hàng thầy tu và đạo sĩ không dưới mười bốn mười lăm người, theo sau ngoài bảy tám trượng.

Vạn Lương cười nhạt nói:

- Tạm thời chúng ta hãy tăng lơ bọn chúng, đang lúc ban ngày ban mặt, trên đường cái nếu không phải tình thế thật cấp bách, thì chắc bọn chúng cũng không dám xuất thủ bừa bãi.

Lời dứt lão liền rảo bước.

Đến một chỗ ngã ba, Vạn Lương đột ngột lên tiếng: - Bọn ta ngồi xuống nghỉ ngơi?

Thiếu Bạch nói: - Hay lắm!

Chàng liền cùng Vạn Lương ngồi xuống dưới một gốc cây đại thụ bên đường.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang và Vạn Lương vây quanh Thiếu Bạch thì thầm bàn kế hoạch cự địch.

Bây giờ, những tên thầy tu và đạo sĩ ở đằng trước và sau cũng đều dừng chân, tình thế rõ ràng đã căng thẳng đến tột độ. Những tên thầy tu và đạo sĩ này chẳng cần phải giữ ý tứ, biểu lộ ý định tấn công.

Vạn Lương sẽ giọng nói:

- Xem chừng bọn chúng đã nhận được nghiêm lệnh không để chúng ta thoát. Cao Quang cỡi bao trên lưng xuống nói:

- Chúng nó phô trương thanh thế, bọn ta cũng chẳng cần phải né tránh, quần nhau một trận xem ai thắng bại.

Vạn Lương nói:

- Đừng nóng vội, phía trước không xa là một trấn lớn, chúng ta hãy vào trong trấn rồi hãy tính.

Hoàng Vĩnh đỡ lời:

- Chỉ sợ không đi được khỏi nơi đây.

Thiếu Bạch quét mắt nhìn, thấy hòa thượng và đạo sĩ đi phía trước đã chia nhau sừng sững chắn ngang cản đường.

Cao Quang giận giữ mắng:

- Cái bọn vô liêm sỉ kia chắc chúng ta buộc họ phải xuất thủ đây.

Thì ra, ba ngã đường đi về ba hướng đều có người đứng chắn lối.

Vạn Lương thấy tình hình không thoát khỏi đánh nhau, sẽ giọng nói với Thiếu Bạch: - Tăng lữ Thiếu Lâm và môn hạ Võ Đang cấu kết hành động với nhau là có chuyện rất khó đối phó.

Cao Quang nóng nảy hỏi: - Tại sao?

- Các hạ có nghe nói tới La Hán trận của Thiếu Lâm và ngũ hành kiếm của phái Võ Đang? - Chưa từng nghe qua, nhờ lão tiên bói chỉ giáo?

- La Hán trận của Thiếu Lâm được coi là kỳ trận số một trong thiên hạ, nếu không gặp phải cường địch, họ chẳng thêm bày trận ra làm gì. Vì La Hán trận không những biến hóa đa đoan kỳ diệu hết chỗ nói mà có thể lớn nhỏ tùy ý sắp đặt điều động.

Cao Quang cười khì:

- La Hán trận là La Hán trận, tại sao lại còn có thể lớn có thể nhỏ?

- Phạm người đi lại trên chốn giang hồ bất luận thuộc hắc đạo hay trong bạch đạo, có thể nói không ai không biết đến La Hán trận của Thiếu Lâm. Nhưng bởi vì Thiếu Lâm phái rất ít khi bày trận thế để đánh kẻ địch, cho nên người biết rõ trận đó không được bao nhiêu. Trận thế có thể do chín người đứng thành, nhân số càng nhiều uy lực càng mạnh. Trận La Hán lớn nhất được hợp thành bởi một trăm linh tám người, nhưng đó chỉ là một lời đồn chứ xưa nay chưa có ai thấy một trận thế như vậy.

Cao Quang hỏi:

- Thế còn trận Ngũ hành kiếm của phái Võ Đang thì sao?

- Có năm người hợp thành một, liên thủ để cự địch, nhưng thế kiếm của mỗi người làm nên, không phải là riêng rẽ mà là oai lực của năm người cộng lại. Chỗ kỳ diệu nhất là phát huy hết sở trường đồng thời che giấu được hết sở đoản. Thành ra sức năm người đã được nhân lên gấp bội.

Thiếu Bạch nói:

- Nói vậy, kiếm trận do năm người hợp lại oai lực bằng sức của hai mươi lăm người liên thủ sao?

- Đúng thế, lối tính toán đó không biết do từ miệng của người nào nhưng nó được truyền bá rất rộng rãi trên giang hồ, ai cũng biết.

Năm xưa chính lão đã được biết qua oai lực của Ngũ hành kiếm trận, quả nhiên vô cùng ghê gớm.

Thiếu Bạch đảo mắt nhìn, thấy tăng nhân, đạo sĩ ở bốn phía chung quanh đã từ từ di động tới chỗ bốn người, đại chiến sắp xảy ra.

Cao Quang không dằn nổi cơn giận, mở bao lấy cặp Phán quan bút ra.

Hoàng Vĩnh thấy Cao Quang lấy binh khí cũng quai tay rút trường kiếm sau lưng. Thiếu Bạch hấp tấp nói: - Oai lực của La Hán trận ra sao?

Vạn Lương đáp:

- Hơn Ngũ Hành kiếm trận nhiều. Thiếu Bạch hừ nhạt nói:

- Nói vậy, trận chúng ta đánh ngày hôm nay phải gian khổ lắm đây. - Chính thế đấy.

Ngừng giây lát, lão tiếp:

- Trận đánh ngày hôm nay không những phải đấu sức mà còn phải đấu trí nữa. Hoàng Vĩnh đỡ lời: - Lão tiên bối đã có sẵn kế hoạch?

- Bất luận thế nào, cái chỗ chủ yếu cũng là sự phối hợp chặt chẽ, nhanh chóng khiến đối phương đón đỡ mà không còn thời giờ rảnh rang. Nếu chúng ta tìm được cách khiến địch nhân không phối hợp được thì trận thế sẽ rối loạn.

Hoàng Vĩnh đưa mắt nhìn cây đại thọ ở bên cạnh nói:

- Phải chăng lão tiên bối định mượn cây lớn này để ngăn cản cái thế biến hóa nhanh nhẹn của đối phương?

- Đúng là ý đó. Gốc đại thọ này cứng chắc dị thường, bọn thầy tu và đạo sĩ kia tuy trong tay có binh khí nhưng khoảnh khắc không thể chặt được. Chúng ta vòng theo cây để cự địch, khiến cho oai lực trận thế của chúng khó bề phát huy được hết. Hạ của chúng vài người, phá tan trận thế làm cho chúng sợ hãi không dám theo chúng ta nữa. Đang khi ấy, những thầy tu, đạo sĩ vây chung quanh đây đã dần dần sắp lại cây đại thọ. Quả nhiên không ngoài dự đoán của Vạn Lương, bọn tăng đạo nhanh nhẹn bày thành trận thế ngay.

Ba hướng tây, nam, bắc mỗi hướng đều có năm đạo nhân chống kiếm, trong khi về phía chính đông có mười hai thầy tu bày thành trường trận.

Thiếu Bạch nhắm tính, cộng cả thầy có hai mươi bảy người, mười lăm đạo nhân và mười hai hòa thượng. Chàng nghĩ bụng:

- Số đông này rõ ràng có ý truy cản, nếu để lâu chỉ sợ bọn chúng viện binh.

Lúc bấy giờ, bọn tăng đạo vây quanh chỉ còn cách tám trượng và bọn Thiếu Bạch nằm lọt trong vòng vây.

Vạn Lương quắc mắt, không ngớt đảo mắt nhìn chung quanh dò xét, hữu thủ đã sớm vận công, chờ dịp ra tay.

Chẳng dè bọn địch nhân hình như đang sớm đoán được dụng tâm của bọn Thiếu Bạch muốn lợi dụng cây đại thọ để ngăn không cho thể trận biến hóa. Nên chi, lúc còn cách bảy tám trượng liền dừng chân lại để đối phó.

Ngã ba đường này vốn có rất nhiều người qua lại, vì là yếu khu của địa phương. Nhưng thấy hai bên đã mở trận thế đối diện nhau nên không ai không hoảng hồn, kiếm đường vòng tránh né.

Hai bên dòm chừng nhau độ công phu ăn xong bữa cơm. Thiếu Bạch càng nghĩ càng thấy không ổn, sẽ giọng nói với Vạn Lương.

- Lão tiền bối, cứ thủ như vậy cũng không phải là điều hay vì chúng ta không thể như họ là đợi chờ lâu được.

Cao Quang nhin hết nổi, quát lớn một tiếng nói:

- Đại ca nói rất đúng, dầu có chết cũng tung hoành một phen cho khoái chí.

Dứt lời, chàng nhấc song bút lên điểm tới trước ngực một đạo nhân đứng ở phương vị chính tây.

Đạo nhân đưa ngang trường kiếm hộ trú lấy ngực, đồng thời nhanh nhẹn bước sang trái hai bước tránh né.

Cao Quang điểm hụt, Phán quan bút chưa kịp đổi chiêu hai mũi kiếm đã đâm xéo sang. Đứng trong tình thế ngặt nghèo, Cao Quang không còn cách gì hơn là bảo toàn tính mạng, giảo phá cơ nguy. Do đấy song bút từ thế tấn công liền đổi sang thế thủ, đón đỡ hai trường kiếm.

Điều kỳ lạ, thế kiếm của hai mũi kiếm tấn công từ hai bên hông đợi cho vừa chớm chạm tới song bút của Cao Quang lại hốt thu về.

Cao Quang đỡ hụt, phía sau lưng đột nhiên có hai mũi kiếm tấn công hai bên nách. Mấy nhát kiếm này liên tục đánh chéo nhau ra.

Cao Quang buộc phải lùi bước về trước hai bước, thế là chàng hoàn toàn bị vây vào trong Ngũ hành kiếm trận.

Liền đó, chỉ thấy người và kiếm chuyển động, không đầy mười chiêu, Cao Quang đã bị dồn đánh chân tay luống cuống, ứng phó không kịp thở.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 24

Lều tranh ban đêm ngâm thơ

Thiếu Bạch giật nảy mình, quay sang Vạn Lương: - Ngũ hành kiếm trận quả nhiên lợi hại.

Vạn Lương than:

- Ngũ hành kiếm trận của Võ Đang không cần nhiều người nên d-tập. Hơn nữa sự biến hóa không như La Hán trận của Thiếu Lâm, tuy vậy kiếm chiêu của họ đâu sức lại tấn công cũng tàn độc vô song. Cũng nhờ kiếm trận của mình mà Võ Đang phái mới tranh được một địa vị trên giang hồ.

Hốt nghe Cao Quang kêu ối một tiếng, cánh tay trái đã bị trúng kiếm, máu phun có vòi, chớp mắt đã thấm ướt cả áo.

Thiếu Bạch hoảng kinh, tức thời vung mạnh trường kiếm lao vút vào Ngũ hành kiếm trận. Chỉ thấy ánh kiếm lóe lên, kiếm trận đang chuyển động đột nhiên rẽ sang hia bên tấn công. Thiếu Bạch huy động trường kiếm, sử dụng một chiêu Tinh hà đảo tả, khơi dậy một màn kiếm hoa, loang mấy tiếng, hai lưỡi kiếm của đối phương đã bị đánh bật ra.

Ngũ hành kiếm trận giăng kín mít là thế, giờ đây bị một kiếm của Thiếu Bạch đã để một lỗ hổng lớn.

Cao Quang trong cơn nguy biến vạn phần, thấy đâu đâu cũng có ánh kiếm lay động, áp lực ào ào như dời non xô biển, đã không còn cách đối phó sau khi tay trái bị trúng thương, cặp Phán quan bút không còn được sử dụng linh hoạt, cái chết đang chực chờ trước mắt. Có điều tính chàng vốn ngang ngược nên không chịu lên tiếng cầu cứu. Thiếu Bạch tiến tới tiếp tay kịp thời, mới tung có một kiếm đã để lộ một lỗ hổng trong Ngũ hành kiếm trận.

Lúc ấy Cao Quang hốt thấy áp lực giảm bớt đi rất nhiều, bất giác tinh thần phấn khởi, cổ nhin đau nhanh nhẹn tấn công hai nhát, đánh lùi địch nhân ở phía tay trái.

Thiếu Bạch đổi chiêu đón đỡ đường kiếm của đối phương tấn công tới Cao Quang rồi lớn tiếng nói: - Hiền đệ mau lui đi, tiểu huynh muốn thử xem Ngũ hành kiếm trận tiếng tăm giang hồ ra sao?

Cao Quang vốn biết người anh kết nghĩa có võ công cao cường, bản thân chàng không sao bì kịp, nếu đứng gần lại làm bận tay chân chứ không giúp được gì hết. Biết vậy, chàng liền thu hết song bút, ngoan ngoãn nhảy lùi ra phía sau.

Giữa lúc ấy, kiếm trận ở hai hướng nam, bắc nổi lại với nhau, rõ ràng có ý chấn lối Cao Quang.

Vạn Lương ngậm vận công lực quát lớn:

- Lui mau!

Hữu thủ giơ lên, chụp mạnh tới:

Hai người giữ hai phương vị tấn công dứt hai kiếm, nếu Cao Quang đỡ được thì Ngũ hành kiếm trận sẽ lập tức biến động, cắt đứt đường ra của Cao Quang.

Nhưng Vạn Lương lại sử dụng Ngũ quỷ sư hổ hồn thủ rất kịp thời. Âm khí từ năm ngón tay phóng ra những mũi kim chụp lấy đạo nhân đứng ở phía nam. Trường kiếm của đạo nhân này vừa mới đánh ra nửa chừng đột nhiên mềm nhũn, thông xuống.

Cao Quang thừa dịp tung mình ra khỏi vòng vây.

Đạo nhân đứng ở phía nam tay phải bị thương, mắt thấy Cao Quang chạy thoát nhưng không sao chặn được.

Nên biết Ngũ quỷ sư hổ hồn thủ pháp của Vạn Lương là một môn võ công cực kỳ hiểm ác, một khi chụp trúng người đối phương, không chết cũng bị thương nặng. Điều thứ nhất vì hỏa hầu của Vạn Lương chưa đủ cao, điều thứ hai là khoảng cách quá xa cho nên đạo nhân bị chụp trúng chỉ bị thương nhẹ, đó cũng là điều hết sức may mắn trong sự bất hạnh của y.

Vạn Lương lấy trong người ra một viên thuốc đưa cho Cao Quang nói: - Mau nuốt đi, phòng thương thế biến hóa.

Cao Quang đỡ viên thuốc, bỏ vào miệng nuốt ực, rồi lấy trong bao ra một vuông vải quấn chặt lấy vết thương.

Bấy giờ, tăng lữ ở ba hướng đông, nam, bắc không ngừng sẵn tới, nhưng ở phía tây thì đã ngừng lại hẳn.

Đôi đôi mắt nhìn thấy kiếm khí của Thiếu Bạch tung hoành, có vẻ như đã phá tan Ngũ hành kiếm trận khiến cho bên đối phương phải dốc toàn lực khổ chiến.

Các đạo nhân ở hai hướng nam, bắc có lẽ đã phát giác ra đồng bạn bị lâm nguy nên bất chợt cùng ngừng tay.

Năm đạo nhân ở phương vị chính bắc ra tay phát động trước tiên.

Loáng một cái, họ thi triển thân pháp, ánh trường kiếm nhoáng lên, đỡ chiêu số của Thiếu Bạch. Năm đạo sĩ vốn ở hướng tây vẫn trong trận đã chồn tay, từ từ lùi lại. Mồ hôi họ vã đầy ra mặt, hơi thở phì phò. Trận thế đột ngột đình lại vì để trống một phương vị khi các đạo sĩ phương vị chính bắc kiếm trận phải đổi sang để tiếp cứu đồng bạn, khiến thế vây đánh ở bốn mặt không thực hiện được.

Vạn Lương yên lặng quan sát địch tình, quay sang nói với Hoàng

Vĩnh:

- Tả thiếu chủ đã được trời hậu đãi, kiếm thuật tinh vi, oai lực mạnh mẽ. Trong một đời lão hủ chưa từng được thấy, ngay cả Ngũ hành kiếm trận biến hóa đa đoan, tiếng tăm lừng lẫy giang hồ cũng bị thế kiếm pháp phá vỡ. Nhưng còn chúng ta không nên mạo hiểm, vì nếu một khi bị hãm vào La Hán trận hoặc Ngũ hành kiếm trận thì không chết trong tay đối phương cũng bị mệt đứt hơi, kiệt sức mà quy. Giờ nếu chúng ta khéo léo lợi dụng được cây đại thọ này để giao đấu với chúng, không để cho oai lực trận thế của đối phương phát huy thì cũng có thể giết người bên chúng ít mạng.

Hoàng Vĩnh nói: - Lão tiên bối nói rất phải. - Chuẩn bị cự địch.

Năm đạo nhân ở trong phương vị chính bắc đã chuyển sang hướng tây để giúp đồng bạn nên thế bủa vây do đó bị dừng lại. Thiếu Bạch trường kiếm trong tay tả xung hữu đột, mỗi kiếm đều được tiên cơ, chỉ trong nháy mắt đã làm rối loạn Ngũ hành kiếm trận. Trận pháp này nhằm vây hãm đối phương tám mặt, giờ đây phải dồn về một phía, biến thành hình thế năm người cự địch.

Vạn Lương đứng ngoài rất bội phục, Thiếu Bạch xử ra có mấy chiêu, lối đánh rất điềm đạm, thế mà hóa giải được Ngũ hành kiếm trận. Khi ấy, Ngũ hành kiếm trận ở phương vị chính nam đột nhiên di động phương vị vây lấy Thiếu Bạch.

Vạn Lương thấy bên đối phương thay người nên tức giận mắng:

- Thật là một lũ đạo sĩ mặt thốt, năm người đánh một mà còn dùng xa luân chiến pháp, việc này nếu truyền đi khắp nơi thì Võ Đang còn mặt mũi nào đứng trong võ lâm nữa.

Vạn Lương chỉ mắng thế nhưng đệ tử phái Võ Đang chẳng cãi lại, cứ làm như thể chưa nghe thấy.

Cao Quang tức giận hét lớn:

- Đại ca, cho chúng ném mùi lợi hại đi. Chúng mười lăm người dùng xa luân chiến thì dầu đại ca võ công cao cường cũng không cầm cự được đâu.

Chỉ thấy Thiếu Bạch vụt bỏ mấy kiếm, Ngũ hành kiếm trận vừa mới được những người mới lập đã tức thời phát động. Năm ngọn kiếm của đối phương tức tốc nhắm ngay người Thiếu Bạch công tới.

Thiếu Bạch từ khi bước chân vào giang hồ, trải mấy phen ác chiến, được dịp sử dụng Đại bi kiếm pháp, càng dùng càng quen, tha hồ biến đổi vận dụng cho nên mỗi lúc một tinh xảo. Giờ đây trường kiếm của chàng huy động cả một màn kiếm quang bao bọc lấy thân mình nhắm ập tới năm địch nhân.

Cùng quá, năm đạo nhân phải thu kiếm về tự cứu, Ngũ hành kiếm

trận bỗng lại tan vỡ như ngôi vụn.

Thiếu Bạch vùng kiếm phản kích, dồn đối phương cả về mé tây. Cả mười đạo nhân khác vây đánh Thiếu Bạch cũng bị thất thế, làm mất cả hình thức kiếm trận, bị đẩy vào thế phải tận lực chống đỡ.

Kiểm pháp Thiếu Bạch ngày càng thuần thực, Ngũ hành kiếm trận càng lúc càng khó gây phiền nhi-u cho chàng.

Vạn Lương gật gù khen thầm:

- Thật đúng là chiêu kiếm kỳ ảo, thiên cổ chưa thấy. Cao Quang miệng oang oang mắng đối phương:

- Xấu quá, mười lăm đạo sĩ lập ba tòa Ngũ hành kiếm trận, thi triển xa luân chiến, đánh không lại một người mà nhất định không chịu thua, còn định chờ thêm mười hai viện thủ nữa sao?

Vạn Lương hướng mắt nhìn, quả thấy năm đạo nhân vốn ở phương vị chính bắc đang từ từ di động sang hướng đông. Phương vị này do mười hai tăng lữ Thiếu Lâm lập La Hán trận chống giữ, bọn này cũng đang di động về hướng chính bắc. Rõ ràng mười lăm đạo nhân này với Ngũ hành kiếm trận không còn cách chống nổi Thiếu Bạch cho nên đã quyết tâm để mười hai vị hòa thượng Thiếu Lâm bày La Hán trận thủ coi.

Đại khái hai mươi bảy vị đạo, tăng đã nhận được nghiêm lệnh không để cho Thiếu Bạch chạy thoát nên tuy mấy lần bày trận thế bị phá vẫn chưa chịu buông tay.

Vạn Lương đứng coi tình thế, lòng thầm tính toán:

- Thiếu Bạch tuy võ công hơn người, chiêu kiếm tinh kỳ nhưng cũng chỉ là người bằng xương, bằng thịt, nếu trận thế kéo dài thế nào cũng kiệt lực. Lúc ấy đối phương phát động toàn bộ trận thế dốc toàn lực phản công thì tất phải nguy. Giờ đây chỉ còn cách để cho Thiếu Bạch lui lại nhờ cây đại thọ kia che chở, bốn người hợp lực cùng xuất thủ, hạ lấy ít người bên đối phương trước.

Nghĩ đoạn, lão cao giọng nói:

- Tiểu huynh đệ mau lui lại, đối phương dùng xa luân chiến đấy!

Chỉ thấy Thiếu Bạch xả vun vút mấy kiếm, mở ngay một lối đi, đồng thời sáng giọng quát: - Dừng lại!

Người của Thiếu Lâm, Võ Đang tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong bụng rất bội phục Thiếu Bạch vạn phần, nên nghe tiếng chàng quát liền đồng loạt dừng tay lại.

Thiếu Bạch lạnh lùng tra gương vào vỏ, cao giọng:

- Chư vị đại sư, đạo trưởng, nếu cứ theo sát hại tại hạ mà không dè dặt cho nữa thì đừng trách tại hạ ra tay tàn độc.

Chẳng dè, bao nhiêu thầy tu, đạo sĩ nghe chàng nói chỉ nhếch mép

cười, hòa thượng cao lớn đứng ở mé ngoài cùng về bên trái đột nhiên vùng thiên trượng. La Hán trợn tức thời chuyển động, áp tới phía Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch cau mày, nhanh nhẹn lùi lại sau. Cùng lúc, tiếng gió rít ghê rợn, ánh kiếm lóe lạnh mình, từ ba hướng những mũi kiếm nhọn hoắt đâm vút tới. Thiếu Bạch vội vàng dùng tả chưởng quạt nhanh một chưởng đẩy lùi đạo nhân ở bên mặt, tiếp thấp mình di động thân mình nửa thước tránh mũi kiếm từ bên trái.

Nhưng tuy thế vẫn còn chậm, một kiếm lợi hại từ đằng sau đã kịp thời đâm vút tới, ánh sáng gọn lạnh, lưỡi kiếm ghê gớm xẻ một đường trên vai Thiếu Bạch. Áo rách, máu tóe tràn lan.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Ngũ hành kiếm trận mở đầu tất có năm kiếm tấn công một loạt. Mỗi người thi triển một chiêu rồi kiếm trận có thể biến hóa. Nếu như một người trong bọn không đánh thì cả trận mới bị ảnh hưởng.

Đã chủ định, song chưởng nhanh như cắt đánh tới quần lại, thân mình lại lạng sang bên. Thực sự đã tham chiến từ đầu cuộc, bao phen mở trận thế không làm gì được Thiếu Bạch, phải nhường lại cho Thiếu Lâm giải quyết nên đệ tử phái Võ Đang không còn lòng dạ tấn công, chỉ có ý giữ không cho Thiếu Bạch thoát thân.

Giờ phút này, Thiếu Bạch thấy nếu không hạ độc thủ không xong vì cuộc chiến sẽ kéo dài vô tận.

Chàng nắm đốc đao, ngưng thần đứng.

Tăng lữ Thiếu Lâm cùng chuẩn bị hãm Thiếu Bạch vào La Hán trận, họ bình tĩnh, tin tưởng, thấy không cần phải vội vàng hấp tấp như phái Võ Đang.

Bỗng nhiên Thiếu Bạch đứng sững như trời trồng, mắt trợn trừng toát lửa đầy bầu phần hận có bề thế oai nghi khủng khiếp. Bất giác quần tăng đâm chột dạ.

Trong khi ấy đệ tử phái Võ Đang đang đứng thủ phía sau thấy đối phương đứng nguyên, máu trên vai cứ dần dần chảy ra từ từ thấm ướt cả lưng áo, thốt sinh ý tham công, nghĩ bụng: - Tên tiểu tử chắc đã thọ thương không phải nhẹ, một đại công chứ đâu phải nhỏ, chẳng lẽ lại nhường cho đệ tử Thiếu Lâm?

Nghĩ rồi đưa mắt lăm lét nhìn nhau. Có hai đạo nhân mau mắn, trường kiếm phóng tới trước. Hai đạo nhân theo hai mặt tấn công. Thì ra họ đứng sau lưng Thiếu Bạch nên không sao biết chàng đã giận dữ cực điểm! Như xé màn trời, Thiếu Bạch quát lớn, người cùng lúc bốc cao, ngọn cổ đao trong tay đột nhiên ra khỏi vỏ, trong tiếng rít của trường kiếm người và đao cùng cất lên.

Chấn động cả võ lâm, Hoàng Vũ Nhất đao, một lần nữa tái xuất giang hồ! Một lối đánh tàn bạo kết thúc, không hiểu chàng xuất thủ cách nào, đao pháp biến hóa ra sao, chỉ thấy ánh đao nhoáng lên lạnh người, tiếp theo là tiếng rú thảm liệt hồn phách. Cái đầu của đao nhân đứng ngoài cùng mé trái đã bay vù khỏi cổ y, máu phun có vòi, chiếc đầu lâu bay đi một đỗi, cuối cùng rơi đập xuống đường. Cùng lúc đao nhân đứng trước mắt cũng bị chặt đứt ngang người thành hai đoạn, hai khối thịt đổ ập xuống đất, máu tươi đổ lênh láng, phút chốc thành vũng.

Thì ra có hai tiếng rú thảm chứ không phải một, nhưng chỉ bởi đao pháp chém phăng quá ngọt và quá nhanh. Kết quả một nhất hai địch nhân mất mạng. Ngũ hành kiếm trận không thành hình thù, ngọn đao kinh thiên.

Ba đao nhân còn lại, bởi trận thế đã phá vỡ, không biết làm gì, cầm kiếm đứng ngẩn người ra.

Trong khi đó, những tăng lữ La Hán trận cũng bị chấn kinh bỗng nhiên dừng lại. Thiếu Bạch đưa mắt lạnh lùng quét nhìn hai xác nằm phoir trên mặt đất, lạnh lùng nói: - Ta muốn để các vị thấy một chút thủ đoạn của Tả mỗ...

Ngừng giây lát, chàng tiếp:

- Bây giờ tại hạ muốn lấy mạng vị cao tăng đứng chủ trận ở cánh trái. Lời dứt, chàng nhấc ngọn cổ đao trong tay lên, chỉ thẳng về phía cao tăng. Không khí trầm lặng, sự thực không riêng gì đối phương, ngay cả Vạn Lương cũng rùng mình, lẩm bẩm: - Trời thủ pháp quá chùng lợi hại, chắc Hoàng Vũ Nhất đao của Hướng Ngao đây!

Bên Thiếu Lâm La Hán trận lớn rộng đột nhiên thu nhỏ lại, vì oai thế Thiếu Bạch nên các tăng lữ phải đổi thế công về thế thủ.

Nhưng nét mặt Thiếu Bạch vẫn sắt đá, lạnh lùng! Mắt chàng chòng chọc nhìn thẳng vào hòa thượng đã chọn lựa.

Quần tăng không ai bảo ai, nhất loạt đưa binh khí lên, ý hợp lực đương cự. Trong khi đệ tử phái Võ Đang đang thu dọn hai xác chết phe mình.

Ngọn cổ đao trong tay Thiếu Bạch như sắp reo vui với máu người, từng cơn lạnh toát như dọa nạt. Mắt Thiếu Bạch, chủ nhân của nó đã dần dần trở thành hai cục lửa.

Toàn trường im phăng phắc, mọi con mắt đổ dồn về Thiếu Bạch, ai cũng muốn coi cho rõ đường đao tàn độc vấy vùng ra sao. Đột nhiên có tiếng quát xé trời:

- Coi chừng!

Tiếp liền, ánh đao lóe sáng, như giao long ngang dọc ngày mưa lớn,

bỏ xuống.

Chỉ nghe tiếng "ôi" buồn thảm, ngắn gọn, vị cao tăng thân hình to lớn cầm thiền trượng tự nhiên ngã sập.

Trước ngực và sau lưng lão bị đâm suốt!

Thiếu Bạch liên tiếp thi triển hai đao, giết ba địch nhân, thương thế và cách chết mỗi người mỗi khác, không ai giống ai. Thấy nguy cơ, đối phương liền nhất tề xông đánh, ánh kiếm, thiền trượng vù vù giông gió tấn công tới tấp, trí mạng.

Nhưng Thiếu Bạch giết xong vị cao tăng, chàng lùi lại không muốn giết nữa.

Binh khí đối phương toàn đánh vào khoảng không. Lại càng hãi hùng, xưa nay trong võ lâm việc chỉ mắt giết người không phải không có, nhưng đó là trường hợp võ công hai bên cách nhau xa, hơn kém một trời một vực. Quân tăng đã mừng tượng được sự việc sắp xảy tới, phòng bị nghiêm mật thế mà vẫn để đối phương đắc thế, đường đao tàn độc ai cũng nhìn tận mắt, tuy vậy vẫn chưa nhìn rõ nó biến đi-n!

Đệ tử Võ Đang và tăng lữ Thiếu Lâm quá đổi khiếp hãi trước đường đao máu của Thiếu Bạch, tự biết tiến không nổi, chỉ biết đưa mắt nhìn nhau dò hỏi cách đối phó.

Sinh tử phán Vạn Lương chậm rãi bước tới trước, lạnh lùng cất tiếng: - Các vị còn muốn chuẩn bị tái chiến?

Người hai phái á miêng, không đáp được ngay, hồi lâu mới thấy có tiếng thở dài, một người ứng đáp:

- Bọn ta đành phải chịu tội khi về nhà vậy, không còn mặt mũi nào đánh nữa.

Nói xong y vác thiền trượng lên vai, quay người bỏ đi trước. La Hán trận và Ngũ hành kiếm trận là đặc sắc của hai môn phái, lấy đó ngang dọc giang hồ. Giờ đây bị phá là điều tủ nhục. Một người đau khổ bỏ đi, cả bọn rùng mình làm theo.

Chớp mắt đã không còn lại ai trên đường.

Thiếu Bạch mở lớn mắt ra nhìn đối phương đi khuất, thông tay buông cổ đao ngồi phịch xuống đất, rũ ra như xác không hồn.

Vạn Lương hoảng kinh, vội vàng vực Thiếu Bạch lên, hấp tấp hỏi: - Tiểu huynh đệ, sao thế?

Thiếu Bạch thở dài:

- Không sao, nghĩ một hồi khỏe lại ngay.

Nói xong chàng nhắm nghiền hai mắt như thể đã quá mệt mỏi, gắng gượng từ lâu.

Trong khi ấy, thương thế của Cao Quang không có gì đáng ngại, đã

bằng bó đầu vào đấy rồi.

Vạn Lương là người lão luyện giang hồ, biết Thiếu Bạch giờ đây đã mất sức không còn đánh nhau được nữa. Nếu kẻ địch kéo dốc lại thanh toán thì mạng sống ngày hôm nay khó bảo toàn. Tính trong bụng như vậy nên sẽ bảo Hoàng Vĩnh:

- Làm sao kiếm được một cỗ xe, chúng ta phải rời nơi đây thật mau. Hoàng Vĩnh gật đầu, phóng mình đi như tên, không lâu, đánh về một cỗ xe bông xa. Vạn Lương thấp giọng hỏi: - Trên xe có ai không?

Hoàng Vĩnh lắc đầu:

- Chỉ có một người đánh xe, tại hạ đã đuổi đi rồi. Vạn Lương gật đầu:

- Chỉ cần trả cho họ một số tiền tương đương với tiền mua xe là được rồi, không cần phải hành động cướp đoạt tài vật của người khác.

Dứt lời, lão đỡ Thiếu Bạch lên xe ngựa. Hoàng Vĩnh nhìn Vạn Lương: - Xin mời lão tiền bối lên xe đi, vẫn bối tạm đóng vai người đánh xe. Vạn Lương mò trong mình lấy ra một chiếc mặt nạ da người, nói: - Đeo vào và cỡi binh khí ra.

Hoàng Vĩnh y lời, đeo mặt nạ và cỡi trường kiếm trên lưng ra, giơ roi quật mạnh, cỗ xe ngựa lao về phía trước.

Vạn Lương đỡ Thiếu Bạch, để chàng dựa vào thành xe, thì thầm: - Tiểu huynh đệ hãy mau vận khí điều tức.

Thiếu Bạch mở mắt than:

- Tại hạ vô ý giết người, bọn họ bức bách tại hạ đến thế.

- Thiếu Lâm, Võ Đang là hai đại phái cho bao nhiêu cao thủ đuổi đánh mấy người bọn ta đã là hành động ám muội, xấu xa. Tiểu huynh đệ có giết của bọn họ ba người cũng là cách trừng phạt nhẹ, trước mặt anh hùng thiên hạ cũng không ai bảo là tiểu huynh đệ có lỗi.

- Có điều là từ đây đã gây thù chuốc oán với Thiếu Lâm và Võ Đang.

Vạn Lương cười:

- Họ đã sai cao thủ theo sát giết sạch chúng ta mới cam tâm, trừ phi chúng ta bó tay cho họ chém giết, còn không chỉ có cách chống trả. Việc động thủ so tài trong võ lâm, ta không chết thì địch chết chứ chẳng có gì lạ, tiểu huynh đệ nghĩ ngợi làm gì. Quảng đường trước mặt chông gai còn rất nhiều, mau vận khí điều tức cho khỏe, biết đâu khoảnh khắc nữa đây lại chẳng có một trường ác chiến.

Thiếu Bạch thở dài, nhắm mắt vận khí điều tức.

Cỗ xe ngựa chạy trên con đường gập ghềnh mấp mô tung bụi một mạch chạy được trên mười dặm, lại gần tới ngã ba.

Hoàng Vĩnh gò cương cho xe dừng lại, lên tiếng hỏi: - Lão tiền bối,

chúng ta đi về phía nào đây? Vạn Lương sẽ hé rèm xe, đưa mắt nhìn ra ngoài đáp: - Hướng tây.

Hoàng Vĩnh tức thời cho ngựa chạy về phía tây.

Mặt trời hạ xuống núi, màn đêm đang tiến tới. Hai thớt ngựa khỏe kéo xe giờ đây đã mệt, giảm tốc lực hẳn.

Vạn Lương thò đầu nhìn trời chiều, nói:

- Chúng ta kiếm một chỗ nghỉ ngơi, dùng qua loa chút món ăn, ngày mai lên đường cũng không muộn.

Hoàng Vĩnh định thần nhìn bốn bề, trong màn đêm nhấp nháy phía tây bắc có ánh đèn, liền đánh ngựa về hướng đó.

Ánh đèn trông thì gần, nhưng cũng phải mất một tiếng đồng hồ mới chạy tới.

Đó là một túp lều tranh cát trong vùng hoang dã, tiếng đọc sách sang sảng từ trong nhà vọng ra.

Vạn Lương vén rèm hỏi nhỏ:

- Trong nhà có tiếng đọc sách, chắc thế nào cũng có đồ ăn thức uống, chúng ta hãy vào kiếm một ít, nhân đây cũng cho hai con ngựa ăn một bụng cỏ rồi lên đường cũng chẳng muộn.

Hoàng Vĩnh nghĩ bụng:

- Một người đọc sách mà sống giữa vùng hoang dã, đang đêm khêu đèn khổ đọc cái phần tịch mịch không thua người luyện võ.

Lúc bảy giờ, Thiếu Bạch đã khỏe lại, chàng chậm rãi xuống xe. Vạn Lương cho hai con ngựa ăn cỏ và quay sang bảo Cao Quang:

- Mặt mũi ta đột nhiên xuất hiện ở chốn hoang lương này, trừ phi là người trong võ lâm nếu không dầu gan có to tới đâu cũng phải thét lên mà chết, vậy các hạ cứ gõ cửa đi.

Hoàng Vĩnh gạt đầu nhanh chân bước tới, nhẹ gõ hai tiếng vào cánh cửa.

Tiếng đọc sách trong nhà vẫn sang sảng, khi trầm khi bổng, vang lên đều đặn. Có lẽ người trong nhà đang đọc đến hồi cao hứng, khoái trá, nên chưa nghe tiếng gõ cửa.

Thấy không hiệu quả, Hoàng Vĩnh gõ mạnh thêm, vừa cao giọng nói:

- Huynh đài cho hỏi một tiếng.

Tiếng đọc sách đột nhiên dứt đoạn, từ trong nhà vọng ra một giọng nói rất trong trẻo: - Ai đó?

- Hành khách qua đường, không có chốn trọ, trong bụng lại đói, xin huynh đài cho chút đồ

Hai cánh cửa gỗ kêu ken két mở ra. Một thiếu niên toàn thân vận lam y đứng ngay giữa cửa.

Y giờ chiếc đèn trên tay, soi mặt Hoàng Vĩnh rồi chậm rãi nói:

- Tiểu huynh ở đây một mình, miệt mài học không rảnh việc nấu nướng, mỗi bữa đều ăn qua loa, không thể khoản đãi khách quý, xin chư vị đi độ năm mươi dặm gì đó, sẽ thấy một khách điểm tử tế, không những cơm canh đầy đủ, mà còn có chỗ nghỉ chân.

Dứt lời, y chẳng đợi Hoàng Vĩnh đáp, đóng sầm cửa lại.

Hoàng Vĩnh sững sờ trước cửa hồi lâu mới quay đầu lại đã thấy Thiếu Bạch, Vạn Lương và Cao Quang đứng ngay sau lưng.

Vạn Lương sẽ nói: - Đẩy cửa ra.

Hoàng Vĩnh dùng sức chân tay đẩy cánh cửa gỗ, cao giọng nói: - Huynh đài mở cửa mau.

Đèn trong nhà thốt nhiên tắt phụt, rõ ràng đối phương nhất định không chịu mở cửa. Hoàng Vĩnh tức giận nghĩ bụng: - Người đọc sách đáng lẽ phải là người biết giữ lễ, có lòng tốt mới phải, lý đâu lại là hạng người xấu xa như vậy?

Bụng nghĩ, chàng vận sức đẩy mạnh.

Nội lực của Hoàng Vĩnh rất mạnh mẽ, cánh cửa gỗ làm sao đứng vững được. Chỉ nghe đánh rắc một tiếng, then cửa bị gãy lìa, hai cánh cửa bật tung ra.

Trong nhà tối đen như mực, không thấy đường. Hoàng Vĩnh đành hắng mấy tiếng nói:

- Tốt, tốt, huynh đài mau châm đèn, đừng để chúng tôi phải động thủ ở chỗ bóng tối, đồ đạc các hạ sẽ hư hỏng.

Dứt lời, đột nhiên trong bụng thấy nghi ngờ, thâm nghĩ:

- Người này ở một mình nơi vắng vẻ, mỗi ngày mỗi đêm gặp phải những kẻ dữ, sự nguy hiểm luôn luôn rình rập, một thư sinh tại sao lại có thể gan lì không biết sợ.

Đang nghĩ, thốt nhiên trong nhà tối tăm có tiếng người đáp:

- Tốt nhất, chư vị nên nghe lời khuyên của tại hạ, mau rời khỏi gian nhà này.

Vạn Lương thò tay trong người lấy hỏa tập tư, thuận tay đánh lên, làm bùng một ngọn lửa. Căn lều tranh phượng viên đã có ánh lửa nhìn rất rõ mọi vật.

Bọn Thiếu Bạch đảo mắt nhìn, bất giác đều sửng sốt.

Chỉ thấy một cỗ quan tài sơn đen đặt chính giữa gian nhà. Sau quan tài, trên tấm màn trắng che linh đường có treo bức họa của một võ sĩ mặt kinh trang và một trung niên mỹ phụ.

Bọn Thiếu Bạch là những người bản lãnh nên lúc đầu chỉ hơi hoảng kinh một chút, sau lấy được bình tĩnh ngay.

Vạn Lương sấn lên một bước, châm vào ngọn đuốc đặt trên quan tài, giang lều tranh bỗng sáng như ban ngày.

Đảo mắt nhìn, thấy thư sinh áo xanh đứng ở góc nhà, tay cầm một tập sách, mặt đầy vẻ giận dữ, lạnh lùng nói: - Hành động phá cửa vào nhà của chư vị chẳng khác nào bọn cường đạo chuyên cướp phá.

Hoàng Vĩnh định nổi nóng nhưng Thiếu Bạch đã nhanh nhẹn bước tới trước, vòng tay nói: - Chúng tôi quả thực là những người đi đường, quá mệt mỏi đói bụng, lại không biết huynh đài đang ở thời kỳ thủ tang nên đắc tội, mong huynh đài mở lượng hải hà bỏ qua cho.

Cao Quang nghĩ bụng:

- Nhà ở chốn hoang vu, chung quanh không có hàng xóm láng giềng, bày hai cỗ quan tài, kêu đèn đọc sách nửa đêm, thư sinh này to gan thực.

Chỉ thấy lam y thiếu niên bước tới mấy bước, đến gần án thờ, châm đèn giọng lạnh lùng: - Chư vị muốn tiểu sinh giúp đỡ gì nói ra mau.

Thiếu Bạch đáp:

- Chúng tôi đói bụng, huynh đài giúp cho một ít đồ ăn, nhưng chúng tôi không muốn xin ăn không, sẽ đền bù bằng tiền.

Lam y thiếu niên cười nhạt:

- Nhà chỗ vắng vẻ, làm gì có đồ ăn, tại hạ nói chư vị hãy tạm nhịn đói, đi tới nữa sẽ có khách điểm, vừa có đồ ăn lẫn chỗ nghỉ.

Cao Quang nổi nóng chen vào nói:

- Nhà chốn hoang lương, không có đồ ăn, vậy các hạ uống nước là sao?

Thiếu niên cau mày, đưa mắt nhìn vết thương đã băng bó trên tay Cao Quang nói: - Nhà người ăn nói xác xược, đáng vả vài chục cái.

Cao Quang giận xôi máu:

- Bọn ta kính trọng người là người đọc sách, nên không muốn sinh sự. Nhưng nếu mi ăn nói cuồng dại, tức là tự tìm lấy khổ đó!

Thiếu Bạch chực ngăn cản Cao Quang nhưng Vạn Lương đã kéo áo ra hiệu... Lam y thiếu niên bỗng mở sách trên bàn, nói: - Những kẻ thô lỗ, tiên sinh chẳng cần chấp.

Lời dứt, hần cao giọng đọc thi từ, không thêm chú ý tới người lạ. Cao Quang hậm hực:

- Tên đọc sách này kêu ngạo, cô độc không có cái vẻ gì người đọc sách, không dạy dỗ y một phen cũng uổng.

Thiếu Bạch cũng nghĩ:

- Không hiểu sao thư sinh này lại ít công phu tu dưỡng thế, tánh tình nóng nảy lỗ mãng quá. Trong khi ấy, tiếng ngâm thơ vẫn sang sảng, mỗi lúc một cao, không những Cao Quang không dẫn được lửa giận,

mà Hoàng Vĩnh, Vạn Lương cũng rất bức tức, khó chịu hết sức.

Vạn Lương sẽ giọng bảo Hoàng Vĩnh:

- Các hạ hãy giật cuốn sách y ném đi, không cho y đọc nữa, xem y làm gì? Hoàng Vĩnh gật đầu, bước nhanh tới trằm giọng nói: - Các hạ đọc sách gì thế, đưa tại hạ coi xem sao?

Miệng nói có vẻ tử tế, nhưng hữu thủ đã nhanh nhẹn thò tay chụp sách. Lam y thiếu niên đưa mắt nhìn Hoàng Vĩnh, bình tĩnh tỏ vẻ không phản kháng. Hoàng Vĩnh chụp được sách, lạnh lùng nói:

- Bằng hữu đọc sách thánh hiền, cũng phải có tấm lòng từ bi đối với kẻ khác mới đúng, tại sao lại hẹp hòi quá đỗi.

Lam y thư sinh lộ sắc giận:

- Nếu như chư vị không rời khỏi nơi này, đừng trách tiểu huynh đắc tội. Vạn Lương thốt nhiên buông tiếng cười ha hả nói:

- Các hạ có gan khêu đèn đọc sách trong căn nhà hiu quạnh với hai cỗ quan tài, tất không phải là bọn thư sinh yếu đuối tầm thường...

Lam y thư sinh tức giận hét: - Các người bước đi không? Vạn Lương đáp:

- Khẩu khí thật lớn lối, giả dụ bọn lão phu không đi, nhà người làm gì? Thiếu Bạch can: - Thôi được, người đã không thích chúng ta ở lâu, vậy chúng ta nên sớm rút lui. Quay sang chàng ra lệnh cho Hoàng Vĩnh: - Trả lại sách cho người ta.

Hoàng Vĩnh vốn kính phục Thiếu Bạch nên nghe lời hai tay đưa trả sách cho thư sinh. Lam y thư sinh đỡ lấy, về mặt bớt giận, đưa tay xua: - Bốn vị mau đi, chốn này thật không tiện ở lâu.

Thiếu Bạch vòng tay: - Đã làm phiền!

Nói xong Thiếu Bạch lui ra trước.

Vạn Lương, Cao Quang và Hoàng Vĩnh vội vàng theo sát: Chỉ nghe đánh sầm một tiếng, hai cánh cửa gỗ lại được đóng chặt. Cao Quang nói: - Bên trong tất phải có duyên cớ, chúng ta nên coi kỹ xem sao?

Bốn người trở về chỗ cũ, thâu thập xe ngựa, lần đến ẩn thân trong một đám cỏ cách lều khá xa để tiện tra xét động tĩnh.

Thiếu Bạch tuy biết việc dòm lén người khác là thiếu quang minh nhưng rất nghi ngờ hành động của lam y thiếu niên, cho nên cũng lẳng lặng làm thinh.

Bật đi một lúc, chợt thấy ánh đèn trong căn lều thình lình tắt phụt.

Liền đó là những tiếng kêu kèn kẹt đưa ra như có người đang mở nắp quan tài.

Nếu như mấy người chưa được thấy cỗ quan tài trong nhà thì thôi, đằng này họ đã thấy, bây giờ lại nghe những âm thanh lạnh lẽo đó ai cũng cảm thấy rợn rợn.

Sau những tiếng động lạ, căn lều tranh trở về với âm u, vắng vẻ của nó. Vạn Lương hiểu kỳ sẽ giọng nói: - Ai đi với lão hủ tới cửa coi xem?

Hoàng Vĩnh, Cao Quang nhất loạt đáp: - Chúng tôi đi.

Vạn Lương nhìn hai người bảo: - Hoàng đệ đi với lão hủ!

Đừng phất dậy, vút một cái, người đã bay ra khỏi đám cỏ. Hoàng Vĩnh lật đặt theo sát. Bấy giờ, Vạn Lương tuy chưa biết rõ Lam y thiếu niên là nhân vật thể nào, nhưng có điều chắc chắn y phải là người có võ công, nên càng đến gần căn nhà, bước chân càng phải rón rén. Đến gần cửa sổ dừng chân, ghé mắt nhìn vào.

Bên trong tối đen, không thấy gì hết. Thì ra cửa sổ đã có bức màn đen che lại.

Vạn Lương không chịu thua, di động thân hình tới cửa. Quả nhiên lão nghĩ đúng, sau cánh cửa không có màn đen che.

Vạn Lương nhắm một mắt cố nhìn, chỉ thấy Lam y thư sinh đứng trước một cỗ quan bên mé trái, nắp quan đã được mở ra, bên trong quan tài hình như có người ngồi đưa tay tiếp xúc với song chường của Lam y thư sinh.

Vạn Lương rung mình, khí lạnh từ từ chạy khắp châu thân, bắt giắc lùi nhanh hai bước. Vừa lúc đó, Hoàng Vĩnh nghiêng mình, bước chần trước mặt Vạn Lương ghé mắt nhìn, bắt giắc cũng rung động tâm thần.

Lần này, Hoàng Vĩnh đã được nhìn rõ ràng, Lam y thư sinh không những đưa song chường cho chạm với tay người ở trong quan tài mà ở miệng hình như còn có một luồng bạch khí nổi với nhau.

Cách thức giống như vẽ một bên đang dùng chân khí cho chạy vào nội phủ bên kia. Hoàng Vĩnh tuy to gan lớn mật nhưng nhìn một hồi cũng sồn gai ốc, lùi lại không dám nhìn tiếp.

Cũng không hiểu hành vi dòm lén của hai người, Lam y thư sinh đã biết chưa? Hay có thể y phát giắc nhưng không có thời giờ rảnh đối phó? Tuy nhiên hai người lui trở về tới đám cỏ vẫn không thấy động tĩnh, Cao Quang hỏi nhỏ: - Thấy thế nào?

Hoàng Vĩnh đáp: - Khó coi quá. Cao Quang ngạc nhiên: - Sao khó coi?

Hoàng Vĩnh liền đem những điều mắt thấy thuật lại. Cao Quang cũng lấy làm lạ:

- Lại có chuyện ấy, chẳng lẽ y lại tính cứu sống người đã chết? Vạn Lương: - Có thể người kia chỉ mới bị thương nặng?

Hoàng Vĩnh nói:

- Nếu đúng như vậy, thư sinh hóa ra lại là một vị thần y ghê gớm.

Thiếu Bạch nói:

- Việc này không dính dáng gì đến chúng ta, y không giữ chúng ta lại nghỉ chân cũng là muốn tiện bề làm việc, cũng không trách người ta được, chúng ta lên đường sớm.

Sau những giây phút hồi hộp, lạnh tóc gáy người nào cũng quên cả đói, giờ đây Thiếu Bạch giục đi, mới nhớ thấy đói còn cào.

Cao Quang đứng phất dậy trước, thúc:

- Đi thôi! Trước tiên phải kiếm một chỗ có nhiều đồ ăn, ăn một bữa cho đáng giá... Lờn chưa dứt, chàng vội vã ngậm miệng tự động ngồi xuống.

Lúc bấy giờ, bọn Vạn Lương đã nghe rõ những bước chân rất nặng nề vang tới.

Thò đầu nhìn, hướng chính tây có một bóng đen chậm rãi đi lại, hành động rất chậm, gót chân nện xuống đất nặng nề dị thường. Vạn

Lương sẽ giọng bảo:

- Xem chừng ngôi nhà tranh nhỏ kia chắc chứa không biết bao nhiêu sự cổ quái. Hoàng Vĩnh nói: - Đúng thế, chúng ta ngẫu nhiên gặp được cũng nên tra cho rõ xem sao.

Thiếu Bạch vạch cổ rậm trước mắt nhìn, thấy hai bóng đen khiêng một cái chõng, đi vội đi vàng, vừa đi vừa không ngớt đưa tay lau mồ hôi trán.

Nhờ ánh sáng mờ mờ của những vì sao trên trời, chàng thấy hai đại hán đã phải lặn lội đi một quãng đường thật xa, cử động không còn theo chủ ý.

Thiếu Bạch chợt đâm nghi, nghĩ bụng:

- Nơi này quá hoang lương, lam y thư sinh lại là người cuồng ngạo, cô độc không có vẻ là người tốt. Những người kia rõ ràng là bị thương nặng đến cầu thầy, chẳng lẽ lam y thư sinh chịu ra tay cứu mạng người lại không thể bố thí một bữa ăn sao? Thật là chuyện không thể hiểu được!

Càng nghĩ, Thiếu Bạch càng thấy không ổn, không dừng được quay lại hỏi Vạn Lương: - Lão tiên bối, lam y thư sinh ở trong căn nhà tranh đang làm gì?

Vạn Lương lắc đầu:

- Lạ lùng, lão hủ cũng thấy lạ quá đỗi. Y như thể đang cứu người mà cũng tựa như đang tiến hành một công cuộc thí nghiệm gì đó.

Thiếu Bạch giật mình: - Thí nghiệm?

- Đúng vậy, có thể y đang thí nghiệm một loại y thuật hoặc có thể một loại võ công, hay được vật gì đó, y chăm chú trên những thi thể của người chết hoặc những người bị trọng thương...

Những câu nói ấy thường tình thôi nhưng lại chất chứa những điều kinh dị đáng sợ. Cao Quang giơ tay, vỗ đầu nói: - Lão tiên bối, y muốn thí nghiệm gì đó?

Lúc bấy giờ, hai đại hán khiêng chõng đã tới gần ngôi nhà tranh. Gió đêm phàn phật thổi qua đám cỏ, chỗ bọn Thiếu Bạch ẩn thân. Cho nên dẫu hai hắc y nhân có thính tai tới đâu cũng không có cách gì nghe được tiếng nói chuyện của bọn Thiếu Bạch huống chi họ lại quá mệt nhọc vì đường xa.

Vạn Lương vuốt râu, nghĩ ngợi giây lát rồi nói:

- Khó trả lời quá, có thể y đang chứng minh một vấn đề khó khăn của y học, có thể y cũng đang chứng minh một sự thần diệu của một loại võ công kỳ ảo, có thể... Ôi! Nếu như người ấy có mặt ở đây, tất sẽ nhận ra thư sinh đang giờ trò gì?

Hoàng Vĩnh hỏi:

- Lão tiên bối nói đến vị nào?

- Người mà hiện giờ chúng ta đang đi tìm đó. Bụng người đó đầy huyền cơ, tài trí siêu việt. Hai mươi năm về trước đã từng nhắc tới lão hủ một việc, nói rằng võ lâm đang có mầm sát cơ, hai mươi năm sau thế nào cũng có sát kiếp khinh nhân. Lão hủ tuy biết y là tay tài trí hơn người, nhưng tuyên đoán chuyện hai mươi năm về sau lão hủ chỉ cười, không tin lắm. Chẳng dè năm sáu năm sau phát sinh ra cái thảm án Bạch Hạc môn bị thảm sát.

Đang nói, chợt một tiếng rú kinh người từ trong căn nhà tranh vọng ra, xé tan sự tĩnh mịch của đêm trường hoang dã.

Bọn Thiếu Bạch rũ liệt tâm can.

Ngóc đầu nhìn lên, cánh cửa ngôi nhà tranh đã mở toang, hai hắc y nhân khiêng chõng đi vào bên trong.

Trong nhà đột nhiên đèn thấp sáng nhưng hai cánh cửa gỗ rất nhanh được đóng lại. Thiếu Bạch nói nhỏ: - Kỳ quái quá, chúng ta đã gặp sự việc lạ lùng này, lẽ nào ngồi yên không tra xét? Kỳ thực, đâu phải chỉ có Thiếu Bạch tò mò, mà ngay cả con người lịch duyệt giang hồ là Vạn Lương, cũng đã bị hấp dẫn trước cái việc quái đản đáng sợ kia, trong lòng cũng nảy sinh ý muốn biết.

Hoàng Vĩnh nói:

- Hiền huynh nói rất đúng, tình thế bên trong kỳ dị khôn dò. Phải tìm cách tra rõ mới được. Thiếu Bạch nói: - Hai hiền đệ ở lại đây trông chừng, nếu có chuyện gì phải tiếp ứng nhanh. Ta và Vạn lão tiên bối tới ngôi nhà tranh xem sao. Hừ! Nếu phải là việc thương luân bại lý, chúng ta cũng không thể ngồi yên nhìn được.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 25

Giả thuyết táo bạo

Hoàng Vĩnh, Cao Quang tuy cũng bị thôi thúc bởi lòng hiếu kỳ, nhưng vốn nể sợ Thiếu Bạch nên phải ứng tiếng đáp: - Xin đại ca cứ đi, bọn đệ ở đây canh chừng. Thiếu Bạch quay sang Vạn Lương:

- Lão tiền bối, chúng ta đi.

Cúi rạp người, lao mình về phía lều tranh. Vạn Lương sẽ giọng dặn Hoàng Vĩnh:

- Sự việc trông thấy tối hôm nay hiển nhiên với cùng kỳ quái, trước khi trời sáng tỏ, không nên kinh động tới người khác, nhị vị nấy thấy có điểm không hay, cứ phải nhẫn nại tìm cách thông tri cho lão hủ biết rồi hãy tính, nhất định không thể ra tay động thủ.

- Tại hạ biết. Lúc bấy giờ, Thiếu Bạch đã dừng lại, tuy còn cách ngôi nhà tranh những một trượng. Sợ kinh động tới Lam y thư sinh, chàng không dám tới gần.

Nhướng mắt nhìn, thấy ánh đèn trong nhà phản chiếu lung tung, bóng người thấp thoáng, hình như ở bên trong bận rộn lắm.

Vạn Lương đã nhanh nhẹn tới sát phía sau thì thầm: - Chỗ này không nhìn rõ, chúng ta vòng ra đằng trước. Thiếu Bạch sẽ gạt đầu, lập tức đề khi vèo tới.

Kinh công của Thiếu Bạch đã tới mức thượng thừa, cho nên hành động nhẹ nhàng như chiếc lá rơi, không gây ra một tiếng động nhỏ. Thiếu Bạch tới sát bên cửa, chú mắt nhìn vào trong. Tức thời, một luồng khí lạnh chạy dài xuống xương sống, suýt nữa chàng buộc miệng kêu

lên.

Thì ra, tình thế trong nhà tranh đã biến đổi hẳn, không còn như trước đây. Hai nắp quan tài đều mở hẳn, trong mỗi cỗ quan tài đều có một người ngồi. Người ngồi cỗ quan tài bên trái tuổi chừng bốn mươi, mặt mày rất đẹp đẽ, chỉ có da mặt trắng bệch, không thấy một tý máu nào, đầu đội mũ lông trắng, mình mặc áo gai.

Người nằm trong cỗ quan tài bên mặt là một trung niên phu nhân tuyệt đẹp, đẹp như tranh vẽ. Mái tóc được cột lại bằng một vương lụa trắng, toàn thân cũng mặc hiệu y màu trắng.

Khi ấy, Lam y thư sinh cũng ăn mặc theo lối khác. Một tấm vải che

ngực trắng như tuyết choàng lấy bộ áo xanh, trước hai cổ quan tài có để một cái rương lớn, nắp rương đã mở tự hồi nào.

Thấy rõ bên trong có rất nhiều bình ngọc và vài ngọn dao nhọn sắc sáng loáng và một cái kéo.

Một hắc y nhân hình như đã quá mệt mỏi đứng dựa vào quan tài ngủ ngon lành. Dưới ánh đuốc, chỉ thấy hai hắc y nhân, mặt mũi người nào cũng trắng bệch, trắng đến khủng khiếp.

Chiếc chõng được phủ bằng một tấm vải đen, không hiểu bên dưới để vật gì? Nếu cứ nhìn bề ngoài, thấy hình như có một người đang ngủ rất say, hoặc một cái thây.

Thiếu Bạch nhìn lại thì thấy Vạn Lương đã chạy xa ngoài hai trượng. Chàng tuy muốn nán lại xem cho ra nhẽ nhưng thấy Vạn Lương bỏ đi vội vã cho là lão có việc gấp nên cũng rào bước theo.

Chỉ thấy Vạn Lương chạy mỗi lúc một nhanh, đến chỗ Cao Quang và Hoàng Vĩnh ẩn thân, lão kéo hai người chạy tiếp.

Thiếu Bạch lẳng lặng đuổi theo. Vạn Lương hộc tốc một thoáng được hơn mười dặm đường mới dừng lại bên một gốc cây. Hoàng Vĩnh, Cao Quang bị lão lôi đi xềnh xệch không hiểu ắt gặp thế nào, nhưng thấy không tiện hỏi nên thôi. Chạy được ngót mười dặm đường tới khi dừng lại rồi, Cao Quang không dần được hiếu kỳ hỏi:

- Vạn lão tiên bối, có chuyện gì vậy? Vạn Lương sẽ thở dài nói: - Nguy hiểm thật! Thiếu Bạch lúc bấy giờ chạy tới nói: - Lão tiên bối đã nhận ra lai lịch bọn người đó? Vạn Lương nói:

- Hiện tại lão hủ chưa dám xác định, nhưng với cái cảnh vừa rồi mà xét tất không ai ngoài y. - Ai?

- Nói ra rất dài... Ngừng mắt nhìn vòm sao lấp lánh trên nền trời, lão thở dài tiếp:

- Ba mươi năm về trước, giang hồ xảy ra một việc kinh thiên động địa, làm khiếp đảm toàn thể võ lâm một thời. Có điều, việc đó chợt nổi lên lại biến mất ngay cho nên người biết được việc đó rất ít.

Cao Quang xen vào nói: - Việc gì mà ghê gớm thế? - Trong võ lâm lúc ấy đột ngột xuất hiện một nhân vật thần bí tự xưng Chính nghĩa lão nhân có tài cải tử hồi sinh, từ khi người này xuất hiện trên giang hồ võ lâm bất ngờ lại xảy ra việc có nhiều nhân vật bị mất tích.

- Điều ấy có liên quan gì tới Chính nghĩa lão nhân. - Mấy nhân vật hữu danh đều có kẻ giống hệt như mình đi lại trên giang hồ mà sự kiện này có dính dáng đến Chính nghĩa lão nhân.

Thiếu Bạch hỏi: - Phải chăng thuật sửa đổi mặt mày của Chính nghĩa lão nhân quá cao minh nên lừa bịp được hết tai mắt anh hùng trong thiên hạ?

- Nếu chỉ có thuật cải dung thì cũng không làm gì náo động võ lâm.

Bọn Thiếu Bạch nghe rờn rợn hỏi: - Không phải thuật dịch dung, thế dùng cách gì tạo ra hai người giống nhau như hệt. - Đó là một kỳ tích trong y đạo. Chính nghĩa lão nhân chỉ cần thấy qua mặt một nhân vật là có thể dùng thủ thuật trong y học cải tạo ra một người giống y.

Cao Quang à lên một tiếng: - Thì ra là thế! Thiếu Bạch hỏi: - Chính nghĩa lão nhân tự hiệu là lão nhân, chắc tuổi tác không phải nhỏ.

Vạn Lương đáp:

- Đúng vậy! - Nhưng chúng ta thấy Lam y thư sinh tuổi không lấy gì lớn lắm.

- Lam y thư sinh tuy không phải là Chính nghĩa lão nhân nhưng có thể là môn đồ của Chính nghĩa lão nhân không chừng?

Thiếu Bạch trầm ngâm giây lâu rồi nói: - Lão tiên bối chỉ toàn ước

đoán như thế? Vạn Lương lắc đầu: - Lão hủ có nhìn thấy chỗ sơ hở, chứ đâu có phải chỉ riêng việc suy đoán vu vơ. - Có chỗ nào khả nghi? - Trên chiếc rương thuốc có dấu hiệu đặc biệt của Chính nghĩa lão nhân. Thiếu Bạch háp táp hỏi: - Nói vậy, mấy chục năm trước lão tiên bối đã từng gặp Chính nghĩa lão nhân? - Ôi! Câu chuyện đã xảy ra từ nhiều năm rồi. khi ấy, trong võ lâm đang loan truyền đại danh của Chính nghĩa lão nhân nhưng thực sự, số người thấy mặt lão lại không có bao nhiêu.

Ngừng giây lâu. Lão tiếp: - „y là vào một đêm rất khuya, lão hủ vô ý xông vào chỗ ở của Chính nghĩa lão nhân. Cao Quang hỏi:

- Lão tiên bối có thấy được mặt lão không?

- Chính nghĩa lão nhân có rất nhiều vệ sĩ võ công cao siêu. Khi họ phát hiện thấy lão hủ liền lao tới vây đánh, không đầy mười chiêu, lão hủ đã bị điểm huyết.

- Thì ra là thế, cũng chẳng trách lão tiên bối nhớ rất rõ về y. Từ đầu đến giờ vẫn làm thình, Hoàng Vĩnh đột nhiên đỡ lời: - Lão tiên bối có bị khổ sở vì cái thuật chỉnh dung không?

- Không, lão hủ tuy chưa bị khổ vì sửa mặt nhưng chính mắt đã được trông thấy tình hình khi họ động thủ. Khi ấy lão hủ mới bước chân vào giang hồ không lâu, sau khi bị điểm huyết bị khiêng xuống một

một gian phòng thật kín đáo trong lòng đất. Không hiểu có phải do thuộc hạ của y sơ sót hoặc giả lão có ý tỏ bụng từ bi mà quên điểm vào á huyết của lão hủ, hơn nữa lão hủ vẫn còn có thể chuyển động được thân hình.

Thiếu Bạch nói: - Cần thận đến đâu cũng có khi sơ xuất, nghĩ ngợi ngàn điều cũng có điều hồng. Chưa biết chừng họ quên điểm huyết lão tiên bối.

- Do đấy, lão hủ được tai nghe mắt thấy tất cả tình cảnh lúc diễn biến thủ thuật chinh dung. Ngừng giây lâu, lão tiếp: - Lúc bấy giờ, trong mật thất dưới đất đã có bảy tám người bao mặt bằng vuông lụa trắng. Cao Quang hỏi hộp:

- Có chuyện đó sao?

Vạn Lương gạt đầu: - Thì chính lão hủ mắt thấy tai nghe, làm sao có chuyện không đúng được. Thiếu Bạch hỏi:

- Về sau ra sao?

Lão hủ bị giữ ở trong gian mật thất ấy khoảng thời gian ba ngày đêm, chính mắt được thấy những người bao mặt bằng vuông lụa trắng đã mở vuông lụa ra. Trong số đó có hai người mặt mũi lão hủ thấy là nhân vật quen biết lắm, một là Thiết đảm kiếm khách Trương Thanh Phong, vị kia là Thượng Bất Đồng, môn hạ của Thái Âm phái.

Thiếu Bạch hơi sửng sốt:

- Thượng Bất Đồng à?

- Đúng thế, sao? Lão đệ đã gặp y?

- Có gặp một lần ở Phước Thọ bảo, tại hạ còn bị trúng Âm phong thấu cốt chưởng của y.

- Âm phong thấu cốt chưởng là tuyệt kỹ của Thái Âm phái, sự tàn độc của nó đã sớm truyền rộng khắp võ lâm. Lão đệ bị trúng một chưởng mà vẫn sống được thì thật hiếm thấy.

- Ôi! Cũng nhờ Hoàng và Cao Quang huynh đệ hết lòng tìm thầy chạy thuốc cho tại hạ, và may lại được diệu thủ của Khổ Hạnh đại sư ở Tiểu thiên vương tự cứu chữa mới may mắn bảo toàn được tánh mạng.

Nói đến đây, chàng ngừng một giây rồi tiếp: - Lão tiên bối về sau làm sao thoát hiểm?

- Hai người, Thiết đảm kiếm khách Trương Thanh Phong và Thượng Bất Đồng đều có quen với lão hủ, nhưng họ lại không nhìn nhận lão hủ mà làm như không thấy, điều này chứng minh thật không phải họ. Hoàng Vĩnh nói: - Người ta khác nhau không gì bằng ở khuôn mặt, bất luận là vị thần y tài ba đến đâu cũng khó bằng thuật chinh dung cải biến được hết tướng mạo, hình dung của con người.

Vạn Lương đáp: - Nếu như dễ làm, thì đã không gọi là cái việc đại sự, chấn động khắp cả võ lâm.

Lão thờ dài rồi tiếp: - Lão hủ thấy tận mắt cái thuật ghê gớm đó của y, khiếp sợ quá đỗi, cứ nghĩ tới lúc y đem lão hủ ra cải biến thành bất cứ nhân vật nào y muốn mà vừa hãi vừa lo lắng. Thời may Thiết Đảm kiếm khách Trương Thanh Phong và Ngư Tiên Bình đã kịp thời xông tới, nhào vào mật thất. Hai người võ công cao cường thế nào, đương thời đã tiếng tăm vang dội võ lâm, cho nên qua một phen ác chiến, họ giết sạch những vệ sĩ canh giữ mật thất. Kẻ tự xưng là Chính nghĩa lão nhân thì thật không già lắm, võ công tuy cũng khá nhưng không phải là đối thủ của Thiết Đảm kiếm khách bị trúng một kiếm, y để nguyên vết thương chạy thoát. Cái con người giả mạo Trương Thanh Phong tuy bị chết dưới đường kiếm của Trương Thanh Phong nhưng chính Trương Thanh Phong cũng kinh hãi rụng rời trước cái thuật ghê gớm là thuật chỉnh dung tàn độc.

Hoàng Vĩnh than: - Giang hồ lớn rộng quả thật không chuyện gì là không có, nhưng việc này chưa từng được nghe, chưa từng được thấy. Nếu không phải chính miệng lão tiên bối nói ra thì thực không sao tin được.

Cao Quang hỏi: - Về sau thế nào? Chính nghĩa lão nhân có xuất hiện trên giang hồ nữa không? - Không, từ đây đến mấy chục năm sau không nghe tin tức gì về y, nhưng cái tình hình chúng ta thấy tới hôm nay và quang cảnh lão hủ mục kích năm xưa có chỗ giống nhau. Do đó lão hủ mới ngờ là Chính nghĩa lão nhân tái xuất giang hồ, hay ít ra cũng là môn thần kỳ y thuật đã có nổi truyền.

Cao Quang nói: - Nếu như việc này có thực thì đúng là một việc quái lạ, kỳ dị khôn lường, nhưng có một điểm tại hạ suy nghĩ mãi mà không sao giải đáp được.

- Việc gì? - Người ấy không già, tại sao lại tự xưng là lão nhân? Y dùng cái thuật chỉnh dung xuất sắc như thần, áp dụng trên thân thể người khác, lối hành động ấy được coi như vô cùng tàn nhẫn. Vậy tại sao y lấy hai chữ Chính nghĩa làm tên?

- Về Chính nghĩa lão nhân, giang hồ có truyền thuyết không nhiều hơn nữa. Y tới như bão táp, rất mau làm chấn động võ lâm, nhưng rồi bị Ngư tiên Tiên Bình và Thiết Đảm kiếm khách truy sát. Y lại ra đi như cuồng phong, biến mất thật mau lẹ, chỉ để lại một truyền thuyết rất mơ hồ. Nếu không phải đêm nay chúng ta thấy có chỗ kỳ dị khiến lão hủ nhớ đến chuyện năm xưa thì chính lão hủ cũng quên mất về hành tung của y.

Thiếu Bạch rung động tâm thần nghĩ: - Nếu quả võ lâm có con người

đó, quả có cái thuật chỉnh dụng thần sầu quỷ khốc, biết đâu đã chẳng có biết bao nhiêu sự việc bỗng dưng được tạo ra...

Trong phút chốc, trí óc chàng như xoay vần hoài với biết bao ý nghĩ vẩn vơ, chàng nhìn sững những vì sao lấp lánh trên nền trời.

Vạn Lương đưa mắt nhìn Thiếu Bạch hỏi:

- Lão đệ nghĩ gì thế? - Lão tiên bối bàn chuyện cũ khiến vẫn bối nhớ tới một việc. - Việc gì? - Việc Bạch Hạc môn chúng tôi bị võ lâm đồng đạo đồ sát. - Xin hãy nói rõ, họa may lão hủ có thể giúp một vài ngu kiến. - Vẫn bối nghĩ đến một việc là nếu như có kẻ lợi dụng thuật chỉnh dụng, tạo ra một người giống tiên phụ, không phải chuyện khó, tức thời có thể gây mối họa cho Bạch Hạc môn, lão tiên bối nghĩ sao?

Vạn Lương gật gù: - Chuyện này có thể có lắm. Thiếu Bạch nói:

- Nếu có một người sở trường về thuật ma quái kia, tất nhiên có thể giả trang tiên phụ, xuất hiện trên Yên Vân Phong.

Vạn Lương, Cao Quang và Hoàng Vĩnh đều chăm chú nhìn Thiếu Bạch, đồng loạt đáp: - Đúng vậy.

Thiếu Bạch nói: - Có thể lúc hành hung, hung thủ vẫn đội lốt tiên phụ? Vạn Lương gật đầu nói:

- Đáng tiếc đến ngày nay vẫn không thấy có một người nào có mặt ngay tại chỗ xảy ra án mạng.

Thiếu Bạch chậm rãi tiếp: - Nếu như có người có thể giả trang thành tiên phụ, tại sao lại không có thể giả trang làm người khác?

Vạn Lương thốt như nhớ ra hỏi: - Lão đệ muốn nói đến chương môn nhân Thiếu Lâm và Võ Đang? - Lão tiên bối thấy điều đó có thể có không?

Vạn Lương đáp: - Có thể, vì nếu cải trang thành một chương môn, thế tất có thể cải trang thêm một vài chương môn nữa cũng không khó gì. Thiếu Bạch sẽ đăng hắng: - Điều khó hiểu ở đây là tại sao kẻ gian lại muốn cải trang thành tiên phụ? Vạn Lương ngẫm nghĩ:

- Hiện tại chúng ta chỉ suy đoán, nên không thể nói chắc tuyệt đối, nhưng có một điểm, lão hủ sinh lòng cảm khái, là việc Bạch Hạc môn bị đồ sát, cả hơn mười năm rồi mà võ lâm vẫn chưa quên, đó là việc rất ít thấy.

Thiếu Bạch nhắm tính trong bụng: - Nếu như Lam y thư sinh đúng là truyền nhân của Chính nghĩa lão nhân, không hiểu vì có gì lại sống ở một chỗ hoang lương như thế, lại còn người đàn ông và người đàn bà là nhân vật

thế nào, xem tình cảnh của họ, hình như họ chưa chết, và tại sao cứ nằm ở trong quan tài? Và lam y thư sinh đặt hai cỗ quan tài ở giữa

căn nhà tranh với dụng tâm gì, chẳng lẽ chỉ để che mắt người khác. Bao nhiêu nghi vấn ấy dồn dập đến Thiếu Bạch, chàng thấy nó rối mù không thấy đâu là đầu mối.

Vạn Lương thấy Thiếu Bạch trầm ngâm mãi không lên tiếng, không dừng được hỏi: - Lão đệ nghĩ gì thế?

- Văn bối đang nghĩ tới ngôi nhà tranh hoang vừa, chôn dấu nhiều bí mật, nếu như chúng ta tra rõ được những bí ẩn, biết đâu lại chẳng khai quật được một điều bí ẩn lớn lao của võ lâm.

- Chuyện nói phải, có điều bên trong vô vàn khó khăn, khiến không biết đâu mà rờ. Thiếu Bạch nói:

- Văn bối có một kế.

- Kế gì hay?

Thiếu Bạch đáp: - Nói ra cũng không phải kế hay hoặc cao kiến gì, văn bối nghĩ dùng lại cách năm xưa lão tiền bối đã dùng là tìm cách trà trộn vào trong ngôi nhà tranh...

Vạn Lương đỡ lời: - Lão đệ muốn nói là giả cách như bị bắt rồi lẫn lộn vào ngôi nhà tranh à? - Đúng vậy, nếu lão tiền bối và một trong hai người em kết nghĩa của tại hạ giả trang làm người được sai từ trong nhà tranh ra, còn tại hạ đóng vai giả bị bắt, phải chẳng có thể vào được đấy chứ?

Vạn Lương nghĩ ngợi: - Biện pháp kể cũng hay, có điều mạo hiểm quá. Thiếu Bạch nói:

- Văn bối có cảm giác trong ngôi nhà tranh thần bí ấy tựa hồ như là điểm khởi nguyên cho sát cơ thập thoáng trên giang hồ. Chưa biết chừng đúng như lời Tứ Giới đại sư nói, một âm mưu lớn lao đã hình thành dần dần trong bóng tối. Bạch Hạc môn đồ sát chỉ là một màn giao đầu mà thôi...

Từ từ đưa mắt nhìn Vạn Lương đến Cao Quang, Hoàng Vĩnh chàng tiếp: - Hơn mười năm trước, việc Bạch Hạc môn bị đồ sát thành thảm án trong võ lâm, nhưng nội tình thực sự không có ai hay biết. Văn bối cũng nghĩ đến việc tiên phụ đúng là có tới Yên Vân Phong, phát hiện ra sự ẩn mật nào đó cho nên bị gieo họa và dẫn đến sự thảm sát môn hộ.

Vạn Lương hỏi: - Không lẽ giờ đây lão đệ lại nghĩ khác à? Thiếu Bạch gật đầu:

- Theo số kiến văn văn bối thâm thập được trong mấy tháng đi lại trên giang hồ và câu chuyện với Tứ Giới đại sư khiến văn bối nghiệm thấy nội tình bên trong không đơn giản như văn bối nghĩ.

Rồi chàng thở dài nói tiếp: - Lúc chưởng môn nhân của bốn đại môn phái bị hại trên Yên Vân Phong hẳn phải là có đệ tử đi theo, thế tại

sao lại không có người nào thấy cảnh bốn chưởng môn nhân bị giết, văn bối mới nghĩ bên trong tất không ra ngoài hai nguyên nhân...

Chàng phân tích kỹ lưỡng khiến Vạn Lương, Cao Quang và Hoàng Vĩnh đều gật đầu biểu đồng tình.

Thiếu Bạch sẽ đằng hắng mấy tiếng: - Nguyên nhân thứ nhất là cuộc mưu sát đã được tổ chức hết sức chu đáo, bí mật, nhưng không may lại bị tiên phụ phát giác nên việc Bạch Hạc môn bị đồ sát chỉ là việc giết người diệt khẩu.

Vạn Lương vỗ đùi đánh bét, giơ ngón tay cái, nói: - Cao kiến, cao kiến!

Thiếu Bạch cười buồn: - Một nguyên nhân khác, ấy là bốn chưởng môn nhân thật ra không có chết... Vạn Lương tròn mắt nói: - Thế nào? Việc bốn chưởng môn bị giết, thiên hạ đều hay chẳng lẽ là việc giả được sao? - Người ta chỉ nhìn thấy bốn cái thây chứ có ai dám chứng thật là chưởng môn nhân của bốn đại phái.

Vạn Lương lẩm bẩm: - Cái này... cái này cũng không phải là không có thể. - Nếu như chưởng môn nhân bốn đại môn phái vẫn còn sống, có thể suy đoán trên hai phương diện. Một là nhân vật chủ não sắp đặt sẵn âm mưu ấy...

Vạn Lương ngắt lời: - Việc ấy không thể bàn tới. - Nhưng chưa hẳn là không có thể! Vạn Lương sẽ gật đầu: - Còn phương diện kia? - Bốn người đã sớm bị bắt sống và bị giam cầm. Hoàng Vĩnh chen vào hỏi: - Tại sao đại ca lại có ý nghĩ như thế? Thiếu Bạch chậm rãi trả lời:

- Nhìn cảnh tượng trong lều tranh thần bí kia và theo lời nói của Vạn lão tiên bối thì ngu huynh mạnh dạn suy đoán như vậy.

Vạn Lương hỏi Thiếu Bạch: - Lão đệ hãy nói cho mọi người nghe về những lập luận dẫn đến sự suy đoán của lão đệ. Thật ra là ta vẫn chưa biết rõ ý của lão đệ nói về chuyện gì?

Cao Quang và Hoàng Vĩnh đều gật đầu đồng ý với lời nói của Vạn Lương.

Thiếu Bạch nhìn qua mọi người một lượt, thấy ai ai cũng đợi chờ nghe giả thuyết của mình nên sẽ mỉm cười rồi từ tốn nói:

- Đây chẳng qua cũng chỉ là một giả thuyết của văn bối mà thôi, chưa có gì mà chắc chắn. Nếu nói ra chưa vị thấy có khiếm khuyết chỗ nào xin cứ bồi vào cho.

Cao Quang nóng nảy chen vào: - Thì đại ca cứ nói ra đi. Hoàng Vĩnh trừng mắt khế nạt: - Tam đệ, im lặng mà nghe đại ca nói.

Thiếu Bạch thấy vậy nên bắt đầu nói: - Thôi được rồi, để ngu ca nói ngay đây. Sở dĩ ngu ca có giả thuyết đó là vì chợt nghĩ đến chưởng

môn nhân của bốn đại môn phái bị sát hại trên đỉnh Yên Vân Phong là giả mạo. Sự việc này nếu là đúng thì bốn vị chưởng môn nhân tất đã bị sanh cầm bởi một tay chủ não cực kỳ lợi hại đứng ra cầm đầu. Nhưng y chỉ đứng đằng sau lưng giật dây cho bốn chưởng môn nhân hiện nay hành động và chính họ đã ra tay gia hại các vị chưởng môn nhân đời trước của họ.

Nghe đến đây cả bọn ồ lên một tiếng sững sốt. Thiếu Bạch tiếp lời: Vị chuyện tranh giành ghế chưởng môn hoặc có một lỗi lầm gì đó nên các vị kế thừa chưởng môn nhân của bốn đại môn phái không ngần ngại ra tay mưu hại người chưởng môn nhân của mình. Nếu bây giờ ta biết được nơi đang sanh cầm bốn vị chưởng môn nhân ấy là mọi việc sẽ rõ ràng ngay.

Vạn Lương gật đầu đồng ý đáp: - Giả thuyết của lão đệ thật là hay lắm, quả nhiên đã có truyền nhân của Chính nghĩa lão nhân thì chuyện đó có thể xảy ra. Thôi bây giờ ta hãy đi tìm chỗ nghỉ ngơi lấy sức.

Bốn người lặng lẽ phi nhanh về phía trước, được gần mười dặm hiển nhiên có một cái trấn nhỏ. Họ liền tìm đến một khách điểm để thuê phòng. Vị chủ điểm thấy họ liền vồn vã mời vào trong nghỉ ngơi.

Bấy giờ những khách ngủ ở đây hầu hết đã thức dậy ra đi, chỉ trừ bên vách tây còn mỗi một ông khách vẫn ôm đầu ngủ vùi.

— một cái làng vắng vẻ, có một khách điểm như thế trông mới tiêu điều làm sao! Vị điểm chủ quét mắt nhìn quanh nói:

- Bốn vị khách gia, gian phòng này được kể là một gian sạch sẽ nhất trong ba gian phòng khách của tiểu điểm.

Vạn Lương nói: - Được, chúng tôi ở đây. Vạn Lương vội kéo vị chủ điểm lại dặn: - Gian phòng khách này chúng tôi xin bao cả, nếu có khách dừng dẫn họ tới đây. Điểm chủ đáp dạ, cầm chiếc đèn lồng chực cất bước đi thì Vạn Lương lại khẽ giọng tiếp: - Điểm chủ, người kia hẳn rồi sẽ ra đi?

- Phải, trừ phi y chết rục ở đây.

Câu sau cùng, điểm chủ nói rất sẽ, như sợ người khác nghe được. Trong phòng, nếu có một người lạ mặt, cuộc chuyện trò tất không được tự nhiên. Vạn Lương đằng hắng mấy tiếng, cốt ý đánh thức người đó lên đường sớm.

Dè dặt y ngủ say đến nỗi Vạn Lương có ho lớn cách nào y vẫn ngủ im lìm bất động. Cho đến khi trời sáng hừng, vị điểm chủ tới mời bốn người điểm tâm, kẻ kia vẫn còn ngủ say.

Vạn Lương sanh nghi: - Vị này là khách quen? Điểm chủ nghĩ ngợi một lúc rồi đáp: - Không phải.

- Y làm nghề gì?

- Thợ hàn. Đưa mắt nhìn ông khách gục đầu ngủ vùi, vị điểm chủ tiếp: - Bốn vị cứ ra đằng trước ăn sáng để tiểu nhân gọi y dậy, nếu y không phải đi sớm tiểu nhân cũng cố tìm cách sắp cho y một gian phòng khác.

- Chưởng quầy cho biết quý danh? - Tiểu nhân họ Trần.

- Vậy thì xin phiền tới chưởng quầy, chúng tôi có hẹn với vài bằng hữu, nên không chừng sẽ ở lại dăm ba bữa.

Trần chưởng quầy vòng tay: - Tiểu nhân cảm tạ chư vị có lòng chiếu cố. Vạn Lương nhìn người mê man ngủ lần cuối, lững thững đi ra phạn sảnh phía trước. — tiểu điểm đầu hiu này, gọi là sảnh, bất quá chỉ là một cái phòng hai gian ở phía ngoài với ba chiếc bàn cũ kỹ. Bốn người tiến vào tiền sảnh, quả nhiên thấy trên một cái bàn vuông có bày sẵn một mâm thịt rệu.

Bốn người bụng đói cồn cào, lập tức ngồi xuống chén. Ăn xong thốt thấy Trần chưởng quầy từ trong chạy ra mặt hớt hơ hớt hải: - Bốn vị khách gia, thật nguy quá, vị khách ấy đã... đã chết rồi, xin chờ một lát, tiểu nhân sẽ đổi cho chư vị phòng khác.

Dứt lời, y tất tả bỏ chạy ra ngoài điểm. Vạn Lương chợt đứng phất dậy, nhanh chân chặn đường điểm chủ hỏi dồn: - Thật chết rồi sao? Trần chưởng quầy nói: - Việc này không lẽ là đùa, tiểu nhân nói nghiệp Trần gia coi việc ở điểm đã bốn, năm chục năm trời, chưa hề thấy xảy ra chuyện đó.

- Chưởng quầy định đi đâu giờ này? - Mạng người hệ trọng, tiểu nhân phải đi cáo quan. - Lão hủ y đạo gia truyền tinh thâm, chưởng quầy thử dẫn lão hủ đi coi xem.

- Khởi cần phải xem, người đã tắt thở, tay chân lạnh giá rồi. Vạn Lương bất thần chụp lấy cổ tay Trần chưởng quầy nói: - Nếu làm to chuyện, tất nhiên sẽ ảnh hưởng nhiều đến việc làm ăn của quý điểm, chẳng bằng hãy để lão hủ đi xem trước, biết đâu không cứu sống được y.

Điểm chủ cảm thấy cườm tay đau buốt như bị kiềm kẹp, lòng hoảng kinh vội đáp: - Lão tiên bối ... nói phải.

Thì ra chưởng quầy khai điểm đã nửa đời người, nên cũng khá lịch duyệt. Biết là gặp phải nhân vật võ lâm làm sao dám trái ý.

Bốn người lại trở về phòng. Chỉ thấy người khách ôm đầu ngủ vẫn nằm ngửa, chừng như đang ngủ say lắm. Vạn Lương buông tay điểm chủ, điềm tĩnh tiến lại vén tấm mền lên thấy người đó tuổi độ tam tuần, mặt mũi trắng bệch, lão đưa tay sờ mũi, quả nhiên thấy đã tắt thở.

Cao Quang sẽ hỏi: - Chết thật rồi à? Vạn Lương lặng thinh, đưa tay sờ xuống ngực. Lão là người lịch lãm giang hồ, biết rõ một người tinh thâm nội công, có thể ngừng hô hấp trong khoảng thời gian nửa tiếng đồng hồ là thường. Cho nên hữu thủ đặt lên trên ngực đại hán chưa vội buông tay ngay. Và đồng thời, lão cũng nín thở xem khí huyết kinh mạch trong người đại hán có thật ngừng lưu thông chưa. Quả nhiên, tra xét một chập lâu, Vạn Lương phát giác trong kinh mạch đại hán máu vẫn chảy thật nhẹ. Điều này chứng minh y chưa chết. Vạn Lương nháy mắt ra hiệu cho bọn Thiếu Bạch chia nhau canh giữ cửa sổ lớn, đoạn cười nhạt nói: - Bằng hữu khí huyết trong kinh mạch chưa tuyệt, rõ ràng là còn sống. Vạn mỗ đã từng đi Nam về Bắc, trải biết bao nhiêu phen sóng gió chứ kể gì cái việc trẻ con này, bằng hữu khỏi cần giả ngây giả dại trước mắt lão phu nữa. Chỉ thấy đại hán vẫn nằm im bất động. Trần chưởng quầy sẽ thở dài cất tiếng:

- Người đã tắt thở, đâu có lý còn sống lại được? Vạn Lương cười khẩy:

- Bằng hữu ương ngạnh, đừng trách lão phu giờ độc thủ. Nhanh như điện, hữu thủ lão vỗ ập xuống ngực đại hán. Điều kỳ lạ, mắt thấy chưởng thế tới sát ngực, người đó vẫn nằm im không nhúc nhích. Đã nhiều năm bôn tẩu giang hồ, Vạn Lương không vì sự trầm tĩnh của đối phương mà bỏ dỡ mưu định, kịp lúc chưởng thế sắp chạm vào ngực đại hán, lão đột ngột biến chưởng thành chỉ, điểm thẳng vào Thân Phong huyết.

Cùng lúc với đầu chỉ của Vạn Lương chạm vào lớp áo, đại hán vụt lăn mình một cách tài tình tránh thoát cái đánh của lão, ngồi bật dậy. Vạn Lương lạnh lùng nói: - Lão phu tưởng bằng hữu có gan to không sợ chết, ai ngờ cũng một hạng tầm thường. Đại hán trợn tròn cặp mắt trắng dã quét nhìn với tia mắt lạnh lùng qua Vạn Lương và bọn Thiếu Bạch một chập.

Y tuy đã ngồi dậy nhưng hai tay vẫn ôm mền, trái kín đến tận gót chân. Y có cái vẻ lạnh lùng thật hiếm có khiến cho bọn Thiếu Bạch thảm bội phục. Vạn Lương chờ mãi không thấy đại hán đáp bèn sẵn giọng:

- Bằng hữu, bây giờ đã bị lộ nguyên hình, còn giả bộ giả tịch là cái nghĩa gì? Đại hán từ từ nằm xuống nói:

- Tại hạ ngủ thì mặc thây tại hạ, có can gì tới chực vị mà tại sao lại ra tay điểm huyết? Dứt lời, y nhắm mắt ngủ tiếp

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 26

Vô ý giết người

Trước thái độ kỳ dị của đại hán, không những khiến Thiếu Bạch lấy làm lạ mà ngay Vạn Lương, một tay từng trải giang hồ cũng đâm hoang mang. Nhận thấy đối phương nói rất hữu lý nên nhất thời không biết phải đáp lại ra sao?

Đang nghĩ lung, bỗng chưởng quầy xen vào nói:

- Chuyện chuyện thế này, bốn vị đây thuê cả phòng cho nên tiểu nhân nghĩ khách gia có một mình, dám phiền dời sang phòng khác hẳn ngủ.

Đại hán chồm dậy, quắc mắt lườm chủ điểm:

- Người làm ăn, lý ra phải biết nhìn nhận người tới trước, kẻ tới sau. Ta đã thuê phòng này rồi, tại sao người không lo liệu cho họ một gian khác.

Trần chưởng quầy đớ lưởi, không còn nói gì được.

Người lạ hành động quái dị, nhưng miệng lưởi nhanh nhẩu khó ai bì. Bọn Thiếu Bạch đều là người ngay thẳng nên nhất thời chỉ đứng ngay người, áp úng không nói được lý do.

Cao Quang chờ mãi không thấy bọn Thiếu Bạch lên tiếng bèn oang oang nói:

- Đâu có được, chúng tôi người đông, các hạ chỉ có một mình, tất dời đi tiện hơn chúng tôi nhiều.

Chỉ nghe đại hán nói:

- Thế thì tại hạ nhường phòng này lại cho các vị mới phải. Cao Quang được thể làm già:

- Đúng, các hạ đã quyết định nhường, sao không mau dọn dẹp cho sớm.

Đại hán sẽ đáp dạ, toàn thân còn phủ kín cái chăn bông, thỉnh linh rút người ra khỏi phòng. Lần này động tác đại hán rất nhanh, chỉ kịp thấy một bóng người nhoáng lên rồi mất hút. Sự việc xảy ra không quá một giây đồng hồ.

Thiếu Bạch dõi mắt nhìn theo, một lúc vẫn không thấy gì khả nghi.

Vạn Lương sẽ giọng nói: - Chưởng quầy, cái người thợ hàn này là một vị bằng hữu trên giang hồ, chưởng quầy đã nhìn thấy rõ chứ?

Trần chưởng quầy còn chưa hết lo sợ, nói: - Đúng thế, tiểu nhân đã thấy rõ.

- Y không phải là khách buôn thường tình, vậy chưởng quầy cũng

khỏi cần thủ lễ, không hiểu có thể cho chúng tôi xem những vật y mang theo không?

Trần chưởng quầy khó nghĩ ra mặt:

- Cái đó, tiểu nhân thật không dám, tiểu nhân không biết tí võ công, nếu y nổi nóng, muốn lấy mạng tiểu nhân không phải là việc dễ như trở bàn tay sao?

Vạn Lương cười nói:

- Chưởng quầy không giữ lệ điểm, mượn sức chúng tôi bắt ép y phải bỏ đi, thì y sớm đã sinh cảm hận. Có chúng tôi ở đây, có lẽ y chưa dám động thủ, nhưng đợi chúng tôi đi rồi y sẽ lấy mạng chưởng quầy cũng nên...

Trần chưởng quầy mặt tái nhợt, chân run lẩy bẩy, giọng lạc hẳn đi:

- Đúng thế, xin bốn vị đại gia rủ lòng thương, nghĩ cho một cách cứu mạng tiểu nhân. Vạn Lương vờ ngấm nghĩ một lúc nói: - Cách thì có đấy, nhưng còn phải coi xem vận may của chưởng quầy nữa. - Chỉ cần có thể cứu mạng tiểu nhân thì gì tiểu nhân cũng xin làm làm hết.

- Vậy hẳn nhắc lại việc vừa rồi, nếu chưởng quầy chịu đem những vật y để lại trong điểm trao cho chúng tôi, có thể chúng tôi biết được lai lịch y qua những món vật đó, nếu là hạng người xấu, chưởng quầy khỏi lo, chúng tôi sẽ tìm ngay y trừ khử, còn là người tốt, chắc y cũng không thêm toan tính cái việc hãm hại chưởng quầy đâu.

Trần chưởng quầy mừng rỡ:

- Phải lắm, ôi! Kỳ thực thì y cũng chẳng mang theo gì nhiều, chỉ có mỗi một cái rương gỗ, trên có viết bốn chữ lớn "Hàn chào sửa bình".

- Được, chúng ta xem cái rương gỗ trước rồi hẵng tính. Trần chưởng quầy bồng nghĩ ra điều gì nói:

- Không được, chúng ta thử đi xem y có dờ sang phòng khác hay không chứ nếu y không bỏ đi thì tiểu nhân cũng không thể tự tiện mó máy vào vật của người.

- Cũng phải, chúng ta cùng đi xem sao?

Năm người ra khỏi phòng, đi được chừng sáu thước, đến một căn phòng nữa, chỉ thấy cánh cửa gỗ đóng chặt, như thể chưa có ai mở.

Trần chưởng quầy tiến tới trước cửa, bất thần lùi giật lại phía sau một bước, nói: - Thỉnh chư vị!

Vạn Lương biết y hãi sợ, bèn nhanh nhẹn vận công hộ thân, xô cánh cửa bước vào. Ngưng thần nhìn, thấy căn phòng trống trải, không một bóng người. Lão cau mày nghĩ: - Y không có ở đây thật, vậy thì đi đâu?

Cao Quang ngạc nhiên quay lại hỏi Trần chưởng quầy: - Trong khách điểm của người, còn căn phòng nào ở được? Trần chưởng

quầy đáp: - Không còn.

Vạn Lương nói:

- Thôi được, người hãy đem cái rương gỗ lại đây! Trần chưởng quầy đáp dạ rồi quay người bỏ đi. Nhưng được hai bước, y lại dừng chân do dự: - Xin vị đại gia nào đi với tiểu nhân.

Biết y đang chết khiếp, Vạn Lương sẽ bảo Cao Quang và Hoàng Vĩnh:

- Nhị vị chịu khó đi theo y!

Hai người lẳng lẳng một trước một sau, đi kèm sát điểm chủ. Thiếu Bạch nói:

- Kỳ lạ quá, y còn trùm kín chiếc chăn bông, vẫn bối không tin y thật rời bỏ chỗ này. Vạn Lương cũng gật đầu: - Không hiểu y lẩn đi đâu, nhưng thiết nghĩ, y phải trông giữ món vật đem theo, vậy chúng ta ngầm theo dõi. Chỉ cần phát giác được là dốc toàn lực xuất thủ, nếu thấy cần thì đã thương y luôn.

- Sao? Không lẽ y đến đây vì chúng ta?

- Lão hủ cũng nghĩ thế, nếu chúng ta không phát giác ra y thì chờ cho ta ngủ say, với võ công của y, ngầm hạ thủ điểm huyết đạo chúng ta, không phải là quá dễ dàng?

Thiếu Bạch cho là phải, bèn vút mình lên đỉnh nóc nhà, đảo mắt xem chừng động tĩnh. Vạn Lương nhẹ nhàng núp vào sau cánh cửa phòng, lẳng lẳng chờ đợi.

Ai dè, việc xảy ra khác hẳn, Hoàng Vĩnh và Cao Quang lại mang về được chiếc rương gỗ của đại hán để lại trong chóp mắt.

Quả đúng trên rương có viết bốn chữ "Hàn chảo sửa bình". Vạn Lương đỡ lấy rương ngoảnh sang bảo chủ điểm:

- Chưởng quầy cứ yên tâm nghỉ ngơi! Nếu người đó có tra hỏi về chiếc rương, chưởng quầy nói là bị bọn ta lấy rồi, y sẽ không làm gì chưởng quầy đâu.

Trần chưởng quầy nửa tin nửa ngờ lui ra khỏi phòng.

Y tuy sợ tên thợ hàn báo thù nhưng đối với bọn Vạn Lương, y cũng không kém phần kinh sợ.

Điểm chủ vừa bỏ đi, Vạn Lương đột ngột phóng vút lên mái nhà, vận khí gọi lớn:

- Khinh công của bằng hữu chúng tôi đã thấy cao siêu lắm, nhưng đã tìm đến đây sao không lộ diện.

Ngừng giây lâu lão tiếp:

- Bằng hữu để lại chiếc rương đã bị bọn này lấy, trước giờ ngo ngày mai, nếu không thấy bằng hữu tới lấy lại, bọn này sẽ mở ra xem.

Dứt lời, lão bước vào nhà sẽ giọng nói:

- Bốn người chúng ta luôn phiên canh giữ chiếc rương, lão hủ đã tuyên hện, có lẽ y cũng không hạ thủ lên chúng ta đâu.

Thiếu Bạch thắc mắc nghĩ thầm:

- Nếu muốn mở, sao không mở ngay xem, lại phải đợi đến giờ ngọ ngày mai?

Nhưng biết Vạn Lương là tay lịch lãm, làm vậy tất phải có thâm ý nên không tiện nói nhiều. Cứ thế, bốn người thay phiên nhau ngồi điều tức, cho tới gần giờ ngọ vẫn không thấy động tĩnh gì.

Khi ấy, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, suốt vạn dặm trông quang đãng, không một vầng mây, bốn người lần lượt điều tức xong, sự mệt nhọc tiêu mất, ai cũng thấy khỏe khoắn lạ thường.

Cao Quang sẽ đăng hăng:

- Người đó có lẽ không đến đâu, ta hăng mở rương ra xem để còn kịp lên đường sớm. Vạn Lương đứng dậy, vác chiếc rương ra sân đặt dưới ánh thái dương chói lọi, tìm một thanh tre dài cầm tay nói: - Y có đủ thời giờ nhưng không chịu tới lấy lại chiếc rương, thế tất không phải vật trong rương vô giá trị mà chắc có sự gì lạ đây.

Thiếu Bạch có vẻ hiểu ra:

- Lão tiên bối nhìn xa thấy rộng, vẫn bối xin bái phục. Vạn Lương vận công vào thanh tre nói:

- Chúng ta hiện đứng cách rương ít nhất cũng có hơn năm thước xa, đủ thời gian để ứng phó bất trắc, nhưng chư vị cũng cứ vận công đề phòng cho chắc.

Vung thanh tre nghe đánh đóp một cái, trúng ngay trên ổ khóa bằng đồng ngoài chiếc rương.

Vạn Lương đặt nút tre vào nắp rương, chực cạy ra, thốt một bóng đen nhoáng lên dưới ánh nắng, cùng lúc một thanh tre khác từ đâu vút tới, đánh chát một cái ngay thanh tre Vạn Lương đang cầm trên tay.

Vạn Lương tức thời thấy cổ tay tê buốt, lòng đâm sợ hãi: - Nội công hùng hậu thật!

Chỉ thấy thanh tre ấy rít vào cả chiếc rương gỗ vút bay bổng lên. Sự việc xảy ra nhanh không tưởng tượng. Vạn Lương nhanh miệng quát: - Đuổi mau!

Chớp động thân hình, lão phóng theo chiếc rương bay.

Thiếu Bạch tung mình khỏi phòng, nhắm hướng cây gậy trúc xuất phát vút đi.

Cao Quang và Hoàng Vĩnh chậm chân vừa ra khỏi phòng thì Thiếu Bạch và Vạn Lương đã biệt tăm.

Nói riêng Thiếu Bạch thi triển khinh công Bát bộ càn thiên nhẹ như

bay chạy qua một góc tường đổ nát, chỉ thấy có một cây trúc can dài hơn trượng bị vất lại dưới tường, còn người cầm can biến đâu mất dạng.

Chàng đảo mắt nhìn quanh quất, thành linh đề khí vút lên nóc nhà. Đây là một cái làng hoang vắng, trừ năm ba nóc gia về phía bắc ra, đông, tây, nam đều là vùng hoang dã.

Thiếu Bạch đổi mắt nhìn, thấy về hướng chính tây, bên ngoài một rừng cây xanh um thấp thoáng có bóng người. Chàng lập tức đề khí nhảy xuống đất đuổi theo.

Nếu như chàng chịu suy nghĩ thêm một chút, hoặc có thêm chút kinh nghiệm giang hồ và với khinh công mau lẹ đường ấy thì kẻ kia, võ công dẫu có cao gấp mười chàng, cũng không tài nào chỉ trong thoáng mắt thời gian đã chạy được xa quá hai dặm đường.

Nhưng vì nóng lòng truy địch nên Thiếu Bạch không kịp suy nghĩ, đã phóng nhanh về phía chính đông.

Trong quãng đường hai dặm, nhờ chàng dốc toàn lực chạy nên loáng một cái đã đến nơi. Ngẩng đầu nhìn lên, chàng thấy một lùm trúc xanh mát che ngang một ngôi mộ cao lớn.

Bên trên xanh rờn một màu rêu, lơ mờ một nấm mồ giữa đám cỏ um tùm, nếu không tới gần, thật khó mà nhận biết được.

Thốt nghe có những tiếng khóc bi ai vọng ra.

Thiếu Bạch lắng tai nghe, tiếng khóc tựa như phát ra từ ngôi mộ khiến chàng bất giác kinh hoảng.

- Xem ngôi mộ phải có từ lâu đời, ít nhất là đã mấy mươi năm, lại ở giữa chốn đèo heo hút gió thế này, quanh năm không người lui tới quét tước, giờ lại có kẻ đến bái mộ, khóc lóc thật bi thương, hẳn là phải có tình thâm với người nằm trong mộ.

Nghĩ dứt, chàng liền rảo bước qua đám trúc, tiến thẳng về ngôi mộ.

Ngôi mộ chiếm trên một diện tích khá rộng, có đến nửa mẫu, trên cỏ dại mọc tràn lan, và bao quanh là những gốc trúc xanh.

Thanh đằng, thúy trúc là những vật dễ sinh trưởng, cho nên có thể là thân nhân người chết cố ý tài bồi chúng, để che khuất ngôi mộ to lớn bên trong?

Đi được nửa vòng ngôi mộ, quả nhiên chàng phát hiện ra dưới một lùm cây leo rậm rạp có một cái huyết đạo vừa một người ra vào.

Tiếng khóc truyền ra từ trong động huyết đó.

Chú mắt nhìn trên huyết động thì thấy ra là một cái cửa nhỏ được đặc chế, bên trên cử dây leo mọc kín mít. Nếu đóng cánh cửa lại thì thật kín đáo, bất luận có nhãn quang sắc bén đến đâu nếu không hiểu nội tình, cũng còn khó mới nhận ra.

Trong tiếng khóc thoáng nghe lẫn có tiếng nỉ non:

- Sư phụ ôi, người mất đi là cả một bất hạnh. Đệ tử võ công đã bị kẻ thù phế bỏ, cho dù có lòng muốn rửa hận, trọn một kiếp này cũng khó tròn được tâm nguyện.

Thiếu Bạch cảm khái nghĩ bụng:

- Kẻ này cũng kể là một nhân vật có khuyết tánh, tuy không còn sức báo thù nhưng hành động như thế cũng biểu lộ ít nhiều...

Tiếng khóc vẫn rên rỉ:

- Đệ tử mỗi lần đi viếng mộ, quỳ sụp trước linh vị sư phụ, trong lòng lại càng thêm tủi nhục. Sư phụ tài nghệ tuyệt thế, khổ công nghiên cứu y đạo để dốc lòng cứu nhân độ thế. Người có chí cao cả nhường ấy ai ngờ lại truyền phải cho kẻ tiểu nhân, dùng các y thuật tuyệt diệu trên thế gian, làm âm mưu gây nên kiếp nạn khiến sư phụ về dưới tuyền đài không đành nhắm mắt, mà đệ tử ở lại trần hoàn có sống cũng vất vưởng tấm thân.

Thiếu Bạch nghe từng tiếng vang lên như những giọt lệ uất hận của người không đạt chí nguyện, của một tấm tình thâm thiết mà trời xanh nỡ dạ gây cảnh trái ngang.

Đang khi băng khuâng, tiếng gào khóc lại âm vang.

- Đệ tử sống trên đời này, mắt thấy lũ quỷ dùng y thuật tuyệt thế của sư phụ gieo hại võ lâm, lòng đau như cắt, thà là xin theo sư phụ xuống cửu tuyền, để khỏi phải thấy cảnh...

Thiếu Bạch giật nảy mình, nghĩ:

- Người này nhất thời thiếu suy xét, ta phải gấp đi cứu y. Xô vệt đám dây leo, chàng đi thẳng xuống huyết động.

Huyết động này uốn quanh ngôi mộ cho nên Thiếu Bạch có chạy gấp cũng phải mất khá nhiều thời gian.

Chờ lúc vào được trong mộ thì đã chậm một bước.

Nhướng mắt nhìn, chàng thấy có hai ngọn đèn lưu ly sáng trưng, và bên dưới là một tấm bia con.

- Không lẽ trong cái ngôi mộ cao lớn kia còn có một ngôi tiểu mộ?

Một đại hán y phục lam lũ nằm sóng trước tấm bia đá, trên ngực dựng thẳng thanh Kim

đao lấp loáng ánh sáng lạnh.

Y chừng như còn giữ được một khẩu nguyên khí cuối cùng, ngoái nhìn Thiếu Bạch lạnh lùng nói:

- Ác đồ, người chậm một bước...

Thiếu Bạch vút tới nhanh như tên bắn, thò tay chụp lấy đại hán nói vội: - Huynh đài chớ hiểu lầm, tại hạ không phải.

Rồi chàng sờ ngực, thấy đại hán đã khí tuyệt mà chết.

Thì ra, y cố chống chọi không chịu nhắm mắt chết, chỉ vì muốn được chửi một câu, và nói xong lập tức tắt thở.

Thiếu Bạch giậm chân tự trách:

- Ta tuy không có ý ám hại y nhưng chính thực y lại bị hại bởi tay ta. Nếu ta không nhảy xông vào, có lẽ y không đến nỗi tìm cái chết liền. Ôi! Y nhận lầm ta là kẻ đã mưu hại sư phụ y mới vung đao tự vận. Tả Thiếu Bạch ôi! Tả Thiếu Bạch, người tuy có lòng cứu người nhưng vô ý lại hóa ra là hung thủ giết người.

Nghĩ đến chỗ ấy, cảm khái thương tâm dâng lên nên chàng không ngăn được hai hàng lệ đổ. Nhưng người chết là hết, Thiếu Bạch nức nở một hồi rồi từ từ đặt thi thể của đại hán xuống. Ngược mắt nhìn lên, chàng thấy trên tấm thạch bia có ghi "Tuyệt thế thần y Chính nghĩa lão nhân nguyên tiên chi mộ".

Thiếu Bạch bàng hoàng, ngây người nhìn sững tấm bia.

Bao nhiêu việc nhất thời dâng lên trong trí não chàng như cơn sóng triều, hỗn loạn và dồn dập, làm cho chàng không sao nhận được đầu mối nào.

Thiếu Bạch sững sốt một hồi lâu, rồi chàng như chợt choàng tỉnh.

Thiếu Bạch cúi xuống nhìn kỹ lại tấm mộ bia một lần nữa, không còn nhầm lẫn vào đâu được. Đây chính là nơi an nghỉ của Chính nghĩa lão nhân mà chàng vừa được nghe Vạn Lương nói đến. Thì ra Chính nghĩa lão nhân đã mất rồi.

Tuy ông ta đã mất nhưng y bát của ông ta đã được truyền thụ lại cho hai người đồ đệ. Theo như suy đoán của Thiếu Bạch và những lời lẽ của người đại hán đã nói khi nãy. Một người đã tự vận ở nơi đây trước ngôi mộ của sư phụ y là Chính nghĩa lão nhân.

Còn một người nữa, đã ra tay tàn độc phế bỏ võ công của đại hán, làm những việc gieo rắc tai họa cho võ lâm và người đời không còn ai khác hơn là người nho sinh mặc áo màu lam khi nãy ở căn lều tranh mà bọn Thiếu Bạch đã vô tình gặp gỡ.

Theo lời nói của Vạn Lương thì lam y thư sinh đúng là truyền nhân duy nhất của Chính nghĩa lão nhân sau khi người đại hán này tự vận. Tất cả mọi việc thần bí bây giờ dần dần có thể có chút đầu mối để Thiếu Bạch lần phăng ra.

Đang suy nghĩ vẩn vơ trong đầu thì Thiếu Bạch giật mình khi nghe tiếng Vạn Lương kêu gọi: - Tả lão đệ, Tả lão đệ!

Thiếu Bạch vội vàng đi lên trên để gặp Vạn Lương. Chàng đi lên thì đứng sau lưng Vạn Lương, thấy lão đang đảo mắt nhìn quanh nên Thiếu Bạch vội lên tiếng: - Vạn lão tiên bối, vẫn bối ở đây...

Vạn Lương giật mình quay lại, mặt lộ vẻ mừng rỡ, lão nói:

- Lão đệ có tìm thấy manh mối gì không? Lão huynh cứ sợ lão đệ xảy ra chuyện...

Thiếu Bạch vội nắm tay Vạn Lương kéo nằm rạp xuống đất ngắt đứt lời Vạn Lương. Hai người vừa nằm rạp xuống cỏ thì từ đằng xa có hai bóng người lao vút đến. Khi qua mắt hai người thì cả hai người đều thấy rõ đó là hai hán tử mặt sẹo trông thật là ghê gớm và dữ tợn. Chờ họ đi rồi, Vạn Lương mới nắm tay Thiếu Bạch không nói một lời, phi thân trở lại khách điểm gặp Hoàng Vĩnh và Cao Quang đang mong chờ họ.

Vạn Lương chỉ nói vắn tắt với ba người:

- Ta mau rời khỏi nơi đây ngay, không thể ở được nữa. Vạn Lương rút một nén bạc đặt lên bàn, bảo sẽ: - Ta đi!

Đứng dậy đi trước.

Thiếu Bạch, Hoàng Vĩnh và Cao Quang cũng lục tục theo sau.

Vạn Lương ra khỏi điểm, đột ngột gia tăng cước bộ, nhanh như điện băng băng về hướng chính bắc.

Hộc tốc một thoáng được sáu bảy dặm đường mới dừng chân, ngoái cổ lại nhìn phía sau không có bóng người đuổi theo, lão thở phào nhẹ nhõm.

Thiếu Bạch ngạc nhiên hỏi: - Lão tiên bối, chuyện gì thế? Vạn Lương nói:

- Hai tên mặt sẹo đó, lão đệ đã nhìn rõ?

- Hai người tướng mạo cổ quái, nhìn một lần suốt đời không quên. - Lão đệ biết về bọn họ?

- Không!

- Chẳng lẽ chưa hề được nghe sư trưởng nhắc qua? - Phải, chưa.

Thiếu Bạch thắc mắc:

- Không lẽ hai cái người mặt sẹo ấy, có võ công siêu tuyệt?

- Nếu họ chỉ có võ công cao siêu không thôi, đừng nói lão đệ, mà cứ ngay Vạn mỗ đây cũng khỏi có khiếp.

- Thế thì họ có được môn tà pháp thâm hồn bắt quỷ? Vạn Lương cười phì:

- Lão hủ sống ngàn này tuổi, mà thật chưa hề thấy được môn tà pháp là gì. - Nói vậy, hai người đó hẳn là những cao thủ có tiếng tăm như sấm trong võ lâm?

Vạn Lương im lặng, như để tìm lại nguồn ký ức đã chìm sâu, một lát, đằng hắng lấy giọng: - Mấy chục năm về trước, hai đại danh gia nước tiếng trong võ lâm, là Vương Kiếm Cơ Đồng và Bá đao Hướng Ngao, người ta đồn, dưới Vương kiếm không ai cầm cự được mười hiệp, và dưới Bá đao, không kẻ nào thoát chết. Nhưng kể từ khi Vương

kiếm và Bá đao cùng vượt qua Sinh tử kiều qui ẩn thì trong võ lâm, ngoại trừ những đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang lại vụt xuất hiện Nhất chính, Song tà, Nhất tẩn nhân...

Thở dài, lão tiếp:

- Gọi là Nhất chính là chỉ Thiết Đảm kiếm khách Trương Thanh Phong. Thiếu Bạch nói:

- Nhất chính, Song tà, xem danh suy nghĩa thì cũng rõ, nhưng còn nhất tẩn nhân kia, không hiểu muốn chỉ nhân vật nào.

- Ngư tiên Tiền bình, suốt đời có một cái tật, rất là đam mê sưu tầm các loại cá, phàm có việc thỉnh cầu chỉ cần biếu lão một kỳ ngư, thì việc khó đến đâu cũng xong. Bởi thế suốt năm tháng lão chỉ miệt mài tìm tòi cá lạ, mà không mấy may lưu tâm đến việc giang hồ. Nếu biết được sở thích của lão, có nhờ chuyện gì lão cũng làm, bất kể là nhân vật nào. Nên chi, lão là người đứng giữa hai giới chính tà. Nếu không phải là người đem kỳ ngư cầu lão xuất san thì lão tuyệt nhiên không hề dấn thân vào chốn thị phi. Nhưng lão có võ công cực cao, hễ thỉnh cầu là được, mà khách giang hồ không biết phải gọi lão thế nào nên mới gán cho lão cái biệt hiệu tẩn nhân.

- Thì ra như thế.

Hoàng Vĩnh thốt xen vào nói:

- Ngư Tiên Tiền Bình dùng binh khí gì? Vạn Lương mỉm cười:

- Là người quanh năm làm bạn với cá nên binh khí của lão thế tất có quan hệ tới giống này. Ngoại trừ một cây ngư can (cần câu), lão còn vác trên lưng một tấm lưới đánh cá. Cứ theo lời đồn đãi, tấm ngư cương ấy chiều số kỳ ảo còn hơn cả cây ngư can, nhưng có điều ít ai thấy lão sử dụng.

Thiếu Bạch hỏi:

- Hai kẻ mặt sẹo chúng ta thấy vừa rồi chắc là song tà? - Đúng vậy, Tả lão đệ quả là thông minh!

- Chỉ nghe cái danh song tà cũng đủ biết bọn họ là người thế nào.

- Người ta nói song ác ấy là anh em song sanh, cho nên cử động, tính tình của họ giống hệt nhau. Cùng một tâm địa hiểm độc và võ công cao siêu. Điều kinh dị nhất suốt mấy chục năm nay, họ là những kẻ duy nhất còn được sống được dưới Bá đao của Hường Ngao...

Thiếu Bạch tròn mắt hỏi:

- Hai người thoát khỏi Đoạn hồn nhất đao?

- Phải, Bá đao Hường Ngao trừ phi không chịu rút đao, chứ một khi đao ra khỏi vỏ thì không một ai may mắn thoát chết, cho nên, Bá đao giết nhiều người vô kể. Nhưng chưa ai biết được cái tuyệt hiểm của

nhất đao, nguyên nhân giản dị là kẻ thấy ông xuất thủ đều bị tử thương ngay tại chỗ. Cũng vì thế, cái tiếng Bá đao đã chấn động khắp giang hồ, nhưng đao pháp của ông vẫn là một điều bí mật đối với người võ lâm. Mấy chục năm nay, không biết có bao nhiêu võ lâm cao thủ đã dốc hết tâm lực, mong mỗi se nghiên cứu ra bí mật của nhất đao nhưng chưa người nào toại nguyện.

- Sau khi nhị vị lão nhân qui ẩn mới có nhất chính, song ác, nhất tảo nhân vùng dậy. Vậy thì đang lúc song ác còn chưa dương danh giang hồ, làm sao có thể thoát dưới Bá đao?

Vạn Lương mỉm cười:

- Hỏi rất phải! Lúc Vương kiếm Bá đao tung hoành trên giang hồ, tiếng tăm lừng lẫy, người đời đều khiếp nể thì dẫu có kẻ thân đầy tuyệt kỹ, trước oai vọng đương thời của hai người cũng khó lòng vùng lên được. Về lai lịch song ác thật mơ hồ, có thể nói, toàn thể võ lâm không ai được biết rõ. Nhưng bọn họ đột ngột xuất hiện, muốn dương danh trong võ lâm nên bất kỳ người nào, hễ chọc phải bọn họ thì không những bản thân khó toàn mạng, mà còn mang họa lây cho cả môn hộ, gia tộc nữa. Cái thủ đoạn tàn ác đó thật chưa hề có. Nhưng cũng vì vậy, bọn họ rất mau thành danh trên giang hồ. Rồi từ đó, họ càng thêm kiêu ngạo, dần dà lại ước hẹn tỷ đấu với cả Vương kiếm, Bá đao để gây chú ý cho võ lâm đồng đạo...

- Bọn họ lai lịch bất minh, tướng mạo lại dữ dằn đáng sợ, chắc vì thế người trong võ lâm mới gọi là song ác?

Vạn Lương gật đầu sẽ thở dài nói:

- Hai người này quá ác, cho nên bất phân chính tà. Võ lâm đồng đạo ai ai cũng khiếp sợ họ, chỉ hy vọng nhờ được Bá đao Hướng Ngao ra tay trừ họa cho giang hồ. Nhưng Hướng Ngao hành tung vô định, như thể thần long, thấy đầu mà không thấy đuôi. Vì vậy, tuy có biết bao kẻ có ý truy tầm, muốn cho hai nhg biết việc thách đố ngông cuồng của song ác nhưng suốt ba năm tìm kiếm không gặp thì trên giang hồ ác danh của song ác đã nổi như cồn. Có điều thật may, ngay sau đó hai bên đã gặp nhau.

Thiếu Bạch nóng lòng hỏi:

- Song ác tránh thoát được Đoạn hồn nhất đao bằng cách nào?

- Tình hình lúc ấy, trừ Hướng Ngao và Song ác ra, sợ rằng không một ai biết rõ. Chỉ biết là Hướng Ngao và song ác ước đấu ở ngoài thành Kim Lăng. Nhưng sau ngày đó, trên chốn giang hồ không còn nghe thấy danh song ác nữa, người người đều cho là bọn họ đã chết dưới Bá đao, ai ai cũng vui mừng. Còn Hướng Ngao tuy nức tiếng anh hùng đại hiệp, nhưng vì đao pháp quá tàn độc, trước giờ chưa

hề tha ai sống nên người trong võ lâm có sợ ông mà không kính. Có điều nội cái việc trừ khử nhị ma, cũng đủ có tiếng thơm vang dội. Không dè, một việc bất ngờ là Vương và Bá đao đồng loạt qui ẩn thì song ác lại xuất hiện giang hồ, hơn nữa họ hành sự còn ác độc gấp bội năm xưa cho nên mới có cái chuyện hoạt nhân duy nhất dưới Bá đao.

Cao Quang xen vào nói:

- Không hiểu rồi về sau bọn họ bị nhân vật nào đánh bại?
- Lần thứ nhì xuất hiện trong võ lâm, song ác đã bị thanh danh của Trương Thanh Phong lấn át.

Thiếu Bạch hỏi:

- Nói vậy, song ác lần thứ nhì bị bức xuất khỏi giang hồ, hoàn toàn do một mình Trương Thanh Phong?
- Không hiểu Trương Thanh Phong dùng cách gì, đã mời được Ngưu tiên Tiền Bình, hai người hợp lực đánh bại song ác, mà theo như lời đồn, sau khi bỏ chạy, bọn họ bị trọng thương mười phần chắc chết. Dè dẫu song ác lại còn sống ở trên thế gian, và đột ngột xuất hiện tại chốn hoang vừa này.

Thở dài, ông buồn rầu tiếp:

- Tứ Giới đại sư đã nói đúng. Các đại kiếp năm nào của võ lâm lại đang từ từ phát động. Thiếu Bạch đột nhiên nói: - Chỉ sợ song ác có dính dáng với tên thư sinh ở ngôi nhà tranh kia.

Vạn Lương lo ngại:

- Thế không lẽ bọn họ có liên quan mật thiết với Chính nghĩa lão nhân? - Lão tiền bối, Chính nghĩa lão nhân ấy đã chết lâu rồi.

Vạn Lương giật mình đánh thót: - Cái gì?

- Chính nghĩa lão nhân đã chết, phần mộ ở cách đây không xa. - Tại sao lão đệ lại biết?
- Vãn bối được thấy ngôi mộ của người. Vạn Lương vẫn chưa tin hỏi:
- Việc này có thật?

Thiếu Bạch lặng lẽ rút thanh kim đao trong người ra: - Lão tiền bối nhận biết thanh đao này?

Vạn Lương cầm thanh đao xem kỹ nói:

- Đúng rồi, lão hủ chưa từng thấy thanh kim đao này, nhưng nghe nói Chính nghĩa lão nhân lúc xuất hiện giang hồ, thường có giắt một thanh kim đao, mặt trên khắc bốn chữ lớn "Chính nghĩa chi đao".

Rồi thông thả trao trả đao lại cho Thiếu Bạch. Thiếu Bạch nói:

- Vãn bối tình cờ vào được ngôi mộ của Chính nghĩa lão nhân, nhưng lại vô ý giết chết một mạng người! Người ấy tuy không phải vãn bối giết, nhưng cũng vì vãn bối mới kinh hãi mà chết.

Vạn Lương ngạc nhiên: - Lão đệ làm y hoảng hốt chết?

- Câu chuyện vừa qua khúc mắt và ly kỳ lắm. Văn bối chực nói rõ ngay ban nãy nhưng vì cái việc đại hán mặt sẹo kia, nên nãy giờ vẫn chưa có dịp kể lại.

- Xem ra tình thế hiện tại trên giang hồ thật phức tạp quá! - Văn bối cũng có cảm tưởng ấy...

Chàng bèn kể lại rành mạch câu chuyện tình cờ vào mộ huyết, cho tới lúc lấy thanh kim đao thoát ra.

Trước sự việc quá đổi ly kỳ, bọn Vạn Lương đều ngây người nghe.

Lúc lâu, Vạn Lương sẽ thở dài: - Nếu thế thì Chính nghĩa lão nhân quả chết thật rồi.

Thiếu Bạch còn cảm khái:

- Chỉ đáng tiếc là đại hán ấy vì văn bối làm kinh động mà tự tận. Thôi ôi! Nếu như y còn sống thì cái nội tình bên trong sẽ dễ hiểu biết mấy.

Vạn Lương nghĩ ngợi giây lâu nói:

- Tình thế hiện giờ quá phức tạp, chắc chắn không phải sức chỉ của mấy chúng ta có thể giải quyết được. Đi! Chúng ta phải đi mau, nếu như thỉnh được y xuất san tất sẽ hiểu được bí mật trong đó ngay tức khắc.

Cao Quang hỏi:

- Lão tiền bối, giờ ta phải đi tìm người nào? Vạn Lương lưỡng lự:

- Không phải lão hủ ra điều bí mật, nhưng trước khi chưa được y chấp thuận, lão hủ không tiện nói tách danh y...

Ngược mặt thở dài:

- Chỗ ẩn cư của y, trong võ lâm hiện giờ có lẽ chỉ có một mình lão hủ được biết, vạn nhất y không chịu tái xuất giang hồ, thì nói tên y ra sẽ gây nhiều rắc rối cho y.

Cao Quang nói:

- Tiền bối không nói tên người đó cũng được, nhưng ít ra cũng phải cho chúng tôi biết sơ là nhân vật như thế nào chứ?

Vạn Lương cười xòa: - Cái đó hẩn rồi...

Đằng hắng mấy tiếng, ông nói tiếp:

- Cơ Đồng, Hướng Ngao có Vương kiếm, Bá đao lừng lẫy giang hồ một thời, nhưng đó chỉ là nói riêng phương diện võ công. Còn nếu bàn về khối óc, tức văn tài, mưu trí thì suốt hơn trăm năm lại đây chưa có một người nào có thể sánh với y.

- Sao? Vạn lão tiền bối nói người đó không am hiểu võ công?

- Đâu có, nhưng bất quá võ công của y không đủ thành danh trong thiên hạ, nên khỏi cần bàn.

- Nếu như ta muốn phanh phui được những mưu đồ, những bí ẩn

trên giang hồ hiện tại, trước nhất phải có bản lĩnh võ công. Người đó lại võ công tầm thường thì ta cũng khỏi cần tìm y cho mất công.

Vạn Lương lạnh lùng:

- Lão đệ, lão hủ không có ý dạy bảo ai, nhưng lão đệ phải biết trên giang hồ có rất nhiều việc, mà cho dầu có võ công tuyệt thế, cũng không tài giải quyết được.

Cao Quang còn muốn cãi, Hoàng Vĩnh đã ngăn lại:

Vạn Lương kinh nghiệm dày dặn, thoáng thấy sắc diện Cao Quang đã biết ý nên cao giọng: - Lão đệ phải chăng chưa chịu phục?

- Nếu như lão tiền bối muốn tại hạ phải nói, tại hạ xin thành thật tỏ bày. Vạn Lương nghĩ bụng:

- Người này tánh cương trực, nóng nảy, nếu y không phục, dậm chân bỏ chuyển đi, thì thật phiền. Đường xa nhàn rồi, hay ta tranh luận với y cũng vui.

Nghĩ thế, ông chậm rãi nói:

- Lão đệ có cao kiến, xin nói cho nghe.

- Kể không có gì đáng gọi cao kiến cả, tại hạ nghĩ, hai đường văn, võ khác nhau xa. Chúng ta những người học võ nói ra toàn là đao qua kiếm lại, quyết việc thắng bại bằng võ công. Một kẻ nếu võ công non kém thì dù cho có một bụng kinh luân cũng khó dương danh vững vàng trên giang hồ. Cái ngu kiến ấy lão tiền bối nghĩ sao?

Vạn Lương cười ha hả: - Còn gì nữa?

- Chúng ta bốn ba vạn dặm, nay Nam mai Bắc, cũng vì muốn giúp mình chủ đại ca rửa sạch mối trâm oan. Nhưng đối phương thế mạnh người đông, nếu với sức mấy người chúng ta, thế tất là không chống nổi. Cho nên, tại hạ nghĩ ta phải giao kết với những cao thủ, những đồng đạo giang hồ, để chờ khi có lực lượng mạnh, chúng ta sẽ tìm tới Thiếu Lâm tự đối chất với bọn họ một phen, hầu phẳng ra kẻ nguyên hung.

Vạn Lương sẽ gạt đầu:

- Phải! Xin cho nghe tiếp.

- Như thế, tất phải cần người võ công cao cường chứ cái hạng học thức uyên thâm, phỏng có ích gì cho việc này?

Vạn Lương mỉm cười: - Lão đệ nói xong chưa?

- Chỉ cần lão tiền bối thuyết phục được tại hạ, thì ngày sau, tại hạ có gặp sẽ hết lòng nể trọng y.

- Chúng ta hành tẩu trên giang hồ, tất nhiên võ công là cần thiết, nhưng cũng có đôi lúc, tài trí còn trọng yếu hơn cả võ công. Không nói xa xôi, cứ việc chúng ta vừa mắt thấy tai nghe, thì không phải có võ công là giải quyết được.

Cao Quang hỏi: - Việc gì?

- Thì cái việc bí mật xoay quanh Chính nghĩa lão nhân, dầu cho Vương kiếm và Bá đao có tái xuất giang hồ cũng phải bó tay xin hàng.

Cao Quang đớ lưởi, hết đường đối đáp.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 27

Đôi bạn tri kỷ

Vạn Lương ngẫm nghĩ giây lâu nói:

- Thanh kim đao của vị Chính nghĩa lão nhân ấy để lại, vì sao gọi là Chính nghĩa chi đao? Thanh đao được luyện bằng thép ròng, mà cũng không thấy gì là sắc bén, như nếu luận riêng về võ công, có giữ lại thanh đao ấy cũng chẳng lợi ích. Tuy nhiên, lão hủ có cảm tưởng là bên trong hẳn còn có sự bí mật.

Cao Quang sẽ cau mày nói:

- Chẳng lẽ cứ đọc sách là có thể hiểu được sao? - Người chúng ta đang tìm gặp là một nhân vật học thức uyên thâm. Cứ riêng võ công, tuy không dám nói đến hai chữ cao cường nhưng quyết cũng chẳng dưới lão hủ.

Ngừng lại, lão đằng hắng tiếp lời:

- Nói về học thức, dường như sách vở trong thiên hạ, không có cuốn nào y chưa đọc qua, cho nên mỗi lần gặp y, lão hủ ngồi nghe y di-n thuyết không cũng mất hàng mấy ngày trời.

Hoàng Vĩnh hiếu kỳ xen vào nói:

- Người ấy nói chuyện gì với lão tiên bối? - Thôi thì đủ cả, lão hủ hỏi đến đâu, y trả lời tới đấy. Nào là bói toán, y đạo, địa lý, thiên văn, không một môn gì mà y không thấu hiểu.

Cao Quang như thể chưa tin, nghĩ bụng:

- Nếu đọc sách có lợi dường ấy, ai mà chả năng đọc. Là người thẳng tắn, nghĩ sao nói vậy nên chàng liền lên tiếng:

- Chúng ta gặp được người ấy, như thật có thể làm cho Cao mỗ chịu phục, mỗ nguyện sẽ vái lão tiên bối ba vái sát đất.

Vạn Lương mỉm cười nói:

- Khởi cần đánh cược, tiểu huynh đệ chắc chắn sẽ thua. Dọc đường, mấy người vừa đi vừa luận chuyện giang hồ, tối nghỉ ngày lại lên

đường. Suốt quãng lộ trình không gặp một trở ngại nào.

Hôm ấy, trời vừa đúng ngọ, bọn người Thiếu Bạch đã đến dưới chân một dãy núi cao ngất. Vạn Lương dừng bước thở phào một hơi nói:

- Đến rồi, chúng ta nghỉ mệt một lát rồi sẽ đi gặp y. Cao Quang ngược mắt nhìn ngọn núi cao chót vót hỏi:

- Vị tiên bói ấy ở mãi trên đỉnh núi à? Vạn Lương sẽ lắc đầu: - Không, y ẩn cư dưới chân núi.

- Vãn bói nghĩ, chúng ta khỏi cần nghỉ ngơi, vì đường chẳng còn xa, tại sao ta không đợi đến nhà lão tiên bói ấy hẵng nghỉ? Đứng bên, Hoàng Vĩnh hơi bức, xen vào:

- Cao hiền đệ, Vạn lão tiên bói là người già cả, dù có nói khác ý hiền đệ cũng phải lắng nghe, để tránh điều thất kính.

Suốt mấy ngày nay, được nghe Vạn Lương không ngớt lời ca tụng người ấy bản lĩnh cao cường, học thức uyên bác, Thiếu Bạch và Hoàng Vĩnh không khỏi sinh lòng kính nể. Cho nên sợ là Cao Quang ăn nói bừa bãi, làm mích lòng người, mới can dạn chàng trước.

Cao Quang cụt hứng, sẽ thở dài:

- Phải, đệ sẽ không bói nhiều nữa. Bốn người nghỉ hồi lâu, lại đứng dậy lên đường. Vạn Lương đi trước, bước theo một lối nhỏ ngoằn ngoèo như ruột dê. Qua một mỏm núi gồ ghề, trước mặt bốn người bỗng hiện ra một cái ao.

Hai con bạch nga đang thả tàu trong ao, vừa thấy bóng người lạ hốt nghênh cổ ré dài mấy tiếng rồi vỗ cánh bay vào bờ ao, hướng thẳng về căn nhà tranh trước mặt.

Vạn Lương dừng bước dõi mắt theo bóng hai con bạch nga, sẽ lẩm bẩm:

- Đôi vịt trắng này, cũng có đến hơn ba mươi năm rồi.

Đưa tay phủi qua lớp bụi trên người, lão mới cất bước đi về ngôi nhà. Thiếu Bạch cũng sẽ rũ lớp bụi trên áo, chạy theo sát Vạn Lương.

Căn nhà tranh nằm trơ vơ giữa chốn sơn dã, được những bụi cỏ gai cây dại cao ngút đầu người bọc kín chung quanh. Trông xa như một vòng rào kiên cố. Và nhìn cái cảnh hoang vu ấy, ai cũng nghĩ đó là nhà của người tiều phu hay bác nông gia chứ không có cái vẻ thanh cao của một vị cao nhân ẩn sĩ.

Đến gần ngôi nhà chỉ thấy hai cánh cửa đóng chặt, còn đôi bạch nga ban nãy không hiểu đã chạy đi đâu mất dạng. Vạn Lương khoát tay ra hiệu cho bọn Thiếu Bạch dừng lại, sẽ giọng bảo:

- Ba vị tạm ở đây đợi giây lát, để lão hủ vào gõ cửa. Không đợi câu trả lời, lão đã xăm xăm tiến tới trước nhà, đưa tay đập vào cánh cửa.

Thật lạ, bọn Thiếu Bạch nghe thấy lão gõ, lúc chậm, lúc nhanh, như theo một ám hiệu nhất định, chừng đủ vài chục tiếng, lão mới dừng tay.

Cao Quang đứng quan sát tình thế bốn bề giây lâu, lòng thắc mắc: - Có lý đâu đây lại là nơi ẩn dật của cao... Nghĩ chưa dứt, từ trong căn nhà hốt vọng ra một giọng nói thật trong trẻo: - Ai đấy? Vạn Lương giật nảy mình, như thể trong nhà lại có đàn bà. Giây lâu lão mới đánh tiếng: - Tại hạ Vạn Lương.

Giọng nói êm ái trong căn nhà lại đưa ra: - Vạn tiên sinh có điều chi chỉ giáo? Hoàng Vĩnh sửng sốt nghĩ bụng:

- Ai dè giữa nơi thâm sơn quạnh quẽ này lại có được giọng nói đàn bà thanh tao đến thế. Vạn Lương, người đã bao năm bôn tẩu giang hồ, cũng bị quyến rũ bởi cái giọng êm như tơ, đầy ma lực ấy. Lão ngậy người hồi lâu, mới chậm rãi nói:

- Tại hạ có chuyện muốn gặp Phạm huynh, dám mong cô nương thông báo hộ một tiếng. Chỉ nghe bên trong vắng ra tiếng thờ dài nảo ruột: - Đáng tiếc Vạn tiên sinh đến đã quá muộn, gia sư qua đời lâu lắm rồi.

Từng tiếng truyền ra như những nhát dao đâm mạnh vào lòng Vạn Lương, khiến cho lão bàng hoàng, ngơ ngẩn đứng thừ người như kẻ mất hồn.

Dường như đợi lâu không thấy tiếng đáp lại, giọng trong nhà lại vọng ra: - Nhà tranh thô lậu, chẳng dám giữ khách, mong Vạn tiên sinh thứ cho! Vạn Lương trầm ngâm nói: - Xin hỏi, cô nương vái làm môn hạ của Phạm huynh hồi nào vậy? Trong nhà im bật giây lâu mới có tiếng đáp: - Kể đã nhiều năm rồi, có điều Vạn lão tiên bối chắc chưa tin? Vạn Lương sẽ thờ dài:

- Không phải tại hạ đa nghi, nhưng vì tại hạ không hề được nghe Phạm huynh nói đến việc có thu đệ tử, cho nên mới hơi ngờ ngờ.

- Vẫn lão tiên bối chưa nghe gia sư nói đến chuyện thu đồ, nhưng chúng tôi thì vẫn được nghe người nhắc về lão tiên bối luôn. - Không ngờ Phạm huynh vẫn còn nhớ đến người bạn già này. Người trong nhà bỗng thờ dài như cảm khái:

- Nếu như không được gia sư cho biết về Vạn lão tiên bối, vẫn bối thật cũng chẳng dám nói nhiều thế.

Vạn Lương sẽ cau mày nghĩ bụng: - Khéo lắm, nói thì thật khách khí, mà cửa vẫn không chịu mở... Khi ấy, bọn Thiếu Bạch đứng cách đấy chỉ chừng sáu bảy thước, nên nghe hai người nói chuyện rất rõ ràng. Cao Quang chừng như sốt ruột, bàn với Thiếu Bạch:

- Hai cánh cửa gỗ ấy, xem cũng chẳng được chắc lắm, chỉ cần dùng

ít sức là có thể mở toang ngay.

Thiếu Bạch mỉm cười, can em: - Vạn lão tiên bối không chịu làm ngang thế, tất cũng phải có lý của người, còn chúng ta cứ yên lặng là hơn.

Vạn Lương sẽ đằng hắng, đánh tiếng: - Cô nương đã biết rõ tại hạ là bạn cố tri của lệnh sư, sao không mở cửa đón tiếp, và cũng để tại hạ vái trước vong linh người quá cố vài lạy.

Trong nhà im lặng giây lâu mới có tiếng vọng ra: - Thế thì xin thỉnh lão tiên bối!

Vạn Lương đưa tay khẽ đẩy, cánh cửa liền bật tung, ra là nó chỉ được khép hờ. Ngẩng đầu nhìn lên, ông thấy một thiếu nữ vận áo xanh đang ngồi quay mặt vào tường. Trên vách có treo bức truyền thần của Phạm Trung Minh, và bên trong lư hương trước thần vị người quá cố còn có một nén nhang đang cháy dở, tỏa khói thơm ngào ngạt khắp căn nhà.

Vạn Lương đưa mắt nhìn cái bóng mảnh mai của thiếu nữ áo xanh giây lâu nghĩ bụng: - Cứ xem phía sau, cũng đoán được là một giai nhân tuyệt sắc, huống là nhìn trước mặt, hẳn phải...

Nghĩ chưa dứt, giọng nói của thiếu nữ hốt thảng thót vang lên: - Vạn lão tiên bối đã thấy thần vị trên vách? - Tại hạ thấy rồi.

- Tốt lắm, vẫn bối xin đáp l- đây! Lời nói có ý giục Vạn Lương mau đi vái. Vạn Lương chợt dạ nghĩ bụng:

- Phạm huynh ta tinh thông y lý, đâu có thể chết một cách d- dằng. Hơn nữa, thiếu nữ này lạ lắm, hẳn phải có liên quan gì đến cái chết của Phạm huynh.

Lòng sanh ngờ, lão sẽ cất tiếng khấn: - Phạm huynh vong hồn có linh, nếu như có chết oan chết ức, hãy báo điềm cho đệ... Thanh y nữ thốt đánh tiếng: - Gia sư lo nghĩ quá độ mà mất, thật không dám làm phiền lão tiên bối quan hoài. Thì ra, thanh y nữ là người thông minh, vừa nghe Vạn Lương khấn vậy, đã biết lão có ý ngờ nên mới cất tiếng thanh minh.

Vạn Lương nhìn nhanh bức thần vị trên vách tiếp lời: - Phạm huynh ôi! Phạm huynh, không phải đệ đã nghi, chứ huynh tài cao trí rộng, lại rành nghề y đạo. Đừng nói huynh xưa nay vẫn mạnh, không thể mang bệnh, mà dù cho có bệnh, cũng tự chữa khỏi ngay, lẽ nào đến nỗi phải vội lìa đời?

Lão không tiện nói thẳng với thiếu nữ, chỉ phân trần cùng thần vị của Phạm Minh. Thanh y nữ lại sẽ thở dài:

- Gia sư thật lo nghĩ quá độ mà mất, lão tiên bối như nếu không tin vẫn bối đành xin chịu. Thấy đối phương đã nói ngay mặt, Vạn

Lương không thể thoái thác, bèn đành hắng mở lời: - Trước khi chưa rõ chân tướng, tại hạ cũng chưa dám quyết chắc. Thanh y nữ thờ dài, giọng rầu rĩ:

- Gia sư lúc lâm chung có dặn vấn bối, người nói, sau khi lão tiền bối đến đây, thế nào cũng sanh nghi với cái chết của gia sư.

Vạn Lương cao giọng: - Sanh nghi thật đấy, rồi sao? - Gia sư bảo cứ mặc cho lão tiền bối khảo nghiệm. Vạn Lương ra chiều dẫn đo:

- Lão hủ ta luận được việc sau như vậy, không có gì đáng lạ, chỉ ngại con bé này nói có thật hay không? Khó mà đoán biết được?

Nghĩ thế, lão đành đánh tiếng: - Trước hết, tại hạ muốn được đến nơi mai táng của Phạm huynh, để coi qua mộ phần. Thanh y nữ đáp nhanh:

- Phải lắm!

Tuy nói chuyện đã lâu mà nàng vẫn ngồi quay mặt vào tường, trước sau không hề ngoảnh nhìn Vạn Lương, ngay cả cái liếc mắt. Điều ấy càng khiến Vạn Lương thêm ngờ vực. Lão nói: - Dám phiền cô nương dẫn đường. - Vạn lão tiền bối còn có việc chi xin dặn bảo luôn thể, để sau khi xem qua mộ phần của gia sư, khỏi phải trở lại nữa!

Tuy nói lời đuổi khách, giọng điệu nàng vẫn êm dịu, hòa nhã. Vạn Lương nghe qua biến sắc lắc đầu quày quặt:

- Cái đó, lão hủ thật khó chịu ý cô nương. Thanh y nữ buồn bã thờ dài: - Ôi! Gia sư nói không sai, lão tiền bối đa nghi thật! - Cái chết của Phạm huynh là việc lớn, lão hủ quyết tra rõ chân tướng. Thanh y nữ lẳng lặng cao giọng: - Muội muội, hãy dẫn Vạn lão tiền bối đi xem qua mộ phần của gia sư. Dứt lời, hốt thấy bức rèm mé tây sẽ rung động, một thiếu nữ vận áo xanh thông thả bước ra. Vạn Lương thoáng thấy, bất giác giật mình sửng sốt.

Thì ra thiếu nữ này, từ cách ăn vận cho đến vóc dáng đều giống thiếu nữ ngồi diện bích như đúc. Nàng, đôi mày li-u đẹn dài, khóe mắt long lanh như làn sóng gợn, môi đào mũi cao, dung nhan mỹ lệ, tựa như người trong tranh.

Chỉ thấy nàng nhẹ gót sen đến bên thanh y nữ ngồi diện bích, thì thào to nhỏ mấy câu rồi quay người bỏ ra ngoài.

Vạn Lương lầy lăm lạp, nghĩ bụng: - Con bé này nếu là người dẫn ta đi viếng mộ Phạm huynh, tại sao có miệng mà chẳng gọi dùm một tiếng?

Lòng đang kinh nghi, hốt nghe thanh y nữ ngồi diện bích nói: - Đứa em của tiện nữ vốn không thích nói nhiều, xin lão tiền bối cứ đi theo nó, đừng nên thắc mắc hỏi gì là hơn.

- Nếu như ở trước mộ, lão hủ phát giác có sự vật khả nghi, muốn hỏi linh muội vài câu cũng không được sao?

Thanh y nữ trầm ngâm giây lâu nói: - Tốt nhất là lão tiên bối đừng nói gì với nó, khi thấy có việc khả nghi tiên bối đừng nên để bụng!

- Sao có chuyện lạ như vậy? Nhưng thiếu nữ ấy đã đi khỏi căn nhà khá xa nên lão đành phải cất bước chạy theo.

Bấy giờ, bọn Thiếu Bạch đứng ở mãi ngoài, mắt thấy một thiếu nữ áo xanh dung nhan di-m lệ đang rào bước ra khỏi nhà, mà không thấy bóng Vạn Lương đều lấy làm lạ. Những chực rủ nhau vào xem thì đã thấy lão tắt tả chạy ra.

Thiếu Bạch lo ngại vội hỏi: - Lão tiên bối, chạy đi đâu mà gấp thế, nói cho vãn bối biết vị cô nương ấy là ai? Vạn Lương sẽ giọng đáp nhanh: - Bọn họ là đệ tử người bạn già của ta, giờ này, lão hủ phải viếng mộ y một chuyến. Thiếu Bạch à một tiếng, hốt trở nên lưỡng lự: - Bọn vãn bối đợi ở nơi đây, hay đi cùng với lão tiên bối? -

Chúng ta thử cùng đi coi...

Ngừng lại như sự nhớ ra điều gì, lão dặn: - Có điều vị cô nương ấy vốn không thích nói nhiều, nên tốt hơn chớ vị đừng hỏi gì y thị. Dứt lời lão cất bước đi trước. Bọn Thiếu Bạch nối gót theo sau. Thanh y thiếu nữ dẫn đầu đi được chừng bốn năm dặm đường, tiến vào một sơn cốc u tĩnh.

Nói cho đúng, đây chỉ là một cái tử cốc, vì trước mặt là một dãy núi cao chót vót, hai bên đều là vách núi cao ngất, trơn bóng như mỡ. Vạn Lương đảo mắt nhìn quanh quất, nhưng không thấy ngôi mộ nào cả, lòng kinh nghi nghĩ bụng: - Con a đầu này gạt bọn ta đến đây, hẳn là có âm mưu gì chắc? Đang suy nghĩ, hốt thấy thanh y nữ ấy đi thẳng về một tảng đá thật lớn dưới chân ngọn cao phong. Vạn Lương tuy rất ngờ vực, muốn hỏi cho rõ lẽ nhưng nhớ lại đã trót căn dặn bọn Thiếu Bạch không nên nói chuyện với nàng, bây giờ nếu mình lại đi hỏi trước tiên tất sẽ làm trò cười cho bọn họ. Vì vậy, lão đành lẳng lặng theo sát thanh y nữ và lão định bụng, nếu đối phương có hành động khác lạ, sẽ lập tức xuất thủ chế ngự ngay.

Chỉ thấy thanh y nữ đi tới trước tảng đá ấy, hốt chuyển hướng rẽ ra phía sau. Vạn Lương theo đến thấy trước mặt mờ mờ hiện ra một thạch động ăn sâu vào vách đá, bên trong thấp thoáng có một bàn tay ngọc đang vẩy vẩy.

Lão dẫn đo suy nghĩ: - Không vào hồ huyết sao bắt được cộp con. Dù cho có bề nào, ta cũng quyết liều một phen. Tiến vào gian thạch động chừng bằng hai căn phòng, được quét dọn thật sạch sẽ. Lúc ấy thanh y nữ sớm đã quỳ sụp trước một cỗ quan tài. Và trên mỗi má

đào, long lanh chảy dài hai giòng lệ. Nàng đã lặng lẽ khóc thầm. Vạn Lương nhắc thấy cỗ quan tài, cũng bàng hoàng, xót dạ. Lão chạy nhanh đến bên quan tài ấy, ôm đầu òa khóc như một đứa bé. Hồi lâu, lão mới thôi khóc, lẩm bẩm nói: - Phạm huynh! Phạm huynh tài trí tuyệt vời, lại rời khỏi cõi đời một cách lặng lẽ thế ấy còn gì là bi thảm xót xa hơn. Đệ không được thấy mặt huynh lúc sanh tiền, chẳng lẽ không thể nhìn qua di dung của huynh khi khuất bóng nữa sao?

Nói một mình, nhưng rõ ràng lão có ý cốt để cho thanh y nữ ấy nghe được. Vì tuy đã thấy quan tài đá, lão vẫn còn hoài người, muốn được mở ra xem lại.

Chỉ thấy thanh y nữ thốt đưa tay lau nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn Vạn Lương, ánh mắt chớp nhanh những tia sáng lạ kỳ, muốn nói lại thôi. Giây lâu nàng lùi lại hai bước thật chậm. Vạn Lương nhanh như chớp thò hai tay nắm lấy nắp quan tài, giở mạnh lên.

Liền đó, sau một tiếng "cạch" khô khan, cái nắp quan tài bằng đá đã bị nhấc bổng lên. Và một luồng khói trắng từ trong quan tài ngùn ngụt bốc ra, thoang thoảng một mùi hương nhàn nhạt.

Vạn Lương đưa mắt nhìn lại, thấy thanh y nữ đã quì sụp dưới quan tài, hai tay ôm lấy mặt, bờ vai rung lên từng hồi. Hiển nhiên nàng đang khóc, có điều chỉ sụt sùi tủi hận mà không bật thành tiếng.

Màu khói trắng nhạt dần. Trong quan tài hiện ra một trung niên gầy, mình vận trường bào màu lam, yên lành nằm ngược mặt nhìn.

Vạn Lương coi kỹ, nhận thấy người bạn già ấy có khi gầy một tí, còn vẫn giống y cái lần gặp mặt cách đây đã mấy mươi năm. Không những thi thể chưa rữa, mà ngay mặt mũi, diện mạo vẫn còn tươi tỉnh, trẻ trung như lúc sống.

Là người đã nhiều năm bốn tẩu giang hồ, lão hiểu có lẽ nhờ đám khói trắng kia mà cái thi thể trong quan tài mới không bị rữa nát theo thời gian. Nên chỉ vừa thấy màn khói ấy tản mát dần, lão đâm hoảng, chực buông nắp quan tài xuống, hốt liếc thấy dưới đầu nằm của trung niên mờ mờ có một mảnh giấy trắng.

Vạn Lương giật mình như sực nhớ ra: - Phạm huynh là người tài trí, hẳn đây phải là một sự sắp đặt sẵn, vì hai thiếu nữ ấy lúc đặt thi thể vẫn chưa nhìn thấy mà vô tình ta làm rung nắp quan tài, góc giấy mới tuột ra. Vậy thì biết đâu trong mảnh giấy này, Phạm huynh lại không thể nói về nguyên nhân cái chết của mình, chưa chừng còn chỉ rõ hung phạm là ai nữa?

Nghĩ thế, lão thò tay chụp nhanh mảnh giấy, cất kín vào người, rồi mới từ từ đóng nắp quan lại. Thanh y nữ vẫn ôm đầu quì trước quan

tài, nhưng bọn Thiếu Bạch thì nhìn thấy rõ Vạn Lương chụp được mảnh giấy ấy rồi không kịp xem thử bên trong nói gì, đã lùi thật nhanh lại phía sau. Và lão dùng thuật truyền âm, nói ngấm với bọn Thiếu Bạch:

- Ba vị hãy canh chừng vị cô nương. Rồi lão chạy nhanh ra ngoài. Thiếu Bạch hiểu ý, sẽ kéo áo hai em. Ba người đứng thành hình bán nguyệt âm thầm vây lấy thanh y thiếu nữ.

Vạn Lương lùi khỏi gian thạch động mới đem tấm giấy ra xem. Đây là một phong thư niêm kín. — miệng phong bì trắng tinh, chứng tỏ chưa có người mở. Ngoài bì thư vốn vẹn có năm chữ "Gửi riêng Vạn Lương huynh".

Thấy vậy lão đâm chột dạ: - Thì ra, Phạm huynh trước khi mất đã đoán biết sau này qua đời rồi thể nào ta cũng tìm đến và lại còn phải mở nắp quan tài nên mới để lại bức thư này.

Lão liền xé xem, thấy thư ghi bằng nét chữ đã nhạt màu: - Thư này đến tay huynh thì đệ đã mất được vài năm rồi. Huynh ngàn dặm tới đây chịu tang đệ đúng vào lúc mà sát kiếp giang hồ bắt đầu...

Đọc được hai dòng, Vạn Lương rất kinh dị, luôn chặt lưỡi: - Phạm huynh qua đời đã lâu, mà lại đoán chuyện xảy ra không sai mấy may. Lặng cảm khái, ông coi tiếp:

- Hàn xá vẫn vậy, cảnh vật vẫn vậy, hắn là đối với cái chết đột ngột của đệ huynh phải hoài nghi lắm, nhưng...

Vạn Lương cảm thấy hơi ngượng: - Thể chất của đệ vốn chỉ có hạn, không thể luyện được võ công thượng thừa nên đệ mới chuyển sang cái học về Ngũ hành, bói toán và cũng nhờ ở tầm học thức uyên bác ấy, đệ hiểu là bề học mệnh mông, khó có thể mà mở rộng hơn. Cho nên đệ đã tự đóng cửa, tự tuyệt cùng bè bạn tới thăm hầu mong cầu tiến. Nhưng bất ngờ, lúc đệ đang đi dần về cõi hóa cảnh bỗng cảm thấy lòng phập phồng như có diêm lạ.

Lão như thế đã hiểu: - Ra là Phạm huynh vì đọc sách quá mà chết. Xem lần xuống dưới:

- Đang khi hoang mang ấy, hốt có một nông gia đến cho đệ hai đứa bé, chúng là chị em sinh đôi, đều thông minh lạ thường, nên đệ đã nhận y bát đệ tử. Có điều trời xanh ghen phận má hồng, nên thật tiếc là chúng cái gì cũng toàn vẹn, nhưng lại là thiên sinh tàn khuyết. Chị mù em câm.

Vạn Lương hốt tỉnh ngộ: - Thì ra thế, thiếu nữ ngồi diện bích trong nhà tranh ấy, hắn phải là người chị vì cùng ta nói chuyện rất lâu, trước sau nàng vẫn không chịu ngoảnh mặt lại, còn thiếu nữ dẫn đường này tất là người em rồi.

Nghĩ vậy, lão tiếc rã ra mặt: - Thật đáng tiếc, tuy ta chưa được thấy dung nhan nàng mù, nhưng cứ với vóc dáng và giọng nói êm ái thế đấy thì phải là một trang giai nhân tuyệt thế. Cùng về sắc của người em, cũng đáng là một trang quốc sắc, không nhường gì chị, chỉ tiếc đôi môi anh đào ấy lại không thể buông ra tiếng ngọc mà thôi.

Than tiếc mãi, lão mới đọc tiếp trang giấy: - Từ khi thu dưỡng hai con bé, hôm sớm quanh quần bên chúng, đệ cảm thấy vào những tháng ngày cuối của đời mình cũng được khuây khỏa rất nhiều.

Đúng như dự đoán của đệ, tài trí của chúng nó thật hơn người, đưa chị tuy mù nhưng bù lại sách vở nghe đâu thuộc đấy, còn con em có bị câm, nhưng được cái nó học một hiểu mười, sáng dạ lắm.

Hai chị em nó ngày ngày quấn quýt bên nhau trò chuyện khiến đệ cũng thấy vui lây, bèn đem sở học suốt mười năm còn lại truyền dạy cho chúng. Có điều đáng tiếc đệ chưa tròn nguyện

ước thì bất thần căn bệnh chuyển kịch liệt, biết là khó lòng qua khỏi nên đệ mới thảo bức thư này để lại cho huynh trưởng tận.

Đến đây có lẽ vì hết chống chọi nổi với tử thần cho nên nét chữ thốt trở nên rối loạn, không còn nhìn ra Trọng Minh viết tiếp những gì.

Tuy thế Vạn Lương cũng đã hiểu rõ nội tình. Lão gấp thư lại, niềm phong cẩn thận rồi cất kỹ trong mình. Bởi di thư của bạn cố tri vốn đã quý, hà huống lão còn biết rõ người bạn mình là người tài trí tuyệt vời thì những dòng nguệch ngoạc này hẳn là còn có dụng tâm mà hiện lão chưa thể đoán ra, phải đợi sau này tìm hỏi những bậc kỳ nhân mới có thể hiểu thấu đáo nội tình.

Định bụng vậy, lão thông thả đi về gian thạch động. Lúc ấy thanh y thiếu nữ vẫn quỳ sụp trước quan tài khóc nức nở. Vạn Lương áy náy sẽ thở dài đánh tiếng: - Hài tử, đừng khóc nữa. Lão thấy đối với Phạm Trọng Minh tình như anh em ruột, mà hai chị em thiếu nữ áo xanh là nghĩa nữ của Trọng Minh nên mới đổi giọng thân mật.

Thanh y thiếu nữ từ từ ngước mặt lên, nhìn Vạn Lương qua màn lệ giây lâu, rồi vụt chạy ra ngoài. Cao Quang sẽ hỏi: - Lão tiên bối, chúng ta ở lại đây hay là đi theo ả? Vạn Lương đáp nhanh:

- Đi tìm chứ!

Nói xong lão dậm chân phóng đi. Bốn người theo sát thanh y nữ, chạy trở về căn nhà tranh. Riêng Cao Quang lòng đầy thắc mắc, mấy lần toan mở miệng hỏi thiếu nữ cho ra lẽ, nhưng chợt nhớ đến lời cảnh cáo của Vạn Lương nên lại thôi.

Gần đến căn nhà, thiếu nữ áo xanh vẫy gọi mấy người theo sau, chạy tọt luôn vào bên trong. Vạn Lương dừng bước, sẽ giọng bảo bọn Thiếu Bạch: - Xin chừa vị ở ngoài chờ giây lát, lão hủ có đôi việc

muốn bàn với chị em họ. Cao Quang nói:

- Cứ ý tại hạ, khỏi cần bàn gì nữa, quý hữu đã mất, chúng ta coi như hồng rồi, thì còn gì đáng nói với hai con nhãi ấy chứ?

Vạn Lương sa sầm nét mặt: - Y tuy đã qua đời từ mấy năm nay, nhưng trong bức di thư, y có bảo trên chốn giang hồ sẽ có biến động lớn lao, và nhất là còn tiên liệu đúng việc ta sẽ đến đây.

Hoàng Vĩnh sợ xảy ra to chuyện nên vội can: - Phạm lão tiên bói mấy năm về trước đã tiên đoán được giang hồ sẽ có biến động, thì tất cũng lo liệu sẵn?

Vạn Lương thở dài, mắt đăm đăm nhìn Thiếu Bạch: - Hai chị em họ có chịu rút đao tương trợ hay không, còn phải đợi xem sổ vận của lão đệ. Thiếu Bạch ngạc nhiên, bụng bảo dạ:

- Chẳng lẽ hai thiếu nữ trẻ tuổi ấy lại có thể giúp Thiếu Bạch ta tra xét ra việc phụ mẫu bị hàm oan?

Tuy còn nghi hoặc nhưng miệng vẫn cung kính nói: - Xin nhờ lão tiên bói định liệu cả cho. - Lão hủ tất nhiên sẽ dốc sức khuyên cậy chị em họ xuất sơn tương trợ lão đệ... Ngẩng nhìn mặt trời giây lâu, lão thở dài:

- Vạn mỗi suốt một đời trừ có hơi phạm nhiều sát nghiệp, vẫn tự tin mọi hành vi của mình không gì là chẳng hợp đạo trời, thuận lòng người. Chỉ mong sao chị em họ chịu mang sở học chân truyền của cổ hữu ra cứu vãn trường hoạt kiếp võ lâm này.

Xoay mình, lão thung thảng đi về phía căn nhà tranh. Thiếu Bạch lặng lẽ nhìn theo bóng lão, dáng đi thật nghiêm trọng lạ thường. Hiển nhiên lão rất quan tâm đến việc có khuyên được chị em thiếu nữ chịu xuất sơn hay không?

Cánh cửa căn nhà chỉ khép hờ. Vạn Lương nhẹ tay đẩy cửa bỗng nghe có một giọng rất êm ái đưa ra:

- Xá muội đã cho tiểu nữ biết, lão tiên bói là người rất thủ tín. Vạn Lương nhìn vào, thấy thiếu nữ mù vẫn ngồi diện bích, còn nàng câm thì đứng bên cạnh chị, khuôn mặt phấn vẫn nhòa lệ chưa khô.

Lão ấy náy, vòng tay nói: - Lão hủ đã nhìn thấy bức di thư của Phạm huynh, mới biết vừa rồi nghi lầm nhị vị cô nương, thật lòng áy náy lắm.

Thanh nữ ngồi diện bích đỡ lời: - Không sao cả, lão tiên bói và ân sư là bạn cố tri thì đó cũng là việc khó tránh. - Trong di thư, Phạm huynh có cho biết nhị vị cô nương đã hoàn toàn lãnh ngộ sở học của người.

- Tiên sư tài trí siêu việt, còn chị em tiểu nữ xấu xí ngu muội, nên tuy có được tiên sư ra công dạy dỗ suốt bao năm trường nhưng cái sở

học cũng khó bì trong muôn một.

- Nhị vị cô nương khỏi cần khách khí, Phạm huynh trong bức di thư đã nói cho lão hủ biết rõ...

Ngừng giây lâu, Vạn Lương tiếp: - Trên giang hồ, mai này sắp xảy ra trường sát kiếp, nhị vị cô nương đã được tuyệt kỹ chân truyền của Phạm huynh, có lẽ đâu cứ ở mãi nơi này mà mai một tài hoa. Sao bằng xuất sơn theo lão hủ, dựng lên sự nghiệp lẫy lừng, cũng là khỏi phụ cái công nuôi dạy của người quá cố.

Căn nhà tranh trở nên lặng ngắt. Giây lâu mới nghe có tiếng thiếu nữ ngồi diện bích thở thê: - Lão tiên bối quá khen ngu tử muội...

Và rồi thở dài, tiếp lời: - Vạn lão tiên bối là bạn thân thiết của tiên sư, hẳn trong di thư tiên sư phải nói rõ chuyện chị mù em câm, thiên sinh tàn khuyết.

Vạn Lương vội đỡ lời: - Cái đó, vong hữu của lão hủ trong di thư quả có nói qua, nhưng đồng thời Phạm huynh cũng đã hết sức ca ngợi nhị vị tài hoa siêu tuyệt, trí tuệ còn có phần mẫn huệ hơn thầy là khác.

- Chẳng qua là tiên sư quá khen, chứ chị em tiểu nữ tuy được tiên sư đón nhận, nuôi nấng và dốc truyền hết sở học như là con đẻ nhưng vốn đầu óc ngu tối, lại thiên sinh tàn khuyết, thật khó dám nhận lấy cái trọng trách cứu thế... đành xin phụ niềm kỳ vọng của tiên bối.

Thấy thiếu nữ có vẻ cương quyết, Vạn Lương đâm ra bối rối: - Thế thì nhị vị cô nương muốn ở lại chốn này mãi sao?

Xem qua cách bày biện sơ sài trong nhà, lão đoán hai nàng như chưa có toan tính ở lại lâu dài.

Diện bích thiếu nữ nói: - Lão tiên bối và tiên sư là chỗ chí giao, tiểu nữ cũng không dám giấu, chị em tiểu nữ quyết định là dăm ba hôm nữa sẽ dời đến ở trong gian thạch thất, nguyện làm bầu bạn với di thể của ân sư cho tới trọn đời.

- Phạm huynh đã đem sở học một đời truyền dạy cho nhị vị, nay nhị vị muốn được hôm sớm chăm lo nhang đèn cho người thì thật là việc chí hiếu. Nhưng thế không khỏi mai một tài năng của nhị vị cô nương, cô phụ cái tâm nguyện dạy dỗ bao năm của Phạm huynh?

Diện bích thiếu nữ thốt quay mặt lại, hỏi rằng: - Chị mù, em câm, một đôi thiên sinh tàn khuyết yếu đuối thế này, thử hỏi, dù cho có được toàn bộ chân truyền, phỏng có làm được những gì cho võ lâm? Vạn Lương đưa mắt nhìn kỹ, thấy thiếu nữ dung nhan mỹ lệ, có phần lán cả cô em. Nếu không sớm biết đôi mắt nàng mù, thì không ai có thể ngờ được, một vị cô nương di-m kiêu ấy lại phải sống với màn

đen dày đặc từ tấm bé.

Lão cảm khái, sẽ thở dài: - Việc ấy, Phạm huynh trong bức di thư đã nói thật rõ ràng. Thiếu nữ mấp máy đôi môi, để lộ hai hàm răng trắng và thật đều: - Thôi được rồi, lão tiên bối đã biết rõ, thì cũng khỏi cần bắt chị em mù câm này phải chen chân vào chốn giang hồ nữa.

- Phạm huynh tuy có nói nhị vị thân bị tàn khuyết, nhưng cũng mong nhị vị sớm có dịp phát huy sở học.

Thiếu nữ mù giơ tay vuốt lại mái tóc xỏa ra trước trán giọng chậm rãi: - Bây giờ lão tiên bối có nói cách nào, chị em tiểu nữ cũng không thể đem tấm thân tàn khuyết xuất hiện giang hồ.

- Cô nương đừng có bi quan, lão hủ tin rằng thiên hạ bao la, sớm muộn gì chắc cũng tìm được một vị danh y tột chứng của cô nương và lệnh muội.

- Lão tiên bối có hảo ý, chị em tiểu nữ xin tâm lãnh... Ngừng một giây, thiếu nữ mù thốt nhiên đổi giọng lạnh lùng: - Lão tiên bối, nếu như không còn việc gì khác, thì nên đi sớm đi. Vạn Lương không ngờ nàng lại buông lời đuổi khách, lão ngăn người: - Nhị vị cô nương có biết trong bức di thư, Phạm huynh đã nói gì không? - Không.

Vạn Lương định bụng: - Hai con bé này vì buồn đau tàn khuyết nhất định không dấn thân giang hồ, hẳn là ta phải tìm cách gạt chúng mới xong.

Nên ông nghiêm giọng nói: - Nếu người bạn quá cố của lão hủ để di thư bảo nhị vị cô nương phải xuất sơn vệ đạo thì sao?

Thiếu nữ mù sững sốt: - Nếu thật vậy, tiên sư trước kia phải nói cho chúng tôi biết. - Thế Phạm huynh đã bảo qua với nhị vị chưa?

- Chưa!

- Nếu trong di thư để cho lão hủ, Phạm huynh có muốn nhị vị cô nương xuất sơn, có thể coi đó là di mệnh của lệnh sư.

Thiếu nữ mù lưỡng lự: - Thật như thế, tất nhiên là di mệnh của tiên sư, nhưng có điều tiểu nữ không tin có chuyện ấy.

Vạn Lương nhớ lại, trong bức di thư quả nhiên không có việc Trọng Minh chỉ định chị em họ xuất sơn. Lão định tán láo nhưng lại kịp nghĩ uy vọng là một vị trưởng bối, mà đi gạt gẫm hai thiếu nữ mù câm, nếu bị lộ tẩy, tất không còn mặt mũi nào, còn nếu chị em họ có tin thật, thì lương tâm cũng bị cắn rứt suốt đời.

Nghĩ mãi, lão đành thở dài: - Lệnh sư trong di thư tuy chưa nói thẳng ra, muốn nhị vị nối theo di thư của người xuất sơn hành đạo, nhưng

dòng chữ lúc tục lúc đoạn, nét ngập ngừng đúng là cũng có ý ấy, người không chịu nói rõ, chắc còn có dụng tâm.

- Lão tiền bối có thể cho chị em tiện nữ được xem qua bức di thư không? Vạn Lương đáp nhanh:

- Được chứ...

Rút bức thư ra, bụng rất lạ: - Nàng mù cả hai mắt, không hiểu sẽ xem bằng cách nào? Thiếu nữ mù cầm lấy bức thư trao lại cho cô em và bảo: - Hiền muội coi rồi nói lại cho ta.

Nàng cảm lạnh lạnh đờ lẩy, mắt dán vào trang giấy, tay phải thò ra đặt lên lòng bàn tay người chị vẽ nhí ngoáy.

Cách truyền thoại ấy, thật thể gian chưa thấy, khiến Vạn Lương ngồi há hốc nhìn. Nàng cảm động tác rất nhanh, loáng một cái đã thuật cho chị biết lời trong thư không sót một chữ.

Thiếu nữ bỗng thở dài giọng thật buồn: - Ân sư có tứ mệnh, chị em ta không thể không tuân. Vạn Lương ngạc nhiên quá đổi:

- Sao, nhị vị cô nương đã chịu xuất sơn? Thiếu nữ sẽ gạt đầu:

- Gia sư để thư cho tiền bối có nói rõ, nếu như lão tiền bối thỉnh cầu chúng tiểu nữ xuất sơn... Vạn Lương hỏi vội:

- Thì sao?

- Chị em tiểu nữ không được từ chối.

- Thế sao lão hủ chẳng nhìn thấy câu ấy. - Tiên sư dùng ẩn ngữ viết, lão tiền bối không hiểu ý nghĩa, tất là không nhìn ra. - Đúng rồi, nhưng còn đoạn cuối, chỗ nét chữ nguệch ngoạc khó coi nói gì? Thiếu nữ mù trầm ngâm:

- Đoạn ấy gia sư nói về một việc khác, lão tiền bối tạm giữ lại bức thư này, mai sau sẽ có việc dùng.

Vạn Lương nhận lấy lá thư nói: - Cái thuở lệnh sư còn tại thế, mọi hành vi của người lão hủ lão gia thể nào lường tưởng được. Dè đâu thầy nào trò nấy, nhị vị cô nương lại học được cả cái chứng úp mở đấy.

Nàng mù lặng thinh, giây lâu mới sẽ thở dài: - Lão tiền bối hẳn thương lượng với đồng bạn, để cho chị em tiểu nữ ba hôm thu xếp mọi việc, sau đó xin lão tiền bối đến đây đón chúng tôi cùng lên đường.

- Phải lắm, chúng tôi xin hứa ba hôm sau lão hủ sẽ quay lại. Nói xong lão chuyển mình đi ra. Bọn Thiếu Bạch chờ lâu nóng ruột, mắt thấy Vạn Lương bước ra lật đặt chạy cả lại hỏi dồn: - Lão tiền bối đã nói chuyện với lưỡng vị cô nương xong rồi?

- Xong cả rồi, có điều phải đợi chị em họ thu xếp ít việc riêng, ba hôm nữa chúng ta sẽ quay lại đón họ đi.

Thiếu Bạch nói: - Chúng ta cũng lợi dụng thời gian này để đề thảo các ứng phó cho việc tới. Vạn Lương tỏ vẻ do dự: - Lão hủ có một chuyện muốn nói rõ với tam vị.

- Chuyện gì thế?

- Phải khó khăn lắm mới mời được hai chị em họ xuất sơn, vậy chúng ta phải răm rắp nghe kể họ mới phát huy được hết sở học.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 28

Một mù một câm

Cao Quang làm tỉnh nhưng bụng lại nghĩ:

- Hai ả đó quanh năm chỉ ở xó núi này, khờ khờ khạo khạo, làm sao có thể xử lý việc giang hồ. Bảo bọn này cúi đầu nghe lệnh chẳng khác là trò cười.

Bốn người rời khỏi căn nhà tranh, đi tới một tiểu trấn, tìm tửu quán ăn uống qua loa rồi do Vạn Lương dẫn đầu den một cánh rừng. Tiến vào trong lão nói:

- Tam vị xem chỗ này thế nào? Thiếu Bạch ngạc nhiên: - Thế nào là...

- Chúng ta đêm nay ngủ ở đây được chứ? Cao Quang nôn nóng:

- Sao lạ vậy, trong tiểu trấn hiện có khách điểm không ở, lại ra làm gì cái chốn hoang lương này.

Vạn Lương hốt vút mình lên một cây đại thụ, gọi xuống: - Tả lão đệ hãy lên đây xem!

Thiếu Bạch phóng mình chụp lấy một cành cây rồi vút một cái, đu thẳng lên trên ngọn, miệng hỏi: - Xem cái gì?

Vạn Lương đưa tay chỉ về hướng chính đông, bảo chàng: - Lão đệ coi kia là đâu?

Thiếu Bạch ngưng thần nhìn thấy xa xa ven những rạch suối lượn ngoằn ngoèo là một căn nhà tranh lạng vẳng bên đấp: - Phải chỗ ở của nhị vị cô nương ấy?

- Đúng thế, chúng ta ở đây là để bí mật bảo vệ chị em họ. Vạn Lương sẽ thở dài tiếp:

- Chúng ta tới đây có lẽ vô tình đã tiếp tay cho cường địch đến tìm chị em họ.

Thiếu Bạch im lặng, nhưng trong lòng chàng không khỏi lo lắng cho Vạn Lương đã đa nghi thái quá.

Có điều chàng lăm, vì ngay khi ấy hốt thấy một bóng người phóng thẳng về phía căn nhà tranh, và lúc tới gần, kẻ lạ nhanh nhẹn núp vào sau một gốc cây. Bấy giờ, ánh thái dương từ phương tây rọi lại soi rõ mọi vật. Chỉ thấy người lạ sau hồi lâu quan sát, lại quay mình chạy trở về lối cũ.

Vạn Lương hơi lo lắng: - Lão đệ có thấy gì chẳng?

- Thấy.

Miệng đáp, Thiếu Bạch trầm nghĩ: - Gừng già quả thật cay hơn gừng non. Vạn Lương thở dài:

- Rời khỏi căn nhà tranh lão hủ đã có linh cảm bị người theo dõi nhưng kẻ này võ công cao cường, không hề để lộ dấu vết nên lão hủ để ý xem xét mãi vẫn chưa bắt gặp.

- Thế sao vẫn bối không được biết mảy may?

- Đó nhờ vào ở mấy chục năm kinh nghiệm giang hồ, lão hủ có được một giác quan đặc biệt mà người thường không có.

- Vậy sao lão tiên bối lại còn biết mục đích kẻ ấy nhắm về chị em thiếu nữ?

- Rất đơn giản, kẻ đó đợi chúng ta rời khỏi nhà chị em họ là y theo dõi ngay xem ta có đi hẩn chưa mới quay trở về thực hiện ý định. Vì vậy khi vừa ra khỏi trấn, lão hủ cố ý đi lòng vòng, quả nhiên đã phát giác được y.

Thiếu Bạch gật đầu:

- Thế lão tiên bối có biết dụng tâm của y dòm trộm nhà nhị vị cô nương đó không?

- Cái đó thật khó nói, chị em họ tuy thiên sinh tàn khuyết, nhưng cứ xem dáng dấp thì quả là trang tuyệt sắc. Nếu không biết rõ, chẳng ai dám nghĩ chị em họ một mù một câm. Có thể vì tham mỹ sắc cũng có thể những tay giang hồ cao thủ dò biết được họ là y bát truyền nhân của Phạm Trọng Minh mà tìm đến đây với một mưu đồ.

... (thiếu 1 trang) Cao Quang chợt dạ: - Đại ca thấy gì?

- Có kẻ ngầm mưu hại hai thiếu nữ. Cao Quang gãi đầu, gãi tai:

- Đại ca, đệ thấy bụng uất ức, không nói không hả. - Nếu thế tam đệ sao không nói sớm!

- Tiểu đệ không tin rằng hai chị em mù thật có được khả năng giúp đại ca khám phá được việc lệnh phụ hàm oan và cứu vãn kiếp nạn cho võ lâm giang hồ.

- Việc này trước khi được minh xác, huynh cũng không dám nói chắc.

Thì ra, Thiếu Bạch cũng chưa tin hẳn những lời Vạn Lương khoa trương về hai thiếu nữ, nhưng lão là người lịch lãm giang hồ nên chàng rất bội phục.

Cao Quang sẽ đăng hăng:

- Đại ca đã có được thanh Kim đao của Chính nghĩa lão nhân để lại, tại sao không đường đường chính chính ước hội với võ lâm đồng đạo, để cùng phanh phui những âm mưu đang gây hại giang hồ, mà lại phải bôn ba tìm hai cái ả, một mù một câm, không khác đi hỏi đường người lòa?

Thiếu Bạch yên lặng, hồi lâu nhỏ nhẹ khuyên Cao Quang:

- Vạn lão tiên bối là người từng trải, hơn chúng ta về mọi mặt, hiền đệ đừng nên có thái độ chống đối với người.

Cao Quang trước giờ vẫn kính nể Thiếu Bạch nên lẳng lặng cúi đầu:

- Đại ca nói phải, tiểu đệ từ nay không dám thế nữa.

Hốt có giọng Vạn Lương từ trên cây truyền xuống: - Chư vị mau lên đây!

Cái giọng thật gấp, rõ ràng là có việc lạ.

Ba người không ai bảo ai, đều vút mình lên ngọn cây. Vạn Lương trở tay về phía mái nhà tranh trước mặt nói: - Chư vị hãy xem cho kỹ.

Ba người ngưng thần nhìn, thấy có ba nông nhân vác cuốc đi từ ba hướng, bọc lấy căn nhà tranh. Thiếu Bạch sẽ nói:

- Tình thế coi bộ bất ổn? Cao Quang ngạc nhiên:

- Họ là nông phu, có gì đáng hoài nghi?

Bỗng thấy mấy nông nhân vác cuốc đột ngột gia tăng cước bộ, phăng phăng tiến về căn nhà. Sự thể đã rõ, Cao Quang bấy giờ cũng gật đầu: - Quả nhiên có hơi không ổn.

Rồi hẩn phóng mình xuống, rào nhanh về phía trước. Thiếu Bạch hấp tấp nói: - Tam đệ không được manh động.

Rồi chàng cũng buông mình khỏi cây. Cao Quang dừng bước nói: - Cứu người như cứu hỏa, đâu thể kiên trì được.

Khi ấy, Vạn Lương và Hoàng Vĩnh cũng đã lần lượt tụt xuống khỏi cây. Vạn Lương xen lời: - Xem tình hình bọn họ, chắc định hạ thủ ngay ban ngày.

Cao Quang có vẻ nôn nóng:

- Phải đấy, chúng ta còn chờ gì mà không tức tốc đuổi theo họ. -

Chúng ta làm thế, sợ không khỏi bị người phát giác à. Cao Quang gật gù: - Phải, hay là ta cũng cải trang sơ qua?

Vạn Lương lẳng lặng nhìn quanh quất, thấy có một tên mục đồng ngồi vắt vẻo trên lưng bò, tay cầm sáo trúc nghêu ngao thổi, bỗng nảy ra một kế nói: - Tả lão đệ, phiên lão đệ giả dạng mục đồng, cưỡi

bò đuổi theo.

Thiếu Bạch sẽ dạ đáp rồi nhanh nhẹn phóng vút ra, mượn tên mục đồng cây trúc địch, rồi nhảy lên lưng bò, cười thật gấp về căn nhà.

Vạn Lương lại sẽ bảo Hoàng Vĩnh:

- Còn nhị vị xin ra con quan đạo kia mượn đỡ một cỗ xe ngựa, đánh gấp theo. - Nếu như không có được mã xa, cứ mượn tạm cỗ xe bò?

- Bất luận xe gì, miễn là nhị vị phải đuổi theo kịp trong thời gian ăn xong một bữa cơm. Hoàng Vĩnh nhận lệnh dẫn em đi.

Vạn Lương định giả dạng làm một lão nông nên tạt vào nhà những nông phu gần đấy mượn cuốc và áo tơi, rồi tất tả chạy về phía căn nhà tranh.

Thiếu Bạch cưỡi bò cố cho nó chạy thật nhanh, nhưng sức bò có hạn nên càng thêm cuống. Đang khi ấy, hốt có một cỗ xe ngựa lướt vùn vụt qua bên và đồng thời có tiếng Cao Quang vọng sang: - Đại ca, chúng đệ xin đi trước.

Thiếu Bạch dùng thuật truyền âm vội nói:

- Cao đệ, tuyệt đối không được vọng động nếu chưa phải lúc, đừng có xuất thủ bừa bãi, mọi sự phải nghe theo lời Vạn tiền bối.

Ý chưa dứt, cỗ mã xa đã băng xa ngoài sáu trượng, câu sau không hiểu Cao Quang có nghe kịp không?

Vạn Lương lúc bấy giờ đang cầm cổ chạy thẳng về căn nhà của hai thiếu nữ, chợt thấy ven bờ ao dưới gốc cây và trong đám cỏ hoang kín mít, rải rác có không dưới mười người, lòng lão đâm lo sợ.

- Đối phương với hai thiếu nữ mà bọn họ huy động đến ngàn này người hẳn không phải là việc ham mê nữ sắc thường tình.

Chị em thiếu nữ trong nhà tranh cũng đã có cảnh giác. Chỉ thấy cửa nhà đã đóng chặt và mấy con bạch nga giữ việc báo động ở trong cái ao con cũng đã chạy đi đâu mất hút.

Khi ấy Hoàng Vĩnh và Cao Quang đang ra sức điều động cỗ xe lướt thẳng tới trước mặt căn nhà. Thuật đánh xe của anh em họ thật tài tình. Cỗ xe lao đi vùn vụt.

Thấy vậy, bọn người phục kích quanh căn nhà tranh sanh cảnh giác, cùng lúc hai đại hán vác cuốc trong bọn tung vút ra chặn lối.

Hoàng Vĩnh vội ghì cương. Cỗ xe đang lao nhanh như gió lốc liền ngừng ngay lại. Chàng xẵng giọng hỏi: - Hai vị vô cớ chặn đường bọn này là có dụng tâm gì?

Lúc ấy thấy khoảng cách tới căn nhà còn hơn mười trượng cho nên Hoàng Vĩnh vẫn hơi lo. Hai đại hán vác cuốc một già một trẻ, người già chừng ngoài năm mươi có bộ râu trắng như cước, còn người trẻ trên dưới hai mươi.

- Nhìn là biết, bọn họ quyết không phải là hạng người chăm việc xới lúa, vun khoai. Chỉ nghe lão già cười khẩy: - Nhị vị là người trong phái nào mà to gan lắm.

Hoàng Vĩnh lạnh lùng: - Các hạ hỏi có dụng ý gì?

- Lão phu thoát nhìn cũng biết các hạ không phải là hạng chân lấm tay bùn. Cao Quang bắt chợt vén rèm hỏi lại: - Thế còn hai vị?

Lão già ha hả cười:

- Phải lắm! Bọn ta chẳng phải hạng canh điền.

Thình lình lão hét lớn một tiếng, đảo ngược đầu cuốc trên vai bổ thẳng vào Hoàng Vĩnh. Hoàng Vĩnh tung vút ra khỏi xe tránh thoát.

Cùng lúc lão già xuất thủ, thiếu niên cũng quét vèo cây cuốc, công và Cao Quang trong xe. Cao Quang đã sớm rút Phán quan bút cầm tay, hữu thủ điểm vào đầu cuốc, nhanh nhẹn tung ra ngoài.

Hoàng Vĩnh thoát được thế công đầu, thuận tay chụp lấy thanh trường kiếm ở mui xe cùng lão già giao đấu. Còn Cao Quang bắt đầu vũ lộng song bút tấn công thiếu niên tới tấp.

Vạn Lương thấy hai người đã rút binh khí động thủ, thân phận đã lộ, hốt vút một cái, lão lao nhanh về mái nhà tranh. Nhưng cùng một lúc, lẹ như bóng ma một lão giả vận trường bào phóng ra từ sau một góc đại thọ, múa cây nhuyễn tiên vút vút tấp vào mặt Vạn Lương.

Vạn Lương hữu thủ vung chưởng quét dạt cây nhuyễn tiên, công tiếp. Nhưng lão giả sử dụng nhuyễn- n tiên chiêu số thập phần quỷ mị. Quán, điểm, đánh, ba thế yếu quyết tiếp nối điều hợp như con thác lũ bọc kín lấy Vạn Lương, nhất thời khiến lão khó lòng tiến được nửa bước.

Bỗng nhiên có hai đại hán cầm kiếm phóng vèo về căn nhà. Vạn Lương lo lắng gọi to: - Nhị vị cô nương tiểu tâm.

Thiếu Bạch nhác thấy hai đại hán động thủ lập tức băng mình đuổi theo.

Bọn đại hán mai phục quanh căn nhà đâu phải ít. Thiếu Bạch chưa kịp tới sát nhà tranh đã có hai đại hán nữa nhảy ra đón đường.

Họ hai người tuổi sàng sàng nhau, một múa thanh Ngô câu kiếm còn một nhấp nhoáng ngọn thiết côn nhất tề chặn lối tiến thủ.

Thiếu Bạch lòng nóng như lửa, cất tay chớp động trường kiếm công ào ạt với ý muốn đánh lùi hai người, băng về trước.

Nhưng kiếm chiêu của Cơ Đồng kỳ ảo là thế mà soẹt soẹt mấy kiếm vẫn chưa phá giải được thế vỹ của đối phương. Thiếu Bạch đảo mắt nhìn thấy hai đại hán cầm kiếm đã lướt sát tới căn nhà. Người đi trước bất thần tung một ngọn cước đá vào cánh cửa gỗ. Cánh cửa đổ ầm.

Vạn Lương, Cao Quang, Hoàng Vĩnh và Thiều Bạch càng thêm sốt ruột, cố dốc toàn lực đánh tháo vòng vây. Nhưng đối thủ đều là những nhân vật thành danh trên giang hồ nên khó có thể đạt ngay ý nguyện. Vạn Lương giận sôi, gọi lớn:

- Tả lão đệ khởi cần nương tay, bất luận thế nào cũng không thể để cho bọn họ hãm hại nhị vị cô nương.

Thiều Bạch lẳng lẳng gia tăng thế công, kiếm thế loang loáng phủ chặt lấy hai tên cường địch.

Chỉ thấy hai đại hán xông vào căn nhà tranh trước, đang phóng thẳng tới hai thiếu nữ. Y quai tay tra kiếm vào vỏ, ý chừng muốn bắt sống hai nàng.

Thiều Bạch đứng gần căn nhà nhất, mắt thấy hai chị em mù nguy ngập đến nơi mà không có cách nào tiếp cứu, đâm giận điên:

- Hãy xem cổ đao của ta.

Kỳ thực, hai đại hán động thủ với Thiều Bạch đã bị kiếm chiêu của chàng làm cho thất điên bát đảo, chỉ cần trận đấu kéo dài thêm giây lát, họ sẽ phải tìm cách tháo lui. Là vì chẳng những màn kiếm ảnh dày đặc của chàng mỗi lúc một thêm áp lực, mà bọn họ còn nhận thấy đã nhiều lần đã có thể lấy tính mạng đối phương mà chàng lại thu kiếm về.

Có điều, Thiều Bạch không biết hai người đã vô cùng khiếp đảm, chỉ thấy kiếm thế của họ vẫn vững mạnh, cho nên mới nóng lòng rút cổ đao ra.

Nhưng thanh đao vừa soạt khỏi vỏ, hai đại hán đã kinh hãi nhảy lui.

Người sử dụng Ngô câu kiếm nói: - Đa tạ các hạ nương tay.

Cùng đồng bạn đứng dạt sang bên.

Thiều Bạch bàng hoàng, giây lâu mới cất bước tiến về căn nhà tranh. Bảy giờ hai chị em nàng mù đang sánh vai đứng, tay chường tay chỉ ung dung ngăn chống hai đại hán.

Hai đại hán thì thi triển Cầm nả thủ pháp, cau mày, loang loáng khoa tay muốn điểm huyết bắt sống hai nàng.

Thiều Bạch quét mắt xem tình hình, cao giọng quát: - Ngừng tay!

Hai đại hán giật mình, nhất tề ngoảnh đầu lại. Đại hán đứng bên trái rút kiếm quắc mắt hỏi: - Các hạ là ai?

Còn đại hán bên phải vẫn lẳng lẳng múa song quyền đánh ào ào về phía hai thiếu nữ. Thiều Bạch đã tra đao vào vỏ, hữu thủ hoành kiếm ngang ngực, điềm nhiên đứng xem thế quyền của hai chị em mù.

Dè dặt, coi một lúc, chàng vẫn không nhận ra lai lịch.

Đại hán thủ kiếm không còn nhẫn nại, soạt một gươm đâm tới. Thiều Bạch đảo kiếm đánh bật thế kiếm của đối phương, mắt vẫn dán vào

lối biến hóa quyền chỉ của nhị nữ.

Đại hán sôi giận, công veo véo thêm ba kiếm nữa. Ba thể kiếm bình sinh tuyệt học mà y hằng cho rằng hết sức độc hiểm.

Nhưng trái hẳn, Thiếu Bạch mắt vẫn không chớp, tay khoan thai vùng gươm hóa giải. Đại hán thêm giận căm, dốc sức tấn công. Không ngờ, vụt một cái, Thiếu Bạch hốt biến chiêu, thanh kiếm lóe quang hoa lạnh giá trùm xuống đại hán.

Thiếu nữ cầm, mắt thấy chỉ trong một kiếm phản công, Thiếu Bạch đã nắm được thể chủ động, bất giác nhoẻn miệng cười.

Thiếu Bạch từ đầu theo dõi hai người cự địch, nên khi nàng cầm cười chàng thấy rất rõ. Nụ cười thật xinh, khiến chàng càng sinh lòng cảm khái: - Người đẹp, cười thì xinh thế ấy, thật là cái sắc khuynh thành, là trang tuyệt sắc nơi cõi thế, vậy mà lại không tròn vẹn, nàng bị cầm, có phải trời già quái quắt...

Thình lình đại hán tấn công hai chị em mù kêu hự một tiếng ngã lăn. Thì ra bị nụ cười của nàng cầm thu hút hết tâm thần nên quyền thế y trở nên mê loạn và nhất thời yếu huyết cổ tay trúng phải chỉ thể của nàng mù nên thọ thương ngã lăn ra.

Nàng mù thở dài:

- Đó là tự lỗi của người, chứ không phải ta cố ý đã thương.

Đại hán còn lại bị thể kiếm của Thiếu Bạch vây chặt, muốn đánh không được, tháo lui cũng không xong, cái cảnh thật dở khóc dở cười.

Thiếu Bạch lại ngắm nàng mù, thấy nàng còn mỹ lệ hơn cô em, bụng thêm phần cảm khái: - Thế gian ai ngờ lại có đôi mỹ nhân tàn khuyết. Bây giờ nàng cầm tay nắm bàn tay người chị, cặp mắt to lấp láy triu mến nhìn Thiếu Bạch chăm chặp.

Chợt có tiếng quát tháo của Cao Quang từ ngoài vọng vào, xen lẫn những tiếng binh khí va chạm loảng xoảng.

Thiếu Bạch tỉnh mộng, biết bên ngoài bọn Cao Quang đã gặp kình địch cho nên tức tốc thu kiếm. Màn kiếm ảnh vừa dẫn, đại hán cầm kiếm bỗng ném binh khí, đưa tay lau mồ hôi trán nói: - Tại hạ không phải địch thủ, chúng ta khỏi cần đánh nữa.

Thiếu Bạch nhanh nhẹn điểm huyết đại hán, rồi vút mình khỏi nhà.

Bên ngoài cuộc chiến đang đến hồi quyết liệt.

Vạn Lương tay không chống trả ngang ngửa với ba đại hán cầm binh khí liên cũng. Còn Hoàng Vĩnh thì múa tít trường kiếm, say mê giao đấu với hai đại hán. Cao Quang cũng vũ lộng song bút, một địch với hai.

Chỉ thấy trong khu đất đỏ mọc hoang ngoài nhà, lác đác dăm ba cái cuốc bở.

Ra là bọn người giả trang nông phu, vai vác cuốc, nhưng trong mình ngấm giắt binh khí, gặp phải động thủ, tức khắc rút ra cự địch.

Thiếu Bạch lặng quan sát tình hình, ngoại trừ Vạn Lương, còn Hoàng Vĩnh và Cao Quang đều dốc hết toàn lực, tuy không đến nỗi bại cũng chưa thấy thế thắng. Còn đang suy tính hốt sau lưng chàng có tiếng người êm như tơ rót vào tai: - Đa tạ huynh đài tương trợ.

Thiếu Bạch bàng hoàng, giây lâu đáp: - Không dám, chẳng qua đó chỉ là bổn phận.

Rồi chàng vội bước ra, không dám ngoái nhìn hai thiếu nữ.

Lâu rồi cuộc chiến cũng phải chuyển biến. Chỉ nghe liên tiếp hai tiếng rú thảm thiết, ba đại hán vây đánh Vạn Lương, hai đã quỵ ngã. Họ mang vết thương như nhau, trên mặt rành rành ba vết tay xanh xám. Thiếu Bạch biết ngay đó là kỳ công của môn công phu Ngũ quỷ sưu hồn thủ.

Người còn chột dạ, công vội Vạn Lương hai đao rồi quay mình đào tẩu. Nhưng Vạn Lương cười nhạt: - Giờ còn mong chạy đi đâu?

Cánh tay đột ngột vươn dài, chớp nhanh tới.

Đại hán chỉ kịp kêu thét một tiếng, lăn ra tắt thở. Thiếu Bạch vỗ tay khen: Lão tiên bối xử ngón Ngũ quỷ sưu hồn thủ thật tuyệt.

Thì ra, Vạn Lương vung tay, trong khoảng cách hai thước đã hạ sát đại hán dưới chỉ lực của mình. Lão mỉm cười:

- Chỉ đáng mừng hôm nay có việc mượn bọn họ để thử nghiệm môn công phu lão hủ khổ luyện ngót mười năm.

Hốt nhiên có tiếng Cao Quang quát: - Ngã mau!

Quả nhiên, hai đại hán hợp công liền bị đánh ngã mất một.

Bọn đại hán giả dạng nông dân mắt thấy Vạn Lương liên tiếp hạ ba đồng bạn, hai kẻ đầu não dẫn đạo lại vào trong nhà mãi không thấy trở ra tất hung nhiều cát ít, thấy đều hoang mang.

Lòng nao núng thì đao thức phải loạn. Phút chốc, thêm một tên bị Cao Quang xử tuyệt chiêu điểm trúng yếu huyệt ngã chết. Đại hán còn lại thấy thế hoảng hốt đánh như một chiêu rồi quay đầu chạy.

Cao Quang đề khí đuổi theo, chớp mắt tới sát lưng y, vung một chưởng khiến đại hán chúi ngay về phía trước lăn ra nằm bất động. Cùng lúc với Cao Quang giải quyết ba tên địch, Hoàng Vĩnh cũng đã hạ hai tên kia. Vạn Lương sẽ giọng hỏi Thiếu Bạch: - Lão đệ, nhị vị cô nương chắc một phen hoảng sợ?

Thiếu Bạch lắc đầu đáp:

- Không, chị em họ võ công cũng khá, hai tên xông vào nhà một bị

hai người hạ, còn vẫn bồi điểm huyết một.

- Được lắm, ta hẳn mau đem người bị thương vào nhà, còn kẻ nào chết thì mang chôn. Tám tên địch ngoài nhà, chết mất sáu, thoi thóp còn hai. Ba người thu dọn nhanh chóng, chỉ một chốc sau, tử thi người chết đã được mai táng tử tế, còn hai thương nhân được khiêng vào trong.

Nhị nữ đang ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế gỗ, thấy bọn Thiếu Bạch đi vào, nhất tề đứng dậy thi lễ. Vạn Lương nói:

- Bọn lão hủ tới chậm, để nhị vị cô nương phải kinh hoàng. Nàng mù thỏ thẻ đáp: - Không sao.

Thiếu Bạch sẽ đăng hắng:

- Tại hạ có một thắc mắc, dám mong được lãnh giáo cô nương và Vạn lão tiên bối. Vạn Lương hỏi: - Lão đệ cứ hỏi.

- Bọn này trước giờ có từng đến đây chưa? Nàng mù đáp:

- Không, nếu tiện thiếp không nhớ lắm thì chưa hề có ai tới đây tầm thù. - Thế thì chúng tôi đã mang phiền nhiễu cho cô nương.

Nàng mù lặng thinh.

Thiếu Bạch quay sang dặn Vạn Lương:

- Lão tiên bối có thể xem từ người tử thương, nhận ra thân phận và lai lịch bọn họ không? Vạn Lương lắc đầu: - Lão hủ đã qui ẩn mấy mươi năm, nên không rõ mấy về người và cảnh giang hồ đổi biến hiện nay.

Chợt có giọng dịu dàng của nàng mù:

- Xin cho tiện thiếp biết cách phục sức và tướng mạo của mấy tên nọ. Vạn Lương sẽ thở dài:

- Lão hủ coi thì bọn này chắc không phải là nhân vật thủ não, hướng hồ lại thay đổi trang phục nên khó mà hiểu được lai lịch?

Cao Quang đứng ngoài nhà hốt gọi vào: - Có người tới.

Thiếu Bạch nhìn sang hai kẻ thọ thương nói: - Tại hạ muốn được hỏi nhị vị một việc.

Hai người, một bị thương rất nặng, hơi thở chỉ còn thoi thóp, người kia tương đối nhẹ hơn, nhìn Thiếu Bạch im lặng.

Hoàng Vĩnh bỗng rút trường kiếm nói: - Tại hạ ra giúp tam đệ một tay. Rồi chàng quay người đi luôn. Vạn Lương gằn giọng: - Chúng ta khách khí, hẳn là y không chịu nói.

Thò tay chụp lấy cổ tay người bị thương nhẹ, lão tiếp lời: - Thương thế người ra sao?

Tên này bướng bỉnh, nhắm mắt làm thinh. Vạn Lương lại cười khẩy:

- Được, bằng hữu cứng cổ, thì thử xem cái vị phân cân thác cốt của lão phu như thế nào. Bất thần có tiếng Cao Quang quát lớn từ ngoài

nhà: - Đứng lại!

Vạn Lương buông cổ tay người đó bảo Thiếu Bạch:

- Lão đệ ở đây bảo hộ nhị vị cô nương để lão hủ ra ngoài coi là nhân vật phương nào? Rồi lão băng mình đi luôn.

Thiếu Bạch nhìn lại thấy nhị nữ nắm tay nhau ngồi, thần thái rất nhàn nhã, như thể chưa biết có cường địch đến sát nhà. Chị em họ mỗi người một vẻ, ngoài sắc đẹp tuyệt trần còn có sự bình tĩnh lạ thường.

Nàng cảm dường như phát giác Thiếu Bạch đang đắm đắm nhìn họ nên nghĩ ngóáy việc vào tay cho chị biết.

Nàng mỉm cười tỏ vẻ cười. Nụ cười như nhụy hoa hé nở, làm cho Thiếu Bạch nôn nao, vội quay mặt lặng đi chỗ khác.

Kịp khi nhìn ra ngoài, chỉ thấy một thiếu niên vận áo hoa đang ghi con tuấn mã, đứng dưới một gốc cây ven bờ ao, cách căn nhà tranh chừng hơn hai trượng, quắc mắt chăm chăm nhìn Hoàng Vĩnh và Cao Quang.

Thiếu Bạch thì đứng dựa vào cánh cổng ngoài nhà, cặp lông mày nhíu lại như thể đang có việc khó nghĩ lắm.

Hoa y thiếu nữ lạnh lùng nói: - Nhị vị nhất định ngăn cản tại hạ?

Lời không to, nhưng trong giọng nói có một cái gì lạnh lạnh khiến người phải sợ.

Hoàng Vĩnh và Cao Quang âm thầm ngại. Im lặng một lúc lâu, Cao Quang trấn tĩnh quát: - Không nhất định chẳng lẽ lại đùa với người chẳng?

Hoa y thiếu niên cười khẩy:

- Mỗi người trong một đời chỉ được chết một lần, hai vị có thể xem thường sự sống chết? Thiếu Bạch hốt nhớ ra, hẳn chính là kẻ lạ chàng đã gặp ở Du Thọ Loan.

Cao Quang gằn giọng:

- Khẩu khí lớn lắm, nhưng trước khi chưa tỷ đấu, thật khó nói chắc sống chết về ai. Hoa y thiếu niên sắc giận phùng phùng: - Người, kẻ phải chết trước tiên...

Ánh mắt nhanh như điện từ Hoàng Vĩnh quét sang Thiếu Bạch và Vạn Lương tiếp: - Y, và cả người đang đứng trước cửa lão nhân ốm yếu kia.

Cao Quang tức uất người.

- Ta thật chưa hề thấy kẻ nào to gan như ngươi. Khỏi cần nhiều lời, hãy thử một trận xem. Chỉ thấy hoa y thiếu niên ngẩng mặt cười vang. Tiếng cười rộn rã như tiếng sắt chạm vào nhau.

Vạn Lương nãy giờ trầm tư, bỗng buột miệng: - Quả đúng là y.

Rồi lão phóng mình bay về phía trước.

Hoa y thiếu niên thốt thò tay đánh nhoáng một cái. Cao Quang tức thời ngã lăn. Hoàng Vĩnh đứng bên bàng hoàng há hốc, thật không trông thấy người anh em bị đánh ngã bằng cách nào.

Hoa y thiếu niên thủ pháp cực nhanh, vừa đắc thủ y xoay vào chưởng thế nhắm sang Hoàng Vĩnh. Hoàng Vĩnh đã kịp cảnh giác vội đề khí vút mình né tránh.

Ngay lúc ấy, Vạn Lương đã tới sát, miệng quát: - Nhiếp hồn chưởng! Cực kỳ mau lẹ, Vạn Lương đã thi triển một thức trong công phu Ngũ quỷ sư hồn thủ. Hoa y thiếu niên cảnh giác, tức tốc ra roi. Con tuấn mã hí dài, chồm vó phóng xa hơn trượng. Thiếu Bạch mắt thấy người nghĩa đệ thọ thương, vội vã rút kiếm đuổi theo quát:

- Dừng lại!

Trường kiếm nhoáng động, lóe lên một luồng bạch quang như chiếc cầu vòng đổ ập tới. Chiêu thức đã thương duy nhất trong kiếm pháp của ân sư Cơ Đồng mà lúc truyền dạy ông đã căn dặn kỹ là nếu không phải lúc thật cấp bách thì không được sử dụng. Chiêu này không có sẵn trong môn Đại bi kiếm pháp, chỉ khi đã vượt qua Sinh tử kiêu ẩn cư trong vô ưu cốc, Cơ Đồng suốt mấy mươi năm trường khổ cứu mới tạo ra. Kiếm thế này lúc thi triển xoay tít như bánh xe, dù cho có được thủ pháp phóng ám khí tuyệt diệu thế gian mà gặp nó cũng trở thành vô dụng.

Thanh trường kiếm xoay tròn như cơn lốc tới sát hoa y thiếu niên bỗng tỏa rộng chẳng khác nào một vầng mây trắng phủ ập xuống.

Liền đó, một tiếng hú hãi hùng! Con tuấn mã tuyệt đẹp đã bị kiếm thế xệt xuống, phẳng đứt làm hai đoạn. Sức xoáy của thế kiếm mạnh mẽ cực cùng, ngay tám yên da trên lưng ngựa cũng bị nghiền nát.

Hoa y thiếu niên đúng lúc kiếm thế chém trúng lưng ngựa đã lẹ làng lộn xuống đất lăn mấy cái xa ngoài hai trượng, thuận đà vút mình đi.

Thiếu Bạch hậm hực chạy đến bên Cao Quang hỏi: - Cao Quang hiền đệ có sao không?

Hoàng Vĩnh sẽ thờ dài: - Tam đệ mình mảy giá lạnh.

Thiếu Bạch cầm bàn tay trái người nghĩa đệ thấy lạnh giá bất giác cau mày.

Vạn Lương bấy giờ xem thấy chiêu kiếm của Thiếu Bạch bụng rất cảm phục nhưng nghĩ mãi vẫn không tài nào hiểu được nguồn gốc.

Lão chực mở miệng khen song thấy Thiếu Bạch nắm tay Cao Quang sắc mặt lo âu cũng đành hoảng chạy vội tới: - Lệnh đệ thương thế trầm trọng lắm à?

- Hình như tam đệ bị một môn võ công tà môn đã thương.

- Không sao, Phạm huynh y đạo tinh thông, nhị nữ y bát chân truyền của người tất cũng chữa trị được các loại nội thương kỳ độc. Sao ta không nhờ chị em họ coi xem?

Thiếu Bạch nửa tin nửa ngờ nghĩ bụng:

- Chị em họ một cam có miệng như không, còn một mù có mắt như bỏ, không thể lại có thể xem bệnh chữa thương?

Nhưng lo tới sự an nguy cho người em bèn nói:

- Chỉ mong nhị nữ thật được thừa kế y bát của Phạm tiên bối. Bế xốc Cao Quang vào nhà.

Hai thiếu nữ vẫn ngồi thân mật cạnh nhau. Nàng cam nhắc thấy Thiếu Bạch bồng Cao Quang vào, trên khuôn mặt biểu lộ sự bình tĩnh cực độ, thoảng hiện nét ưu tư. Nàng vội cho chị biết, nàng mù cũng lo ngại hỏi: - Có người thọ thương?

Thiếu Bạch đáp: - Đúng thế.

Vạn Lương ngáp ngừng xen lời:

- Phạm lão huynh giỏi về y đạo, không hiểu nhị vị cô nương có lãnh ngộ y thuật của người chăng?

- Tuy có được ân sư truyền thọ, nhưng thuở giờ chưa hề dùng cứu ai nên không biết có linh nghiệm không?

- Nếu là Phạm huynh đã truyền thọ chắc chắn phải linh nghiệm.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 29

Ba phách cự địch

Nàng mù thông thả đứng dậy nói:

- Xin dìu y lại cho tiện thiếp xem thương thế.

Thiếu Bạch xốc nách Cao Quang, đi tới trước mặt nàng mù nói: - Phiền cô nương.

Nàng mù nhẹ nhàng đưa bàn tay ngọc sờ cánh tay trái của Cao Quang lần xuống cổ tay, và sau cùng dùng hai ngón tay trở và giữa kẹp lấy mạch môn, nghe ngóng một chập lâu rồi nói: - Thương thế quý hữu rất nặng.

Thiếu Bạch đỡ lời:

- Đúng thế, Cao đệ từ lúc trúng phải thế chưởng của đối phương lăn ra hôn mê cho tới giờ vẫn chưa tỉnh.

Vạn Lương xen vào nói:

- Cô nương có biết y bị loại độc gì đã thương? Nàng mù sẽ thở dài:
- Tiệp thiếp chưa hề xem bệnh cho ai, kể từ khi khôn lớn thì ngoài ân sư và muội muội ra chưa hề được tiếp xúc với một người thứ ba nào.

Vạn Lương cau mày:

- Nói vậy cô nương cũng không nhìn ra?

- Nhìn thì cũng nhìn ra được, nhưng chưa dám chắc. Thiếu Bạch đỡ lời: - Không sao, cô nương cứ nói để mọi người cùng bàn. Nàng mù dẫn đo suy nghĩ chập lờ rồi nói: - Quý hữu trúng phải một loại ngoại môn võ công đặc biệt. - Đúng, tại hạ cũng nghĩ thế.

Nàng mù hơi cau mày:

- Kể đó công lực tinh thâm thật, một chưởng có thể chấn thương những mấy chỗ kinh mạch, làm cho máu nghẹn, tâm tạng hết...

Thiếu Bạch ngắt lời:

- Sau khi trúng chưởng hôn mê cho tới giờ vẫn chưa tỉnh. Nàng mù sẽ thở dài:

- Tiệp thiếp cố thử cứu quý hữu, nhưng tiệp thiếp không dám quyết chắc, nếu cứu không được mong chư vị lượng thứ cho.

Thiếu Bạch nói nhanh:

- Sinh tử hữu mạng, nếu thật không cứu chữa được nữa cũng đành chịu vậy.

- Được, huynh đài hãy đặt quý hữu xuống đất, tiệp thiếp thử dùng thuật châm cứu xem có thể cứu tỉnh quý hữu?

Thiếu Bạch y lời, đặt Cao Quang xuống xong sẽ nói:

- Cô nương cứ yên tâm chữa trị, việc sống hay chết không có quan hệ gì tới cô nương. Trên nét mặt sầu tư của nàng mù, thoáng có sắc vui, từ từ ngời xôm xuống.

Chỉ thấy nàng thò hai bàn tay mềm mại di động khắp người Cao Quang, cùng lúc mười đầu ngón tay run nhẹ nhẹ.

Chừng xong công phu cạn một chén trà nóng, ngón tay trở bên tả thủ của nàng ấn chặt trên Phúc kết huyệt của Cao Quang, đồng thời tay phải từ từ rút trong người ra một mũi kim châm, miệng luôn luôn lẩm bẩm nhỏ nhỏ.

Nàng nói khẽ quá khiến cho Vạn Lương và Thiếu Bạch tai mắt linh mẫn là thế vẫn không nghe gì được.

Thiếu Bạch sẽ đăng hắng:

- Cô nương đừng ngại, xin cứ xuống châm. Nàng mù gật đầu nói: - Tiệp thiếp vẫn bình tĩnh.

Miệng nói thế nhưng hai bàn tay thấy càng run hơn.

Mũi kim châm trong tay phải nàng đã chạm trên Phúc kiến huyệt chỗ tả thủ đang chặn, nhưng không dám đâm xuống.

Thiếu Bạch chực mở miệng khuyến khích tinh thần thiếu nữ, nhưng Vạn Lương đã lắc đầu ngăn lại.

Nàng mù giờ cây kim chờ đợi chừng một giây công phu mới mím môi cắm xuống. Hai giọt mồ hôi từ trên trán lăn dài xuống gò má phấn, khiến tinh thần nàng càng căng thẳng đến cực độ.

Mũi kim cắm vào giấy lâu, Cao Quang suốt nửa giờ bất động, bỗng từ từ chuyển mình. Thiếu Bạch vui mừng ra mặt: - Cao đệ tỉnh rồi.

Nàng mù lau mồ hôi trán hỏi: - Thật không?

Đúng lúc đó Cao Quang cất tiếng rên rỉ: - Đau quá, đau chết mất.

Nàng mù thoáng mừng, thò hữu thủ áp vào má trái của Cao Quang. - Đừng cựa quậy.

Giọng nói nghe ngọt ngào như tiếng người từ mẫu gọi con, khiến cho Cao Quang đang lúc cựa mình dữ dội cũng phải nằm yên.

Vạn Lương ghé sát tai Thiếu Bạch nói nhỏ:

- Xem chừng vị cô nương này đúng đã được chân truyền của Phạm huynh. Nàng mù lại thò tả thủ rút một mũi kim châm khác nói:

- Ngoan ngoan nằm yên và nhắm mắt lại để khỏi nhìn thấy nó.

Cao Quang nháy nháy toan mở mắt, nghe tiếng nàng quả nhiên nhắm bật lại.

Nàng mù chuyển mũi kim sang tay phải, tả thủ đặt ngón trỏ chặn trên Thiên trì huyết của Cao Quang.

Lần này có lẽ được thêm tự tin, nên chỉ thoáng do dự, mũi kim trên tay phải liền cắm phập xuống.

Cao Quang toàn thân khẽ run bần bật rồi thở phào một hơi. Nàng mù dịu giọng nói: - Vận khí thử xem còn kinh mạch nào bế tắc không?

Cao Quang nghe lời vận khí thấy chân khí điều hòa, bèn đáp: - Toàn thân kinh mạch đều bình thường.

Nàng mù nhòm dậy, thở phào nhẹ nhõm: - May mắn không phải bêu xấu. Thiếu Bạch vòng tay vái nói: - Đa tạ cô nương chữa giúp.

Nàng mù tuy mắt không thấy nhưng nàng cảm động tác cực nhanh đã sớm cho chị biết nên khi Thiếu Bạch vòng tay, nàng mù nghiêng mình đáp l- nói: - Chờ cho quý hữu điều khí thông suốt, mới rút kim được. Nếu tiện thiếp không xem nhầm thì thương thế của quý hữu chỉ cần uống thêm hai thang Sương huyết trừ độc, nghỉ ngơi vài hôm nữa là khỏi hẳn.

Vạn Lương nghĩ bụng:

Một thiếu nữ hai mắt đều mù mà biết được cái thủ pháp kim châm quá huyết lại ăn nói nhã nhặn như có cả bụng thi thư cũng đáng gọi là một kỳ tích.

Bất giác lão đảo mắt nhìn nàng mù, thấy thiếu nữ đôi mày cao vút,

cái miệng xinh xinh luôn mấp máy, để lộ hai hàm răng trắng đều như hạt ngọc. Chỉ có đôi mắt phủ đầy một màu trắng không trông thấy trông đen, nhưng dù cho hai mắt không nhìn thấy vật gì, nàng vẫn có một cái đẹp vẹn toàn.

Thiếu Bạch nói:

- Phải bao lâu mới có thể lấy kim ra? Nàng mù trầm ngâm: - Lâu lắm là nửa giờ.

Vạn Lương thốt xen lời:

- Chúng tôi chưa được thỉnh giáo tánh danh của nhị vị cô nương? Người chị tuy mù, nhưng tai linh mắt lẹ thường, thoáng nghe đã nhận ra tiếng Vạn Lương bèn đáp: - Lão tiên bối là bạn tri kỷ của vong sư, tiện thiếp cũng không dám dẫu, ngu tử muội bạc phận bèo trôi hoa dạt từ tấm bé, may mắn được ân sư thấu dưỡng cho nên gia thế, tánh danh không được biết mảy may.

Lặng lẽ thở dài nàng tiếp:

- Chẳng qua từ khi được ân sư nuôi nấng, ngu tử muội được người sủng ái mới cho theo họ người.

Vạn Lương nói:

- Thế thì nhị vị cô nương họ Phạm? Nàng mù gật đầu:

- Đúng vậy, tiện thiếp được ân sư đặt tên Tuyết Quân và xá muội là Tuyết Nghi. Vạn Lương giật nảy mình, sẽ lắm bầm: - Tuyết Quân, Tuyết Nghi... cái tên này lão hủ nhớ đã nghe ai nói qua.

Phạm Tuyết Quân cau mày: - Thật sao?

Vạn Lương như nhớ ra, sẽ thở dài:

- Phải! Lão hủ có một người bạn lâu năm, y có năm đứa con gái cũng có một tên là Tuyết Quân.

- Đồng tên đồng họ đâu cũng có, ấy không phải là việc lạ gì. Nàng cầm bông đưa hữu thủ, vỗ nhẹ vào người chị hai cái.

Đây là tín hiệu liên lạc giữa hai chị em họ, người khác dẫu cho có thấy cũng không thể hiểu được.

Chỉ thấy Tuyết Quân gò má ửng hồng, dáng bẽn lèn:

- Xá muội nói, từ này giờ chúng ta ở bên nhau lâu, nên chúng tôi cũng phải lãnh giáo tánh danh chư vị?

Vạn Lương định nói thì nàng tiếp:

- Danh tánh của lão tiên bối chị em tiện thiếp thường được nghe gia sư nhắc tới nên biết lâu rồi.

Hoàng Vĩnh đỡ lời: - Tại hạ Hoàng Vĩnh. - Thì ra là Hoàng huynh.

Cao Quang đang ngồi yên điều khí chữa thương, chợt xen vào nói: -

Tại hạ Cao Quang, nhị vị cô nương từ nay cứ gọi là Cao lão tam là được.

Đột nhiên nhớ tới nàng câm, cách ấy không khỏi quá di- u cợt, bèn vội cúi đầu không dám nhìn nhị nữ.

Tuyết Quân hỏi: - Còn vị huynh đài nữa?

Thiếu Bạch nãy giờ đang mãi suy nghĩ có nên cho hai người biết tánh danh không, dè đâu Tuyết Quân đã hỏi đột ngột đành đáp: - Tại hạ là Tả Thiếu Bạch.

- Tả Thiếu Bạch, Tả Thiếu Bạch... có một vị cô nương gọi là Tả Văn Quyên, Tả cô nương. Tả huynh có biết không?

Từng tiếng của Tuyết Quân như những nhát búa bổ ngay màng tang, Thiếu Bạch cõi lòng tê tái giọng run run: - „y là gia tỷ, cô nương có quen biết?

- Vị Tả cô nương ấy đã có ở chung với chị em chúng tôi mấy ngày trời, nhờ được Tả cô nương không coi khinh chúng tôi tàn khuyết mà kết bạn nên đã cho biết về gia thế. Ôi! Đó thật là một trường đồ sát bi thảm nhất cõi trần.

Thiếu Bạch nóng lòng muốn biết chỗ hạ lạc của người chị nên vội vàng hỏi: - Về sau ra sao? Tỷ tỷ của tại hạ đi đâu?

Đó có thể nói là thân nhân duy nhất của chàng còn sống sót cho nên sự lo lắng biểu hiện ra trong lời nói.

Tuyết Quân thở dài buồn bã:

- Tả cô nương có mang theo một phong thư giới thiệu muốn cầu xin gia sư thâu nhận làm môn hạ.

- Lệnh sư có chấp thuận không?

- Gia sư vì có nỗi khổ tâm cho nên không đáp ứng được sự thỉnh cầu của Tả cô nương. - Vậy sau khi bị cự tuyệt, tỷ tỷ của tại hạ đi đâu?

- Tả cô nương ở lại ngôi nhà tranh này mấy hôm rồi bỏ đi, sau đó người đi về đâu thì chúng tôi không được biết.

Vì hai mắt mù nên Tuyết Quân không thấy được vẻ mặt đầy khích động của Thiếu Bạch, sẽ thở dài nói tiếp: - Tả cô nương hiền thực, khả ái, tuy chỉ ở với chị em chúng tôi chỉ có mấy hôm nhưng hai bên tình nghĩa rất thấm thiết. Sau khi Tả cô nương bỏ đi, thiếp cũng từng hỏi ân sư tại sao không thâu nhận Tả cô nương để cho lúc tới nàng hăm hở, lúc ra đi phải buồn đau.

Thiếu Bạch lạnh lùng sáng giọng:

- Chắc nhà họ Tả này kết thù gây oán quá nhiều cho nên lệnh sư sợ thâu nhận tỷ tỷ của tại hạ sẽ phải gặp nhiều rắc rối.

Tuyết Quân không thấy nhưng nghe khẩu khí của Thiếu Bạch đã biết việc chẳng lành, vội lắc đầu: - Tả huynh nói sai rồi! Gia sư không phải hạng người tham sanh hủ tử.

Thiếu Bạch cố dằn cơn khích động:

- Cô nương có thể nói cho nghe việc lệnh sư cự tuyệt thỉnh cầu của tỷ tỷ tại hạ không? - Chuyện ấy Tả huynh không hỏi thiếp cũng phải nói.

Đắn đo một lúc Tuyết Quân tiếp:

- Gia sư nói, thứ nhất người tự biết không thể bảo hộ cho cô nương an toàn, hai nữa người thấy thân thể có sự biến đổi, e rằng không sống được bao lâu. Với thời gian ngắn ngủi tuyết không thể truyền dạy hết tài thao lược cho Tả cô nương, còn về phương diện võ công của gia sư tầm thường không dám làm thầy ai.

Thiếu Bạch thở phào:

- Thì ra là vậy.

- Nếu như gia sư thân nhận Tả cô nương, không những hại cho nàng mà còn mất đi cái dịp rửa sạch trâm oan của nàng sau này.

- Tại sao lạ thế?

Tuyết Quân trầm ngâm giây lát, nói:

- Nếu gia sư thân nhận Tả cô nương đã không kịp truyền cho nàng bầu kinh luân, mà lại là cơ hội cho các tay cao thủ trong cửu đại môn phái, tứ môn, tam hội và lưỡng đại bang đến đây truy sát. Bọn người này không những khó bỏ qua gia sư mà sợ ngay rằng chị em thiên sinh tàn khuyết chúng tôi họ cũng không chịu buông tha. Vậy chẳng hóa ra sôi hồng bỏng không và cái bụng tài năng của gia sư không có cách truyền lại cho người đời.

Thiếu Bạch than:

- Ôi! Phạm cô nương nói rất phải. Tuyết Quân mỉm cười:

- Bởi thế gia sư mới cương quyết cự tuyệt Tả cô nương mà không chịu thân nhận nàng. Thiếu Bạch thở dài đỡ lời: - Tỷ tỷ tại hạ có nói cho Phạm lão tiên bối biết việc Bạch Hạc môn bị tàn sát?

- Có, gia sư không những chú ý nghe Tả cô nương tường thuật, mà người còn nêu ra một vài nghi vấn hỏi nàng.

Thiếu Bạch chột dạ, nghĩ bụng:

- Việc Bạch Hạc môn bị thảm sát, bên trong chỉ sợ còn có ẩn tình mà ta chưa biết, không hiểu tỷ tỷ ta nói những gì, hoặc giả có thể từ miệng thiếu nữ này nói ra vài điều.

Nghĩ đoạn, chàng dạm hỏi: - Tỷ tỷ tại hạ nói những gì?

- Việc gia sư đề ra, Tả cô nương quá nửa không thể đáp được. - Vậy sau khi tỷ tỷ tại hạ bỏ đi, Phạm tiên bối có nói gì không?

- Gia sư từng nói với thiếp rằng việc Bạch Hạc môn bị đồ sát chỉ là vật hy sinh trong một âm mưu lớn lao. Cửu đại phái, tứ môn, tam hội và lưỡng đại bang đều bị người gài bẫy mới gây ra cái việc tệ hại ấy,

nhưng mấy trăm nhân mạng Bạch Hạc môn cũng chưa phải hoàn toàn hy sinh oan uổng.

Thiếu Bạch lấy làm lạ: - Tại sao thế?

- Theo lời gia sư thì việc Bạch Hạc môn bị tàn sát đủ khiến cho rất nhiều kẻ có đầu óc trên giang hồ phải cảnh giác, cũng vì vậy trong võ lâm đang âm thầm phát sinh một chuyển biến to tát.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Phạm lão tiên bối quả nhiên có thiên kiến cao minh, vô tình lại trùng hợp với lời của Thiếu Lâm Tứ Giới đại sư.

Nghĩ trong lòng nói của Tuyết Quân chắc hẳn còn có nội tình, bèn hỏi:

- Làm thế nào biết được?

- Gia sư bảo rằng người viết thư tiễn cử Tả cô nương đến đây cũng là một kỳ hiệp nhiều năm lui khỏi chốn phong trần. Người này tánh đằm đằm, đứng đắn đối với việc võ lâm, nhưng giờ đây chịu phá lệ cũ, giới thiệu Tả cô nương tới bái kiến gia sư, hiển nhiên cũng rất quan tâm đến sự tình trong võ lâm.

Thiếu Bạch gật đầu: - Thì ra như thế.

- Gia sư còn bảo người ấy võ công cực kỳ cao siêu, đáng liệt vào hạng đệ nhất lưu cao thủ trong võ lâm hiện nay. Nếu như gia sư không chịu nhận Tả cô nương, người đó tất phải thu nàng làm môn hạ, truyền cho võ công. Vì thế gia sư tuy không chịu cho Tả cô nương ở làm đệ tử, nàng cũng không đến nỗi phải bơ vơ trôi nổi giang hồ.

- Vậy ra Phạm lão tiên bối đã dự liệu đúng như mọi việc. Tuyết Quân tủm tỉm cười:

- Gia sư còn bảo chị em tiện thiếp ngày sau phải dốc toàn lực giúp Tả gia phục thù. Thiếu Bạch ôm quyền nói: - Tại hạ xin tâm lãnh.

Tuyết Quân thốt thu nụ cười, giọng buồn buồn:

- Bất quá, chị em tiểu nữ hơn mười năm nay, trừ có gia sư bên cạnh, chưa hề qua lại với một người nào. Võ công lại non kém, thật không hiểu phải giúp Tả công tử bằng cách nào?

Vạn Lương nói:

- Không sao, Phạm huynh võ công tuy không có chỗ kỳ ảo, nhưng một bụng binh thư. Mưu lược và tài trí của người thực không ai sánh kịp, vả lại bây giờ tình thế võ lâm rất phức tạp, không phải có võ công không mà giải quyết được.

Tuyết Quân sẽ thở dài, đỡ lời:

- Ngày gia sư còn tại thế, từng nhắc nhở chị em tiện thiếp, người nói, nếu như Tả công tử trong vòng sáu năm sau khi người qua đời vẫn chưa tới đây thì đại kiếp giang hồ đã thành hình. Dù có Gia cát phục

sinh, Trương Lương tái thế cũng khó cứu vãn.

Sinh tử phán Vạn Lương tựa như rất tin tưởng ở con người quá cố Trọng Minh, hấp tấp hỏi: - Hiện tại, thời gian ấy đã qua?

- Chưa, giờ phút này cách ngày gia sư mất không đầy ba năm, Tả công tử tới sớm ba năm cũng chưa kể muộn.

Vạn Lương thở phào, chăm chú nhìn Thiếu Bạch:

- Tả lão đệ, nếu lão hủ và lão đệ đến chậm ba năm và nếu như không phải cái thảm sự ngàn năm chưa có của Bạch Hạc bảo đã khiến lão hủ phải bất bình thì đại kiếp giang hồ ấy tạo thành cũng là do chúng ta. Cái người ốm yếu, hình dung cổ quái, thế mà lại lo trước cái lo của thiên hạ thật hiệp nghĩa khó bì.

Bọn Thiếu Bạch nghe, đều sinh lòng cảm phục. Tuyết Quân đỡ lời:

- Trước khi Tả công tử chưa tới, chị em thiếp cũng hằng trông mong người đến sớm, bởi vì tiên sư có di mệnh, nếu sáu năm sau vẫn không thấy bóng dáng Tả công tử, thì chị em thiếp thân phải về núi qui ẩn, không màng đến chuyện giang hồ nữa. Ôi! Giờ đây lão tiên bối dẫn Tả công tử đến, chị em thiếp lại lo lắng, phập phồng.

Thiếu Bạch vội hỏi: - Sao lạ thế? Tuyết Quân buồn rầu nói:

- Chị mù em câm, tàn khuyết yếu đuối, biết giúp được gì cho Tả công tử? Thở dài nàng tiếp:

- Nhưng tiên sư đã có di mệnh, hai chị em tàn khuyết cũng đành xin theo chư vị xuất đạo giang hồ.

Vạn Lương nói:

- Hiện giờ, tình thế giang hồ đã đến hồi gay go, Chính nghĩa lão nhân đã chết, Vương kiếm, Bá đao đã qui ẩn, song ác xuất thế, nhị hiệp lại mai danh. Cửu đại phái, tứ môn, tam hội và lưỡng đại bang kể từ khi liên thủ tàn sát Bạch Hạc môn, càng hòa nhau làm ác. Đáng sợ hơn nữa là đã có kẻ học được y thuật thần kỳ của Chính nghĩa lão nhân, đang ẩn tích ngoài hoang dã, chắc định có mưu đồ gì. Nếu như Phạm huynh tiên đoán đúng trên giang hồ sắp có đại biến, thì âm mưu ấy chắc đang trong thời kỳ tiến hành.

- Chư vị có biết tai họa do ai, và bắt nguồn từ đâu?

- Bao nhiêu sự việc phức tạp quá, người người đều có cảm giác mầm sát cơ đang rình rập phát sinh, nhưng không hiểu nó bắt r- từ đâu? Ôi! „y có lẽ là nguyên nhân Phạm huynh bảo chị em cô nương xuất đạo giang hồ.

Tuyết Quân ngẫm nghĩ giây lát nói:

- Thôi được! Xin chư vị ở lại đây nghỉ ngơi ba hôm, sau đó chúng ta sẽ lên đường. Vạn Lương ngạc nhiên: - Nhị vị cô nương còn có việc?

- Tiện thiếp và xá muội đi hầu bên cạnh linh cửu gia sư. Ngừng một

giây, nàng tiếp:

- Còn Cao huynh, cũng nên mượn thời gian ba hôm này dưỡng thương. Cao Quang nói:

- Tại hạ sau khi được cô nương châm cứu, thương thế đã bớt nhiều, có lẽ khỏi cần uống thuốc.

- Đâu được, nếu như Cao huynh không chịu uống thuốc, chất độc còn sót trong người, chắc chắn mười hoặc mười hai năm sau sẽ lại phát tác.

Cao Quang kinh sợ, im lặng làm thinh. Tuyết Quân sẽ thở dài: - Vị nào nhớ họ tên thuốc?

Thiếu Bạch đỡ lời:

- Cô nương cứ nói.

Tuyết Quân trầm tư, một mặt đọc tên thuốc và phân lượng. Thiếu Bạch yên lặng ghi nhớ.

Tuyết Quân đưa tay nắm tay người em. Tuyết Nghi hiểu ý, chạy vào nhà trong. Giấy lát, nàng xách ra một gói nhỏ, đi đến bên chị.

Tuyết Quân nói:

- Nếu tiện thiếp đoán không sai, sau khi chị em chúng tôi đi rồi, thế tất sẽ có nhân vật võ lâm tới xâm phạm, vậy xin chư vị dè dặt ứng phó.

Vạn Lương nói:

- Cái đó cô nương khỏi lo.

- Trong nhà giường chiếu có đủ, xá muối đã chuẩn bị đồ ăn ba hôm cho chư vị, xin tam vị bảo trọng, chúng tôi đi.

- Có cần bọn lão hủ hộ tống cô nương một quãng? - Thôi khỏi.

Rồi nàng nắm tay em ra đi.

Hoàng Vĩnh đổi đôi mắt nhìn nhị nữ khuất bóng, mới ra ngoài nhà lấy thanh trường kiếm của Thiếu Bạch vào, sẽ giọng nói với Vạn Lương.

- Lão tiên bối, tại hạ có một mối lo, không hiểu có nên nói không?

Vạn Lương hỏi vội: - Lo gì?

- Phạm cô nương thông tuệ hơn người, nhưng hai mắt mù, võ công lại chẳng bằng ai, nếu đem chị em họ hành tẩu giang hồ, không phải chúng ta lại đeo theo một cái lo?

- Lão hủ nghĩ, việc đó chắc Phạm huynh qua đời cũng đã sớm liệu.

Hoàng Vĩnh tách người trầm tĩnh, không như Cao Quang nóng nảy, nghe Vạn Lương nói, không hỏi nhiều, chỉ lẳng lặng nghĩ bụng.

- Người chị mù tuy có tài trí, nhưng võ công không đủ bảo vệ thân, còn người em câm thế nào chưa biết. Nếu dẫn hai chị em thiên sinh tàn khuyết, đẹp đẽ như tranh này đi ngao du giang hồ, cũng là việc lý thú. Còn như nếu phải bảo hộ chị em họ qua sông xuống đò, cơn

sóng cơn gió, suốt vạn dặm đường, hay gặp những trận quyết đấu với cường địch, thì chắc không phải là việc lạc quan.

Thiếu Bạch đối với mỹ huệ của hai chị em mù, lòng tuy ngưỡng mộ nhưng cũng có ý nghĩ như Hoàng Vĩnh. Có điều thấy Vạn Lương hết sức tín nhiệm ở hai chị em họ nên chỉ hậm hực nghĩ: - Từ nay cùng hai chị em họ hành tẩu giang hồ, chỉ sợ suốt ngày phải sống trong cảnh pháp phòng, báo động. Vạn nhất có việc gì bất trắc cho hai người thì thật thất bại.

Trong ngôi nhà tranh vệt bao trùm một bầu không khí nặng nề, căng thẳng, đến lạnh ngắt. Chừng như mỗi người đều đang nghĩ tới một việc gì trọng đại lắm.

Có quãng công phu cạn một chén trà nóng, Vạn Lương mới cất tiếng phá tan cái im lặng:

- Lão hủ suy đoán, trong đêm nay tất cường địch sẽ ồ ạt kéo tới, chúng ta chỉ có bốn người. Cao huynh đệ thương thế chưa khỏi hẳn, không tiện xuất thủ, kể như còn có ba người.

Hoàng Vĩnh nghĩ bụng:

- May mắn hai chị em nàng kia đã đi chỗ khác, chứ nếu còn ở lại ngôi nhà này, trong số ba người, tất lại phải tìm cách cho một người bảo vệ họ mất! Vạn Lương đằng hắng mấy tiếng tiếp: - Lão hủ nghiệm thấy, kẻ tới mà đại bại rút lui, nếu bỏ đi hẳn thì thôi, còn nếu kéo trở lại, tất phải có âm mưu gì.

Hoàng Vĩnh nói:

- Đúng đấy, tại hạ cũng nghĩ thế, nhưng không hiểu lão tiên bối đã nghĩ được cách cự địch? - Phương cách cự địch có, nhưng suy đi nghĩ lại, lão phu có tâm cảm là chưa được tuyệt diệu cho lắm.

Thiếu Bạch nãy giờ trầm mặc vệt xen vào nói:

- Địch ám ta minh, tại hạ nghĩ, chúng ta ngoài cách đánh vào, thì thật không có thể gì khác, vậy ta cứ nằm chờ ngoài bãi cỏ ven bờ ao nghinh địch là xong.

Chàng xuất thủ nhất đao, làm khiếp đảm những tay cao thủ trong hai đại môn phái Thiếu Lâm và Võ Đang, cho nên hào khí bốc dậy, những tưởng d- dàng hạ ngay được đối phương, hẳn cách ấy không phải là cách hay.

Vạn Lương mỉm cười:

- Kiếm thuật và đao pháp của Tả lão đệ chúng tôi đều được thấy tận mắt, đúng là được chân truyền của Vương kiếm và Báo đao, từ nay quấy động giang hồ, muốn trừ khử bọn tà ma, hẳn phải cần đến lão đệ rất nhiều...

Chừng như cao hứng lắm, lão phá lên cười vang:

- Nhưng có điều, vì lão hủ quá cố của lão hủ đã sớm có dự liệu, cho hai người đồ đệ giúp Tả lão đệ giải trừ cái đại kiếp võ lâm, và rửa sạch trâm oan cho mấy trăm nhân mạng Bạch Hạc môn, thì trong tình cảnh này, lão đệ không nên để lộ cái thân bản lãnh nhập thần quá sớm.

Thốt trở nên nghiêm trọng, lão tiếp:

- Cơ vận là trời ban, nhưng người có trí tuệ siêu phàm cũng có thể tạo ra cơ vận, vị Phạm huynh quá cố ấy, thật đã có được tài này.

Hoàng Vĩnh không dừng được xen lời:

- Nhưng nhị nữ tuổi trẻ, ngây thơ, chị mù em câm, dẫu cho có được chân truyền, cũng không thể bì với Phạm lão tiên bối lúc sanh tiền.

Vạn Lương như nhớ ra điều gì:

- Đừng vội, lão hủ vào trong nhà coi xem nhị vị cô nương có sắp sẵn cho chúng ta cách cự địch nào không?

Hoàng Vĩnh ban đầu hơi sửng sốt, nhưng bật cười ngay: - Lý đâu lại thế?

Vạn Lương lẳng lặng quay người vào trong.

Một chập lâu, Vạn Lương tắt tả chạy ra mừng rỡ nói:

- Quả nhiên lão hủ dự liệu không sai, nhị vị cô nương đã để lại cách cự địch cho chúng ta. Hoàng Vĩnh sửng sờ: - Thật sao?

- Lão phu chưa hề nói dối. Hoàng Vĩnh vẫn chưa tin: - Cách ấy thế nào?

Vạn Lương chậm rãi rút từ trong ống tay áo ra một phong thư màu trắng, bên trong chứa chất những mưu thần chước quỷ!

Hoàng Vĩnh nhướng mắt nhìn qua thấy trên mặt có ghi "Ba cách cự địch". Nét chữ thập phần mềm mại, rõ là căn bản học vững chắc.

Vạn Lương xé phong thư, lấy ra một mảnh giấy trắng tinh, bên trên có viết:

"Ngu tử muội đi rồi, đêm nay thể nào cũng có cường địch kéo lại. Bốn vị tuy đều có bản lãnh kinh nhân nhưng theo ý thiếp, bắt tất phải phí sức vạ bọn họ cho nên đã nghĩ ra ba cách, bốn vị cứ chọn".

Hoàng Vĩnh thở dài sườn sượt:

- Một thiếu nữ chưa từng hành tẩu giang hồ, lại có thể hiểu rõ giang hồ hiểm trá khôn lường, thế thì những cái kinh nghiệm này thật có chép trong sách vở?

Vạn Lương nói:

- Thế gian có biết bao nhiêu kẻ sĩ, bụng chứa đầy văn chương thi sĩ cổ kim. Nếu bảo họ ngâm thi phú, thì không một giây ngáp ngừng đọc ra vanh vách, nghe rất êm tai. Nhưng nếu gặp phải tai biến bất ngờ, họ chỉ biết cụp đầu than vãn.

Ngừng giây lâu ông tiếp:

- Người bạn lão hủ, Trọng Minh từng nói với lão phu rằng nếu đọc sách ngu người thì thà đừng đọc, một người học được một bụng sách mà không biết cái lẽ ứng dụng, biến thành một con mọt sách không bằng bảo y đi học cày ruộng có lẽ lại hay hơn.

Thiếu Bạch nói:

- Vạn lão tiên bối nói rất phải. Vạn Lương thờ dài:

- Người bạn quá cố của lão, không những cơ trí xuất chúng, mưu lược hơn người, lại có tài an bang cái thế. Nếu theo con đường sĩ hoạn tất phải là một vị hiền tướng, tạo phúc cho thiên hạ.

Ngước mặt than dài, lão tiếp:

- Còn nếu được lãnh đạo võ lâm thì có thể cải biến một giang hồ đầy những hiểm trá và chém giết thành một cảnh giới mới mẻ, nhân hòa. Ôi! Đáng tiếc người thế ấy ai ngờ không được làm đáng phù tá dưới quân vương cũng không được dẫn dắt võ lâm đồng đạo, cũng phí cái khối óc tài hoa, phải mai một theo năm tháng!

Thiếu Bạch nghe lão cảm thán Phạm Trọng Minh là tay tuyệt thế tài hoa, cõi trần chưa thấy, bất giác cũng sinh lòng cảm phục.

Vạn Lương quắc mắt nhìn mấy người tiếp:

- Chỉ mong sao nhị vị cô nương được tài năng chân truyền của người quá cố, có thể vì võ lâm làm rạng rỡ chính nghĩa thì dưới cửu tuyền, người bạn của lão hủ này cũng được yên lòng nhắm mắt.

Hoàng Vĩnh nhìn ra ngoài cửa nhà nói:

- Vạn lão tiên bối, Phạm lão tiên bối y đạo thế nào? - Đệ nhất thế gian.

- Nhìn xem bề ngoài hai chị em họ, không có dấu hiệu gì là tàn khuyết. Nếu Phạm lão tiên bối có y thuật kinh nhân chắc phải tìm ra duyên cớ.

Cao Quang xen vào nói:

- Phải đấy! Cứ theo tại hạ nghĩ thì nhị vị đáng lẽ không mù, cảm mới đúng. Vạn Lương trầm ngâm:

- Nhị nữ sắc đẹp tuyệt trần. Nếu cõi đời không có đôi tàn khuyết mù, cảm ấy thì mỹ nữ trong thiên hạ chắc phải ôm mặt tủi hờn mất.

Thiếu Bạch xen lời:

- Có lẽ chính vì ngưỡng mộ nhị vị cô nương quá đẹp cho nên trời xanh mới bắt chị em họ tàn khuyết.

Cao Quang nói:

- Ông trời không mở mắt, Cao lão tam này không phục rồi! Vạn Lương bật cười:

- Trời có tối sáng, trăng có khuyết tròn, trên đời này làm gì có người mỹ mạo vẹn toàn. Hoàng Vĩnh vụt nói: - Trời đã muôn, chúng ta phải kịp coi ba cách cự địch ấy ra sao?

Vạn Lương mở tấm giấy trắng ra, thấy trên có ghi:

"Cách thứ nhất: Bày kế nghi binh.

Người đến không tốt, người tốt tất không đến. Đêm nay địch tới xâm phạm, thế lực phải rất mạnh. Bốn vị võ công tuy cao nhưng cũng chẳng cần đấu thí. Theo ý thiếp thì cứ mở rộng cửa, thắp đèn sáng trưng, treo dây địch ngoài cửa để làm nhụt nhuệ khí, gây hoang mang cho kẻ địch rồi leo lên đỉnh núi, chuẩn bị lăn đá, làm rối loạn hàng ngũ địch. Xong bốn vị có thể tìm chỗ hoang vắng, nằm dưỡng thần. Thiếp đã có sắp đặt vài cơ quan nho nhỏ trong nhà, phòng cường địch phá hủy mái tranh sẽ gặp báo ứng."

Cao Quang bật cười ha hả: - Đúng kế hay.

Thốt đảo mắt nhìn quanh quất, chàng lẩm bẫm: - Nhưng cơ quan, không hiểu bố trí ở đâu? Vạn Lương phì cười:

- Nếu như để cho lão đệ thấy được, cũng không gọi là cơ quan nữa. Hoàng Vĩnh nói:

- Chúng ta hãy xem cách thứ hai đi! Vạn Lương đọc tiếp:

"Cách thứ nhì: Dụng hỏa chống địch.

Trong ngăn kéo cửa tiện thiếp có chứa hỏa pháo do tiên sư chế, bốn vị hãy mang ra chôn rải rác trong nhà, ngoài cửa và gốc cây ven bờ ao, rồi ẩn mình trong đám cỏ rậm ngoài nhà. Nếu cường địch tới, tất sẽ tụ tập ở ba chỗ này, nên khi chôn dây dẫn hỏa, bốn vị nhớ phủ lên một lớp cát để che dấu. Chờ đúng lúc hãy châm ngòi lửa, bắt đến hỏa được, chất thuốc sẽ nổ tung bốc cháy." Hoàng Vĩnh nói: - Cách này tuy hay nhưng phải hy sinh cả ngôi nhà.

Vạn Lương góp ý:

- Chúng ta thử nghe nốt cách thứ ba nói gì?

"Cách thứ ba: Giăng bẫy bắt sẽ."

Hoàng Vĩnh chen lời:

- Cứ nội nghe cái tên cũng đủ thấy hay rồi. Thiếu Bạch đỡ lời:

- Phạm lão tiên bối quả nhiên tài hoa hơn người, có thể truyền cái tài trí ấy cho hai chị em nàng mù thì thật là trăm năm chưa có một người.

Vạn Lương nghe khen Trọng Minh, vui mừng ra mặt: - Giờ phút này, chư vị mới biết lời lão hủ không ngoa. Cao Quang xen vào nói:

- Chỉ xem qua cái vẽ mỹ lệ của nhị vị cô nương đủ biết là thông minh siêu việt. - Chúng ta hãy nghe dùng cách này ra sao?

Nhìn xuống thư, lão đọc tiếp:

"Thể chất của tiên sư, trời ban cho có hạn, khó đạt đến cảnh giới cùng cực về võ học cho nên người dốc tâm ra nghiên cứu y đạo. Người dùng hai khối mỹ ngọc, đúc thành hai pho tượng ngọc mỹ nhân, bụng rỗng, có chứa một loại kỳ dược, nếu cơ quan tác động sẽ biến thành làn khói, nhẹ tựa lông hồng tỏa ra từ lỗ tai hai pho tượng. Làn khói ấy mỏng lắm, như sợi chỉ, nếu không lưu tâm tất khó nhận ra, nhưng có mùi hương dịu tỏa tan. Nên tốt nhất để khỏi khiến người nghi ngờ, bốn vị hãy thêm một ít hoa dại, trưng bày trong nhà..."

Nghe tới đây Hoàng Vĩnh buộc miệng kêu lên: - Chỗ kỳ lạ là cái hương vị và làn khói ấy. Rồi lại nghe tiếp:

"... Trong mùi hương có chứa một chất độc rất mạnh, người phải, lập tức choáng váng, hôn mê, dẫu có võ công tuyệt cao cũng không cách nào phản kháng được. Bốn vị có thể phân tán núp kín trong nhà, chờ đúng lúc sẽ ngấm xuất thủ. Tuy thiếp không dám nói một mẻ bắt sạch, nhưng chắc chắn mười tên cũng phải tóm được bảy, tám. Ngại có điều cách này dùng được vật, nhiều khi thiếu vẻ quân tử. Vậy xin để bốn vị... chọn lựa..."

Cao Quang nói vội:

- Nếu như chúng ta ẩn núp trong nhà, tất sẽ người phải người thấy mùi hương ấy hôn mê, chẳng phải lại để cho người ta bắt sống?

Vạn Lương nói:

- Lão đệ nghe xong rồi nói không muộn. Hoàng Vĩnh chú tai nghe tiếp:

"... Cái hộp gấm đựng Ngọc tượng giấu ở vách tường đằng kia sau thần vị của tiên sư, trong hộp có mười viên thuốc giải, mỗi vị xin ngấm một viên nơi miệng sẽ không ngại chất độc từ làn khói kia."

Vạn Lương đọc xong đảo mắt nhìn Thiếu Bạch. Hoàng Vĩnh nói:

- Tại hạ nghĩ, có mỗi cách sau cùng là hay nhất. Nếu như bắt sống được đối phương, không những có thể tra hỏi được chút ít nội tình lại bảo toàn cả ngôi nhà tranh này nữa.

- Tả lão đệ nghĩ sao? Thiếu Bạch nói:

- Tuy cách hạ thủ âm thầm, không có khí độ quang minh chính đại nhưng tình thế hiện tại không cho phép ta nghĩ nhiều. Tại hạ cũng tán thành cách thứ ba.

Cao Quang xen vào nói:

- Nếu như chất thuốc chứa trong pho tượng Ngọc mỹ nhân ấy để hằng mấy mươi năm nay, lâu quá không mấy công hiệu thì thật là bậy.

- Phong thư này không phải đã viết từ lâu. Nhị vị cô nương định liệu thế nào chúng ta cũng theo nên được vật chắc chắn không cần được

xem xét lại.

Hoàng Vĩnh nói:

- Chúng ta đi lấy hai pho tượng đá Ngọc mỹ nhân coi xem! Vạn

Lương gật gù: - Phải đấy!

Mọi người tiến về phía bàn thờ.

Nhắc thần vị của Phạm Trọng Minh lên, quả nhiên thấy trên vách có một cái núm nhỏ. Vạn Lương nắm lấy núm, quay về bên phải hai vòng, một tấm cửa ngàm hốt bật mở ra. Một hộp gấm hiện ra trong vách.

Vạn Lương nhẹ nhàng nhắc chiếc hộp ra, đóng cửa ngàm và đặt vị thần Trọng Minh vào chỗ cũ.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 30

Một cuộc đấu trí

Cao Quang không kịp đợi, chụp lấy một chiếc hộp trong tay Vạn Lương mở nắp. Ngưng thần nhìn vào, thấy trong hộp có hai pho tượng mỹ nhân trạm trổ bằng ngọc rất tài tình, thần thái trông như sống.

Nhìn kỹ, Cao Quang càng bàng hoàng vì đó là cái vật cụ thể tượng hình hai chị em mù. Vạn Lương thò tay cầm lấy một pho, khẽ lắc lắc, quả nhiên thấy trong bụng rỗng, cạy ra thấy có một vật như hương không phải hương dài chừng ba tấc, nhỏ như ngón tay.

Hoàng Vĩnh nói:

- Cái này chắc là món kỳ được mà nhị vị cô nương nói trong thư. Vạn

Lương gật đầu: - Đúng...

Trầm ngâm giây lâu lão tiếp:

- Xem cái pho bạch ngọc mỹ nhân chạm trổ khéo léo này bắt giác nhớ tới thủ bút cổ nhân, khiến cho lão phu lại lo ngại một việc.

Cao Quang hỏi: - Việc gì?

- Thứ bạch ngọc trắng nõn nà này sờ tay thấy ấm, rõ ràng là thứ noãn ngọc quý giá vô ngần. Người bạn quá cố của lão trong suốt cuộc đời, cảm thán cho cái mạng mình ngắn ngủi nên đã không chịu lãng phí một giây phút thời gian, cầm đầu mài dũa nên cái công trình nghệ thuật này tất phải mất nhiều ngày giờ và tác dụng của nó sợ

rằng không phải chỉ để người thường lãm. Nếu như đêm nay kẻ địch tới xâm phạm lấy được vật này, hoặc lỡ tay đánh vỡ thì thật là đáng tiếc quá.

- Kẻ địch quyết không phải những tay thân thủ tầm thường, ngôi nhà lại cao quá trượng, bất luận có đặt ở đâu cũng khó lòng ngăn chống địch.

Thiếu Bạch hỏi:

- Lão tiền bối nghĩ thế nào? Vạn Lương đáp:

- Trong ba cách cự địch, cách này xem chừng hay nhất, vì biết đâu trong số những kẻ địch chúng ta sẽ bắt sống đêm nay lại không hỏi được thân phận của tên chủ mưu.

Hoàng Vĩnh xen vào nói:

- Nếu không có cách lưỡng toàn, thì phải mạo hiểm sử dụng. Chỉ cần chúng ta dè dặt đừng để bọn họ đánh bẻ là được.

Vạn Lương trầm tư:

- Nhị vị cô nương chắc có sẵn cách.

Bốn người nhất tề chia nhau đi bố trí. Vạn Lương tay dọn, miệng cao giọng:

- Nhị vị cô nương trong thư có nói, nhà có sắp đặt cơ quan, vậy lúc di động ra tay, xin chư vị cẩn thận đề phòng.

Bấy giờ, Cao Quang và Hoàng Vĩnh đều kính phục chị em nàng mù cho nên càng nghe Vạn Lương đều đi lại nhẹ nhàng dè dặt.

Bốn người bố trí xong, vàng thỏi dương cũng bắt đầu khuất ở non tây. Vạn Lương nhìn quanh cảnh trong nhà nói:

- Tả lão đệ nấp ở dưới bàn thờ, hai bên là những giá gỗ che khuất, kẻ địch khó mà phát giác. Vạn Lương ngẩng đầu nhìn, tiếp: - — nhà trong và trên cây sà nhà, có thể...

Mắt nhìn sang Cao Quang:

- Phiền Cao lão đệ núp trên sà nhà, mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, có thể xem rõ toàn diện tình thế, nhưng có một việc phải đặc biệt lưu tâm.

Cao Quang vội hỏi: - Việc gì thế?

- Lão đệ phải cẩn thận trông chừng, đừng để cho kẻ địch đêm nay bất thần tập kích, tiến sát đến cửa là họ sẽ nhìn thấy lão đệ, hay có thể người còn ở ngoài mười dặm, tai họ vẫn nghe được tiếng lão đệ.

- Tại hạ nhớ rồi.

- Cẩn nhất, lão đệ đừng nói xen vào và lơ là chênh mǎng việc canh chừng. Hoàng Vĩnh thầm khen:

- Vạn lão tiền bối nói cũng phải, người nấp trên sà nhà xem thì là tai mắt của toàn quân nhưng gặp đột biến chỉ sợ không kịp trở tay xoay

sở.

Vạn Lương lại sẽ giọng nói tiếp:

- Hoàng lão đệ xin phụ trách nhà trong.

Hoàng Vĩnh ứng tiếng dạ, chạy bay vào trong, xem xét kỹ đường hướng, đánh dấu một chỗ nắp an toàn, rồi chạy trở ra.

Vạn Lương nói:

- Thời giờ cũng không còn mấy, chúng ta cũng nên lợi dụng cơ hội này để tĩnh tọa giây lát, lấy tinh thần.

Ba người y lời, đều ngồi xếp bằng vận khí điều tức.

Màn đêm xuống mau, thoáng mắt đã không còn nhìn thấy cảnh vật.

Một đêm âm u, trời tối đen như mực, gió ào ào thổi lộng qua đám cỏ hoang nghe xào xạt lạnh người.

Vạn Lương đứng dậy trước, châm sáng ngọn đèn trong gian sảnh, thuận tay đóng chặt cửa sổ, rồi đi vào nhà trong ngồi xếp bằng trên chiếc chõng.

Bọn Thiếu Bạch cũng phân tán, ai về chỗ nấp nắp kín.

Ước chừng công phu một bữa cơm, đột nhiên ngoài nhà có tiếng quát lớn: - Trong nhà có người hãy mau ra!

Bọn Thiếu Bạch đã có kế trước nên có quát mắng thế nào cũng không ai lên tiếng. Người đó lại nói: - Chọc lão gia nổi giận, lão gia sẽ phóng hỏa thiêu rụi cả nhà cho xem.

Người đó mắng chửi một chập, thấy trong nhà vẫn không có tiếng đáp, ngừng lời. Bặt đi một lúc, hốt bình một tiếng thật lớn, cánh cửa gỗ đã bị người ta đá tung. Một cơn gió lùa vào nhà làm lay động cái thấy treo trước cửa.

Ngọn đèn cũng chao đi chao lại, cháy lập lòe.

Thì ra bọn Vạn Lương đã sớm chọn kỹ chỗ đặt ngọn đèn cho nên gió có mạnh thế nào cũng không đánh tắt được.

Thiếu Bạch nấp ở một xó kín đáo cũng vừa có thể trông thấy rõ tình hình trước cửa. Chỉ thấy một đại hán vận kinh trang, tuổi ngót tứ tuần, tay phải cầm một thanh đơn đao, đứng bên ngoài cửa, nhìn sững cái cây lơ lửng đưa đi đưa lại.

Hiển nhiên cái cây ấy đã tác dụng thâm hồn đoạt phách đối phương.

Hốt nghe có một giọng khác vọng tới: - Kẻ bị treo trước cửa còn sống hay chết?

Kinh trang đại hán đáp:

- „y là Chương huynh đệ ngày hôm qua thọ trọng thương tại đây.

Người kia không dừng được, lạnh lùng hỏi: - Còn sống hay chết?

- Xem chừng đã tắt thở. Người kia sẵn giọng:

- Chết rồi thì sao không mau vác thi thể ném đi, còn đứng đó nhìn gì?

Kinh trang đại hán đáp dạ, nhanh nhẹn vung thanh đơn đao, một tia lạnh nhoáng lên, phăng đứt đoạn dây, cùng lúc thò tả thủ nắm lấy cái dây rơi vụt xuống, ném mạnh ra xa hơn trượng.

Tên này vốn chưa chết, chỉ bị bọn Thiếu Bạch điểm huyết đạo, dè dặt giờ phút đáng thương lại bị người của mình vung tay khí tuyệt mà chết.

Kinh trang đại hán xong việc hét to:

- Hai con xú a đầu kia, không lẽ tưởng treo dây người chết là có thể ngăn cản được bọn lão gia sao?

Rồi y đưa cao đơn đao hộ thân bước vào nhà.

Thiếu Bạch chăm chú nhìn thấy phía ngoài nhà bóng người lố nhố phồng tính ít nhất cũng phải trên mười tên.

Kinh trang đại hán sau khi vào nhà, tả thủ thò vào người rút hỏa tập đánh sáng.

Trong sảnh đường vốn có ngọn đèn, giờ đây lại có thêm ánh sáng, nhất thời sáng bừng, có thể nhìn rõ cảnh vật.

Chợt nghe có một giọng trầm lạnh truyền tới:

- Có thấy chỗ nào khả nghi? Kinh trang đại hán đáp: - Không thấy có điểm nào.

Cặp mắt y đảo xuống dưới thân vị Phạm Trọng Minh, thấy có một đôi bạch ngọc mỹ nhân, tức thì tiếp: - Trong nhà còn đôi ngọc nhân, chắc hẳn hai con a đầu đó đã nghe động đào tẩu rồi.

Nên biết, tình hình trong nhà được bọn Thiếu Bạch sắp đặt chu đáo, ngay cả những dấu chân cũng được quét sạch.

Tiếng bước chân nghe dồn dập, chỉ thấy bốn tên hắc y thiếu niên cầm trường kiếm hộ trú lấy một người toàn thân vận hoàng y đen, đeo mặt nạ đang tiếng vào.

Theo sau hoàng y nhân là một hoa y thiếu niên, tay trái quán bằng lục trướng.

Hoa y nhân chính là người thoát chết dưới kiếm của Thiếu Bạch, tuy bỏ con tuần mã tránh kiếm nhưng tay trái vẫn thọ thương nặng.

Chỉ thấy Hoàng y nhân quát cặp mắt sáng lạnh, ngoái nhìn hoa y thiếu niên: - Người nhìn thấy rõ?

Hoa y thiếu niên có vẻ tôn kính hoàng y nhân, nghiêng mình nói: -

Đúng thế, chính là người đoạt tòng vật của Lưu hạt tử ở Du Thọ

Loan. Hoàng y nhân sẽ à một tiếng: - Không lẽ y thật là kẻ vượt qua Sinh tử kiều, hậu duệ của Tả gia? - Cái đó thuộc hạ không biết chính xác, chẳng dám đoán liều.

- Ngày xưa, Thiên kiếm Cơ Đồng, Bá đao Hường Ngao võ công cao siêu là thế, vậy mà kể từ khi vượt qua Sinh tử kiều cho tới mấy mươi

năm nay vẫn biệt tích. Không lẽ tên ranh con đó lại có thể rời khỏi được tuyệt địa?

Hoàng y nhân lẩm bẩm nói, nhưng không kẻ nào dám đánh tiếng, bật đi một lúc lại tiếp: - Điều kỳ lạ là tại sao bọn họ lại có dính dáng với hai nữ đệ tử của Phạm Trọng Minh? Hoa y thiếu niên sẽ đăng hắng đỡ lời: - Hay không biết chừng hai con a đầu còn lẫn trốn trong nhà? Hoàng y nhân lập tức cảnh giác, ngừng bật đảo mắt nhìn về đôi bạch ngọc mỹ nhân, rảo chậm tới trước bàn thờ, thò tay lấy nhưng ngón tay vừa chạm vào pho bạch ngọc mỹ nhân, thành linh rụt về, chú mắt nhìn vào nhà trong cao giọng: - Nhị vị cô nương, giờ phút này căn nhà đã bị vây kín, nếu không chịu ra mặt tương kiến thì đừng trách tại hạ quá tay.

Thiếu Bạch nấp ở dưới bàn thờ, nghe từng tiếng của Hoàng y nhân vang rền như tiếng thép khua bên tai, bất giác chột dạ: - Người này tiếng nói quái dị quá chừng, tất phải là nhân vật lợi hại đáng sợ. Hoàng y nhân vẫn không nghe tiếng đáp liền sôi giận: - Vào nhà lục soát.

Hai tên hắc y nhân dạ ran chạy xông vào.

Không dè hai người như cát chìm đáy biển, sau khi xông vào nhà bỗng lặng tăm, chập lâu không nghe động tĩnh.

Hoàng y nhân gằn giọng:

- Bọn nô tài ngốc kia, tại sao trong nhà có người hay không cũng...

Bất chợt cảnh giác, quay sang nhìn hoa y thiếu niên, chực lui ra.

Nhanh như điện, cùng lúc Thiếu Bạch đề khí, vút mình khỏi gầm bàn, lao thẳng về phía hai người, tả chưởng chớp nhoáng đánh tới hoa y thiếu niên và hai ngón trỏ, ngón giữa bàn tay phải điểm vèo về hoàng y nhân.

Hoàng y nhân vung tay đánh bật hữu thủ của Thiếu Bạch điểm tới một cách tài tình. Thiếu Bạch sửng sốt:

- Người này nội lực thâm hậu thế ấy, không lẽ được vật ở pho bạch ngọc mỹ nhân đã mất công hiệu?

Đang nghĩ, chợt thấy hoa y thiếu niên vừa vung tay tiếp chưởng, người tức thì bật tung, lăn ra ngoài cửa.

Cùng lúc, hoàng y nhân loạng choạng muốn ngã. Thiếu Bạch nghĩ bụng:

Người này đúng là nội cũng tinh thâm. Tuy trúng độc nhưng lực đạo vẫn chưa mất hẳn. Hữu thủ lại nhanh nhẹn tung ra một chưởng.

Đồng thời với thế công của Thiếu Bạch, nhoáng một bóng người,

Cao Quang đã từ trên sà ngang vút xuống, song chưởng nhất tề đẩy mạnh về hai hắc y nhân kia.

Hai hắc y nhân đón chàng một chưởng, không một cái lão đảo, ngã lăn liên xuống đất. Thì ra làn khói độc trong pho bạch ngọc mỹ nhân đã phát huy tác dụng làm đối phương mất sức kháng cự.

Vạn Lương nghe bên ngoài nhà có tiếng động thủ, vội chạy ra hỏi: - Đắc thủ?

Cao Quang đáp: - Bất trợn.

Thiếu Bạch chỉ Hoàng y nhân nói:

- Tên này là nhân vật thủ não của bọn họ, có y trong nhà dầu cho có cường địch vây đông đảo ngoài kia cũng không dám dùng tới thủ đoạn mạnh.

Vạn Lương rảo bước đến bên Hoàng y nhân, thò tay chực dưng đứng y dậy. Đột nhiên vút một tiếng, một mũi trường tiễn không biết từ đâu bay ra loáng tới cổ tay lão.

Thiếu Bạch cao giọng cảnh giác: - Vạn tiên bồi cẩn thận.

Vạn Lương vội uốn cổ tay, thân nhanh chưởng thế, lùi bật lại hai bước.

Trường tiễn rít vèo, nghe phập một tiếng khô khan, cắm thẳng vào cánh cửa gỗ, ngập quá hai tấc.

Vạn Lương hấp tấp nói:

- Dập tắt ngọn đèn rồi hãy nói chuyện với họ sau.

Thiếu Bạch lẳng lẳng đảo nhẹ một chưởng, ngọn đèn trên bàn vụt tắt phụt. Trong ngôi nhà tối lặng như tờ.

Vạn Lương lạng vút tới sau cánh cửa, lạnh lùng nói:

- Tên đầu não của người đã bị bọn ta bắt sống, chỉ cần các người bắn tên công tập, lão phu sẽ hạ sát mấy mạng đó trước.

Câu nói quả nhiên có oai lực mạnh mẽ. Bên ngoài nhà lập tức vọng vào một giọng oang oang như lệnh võ: - Bọn người cũng bị chúng ta vây chặt, hai bên cầm cự thế tất cục diện sẽ trở thành lưỡng bại câu thương.

Vạn Lương cười khẩy:

- Trong ngôi nhà tranh này có chứa sẵn đồ ăn đủ mấy tháng, nếu như các người có sức, cứ nằm ngoài ấy mà vây, hai hoặc ba tháng bọn ta cũng chẳng ngại.

Giọng nói oang oang lại truyền vào:

- Các hạ định giải quyết cuộc diện cả hai cố thủ này thế nào? Xem khẩu khí rõ ràng xuống nước.

Vạn Lương sẽ giọng nói:

- Tên đầu não chủ yếu của các người đã bị bắt sống, các người đang ở vào tình trạng rắn mất đầu thì thử hỏi còn mặt mũi nào đưa ra điều kiện đàm phán. Chỉ còn cách tốt nhất là hãy buông đao chịu trói, để

chờ bọn ta phát lạc luôn thể.

Vẫn cái giọng như lệnh võ tiếp:

- Các người đừng có đắc ý vội, nếu ép người quá đổi khiến chúng tôi phải xuất thủ thì lúc ấy có hối cũng muộn.

Tên này cũng là tay giảo hoạt, nói mãi chập lâu vẫn chưa để lộ tí gì về thân phận của Hoàng y nhân.

Thiếu Bạch ngưng thần nhìn ra ngoài, thấy màn đêm cách quãng ba trượng xa, sừng sững một hán tử cao lớn dềnh dàng, còn những tên khác chừng đã phân tán tìm chỗ ẩn thân.

Người nói chuyện với Vạn Lương này giờ chính là đại hán đó. Vạn Lương ha hả cười vang:

Người đừng có leo mép mà hòng qua mắt lão phu, chỉ cần lão phu giữ tiểu tử hoàng y lại thì có thách các người cũng không dám tự tiện xuất thủ.

Ngừng một lúc lão cố ý cất cao giọng: - Cao lão đệ hãy cho y ném mùi khở sở đi!

Nhưng tưởng chỉ nói gạt đối phương dè dặt Cao Quang lại cho là thật. Chàng chạy tới lột mặt nạ hoàng y nhân, không thèm nhìn nửa con mắt, hữu thủ đã giơ lên, vả liên tiếp hai bạt tay cực mạnh.

Hoàng y nhân tuy trúng độc, lại bị điểm huyết đạo, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo. Cho nên hai bạt tay cực mạnh của Cao Quang xuất thủ khiến y tức giận ỏi máu, không sao nói được.

Cùng lúc Cao Quang xuất thủ, giọng nói oang oang lại truyền vào đầy giận dữ: - Các hạ thủ đoạn độc ác, đừng trách chúng tôi phóng hỏa đốt nhà.

Vạn Lương cũng không kém:

- Nếu người không mau câm cái miệng thối lại, lão phu sẽ cho y ném vài cái nữa. Quả nhiên giọng nói bên ngoài nhà tức thời im bật.

Tình thế đang căng thẳng, hốt trở nên vắng lặng, im lìm đến nỗi không còn nghe được một tiếng động.

Thiếu Bạch nhìn suốt qua bóng đêm, thấy đại hán ban nãy đứng ngoài ba trượng, đột ngột biến đi đâu mất hút. Chàng chột dạ nghĩ bụng:

- Bọn họ không còn phái người ra thương lượng, hiển nhiên đã quyết tâm chuẩn bị xuất thủ. Cho nên chàng vội đánh tiếng cảnh giác: -

Cường địch bỏ chuyện đàm phán, rõ ràng là có mưu đồ. Chúng ta phải đề phòng lắm mới được.

Vạn Lương nói:

- Đúng thế, hãy mau vác tên áo vàng và mấy thuộc hạ của y ra chắn trước làm bia. Lão nói thật to, cố ý cho bọn địch ở ngoài nhà nghe

thấy.

Cao Quang nói: - Cách hay lắm!

Y lời y lời bọn hoàng y nhân ra chắn trước cửa.

Nào ngờ sự việc xảy ra ngoài trí tưởng tượng. Mấy người thu mình chờ có gần giờ đồng hồ mà ngoài nhà vẫn im bật. Và cũng không thấy có người đột kích căn nhà tranh như thể người bên đối phương đã lặng lẽ rút đi.

Cao Quang sẽ giọng bảo Hoàng Vĩnh: - Lão nhị, chúng ta ra ngoài xem sao? Vạn Lương ngăn:

- Có lẽ bọn họ đã bày thiên la địa võng phía ngoài, không nên liều mạo hiểm. - Thế thì chúng ta cứ cố thủ mãi như vậy sao?

- Trời sắp sáng, đợi lúc ấy chúng ta ra xem cũng không muộn.

Cao Quang nghe có những tiếng bước chân nhè nhẹ, rõ là đối phương đã nghe được lời Vạn Lương nên thay đổi kế hoạch.

Vạn Lương nói nhỏ:

- Chư vị phải đề dặt, lần này chắc bọn họ không còn giữ im lặng nữa. Tả lão đệ hãy trông chừng phía bên phải, Hoàng lão đệ lo xem xét phía bên trái.

Lời dứt, đúng như dự liệu, thấy thấp thoáng có hai bóng người từ sát vách đất ngôi nhà, đang di động chậm chậm về phía trước.

Bọn họ cử động rất thận trọng, không phát ra một tiếng động nhỏ.

Trong đêm tối âm u, khó nhìn thấy mọi vật, nếu không phải Vạn Lương có tiếng nhắc nhở Thiếu Bạch và Hoàng Vĩnh đặc biệt quan sát thì hai người chắc cũng chưa phát hiện được có kẻ địch đang từ hai bên di động tới.

Hoàng Vĩnh thò tay, sẽ kéo áo Thiếu Bạch ra dấu, cùng vận công chuẩn bị.

Bấy giờ, duy chỉ có Vạn Lương và Cao Quang vẫn chưa biết đã có kẻ địch tiến sát tới hai bên ngôi nhà tranh, cho nên vẫn đôi mắt quan sát phía trước mặt.

Hai bóng đen tiến sát tới cánh cửa gỗ còn chừng hai cái với tay, nhất tề dừng cả lại. Hoàng Vĩnh chợt cảm thấy khách ớn, cao giọng quát: - Đại ca, mau xuất thủ!

Hữu chưởng đánh vút ra. Thiếu Bạch cũng nhanh tay vung ra một chưởng. Hai luồng chưởng lực mạnh mẽ hướng về hai bóng đen.

Hai tên này không ngờ có người tập kích bất thần, lật đặt vung chưởng đón đỡ.

Thiếu Bạch chưởng thế thật mãnh liệt cực cùng, chỉ thấy hai đại hán ở me phải sau khi tiếp chưởng, tức thời bị đánh bật lui năm sáu bước.

Còn Hoàng Vĩnh chường thể tuy không có nội lực hùng hậu như Thiếu Bạch, nhưng lực đạo cũng không phải yếu kém. Cho nên tiếp đỡ một chưởng ấy, đại hán ở bên trái cũng bị sánh vính, loạng choạng thối lui ba bước.

Liền đó trong bóng tối bỗng truyền ra một giọng lạnh như băng: - Đồ ăn hại, sao còn không lui về mau!

Hai đại hán mon men tiến sát căn nhà dường như rất nể sợ giọng nói đó, vội vàng lạng mình hai cái, mắt hút trong màn đêm.

Thiếu Bạch nghe nhận thấy giọng nói người này khác hẳn với tên lúc nãy cùng Vạn Lương đối đáp, bất giác đâm lo ngại: - Đại hán kia rõ ràng là nhân vật chỉ huy bọn địch, tại sao giờ phút này là một tên khác, không lẽ trong lúc vắng lặng vừa rồi, đối phương đã âm thầm đi gọi cứu viện?

Vội chú mắt nhìn về chỗ vừa phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy trong khoảng tối tăm của đêm trường, lò mờ có một bóng người ngồi chồm hồm. Thiếu Bạch hy vọng mục quang của mình có thể trông thấy người, ai dè cái bóng vẫn chỉ là một khối đen đen, không tài nào nhìn rõ hơn.

Hoàng Vĩnh sẽ giọng nói: - Đại ca, có thấy gì? Thiếu Bạch đáp:

- Bọn họ trừ số nắp kín trong bóng tối dày đặc ra, hình như còn có tên bị che khuất thân, khiến chúng ta không dễ phát hiện.
- Riêng tiểu đệ nhận thấy, bọn cường địch bên ngoài nhà dường như được rất nhiều tên nữa đưa tới cứu viện.

- Phải ngu huynh cũng cảm thấy thế.

- Trời sắp sáng rồi, đại ca có kế hoạch nào không?

- Việc này đã có Vạn lão tiên bồi lo liệu, chúng ta cùng bàn sau. Lờn dút, hốt thấy lù lù một khối đang chậm chậm di động về ngôi nhà.

Những bóng đen đó tiến ra chậm, chùng như bò trên mặt đất. Hoàng Vĩnh rút hỏa tập ra, sẽ bảo: - Đại ca hãy trông chừng.

Hoàng Vĩnh nói xong, thu mình nắp sau cánh cửa, thấy nháng một cái, bật quẹt lửa. Cùng lúc, bỗng nghe véo véo hai tiếng, từ ngoài hai mũi trường tiễn rít gió bay vút tới hữu thủ cầm quẹt lửa của Hoàng Vĩnh.

Không một giây chần chờ, Hoàng Vĩnh khẽ rung động cổ tay, chiếc quẹt lửa bay vút ra khỏi nhà, rơi xa hơn một trượng.

Dưới ánh lửa, cảnh vật trở nên sáng rõ.

Chỉ thấy những bóng đen đang bò tới gần, đột nhiên cũng nằm phệt xuống bất động. Thiếu Bạch tinh mắt, nhận ra ngay những bóng đen nằm rạp, mình trùm kín một lớp vải đen, tức thời cao giọng: - Bọn họ nguy trang...

Vù một tiếng, một ngọn đuốc bay vút tới cắt ngang câu nói còn bỏ dở của Thiếu Bạch, rồi chỉ nghe đánh phập, cắm sâu trên cánh cửa gỗ. Nhanh như cơn gió thoảng, ngọn lửa bén vào tấm gỗ, cháy phừng phực. Vạn Lương giật mình đánh thót: - Tìm cách dập tắt mau!

Miệng nói, bụng lo ngại:

- Không lẽ tên hoàng y này thật không phải là nhân vật thủ não của bọn họ. Hay là bọn tới đây có kẻ chức cao hơn?

Thì ra, trong võ lâm xưa giờ, thường có qui lệ, phạm nhân vật thủ não bị bắt, tất ném chuột sọ vỡ đồ, không còn cách nào thi triển được. Cho dầu không có bó tay chịu trói, cũng không dám chọc đối phương nổi giận mà sẽ làm nguy hại tới sự an toàn của người đầu não.

Giờ phút này, bọn người bên ngoài nhà đã dùng đến hỏa công, rõ ràng nói sự sống chết của hoàng y nhân không đủ uy hiếp họ.

Thiếu Bạch rút phát trường kiếm, phóng vút tới trước, cùng lúc ánh kiếm nháng lên. Phập một tiếng thật ngọt, ngọn đuốc đang bốc cháy phừng phực theo ánh kiếm lìa nhanh xuống.

Nhưng ngay khi đó, nghe bần bật tiếng dây cung, hai mũi tên vèo vèo lướt gió bay tới. Thiếu Bạch lạng lẽ đảo trường kiếm đánh rơi mũi đi đầu, đồng thời thò hữu thủ chụp lấy mũi tên kia, ngầm vận nội lực, phóng vút trở về, nhắm thẳng những bóng đen nằm rạp trên mặt đất.

Cả hai động tác mau lẹ, không quá một giây đồng hồ khiến cho đối phương chưa kịp tiếp tục loạt tên thứ hai thì Thiếu Bạch đã lùi về sau cánh cửa.

Cao Quang khen:

- Hay lắm! Đại ca triển lộ cái thân thủ ấy, chắc hẳn bọn họ phải lác mắt bàng hoàng! Vạn Lương nghiêm giọng: - Nếu bọn tới đây không còn có nhân vật thân phận cao hơn hoàng y nhân thì chúng ta bắt sống được y, bọn họ phải kiêng dè đôi chút chứ?

Chỉ nghe một tiếng thét vang lên, một bóng đen trong bọn đang rạp mình ngoài nhà, hốt bật tung dậy chạy lùi về phía sau.

Thì ra tên đó đã trúng phải mũi trường tiễn Thiếu Bạch ném trả, không nén được đau đớn phải rút lui, để lộ chân tướng.

Vạn Lương tiếp:

- Xem chừng bọn họ đã có viện thủ, chúng ta không thể giữ mãi vị trí này, cần phải đổi kế hoạch, chực vị hãy chuẩn bị.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Tên hoa y thiếu niên bị bắt, võ công không phải tầm thường, nhưng thân phận lại thấp hơn hoàng y nhân. Nếu như ở ngoài nhà còn có

thân phận trên cả hoàng y nhân thì thế địch đến hôm nay mạnh biết chừng nào.

Cao Quang nói:

- Tên hoàng y nhân đã không còn cần thiết, ta hẵng giết y cho xong.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Không ngờ người này thế mà cũng có cái tinh, lần này thế nào cũng sẽ biết được thân phận hoàng y nhân.

Ai dè, sự việc xảy ra khác hẳn, bọn cường địch bên ngoài nhà đều im bật, như thể bọn họ đã rút lui êm.

Hoàng Vĩnh sẽ nói với Vạn Lương: - Lão tiên bối, thế là làm sao?

- Tên đầu não bọn cường địch ở ngoài nhà thật là tay quỷ quyết. Bây giờ chúng ta chỉ còn cách thi công phu nhẩn nại với họ.

Cao Quang xen lời:

- Biết đâu họ chẳng sớm bỏ đi, chúng ta sao không ra xem sẽ rõ?

- Nếu như lão phu nghĩ đúng, giờ này bên ngoài nhà bọn cường địch chắc đã mai phục chặt chẽ, chúng ta ra một bước tất là thất thủ.

- Lão tiên bối phải chăng muốn nói chúng ta cứ cố thủ mãi trong này? Vạn Lương mỉm cười: Phải đợi sau khi trời sáng, xem được thế địch mới có kế sách.

Ngôi nhà tranh với bầu không khí nặng nề bao trùm. Quanh đây đó chỉ có tiếng gió lộng, cái cảnh thật lạ lùng.

Cứ thế, mãi cho đến lúc màn đêm dần lui, nhường cho một vầng hồng đỏ ối hừng lên ở hướng đông.

Cảnh vật bên ngoài ngôi nhà tranh mỗi lúc hiện ra một rõ.

Thiếu Bạch dõi mắt nhìn ra, chỉ thấy đám cỏ hoang xào xạc hơi gió thoảng, mặt ao gợn nhẹ nước xuôi giòng, cả cái khoảng đất vắng lặng như tờ, không thấy một ai.

Vạn Lương thu mình sau cánh cửa, đánh tiếng. - Có tung tích địch không?

Thiếu Bạch đáp:

- Không thấy chỗ nào khả nghi. Cao Quang vụt nói: - Để đệ ra coi xem!

Nói rồi chàng nhảy vút ra ngoài. Vạn Lương chực ngăn nhưng không kịp.

Cao Quang vừa đứng vững, định thần nhìn quanh quất chỉ thấy trong hơi sương xa xa thấp thoáng thấy mấy ngọn núi xanh, còn tất cả đều trống trải, tĩnh mịch, bèn nghĩ bụng: - Vạn Lương quá đa nghi, chứ địch nhân đã bỏ đi từ đời nào rồi.

Tự tin chàng đi tới trước. Vạn Lương cao giọng gọi:

- Cao lão đệ đừng mạo hiểm quá, mau trở về. Từ xa vọng lại tiếng

Cao Quang đáp: - Lão tiên bối khỏi lo, cường địch đã rút lui. Rồi chàng đi vòng ra đằng sau nhà.

Vạn Lương thấy vậy, sẽ thở dài:

- Cao lão đệ khinh địch quá, sợ rằng sẽ phải khốn.

Hoàng Vĩnh và Thiếu Bạch kinh nghiệm giang hồ không có mấy nên đều nghĩ:

- Cao Quang tuy vô mưu, nhưng cũng có mắt để nhìn thấy vật, không lẽ nếu có tung tích địch lại nhận không ra?

Cũng vì thế hai người không thèm để ý tiếng thở dài của Vạn Lương. Không dè bản bật cho tới khi mặt trời đã lên được ba sào vẫn không thấy Cao Quang trở lại. Thiếu Bạch nhìn sang Hoàng Vĩnh: - Tình hình chắc không ổn, sợ là Cao đệ đã bị ám toán rồi!

Hoàng Vĩnh đứng dậy nói: - Đệ đi tìm y xem. Vạn Lương lạnh lùng đỡ lời: - Khỏi cần đi.

- Tại sao?

- Cường địch ở ngoài nhà đã bố thiên la địa võng kín mít, nếu lão đệ mạo hiểm nữa, chúng ta lại mất thêm một cánh tay.

- Nhưng dù cho có phải vào rừng tên lửa đạn, cũng không thể thấy nguy không cứu. - Việc nhỏ không nhin, chuyện lớn tất hồng.

Thiếu Bạch xen vào nói:

- Cái tình kết nghĩa nặng như sinh mạng, chắc đành phải phụ sự quan tâm của lão tiên bối. Rồi chàng rút kiếm đánh soạt.

Vạn Lương thở dài:

- Nếu như bọn cường địch ở ngoài nhà động thủ với lão đệ một cách quang minh, thử hỏi với võ công của lão đệ có thể đối phó không?

Thiếu Bạch chực dậm bước đi, nghe nói liền đứng lại: - Ý lão tiên bối là ?

- Nếu lão phu đoán đúng, Cao Quang huynh đệ cũng không có cả thời giờ động thủ đã bị đối phương bắt sống.

Hoàng Vĩnh hỏi: - Làm sao biết?

- Cao Quang tuy thế chứ cũng không dại gì đi xa hơn ngôi nhà này. Nếu có xảy ra động thủ tất chúng ta phải nghe thấy tiếng binh khí khua vang, còn nếu không, cũng phải nghe tiếng y hô hoán.

Thiếu Bạch buồn bã nói: - Lão tiên bối nói đúng.

- Địch đông ta ít, bao vây bốn mặt, tất cần có chí nhẫn nại lắm mới mong quyết thắng được cuộc diện ngày hôm nay.

Hoàng Vĩnh hỏi:

- Dám xin lão tiên bối cho nghe cách thủ thắng? - Ta dùng sở trường đánh vào sở đoản đối phương. - Lão tiên bối có thể nói rõ hơn?

- Nếu địch không chịu thương lượng, cứ vây kín ngôi nhà này thì lão

phu nghĩ cách hay nhất là chúng ta cũng ngồi yên cố thủ đợi họ tới công...

- Nếu một năm họ không tới, chẳng lẽ phải chờ?

- Xem tình thế, cường địch quyết không cầm cự quá đêm nay, nếu hoàng hôn xuống mà bọn họ không tới tất vào đêm nay thế nào cũng ập đến.

Hạ thấp giọng ông tiếp:

- Tên hoàng y nhân chúng ta bắt được, xem chừng là nhân vật rất quan trọng bên địch. Bọn họ không chịu thiêu rụi căn nhà chắc sợ liên chuột bể đồ. Theo ý lão phu điều bọn họ không chịu thiêu rụi sáu tên xông vào nhà, trong nháy mắt bị ta bắt sống dễ dàng cho nên mới chưa dám gây trường ác chiến, phải bủa lưới bên ngoài rình rập chúng ta.

Nghĩ ngợi giây lâu lão tiếp:

- Nhân vật chủ yếu của bọn địch cũng là một tay lợi hại, quyết nằm chờ bên ngoài mà không chịu xông vào.

Hoàng Vĩnh sẽ thở dài:

- Nếu đợi lâu quá, chỉ sợ Cao đệ bị họ giết mất.

- Lão phu có ý khác, bọn họ tuy bắt được Cao huynh đệ nhưng chúng ta cũng bắt sáu người bên họ. Hoàng y nhân lại là một nhân vật trọng yếu, chắc chắn bọn họ không dám hạ độc thủ đâu.

Lão thò đầu nhìn ra, sẽ giọng tiếp:

- Lão phu còn có ý nghi ngờ rằng bọn này theo như lời Tứ Giới đại sư, nấp trong bóng tối là những nhân vật trong cái âm mưu sách động gây rối loạn giang hồ.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 31

Cao sâu khôn dò

Thiếu Bạch thoáng nghĩ đến một điều, đứng bật dậy lôi hoàng y nhân ra trước cửa lột mặt nạ.

Vạn Lương, Hoàng Vĩnh và Thiếu Bạch nhất loạt chiếu sáu con mắt sáng như điện, chăm chăm nhìn hoàng y nhân.

Chỉ thấy người này mi thanh mục tú, xinh đẹp như con gái. Hoàng Vĩnh ngấm chập lâu nói: - Coi y giống khách má hồng hơn là trang nam tử. Vạn Lương có vẻ nghiêm giọng:

- Có lẽ cái đại âm mưu trù hoạch mấy chục năm đã bắt đầu bộc phát nhưng không may cho họ, lần đầu tiên hành động trực tiếp lại bị chúng ta bắt gặp.

- Lão tiền bối có thể giảng giải rõ hơn được chăng?

- Mấy chục năm nay, lão hủ ẩn cư trong u cốc nơi dãy Hàng sơn khổ luyện Ngũ quỷ sưu hồn thủ và nhờ có công phu tĩnh tọa nên lão hủ tự thấy tiến bộ nhiều về khả năng luận sự, gặp việc tất là phải suy nghĩ cộng đoán lần ra được, hiện tại lão hủ nhận thấy có nhiều chỗ khả nghi. - Lão tiền bối đã nghĩ ra điều gì mới lạ?

- Hoàng hết đoán xem hoàng y nhân cỡ tuổi nào?

- Nếu y là đàn bà, nội công tinh thâm và thêm thuật trụ nhan thì ít ra cũng ngoài ba mươi. - Lão đệ thử lấy binh khí vạch áo y xem, nếu y là đàn bà thì thật chắc có chuyện hay. Hoàng Vĩnh hiếu kỳ, nhanh tay rút trường kiếm đảo nhẹ một vòng.

Quả nhiên lớp áo trước ngực hoàng y nhân vừa bị vạch tung, pháp phòng ẩn hiện đôi gò bồng đảo.

Vạn Lương hữu thủ phát nhẹ một luồng chưởng phong thoảng tới đánh ập mảnh áo che ngực cho hoàng y nhân, sẽ thử dài: - Có lẽ là y thị.

Hoàng Vĩnh lấy làm lạ hỏi: - Ai?

Vạn Lương chực đáp, bất chợt ngoảnh sang, thấy Thiếu Bạch đang đăm đăm nhìn hoàng y nhân, giật mình nín lặng, nhẹ níu áo ra dấu cho Hoàng Vĩnh nhìn lại, thấy Thiếu Bạch thần thái đờ đẫn, trừng trừng nhìn hoàng y nhân xuất thần.

Vạn Lương sẽ giọng hỏi:

- Hoàng huynh đệ có quen biết nữ nhân này? Hoàng Vĩnh nhìn kỹ hoàng y nhân chập lâu: - Không!

Thiếu Bạch nhẹ thử dài, xen vào nói: - Riêng văn bối thấy người này quen lắm! Đưa mắt nhìn Vạn Lương chàng tiếp: - Lão tiền bối nhìn xa hiểu rộng hẳn là biết y thị? Vạn Lương đáp: - Chưa hề thấy mặt.

- Ôi! Người này văn bối nhớ mang máng có gặp ở đâu nhưng nghĩ mãi không ra. - Được mà, thời gian còn nhiều, thửng thẳng nghĩ chắc cũng sẽ nhớ.

- Văn bối đã nhớ kỹ, thật chưa từng gặp qua nữ nhân này, nhưng càng nhìn càng thấy quen thuộc. Ôi! — tận đáy lòng của văn bối chừng như đã mang sẵn hình tượng ấy cho nên khi thấy được mặt là một dịp được chứng thực.

- Chứng thực cái gì?

- Chứng thực một điều là trên cõi đời này lại có một người như thế thật. Vạn Lương thắc mắc: - Tả lão đệ thử nghĩ xem, trong Bạch Hạc

môn có nhân vật nào như vậy? - Không, văn bối đã cố lực lợi trong ký ức, nhưng chưa hề thấy một người như thế. Hoàng Vĩnh xen vào nói: - Lạ quá, chưa từng thấy thì tại sao trong nội tâm của đại ca lại có ấn tượng về cái dáng vóc người ấy.

- Đấy cũng là điểm nghi vấn của ngu huynh.

Dứt lời, chàng nhắm mắt trầm tư, như cố tìm lại lai lịch hoàng y nhân. Hoàng Vĩnh sẽ hỏi Vạn Lương: - Lão tiên bối, chuyện gì lạnh lùng thế?

Vạn Lương lắc đầu:

- Chịu thôi, xem chừng chỉ còn cách đợi nhị vị cô nương trở lại hẵng tính. Hoàng Vĩnh thở dài sườn sượt: - Những việc quái gở trên giang hồ, sao mà lắm thế?

Vạn Lương cau mày nghĩ ngợi:

- Lão hủ dẫn bước vào giang hồ đã ngót nửa đời người, những việc lạ có thể nói gặp đã hầu hết, nhưng riêng có mỗi việc này thật chưa được thấy bao giờ.

Hai người nói chuyện, tiếng cũng khá to nhưng Thiếu Bạch tựa như vẫn chưa nghe thấy. Hiển nhiên, chàng dồn hết tâm thần để tìm hiểu lai lịch hoàng y nhân.

Đúng lúc ấy, đột nhiên có một giọng nói ồ ề truyền vào: - Tại hạ có một việc thương lượng với chư vị.

Tiếng nói như sấm nổ, ìng vang.

Ngoảnh đầu nhìn, thấy một đại hán toàn thân vận áo đen, tay không đứng lặng lẽ ngoài nhà, cách quãng hai trượng, chăm chú nhìn vào trong, ý chừng chờ tiếng hồi đáp.

Vạn Lương cao giọng:

- Các hạ có điều gì chỉ giáo? Hắc y đại hán đáp:

- Tại hạ vâng lệnh đến bàn với chư vị một việc... Giờ cao hai tay y tiếp lời: - Tại hạ không một tắc sặc, xin chư vị yên tâm. Vạn Lương lạnh lùng đỡ lời:

- Bất luận các hạ có mang binh khí hay không nhưng nếu có ý muốn giờ trò mờ ám thì đừng trách lão phu lấy mạng hoàng y nhân trước.

Hắc y đại hán cười mỉm:

- Chỗ này cách xa ngôi nhà khá xa, không hiểu tại hạ có thể vào trong nói chuyện? - Trong nhà này cơ quan giăng mắc đầy rẫy, nếu các hạ tiến vào tất sẽ bị bắt sống, tốt hơn là các hạ đứng gần cách chừng bảy tám thước.

Hắc y đại hán nghĩ một giây rồi nói: - Tại hạ xin nghe lời dạy.

Cất bước đi tới, và đứng lờn dờn lại trước ngôi nhà còn khoảng bảy thước. Vạn Lương vẫn thu mình sau cánh cửa, thò đầu ra nói: - Các

hạ muốn nói chi?

- Chúng tôi bắt được một người họ Cao Quang, theo lời y nói là đồng bạn của chư vị. - Phải, sao nữa?

- Tại hạ vâng mệnh đến thương lượng với chư vị. - Thương lượng gì?

- Trao đổi người. Vạn Lương cười nhạt: - Đổi như thế nào?

- Tất nhiên cuộc trao đổi phải công bình, chúng tôi bắt được bên chư vị một người, chư vị bắt lại của bên tôi sáu, chúng tôi chỉ đổi được một người, bất quá...

Vạn Lương ngắt lời:

- Phải chăng người được đổi ấy là do các người chọn? Hắc y đại hán cười trừ:

- Đúng vậy, chúng tôi muốn được chọn một trong số sáu người bị chư vị bắt. Vạn Lương cười khẩy: - Ngoại trừ hoàng y nhân, năm người còn lại xin để các hạ mặc tình chọn lựa. Hắc y nhân ngần người, thở dài:

- Ôi! Tại hạ đến đây đã được lệnh trên chỉ định đổi lấy người đồng đạo vận hoàng y, không hiểu...

Vạn Lương ngắt lời:

- Vật đàn ông xin phụ công bằng hữu đã đến đây, cho lão phu chuyển lời với quý thượng, chúng tôi không muốn đổi hoàng y nhân.

- Tại hạ còn việc nữa. - Lão phu xin nghe.

- Chư vị bị vây khốn trong ngôi nhà tranh này cũng không phải là kẻ lâu dài. Nếu chư vị chịu đổi hoàng y nhân lấy người đồng bạn họ Cao thì chúng tôi sẽ lập tức rút lui giảng hoà.

Vạn Lương cười gằn:

- Lão phu suốt đời bắn nhận, nếu như bị nhận mổ mắt, thì còn gì là mấy chục năm xuôi ngược giang hồ.

- Tại hạ nói lời thành thật, nếu các hạ không tin tại hạ nguyện đem tính mạng để bảo đảm. Vạn Lương bật cười: - Các hạ không thể quá coi thường cái sống chết.

Hắc y đại hán bị Vạn Lương châm biếm mãi cũng đâm hổ thẹn, gượng cười: - Tại hạ thành thật nói thế, xin chư vị nghĩ lại.

Vạn Lương cao giọng:

- Các người chỉ cần hoàng y nhân, còn năm cái mạng kia làm gì không đem xả tới thì thật là hành động tàn nhẫn. Người bắt quá là một tên lâu la lo chạy việc truyền đạt lệnh trên phỏng còn có thể gánh vác được nhiệm vụ gì. Không phải lão phu nói mĩa chứ cái sự sanh tử của chính người, sợ là cũng không do người định đoạt.

Hắc y đại hán lặng lẽ cúi đầu làm thinh. Vạn Lương đằng hắng

tiếp:

- Bọn họ đã có thể hy sinh năm mạng kia, thì có thêm người nữa cũng không có gì đáng lạ. Hắc y đại hán chậm rãi ngẩng đầu: - Phải, nếu các hạ nhận lời đổi hoàng y nhân thì sự sống còn của năm người kia không đáng quan tâm. Chẳng qua lời hứa để cho chư vị rời khỏi đây cũng còn được tôn trọng.

- Nếu như lão phu không chịu?

- Quý hữu sẽ phải nếm hình phạt thảm khốc nhất cõi trần trước khi bị xử tử lăng trì. - Đừng quên là các người còn sáu kẻ nằm trong tay ta, lão phu sẽ hành hạ bọn họ y như vậy. - Chỉ sợ chư vị không có thời giờ, bởi nếu như tể thượng cấp biết không chắc cứu được sáu người ấy nữa thì chỉ trong nháy mắt sau, chư vị và ngôi nhà tranh này sẽ bị thiêu hủy trong biển lửa.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Bọn họ sợ những kẻ bị bắt tiết lộ bí mật nên hoàng y nhân đều có thân phận cực cao cũng khó lòng mong thoát tai họa.

Nhưng ngoài mắt vẫn điềm tĩnh:

- Lão phu tin là quý thượng cấp sẽ phải tìm trăm phương ngàn kế để cứu cho được hoàng y nhân.

- Nói vậy các hạ không bằng lòng đổi người? - Phải.

Hắc y đại hán lặng lẽ thở dài, muốn nói gì nhưng lại thôi, quay người làm lủi bỏ đi.

Hoàng Vĩnh dõi mắt nhìn theo, giọng đầy khích động: - Tại sao không đổi?

Rồi lớn tiếng gọi:

- Bằng hữu tạm dừng bước.

Hắc y đại hán vội quay người lại, vui mừng ra mặt: - Các hạ đã đổi ý? Hoàng Vĩnh nhanh trí, vừa quát gọi hắc y đại hán đã cảm thấy bất ổn, vội nói nhỏ: - Tại hạ nhất thời nóng nảy nên lỡ lời, dám mong lão tiền bối xử trí!

Vạn Lương thở dài:

- Nếu như chúng ta thả hoàng y nhân, có thể thoát được cái nguy nhất thời nhưng chắc chắn chỉ trong vòng một ngày, tất cả bị bọn họ dốc toàn lực vây đánh, một ngày ta còn sống là một ngày họ chưa chịu ngừng tay.

Đang hắng mấy tiếng lão cao giọng:

- Lão phu đổi ý thật, nhưng lão phu muốn nhân vật thủ não của các người phải lộ diện để đàm phán.

Hắc y đại hán đang hớn hở vụt tiu nghỉu thở dài:

- Được! Tại hạ chuyển hộ chư vị một tiếng, nhưng người có chịu đến

đây tương kiến với chư vị hay không thì tại hạ xin chịu.

- Nếu có tới phải vào lúc trời sáng, không thì thôi, sau khi đêm xuống khỏi cần nói gì nữa. Hắc y đại hán lặng thinh, đi vòng về phía trước giây phút đã mất hút ngoài tầm mắt. Hoàng Vĩnh lo lắng sẽ hỏi Vạn Lương: - Lão tiên bối, biết họ đến không?

- Trừ phi nhân vật thủ não ấy quyết định bỏ rơi hoàng y nhân. Hoàng Vĩnh buồn rầu nói:

- Một mạng Cao huynh đổi lấy sáu mạng đối phương kể chết cũng đành nhắm mắt. Vạn Lương thở dài lặng lẽ.

Cái bầu không khí nặng nề đúng một khắc công phu thì bỗng thấy hắc y đại hán trở lại. Cách quãng ngôi nhà chừng bốn năm thước, y dừng lại, vòng tay cao giọng nói: - Tại hạ đã chuyển đạt lời các hạ, tề thượng cấp bằng lòng gặp các hạ.

Vạn Lương lạnh lùng:

- Trời không còn sớm, nếu y có tới phải mau lên chứ!

- Tề thượng cấp đến ngay, người sai tại hạ đi thông tri trước cho các hạ một tiếng. - Phiền chuyển hộ tới quý thượng cấp, có tới hãy tới mau đi!

Hắc y đại hán do dự một lúc: - Tại hạ xin y lời.

Nói xong y quay mình bỏ đi.

Hoàng Vĩnh chờ đợi cho đại hán đã đi xa, sẽ hỏi Vạn Lương:

- Lão tiên bối, nếu như người ấy nhắc đến việc đổi Cao Quang hiền đệ, chúng ta có nên bằng lòng hay không?

- Lúc này lão hủ cũng chưa thể quyết định, nhưng tùy cơ ứng biến.

- Lão tiên bối, nếu như việc không thành, chúng ta cứ quyết đấu với bọn họ một trận. Tả đại ca kiếm, đao tuyệt diệu, tên ấy vị tất chống cự nổi. Nếu ta có thể bắt sống được bên họ một nhân vật thủ não lo gì không đổi được Cao đệ về.

- Riêng lão hủ thấy thì chưa hẳn.

Hoàng Vĩnh chực đáp lời, hốt thấy hai thanh y đồng tử tay cầm bảo kiếm, thông thả đi tới. Theo sau hai thanh y đồng tử chừng ba thước là một người toàn thân vận áo trắng, đầu chít khăn trắng và vuông lụa che mặt cũng màu trắng, rảo bước thẳng về ngôi nhà.

Tuy đang buổi thanh thiên bạch nhật nhưng trước lối ăn vận của người đó ai nấy cũng phải lạnh mình.

Vạn Lương cất cao giọng:

- Các hạ hãy dừng lại cách quãng một trượng, không được tiến sát ngôi nhà quá. Bạch y nhân lắng lắng y lời, dừng ở ngoài nhà độ một trượng.

Và một giọng nói như băng truyền vào: - Xin thỉnh giáo chư vị?

Vạn Lương cười khẩy:

- Tại hạ không có mời các hạ, ấy là do các hạ phái người đến thương lượng với bọn này, giờ đây tôn giá lại chất vấn, không hiểu có dụng ý gì?

Bạch y nhân đứng sững, hai luồng nhõn quang sáng quắc như điện rọi thẳng vào trong căn nhà, im lặng. Hai thanh y đồng tử cũng đứng ngay như pho tượng bất động.

Cả ngôi nhà im phăng phắc, chừng mãi công phu cạn chén trà nóng, Bạch y nhân mới đánh tiếng: - Dẫn cho tại hạ có phải là người đàm phán với các hạ, thì cái việc mọn ấy không lẽ các hạ cũng bắt bẻ làm to chuyện?

Vạn Lương nói:

- Không dám, bằng hữu thật có độ lượng. Bạch y nhân trầm ngâm giây lâu: - Chúng tôi bắt được một người của các hạ.

- Nhưng bằng hữu lại có sáu thuộc hạ nằm trong tay lão hủ. - Trong số đó có một người vận hoàng y?

- Phải, nếu lão hủ xem không nhầm thì người ấy là một phụ nhân.

Bạch y nhân chậm rãi nói: - Bồn toà muốn được đổi lại người vận hoàng y?

Vạn Lương vụt phá cười vang, tiếng cười chấn động nóc tranh rung đưa tận mãi xa. Bạch y nhân giận dữ: - Các hạ cười cái gì?

- Lão phu cười cho tôn giá không khỏi quá tình nguyện... Bạch y nhân ngắt lời: - Rồi sao, không chịu nổi à?

- Ngoại trừ hoàng y nữ cải nam trang, năm người kia xin để cho tôn giá chỉ định một người đổi.

- Nhưng bồn toà chỉ quyết đổi lấy hoàng y nhân? - Nếu thế chúng ta khỏi cần đàm phán nữa.

- Các hạ phải biết, chỉ đợi một tiếng của bồn toà, lập tức ngôi nhà này sẽ hóa thành tro. - Trừ phi tôn giá coi nhẹ sự tử sanh của sáu thuộc hạ.

Bạch y nhân lạnh lùng thò tay nắm lấy thanh bảo kiếm trong tay đồng tử đứng bên trái: - Các hạ có dám thử vài chiêu kiếm thuật với bồn toà?

- Lão phu nghĩ, khỏi cần. Bạch y nhân sừng sờ chập lâu nói: - Các hạ thông minh lắm.

- Cuộc đàm phán của chúng ta đến đây là dứt, đã không mong có được giải pháp ôn hòa thì hai bên cứ việc thi thố hết thủ đoạn để tranh thắng.

Ngừng một lúc, Vạn Lương tiếp:

- Có điều, lão phu muốn được phân trần vài tiếng. Nếu các vị có

hành động nào, lão phu sẽ giết sáu tên thuộc hạ của các hạ trước. Bạch y nhân giận dữ nói như rít: - Các người sẽ phải thường mạng cho họ.

- Các hạ cứ yên tâm, lão phu trước sẽ giết hắc y nhân, sau đó tới hoa y thiếu niên và cuối cùng mới tới hoàng y nhân.

Im bật một chốc, bạch y nhân lại cất tiếng:

- Các hạ có thể cho biết, nếu thả hoàng y nhân còn phải có điều kiện nào nữa? Vạn Lương lạnh lùng: - Điều kiện có, nhưng chỉ sợ các hạ không chịu.

- Được, các hạ cứ nói!

- Trước nhất, các hạ phải thả người huynh đệ của chúng tôi. - Được!

Rồi cất cao giọng: - Thả người họ Cao ra!

Giây lâu, quả thấy Cao Quang bình yên chạy về. Hoàng Vĩnh cảm khái:

- Gừng già cay hơn gừng non thật, Vạn Lương đúng là người cao mưu. Cao Quang tiến gần căn nhà còn chừng bốn năm thước, Vạn Lương thốt quát: - Dừng lại!

Cao Quang nghe tiếng đứng khựng lại.

Hoàng Vĩnh ngạc nhiên:

- Lão tiền bối, tại sao không để cho Cao đệ vào luôn? Vạn Lương quát mắt nhìn chằm chặp Cao Quang: - Cao huynh đệ thần trí còn tỉnh táo chứ?

- Phải, tỉnh lắm!

- Lúc thả Cao huynh đệ, bọn họ có nhét thêm vật gì vào người không? Cao Quang sờ khắp mình đáp: - Không có gì cả!

- Vậy Cao Quang huynh đệ hãy đi chậm vào!

Cao Quang y lời, cất từng bước một đến sát cửa, Vạn Lương chợt quát: - Quay lại mau!

Cao Quang vẫn tăng lờ, xông vào nhà. Vạn Lương phát mạnh hữu thủ, miệng gọi to: - Chận y lại!

Hốt thấy có bóng người nhoáng lên, bạch y nhân và hai thanh y đồng tử cầm kiếm đã nhanh như tên bắn lướt vút vào nhà.

Hoàng Vĩnh đứng phắt dậy, chực ngăn Vạn Lương để cho Cao Quang vào, bất chợt thấy bạch y nhân phóng tới, hốt hoảng vung vọi trường kiếm đâm vù tới.

Bạch y nhân phát nhẹ tay áo, tức thời một luồng tiềm lực dấy động, đánh bật tay kiếm của Hoàng Vĩnh.

Thấy vậy, Vạn Lương vội tung một chưởng ngăn chận bạch y nhân.

Không dè, chỉ kịp nhìn thấy bạch y nhân phát tay, Vạn Lương lập tức bị đánh lùi về sau hai bước.

Khi ấy, bạch y nhân và hai thanh y đồng tử đã đặt một chân qua ngưỡng cửa. Đột ngột, ánh kiếm nháng lên, một màn quang hoa lộng gió đổ ập tới bọn bạch y nhân. Cùng lúc, Thiếu Bạch phóng vút ra, tay múa tít thanh kiếm, gió nổi vi vừa, từng đợt từng đợt tràn tới đối phương.

Trước kiếm thế kỳ ảo của chàng, bạch y nhân và hai thanh y đồng tử tức thời bị đánh bật lui.

Vạn Lương ngoảnh nhìn đôi bạch ngọc mỹ nhân trên bàn nói vội: -
Đẩy lui họ mau.

Thiếu Bạch ứng tiếng đáp, tay vẫn quay đều thanh kiếm công tới. Bấy giờ, hai thanh y đồng tử cũng bắt đầu vung bảo kiếm, nhất tề phản công từ hai hướng tả hữu.

Riêng bạch y nhân lui về sau mấy bước, cặp mắt dán chặt vào thế kiếm của Thiếu Bạch. Hiên nhiên y đã sửng sốt nhiều trước đường kiếm kỳ bí của đối phương.

Hai thanh y đồng tử tuy tuổi cùng nhỏ, nhưng kiếm thuật rất vững, song kiếm phối hợp chặt chẽ lạ thường.

Đáng tiếc hôm nay họ gặp phải người biết sử dụng pho kiếm độc nhất vô nhị trong thiên hạ, vương đạo cửu kiếm, cho nên giây phút sau, thế công đang lợi hại của bọn họ không những bị đánh bật lại, mà thế kiếm của Thiếu Bạch còn thừa dịp nói rộng áp lực, nắm trọn quyền thao túng.

Trận giao đấu đang hồi quyết liệt, bạch y nhân chợt quát: - Dừng tay! Hai thanh y đồng tử nghe tiếng, cùng nhảy lùi năm bước. Bạch y nhân nhìn đăm đăm Thiếu Bạch: - Thiên kiếm Cơ Đồng là gì của các hạ?

- Người là ân sư. Bạch y nhân hỏi gặng:

- Vậy thì các hạ là Tả Thiếu Bạch, hậu nhân của Bạch Hạc môn Tả Giám Bạch, đã vượt qua Sinh tử kiều năm xưa?

Y nói một hơi, gọi đúng danh tánh, thân thế của chàng. Thiếu Bạch bất đắc dĩ phải ưỡn ngực, đáp đồng dục:

- Tại hạ chính là Tả Thiếu Bạch, kẻ duy nhất còn sống sót trong đêm Bạch Hạc môn bị thảm sát.

Bạch y nhân lạnh lùng:

Chưa hẳn, có lẽ còn vị Tả Văn Quyên Tả cô nương vẫn còn sống ở thế gian.

Thiếu Bạch từ cửa miệng hai chị em mù đã biết được về Tả Văn Quyên mang thư đi báỉ sư, giờ đây lại nghe bạch y nhân nhắc tới nàng, bất giác sửng sờ. Chập lâu, chàng dịu giọng:

- Không dám phiền các hạ quan tâm. Bạch y nhân khoát tay: - Chúng

ta đi!

Rồi y quay người bỏ đi trước.

Hai thanh y đồng tử cũng nhanh chân theo sát bạch y nhân. Vạn

Lương nhìn sang Cao Quang quát lớn: - Bắt lấy y!

Cao Quang chực quay mình chạy đã bị Thiếu Bạch chặn ngang lối
hỏi: - Cao huynh đệ định đi đâu?

- Tiểu đệ đi coi xem!

Nói đoạn y tránh sang một bên bỏ chạy.

Thiếu Bạch đảo nhẹ trường kiếm, dấy động một màn quang hoa,
chặn lối Cao Quang sắc giọng: - Đi xem gì?

Cao Quang bị kiếm chế dồn về sau hai bước ấp úng: - Xem bọn họ...

Bất chợt vung hữu thủ, một tia sáng bạc rít gió vút tới.

Thiếu Bạch vội rung chuôi kiếm, lóe nhanh một luồng sáng lạnh đánh
rơi mũi độc châm. Cùng lúc đó có tiếng Vạn Lương cảnh giác: - Tên
đó giả mạo Cao hiền đệ, đừng để y chạy thoát.

Thiếu Bạch đề chân khí vút mình lên, tay nhoáng kiếm một chiêu Vân
Long đầu áp, đâm thẳng tới sau lưng đối phương.

Chàng tuy đã nghe tiếng Vạn Lương nhưng người này ăn mặc, mắt
mũi giống Cao Quang như hệt, cho nên lòng đâm hoài nghi, chờ cho
kiếm thế tới sát lưng Cao Quang mới lống tay rạch tung lớp áo ngoài.
Cao Quang dường như cũng biết khó chạy thoát nên vội quày tay lại
phóng ra một mũi độc châm nữa.

Thiếu Bạch đã sớm dự phòng, nhác thấy đối phương rung động cổ
tay, đã lạng mình sang bên né tránh.

Và chàng đã tỉnh ngộ, người này quyết không phải là Cao Quang,
bởi người nghĩa đệ của chàng không khi nào sử dụng loại ám khí
độc châm bèn nghiêng răng: - Đáng lẽ lần đầu y phóng ra ta phải nhận
được ngay chân tướng y mới phải.

Chực vung kiếm công tiếp, hốt nghe Cao Quang hự nhỏ, ngã lăn.

Thì ra Vạn Lương đã thi triển Ngũ quỷ sưu hồn thủ, từ ngoài xa điểm
thương huyết đạo y. Thiếu Bạch tả thủ kéo Cao Quang dậy, dìu
bước quay vào nhà.

Hoàng Vĩnh nhượng mắt nhìn, thấy Cao Quang đôi mắt nhắm nghiền
như thọ trọng thương, bèn ngoái cổ hỏi Vạn Lương: - Lão tiên bối đã
thương y?

- Lão hủ chưa có được bản lĩnh ấy.

Đáp xong, lão thò nhanh hữu thủ giải khai huyết đạo cho Cao Quang.

Chỉ nghe Cao Quang thở phào, mở mắt nhìn Vạn Lương rồi lại nhắm
kín. Hoàng Vĩnh ngấm kỹ Cao Quang chập lâu:

- Không lẽ ở thế gian lại có người giống đúc như thế, nhất là chỉ

trong vòng có một ngày ngắn ngủi đối phương đã có thể tìm được. Liếc sang Vạn Lương tiếp:

- Vãn bối nghĩ chắc không phải là người giả mạo đâu. Vạn Lương trầm ngâm: - Lão hủ thì khác.

Thình lình lão thò tay đảo phốt ngang mặt Cao Quang, lớp da mặt tức thời rơi lã tả. Thì ra, người này đã dùng bột thạch cao tô điểm giống đúc khuôn mặt Cao Quang. Hoàng Vĩnh lắc đầu: - Lợi hại quá, thuật nguy trang này thật mới được thấy lần thứ nhất.

Cao Quang giả thốt nhiên tung mình, tả thủ thò nhanh, chực phóng độc châm.

Nhưng đúng lúc, Thiếu Bạch cảnh giác kịp, hữu thủ cực kỳ mau lẹ, điểm vào cổ tay trái đối phương.

Thêm một mũi độc châm chưa kịp vượt khỏi tay đã buông rơi xuống đất.

Đồng thời Vạn Lương cũng nhanh nhẹn đánh bình một chưởng vào vai phải Cao Quang giả. Chỉ nghe một tiếng hự khô khan, Cao Quang giả nhất thời gãy rắc xương vai, lăn phịch trên mặt đất.

Hoàng Vĩnh rút soẹt trường kiếm, châm mũi kiếm trên ngực y lạnh lùng nói: - Thật người là ai?

Người đó trợn trừng mắt nhìn Hoàng Vĩnh giâyây bồng ngiên rằng, nhắm mắt làm thính. Thấy thế Vạn Lương thò hữu thủ, năm ngón tay chặn ngay trên yết hầu, y sẵn giọng: - Muốn chết à? Chỉ sợ người không được như nguyện.

Tên giả Cao Quang tuy bị bóp nghẹt cổ nhưng vẫn cố buông một câu: - Các người đã chậm một bước...

Chỉ kịp nói thế, hai chân y đã duỗi dài, tắt thở. Hoàng Vĩnh bàng hoàng: - Y chết rồi.

Vạn Lương giậm chân:

- Ôi! Lý ra lão hủ phải biết sớm trước sự thể, dè đâu lại để đến nỗi chậm một bước, thật... Hoàng Vĩnh thở dài: - Chết độc mạnh lắm, lão tiền bối hăng xuất thủ mau.

Vạn Lương dòi thì thể Cao Quang giả đi, nghiêm giọng: - Lúc này, chúng ta mới thật sự bước vào chốn hiểm.

- Xem tình thế này, hoàng y nhân phải có thân phận cực ao bên đối phương, chỉ cần giữ chặt y thị thì họ quyết không dám vọng động đâu.

- Chưa hẳn, bởi nếu Tả lão đệ không xuất thủ, có lẽ bọn họ cũng đã đánh ập vào bất ngờ nên lúc này khó nói lắm. Ôi! Bọn họ lại nhận ra kiếm thuật Tả lão đệ được thừa kế y bát của Thiên kiếm Cơ Đồng thì quyết không khi nào chịu buông tha chúng ta.

- Nếu thế, xem chừng cái luận sự và sắp đặt của nhị vị cô nương đây đã hóa ra nước lá trôi sông.

Vạn Lương nghĩ ngợi chập lâu:

Chúng ta đã gặp phải tay cường địch có võ công và mưu trí lợi hại nhất giang hồ. Tình thế chuyển biến từng giây phút mà chị em họ lại ở xa đây, tất là không thể tùy cơ ứng biến, thay đổi cơ mưu nhưng lão hủ tin chắc là họ phải có cách đối địch hữu hiệu.

Hoàng Vĩnh ngoảnh đầu nhìn, thấy Thiếu Bạch vẫn thờ thần nhìn hoàng y nhân xuất thần, trong lòng kinh dị, chực mở miệng gọi nhưng Vạn Lương đã khoát tay ra dấu: - Tả lão đệ nhìn mê mải như thế, tất có nguyên nhân, ta đừng nên kinh động.

Lúc lâu nữa, Thiếu Bạch mới thở dài đứng dậy lẩm bẩm: - Lạnh lùng quá.

Hoàng Vĩnh không nén được tò mò: - Đại ca, việc gì mà lạ?

- Hoàng y nhân này trông quen lắm, nhưng nghĩ mãi cũng không tài nào nhớ ra đã gặp ở đâu.

- Chắc là hơi giống đây thôi. Thiếu Bạch lắc đầu quày quảy:

- Không phải, ngu huynh nhất định có gặp người này, hơn nữa ấn tượng đã gây sâu, nhưng tại sao vẫn nhớ không ra?

Vạn Lương nói:

- Tả lão đệ sống ở Vô Ưu Cốc mấy năm, nơi ấy vắng vẻ chắc không phải đã gặp y thị ở đây? - Đúng thế, ở Vô Ưu Cốc ngoài hai vị ân sư của tại hạ, chỉ có tại hạ chứ không phải một ai khác.

Vạn Lương nhắc:

- Chắc gặp khi mới ra khỏi Vô Ưu Cốc? - Không phải.

- Thế thì chắc đã gặp lúc ấu thời ở Bạch Hạc bảo. Thiếu Bạch nhẹ thở dài than:

- Tại hạ nhớ không ra, nhưng có lẽ ở Bạch Hạc bảo thì phải hơn vì...

Mới nói đến đây chàng chợt im bặt, Vạn Lương thở dài khuyên: -

Nghĩ ngợi làm gì, nghỉ một lát cho khỏe rồi tính sau.

Thiếu Bạch nhắm chặt hai mắt, bất giác hai hàng lệ ứa ra, về mặt

đầy thống khổ. Hoàng Vĩnh thấy thế hoảng kinh hấp tấp hỏi: - Đại ca, đại ca làm sao thế?

Thiếu Bạch từ từ mở mắt nói: - Ta nhớ ra rồi, y rất giống một người. - Người nào?

Thiếu Bạch than: - Thôi, không nói là hơn.

Tuy vậy, Thiếu Bạch cũng không dần nỗi cơn thống khổ trong lòng,

đưa mắt nhìn ra bên ngoài lẩm bẩm: - Trời, lạ quá, trên đời tại sao lại có thể hai người giống nhau như khuôn đúc vậy được?

Hoàng Vĩnh nghĩ bụng:

- Đại ca xưa nay là người hào phóng nhất đời, chẳng hiểu tại sao hôm nay lại khó tính như muốn dấu diếm.

Bụng nghĩ, miệng không nhịn được hỏi: - Đại ca, cô này giống ai?

Thiếu Bạch nghe hỏi, mấy phen chực đáp nhưng lại thôi. Vạn Lương kéo áo Hoàng Vĩnh vừa bảo: - Đừng hỏi nữa.

Hoàng Vĩnh tuy cũng là người trầm tĩnh nhưng quả thật vẫn không có được một vốn kinh nghiệm phong phú từng trải của Vạn Lương nên vẫn âm ỨC nghĩ bụng: - Có cái gì mà không nói ra được, cô gái kia bất quá giống một người chứ có gì ghê gớm, nói ra đã sao?

Thiếu Bạch đột nhiên đứng thẳng người, chậm rãi đi vào nhà trong.

Hoàng Vĩnh nhìn theo, chợt rúng động tinh thần, nghĩ bụng:

- Chả nhẽ cô gái kia lại có ảnh hưởng lớn lao quá đáng đối với đại ca như vậy sao? Thì ra bước chân đi của Thiếu Bạch vô cùng nặng nề, chẳng khác kéo theo vật nặng ngàn cân, như thể chàng chợt già hẳn đi, già một cách lụ khụ.

Đợi cho Thiếu Bạch vào hẳn trong nội thất, buông rèm xuống, Hoàng Vĩnh mới quay sang nhìn Vạn Lương: - Lão tiên bối, thế là thế nào?

Vạn Lương đáp:

- À! Đại ca của lão đệ đang có tâm sự.

- Chắc thế, mà tâm sự này quá lớn lao đối với chịu đựng của một người. Quay nhìn vào người hoàng y nữ chàng nói tiếp: - Có điều, chỉ vì hoàng y nữ nhân này thực tại hạ nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi.

Vạn Lương trầm ngâm giây lát nói:

- Cô gái này chắc là phải có một mối quan hệ vô cùng mật thiết với Tả lão đệ, hơn nữa, Tả lão đệ lại rất tôn sùng cho nên không sao mở miệng nói ra được.

- Có thể là thế nào? - Trường bối của Tả lão đệ. Hoàng Vĩnh nói:

- Cho dầu có là vị trưởng bối của đại ca, thì người cũng không đến nỗi đau khổ như thế. - Có thể rằng trong lòng Tả lão đệ không những cho là giống mà lại chắc chắn đúng là người đó thì sao?

Hoàng Vĩnh hơi vỡ lẽ: - Tại hạ hiểu rồi... Ngừng lại giây lát chàng tiếp: - Có điều chưa được rõ lắm. Vạn Lương nói:

- Hiện giờ cứ tạm thời để mặc cho Tả lão đệ, chưa biết chừng nỗi thống khổ và sự dày vò giúp ích nhiều cho Tả lão đệ trong việc nhớ lại chuyện hồi nhỏ. Khi ấy, chúng ta cũng được thêm nhiều chi tiết để suy đoán nội tình việc Bạch Hạc môn bị đồ sát.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 32

Trông sao quen lạ

Hoàng Vĩnh như nghĩ ra một điều: - Có rồi!

- Có gì?

Chúng ta chỉ cần tra hỏi cho ra xuất thân của hoàng y nữ kia lo gì không hiểu được nỗi nghi vấn chất chứa trong lòng Tả đại ca.

- Lúc này sợ là được lực từ đôi bạch ngọc mỹ nhân đã sớm mất tác dụng, nên nếu ta giải khai huyết đạo cho y thị chắc sẽ không khỏi xảy ra một trường ác đấu.

Lão khê thở dài tiếp:

- Và không phải do lão hủ có ý nghĩ hèn chứ hai chúng ta chưa phải là địch thủ của y thị. - Thì hẵng cứ thử giải á huyết thôi.

Vạn Lương cũng bị khơi động tính hiếu kỳ gật đầu:

- Phải đấy, người này thân phận thật cao, lại bị chúng ta phát giác là gái cải nam trang, chưa chừng sẽ hỏi được y thị vài điều hữu ích.

Hoàng Vĩnh thận trọng điểm huyết đạo ở hai cánh tay hoàng y nữ trước, xong mới nhẹ vỗ vào á huyết.

Thì ra Vạn Lương thận trọng lo xa, ngại mấy kẻ bị bắt tiết lộ những điều bí ẩn trong ngôi nhà, nên đã điểm huyết của họ.

Cùng lúc giải á huyết cho hoàng y nữ, Hoàng Vĩnh không quên vỗ mở luôn hôn huyết. Hoàng y nữ mở mắt, lạnh lùng quét nhanh qua Vạn Lương và Hoàng Vĩnh, đôi môi anh đào mím chặt lặng thinh.

Vạn Lương sẽ đằng hắng: - Chúng tôi biết các hạ là đàn bà.

- Biết thì có sao, các người sắp chết cả rồi, ta cũng chẳng lo bị tiết lộ.

Hoàng Vĩnh cười nhạt, chực xen lời thì Vạn Lương đã ra dấu cản và sáng giọng:

- Cô nương hẳn cũng hiểu rõ, nếu chúng tôi có chết thì cô nương và mấy tên nằm kia chắc hẳn phải chết trước chúng tôi.

Hoàng y nữ vẫn điềm tĩnh:

- Sợ các người không còn kịp hạ thủ. Vạn Lương cười gằn:

- Có một việc cô nương chưa biết, tại hạ xin nói rõ. Hoàng y nữ cười nhạt mấy tiếng nín lặng. Vạn Lương chậm rãi nói:

- Quí phương đã mấy lần phái người tới thương lượng với bọn này về việc đổi người để đem cô nương về.

Hoàng y nữ thoáng biến sắc nhưng lấy được bình tĩnh ngay. Vạn Lương mỉm cười:

- Lão phu cũng hiểu, chúng tôi bị vây khốn trong nhà này mà yên ổn

một ngày một đêm cũng là nhờ nhiều ở cô nương, khiến cho quý phương ngại liệng chuột bể đồ, không dám hạ thủ vội.

Hoàng y nữ mấp máy đôi môi, tựa như muốn hỏi lại thôi. Vạn Lương nghĩ bụng: - Nữ nhân này có công phu nhẩn nại kể cũng đáng sợ.

Rồi lão thủng thẳng tiếp:

- Lão phu cự tuyệt mấy bận buộc một nhân vật thủ não của quý phương cuối cùng phải ra đàm phán với lão hủ.

Hoàng y nữ mới đánh tiếng: - Người nào vậy?

- Người đó vận đồ trắng toát, vuông lụa che mặt cũng trắng hoàn toàn giống cô nương chỉ khác một trắng một vàng.

Hoàng y nữ lẩm bẩm: - Thế là Bạch Long đường... Biết lối lờ liên ngưng bật. - Bạch long đường chủ, đúng không? Hoàng y nữ im lặng.

Vạn Lương trầm ngâm:

- Cô nương có biết người đó đã quyết định bỏ luôn cô nương sửa soạn tràn đánh ngôi nhà này không?

Sự sinh tử hiển nhiên đã làm cho hoàng y nữ chột dạ mở bừng mắt: - Sao các hạ biết?

- Bạch long đường chủ chưa có nói thật nhưng với mấy chục năm xuôi ngược nam bắc của lão hủ, có lý đâu không nhận ra điều đó.

Hoàng y nữ cười nhạt, nhắm nghiền mắt làm thinh. Hoàng Vĩnh cau mày: - Nói vậy...

Vạn Lương vội liếc Hoàng Vĩnh, ngắt ngang:

- Vị cô nương này võ công cao cường lắm, nếu có xảy ra chuyện gì bất trắc chúng ta đều chưa phải là địch thủ lại nữa nếu y thị tự giải khai huyết đạo được thì thấy trước là ta lâm vào thế trong ngoài thọ địch.

Hoàng Vĩnh chưa hiểu Vạn Lương muốn nói gì nhưng chắc phải có dụng ý bèn đỡ lời: - Phải đấy.

- Cho nên cách an toàn nhất là hãy cắt gân chân y thị trước. - Lão tiên bối thật cao kiến.

Đoạn chàng rút soạt trường kiếm, rạch tung gấu quần hoàng y nữ.

Hoàng y nữ chột mở mắt: - Sao không giết ta luôn cho chắc?

- Nếu lão hủ đoán không lầm thì cô nương phải có thân phận ngang với Bạch long đường chủ kia nên chi bọn này phải để cô nương lại làm con tin, phòng vạn nhất không địch lại y cũng còn mong có cơ thoát hiểm.

Hoàng y nữ cười gằn:

- Các người làm rồi, nể y không phát động thì thôi bằng nếu y đã quyết động thủ thì đừng nói các người giữ một mình ta làm con tin

mà cho có thêm vài mạng như ta cũng vô dụng.

- Cô nương nói sáo quá.

- Ta nói thật, còn tin hay không là tùy ở các người. Vạn Lương cúi đầu: - Ôi! Cô nương nói thế thì bọn này chắc phải chết. - Chứ gì nữa, chẳng lẽ các người còn mong sống?

- Cái kiến, con bọ còn tham sống hưởng chi là người? Dám mong cô nương vẽ cho cách cầu sinh.

- Giá là người khác thì còn được chứ gặp Bạch long đường chủ thì khỏi mong. Vạn Lương nghĩ bụng: - Đoán có sai đâu, đúng là Bạch long đường chủ.

Nhưng ngoài mặt lão cố vẽ làm ngờ: - Cứ như cô nương nói thì hết cách cứu vãn.

- Cách kẻ cũng có, nhưng chỉ sợ các người không chịu tin ta. Vạn Lương bấm bụng cười thầm: - Hừ! Được, hẵng cứ xem người giở trò gì cho biết? Miệng vội hỏi:

- Có cách nào hay xin cô nương cho biết, miễn là bọn này bảo toàn được tính mạng thì có thiệt một tí cũng chẳng sao.

Hoàng y nữ lạnh lùng:

- Nếu các người còn tham sống cần phải đánh liều mạo hiểm tìm cái sống trong cảnh chết. - Nhưng mạo hiểm thế nào?

- Có nói các người cũng không tin thà thôi đi! Vạn Lương tức bực, nghĩ bụng: - Hừ! Nói khéo lắm!

- Cô nương cứ cho biết, bằng cách nào giữ được cái mạng già này lão hủ cũng xin nhận hết. Hoàng y nữ nói nhanh: - Cách duy nhất trước tiên hãy giải huyết đạo cho ta.

Hoàng Vĩnh cười khẩy, ngắt lời: - Phải chăng trước là thả cô nương ra? - Nếu các người không tin khỏi cần hỏi nữa.

- Cô nương đừng nóng, người đồng bạn của lão hủ trẻ người non dạ khỏi phải chấp nhất với y.

Hoàng Vĩnh liếc nhanh sang Vạn Lương muốn nói lại thôi. Hoàng y nữ nói:

- Bạch long đường chủ với ta võ công suýt soát, nhưng nếu luận về tâm cơ và thủ đoạn thì y xa hơn ta.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Giỏi lắm! Dọa trước rồi mới giở miếng sau, kẻ cũng tâm lý đấy.

Hoàng y nữ đổi vẻ buồn rầu:

- Ta và y tuy thờ chung một chủ, địa vị và thân phận ngang hàng nhau nhưng từ lâu hai bên đã có mối hiềm khích. Nếu các người không chịu thả ta thì đây chính là cơ hội tốt nhất để y hạ thủ ta.

Hoàng Vĩnh không dừng được xen vào nói:

- Nếu như chúng tôi thả cô nương ra tắt Bạch long đường chủ ấy không làm gì được cô nương, nhưng còn mấy cái mạng này thì sao?
- Các người thả ta, dĩ nhiên ta phải lo cho các người an toàn, dễ lắm, ta sẽ phái thuộc hạ hộ tống các người rời khỏi đây.

Vạn Lương thở dài:

- Cô nương nói thật có lý nhưng chỉ nói thế thôi, lão hủ sao dám tin? - Bằng thân phận của ta có lý đâu lại dối gạt các người.

- Nói cho cô nương hiểu, suốt nửa đời người lão hủ gặp nhiều cảnh hiểm nghèo, tưởng phải mất mạng, thế mà vẫn sống đến ngày nay thì có sá chi cái chết. Nhất là ở tình thế này, lão hủ nghĩ thà là chịu tin lời cô nương ít ra cũng có được một tia hy vọng.

Kín đáo liếc nhanh sang Hoàng Vĩnh tiếp:

- Có điều, người bạn trẻ của lão hủ thẳng tính, chắc là sẽ không bằng lòng. Hoàng y nữ quét mắt nhìn quanh: - Các người hiện có bao nhiêu người?

- Chỉ có hai chúng tôi, còn hai người đồng bạn đã bị người bên cô nương bắt rồi. Hoàng y nữ nhìn qua Hoàng Vĩnh rồi hỏi tiếp Vạn Lương: - Võ công các hạ so với người trẻ tuổi này như thế nào?

- Lão hủ tất nhiên là phải hơn. - Thế thì hay lắm, các hạ hãy giết y đi! Vạn Lương sững sờ nghĩ bụng: - Cách gì mà ác quá vậy.

Nhanh trí lão đáp:

- Lão hủ võ công có cao hơn y thật nhưng nếu bảo giết được y ngay cũng không phải là chuyện dễ, mà có ít cũng phải cần hai trăm hiệp.

Hoàng y nữ liếc thoáng:

- Khỏi lo, chỉ cần các hạ nghe ta bày cho hai chiêu sẽ giết y dễ dàng như trở bàn tay. Vạn Lương nghĩ bụng: - Có lẽ xem chiêu số võ công của y thị ta sẽ biết được xuất thân.

Bèn vội hỏi:

- Võ công gì mà lợi hại thế?

Bấy giờ Hoàng Vĩnh ngồi một bên, nghe hai người đối đáp không hiểu Vạn Lương có mưu định gì nhưng tự nghĩ nếu cứ lặng thinh mãi thế tắt hoàng y nữ đâm ra nghi ngờ nên mới đánh tiếng: - Vạn huynh nữ nào muốn giết tiểu đệ thật à?

Vạn Lương thầm khen: - Tiểu tử thông minh lắm. Miệng hừ nhạt:

- Nếu như tiểu tử người không chịu hợp tác với ta cũng không trách được lão phu trở mặt đoạn tình.

Hoàng Vĩnh rút nhanh thanh kiếm chỉ mặt hoàng y nữ:

- A đầu, người cố tình ly gián nghĩa bằng hữu của chúng ta, ta phải giết người trước. Vạn Lương chợt thò hữu thủ chộp cổ tay cầm kiếm của Hoàng Vĩnh.

Hoàng Vĩnh lẹ ngã người tránh né.

- Hiện tại nẻo sống duy nhất của chúng ta hoàn toàn đặt ở vị cô nương này, nếu lão đệ còn vọng động tất sẽ hỏng hết.

Hoàng y nữ suốt này giờ vẫn lạnh lùng nhìn hai người im lặng.

Hoàng Vĩnh thu kiếm lại nói:

- Ham sống sợ chết là lẽ thường tình của con người, tại hạ tuyệt không phải là hạng thích đâm đá, xem tính mạng là đồ chơi.

Hoàng y nữ bật cười khanh khách:

- Thì ra hai vị đều là những kẻ ham sống sợ chết, càng tốt. Vạn Lương nói:

- Bây giờ chúng tôi đã đồng tâm hiệp lực dám mong cô nương vạch ra cho một con đường sống.

- Dễ lắm, các người giải huyết đạo cho ta đi. Vạn Lương thăm rủa: - A đầu ranh thật!

Chậm rãi lão đi về hoàng y nữ. Thấy vậy, Hoàng Vĩnh sốt ruột:

- Lão tiên bối không thể được, nếu sau khi giải khai huyết đạo y thị trở mặt bỏ rơi chúng ta thì không phải là chết rục trong này à?

Vạn Lương cười thăm:

- Tiểu tử tưởng là ta giải khai huyết đạo cho y thị thực à? Nhưng vẫn cao giọng đáp:

- Chúng ta phải giải huyết cho vị cô nương này, rõ là có khi mạo hiểm nhưng ngoài cách đó ra lão phu đành chịu.

Hoàng y nữ đỡ lời:

- Có thức thời mới là tuấn kiệt, các hạ thông minh lắm.

Vạn Lương tiến đến trước mặt hoàng y nữ, bỗng thò nhanh hữu thủ điểm luôn hai huyết đạo nữa.

Hoàng y nữ ngớ ngàng: - Thế là thế nào? Vạn Lương thản nhiên:

- Cô nương võ công cao cường tất có thể tự vận khí giải huyết, vậy nếu tại hạ không điểm thêm hai huyết nữa thì thật là sơ ý quá.

Hoàng y nữ cười nhạt: - Thế các hạ không sợ chết sao? Vạn Lương mỉm cười:

- Nếu bọn này thả cô nương ra, khỏi cần đợi đến Bạch long đường chủ kia tới cũng mất mạng rồi.

Hoàng y nữ giận ói máu nghĩ bụng: - Cái lão già này mới thật là gian xảo. Nàng lạnh lùng nói:

- Mai sau nếu các người có lọt vào tay của ta thì ta sẽ phanh thây.

Đoạn nàng nghiêng răng ken két, biểu lộ sự căm giận tột độ. Vạn Lương điềm nhiên:

- Việc ngày sau để ngày sau tính, bây giờ cái sống cái chết của cô nương đang ở trong tay bọn này.

Hoàng y nữ cười châm chọc:

- Hừ, nếu các người anh hùng cứ một chiêu một thức, minh bạch phân thắng bại xem. - Binh pháp không cấm đòn xảo trá, hai bên đối địch có quyền thi thố hết mọi thủ đoạn hầu mong thủ thắng.

Thốt có tiếng quát khô khan: - Thả người ấy ra!

Ngoảnh đầu nhìn thấy Thiếu Bạch vẻ đầy đau khổ chạy tới.

Hoàng y nữ đảo mắt nhìn Thiếu Bạch và niềm phẫn hận trên khuôn mặt dần biến, nhường cho một vẻ kinh dị sửng sờ.

Chỉ thấy Thiếu Bạch đi đến gần hoàng y nữ thò hữu thủ nhẹ vỗ giải những huyết đạo bị điểm khắp toàn thân ả, dịu giọng: - Hãy đi đi!

Hoàng y nữ thông thả đứng dậy trùm vuông lụa màu vàng vào mặt rồi hỏi: - Các hạ cho biết quý danh?

- Tại hạ là Tả Thiếu Bạch.

Qua vuông lụa che mặt không ai biết hoàng y nữ mừng hay giận nhưng cứ xem cái thân hình kiều diễm m nhẹ run ngay sau khi nghe đáp, cũng đoán được nội tâm nàng đang khích động mạnh.

Thời gian nặng nề trôi qua đúng một khắc công phu mới nghe thấy hoàng y nữ nói tiếp: - Bạch Hạc môn Tả Giám Bạch là gì của người?

- Người là tiên phụ.

Hoàng y nữ im lặng giây lâu: - Phải chăng đã chết? Thiếu Bạch khẽ gật đầu.

- Gia phụ qua đời đã hơn năm năm nay. - Vì sao mất?

- Người bị những nhân vật trong cửu đại môn phái truy sát suốt tám năm liền, cuối cùng bị bọn họ vây đánh chết trước Sinh tử kiêu.

Hoàng y nữ lặng thinh một lúc hỏi: - Thế còn mẫu thân của các hạ?

- Gia mẫu và đại ca đều theo tiên phụ ra đi trong trận huyết chiến ấy.

- Tại sao các hạ không lánh thân, lại chường mặt ra ngoài giang hồ làm gì? - Tại hạ vai mang nặng mối huyết hải thâm cừu, lẽ nào không báo. Hoàng y nữ đứng lặng giây lâu rồi vụt mình bỏ đi.

Chỉ thấy nàng nhoáng một cái, người đã bay bổng khỏi căn nhà gần hai trượng xa và thêm một cái tung mình nữa đã mất tăm, thân pháp mau lẹ cùng cực.

Vạn Lương sẽ thở dài:

- Tả huynh đệ có quen người này? - Hình như thế.

- Người này đi rồi đối phương không còn lo gì nữa. Ôi! Tình cảnh mới là nguy ngập. Hoàng Vĩnh nói: - Thôi thì than trách cũng vô ích, ta cứ quyết đấu một phen.

Lòng đầy uất ức, nhưng lại không dám oán trách Thiếu Bạch. Vạn Lương quay sang nhìn Thiếu Bạch: - Tả lão đệ có biết thân phận người đó không?

Thiếu Bạch lẳng lẳng quét mắt nhìn qua Vạn Lương và Hoàng Vĩnh:
- Nhị vị chắc chắc mắc lắm, tại hạ nói ra thì có hơi ngượng miệng, nhưng không thể lặng tiếng.

Hoàng Vĩnh đỡ lời:

- Nếu đại ca không tiện nói ra thì thôi vậy. Thiếu Bạch gượng cười: - Nữ nhân ấy hao hao một người... Bỗng nhiên chàng ngưng bật.

Vạn Lương tò mò: - Người nào? - Gia mẫu.

Vạn Lương và Hoàng Vĩnh đều sửng sốt: - Thật thế à?

- Phải, có điều gia mẫu rõ ràng đã chết trong hôm bị cừu nhân vây đánh ở Sinh tử kiều. Vạn Lương an ủi: - Trên thế gian này thiếu gì kẻ giống nhau, có lẽ lệnh đường cũng chỉ là một trong những trường hợp ấy.

Thiếu Bạch lắc đầu:

- Đây khác, đằng này không chỉ giống thôi. - Chẳng lẽ lão đệ còn có chứng cứ?

- Ngày xưa, tại hạ nhớ ở mang tai trái của gia mẫu có một nốt ruồi to cỡ hạt đậu, mà nữ nhân này cũng có một nốt ruồi ở đúng vị trí ấy, nhất là to nhỏ như nhau.

- Lão đệ nhớ không lầm?

- Nốt ruồi đen đã in sâu vào trong tâm khảm, tại hạ dám quyết không thể lầm. Vạn Lương hốt ngã người dựa vào vách, mắt nhắm nghiền suy tư.

Thiếu Bạch thờnhẹ cất bước ra đi. Hoàng Vĩnh ngạc nhiên gọi giật lại: - Tả đại ca đi đâu đấy?

- Tiểu huynh muốn tìm bọn họ khiêu chiến, bằng một đao một kiếm phân trường thắng bại. Vạn Lương nghe tiếng mở bừng mắt: - Tả lão đệ hãy thừng thẳng, việc này không thể dùng võ công mà giải quyết được. Thiếu Bạch lẳng lẳng quay lại, nét mặt rầu rầu: - Lão tiên bối có cao kiến nào có thể giúp tại hạ cởi bỏ nỗi thắc mắc?

- Tả lão đệ còn nhớ một người? - Ai?

- Chính nghĩa lão nhân. Thiếu Bạch hơi vỡ lẽ lắm bầm: - Chính nghĩa lão nhân... Vạn Lương ngắt lời:

- Phải, Chính nghĩa lão nhân có biệt tài về y đạo, có thể cải biến từ khuôn mặt đến dáng vóc của một người.

- Phải chăng ý tiên bối. Vạn Lương thờ dài ngắt ngang:

- Có một cao thủ giang hồ tuyệt là hung tàn đã được thừa kế y thuật diệu vợi của Chính nghĩa lão nhân, chuyên môn giao những hội ngộ trong võ lâm, gây nên những trường tượng tàn tượng sát giữa các đại phái, hầu mong đóng vai ngư ông thủ lợi, cho nên cái việc lệnh đường chiến tử ở dưới Sinh tử kiều phải là việc rõ ràng, không còn

nhằm lẫn được.

- Nhưng nếu người ấy không phải là gia mẫu tại sao lại hiểu chuyện trong Bạch Hạc môn? - Đấy mới là vấn đề then chốt.

Ngẫm nghĩ giây lâu, lão tiếp:

- Có thể y thị là nguyên hung đã dựng nên thảm cảnh. Hoàng Vĩnh thốt xen lời: - Chết! Chúng ta quên bằng mất một việc.

- Việc gì?

- Tên giả mạo Cap huynh đệ đã dùng thạch cao bôi mặt suýt nữa qua mắt được chúng tôi, vậy sao vừa rồi ta không thử xem xét ở y thị.

Vạn Lương lắc đầu:

- Vô ích, bởi lão phu biết được thuật cải trang của Chính nghĩa lão nhân, tinh kỳ lắm, có thể cải biến người này thành một kẻ khác hoàn toàn.

- Vậy thì cái nốt ruồi ở màng tai trái của gia mẫu cũng có thể là nguy trang?

- Nếu như bọn họ quyết tâm cho một người giả thành lệnh đường hẳn là họ phải để ý đến từng nét đặc biệt trên khuôn mặt lệnh đường.

Thiếu Bạch buồn bã nói:

- Lão tiên bối nói cũng có lý, nhưng tại hạ vẫn thấy thắc mắc.

- Lão hủ có một cách khả dĩ biết được ngay thân thể của người ấy thật hay giả. Thiếu Bạch vội hỏi: - Lão tiên bối có cao kiến gì?

- Tả lão đệ cố nhớ một sự việc vụn vặt riêng tư ngày trước rồi gặp người đó chắt vắn vài câu, nếu như y thị trả lời được thì chuyện của lão đệ lão phu xin chịu, không dám giải quyết. Còn nếu như y thị không đáp được tất nhiên là giả mạo rồi.

Thiếu Bạch gật đầu:

- Hiện tại cũng chỉ còn có cách đó.

Chàng đã lấy lại được bình tĩnh một phần nào sau câu chuyện trao đổi với Vạn Lương. Về phần Vạn Lương lão đưa mắt nhìn Hoàng Vĩnh vừa nói: - Xin phiền huynh đệ đốt hương mê trong pho tượng Ngọc mỹ nhân. Nếu lão hủ đoán không lầm thì trong vòng một tiếng đồng hồ nữa địch nhân lại bắt đầu tấn công ngôi nhà này.

Giờ đây đã phục Vạn Lương, Hoàng Vĩnh nghe lời làm theo ngay.

Mùi mê hương ngào ngạt tỏa khắp nhà.

Thiếu Bạch thốt nhớ tới chị em nàng mù nên hỏi bằng quơ:

- Giả thử giờ này hai vị Phạm cô nương có mặt tại đây không hiểu có giải quyết được mối nghi nan trong sự việc này không?

Vạn Lương nói:

- Tài nghệ của nhị nữ cao thâm hơn lão hủ rất nhiều, nhị nữ chỉ thiếu lịch duyệt giang hồ, không hay biết gì về tình hình võ lâm. Vậy trước

hết cũng cần phải trình bày cặn kẽ cho nhị nữ biết, rồi sau đó nếu nhị nữ đi lại trong giang hồ với chúng ta, em nhìn chị nghe thiết tưởng các nàng cũng tăng thêm được rất nhiều kiến thức. Cũng chỉ cần một thời gian bốn ba, hai nàng tất có thể phát huy được hết tài trí trở nên sáng chói trong võ lâm.

Hoàng Vĩnh tỏ vẻ nghi ngờ:

- Điều này chưa chắc, bởi vì nếu như hai chị em nàng mù mà có trí tuệ hơn người, đã không đến nỗi nào để cho chúng ta bị vây khốn trong lao xá này.

Vạn Lương nói:

- Hai chị em họ đã để lại ba cái phương kế cự địch, bọn ta tự chọn lấy một cách hay nhất, mà cách ấy trước khi đoạt được toàn thắng phải lâm vào cảnh hiểm nguy, cho nên trong việc này chúng ta tự chọn lựa căn cứ theo lòng can đảm sẵn có, đâu phải lỗi tại người.

Thiếu Bạch gật đầu:

- Lão tiên bối nói rất phải, nếu chúng ta chọn phương cách thứ nhất hay thứ nhì thì không làm gì được địch nhân mà chúng ta cũng không bị mắc kẹt trong lao xá này.

Vạn Lương thở dài nói:

- Chúng ta quá tham công cho nên mới chọn phương cách nguy hiểm, đây cũng là một lỗi lầm vì chưa xét đoán đúng mức khả năng địch. Tuy nhiên nhị nữ cũng chưa bố trí đầy đủ và thật hoàn toàn, chuẩn bị phương sách thoát hiểm cho chúng ta, rõ ràng là còn thiếu kinh nghiệm.

Thiếu Bạch cười buồn:

- Sao chúng ta có thể trách nhị nữ được, bởi vì hai nàng ấy dầu sao cũng chỉ là người tàn khuyết, người mù người câm, đâu đã biết được sự hiểm trá của giang hồ.

Vạn Lương nói:

- Thế địch quá mạnh, đây cũng là một nguyên nhân. Ngừng giây lát, lão tiếp:

- Mấy chục năm nay, một bàn tay bí mật đứng ở sau bức màn gây ra bao nhiêu âm mưu ghê gớm, thao túng đại cuộc võ lâm, giờ phút này kẻ ấy đã gặp gỡ chúng ta. Việc đủ biết là quan hệ đầu cho chúng ta có phải chết ở chốn này thì cái chết đó thiết tưởng cũng đáng giá.

Thiếu Bạch sang sảng giọng:

- Nếu cường địch tới tấn công, tại hạ phải ra khiêu chiến. Tại hạ muốn dốc hết tài học hai vị ân sư đã truyền dạy để quyết một phen thư hùng với chúng.

Vạn Lương nghe nói, thúc giục:

- Tả lão đệ đã lộ thân thể, vậy cũng chẳng cần phải dấu nghề làm gì. Cho chúng nó kiến thức một chút võ công là một điều không còn gì hay bằng.

- Tại hạ xin hết sức.

Giữa lúc mọi người đang nói chuyện, hốt từ đằng xa vang lại mỗi tiếng hú lê thê. Tiếng hú the the nghe đinh tai nhức óc, trong đêm tối lại càng đượm thêm vẻ khủng bố.

Thiếu Bạch về trầm giọng nói: - Vạn lão tiên bối, Hoàng đệ cẩn thận. Dứt lời, chàng phóng vút ra ngoài. Hoàng Vĩnh chực ngăn lại nhưng không kịp.

Thiếu Bạch đứng ở đằng trước cửa nhà cách chừng bảy thước cao giọng nói: - Chư vị muốn vào trong mao xá trước tiên hãy qua chỗ tại hạ đứng. Soạt một tiếng, chàng rút phất trường kiếm để ngang ngực sẵn sàng chờ đợi.

Lúc bấy giờ trên nền trời đám mây đã che mất vàng trăng, thành ra đêm tối sẫm, khó bề trông thấy cảnh vật xung quanh.

Thiếu Bạch cầm kiếm đứng sừng sững trong đêm tối, uy nghi lắm liệt.

Trong khi đó tiếng hú càng lúc càng gần, đã có mấy bóng người lao vùn vụt tới. Thiếu Bạch vung mạnh trường kiếm, lạnh lùng quát: - Đứng lại!

Ánh kiếm lóe lên trong đêm đen, quả có một sức chế ngự đáng sợ. Mấy bóng người tức thời đứng khựng lại, hóa ra ba đại hán mặc kinh trang đen.

Thiếu Bạch quét nhìn thật nhanh, thấy đối phương đều bao mặt bằng vuông vải đen, bèn hừ nhạt: - Thậm thụt sao đáng gọi được là anh hùng!

Đối phương lặng thinh, vuông vải đen bao mặt chỉ lộ cái miệng và hai con mắt, không hiểu bọn chúng đang nghĩ gì.

Thiếu Bạch không thấy đối phương đáp lời, liền vung kiếm nói:

- Chư vị không muốn nói chuyện, vậy hãy rút binh khí ra chúng ta động thủ.

Ba hắc y nhân đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt cùng rút binh khí. Cả ba cùng có một thứ khí giới giống nhau, đó là những cây quỉ đầu đao.

Thiếu Bạch lăm lăm cây kiếm trong tay, giọng khinh thị: - Tam vị cùng xuất thủ đi!

Dứt lời chàng đâm véo một kiếm nhắm ngay người đứng giữa. Đối phương nhanh nhẹn đón đỡ.

Thiếu Bạch phất luôn mấy kiếm đánh vệt hai ngọn quỉ đầu đao của tên đứng giữa và tên đứng bên trái. Lập tức thân hình di động, tránh

thoát một cách dễ dàng lưỡi đao của tên đứng bên phải.

Chỗ kỳ diệu tuyệt luân trong Vương đạo Cửu kiếm của Cơ Đồng là chỗ biến hóa của chiêu số. Đầu đầu cũng chiếm được tiên cơ, đẩy địch nhân vào tình thế không làm sao thì triển được võ công.

Chỉ thấy Thiếu Bạch thoăn thoắt người theo ánh kiếm chọt chém xả vào cánh tay trái của địch, thốt lại đâm bên tay phải. Bước chân như hành vân lưu thủy, nhanh nhẹn cùng cực khiến cho ba ngọn quỷ đầu đao luôn phải đón đỡ chứ không còn dịp tấn công. Càng đánh bọn họ càng chột dạ, khiếp hãi, không ngờ võ công của chàng thanh niên lại cao quá, biến chuyển tuyệt diệu.

Bên trong, Vạn Lương và Hoàng Vĩnh đã sẵn sàng chỉ chờ dịp ra tay tiếp cứu một khi Thiếu Bạch núng thế, nhưng thấy người Thiếu Bạch nhớn nhoe cả thắng nên cũng thăm vui trong bụng.

- Thế này mình có xuất thủ tiếp tay thì cũng không giúp ích gì được mà còn làm rối thêm. Nghĩ chưa dứt, thốt đã thấy ba hắc y nhân đột ngột thân binh khí lui lại, xoay người chạy vút đi.

Thì ra sau khi tiếp Thiếu Bạch mười hiệp, được chàng nương tay cho nhiều bận, nhiều lúc chàng có thể lấy mạng họ nhưng lại thân kiếm về ngay, không hạ độc thủ nên ba người họ cảm phục và tự thấy xấu hổ trong lòng, không còn ý chí chiến đấu chỉ còn cách rút êm.

Ngày trước, những lúc Thiếu Bạch vùng vẫy lưỡi kiếm trong tay đi lại nhớn nhoe trong đám địch thủ, Hoàng Vĩnh không được nhìn rõ nhưng giờ đây chàng đã thấy tận mắt từ đầu tới cuối, thấy từng nhát kiếm của Thiếu Bạch chiêu nào cũng có ý lưu tình thì cau mày lắm lắm: - Địch đông ta ít, tại sao không giết bừa đi một ít mà lại nhẹ tay làm gì?

Vạn Lương nói:

- Dưới lưỡi thiên kiếm, thuở nay chưa từng nghe có chuyện giết người bao giờ, bất luận cường địch lợi hại tới đâu, đón đỡ qua vài chiêu thì y rằng mình chạy trốn, đường chiêu đi chưa hết mức đó chính là sở trường của Vương đạo Cửu kiếm. Xưa nay võ lâm tôn sùng Cơ Đồng là Thiên kiếm, ngoài sự kiếm pháp của lão tinh kỳ trên đời không địch thủ, còn ở chỗ nó không chịu giết người. Tả lão đệ đã thừa kế y bát của Cơ Đồng, tất nhiên cũng khó thể giết người.

- Nếu ai cũng biết thiên kiếm tuyệt diệu nhưng không giết người thì chẳng còn ai phải sợ. - Cái hay ở chỗ tuy người nào cũng biết vậy nhưng ít có kẻ dám liều mạng thử thí nghiệm. - Điều này thì tại hạ không sao hiểu nổi!

Vạn Lương nói:

- Có gì khó hiểu đâu, bởi vì nếu thiên hạ biết rõ thì Thiên kiếm chẳng

gọi là Thiên kiếm. - Tại hạ vẫn chưa hiểu ý tiên bối.

- Khi xưa, lúc Thiên kiếm Cơ Đồng còn đi lại trên giang hồ, có năm tay cao thủ tự phụ mình tài nhuệ đã chờ đợi trong ba năm trường mới gặp được cơ hội. Gặp rồi hai người xông ra đánh, trong khi ba người còn lại đứng núp coi, ghi kỹ trong đầu chỗ biến hóa trong kiếm chiêu của Cơ Đồng, sau đó nhảy vào vòng chiến. Cả năm người phí hết tâm huyết trong nửa ngày trời, dùng xa luân chiến để mong hạ Cơ Đồng, nhưng rốt cuộc sau mấy trăm hiệp vẫn chưa đụng tới chân lông kẽ tóc của vị kỳ nhân. Bấy giờ họ mới hiểu vẫn chưa nắm được cái lý biến hóa trong kiếm pháp Cơ Đồng, họ đành cúi đầu buồn bực bỏ đi.

- Nói vậy, Thiên kiếm là một pho kiếm pháp vô cùng uyên thâm?

- Phải, Vương đạo Cửu kiếm đã xuất hiện từ lâu trong võ lâm, thế mà suốt thời gian ấy vẫn chưa có kẻ nào học được nửa thức, bán chiêu, vậy đâu phải là dễ học.

Giữa lúc đang nói chuyện, thốt thấy ánh lửa bập bùng, bốn đại hán che mặt, toàn thân hắc y, giơ cao ngọn đuốc chạy lại.

Trừ ngọn đuốc trên tay ra, bốn kẻ lạ không mang theo một tác sắc nào trong người. Hoàng Vĩnh lấy làm lạ, quay sang Vạn Lương: -

Bốn tên kia giơ đuốc không hiểu làm gì?

Vạn Lương ngẫm nghĩ giây lát:

- Phải rồi, chắc chúng định sai cao thủ chuẩn bị quyết một trận thắng bại với Tả lão đệ... Vừa lúc thấy tên đại hán cầm đuốc đi đầu oang oang miệng nói: - Bọn chúng tôi được lệnh cầm đuốc để chuẩn bị một cuộc tranh tài ban đêm đây. Hoàng Vĩnh nói: - Quả nhiên không ra ngoài sự định liệu của tiên bối.

Ngược nhìn, thấy bốn đại hán toàn thân vận quần áo đỏ, trong tay người nào cũng có binh khí xăm xăm đi lại.

Bốn tên sau này cũng bao mặt, nhưng bằng vuông vải đỏ. Bọn chúng cũng chỉ để lộ cặp mắt và cái miệng.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 33

Hiện hiện thân thủ

Vạn Lương sẽ giọng nói:

- Bốn này thân phận và chức vụ có thể phân biệt qua lối phục sức, vậy hãy nhớ cho kỹ sắc phục của họ.

Hoàng Vĩnh nói:

- Bốn đại hán mặc áo đỏ chắc là những cao thủ trong tổ chức. - Hằng thử xem họ có khác gì nhau không?

Hoàng Vĩnh hướng mắt nhìn, thấy bốn người đều vận y phục màu đỏ chói, trông ai cũng như ai, bèn lắc đầu: - Tại hạ xin chịu.

- Nhìn vào hoa thêu trên ngực họ.

Hoàng Vĩnh một lần nữa nhìn thật kỹ, quả thấy trên ngực bốn người đều có thêu một đóa hoa đỏ, màu áo thấm lẫn màu hoa, thoáng nhìn tất không thể nhận ra.

Bốn đóa hoa giống hệt nhau hình như có khác ở chỗ cái đậm cái nhạt, chi tiết khiến cho Hoàng Vĩnh phải chặc lưỡi: - Gừng già có cay hơn gừng non thật, ở những chỗ ấy có thánh biết mà để ý!

Vừa lúc ấy, bốn đại hán áo đỏ đã tiến tới sát Thiếu Bạch. Hoàng Vĩnh lo ngại:

- Lão tiền bối, nếu bốn tên đó liên thủ vây đánh, ta có nên ra mặt giúp sức đại ca?

- Khỏi cần, bởi là Cơ Đồng tung hoành giang hồ mấy chục năm trời, chưa hề gặp địch thủ. Có một bận, chừng là mười tám võ lâm cao thủ muốn biết chỗ thần diệu trong kiếm pháp của lão ở đâu, nên đã cùng nhau vây đánh lão. Nhưng chưa đầy năm mươi hiệp, tên nào tên đấy cũng chịu thua rút lui. Thế mới biết thiên kiếm hay ở điểm không sợ thế vây công...

Thốt một giọng lạnh như băng truyền tới cắt ngang câu nói bỏ dở của Vạn Lương: - Kiếm pháp các hạ phải chẳng thừa kế của Thiên kiếm Cơ Đồng?

Thiếu Bạch hừ nhạt: - Thế thì sao?

Hồng y nhân đứng ở mé trái nói:

- Kiếm pháp Cơ Đồng không sợ vây công, nếu các hạ được chân truyền tuyệt học Thiên kiếm thì chúng tôi xin lãnh giáo từng người một.

Thiếu Bạch quét mắt thật nhanh, thấy đại hán thứ nhất tay cầm một thanh cự kiếm, bản to gấp đôi loại bảo kiếm thường.

Hồng y đại hán thứ hai nắm một cây Kiếm bút nhấp nháy ánh sáng vàng rực, hình dạng cũng to bằng hai loại phán quan bút thường.

Tên thứ ba thì tay lăm lăm một thanh ngô câu kiếm rất ít người sử dụng, mũi kiếm uốn sắc lạnh lạnh tỏa ánh lam, rõ là có tầm chất độc cực mạnh.

Tên thứ tư thì khua động đôi nhát nguyệt kiếm câu.

Bốn hồng y nhân, mỗi tên dùng một món binh khí, muốn liên hợp xuất thủ đối địch, rõ là đã có chuẩn bị trước, không những còn có cả cách phối hợp công đánh cũng nên.

Thiếu Bạch xem xong cười khẩy: - Bốn vị xuất thủ cả đi!

Hồng y nhân đứng đầu nói:

- Sao, kiếm pháp các hạ có thật được thừa kế của Thiên kiếm Cơ Đồng? - Thứ cho tại hạ mi-nh đáp.

Hồng y nhân sau cùng giận dữ hét: - Hay cho tên tiểu tử ngông cuồng!

Song câu nhất tề khua tròn một chiêu Nhị long xuất thủy, chia theo hai hướng công tới. Thiếu Bạch chớp động trường kiếm một cách tài tình đánh dạt đôi Nhật Nguyệt kiếm câu sang mé bên.

Đứng ở phía trái, đại hán cầm cự kiếm quát: - Hảo kiếm pháp!

Trường kiếm dơ cao vụt xuống.

Thiếu Bạch thấy thanh kiếm to bản rít gió từ lưng không bỏ ập xuống, bất giác sanh chột dạ. - Tên này kiếm kinh hùng hậu thật!

Trường kiếm nhoáng lên theo bí quyết chữ hoạt, nhẹ vớt một cái, đánh bật thế kiếm trầm trọng kia sang bên.

Cùng lúc, chàng quét kiếm đẩy tung cây Kim bút công thành linh từ một hướng.

Thấy vậy, đại hán nắm thanh Ngô câu kiếm khẽ rung hữu thủ đẩy ào một màn quang hoa thẳng tới bụng dưới đối phương.

Không một giây chần chừ, Thiếu Bạch hấp tấp đảo trường kiếm đón đỡ đánh keng, thanh ngô câu kiếm bị dội bật.

Bốn hồng y đại hán qua một chiêu đầu tay dường như đã nhận biết gặp phải tay kinh địch cho nên bất kể thân phận, bọn họ tức thời phân ra bốn hướng, ánh kiếm bóng câu thi nhau đổ ập về phía Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch bình tĩnh thi triển Đại bi kiếm pháp, chỉ kịp thấy tia lạnh lóe lên, bốn món binh khí cùng lúc bị chàng nhẹ nhàng đánh dội.

Có điều, bốn đại hán võ công cao cường lại phối hợp chiêu thuật chặt chẽ lạ thường, nên chi, Thiếu Bạch có pho Đại bi kiếm pháp thần diệu, nhất thời cũng khó phá ngay được thế vây công của bọn họ.

Hoàng Vĩnh theo dõi cuộc chiến, nóng lòng hỏi:

- Lão tiền bối, chúng ta phải xuất thủ giúp đại ca một tay?

- Khoan hẵng, chúng ta giờ có ra cũng chỉ làm vướng tay Tả lão đệ.

- Nhưng chẳng lẽ cứ khoanh tay ngồi yên thế này sao?

- Nếu lão hủ đoán đúng thì chỉ trong mười hiệp nữa, Tả lão đệ sẽ thủ thắng cho xem. Hai người đang chuyện, tình thế đương trường bỗng

biến đổi. Chỉ thấy thể kiếm Thiếu

Bạch càng lúc càng mãnh liệt, ánh hàn quang loang loáng tỏa rộng, trùm kín đối phương.

Bốn hồng y nhân tấn công dữ dội, bất thần bị Thiếu Bạch trở chiêu kỳ ảo, đều sợ hãi sợ thâu kiếm đón đỡ, bỏ mất thế chủ động.

Vạn Lương mỉm cười: - Thấy chưa!

Hoàng Vĩnh phục lặn:

- Thật đúng như sự dự liệu của lão tiên bối.

Xuyên qua ánh đuốc chớp chùng, chỉ thấy thể kiếm của Thiếu Bạch chớp lóe mỗi lúc một mau, khiến cho bốn đại hán đều luống cuống chống đỡ một cách thất vọng.

Hoàng Vĩnh sẽ thở dài:

- Tuyệt học Thiên kiếm bí ảo thế ấy, kể được truyền tụng là vô địch thiên hạ cũng không quá. Phần Vạn Lương, lão tổ về nghiêm trọng: - Bốn tên này nhận nghiêm lệnh tới đây, nếu Tả lão đệ cứ dùng chiêu thuật của Thiên kiếm không thôi, sợ là chưa đủ làm cho họ chịu phục mà thêm nữa trận đấu càng dai mãi, thế tất Tả lão đệ cũng có lúc phải gân rã sức mỏi.

- Vậy biết làm sao bây giờ?

- Có gì đâu, phải sớm xuống tay đã thương họ.

- Bọn này giả ma giả quỷ tạo vẻ thần bí, hẳn không phải là những nhân vật hiền lành gì, thì có cho họ một bài học cũng phải lắm.

- Nếu hạ độc thủ, phải càng sớm càng tốt, bởi nếu chờ khi đuối sức, sợ có muốn cũng chẳng kịp.

- Thế để tại hạ cảnh giác lại... Rồi Hoàng Vĩnh cao giọng tiếp:

- Bọn chúng dẫu mặt làm ra vẻ thần bí, tất không phải hạng người lương thiện, đại ca cũng khỏi cần nương tay, mà hãy giết thẳng vài tên để thanh uy.

Thiếu Bạch cũng nhận thấy đối phương không những phối hợp chiêu thuật tài tình mà võ công đều thâm hậu. Từng thức công ra là từng luồng đạo lực ghê hồn, vì thế nếu để cuộc chiến kéo dài, quyết không phải là cách hay.

Nhưng nghĩ vậy, trong lúc nóng nực Thiếu Bạch chỉ biết một mà không biết hai, vì chưng pho Đại bi kiếm pháp không đả thương người, nhưng nó có một chỗ kỳ diệu là trói buộc đối phương phải tự động xin hàng.

Thoắt một cái bỗng thấy kiếm thế quét mạnh, dồn bốn hồng y nhân dạt lại phía sau. Cùng lúc, Thiếu Bạch đề chân khí nhảy lui hai bước, hữu thủ đặt lên chuôi đao, quắc mắt nhìn khắp bốn đại hán, gần giọng: - Bốn vị đã được biết oai lực của Thiên kiếm, giờ hãy thử xem

Bá đao lợi hại thế nào?

Bốn hồng y đại hán ý chừng cũng được nghe nhiều về Bá đao, nên lăm lét đưa mắt nhìn Thiếu Bạch.

Hai bên giữ thế có đến công phu càn chén trà nóng, đại hán thủ thanh Ngô câu kiếm hốt mở miệng bàn: - Ngày xưa, lúc xuất đạo giang hồ Bá đao Hường Ngao đã hơn bốn mươi tuổi, và cũng nhờ ở mấy chục năm công phu ấy mới vung đao xưng bá giang hồ. Còn tiểu tử này tuổi mới lăm hơi, đã biết trường kiếm lại học được cả Bá đao, hẳn công phu hỏa hầu phải kém xa Hường Ngao, thì có một thân tuyệt kỹ, y vị tất đã hạ được chúng ta.

Đại hán cầm Nhật Nguyệt song câu nói:

- Tam vị hộ pháp xin lược trận để tại hạ thử một đao xem. Nói rồi y đưa song câu hộ thân nhảy xông tới.

Thiếu Bạch nắm chặt chuôi lưỡi đao, mắt nhìn đăm đăm đối phương, vừa lăm nhăm đọc lại khẩu quyết của Hường Ngao truyền dạy.

Đại hán cầm song câu tuy nói cứng nhưng thấy thần thái Thiếu Bạch cũng đâm chột dạ, dè dặt cất từng bước một.

Bấy giờ ba hồng y đại hán còn lại không ra tay, cũng vận hết tinh thần dán mắt nhìn chăm chăm vào hữu thủ nắm đốc đao của Thiếu Bạch, xem chàng xuất thủ ra sao?

Thiếu Bạch chờ cho đại hán tiến gần ba thước, lập tức hét lớn, rút đao.

Chỉ kịp thấy ánh đao nhoáng vụt, lẫn trong tiếng thét hãi hùng tiếp liền, một tia đỏ thắm bắn vọt lên.

Cùng lúc đại hán hữu thủ cầm kim bút la lớn:

- Đúng là Bá đao nhất đao tốt cùng của Hường Ngao thuở xưa!

Thiếu Bạch xuất thủ nhanh quá, đến nỗi đao tra vào vỏ rồi, mới thấy đại hán nắm song câu buông khí giới trong tay, từ từ quy xuống đất.

Hồng y đại hán cầm Ngô câu kiếm thật nhan quét mắt nhìn hai đồng bạn: - Dập tắt lửa mau!

Hai đại hán cầm đuốc cùng ứng tiếng dập vội ngọn đuốc.

Ánh lửa tắt ngấm, bốn bề tức khắc trở lại cái âm u tăm tối của đêm trường. Hoàng Vĩnh gọi to: - Đại ca đã giết một tên, mỗi hận thù đã buộc thì hãy giết thêm mấy tên còn lại đi. Vạn Lương góp lời: - Tả lão đệ thân phận đã bị lộ, khỏi cần phải xuất thủ nương tình.

Thiếu Bạch nghe khích, liền nổi sát cơ, hữu thủ xoẹt kiếm, tức thời lại thêm một tiếng rú thê thảm xé đêm.

Liền đó đại hán cầm Kim bút ngã lăn ra.

Cùng lúc ấy trong đêm tối vang vang những bước chân dồn dập, hai đại hán hồng y còn lại và những tên cầm đuốc đều ùn ùn bỏ chạy

như cơn lốc. Thoáng mắt chỉ còn nghe tiếng xào xạc đầu dây của tiếng gió lùa qua tàng cây ngọn cỏ.

Thiếu Bạch nhìn hai cái cây nằm sóng sượt trên đất, sẽ thở dài bỏ bước vào nhà. Vạn Lương cảm khái: - Quả nhiên hoàn vũ chỉ có mỗi một đao ấy.

Thiếu Bạch buồn bã nói:

- Tuyệt diệu thật nhưng tàn độc cũng lắm, rút đao xuất thủ hoàn toàn không kịp chọn. - Tả lão đệ nói gì thế?

- Ôi! Tại hạ nói khi ra đao, không còn kịp chọn lựa. Hoàng Vĩnh ngạc nhiên: - Lựa gì chứ?

- Có rất nhiều kẻ tội không đáng chết, chỉ nên chặt mất một tay hay một chân y. Nhưng lúc đã rút đao, tiểu huynh không làm sao chọn được.

Vạn Lương bật cười:

- Nếu chậm tr- giây phút, hoặc nếu lão đệ có thời giờ chọn lựa thì đối phương cũng kịp có thể né tránh hay đón đỡ, thế tất cũng không còn gọi được là Hoàn Vũ Nhất đao.

Thiếu Bạch ngớ ngàng: - Lão tiền bối nói cũng phải. Hoàng Vĩnh đỡ lời:

- Đại ca rút đao quá mau, mau đến nỗi không ai kịp nhìn. Vạn Lương mỉm cười:

- Phải nói là mau với bất cứ địch nhân nào cũng không thể ngờ đến mà kịp phản ứng. Thiếu Bạch tư lự: - Một môn võ công, một chiêu thủ pháp, nét xuất thủ là đoạt ngay kết quả thì chưa hẳn là môn võ học thượng thừa.

Vạn Lương sẽ vờ vai Thiếu Bạch ướm hỏi:

- Tả lão đệ, Thiên kiếm có thuật phòng thủ siêu tuyệt thế gian, Bá đao lại là môn võ công chuyên thể công vô thượng trong thiên hạ. Lão đệ có cả hai tuyệt kỹ ấy, chắc phải biết cái nào hơn kém?

- Trừ phi trường kiếm và Bá đao được tranh hùng với nhau, dám chắc không ai biết nỗi điều đó.

- Kể từ khi Thiên kiếm nức danh, Bá đao lừng tiếng vùng vẫy giang hồ, người võ lâm ai cũng mong mỗi Cơ Đồng và Hưởng Ngao tranh trường thắng bại. Nhưng hai người xuôi ngược giang hồ suốt mấy mươi năm mà thủy chung vẫn chưa hề có cuộc đọ sức.

Hoàng Vĩnh nổi lời:

- Cuối cùng, nhị lão đều đi quy ẩn, bỏ mặc sự thế, kẻ cũng là điều hiếm có. Vạn Lương lặng lẽ tiếp:

- Suốt mấy mươi năm, Thiên kiếm và Bá đao tuy chưa hề thắng mặt giao đấu, nhưng nhị lão cũng ngầm có thử tài nhau. Chẳng thế khi

mà Thiên kiếm vượt qua Sinh tử kiều, Bá đao cũng đã không nổi gót. Ngừng lại một lát, lão thở dài:

- Những võ lâm đồng đạo được thấy tận mắt cảnh ấy bấy giờ đều bàn tán cho rằng nhị lão không muốn tỉ võ có mặt người đời cho nên mới hẹn nhau vượt qua Sinh tử kiều quyết đấu.

Thiếu Bạch đỡ lời:

- Nhị vị nhân gia có hơi ganh ghét nhau thật nhưng đều có công phu hàm dưỡng sâu dày, quyết không có chuyện tỷ đấu, những lời đồn đãi kia chỉ là thêu dệt, vẽ vời quá lắm.

Vạn Lương vẫn giọng chậm rãi:

- Khi ấy, có rất nhiều đồng đạo võ lâm muốn đi xem cuộc tỷ võ ngàn năm chưa có ấy. Vì nếu bỏ lỡ, không phải sẽ tiếc hận suốt đời hay sao? Nên chi đã có mấy người nóng nảy phóng đi theo Hướng Ngao vượt qua Sinh tử kiều, dè đâu đi chưa được nửa, đều bị cuốn hút xuống tuyệt cốc sương khói mịt mù.

Thiếu Bạch sẽ thở dài:

- Sinh tử kiều thật khó vượt lắm, đạo đó tại hạ có qua được, cũng toàn nhờ ở sự may mắn. - Nếu như không có Tả lão đệ là người duy nhất suốt mấy mươi năm sau này vượt qua được cái cầu hiểm ác ấy thì cái gọi là Thiên kiếm, tuyệt đao hẳn chỉ còn là những âm thanh vang gọi nhiều thương tiếc đối với người võ lâm.

- Văn bối tuy được nhị vị lão nhân gia truyền thọ nhưng ngại nổi khó lòng phát huy hết cái cao đẹp của hai môn tuyệt học. Ôi! Chắc đành phải phụ công lao sớm hôm chỉ dạy của nhị vị ân sư.

- Cõi đời một mặt trời thì Thiên kiếm, Bá đao cho có là những môn võ công tuyệt ảo, nhưng hoàn toàn tương phản nhau, tất phải có một trội một sút chứ làm sao có được chuyện cầm đồng.

Nhìn đăm đăm vào Thiếu Bạch, Vạn Lương tiếp:

- Có thể mười hoặc hai mươi năm sau, lão đệ sẽ nhận biết được chỗ ưu liệt của hai môn võ công. Nhưng ôi! Ngày ấy có lẽ lão hủ đã sớm xương mục thịt rữa lâu rồi.

Câu nói chan chứa niềm khao khát được biết cái gọi Thiên kiếm, Bá đao hơn kém điểm nào? Thiếu Bạch sẽ giọng an ủi: - Hiện tại văn bối tuy chưa biết được điểm ấy thật, nhưng sẽ có một ngày nào đó văn bối sẽ biết, thì việc trước tiên văn bối sẽ báo cho lão tiên bối biết.

- Thật chứ?

- Văn bối có nói dối bao giờ đâu.

- Vậy chỉ mong sao ông xanh cho lão hủ thọ thêm vài tuổi nữa để được nghe, biết chỗ ưu, liệt của giữa đao và kiếm, thì có chết cũng cam.

Thiếu Bạch thấy cái ánh áo nảo của lão, bất giác than thầm:

- Việc Thiên kiếm, tuyệt đao cái nào hơn kém, có lẽ là vấn đề quan tâm nhất của người võ lâm, trong ấy còn có cả sự ước ao, mong mỏi, như cái quan tâm của mọi người đối với sự an nguy của thân nhân không bằng.

Vạn Lương lại thở dài:

- Thiên kiếm, Bá đao thắng nhau điểm nào là việc rất mong biết của khách giang hồ suốt mấy mươi năm này. Nếu một sớm kết quả được tung ra khắp võ lâm, thế tất sẽ là một tin sét đánh, làm bàng hoàng cho cả hai đạo hắc bạch trong giang hồ.

Thiếu Bạch cúi đầu lặng thinh. Vạn Lương vẫn thao thao bất tuyệt:

- Vậy nếu khi lão đệ tự hiểu ra điều đó mà lỡ lão hủ có tịch rồi, xin lão đệ làm ơn ghi hộ cho đao, kiếm hơn kém nhau điểm nào thật rành mạch vào một mảnh giấy, rồi đốt thành tro rắc trên nấm mộ của lão hủ hầu để lão hủ nằm dưới cửu tuyền cũng được nghe biết.

Thiếu Bạch thông thả ngược nhìn Vạn Lương thật lâu:

- Trừ phi Thiếu Bạch này suốt đời vẫn chưa hiểu ra chứ một khi đã biết được cái điểm ưu, liệt ấy, lão tiền bối sẽ là người thứ hai được rõ.

- Thế người thứ nhất đó là ai? Thiếu Bạch mỉm cười:

- Nếu như không ai biết được đao, kiếm cái nào hơn kém thì thử hỏi người nào còn cho lão tiền bối biết được?

Vạn Lương vỡ lẽ bật cười:

- Lão hủ mê muội quá, người ấy tất nhiên là lão đệ.

Đang chuyện hốt thấy trên ngọn núi trước mặt có đóm lửa bắn lóe lên. Vạn Lương vội kéo áo Thiếu Bạch và Hoàng Vĩnh:

- Cây lửa kia hẳn là do chị em họ Phạm phóng ra, chắc chị em họ đã biết việc chúng ta bị vây khốn, vậy nhị vị hãy để ý xem kỹ xem có điều gì lạ trong ấy?

Thiếu Bạch ngưng thần nhìn thấy cây lửa bay lên đến lưng trời bỗng tắt làm hai rồi mỗi phần lại phân ra hai cục lửa nữa.

Hoàng Vĩnh cau mày, sẽ hỏi Vạn Lương:

- Lão tiền bối, cái một tách làm hai ấy không hiểu có dụng ý gì? Vạn Lương lắc đầu: - Cái ấy à? Lão hủ nhất thời thật khó đoán biết được.

Hoàng Vĩnh hoang mang:

- Tại sao thoát nhìn lão đã dám chắc cây lửa kia là do nhị nữ phóng lên?

Tuy vừa hỏi Vạn Lương nhưng đôi mắt Hoàng Vĩnh vẫn không ngừng theo dõi nhìn hai đóm lửa đang tách rời.

Thì lại thấy hai đóm lửa ấy chớp lóe thoáng mắt lại hai phân làm bốn,

bốn phân làm tám. Thiếu Bạch lấy làm lạ: - Cái kiểu cứ tách rẽ mãi thế là có dụng ý gì?

Vạn Lương nói: - Có lẽ chị em họ...

Ngừng lại, lão suy nghĩ giây lâu vẫn không sao nói tiếp được. Tám đóm lửa lia bất chợt tách ra hai tia trong số đó bắn vút lên cao.

Vạn Lương chừng như đã hiểu, nói nhanh: - Phải rồi, chị em họ dùng tín hiệu...

Vụt thấy bóng người rào nhan về phía ngôi nhà, người đi đầu toàn thân bạch y, nổi bật trong đêm tối.

Vạn Lương vội cảnh giác:

- Tên Bạch long đường chủ lại tới đó. Chợt sẽ giọng tiếp:

- Tả lão đệ, tên toàn thân Bạch y kia có lẽ là nhân vật chủ não chủ trì cục diện hôm nay, nếu như có thể bắt sống được y, tất sẽ thoát hiểm d- dàng.

Hoàng Vĩnh bỗng giục nhỏ: - Mau xem đóm lửa trên núi kia!

Thiếu Bạch, Vạn Lương nhất tề ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy những tia lửa trên ngọn núi lóe rực, in thành hình chữ thủ chấp chờn trong không.

Bạch y nhân tiến tới gần căn nhà còn chừng năm, sáu thước, đột ngột dừng lại, gọi to: - Tả Thiếu Bạch, mau ra mặt đi!

Thiếu Bạch sửng sốt, nghĩ bụng:

- Tại sao y biết được danh tánh của mình? Nghĩ đoạn, chàng bình tĩnh bước ra hỏi: - Các hạ là ai?

Bỗng thấy ánh lửa nhoáng lên, bọn hắc y đại hán đứng đầu hai bên bạch y nhân đã nhanh nhẹn bật lửa, châm sáng những ngọn đèn bão trong tay.

Bạch y nhân chiếu cặp mắt sáng quắc qua vuông lựa trắng, chăm chăm nhìn Thiếu Bạch: - Các hạ là Tả Thiếu Bạch?

- Phải, chính tại hạ.

- Người vượt qua Sinh tử kiều, được thừa kế y bát của hai đại cao thủ võ lâm Thiên kiếm Cơ Đồng và Bá đao Hướng Ngao cũng là các hạ?

- Phải, sao nữa? Bạch y nhân cười khẩy:

- Kẻ vừa rồi hạ sát hai hồng y hộ pháp của bọn ta cũng là các hạ? - Đúng thế.

Bạch y nhân bỗng phá cười vang: - Các hạ võ công cao lắm. - Không dám, quá khen.

Bạch y nhân hốt thu tiếng cười, gần giọng:

- Tả Thiếu Bạch, các hạ có dám theo bốn tọa đi gặp mặt lệnh đường? Thiếu Bạch thấy lòng se thắt, mãi chập lâu sau mới thở dài:

- Gia mẫu đã chiến tử bên Sinh tử kiều rồi mà?

Bạch y nhân cười nhạt:

- Đầu phải, thân mẫu của các hạ vẫn còn ở trên cõi thế. - Tại hạ không tin.

- Nếu các hạ không tin, xin cứ đi theo một đoạn sẽ rõ. Thiếu Bạch hốt rung tay xoẹt kiếm nói: - Tại hạ xin lãnh giáo cao chiêu của các hạ.

Bạch y nhân trầm ngâm giây lâu:

- Nếu như đêm nay các hạ không chịu đi gặp lệnh đường, chỉ sợ sau này sẽ không còn cơ hội. Thiếu Bạch lưỡng lự, hoành kiếm đứng lại chập lâu.

Vạn Lương thấy vậy, xen lời: - Tả lão đệ, chớ có nghe y gạt gẫm.

Thiếu Bạch ngoảnh đầu nói: - Nhị vị cứ yên tâm.

Đảo mắt nhìn chăm chăm Bạch y nhân, tiếp:

- Nếu các hạ còn chưa chịu rút binh khí, tại hạ phải xuất thủ. Bạch y nhân lạnh lùng nói: ... (thiếu 1 trang) - Sinh tử phán Vạn Lương.

Bạch y nhân hốt ngẩng mặt cười dài:

- Cứ tưởng ai, hóa ra lại là người, kể cái mạng người cũng dai thật đấy! - Nghe khẩu khí các hạ, hẳn phải có quen biết lão phu?

- Cũng được gặp mấy lần. - Vậy các hạ là ai? Bạch y nhân cười nhạt:

- Người muốn thấy diện mục thật của ta, chắc chỉ còn có một khắc đồng hồ. - Khắc đồng hồ nào?

- Trước khi người tử vong. Vạn Lương bật cười ha hả:

- Còn một khắc nữa các hạ không quên kể. - Khắc gì nữa?

- Sau khi các hạ tịch, tại hạ sẽ lập tức biết ngay được chân diện mục của các hạ. Ngoảnh nhìn Thiếu Bạch, lão cảnh cáo: - Tả lão đệ, nếu y nói gạt, lão đệ không bị mắc nỡm quá d-?

Thiếu Bạch ngập ngừng: - Còn... nếu y nói thật?

- Dù cho có là thật, chúng ta cứ việc bắt sống y trước, lo gì không gặp được lệnh đường? Thiếu Bạch phân vân: - Lão tiên bối nói cũng phải.

Trường kiếm vung mạnh, đâm vút một gươm.

Bạch y nhân khẽ rung vai, cả thân hình bay vèo sang bên tránh kiếm, miệng nói: - Nghe lời tên họ Vạn kia, các hạ sẽ phải ân hận suốt đời!

Thiếu Bạch lắng lặng thi triển Đại bi kiếm pháp, tức thời đầy đồng màn kiếm quang dày như bữa lưới, từ bốn phương tám hướng đổ ập tới.

Bạch y nhân cũng nhanh nhẹn múa vọt xà hình nhụy-n tiên tỏa rộng kỳ chiêu phản công. Nhưng tuyệt học Thiên kiếm là một môn kiếm pháp chí cao, vô thượng trong thiên hạ, dẫu cho bạch y nhân có sử dụng chiêu số nhụy-n tiên ảo diệu thật, cũng không tài nào ngăn

chống được với Vương đạo Cửu kiếm, nên chi, chỉ vài chiêu sau y đã bị thể kiếm Thiếu Bạch áp chế, cây nhụy-n tiên trong tay trở nên mất hẳn sức phát huy.

Vạn Lương cao giọng nói:

- Tả lão đệ, đừng có hạ y ngay, hãy để bắt sống thì hơn.

Tuy chỉ là câu nói trống nhưng đã làm cho bạch y nhân mất tinh thần nhiều.

Thiếu Bạch được thể càng thi triển hết oai lực của Vương đạo Cửu kiếm áp đảo đối phương. Đến giờ phút này, bạch y nhân hoàn toàn không sao dấy động được nhụy-n tiên, chỉ còn biết nhờ ở thân pháp linh ảo, thoăn thoắt tránh né trong bóng kiếm.

Thêm một chốc, chừng như đã mỗi một, bước chân của bạch y nhân dần đã mất hẳn sự linh động. Và qua vuông lụa trắng che mặt tuy không thấy được thần sắc y thể nào, nhưng cứ xem bộ pháp luống cuống vẫn cố lướt đông, băng tây cũng đoán được y đang gắng gượng vận hết toàn lực ứng phó.

Hai bên ác đấu thêm chừng mười hiệp nữa, bạch y nhân có lẽ đã núng thế quá bèn đề khí tung vèo lại đằng sau.

Thiếu Bạch cười nhạt, tra gươm vào vỏ, tay sờ đốc đao hỏi:

- Các hạ đã thử qua Thiên kiếm, giờ có muốn ném mùi Bá đao chăng?

Bạch y nhân lặng thình vỗ tay ba cái, hốt trong đêm có tiếng hú dài lạnh lẽo xé không gian. Cùng lúc, ánh lửa bật cháy, từ một khoảng tối cách đấy ba trượng bỗng thấy sáng lóa. Bốn hắc y đại hán giờ cao ngọn đuốc băng băng lướt tới.

Theo sát mỗi ngọn đuốc là ba hồng y đại hán, trong tay đều cầm một ngọn quỷ đầu đao to bản.

Bốn ngọn đuốc dẫn đường với thể tiến nhanh như bão táp, tích tắc đã sát bên mấy người. Bạch y nhân lạnh lùng nói: - Thiên kiếm Cơ Đồng chỉ một ngọn kiếm đã tung hoành giang hồ suốt mấy chục năm, chưa gặp tay đối thủ. Các hạ là người thừa kế y bát Cơ Đồng, không hiểu có dám dạo vài tuyệt chiêu trong thập nhị liên hoàn đao trận của tại hạ?

Khách sáo thì nói thể chứ sự thực mười hai hồng y đại hán cầm đao lúc ấy đã phân tán chọn vị thể hợp vậy.

Vạn Lương cao giọng bảo:

- Tả lão đệ, bọn họ cố tình vây đánh, thì lão đệ cũng khỏi phải nường tay, sẵn dịp trận thể chưa lập, lão đệ hãy xuất thủ hạ trước vài tên rồi tính.

Lão quả là tay lịch lãm, rộng đường kiến thức, thoát nghe cái tên

thập nhị liên hoàn đao trận, đã biết là một trận pháp phối hợp tinh ảo. Bởi ngoài Thiếu Lâm la hán trận, thường thì bày trận công địch chỉ có độ năm bảy người. Còn thế trận vây công với mười hai người thật ít nghe nói. Nhưng thế nào mặc lòng, trước khi trận pháp chưa thành hình, nếu đã thương được họ một vài người thì tất toàn trận sẽ mất hết oai lực.

Mười hai hồng y đại hán động tác mau lẹ cực cùng, phút chốc đã bày thành một tòa đao trận oai khí ngút trời.

Thiếu Bạch đổi tay rút soạt trường kiếm ngoái nhìn Vạn Lương: - Lão tiền bối quay vào nhà đi!

Vạn Lương biết có đứng nán lại cũng không giúp được gì, bèn trở gót quay vào nhà. Bạch y nhân trông thấy thế trận đã lập, cười đắc ý: - Thập nhị liên hoàn đao trận này, suốt bao năm nay vẫn mong có dịp ứng phó với Thiên kiếm của Cơ Đồng. Dù cho Cơ Đồng đích thân đối phó cũng vị tất đã phá giải được, hà huống là Tả Thiếu Bạch người. Thiếu Bạch hét lớn, trường kiếm đảo chớp ba chiêu cực kỳ dũng mãnh.

Chỉ thấy mười hai thanh đơn đao đồng loạt lóe sáng, vùn vụt khắp bốn hướng đổ ào xuống, dựng thành một màn lưới đao rọc lửa, chặn đứng thế kiếm của Thiếu Bạch.

Thập nhị liên hoàn đao trận thật đã không phụ bao nhiêu tâm huyết của nhóm cao thủ giang hồ đã khổ công sáng tạo, chẳng những nó có thể phối hợp tuyệt linh ảo và chặt chẽ mà mỗi khi ngăn chặn một kiếm của đối phương, nó còn khả năng phân tán lực đao bên địch một cách vô hình, sót đều qua thân hai, ba người.

Nên chi, Thiếu Bạch kiếm thế tuy lợi hại cực cùng vẫn không cách nào làm nao núng được sức biến hóa kỳ ảo của trận thế.

Vạn Lương mắt thấy Thập nhị liên hoàn đao trận quả có khả năng áp đảo được Thiên kiếm của Thiếu Bạch, bất giác lòng bàng hoàng: -

Thuở xưa, Thiên kiếm Cơ Đồng với pho kiếm pháp tuyệt thế này đã vùng vẫy khắp thiên hạ suốt bao năm không hề gặp tay địch thủ, nào ai ngờ được trong võ lâm đã sớm có bọn người ngấm ngầm sáng tạo ra một tòa đao trận có thể phá giải được Thiên kiếm. Xem thế này thì ngày Thiên kiếm chưa quy ẩn đã có kẻ coi lão là địch thủ số một, cho nên mới chịu vui đầu tìm tòi suốt bao năm dài đằng đẳng, nhưng kẻ ấy là ai?

Lão chợt nghĩ ngay tới hơn bốn chục tay cao nhân tiếng dậy giang hồ quảng mấy mươi năm lại đây, nhưng nghĩ cho kỹ, bọn này võ công cao siêu đấy nhưng lại thiếu hẳn về mặt tài trí, tất không phải là nhân vật chủ não, đó là điều lão đang cố đoán nhưng chưa ra.

Có điều, không hẳn lão phải tuyệt vọng vì thế mà vì lời nói thốt ra từ cửa miệng bạch y nhân dẫn lão liên tưởng tới việc mất tích đột ngột của mấy chục tay võ lâm cao thủ.

Lão cảm thấy đầu óc rối rắm, choáng váng với bao nhiêu nghi vấn cùng lúc hiện lên xoay như chong chóng, nhất thời khó mà có thể nắm được một đầu mối chắc chắn.

Khi ấy, trong trường đấu, tuy thanh kiếm trong tay Thiếu Bạch chưa đến nỗi bị trận pháp chế ngự hoàn toàn nhưng cố gắng cách nào cũng không sao thoát được vòng vây.

Đang trận ác chiến, hốt nghe bạch y nhân quát to: - Khép chặt vòng vây mau!

Mười hai đại hán nghe lệnh chuyển động đơn đao, thập nhị liên hoàn đao trận từ thế thủ biến sang thế công. Chớp mắt, màn đao quang giăng như lụa xé, ào ạt từ bốn mặt tám hướng tràn tới.

Trông thấy ánh đao nhấp nhô sáng vùn vù không ngừng, Vạn Lương lịch lãm là thế cũng phải giật mình sửng sờ.

Ra là mười hai hồng y đại hán đã liên hợp công địch theo hai môn đao khác nhau.

Xem trong màn đao cuồn cuộn dạt dào như sóng chiều vật chứ nó chứa đựng cả hai lực lượng dị biệt.

Vì rằng, một thanh đơn đao khi công Thiếu Bạch là có sẵn hai thanh phóng ra ngăn chặn kiếm thế của chàng trước.

Nên chi, trong bóng đao phong dập chồn, nghe rờn rợn tiếng sắt thép rền rĩ bất tuyệt. Thập nhị liên hoàn đao trận chuyển vận mỗi lúc một nhanh, trận thế cũng dần thu nhỏ lại. Thiên kiếm, đường gươm quỹ khốc đã mấy mươi năm giang hồ ngang dọc chưa từng gặp địch thủ, hình như giờ đã chạm phải khắc tinh.

Hoàng Vĩnh nóng lòng, sẽ giọng bảo Vạn Lương:

- Thiên kiếm của Tả đại ca xem chừng đã bị hoàn toàn chế ngự, tình hình không còn cầm cự được bao lâu nữa, chúng ta phải xuất thủ đi là vừa.

Vạn Lương ngăn nhỏ:

- Không được, nếu ta xuất thủ chẳng những chỉ bận tay Tả lão đệ mà còn khiến tên bạch y nhân mau hạ lệnh dốc toàn lực phản kích nữa.

- Nhưng chúng ta cũng không thể lặng xem Tả đại ca thọ khổ trong thập nhị liên hoàn đao trận mà không cứu.

- Đao trận của đối phương chuyên dùng công phá kiếm pháp của Thiên kiếm Cơ Đồng, đối phó với Vương đạo Cửu kiếm của Tả lão đệ, tất oai thế phải mạnh lắm. Có điều Tả lão đệ giờ đang khi cuống, nhưng chưa hẳn bại, ta hãy chờ lát nữa xem!

Hoàng Vĩnh sốt ruột lắm nhưng đành lặng im.
Bấy giờ đương trường trận ác đấu đến lúc cam go, thập nhị liên hoàn đao trận càng lúc

càng phát động thể công quyết liệt.

Thiếu Bạch cảm thấy áp lực đao trận dồn dập nặng nề, kiếm thể luôn bị xô dạt nhưng Thiên kiếm là môn kiếm pháp phòng thủ rất nghiêm ngặt cho nên thập nhị liên hoàn đao trận oai lực có hùng hậu, nhất thời cũng khó thắng ngay được Thiếu Bạch.

Vạn Lương xem trận, lo lắng gọi to:

- Tả lão đệ, Thiên kiếm bị địch áp chế, sao không thi triển tuyệt đao phá vòng vây.

Thiếu Bạch cũng đang khốn đốn trước thể công quỷ bí, lợi hại tột cùng của thập nhị liên hoàn đao trận, nghe Vạn Lương cảnh tỉnh mới như sực nhớ ra: - Phải đấy, tình thế nguy ngập, tại sao ta không sử dụng đao pháp khắc địch.

Nghĩ đoạn, chàng hét lớn và mau lẹ cực cùng đảo kiếm đánh vệt lóp đao, chuyển kiếm sang tay trái đồng thời hữu thủ rút soạt cổ đao.

Ánh đao nhoáng lên, vang cùng một tiếng rú hãi hùng. Thập nhị liên hoàn đao trận đột ngột mất hẳn áp lực. Vạn Lương nói to:

- Tả lão đệ, hận thù đã kết, giết một người nào có khác giết mười?

Thiếu Bạch tra đao vào vỏ, hồng y đại hán đứng ở phương vị chính đông mới từ từ khuyu xuống, ngang lưng bị chẻ làm hai, máu tươi phun lại lảng ra đổ ối.

Thì ra Thiếu Bạch xuất đao quá lẹ, thân hình đại hán đó bị chém phăng đúng lưng, chờ cho chàng tra đao vào vỏ, rút kiếm cự địch cái thây mới từ từ đổ xuống.

Thập nhị liên hoàn đao trận lợi hại ở chỗ phối hợp kỳ ảo, chặt chẽ không lọt một sợi tơ, mười hai đao xoay chuyển nhịp nhàng như một. Giờ đây một người bị hạ, thập nhị liên hoàn đao trận mất đi một bộ phận nhỏ đầy linh động, toàn trận trở nên biến hóa khó khăn, rời rạc. Trước Thiên kiếm thần sầu ngang dọc mà thuở xa xưa, mấy chục tay võ lâm cao thủ đã phải đổ bao nhiêu tâm huyết suốt mấy mươi năm đăng đẳng ra công nghiên cứu, sau cùng mới sáng tạo được một tòa đao trận chuyên môn phá giải môn kiếm pháp kỳ tuyệt kia. Mười hai đao xoay thể liên hoàn tạo thành bức tường đồng kiên cố chống lại Thiên kiếm sắc nhọn, nhưng mà giờ đây, mười hai đao mất một, khác nào bức tường thùng lỗ, mũi kiếm d- dàng đâm suốt, khuynh đảo.

Biết yếu điểm đối phương, Thiếu Bạch xoay tí thanh trường kiếm tấn

công tới tấp, ánh kiếm nhấp nháy giăng mù, tức thời chụp kín mười một hồng y đại hán trong màn kiếm ảnh.

Bạch y nhân thấy vậy sẽ thở dài lắm lắm:

- Thiên cổ tuyệt kiếm, Hoàn Vũ Nhất đao, cả hai tuyệt kỹ dồn cả ở một người. Ôi! Sợ rằng bao nhiêu tâm huyết của Quân chủ phải hóa ra nước lũ trôi sông mất.

Y cảm khái, tiếng nói đưa ra từ đôi môi mấp máy nghe buồn như tiếng than dài.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 34

Ra khỏi lều tranh

Vạn Lương cố lắng tai nghe nhưng chẳng qua cũng chỉ nghe được một câu, thấy lạ hết sức, nghĩ không ra trong võ lâm làm gì có nhân vật được tôn xưng là Quân chủ. Còn đang mãi nghĩ, hốt bên tai đã lại vang lên một tiếng rú thẳm.

Chú mắt nhìn, chỉ thấy một hồng y đại hán bị đánh văng mất đơn đao, thân hình liền theo đó đổ sầm xuống đất. Y bị chém vào bả vai chệch suốt làm hai mảnh.

Hai đường đao khốc liệt tung ra không những khiến mười hồng y đại hán còn lại hãi hùng nhất tề hè nhau chống đỡ, mà ngay cả bạch y nhân cũng sửng sốt, đứng thừ người cả hồi lâu mới thở dài quơ ngọn roi trong tay, buồn bã nói: - Các người lui đi!

Mười hồng y đại hán được lời, mừng rỡ, vội vàng quay chạy. Bạch y nhân giơ tay, cổ lẩy giọng cao ngạo nói:

- Thiên kiếm, tuyệt đao quả nhiên danh bất hư truyền, bốn tòa tối hôm nay cũng được rộng kiến thức rất nhiều.

Dứt lời, quay người định đi.

Thiếu Bạch cầm chặt đốc đao, cười nhạt hét: - Đứng lại!

Bạch y nhân làm bộ tỉnh táo, quay đầu lại hỏi: - Các hạ còn muốn nói chuyện gì?

- Nhà ngươi không muốn thử Bá đao à? Bạch y nhân lắc đầu:

- Đã được thấy tận mắt, cao minh lắm, khỏi cần phải thử.

- Huynh đài không muốn thử Bá đao cũng được, chỉ cần một điều kiện. - Xin chỉ giáo.

- Thả vị Cao đệ của tại hạ. Bạch y nhân cười nhạt: - Các hạ uy hiếp

ta? - Có thả không thì bảo?

Miệng nói, tay Thiếu Bạch lăm lăm ngọn đao.

Dưới ánh đuốc sáng choang, lớp lực mỏng bao mặt của bạch y nhân phơ phất, chắc trong bụng y vô cùng khích động. Bầu không khí khẩn trương kéo dài cả công phu uống xong chén trà nóng, bạch y nhân đột ngột quay đầu lại, cao giọng nói: - Thả tên họ Cao.

Tức thời, ở ngoài mấy trượng, trong màn đêm âm ám có tiếng dạ đáp lại, liền theo đó ánh đèn lại hắt lên bốc sáng.

Hai hắc y nhân, một cầm đèn, một cầm đao áp giải Cao Quang tới.

Cao Quang lúc bấy giờ quần áo rách tả tơi, mặt mày mệt mỏi, rõ ràng bị hành hạ quá nặng. Thiếu Bạch ái ngại nói: - Hiền đệ chắc khổ lắm?

Cao Quang quay lại nhìn hai tên hắc y đại hán nói: - Không sao, khổ thì khổ nhưng đệ vẫn chịu được.

Thiếu Bạch lơi tay cầm đao, nhìn thẳng vào mặt bạch y nhân nói: - Các hạ có thể đi, mong sao chúng ta không có gặp nhau nữa. Bạch y nhân gượng cười:

- Bồn tào không ngờ Thiên kiếm tuyệt đao lại tụ ở cả một người, cái nhục đêm hôm nay bồn tào thật kỹ trong tim, và sẽ không quên...

Ngưng bật giữa câu, y quay lại sáng giọng thét: - Đi!

Dứt lời, y dùng dùng bỏ đi trước. Đại hán cầm đèn vội vàng chạy theo bèn gót được mười trượng, ngọn đèn đột nhiên tắt phụt chìm lìm trong màn đêm.

Vạn Lương chậm rãi bước ra, ôm vai Cao Quang hỏi: - Bị thương đau không?

- Vết thương ở da thịt có đáng gì?

Vạn Lương ngửa mặt nhìn trời, thở dài nói:

- Hai chị em cô mù đã lấy hỏa hiệu truyền tin, nhưng thế lửa đang hồi mạnh bỗng nhiên phụt tắt, chắc gặp phải biến cố gì đây, mong sao chị em cô ta bình yên vô sự.

Nói vừa dứt, hốt nhiên trong chỗ tăm tối cách đó mấy trượng có tiếng thanh tao ngọt ngào của cô gái đỡ lời: - Đa tạ lão tiên bối có lòng lo lắng, chị em vẫn bình không sao cả.

Dưới ánh sao mờ mờ, chỉ thiên hạ hai thiếu nữ tóc dài buông thõng nắm tay nhau đi lại. Chị em họ đi thật nhanh, chỉ một loáng đã tới cửa nhà tranh.

Cô câm Phạm Tuyết Nghi đảo mắt nhìn mấy người rồi cười rất tươi, thiếu nữ mù động môi nói: - Cũng thật may chứ vị không việc gì cả, nếu không là bởi mưu kế của tiên thiếp còn sơ sót.

Thiếu Bạch tươi nét mặt nói:

- Dẫu cho chúng tôi bị thương hay chết chóc cũng không thể trách cô nương được. Phạm Tuyết Quân khẽ thở dài: - Thế địch quá mạnh, thực tiện thiếp không ngờ đến.

Vạn Lương cười ha hả, đỡ lời:

- Thế địch tuy mạnh nhưng bên ta toàn thắng. Trận này tuy không tiêu diệt được toàn quân địch nhưng cũng khiến chúng phải hoảng hốt chạy trốn thật mau.

- Xá muội cho biết Tả tướng công xuất đao nhanh như điện chớp, mỗi nhát đều có một mạng gục ngã ở đường trường.

Vạn Lương nói:

- Phạm huynh của ta chẳng nhẽ không nói cho nhị vị biết à? Đó là một đao tung hoành thiên hạ, từ ngày xưa đến nay chưa thể có một ai chỉ với một đao mà vô địch cả thiên hạ.

Phạm Tuyết Quân đỡ lời:

- Phải chăng là Đoạn hồn nhất đao của Hướng Ngao?

- Đúng đấy, thì ra Phạm huynh của ta cũng đã cho cô nương biết?

- Hồi tiên sư còn tại thế, người cũng đã từng giảng cho chị em văn bối hiểu võ công ở trong thiên hạ, cũng đã có nhắc tới Cơ Đồng, Hướng Ngao.

Vạn Lương cảm khái:

- Phạm huynh của ta trí tuệ tuyệt thế, tất phải có kiến giải cao minh, siêu việt, không hiểu y đã luận ra sao về Thiên kiếm tuyệt đao?

- Người nói Thiên kiếm tuy thâm ảo nhưng vẫn có quỹ đạo nhất định có thể tìm ra được, nếu như một người nào đó có một trí thông minh tuyệt đỉnh cộng thêm với sự hiểu võ công thì không khó sáng chế một môn võ công chống lại Thiên kiếm. Nhưng đến như Đoạn hồn nhất đao của Hướng Ngao thì chẳng khác gì linh dương đánh sừng, không biết đầu mà mò.

- Nói vậy có ý bảo Thiên kiếm hữu hạn, còn tuyệt đao mới là vô địch?

Phạm Tuyết Quân nhoẻn miệng cười:

- Không phải vậy, tiên sư nói tuyệt đao tuy vô địch nhưng không có cái thâm ảo của Thiên kiếm, chỉ cần có người nhìn ra bí quyết của nó là phá giải thật dễ dàng.

Thiếu Bạch chen lời:

- Nói vậy, Thiên kiếm hay hơn tuyệt đao?

- Tiên sư chỉ luận có vậy chứ chưa nói thẳng bên nào hơn bên nào kém. Còn tiện thiếp đã không được biết những độc chiêu của Thiên kiếm, lại không thấy được oai thế của tuyệt đao thành thử không dám bình luận.

Vạn Lương hỏi:

- Nhị vị cô nương đã đến đây lâu rồi à?
- Đúng thế, sau khi ở trên núi phóng hỏa, cố ý làm cho mỗi lửa biến ra nhiều hình trạng phức tạp nhằm phân tâm sự chú ý của địch nhân, vấn bối đã thừa cơ cùng xá muội lạng lẽ lần về.

Phạm Tuyết Quân thấy đứng lâu ở ngoài trời bèn lên tiếng: - Chúng ta vào trong nhà nói chuyện.

Rồi hai chị em sóng vai đi vào trong nhà tranh.

Phạm Tuyết Quân tuy hai mắt đều bị mù, nhưng nhờ có Tuyết Nghi giúp đỡ nên hành động đi đứng rất nhanh nhẹn như thời không có vẻ chậm chạp, cà rềnh cà ràng của người mù.

Vào đến trong nhà, Tuyết Nghi nhanh nhẹn đánh lửa thắp đuốc, tiện tay kéo một chiếc ghế đỡ Tuyết Quân ngồi xuống, xong đầu đó nàng chạy đứng sau lưng chị.

Phạm Tuyết Quân đưa tay sửa lại tóc nói:

- Tiện thiếp dám liều đoán địch nhân đã rút hết đi rồi, chúng ta khỏi phải lo lắng. Vạn Lương nói:

- Vừa qua bọn chúng đến quấy phá, chắc lại làm nhị vị cô nương phải hoãn lại ngày lên đường?

Phạm Tuyết Quân im lặng giây lâu nói:

- Tiện thiếp tính tôn bái linh tiên ân sư, thủ linh ba ngày, cũng định nhờ thời gian này để suy nghĩ thêm. Nhưng trải qua tình thế vừa rồi, chị em tiện thiếp đã bàn với nhau thấy rằng chốn này không thể ở được nữa, phải lên đường ngay.

- Phạm huynh của ta tài hoa tuyệt thế nhưng khi còn sống chưa làm được việc gì to tát, trước khi lâm chung may mắn đã mang được cả thân sở học truyền lại cho nhị vị cô nương, hẳn y phải kỳ vọng ở nhị vị rất nhiều. Mong rằng chuyến ra đi này, nhị vị thi thố được hết thiên tài, quét sạch yêu khí giang hồ, cho võ lâm âm ám, đen tối hàng mấy chục năm nay được quang đăng, thấy ánh sáng mặt trời, trước là không phụ lòng khổ tâm truyền nghệ của Phạm huynh, sau cũng không uổng một thân sở học.

Phạm Tuyết Quân nhẹ thở dài nói:

- Lão tiên bối tin tưởng quá như vậy thật khiến chị em chúng tôi không khỏi xấu hổ và sợ hãi. Chị em chúng tôi thiên sinh tàn khuyết tuy được lương sư dạy dỗ nhưng mức thành tựu cũng có hạn, chỉ sợ phụ lòng mong mỏi của chư vị mà thôi.

Vạn Lương buông tiếng cười ha hả nói:

- Ai không biết Phạm huynh kia chứ lão hủ biết rõ quá mà. Lão hủ hết sức tin nhị vị cô nương được y truyền dạy, lại thêm ngọn đao tàn độc và đường kiếm tuyệt diệu của Tả huynh tương trợ giúp vào thì thế

nào cũng phát huy được tài năng sáng chói trong võ lâm.

- Lão tiên bối đừng quá khen vẫn bối như thế, tuy nhiên vẫn bối có tài đến đâu cũng xin đem hết...

Ngừng giây lát, nàng tiếp:

- Chỗ này đã thành đất thị phi, chúng ta không nên ở lâu, chúng ta liệu lên đường ngay đi. Vạn Lương gật đầu: - Nhị vị cô nương sửa soạn hành trang, chúng tôi đứng đợi ở trước nhà.

Nói rồi lão nhanh nhẹn bước đi ra trước.

Bọn Thiếu Bạch cũng nhanh chân theo ra. Hoàng Vĩnh sẽ giọng nói với Vạn Lương: - Lão tiên bối, nhị nữ tàn khuyết, đi lại khó khăn, vậy phải cách nào chớ bắt họ đi bộ sao? - Đúng thế, lão hủ cũng nghĩ vậy.

- Chị mù, em câm, cưỡi ngựa không tiện, hay nhất là kiếm cho họ một cỗ xe.

Trong khi đang bàn, chị em cô mù đã đi ra khỏi nhà, hành trang của họ mỗi người khoác một chiếc dây nhỏ. Hai chị em đi sát nhau, Tuyết Quân đặt tay phải lên vai Tuyết Nghi.

Vạn Lương sẽ đằng hắng nói:

- Phạm cô nương, lão hủ có một câu không phải nói ra, mong cô nương tha thứ. - Lão tiên bối cứ nói cho nghe, chị em vẫn bối lắng chờ.

- Cô nương mắt không thấy đường, hành động khó khăn, không hiểu dùng gì đi thì tốt? Tuyết Quân thở dài: - Tiện thiếp như vậy từ nhỏ cũng quen.

- Chuyến này đi đường rất xa, không biết đến tháng nào năm nào dừng lại ở đâu, vậy hay nhất cô nương nên chọn lấy một phương tiện.

Phạm Tuyết Quân ngẫm nghĩ giây lát, nói:

- Được, chư vị đã có lòng tốt, nếu tiện thiếp lại không nhận thì không biết điều. Vạn Lương nói:

- Đây đi về phía tây hai chục dặm có một thị trấn khá lớn, ở đấy có đủ xe ngựa. Vậy đến đó chúng tôi thuê cho nhị vị một cỗ xe hai ngựa, được không?

- Việc này xin để tùy lão tiên bối định đoạt... Ngừng lại giây lát, nàng tiếp:

- Tiện thiếp mới bước chân vào giang hồ, không có một chút kinh nghiệm, hai mắt lại mù không thấy đường, được liệt vị quý mến thật trong lòng áy náy không yên. Tiện thiếp thiết nghĩ chuyến đi này trên đường đi của chúng ta thế nào cũng có cường địch đánh úp. Xá muội tuy vẫn luôn luôn thông tin cho tiện thiếp, nhưng chỉ sợ kiến văn

của xá muội còn thiếu sót, mong chư vị cũng nhắc cho tiện thiếp được biết địch tình để dễ bề liệu đoán.

Hiển nhiên mới có mấy ngày trời, nàng đã có hào khí, vững tin ở tài mình, quyết chí đối đầu với địch quyết liệt ăn thua.

Vạn Lương cũng mừng thầm trong bụng đáp: - À, điều đó là lẽ tự nhiên.

Trong khi đó, Hoàng Vĩnh cũng quay sang hỏi Cao Quang: - Cao đệ, có đi được không?

Cao Quang ưỡn ngực:

- Vết thương ở ngoài da thịt, có đáng gì? - Hay, nếu vậy chúng ta mở đường.

Cặp phán quan bút của Cao Quang đã bị địch nhân đoạt mất, giờ đây y tay không, sấn sớ bước. Thiếu Bạch thấy vậy rút trường kiếm nói:

- Tam đệ, cầm lấy binh khí.

Cao Quang quay lại cầm khí giới, nhảy lên đi song song với Hoàng Vĩnh.

Hơn hai chục dặm đường đối với những cao thủ như bọn Thiếu Bạch đâu có ăn nhằm gì, thành thử không đầy một tiếng đồng hồ, đoàn người đã tới trấn. Đi đường cũng bình an không bị địch nhân tập kích.

Vạn Lương tìm một khách điểm ngủ qua một đêm, đến sáng hôm sau gọi chủ điểm lại đưa tiền nhờ mua hai con ngựa khỏe và một cỗ xe thật chắc. Cao Quang cũng đi đánh đôi binh khí, thành thử khi đoàn người lên đường trở lại, trời đã về chiều.

Vạn Lương cầm roi dài ngồi ở trước xe thân làm xà ích cho nhị nữ.

Ra khỏi trấn, lên đường quan đạo, Thiếu Bạch đột nhiên nhớ ra phen này phải biết đi về đâu nên đưa mắt nhìn Vạn Lương: - Lão tiên bối, chúng ta đi về đâu bây giờ?

Vạn Lương đáp: - Thiếu Lâm tự.

- Đến Thiếu Lâm tự làm gì? Vạn Lương cười lớn:

- Tà lão đệ, thân thể của lão đệ đã lộ rồi, người hậu nhân của Bạch Hạc môn đã xuất đầu lộ diện. Việc này chỉ sợ đã náo động giang hồ, chẳng cần phải che dấu nữa.

- Chưởng môn nhân của Thiếu Lâm, Nhất Nghi đại sư đã từng xuất thủ, so chưởng với văn bối trên Hồi nhận phong ở Hành Sơn, giờ đây chúng ta tìm tới lẽ nào lão chịu tiếp?

- Y không chịu tiếp, chẳng lẽ chúng ta không biết xông vào sao? Nói đến đây lão ngửa mặt nhìn trời thở dài nói:

- Hiện tại tình trạng giang hồ phức tạp trăm mối, bao nhiêu môn phái

hầm hè sát hại nhau nhưng chỉ có Bạch Hạc môn của lão đệ là nhiều kẻ thù nhất. Đâu đâu, khắp chỗ nào cũng có, đừng nói lão đệ chỉ có Thiên kiếm và tuyệt đao, cho dù có đầy đủ tất cả tuyệt kỹ của muôn cao thủ tự thiên cổ tới nay, lão đệ có thể giết sạch người của Cửu đại môn phái và tứ môn, tam hội và lưỡng đại bang không?

- Vãn bối chỉ kiếm kẻ nguyên hung họa thủ, chứ đâu giận lây đến võ lâm, tạo kiếp số cho giang hồ?

- Phải đấy, nhưng xin hỏi kẻ nguyên hung họa thủ là ai? Thiếu Bạch ngăn người áp ứng: - Điều này, điều này... có lẽ đây đưa đến rất nhiều người? Vạn Lương vặn hỏi: - Thiếu Lâm có đáng ngờ không?

- Tứ đại môn phái tối hôm đó tụ hội trên Hối nhận phong đều đáng ngờ cả.

- Chẳng lẽ năm đại môn phái còn lại và tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang được đề ra ngoài, không lý tới?

Thiếu Bạch than:

- Họ cũng không thoát khỏi dính dấp.

- Hầu hết võ lâm đều là cừu nhân của Tả gia, lão đệ có giết, nên chọn giết cái... Cát tiếng cười ha hả, lão tiếp:

- Thiếu Lâm đáng ngờ nhất, vậy chúng ta hãy đến đó trước, đường đường chính chính vấn chuyện Bạch Hạc bảo bị đồ sát năm xưa biết đâu chẳng tìm được một đầu mối, hơn nữa còn một chuyện quan hệ cần tính.

- Chuyện gì?

- Chúng ta phải gặp Tứ Giới đại sư. Thiếu Bạch gật đầu:

- Phải đấy, vị lão tiền bối ấy, chính khí lẫm lẫm, tại hạ rất kính phục.

Đột nhiên trong xe vọng ra tiếng của Phạm Tuyết Quân: - Kẻ ai cũng chỉ trở vào chưa chắc là kẻ đáng giết...

Vạn Lương lấy tay vỗ đầu ra chiều tức bực với chính mình nói:

- Trời ơi! Trong xe hiện có vị nữ Gia cát, thế mà chúng ta không biết hỏi ý kiến. Tuyết Quân nói: - Không dám nhận, nếu như tiện thiếp biết được nội tình cũng có một ngu kiến. Nàng nói năng toàn là khiêm cung, nhưng vẻ tự tin đã càng lúc càng nhiều. Vạn Lương nói:

- Chúng tôi ngàn dặm xa xôi tới mời nhị vị cô nương cũng chỉ vì việc ấy, lẽ nào không nói hết được.

Nói rồi, lão đem kể cho Tuyết Quân nghe tất cả, việc Bạch Hạc bảo bị tàn sát, truy lùng, việc Thiếu Bạch vượt Sinh tử kiều học được Thiên kiếm, Tuyệt đao, việc chàng ta lên Hối nhận phong bị tứ đại môn phái giăng lưới, việc Tứ Giới đại sư kể lể tâm sự trong thạch động, việc Thiếu Bạch vào nhằm ngôi mộ của Chính nghĩa lão nhân nhất nhất mọi việc đều thuật rõ.

Trong khi Vạn Lương kể, thỉnh thoảng Thiếu Bạch lại thêm vào chi tiết cho đầy đủ. Tuyết Quân lắng nghe, chốc chốc lại giơ bàn tay nhỏ nhắn ngà ngọc ra dấu im lặng, nàng suy nghĩ một hồi rồi mới lại để Vạn Lương kể tiếp, tuy nhiên trước sau nàng vẫn không mở miệng nói một câu nào. Từ vẻ mặt đến cử chỉ của nàng đều rất nhu hoà, dịu dàng khả ái. Vạn Lương tuy có tuổi mà nhìn nàng cũng phải nghĩ bụng: - Thật đúng trời sinh ưu vật, nếu như hai mắt nàng không mù thì với tám nhan sắc kia, giang hồ lại ba động không biết bao nhiêu là sóng gió. Cũng đáng giận trời già khéo tạo một giai nhân không chỗ nào là không đẹp kia lại hỏng đôi mắt.

Câu chuyện kéo dài cả tiếng đồng hồ, nói xong bóng đêm đã đổ xuống. Tuy vậy Vạn Lương là người kể chuyện lại cảm thấy câu chuyện không đầu không đuôi, vẫn vít chẳng chịt, chẳng ra đầu vào đâu.

Bầu không khí vắng lặng, chỉ có tiếng xe lăn trên đường là phá màn đêm. Chừng công phu ăn xong một bữa cơm, đêm xuống hẳn, trên trời sao đã mọc, mới nghe Tuyết Quân ở trong xe thở dài nói: - Câu chuyện cũ thật phức tạp, thật đúng là giang hồ đầy sóng gió, lòng người nham hiểm.

Vạn Lương nói:

- Việc Bạch Hạc bảo, xem ra kẻ thù cùng khắp, nhưng tên nguyên hung thủ mưu thì không biết đâu dò.

Thiếu Bạch chen vào nói:

- Điều tại hạ thắc mắc nhất không hiểu được là việc bốn đại chưởng môn nhân toàn là tay đầu não hợp nhau ở Hội nhận phong trên Hành Sơn tựa như cũng chỉ là một cái bẫy giăng ra để chờ tóm bắt.

Tuyết Quân nói:

- Họ không đợi bắt các hạ, các hạ chỉ là người sập bẫy tình cò mà thôi. Thiếu Bạch ngạc nhiên hỏi: - Họ không chờ đợi tại hạ thì chờ ai?

- Các hạ có nhắc tới Hắc y kiếm chủ? Vạn Lương ngẫm nghĩ nói: - Đúng vậy, đúng vậy.

Tuyết Quân thở dài:

- Nghe hai vị kể tình thế giang hồ mấy chục năm nay và việc Bạch Hạc bảo bị tàn sát, đáng lẽ hai đảng phải có dính dáng với nhau, mạch lạc. Nhưng chúng lại đứng độc lập, chả có tương quan gì, tiện thiếp tuy có nghĩ tới một nguyên nhân có thể, nhưng bên trong lại có nghi vấn mập mờ. Cho nên ngày một ngày hai dần dà tìm hiểu chứ trong nhất thời bảo kiếm kẻ nguyên hung họa thủ thì vô phương.

Vạn Lương nói:

- Lão hủ cũng thấy việc này rắc rối như mớ bòng bong, rất khó tìm lấy một đầu mối... Ngừng giây lát lão tiếp lời: - Việc lão hủ tính lên Thiếu Lâm có được không, mong cô nương chỉ điểm cho một hai. - Tuy không phải là thượng sách nhưng cũng được gọi là có biện pháp trong cái không có biện pháp. Chúng ta hãy đến Thiếu Lâm tự trước, rồi tùy theo tình thế, tính toán sau.

Vạn Lương đắc ý ha hả cười nói:

- Nói vậy thì ra cách của lão hủ cũng đúng. Tuyết Quân nói: - Cao kiến của lão tiên bối...

Vạn Lương gạt ngang:

- Hiền đệ nữ đừng khen lão hủ, cho biết cao kiến đi. Tuyết Quân mỉm cười nói:

- Theo ý tiện thiếp, đi thẳng lên Thiếu Lâm không bằng cho họ một kế nghi binh. - Cô nương nói nghe cho rõ.

- Chúng ta phao tin là Thiếu Bạch muốn lên Thiếu Lâm để chất vấn mối ân oán xưa, nhưng xe của chúng ta lại nhằm về núi Võ Đang.

- Phải, ta dùng lối dương đông kích tây. Tuyết Quân tiếp lời:

- Khi gần tới Võ Đang, chúng ta lại quay xe về Thiếu Lâm. Vạn Lương thắc mắc: - Để làm gì?

- Để họ không biết ý định của chúng ta. - Rồi sao?

Tuyết Quân nói:

- Thế địch lớn mạnh, không thiếu gì những tay võ công cao cường và người có mưu trí. Tiện thiếp không dám liệu đoán toàn cuộc trong nhất thời, về sau để tùy cơ ứng biến.

Vạn Lương biết nàng không muốn tiết lộ thiên cơ nên nói: - Được, vậy hành động theo kế hoạch của cô nương.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang đều cảm thấy cách hành động đó hay, nhưng chết nỗi không hiểu nó hay ở chỗ nào? Hoàng Vĩnh là người trầm tĩnh nên tuy trong lòng có nghĩ nhưng không chịu nói ra miệng. Cao Quang không thế, y thắc mắc chuyện gì phải nói ra ngay nếu không chịu nói ra, như mắc xương chưa lấy ra được thì còn khó chịu bực bội. Y giơ ngón tay cái, phùng mang trợn mắt nói: - Kế hoạch đó hay lắm, hay lắm.

Vạn Lương nghe vậy lại tưởng y nghĩ được điều gì hay ở trong kế hoạch của Tuyết Quân nên buột miệng hỏi: - Cao huynh đệ, nó hay ở chỗ nào?

Cao Quang ngẩn người:

- Tại hạ chỉ thấy nó hay, nhưng không biết hay ở chỗ nào cả. - Thì ra là thế.

Ngừng đầu lão nhìn trời chiều, một vầng trăng lưỡi liềm đã phá mây

xuất hiện, đêm đã vào khoảng sơ canh, lão lên tiếng: - Hiền điệt nữ, chúng ta có phải đi suốt đêm không?

Tuyết Quân đáp:

- Nếu như tiện thiếp đoán không lầm thì hiện tại mọi hành động của chúng ta đã bị địch nhân theo dõi.

Cao Quang nghe nói giương mắt nhìn khắp bốn bề, nhưng chỉ thấy bóng đêm lạnh lẽo, nào thấy bóng địch nên trong lòng nghĩ bụng: - Điều này ta không chịu phục, nếu có người đuổi theo tại sao không thấy dấu hiệu nào cả.

Vạn Lương đưa mắt nhìn bọn Thiếu Bạch nói:

- Ý của hiền điệt phải chăng là muốn chúng ta đi miết suốt đêm? -

Bây giờ là bao giờ?

- Khoảng canh một. Tuyết Quân nói:

- Được, khoảng trước canh hai, chúng ta phải tìm một chỗ nghỉ chân... Ngừng lại giây lát nàng tiếp: - Chỗ tốt nhất là ở cạnh một khu rừng hoang, dễ thủ khó công. Vạn Lương nói: - Được.

Quất mạnh roi, lão cho ngựa chạy nhanh thêm.

Trong khi đó, Thiếu Bạch, Hoàng Vĩnh, Cao Quang chia nhau đi hai bên xe cũng chạy nhanh chân thêm.

Cỗ xe lao vun vút trong đêm trường, phá tan bầu không khí tĩnh mịch.

Một con người có kinh nghiệm giang hồ phong phú như Vạn Lương hình như giờ đây vô cùng tín nhiệm, tin tưởng vào Tuyết Quân. Lão vừa đưa roi đánh xe vừa đảo mắt nhìn tứ phía.

Cao Quang tiến lên sát Hoàng Vĩnh nói:

- Nhị ca, đêm hôm khuya khoắt, trăng sáng tỏ, đằng trước không thấy bóng địch, đằng sau không có truy binh, việc gì phải chạy hồi hã, hộc tốc như lũ chó nhà chủ chết...

Chưa nói dứt câu, hốt đã thấy phía sau có tiếng lóc cóc vắng lại.

Quay đầu nhìn lại, dưới ánh trăng thấy có bốn con ngựa khoẻ phi như bay tới. Cao Quang giật nảy mình, nói: - Quả nhiên có người đuổi theo.

Trong xe, cùng lúc vắng ra tiếng ngọt ngào của Tuyết Quân: - Sau xe có người đuổi theo phải không?

Thiếu Bạch ứng tiếng đáp: - Bốn thớt ngựa.

Tuyết Quân nói:

- Được, cho xe chạy chậm lại.

Vạn Lương tức thì gò cương, cỗ xe đang lao vun vút bỗng chậm lại ngay. Thiếu Bạch nói: - Họ cũng chậm lại.

Trong xe vắng ra tiếng của Tuyết Quân:

- Hành động gấp gáp lộ liễu của họ thật ra ngoài liệu định của tiện thiếp, xem ra nhân vật đầu não của đối phương là một nhân vật tài học phi phàm đây.

Vạn Lương hỏi:

- Chẳng lẽ chúng định động thủ tối nay.

Trong xe yên lặng, một lúc sau mới thấy tiếng Tuyết Quân:

- Trừ phi chúng đã bố trí chu đáo và nắm chắc phần thắng, còn nếu không chúng không dám mạo muội ra tay...

Ngừng lại giây lát nàng tiếp: - Gần đây có chỗ đỗ xe không? Vạn Lương trả lời:

- Về phía đông, độ hơn một dặm có một ngọn núi đột khởi, may ra tìm được một chỗ dừng xe.

Thốt nhiên một tiếng hú dài thê lương cắt đứt câu nói của Vạn Lương. Lão ghì mạnh cương cho cỗ xe đỗ hẳn lại, hấp tấp lên tiếng:

- Xem chừng chúng ta đã lọt vào ổ mai phục của đối phương.

Tuyết Quân thở dài hỏi:

- Trừ con đường lớn chúng ta đang đi xe đây, cảnh vật hai bên ra sao? - Toàn ruộng.

Tuyết Quân vén rèm hỏi: - Có xe nào không? Vạn Lương đáp:

- Trừ bốn con ngựa ở năm sáu trượng đằng sau ta, không thấy có gì khác.

Lão chưa nói dứt câu được mấy lát, đã thấy có tiếng lách cách bánh xe vang lên, hai cỗ xe từ đằng trước và ở đằng sau chạy lại.

Vạn Lương đảo mắt quan sát tình thế nói:

- Nhị vị cô nương coi chừng, chúng ta đã bị hãm vào tuyệt địa, cả đằng trước lẫn đằng sau đều có xe chạy lại.

Tuyết Quân nói nhanh:

- Chúng ta mau sớm tránh ra, không được để xe kia đụng vào.

Dứt lời, nhanh nhẹn nắm tay Tuyết Nghi, hai chị em cùng nhảy xuống xe, chạy thẳng xuống ruộng.

Vạn Lương nói lớn: - Lão hủ mở đường.

Rồi lão chạy lên trước mặt nhị nữ. Thiếu Bạch cũng hành động:

- Ta đoạn hậu, nhị đệ, tam đệ chia ra đi hai bên che chở.

Lời dứt, chàng rút soạt thanh trường kiếm. Hoàng Vĩnh cũng tuốt kiếm, Cao Quang song bút bảo hộ cho hai chị em họ Phạm đi chính giữa.

Trong khi đó, hai chiếc xe của địch nhân chạy lại với tốc độ thật mau, chỉ loáng một cái đã tới sát bên cỗ xe của Tuyết Quân để lại.

Chỉ nghe một tiếng ầm khùng khiếp, tiếp theo là ánh lửa xẹt tứ tung, mấy thốt ngựa đều ngã quỵ trong vũng máu, thân xác banh nát. Thì

ra hai cỗ xe quái ác kia đều có chất đầy hỏa dược, khi đụng vào xe Tuyết Quân cả ba xe cùng nổ tung cháy sạch.

Cao Quang nhìn thế lửa ngùn ngụt và những con ngựa chết thảm, ớn lạnh từng hồi, chép miệng: - Thủ đoạn quá ác độc.

Tuyết Quân thở dài:

- Địch nhân tính định toàn thắng.

Ngay Vạn Lương là con người đầy kinh nghiệm giang hồ cũng kinh hoàng lắc đầu: - Lão hủ đi lại trên giang hồ mấy chục năm rồi, giờ mới thấy có kẻ sử dụng thủ đoạn khốc liệt kia để đối địch.

Tuyết Quân nói:

- Tiện thiếp nghe có hai xe từ đằng trước và ở đằng sau chạy lại đã đoán thế nào đối phương cũng dùng cách thế dã man, quả nhiên không sai.

Ngừng lại giây lát nàng tiếp:

- Đường đi của chúng ta gian hiểm lắm, chỉ sợ không tránh khỏi mấy trận ác chiến.

Vạn Lương nói:

- Vừa rồi, bốn tên đại hán cưỡi ngựa chạy phía sau cũng thấy chúng ta rời khỏi xe, nên chưa chừng tối nay chúng còn nhiều thủ đoạn.

Tuyết Quân trầm ngâm giây lâu, nói:

- Bọn chúng hành động ác độc dữ dội như vậy cũng để lộ nhược điểm ấy là bọn chúng không dám ngang nhiên đánh trước mặt chúng ta.

Thiếu Bạch tra gương vào vỏ, dõi mắt nhìn thấy mấy tên đại hán lúc nãy không biết đã chạy đi đâu mắt dạn nói:

- Trăm mưu nghìn cách của chúng chỉ nhắm tiêu diệt một mình Tả mỗ, nếu như Tả mỗ không đi chung với chư vị thì có thể chư vị bình an vô sự.

Tuyết Quân phì cười nói:

- Hiện tại tất cả những người có mặt ở đây đều là đối tượng phải giết của họ, dẫu không có Tả huynh, bọn chúng cũng không chịu buông tha cho chúng tôi đâu.

Vạn Lương nói:

- Thoát được phen này, lão hủ cũng phải cẩn thận lắm, không có ơ hờ như vừa rồi. Tuyết Quân gạt ngang: - Chuyện đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa.

Cao Quang liếc nhìn Tuyết Quân nghĩ bụng:

- Vị cô nương này thật tài hoa tuyệt thế, chỉ tội cái hai mắt mù cả, không thấy đường. Vạn Lương chợt lên tiếng hỏi: - Bây giờ chúng ta đi đâu?

Tuyết Quân trầm ngâm giây lâu nói:

- Ý của tiện thiếp là việc cần gấp hiện tại của chúng ta phải khuếch trương lực lượng. Các vị tuy võ công cao cường nhưng cũng còn mắc bảo vệ chị em tiện thiếp, thành thử quá bận rộn.

Vạn Lương nói:

- Đúng vậy, nhưng cái khốn nạn là làm sao trong nhất thời thu thập ngay được những cao thủ cùng chí hướng?

Tuyết Quân nói:

- Bây giờ mà tìm người cùng chí hướng thì thật quá khó khăn, chúng ta chỉ cần người, ý tiện thiếp chỉ tạm thời thu phục một số võ lâm đồng đạo cho chực vị sử dụng.

Vạn Lương ngăn người:

- Hiện tại chúng ta đang lâm vào tình thế thập phần nguy hiểm, phạm những nhân vật võ lâm sắp gặp chúng ta đều có thể là cường địch.

- Tại sao không mượn sức của đối phương để khu sử? - Chuyện này đâu có dễ.

Tuyết Quân mỉm cười:

- Cái cách này không biết gọi bằng tên gì, nếu cần có thể cho cái tên là dĩ độc công độc. - Cách lấy độc để công độc hay lắm, nhưng không hiểu cô nương sắp đặt thế nào?

- Tiên sư ngày còn tại thế cũng đã luận cho chị em tiện thiếp nghe, người vì bị thể chất hạn chế không có cách gì luyện tập được võ công thượng thừa nhưng trong bụng người chứa chất những võ học kỳ ảo, chỉ sợ rất ít người sánh kịp. Người từng cho tiện thiếp biết một cách sử dụng sức của đối phương...

Vạn Lương ha hả cười đỡ lời:

- Ta đã sớm nghĩ thế nào Phạm huynh quá cố của ta cũng để lại cho cô nương thủ pháp chán thế tục, quả nhiên không sai.

Tuyết Quân mỉm cười nói:

- Tiên sư đã ngộ được trong thuật Du già một loại võ công thủ pháp, chỉ cần khóa mấy huyết đạo của địch nhân là có thể khiến y lịm quên mình đi và nghe theo mệnh lệnh của ta.

Ngừng giây lát nàng tiếp:

- Điều khốn nạn là tiện thiếp hai mắt đều mù cả, võ công lại không thể cảm cự được với các cao thủ võ lâm, cho nên thi triển thủ pháp này là phải đã bắt được người đó rồi.

Thiếu Bạch chen lời:

- Đánh bại hoặc giết địch thì dễ chứ bắt sống rất khó. Tuyết Quân thản nhiên nói:

- Chúng ta chỉ cần chế phục độ tám chín hoặc mười người là cũng

tạm đủ rồi, dừng tay là vừa.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Tạm thời chế phục của họ mười người, làm như dễ, khẩu khí hơi quá. Nghĩ vậy chàng nói: - Đánh bại một người, chỉ cần đánh hơn y một chưởng là đủ thắng. Tuyệt Quân hỏi: - Còn bắt sống một người phải sao?

- Muốn bắt sống một người, võ công phải hơn y gấp bội. Tuyệt Quân nói:

- Tại sao ở chỗ chúng ta dừng chân, chúng ta không bố trí mấy cái bẫy để chúng tự mang thân mắc lưới?

Thiếu Bạch nghĩ bụng: - Khẩu khí lớn lối chưa!

Tuy vậy, ngoài miệng chàng cũng từ tốn nói:

- Cô nương nói dễ dàng như không vậy, chắc đã có sẵn kế hoạch trong đầu rồi?

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 35

Hoang nguyên chi cung

Phạm Tuyệt Quân mỉm cười nói:

- Tiện thiếp biết mấy loại bẫy, cần phải chọn địa hình mới làm được.

Vạn Lương hấp tấp hỏi: - Cần chỗ đất như thế nào?

- Tốt nhất là tìm chỗ tựa lưng vào núi ngó xuống nước, phạm vi chừng hơn mẫu, chỉ hai con đường đi thông.

Vạn Lương nghĩ ngợi nói: - Đất như thế thật cũng khó kiếm. Tuyệt Quân nói:

- Được như thế thì tốt nhất, nếu không được thì chọn thứ kém hơn một chút. - Cô nương thử cho biết xem.

- Một chỗ bằng phẳng cả mười dặm không có làng mạc, ở giữa có một căn nhà thật chắc, nếu lại cải tạo làm sao cho nó không sợ nước và lửa lại càng tốt.

Vạn Lương nói:

- Chỗ như thế cũng không khó kiếm, có điều việc sửa sang trong nhất thời không thể thực hành được. Chẳng lẽ chúng ta lại giữ ở chỗ này để chờ kẻ địch tới tấn công?

- Theo chỗ tiện thiếp hiểu biết, giờ phút này chúng ta không thể không đổi hành trình. - Tại sao?

Tuyết Quân trầm ngâm:

- Tiệp thiếp liệu đoán cường địch không chịu buông tha cho chúng ta đâu, cuộc hành trình xa xôi diệu vợi này thể nào cũng có vô số hung hiểm. Chúng ta người ít thể cô, dầu cho chư vị đều là những người võ công cao cường cũng khó đương cự lại thể địch mạnh như thác lũ cuồng phong. Huống chi địch lại không từ một thủ đoạn nào để đối phó với chúng ta.

Vạn Lương nói:

- Cô nương nói phải, nhưng chúng ta cũng không thể cứ ở đây để đợi địch tới mà giăng bẫy. Tuyết Quân ngẩng mặt lên hỏi: - Nếu chư vị chỉ có bốn người liệu sức có thể kháng cự được với thiên hạ võ lâm không? Vạn Lương đáp: - Tất nhiên là không thể được, trận đánh tới qua có thắng cũng là nhờ may mắn, tới nay nếu không có cô nương ngồi ở trong xe thì chỉ sợ đã sớm bị địch nhân ám toán nguy đến mạng rồi.

- Dầu cho có phát cờ chính nghĩa tẩy trừ yêu khí cho giang hồ cũng phải tạo thành một luồng khí thế trước mới được.

Vạn Lương càng nghĩ càng không hiểu, nói:

- Ý cô nương ra sao? Xin nói cho lão hủ nghe trước?

- Ý tiệp thiếp trước là phải khuếch trương một chút thực lực, dần dà bành trướng mở rộng thành một lực lượng chính nghĩa trên giang hồ.

Nàng nhẹ thở dài tiếp lời:

- Tiên sư từng dạy dỗ chị em tiệp thiếp, nói rằng sở dĩ giang hồ phân tranh, đời nào cũng loạn lạc chém nhau không nguôi, ấy là vì những nhân vật hiệp nghĩa không biết kết hợp để chủ trì đại thể của võ lâm, mà chỉ bằng sức của vài người riêng rẽ, mạnh ai nấy lo nên cũng chỉ giữ sự yên ổn, thanh bình được một thời gian ngắn đến khi ẩn bóng đi thì y như rằng giang hồ lại lộn xộn.

Thiếu Bạch thấy người con gái tuyệt đẹp đối diện mới có khoảng thời gian hết sức ngắn ngủi là hai ngày đã ôm ấp bao nhiêu chí lớn, hào khí ngất trời, bất giác cũng phấn chấn tinh thần, góp lời: - Cô nương có cách gì biểu dương chính nghĩa, Thiếu Bạch này xin làm kẻ đi hầu, dầu có nhảy vào dầu sôi, lửa bỏng cũng không dám từ nan.

Tuyết Quân nói:

- Khi đụng địch mới liệu được thời, tùy cơ mà ứng biến, chúng ta nếu như nhắm thẳng Thiếu Lâm hoặc Võ Đang thì chúng ta đi đường hoang. Kẻ địch ở trong bóng tối đánh lén, tình hình ấy rất bất lợi cho chúng ta. Tiệp thiếp tuy không đối được tình thế địch ở chỗ tối ta ngoài sáng, nhưng ít nhất cũng tạo được cuộc diện lấy nhàn đợi mệt, lấy ít đánh nhiều.

Vạn Lương nói:

- Cách lấy nhàn đợi mệt không khó hiểu, nhưng còn cách lấy ít đánh nhiều quả thực lão hủ xin chịu, nghĩ không thông.

Tuyết Quân cười:

- Gia sư có truyền dạy cho chị em tiện thiếp một loại Lục giáp kỳ trận. Lấy sự biến hóa của thuật số làm cho đối phương hỗn loạn tâm thần. Cái lý của nó thâm ảo nên trong nhất thời không sao trình bày hết được. Lão tiên bối và ba vị là bốn, thêm chị em tiện thiếp, tổng cộng sáu người có sự biến hóa của Lục giáp kỳ trận đủ để đối chọi với mấy chục cao thủ.

Nàng đưa tay vuốt tóc tiếp:

- Tiện thiếp định bày một cái thành đầy khủng bố ở trong khoảng đất mấy mẫu phương viên dự địch xông vào thâu phục chúng để sử dụng, mở rộng một chút thực lực rồi lên Thiếu Lâm cũng không muộn.

Vạn Lương trợn mắt nhìn bọn Thiếu Bạch nói: - Cứ theo ý cô nương...

Tuyết Quân đỡ lời:

- Lục giáp kỳ trận cần phải có thế đất thích hợp, ôi, mất tiện thiếp không thấy đường không sao ước định được tình thế, nay chỉ có thể nói sợ quá phiền chư vị vất vả tìm giùm.

Vạn Lương nói:

- Cô nương nếu nói cho nghe rõ ràng một chút để chúng tôi có một hình tượng trong đầu thì việc tìm kiếm được dễ dàng không ít.

- Thì phải như thế, chỗ đất đó nếu không dựa vào núi trông xuống nước, thì nên chọn chỗ đất đai bằng phẳng, nhưng phải có cây cối rậm rạp, tốt hơn nữa được thêm một đồng đá ngồn ngang hoặc đất gò, và tìm căn nhà chắc chắn.

Vạn Lương trầm ngâm:

- Chỗ đất này xem chừng dễ kiếm, nhưng trong nhất thời cũng không dễ gì tìm ngay được. - Không cần phải gấp lắm, chúng ta vừa đi vừa tìm.

Thế là mọi người lên đường mắt dáo dác nhìn khắp phía tìm kiếm.

Đi khoảng chừng hai canh, đoàn người tới bên một khu rừng cây, cây cối mọc um tùm, Vạn Lương ngẩng nhìn nói: - Chỗ này chính là chỗ cô nương nói, nhưng chỉ thiếu một ngôi nhà.

Tuyết Quân nói:

- Không sao, nếu như quả có địa thế, được địa hình thì không có nhà cũng được. Vạn Lương nói: - Được, nếu vậy thì lão hủ mô tả địa thế cho cô nương.

- Tốt nhất lão tiên bối dẫn tiện thiếp đi qua một vòng, tiện thiếp cũng được dịp biết hết địa hình địa thế.

- Được, lão hủ xin hầu tiếp cô nương. Tuyết Quân đưa tay vịn vào vai em nói: - Lão tiên bối, xin đi trước.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Chị em họ một người mù, một người câm phối hợp cũng khá hay, không biết tốc độ có mau không?

Nghĩ vậy lão cố đi thật nhanh xuyên vào cánh rừng rậm rạp.

Vừa đi, Vạn Lương vừa lưu tâm dò xét cử động của nhị nữ, chỉ thấy cô chị bám vào vai em, hành động mau lẹ, lúc giơ chân đặt bước không khác gì người thường, bất giác quái lạ nghĩ bụng: - Không ngờ chị em họ phối hợp với nhau lại kỳ diệu tuyệt vời đến vậy.

Vạn Lương dừng bước nói:

- Cô nương có cần lão hủ thuật cho nghe địa thế địa hình không?

Tuyết Quân lắc đầu: - Khởi cần, xá muội đã cho tiện thiếp biết đủ.

Vạn Lương à lên một tiếng, nhìn đáng vào Tuyết Nghi, cô gái câm, nói:

- Cô nương dùng phương cách gì mà đi nhanh như vậy vẫn có thể cho chị biết được địa hình địa thế đất đai?

Nói khỏi miệng, lão hối hận cho là quá vô ý, vì rằng cô gái câm làm sao trả lời câu hỏi của mình được mà hỏi.

Chỉ thấy Tuyết Nghi mỉm cười, đưa tay vuốt tóc.

Tuyết Quân nói:

- Xá muội nhờ thông tri cho lão tiên bối biết là nó đã dùng sức của những ngón tay ấn liên lạc cho tiện thiếp tất cả mọi sự vật. Dưới ánh trăng, chỉ thấy Phạm Tuyết Nghi cười tươi như hoa, mái tóc cài bay bay chẳng khác gì tiên nữ giáng phàm.

Vạn Lương nói:

- Việc lệnh muội cho cô nương biết việc xung quanh không đáng lạ, chỉ lạ là tại sao nàng lại cho biết được mau đến thế.

- Chị em tiện thiếp từ thuở nhỏ ở miết bên nhau đến lúc lớn nên phương pháp truyền đạt ý tưởng cũng khá linh diệu không thua gì cách dùng lời nói, ngôn ngữ.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Cô mù nhan sắc lộng lẫy, chuyện này không đáng lạ, nhưng trời sanh người câm toàn là những đồ ngốc nghếch, đần độn. Thế mà Phạm Tuyết Nghi tư dung lại diễm lệ không kém gì chị, thật là chuyện khó hiểu. Nếu như bảo bệnh câm của cô gái này có thể chữa khỏi thì tại sao Phạm huynh của ta là bậc danh y số một đương thời lại đành bó tay. Phạm huynh đã chịu chỉ sợ trên đời chẳng thể có danh y

chứa được chứng cớ và mùi của họ.

Vừa nghĩ, chân lão vẫn vùn vụt bước.

Ba người đi một vòng hết khu đất rộng mấy mẫu hoang dã lại trở về chỗ cũ, thời gian chỉ mất độ tàn một nén hương.

Tuyết Quân lấy khăn lụa ra lau bụi trên má nói: - Lão tiên bối thấy đất chỗ này thế nào? - Cây cối lan man, một vùng hoang vu. Tuyết Quân cười:

- Chúng ta đóng đô ở chốn đất này, vậy phải có cái tên thật kêu đặt cho nó, ý tiện thiếp định gọi nó là Hoang Lương Chi Cung, lão tiên bối thấy có được không?

Cao Quang xá miệng: - Hoang Lương Chi Cung... Tuyết Quân giải thích:

- Chúng ta cứ coi cỏ cây hoang dại như là chốn đình đài lầu cát thì cái cảnh kham khổ đìu hiu này thơ mộng có khác gì ở cung Quỳnh điện ngọc.

- Thì ra thế.

Vạn Lương về chưa tin hẳn:

- Cô nương thật đã muốn dùng cái mảnh đất quanh quẻ này? Tuyết Quân nói: - Việc đã gấp, sợ không còn thì giờ đâu mà chọn lựa. -

Được, cô nương muốn dùng khu đất ra sao xin cứ bảo. Tuyết Quân nói:

- Việc gấp thế này, thì tiện thiếp phải tòng quyền thôi, không thể chần chờ được. Bây giờ thiếp xin phiền Vạn lão tiên bối và Hoàng huynh cùng Cao huynh đi kiếm giùm tiện thiếp vài vật.

Cao Quang hấp tấp nói liền:

- Phạm cô nương cứ nói, cần vật gì thì tại hạ xin lập tức đi ngay không chần chờ, dù khó khăn đến đâu tại hạ cũng không dám từ nan.

Tuyết Quân mỉm cười đáp:

- Những vật tiện thiếp cần ba vị tìm kiếm không có khó khăn gì lắm đâu, chỉ vận chuyển hơi mệt nhọc mà thôi.

Vạn Lương hỏi:

- Phạm cô nương cần vật gì? Tuyết Quân từ tốn đáp:

- Tiện thiếp cần ba vị mỗi người đi kiếm và vác về đây cho tiện thiếp một bó trúc xanh hơi nặng. Xong vận chuyển hộ tiện thiếp hai khối đá lớn là đủ rồi.

Ngừng một chút nàng nói tiếp:

- Lục giáp kỳ trận này, tiện thiếp chỉ cần bày bao nhiêu đó là đủ, không dám làm phiền các vị hơn nữa.

Vạn Lương liền đáp:

- Bọn lão phu xin đi ngay, nhân lúc này trời còn sáng. Nội trong đêm nay bọn lão phu sẽ về đến đây.

Thiếu Bạch xen vào hỏi:

- Ba vị đều được giao phó công việc, còn tại hạ sao không thấy cô nương nhắc đến? Vạn Lương mỉm cười nói: - Lão đệ ở lại chắc là có việc thôi, không lo gì hết đâu.

Nói xong ba người liền tạ từ, phi thân đi ngay. Tuyết Quân quay sang nói với Thiếu Bạch:

- Bây giờ phiên công tử dọn dẹp sạch hết những bụi cây cho mặt đất bằng phẳng để tiện thiếp lập trận đồ.

Thiếu Bạch vâng lời đi làm ngay. Còn chị em họ Phạm dựa gốc cây nghỉ ngơi.

Chẳng mấy chốc bầu trời đã tối đen như mực, xòe tay không thấy ngón. Thiếu Bạch ráng sức làm cho xong công việc.

Được một lúc, Thiếu Bạch nghe Tuyết Quân nói: - Đêm hôm nay trời có trăng tỏ lắm đây. Thiếu Bạch nghe nói vậy cười thầm trong bụng:

- Cô nàng này mù nên không trông thấy trời tối đen như vậy.

Chẳng tranh luận làm chi, Thiếu Bạch cặm cụi làm. Độ tàn nửa nén nhang, trời trở nên quang đãng, mặt trăng tỏa sáng.

Thiếu Bạch nghĩ:

- Có lẽ vậy thật, bởi nếu ả sáng mắt, thấy được cảnh đất trời tối tăm ban nầy, chần chẫn cũng không dám nghĩ là đêm nay trăng còn mọc lại.

Tuyết Quân nói:

- Tả huynh hãy nghỉ giây lát, vì trước khi trời sáng có thể sẽ xảy ra trường ác đấu. Phần tiện thiếp còn phải tính tiếp chỗ biến hóa trong phức số lục giáp.

Thiếu Bạch khi ấy đã thập phần nỗ lực phục Tuyết Quân, nghe nói yên tâm ngồi xếp bằng vận khí điều tức.

Không hiểu qua được bao lâu, chàng thốt nghe văng vẳng bên tai có tiếng Tuyết Quân nói: - Tả huynh, hãy mau đi nắp, có người tới.

Thiếu Bạch mở bừng mắt nhìn, thấy dưới ánh trăng cách quãng mười trượng xa, quả nhiên có bốn bóng người đang lao vùn vụt tới.

Tình thế cấp bách, không tiện hỏi nhiều, chàng vội lẫn mình nắp vào sau đám cỏ rậm. Thoáng cái, Thiếu Bạch vừa yên chỗ, bốn bóng lạ

đã chạy bay đến nơi mấy người nắp. Thiếu Bạch ngưng thần nhìn, thấy bốn kẻ lạ đồng loạt vận trang đen, vai giắt đao, bụng tên nào

cũng phình trướng như đàn bà có chửa, bất giác sanh ngờ, nghĩ bụng: - Bốn tên này vóc dáng không lấy gì to béo, tại sao bụng dạ lại chường tướng lên thế kia!

Để ý nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện những cái bụng phình cộm, tựa như cát giấu vật gì, chứ tuyệt nhiên không phải do tự nhiên.

Bốn bóng lạ đến cách bụi cỏ chừng độ hai trượng, nhất loạt dừng cả lại. Người ở mé trái lên tiếng: - Người thật xem không nhầm?

Người ở tận mé phải đáp:

- Nhầm sao được, ta ở trên cây nhìn thấy rõ ràng là ở chỗ này có bóng hai người. Một giọng khác xen vào: - Trăng có sáng thật, nhưng đâu được rõ như ban ngày, chỉ sợ người hoa mắt. Thêm một giọng người nữa: - Bất luận y có thấy nhầm hay không, chúng ta trước hết hãy tìm kiếm quanh đây xem. Thiếu Bạch đâm chột dạ: - Nhị nữ cũng nấp ở đám cỏ gần đây, nếu không may bị bọn họ phát giác, chắc hẳn rất khó ứng phó. Vậy sao ta không cố ý hiện thân hầu đánh lạc hướng của bọn họ.

Bỗng thấy bốn người lạ rút soạt đơn đao, sắp thành hàng ngang, cách nhau chừng bốn bước, cùng rảo cẳng về bụi cỏ.

Thiếu Bạch nhanh nhẹn nhặt một viên đá ngậm vận sức ném vút vào bụng một tên ở mé trái. Hòn đá rít vèo tiếng gió, bắn nhanh trong không.

Bấy giờ, hai bên cách xa không đầy trượng, Thiếu Bạch đột ngột xuất thủ thì cho là đại hán có thấy cũng không tài nào tránh kịp.

Chỉ nghe soạt một tiếng, viên đá sắc nhọn đã bắn xuyên lớp áo ở bụng đại hán. Ánh trăng soi sáng một cái bọc vải hình giống như chiếc hồ lô được buộc chặt ở bụng y. Đúng lúc đắc thủ, thân hình Thiếu Bạch cũng thật lẹ phóng vút khỏi bụi cỏ bỏ chạy. Bốn đại hán sau phút sững sờ, cùng nhất tề hè nhau đuổi theo.

Thiếu Bạch suy tính nếu đối phương không đuổi kịp mình, thế nào cũng trở lại tìm quanh chỗ cũ, nên chi, chàng không dám chạy hết sức, chỉ chấp chờn bay nhảy ở phía trước bọn họ, giữ chừng khoảng cách khoảng hai trượng.

Phút chốc, một cuộc đuổi bắt đã vượt trên bốn dặm đường.

Thiếu Bạch bất thần đứng khựng lại, nhoáng vụt thanh trường kiếm hoa một vòng sáng lạnh, thét: - Đứng lại!

Bốn tên đại hán dừng ngay bước, chia nhau bủa vây tức thì.

Thiếu Bạch thấy bụng người nào người nấy cộm cộm phình to thì đã sinh nghi, nghĩ bụng: - Bốn kẻ kia như giấu bao gì trong bụng, ta phải đề phòng lắm mới được.

Còn đang nghĩ, bốn đại hán từ từ xích lại gần, đơn đao trong tay họ đều nhằm những chỗ yếu hại trên người Thiếu Bạch.

Nhờ ánh trăng, Thiếu Bạch cố quan sát gương mặt của họ, thấy địch nhân mặt người nào cũng đầy sát khí, rung động tâm thần, nghĩ

bụng: - Bốn người họ đều có vẻ khẳng khái liều chết thế kia là nghĩa làm sao?

Giữa lúc ấy, nghe đại hán đứng ở phương vị chính đông nói: - Chúng ta chịu đại ơn của đường chủ, hôm nay phải ra sức đền đáp. Đại hán ở chính nam nói: - Thà tan nát như ngọc chứ không chịu sống vô danh.

Đại hán đứng ở chính tây đỡ lời: - Danh để thiên thu, chết đâu có uổng. Đại hán chính bắc tiếp: - Cùng chết một lượt, gặp nhau ở thiên quốc.

Thiếu Bạch thấy địch nhân lăm nhăm với nhau như thế, bất giác lấy làm lạ, nghĩ bụng: - Những người này định giờ trò gì đây?

Tuy không hiểu họ mưu toan gì, nhưng chàng cũng cảm phục cái vẻ khẳng khái không sợ chết của họ. Lúc bấy giờ, bốn người đã chỉ còn cách Thiếu Bạch có ba thước gần gần.

Thiếu Bạch liếc nhìn tình thế càng thấy càng không ổn, vung kiếm đánh liền.

Tức thời đối phương cũng nhất tề ra tay, chúng không buồn đón đỡ kiếm thế của Thiếu Bạch mà tấn công ngay bốn yếu huyệt trên người chàng.

Thật là một lối đánh liều mạng kỳ cục chưa từng thấy hoặc nghe nói. Thiếu Bạch giật nảy mình, nghĩ bụng: - Đáng lẽ mình phải sớm nghĩ ra là bọn người này bất cần sống rồi.

Nghĩ rồi, chàng nhanh nhẹn tháo kiếm, sửng ngay một chiêu mới tên Pháp luân cứu chuyển, trường kiếm đi một vòng sáng, sau những tiếng loảng xoảng, bốn ngọn đơn đao đều bị đánh văng.

Chẳng dè, bị đánh mất đao, bốn đại hán không chút chậm trễ cứ thế lao đầu vào người Thiếu Bạch.

Hành động đột ngột quá mực ra ngoài dự tính của Thiếu Bạch.

Trong cơn gấp gáp, chàng sức nhớ một chiêu Quang xạ đầu ngư trong Vương đạo cứu kiếm, vội vàng đề chân khí, cánh tay chọt hất mạnh.

Chỉ thấy sẹt ánh hàn quang, Thiếu Bạch đã tung người thoát khỏi vòng vây của đối phương. Mũi kiếm lao vút lên, cắm phập vào cành cây bạch dương sâu cả nửa thước xa ngoài ba trượng. Thiếu Bạch nắm chặt đốc kiếm, lấy sức chao người qua lại.

Trong khi ấy, bốn đại hán không ngờ Thiếu Bạch lại có thân pháp quá tuyệt luân, trong nhất thời, lỡ đã không thể nào kèm lại được, đâm sầm vào nhau như trời giáng.

Chỉ nghe một tiếng ùng ầm vang, ánh lửa xẹt tứ phía đỏ rực, tiếp là làn khói trắng ngùn ngụt xông lên.

Thiếu Bạch hành động thật nhanh, chàng đu người quày tay trái nắm lấy một cành cây, tay phải nhổ phắt trường kiếm, buông người nhẹ nhàng đứng trên đất.

Mở lớn mắt nhìn lại, chàng bắt giắc hải hùng.

Thì ra bốn đại hán nọ đã tan thân nát thịt, người ngợm cháy xém không còn có thể nhận diện.

Thiếu Bạch bùi ngùi than:

- Lối đánh hi hữu, thật chưa từng thấy.

Một cơn gió thổi phát lại, đưa mùi diêm sinh, Thiếu Bạch võ lẽ, lắc đầu buồn bã bỏ đi. Trở về chỗ cũ, đã thấy chị em mù đứng đợi.

Tuyết Quân nhẹ thở dài, lên tiếng hỏi: - Tả huynh không sao chứ?

- May mắn không việc gì... Thở dài chàng tiếp lời:

- Thật là lối đánh ghê gớm và khốc liệt quá, trông thấy phát thương! -

Phải chăng chúng liêu mạng mang hỏa dược trong người? Thiếu Bạch giết mình: - Tại sao cô nương lại biết rõ thế?

- Có gì đâu, bọn chúng chứa hỏa dược trong xe chưa giết được chúng ta thì giờ đây phải thí mạng chớ sao, vừa rồi tiện thiếp có nghe tiếng nổ.

Thiếu Bạch vẫn còn rùng mình:

- Trong võ lâm không thiếu gì người chẳng sợ chết, nhưng chưa chắc có ai ngang tàng như bốn người vừa rồi. Ôi, nếu tại hạ không sớm đề phòng trong cảnh muôn phần ngặt nghèo, thoát ra được thì trong giờ phút này thân xác đã tan tành, mình một nơi đầu một nẻo, có khi lại tan tành như tro bụi.

Tuyết Quân trầm ngâm:

- Trong hàng ngũ lãnh đạo của đối phương, chắc phải có kẻ thiện dùng hỏa dược, chúng ta phải ra tay trước, làm sao hạ được kẻ đó sớm.

Thiếu Bạch nói:

- Kẻ đầu não bên chúng bọn ta mặt mũi còn không thấy làm sao giết cho được?

- Trong tình cảnh hiện tại xin Tả huynh nhẫn nại một chút, đợi lúc thực lực của chúng ta lớn mạnh, lúc ấy sẽ đường đường quyết tử chiến một trận với chúng.

Thiếu Bạch đang chực nói, hốt nghe thấy tiếng bước chân người dồn dập gần lại.

Quay nhìn đã thấy bọn Vạn Lương, Cao Quang và Hoàng Vĩnh người nào cũng vác một bó trúc xanh nhanh chân chạy về.

Vạn Lương quăng bó trúc xuống, đưa mắt nhìn hết chị em cô mù, lại nhìn Thiếu Bạch hỏi: - Ba vị không sao chứ?

- Tả huynh đây sợ chị em tiện thiếp bị địch sát hại mới dụ địch đi thật xa nên có bị hoảng hồn.

Thiếu Bạch nói:

- May mắn thoát nạn, không hề hấn một sợi tóc. Vạn Lương nói:

- Bọn lão hủ đang làm, nghe thấy tiếng nổ long trời, vội vàng chạy về xem sao? Tuyết Quân hỏi: - Không hiểu trúc và đá đã kiếm đủ chưa?

- Đã đốn và lượm rất nhiều, chỉ không biết đã đủ dùng chưa, lão hủ mang trúc về trước, còn đá chuyển vận hơi khó khăn cho nên lão hủ đã thuê hai chiếc xe bò trong một làng cách đây mười dặm để chở về.

Tuyết Quân lẩm nhẩm trong miệng:

- Nếu như trúc và đá đủ dùng, phải mất một ngày mới vận được Lục giáp kỳ trận, đây là giai đoạn gay go nhất đấy, vô cùng hiểm ác.

Trong bốn vị phải phân ra, hai vị canh chừng cường địch đánh úp, trước khi trận chưa bày xong không có cách cự địch.

Vạn Lương nói:

- Chỗ này đã bị cường địch phát hiện, chỉ sợ chúng kéo dốc tới đánh phá. Tuyết Quân đáp: - Đúng thế, mai này phải là một ngày hệ trọng...

Ngừng giây phút nàng tiếp:

- Vùng hoang nguyên này địa thế khoảng khoát, tiện công khó thủ, tất trận chiến xảy ra phải thập phần gian khổ. Ôi! Việc đã gấp lắm, chỉ sợ không còn thì giờ để chúng ta chọn lựa.

Vạn Lương lẳng lặng nghĩ bụng:

- Cô ta đã biết chỗ này khó thủ dễ công, tại sao cứ nhất quyết chọn nơi đây, để đến nỗi giờ thì địch đông ta ít, khó bề đương cự.

Bỗng nghe Tuyết Quân dụ giọng:

- Cuộc chiến ở mao xá, tiện thiếp chưa được tỏ tường địch thế nên đã suýt để bốn vị lâm tuyệt lộ. Dẫu rồi được chư vị thuật cho biết, tiện thiếp cũng có đôi chút khái niệm, nếu để lần lựa càng bất lợi cho ta vì cường địch chắc hẳn đã quyết tâm ăn thua trận này.

Vạn Lương tán đồng:

- Phải đấy, chúng ta cần tìm ngay cách kháng cự hữu hiệu.

- Tiện thiếp bố trí Lục giáp kỳ trận, cũng là đề ứng phó với cảnh hiểm ác, còn nếu chúng ta tìm tới Thiếu Lâm, chắc hẳn đã không mong có được sức tương trợ mà còn chuốc thêm cái họa hợp kích gọng kìm của hai bên...

Ngước mặt thở dài, nàng tiếp:

- Nếu cuộc chiến sắp tới chúng ta toàn thắng, chẳng những tiếng nổi giang hồ, có thêm được một lực lượng mạnh mẽ, mà còn có thể

khiến cho âm mưu của bọn họ phải bị vỡ lở phanh phui ít nhiều.

- Hay! Mong được như ý liệu của cô nương.

- Không hiểu Tả huynh, Hoàng huynh và Cao huynh có cao kiến chi không? Thiếu Bạch nói: - Chúng tôi xin hành sự theo cô nương...

- Nếu chư vị đã tin tiện thiếp, chúng ta nên bắt tay bố trí ngay đi! Vạn Lương hỏi:

- Ba bó trúc này có độ quăng bốn trăm cây, không biết vậy có đủ dùng chưa? - Kể dùng chưa tới bốn trăm cây đâu.

- Đối với kỳ môn số thuật, chúng tôi đều không rành tí nào, không hiểu có giúp được gì cô nương?

Tuyết Quân tươi cười:

- Dễ lắm, chư vị cứ đi theo bước tiện thiếp cắm cây cắm xuống đất là được. Cao Quang buột miệng: - Quả nhiên dễ ợt.

Tuyết Quân mỉm cười:

- Có một điểm chư vị phải lưu ý là sau khi cắm cọc rồi không được nắn ná lâu. Vạn Lương vác bó cây lên vai nói: - Xin cô nương dẫn đường.

Tuyết Quân tay trái vịn vai người em, hữu thủ nhấp như một cành cây khô, chậm bước đi về phía trước.

Vạn Lương theo sát, thấy Tuyết Quân đi được sáu bước thì dừng lại, quơ cây khô trượng vạch loang loáng liền mấy vòng tròn nho nhỏ trên mặt đất, nói: - Mỗi cái vòng nhỏ, xin cắm một cây, nhớ là đừng có cắm ngoài vòng.

Vạn Lương làm đúng như sự chỉ điểm của nàng, không đầy một tiếng đồng hồ sau đã cắm ba mươi sáu cây thủy trúc.

Ngoảnh đầu nhìn lại, thấy suốt một dãy hoang nguyên xanh biếc màu trúc. Tuy chỉ có ba trăm sáu chục cây nhưng vì được sắp ngay ngắn khít khao nên trông cứ tưởng phải có trên cả ngàn cây.

Vạn Lương thán khen:

- Xem nội cái địa thế, cũng đoán biết là chỗ diệu dụng của nó.

Chợt nghe Tuyết Quân nói:

- Muội muội, hãy thử coi Lục giáp kỳ trận có chỗ nào trục trặc không?

Tuyết Nghi đảo khéo thu ba lông lánh nhìn thoáng qua lớp cây trùng điệp, đã nhận thấy có hai cây cắm lệch, liền bỏ đi sửa lại.

Cao Quang vừa lúc ấy trống ngực đổ dồn.

Thì ra, y trong lòng chưa phục, nghĩ rằng cả hàng trăm cây trúc có cắm sai hai cây cũng vô phương nhìn thấy. Cho nên y mới cố ý cắm hai cây ở ngoài vòng tròn Tuyết Quân vẽ làm mốc, dè dặt lại bị Phạm Tuyết Nghi thoát nhìn đã nhận ra.

Tuyết Quân bỗng cau mày nói:

- Xá muội cho tiện thiếp biết hai cây thúy trúc ấy cắm sai lệch hẳn cả tắc về hướng nam, chứng tỏ không phải vô ý nhầm...

Ngừng giây lâu nàng tiếp:

- Sai một ly đi một dặm, xin chư vị thử coi kỹ lại xem, hai cây trúc ấy sau khi được cho về đúng chỗ qui định có thấy cái gì khác lạ.

Lúc bấy giờ, ánh trăng vắng vặc sáng như gương, lại cộng thêm mục lực của mấy người đều khá nên cảnh vật thấy rất rõ ràng.

Vạn Lương hướng mắt nhìn, quả nhiên giờ thấy trận thế có cái vẻ gì khang khác, nhưng có điều khác ở chỗ nào thì mù tịt.

Chỉ nghe Tuyết Quân nói:

- Bởi vì hai cây trúc cắm sai ấy nên trong toàn trận đã mất đi hẳn cái sát khí đe dọa, chư vị nghiệm lại xem lời tiện thiếp nói có đúng không?

Nghe giảng giải, bọn Vạn Lương lúc ấy mới chợt hiểu ra, cảm thấy trong trận mây mù giăng giăng u ám, khí thế so với ban nãy khác hẳn.

Vạn Lương sẽ đăng hắng:

- Cô nương không nhắc, bọn tại hạ chắc chắn nhìn không ra. Ôi! Thật là tài tình, huyền diệu.

Tuyết Quân nói:

- Nếu như có thêm hai khối đá nữa, khí thế của kỳ trận lại càng thêm mạnh mẽ uy nghi và còn có cả sinh tử môn để dần dà ta sẽ bày sau.

Khi ấy, Vạn Lương và bọn Thiếu Bạch đối với tài nghệ của cô mù càng thêm kính phục, đưa mắt nhìn nhau giây lâu, nói: - Cô nương có dự tính ở lại đây lâu?

Tuyết Quân trầm ngâm:

- Không mấy cần, chúng ta ở lại đây có lâu thì một tháng, chóng độ nửa tháng cũng là đủ lắm.

Thiếu Bạch áy náy:

- Cô nương có thể nói cho rõ hơn để bọn tôi chuẩn bị.

Thiên kiếm Tuyết đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 36

Lục giáp kỳ trận

Tuyết Quân nói:

- Chúng ta chỉ có sáu người nên dẫu cho có là hàng đệ nhất lưu cao

thủ cả võ lâm cũng khó lòng kháng cự với thế địch đông đảo, vì vậy cần phải kiếm cách tăng cường thực lực.

Vạn Lương hỏi:

- Phải chăng cô nương định dùng Lục giáp kỳ trận để thủ tóm một ít võ lâm cao thủ đây chăng?

- Trận đồ này tuy hiệu dụng của nó vô cùng nhưng chung cuộc nó chỉ là vật bất động, cần phải có nhân lực thao túng mới mong phát huy được hết hiệu dụng.

Thiếu Bạch lên tiếng:

- Bọn chúng tôi mù tịt về chỗ diệu dụng của nó thì làm sao mà thao túng được? Tuyệt Quân mỉm cười:

- Không sao, trận này tuy xem ra rất ảo diệu nhưng hiểu được nội tình thì nó sẽ rất đơn giản, tiện thiếp tất nhiên sẽ tùy cơ trình bày cùng chư vị cách điều động trận thế.

Vạn Lương nói:

- Nếu không phải người hiểu biết trận pháp này chỉ sợ không dám xông vào, như thế chẳng lẽ chúng ta mất công toi chớ trắng mắt ở đây sao?

- Tiện thiếp đoán không làm thì cường địch tất phải vướng ở trận này... Hơi ngừng giây lát, nàng tiếp lời: - Việc cần kíp hiện thời là phải mau bày trận cho hoàn bị.

Vạn Lương mau mắn:

- Được, để lão hủ hồi thúc xe chở đá tới.

- Trong tình cảnh này bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể bị địch nhân đánh lén, nên thiết tưởng lão tiên bối cũng nên mật ước với Tả huynh về tín hiệu để ngỏ nhờ có tiếp ứng cho nhau.

Cao Quang đột nhiên vòng tay nói:

- Phạm cô nương, tại hạ có một thắc mắc trong lòng, không thổ ra được chẳng khác gì xương cá mắc ở cổ.

- Có phải các hạ cố ý cắm hai cây trúc đó không? Cao Quang đáp:

- Đúng thế, tại hạ không tin chỉ có một mớ trúc lại có sức kháng địch, do đấy cố ý cắm nhằm hai cây trúc để định thử cô nương chơi, xem cô nương có phát giác ra không?

Tuyệt Quân cười:

- Giờ thế nào? Đã tin chưa?

- Tâm phục, khẩu phục, nguyện tuân theo hình phạt của cô nương.

Tuyệt Quân tươi cười:

- Hình phạt thì không dám, có điều, tiện thiếp trong bụng có mấy câu không thể nói ra. Thiếu Bạch vòng tay: - Bọn tại hạ xin rửa tai chờ nghe.

Tuyết Quân tuy mắt không thấy đường, nhưng nhờ có một phương pháp đặc biệt liên lạc với cô em, thành thử mọi việc xảy ra quanh mình đều biết rõ hết, bởi vậy nàng cũng vội nghiêng mình hoàn lễ nói: - Tả huynh quá lời...

Hơi ngưng giây lát, nàng tiếp:

- Rắn không đầu không bò được, chim không cánh không bay được. Cao huynh vì muốn thí nghiệm uy lực của Lục giáp kỳ trận mà cố ý cấm sai cây trúc, việc này cũng không đáng gì, có điều tiện thiếp phải nghĩ ngợi là nếu một ngày kia thực lực của chúng ta được bành trướng lớn rộng mà trên không có người thống xuất toàn quân, dưới không có chỉ huy trối buột thì dẫu có cao thủ đông đảo như rừng cũng chỉ là một đoàn quân ô hợp mà thôi.

Vạn Lương xen lời:

- Đúng thế, lão hủ cũng nghĩ vậy. Tuyết Quân tiếp:

- Nhân đây tiện thiếp nghĩ việc thiếp nên bầu một người nguyên soái và đề ra những kỷ luật. Thiếu Bạch nhanh nhẹn: - Tại hạ bầu cô nương...

Tuyết Quân lắc đầu:

- Trừ tính ở sau bức màn quyết thắng ngoài ngàn dặm, nghĩ trận này thế kia, họa may thiếp còn đảm đương được, nhưng còn cái cốt cách thống lãnh toàn thể võ lâm thiên hạ...

Đột nhiên nàng hạ thấp giọng:

- Chưa vị chẳng nên quên, tiện thiếp chẳng qua chỉ là một con người tàn phế, mắt không thấy đường.

Thiếu Bạch vội đánh trống lảng cũng vì thương xót trong dạ:

- Cô nương đã nhất quyết từ chối như vậy xin để Vạn lão tiên bối chủ trì đại cuộc. Vạn Lương vội lắc đầu:

- Lão hủ già rồi, giang hồ hiện tại thiếu gì những tinh hoa tung hoành, với tám thân ốm yếu này đi theo đuôi mang hết tâm lực ra phục vụ cũng đã là quá, đâu đương nổi việc lớn.

Ngước mắt nhìn thẳng mặt Thiếu Bạch lão tiếp lời:

- Ý lão hủ, việc này Tả huynh phải đảm đương thế là đúng quá rồi, không còn gì tốt hơn. Thiếu Bạch định mở miệng từ chối, Tuyết Quân đã cướp lời: - Tiện thiếp cũng thấy Tả huynh làm Minh chủ là thích hợp nhất.

Thiếu Bạch lúng túng:

- Không được, tại hạ trẻ tuổi biết bao nhiêu, làm sao đủ sức để chủ trì đại cuộc?

Tuyết Quân nói:

- Chị em tiện thiếp xin mang hết sức ra giúp Tả huynh.

- Hạnh tình của cô nương, tại hạ xin bái nhận, nhưng việc này quá lớn lao, thực tại hạ không dám đáp ứng.

Cao Quang, Hoàng Vĩnh ở ngoài đồng tán trợ:

- Chúng đệ xin đi đầu làm tiên phu, không tiếc cái chết, đại ca đáp ứng đi. Vạn Lương cười ha hả:

- Mọi người đồng ý cả rồi, quần ý sở thuộc, chúng vọng sở quy, Tả lão đệ còn cố thoái thác là có ý làm cao đấy.

Thiếu Bạch bối rối: - Điều này... điều này... Tuyết Quân đỡ lời:

- Từ lúc này trở đi, chúng tôi bầu các hạ làm kim đao minh chủ, lấy ngọn kim đao của Chính nghĩa lão nhân làm thư thức, đợi khi có thực lực lớn mạnh sẽ tuyên bố toàn thể võ lâm đều hay, chính nghĩa kim đao đã tái hiện trên giang hồ.

Thiếu Bạch nói:

- Tại hạ mới chừng tuổi này, làm sao khiến thiên hạ võ lâm đồng đạo kính phục cho được? Vạn Lương nói: - Cần có chí chứ không ngại tuổi tác, xin minh chủ nhận một lễ trước của chúng tôi đi. Thiếu Bạch vội xua tay: - Chuyện này làm sao dám.

Vạn Lương sụp người vái thật, khiến Thiếu Bạch hoảng quá cũng sụp vái hoàn lễ. Thế là Hoàng Vĩnh, Cao Quang và cả chị em cô mù cũng đều quì gối.

Thiếu Bạch then đỏ mặt tía tai nhưng hiềm nỗi ngăn cách trai gái, vướng cái lễ nam nữ thọ thọ bất thân đành chỉ luôn miệng nói không dám, không dám.

Tuyết Quân đứng lên, tươi cười:

- Từ nay Tả huynh đã là minh chủ thì phải làm sao dăm ba tháng nữa đứng ra lãnh đạo mấy trăm võ lâm cao thủ rõ ràng cái chính khí giang hồ mà quét sạch yêu khí đang tràn lan giăng phủ trong thiên hạ. Dù là tiện thiếp có thiên tính tàn khuyết, cũng nguyện xin dốc hết tâm lực phò tá minh chủ, cúc cung tận tụy cho tận đến hơi thở cuối cùng.

Trước những lời trịnh trọng và nét mặt trang nghiêm của Tuyết Quân, Vạn Lương đã sôi sục bầu hào khí, đồng thời có cả niềm nỗ vọng.

Tuyết Quân vuốt tóc tiếp lời:

- Cái chuyện luận sự liệu địch chị em tiện thiếp giúp được đôi phần, chứ khi lâm địch hay nói tới cái khí độ thống xuất thuộc hạ phải hoàn toàn do ở minh chủ định đoạt.

Thiếu Bạch lúc ấy cũng phấn chấn.

- Cô nương nói phải, Thiếu Bạch này xin dốc hết sức lo tròn nhiệm vụ, sinh tử phó mặc. Vạn Lương góp lời:

- Cô nương tài trí côi thế chưa thấy, mới xuất đạo có mấy ngày đã

tạo được những thành tích khác thường. Vậy mai này nếu có việc cần sai bảo xin cứ gọi thẳng chúng tôi.

Tuyệt Quân sẽ thở dài:

- Tiên sư mới đáng là bậc tài ba lỗi lạc, tiếc một điều ôm hận qua đời sớm. Ngu tử muội từ thuở bé đội ơn người nuôi nấng dạy dỗ, nhưng nói cho đúng cũng lãnh hội được ba bốn phần mười.

Giọng nói nàng đến đây thốt trở nên thiết tha:

- Cầu mong sao hồn linh ân sư phò trợ cho chị em chúng con ở tại cõi thế làm nên sự nghiệp đầu đầy tỏ.

Ngừng lại giây lâu nàng tiếp:

- Ba vị mau đi lo vụ đá, làm sao trước trưa ngày mai phải bày xong trận.

Lời nàng nói giọng điệu tuy rất ôn tồn hòa nhã nhưng vẫn có vẻ kiên quyết, cứng cỏi, có khí độ ra lệnh.

Thế là do sự sai phách của Tuyệt Quân, bọn Thiếu Bạch cùng động thủ, chẳng mấy chốc đến lúc mặt trời lên cao ba con sào đã bày xong Lục giáp kỳ trận.

Tuyệt Quân cẩn thận chậm rãi giảng cách của Lục giáp kỳ trận cho các bạn nghe hiểu, mọi người lại ra tay cất một ngôi nhà tranh như một lầu trúc.

Thật là ra ngoài mọi dự liệu, hai ngày đã qua đi mà không thấy bóng dáng một tên địch nào đến quấy phá.

Đến trưa ngày thứ ba, Vạn Lương không còn nhẫn nại được nữa đánh tiếng hỏi:

- Phạm cô nương, lão hủ có một chuyện như xương cá mắc vào cổ chưa bày tỏ được thì còn khó chịu.

Tuyệt Quân thản nhiên nói:

- Phải chăng chuyện mấy ngày liền cường địch không tới đánh phá. - Chính thế.

Vạn Lương sẽ giọng:

- Nàng tuy thông minh nhất đời, nhưng vì thiên sinh tàn khuyết nên trong lòng không khỏi có đôi chút tự ty mặc cảm. Ngày trước thì không sao, nhưng từ khi Tả lão đệ làm minh chủ, chị em nàng đương nhiên trở thành quân sư của Kim đao môn. Kim đao môn có gánh vác được địa vị minh chủ thiên hạ hay không là toàn trông vào chị em nàng.

Hoàng Vĩnh lắc đầu:

- Nói thế không công bình rồi, Kim đao môn có thể làm chủ binh thiên hạ, việc này mỗi người trong chúng ta đều có một phần đóng góp mới phải.

Vạn Lương gật đầu:

- Phải lắm, có điều Phạm Tuyết Quân chỉ trông cậy vào mỗi một sức mình để lo việc. Hiện tại duo mắt nàng, người duy nhất có thể giúp đỡ nàng là cô em câm mà thôi.

Cao Quang đột nhiên xen lời:

- Chúng ta thực sự không giúp được cho nàng. Nàng thật cô độc.

Vạn Lương ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Nói về võ công của nhị vị cũng kể được vào hạng đệ nhất lưu cao thủ trong võ lâm hiện tại. Có điều kẻ địch của chúng ta quá sức lợi hại.

Hoàng Vĩnh có vẻ buồn:

- Cứ nghĩ tới trọng trách sau này phải gánh vác, vẫn bồi thấy bồn chồn lo lắng quá, từ nay cũng phải thường ngày khổ luyện thêm võ nghệ mới được.

Vạn Lương buông tiếng cười lớn:

- Nếu nhị vị quả có chí ấy, thì lão hủ cũng xin đem chút tài mọn chỉ điểm.

Hoàng Vĩnh chực mở miệng nói lời cảm ơn thì đột nhiên thấy Tuyết Quân ở trong nhà tranh đi ra nói:

- Tiên sư có để lại mấy môn võ công kỳ ảo chóng thành, hai vị muốn học tiện thiếp xin thay ân sư truyền lại cho.

Cao Quang mừng ra mặt:

- Mấy tháng nay đụng độ với cường địch liên miên, anh em tại hạ cũng tự cảm thấy tài nghệ chẳng có gì, khó lòng đảm đương được nhiệm vụ nặng nề. Nay cô nương chịu truyền dạy võ công, anh em chúng tôi cảm kích bất tận.

Tuyết Quân nói:

- Vội không gì bằng mau, ngay lúc này đây hai vị muốn học tiện thiếp truyền dạy liền. Cao Quang láu táu ngoảnh nhìn Hoàng Vĩnh: - Thế nào nhị ca?

- Chúng ta phải tạ ơn Phạm cô nương trước.

Nói rồi, vòng tay vái liền, Cao Quang cũng lật đật làm theo. Tuyết Quân nói:

- Khởi cần tạ ơn, tiện thiếp chỉ thay mặt thầy chỉ điểm cách tập luyện, còn chư vị học được bao nhiêu, thành tựu đến mức nào là tùy ở sự sáng dạ của chư vị.

Hoàng Vĩnh nói: - Thì như thế chứ sao.

- Xin mời nhị vị vào trong nhà tranh. Vạn Lương hỏi:

- Chẳng hay lão hủ và minh chủ có thể cùng vào để kiến thức một phen được không? - Minh chủ và lão tiên bồi nếu cao hứng thì rất

hoan nghinh.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang lúc này đã rất kính phục Phạm Tuyết Quân nên theo gót nàng đi vào nhà. Vạn Lương đợi mấy người vào cả rồi mới sẽ giọng nói với Thiếu Bạch:

- Cứ như lão hủ được biết Phạm huynh đã qua đời của lão hủ là người văn tài lỗi lạc, mưu trí siêu quần, bụng chứa huyền cơ thực là bậc vĩ nhân kỳ tài khó thấy ở chốn nhân gian. Chỉ có điều về phương diện võ công thành tựu rất ít, nhưng lại thường hay phê bình ưu khuyết của các phái võ công, lời nói lại thành thực, thành thử vẫn có cao kiến.

Thiếu Bạch nói:

- Người đã có thể chỉ ra được những chỗ ưu khuyết trong võ công của các môn phái, như thế đủ tỏ uyên bác, vì lẽ gì chính mình lại không biết rõ.

- Cứ như Phạm huynh cho lão biết thì thể chất của người bị tiên thiên hạn chế, thành thử không thể nập thành tựu kinh người ở địa hạt võ công. Lão hủ cũng thường nghe y bàn về chuyện võ, nhưng không lưu ý...

Nhẹ thở dài lão tiếp:

- Thật tình mà nói, đối với những cao kiến của y về võ công lão hủ không tin lắm, nhưng về các phương diện khác thì lão kính như thần thánh. Có lẽ cũng vì thấy thái độ nghi ngờ của lão hủ nên về sau y không bàn võ học với lão nữa. Kịp đến lúc lão hủ về qui ẩn tĩnh tọa mấy năm, sự hiểu biết mới vỡ vàng ra, nhớ lại những điều y nói mới hay đều là những khuông vàng thước ngọc cho kẻ luyện võ, chỉ tiếc thời đã muộn, muốn thỉnh giáo đã không còn được.

Thiếu Bạch gật đầu:

- Xem vậy, đã là một người giỏi thì gì gì cũng tài.

- Đại khái là thế! Một con người có được một bộ óc thông minh tuyệt đỉnh thì bất luận vấn đề gì chỉ chịu khó nghiên cứu là đều thành tựu hơn người.

- Chỉ tiếc tại hạ sinh muộn mấy chục năm thành ra không được may mắn hội diện Phạm lão tiên bối.

- Nhị nữ kế thừa y bát của Phạm huynh, chúng ta đi coi nhị nữ dạy hai vị Hoàng, Cao những thứ võ công gì, biết đâu chẳng nhận thức được cao kiến của Phạm huynh về đường võ công, mình chủ nghĩ sao?

- Tại hạ cũng có ý ấy.

Hai người bước vào trong nhà tranh đã thấy Hoàng Vĩnh, Cao Quang ngồi xếp bằng tròn, miệng lẩm bẩm những gì không biết?

Trong khi đó, Phạm Tuyết Quân một tay vịn vai em đứng ở bên mặt vẻ mặt nghiêm nghị. Vạn Lương và Thiếu Bạch sẽ rón rén bước tới đứng cạnh.

Chừng quá một công phu uống xong chén trà nóng, Tuyết Quân đột nhiên lên tiếng: - Hai vị tụng thuộc chưa?

Hoàng Vĩnh, Cao Quang đồng đáp: - Thuộc rồi.

- Thế thì hay lắm! Bây giờ hai vị hãy đứng dậy. Hoàng Vĩnh, Cao Quang y lời đứng lên nói:

- Khẩu quyết của môn nội công này thâm ảo, bên trong có vô số chỗ chúng tôi vẫn chưa liễu giải.

- Chỉ cần chú ý cử chiếu y theo đó mà luyện tập thì rồi dần dần sẽ vỡ vạc ra. Ngừng lại giây lát nàng tiếp lời: - Hai vị dùng thứ binh khí gì?

Hoàng Vĩnh đáp: - Tại hạ dùng kiếm.

Cao Quang đáp tiếp:

- Tại hạ dùng đôi phán quan bút. Tuyết Quân nói:

- Kiếm xét ra là tổ của các thứ binh khí, dễ dùng nhất cũng là nó, mà khó nhất cũng chính là nó. Giản dị nhất mà cũng sâu sắc nhất, kiếm đạt tới mức thượng thừa gọi bằng kiếm đạo, trung thừa thì gọi thì gọi bằng kiếm thuật, còn thấp xuống chẳng cần bàn đến làm gì. Thế chẳng hay các hạ tập theo môn nào?

Hoàng Vĩnh ngẩn người mãi mới áp ứng:

- Tại hạ đi học kiếm với thầy thật sự nó là đạo hay là thuật tại hạ cũng không biết nữa. Tuyết Quân nhẹ thở dài nói: - Cũng không thể trách các hạ được, bởi vì trong thiên hạ số người đi học kiếm đâu phải con số ngàn vạn người, mấy ai đã hiểu được môn kiếm mình tập là kiếm đạo hay kiếm thuật đâu.

- Cao luận của cô nương có được nghe nhưng cũng như chưa, dám mong cô nương chỉ điểm cho chỗ ngu muội, thế nào là kiếm đạo, thế nào là kiếm thuật.

Vạn Lương đột nhiên xen lời:

- Lão hủ nghe nói đạo xét căn nguyên là do thuật mà có, rồi tuần tự luyện kiếm đến chỗ đại thừa.

Tuyết Quân nói:

- Giang hồ truyền ngôn sai bét cả đời, đem chất đá sỏi làm sao thành được núi thái sơn, tích những giọt nước mưa đâu thành được sông hồ. Đời người trăm năm, tính đốt ngón tay là hết, đạo là do thuật mà có, nói gì dễ quá vậy. Kiếm thuật luyện đến lúc thật thuần thục cũng cho là đại thành, nhưng đó quyết không phải là kiếm đạo.

Vạn Lương nghe nói ngẩn ngừ hỏi: - Thế thì kiếm đạo là gì?

- Mới đầu tập kiếm phải vun trồng đạo cơ trước, đến cùng phải lấy khí để sử kiếm. - Lấy khí sử kiếm?
- Như phải mà không phải, sử kiếm thuật chẳng qua chỉ là một loại trong kiếm đạo, chân khí nội pháp tung ra kiếm khí khiến địch bị thương ở ngoài trăm bước. Như vậy mới đạt được thứ tuyệt học mà có thể nói là không thể có ai...

Thở dài nàng tiếp:

- Lấy khí sử kiếm khiến kiếm thoát khỏi tay sát hại địch tuy cũng là thủ pháp trong kiếm đạo nhưng không thể liệt vào hạng thượng thừa. Ôi! Nhưng cứ nói nguyên một thuật sử kiếm ấy đạt được thành tựu thử hỏi trên giang hồ đã có mấy người?

Vạn Lương nói:

- Thật thế, nhưng ý cô nương nói người tập kiếm buổi ban đầu theo thầy phải quyết định sau này mình thành tựu về kiếm đạo hay kiếm thuật?

Tuyệt Quân trầm ngâm giây lát nói:

- Đâu có thể nói thế! Thầy tất nhiên là điều kiện cần thiết thứ nhất đời, nhưng thiên phú mới là nhân tố quyết định. Tuy được thầy hay nhưng nếu thiên phú không có, không có tài tu tập thì dầu cho có mang hết kinh lực một đời cũng chẳng bao giờ thành tựu. Nhưng về phương diện tập kiếm thì không thể có công là có thu hoạch.

Luận điệu của nàng làm mọi người sửng sốt, từ bọn Thiếu Bạch cho chí đến Vạn Lương đều chống tay nghe.

Thiếu Bạch nhẹ thở dài nói:

- Cô nương, trong lòng tại hạ có mấy nghi vấn không biết có nên đem ra hỏi không? Tuyệt Quân hơi nghiêng mình: - Xin minh chủ cứ dạy.

Thiếu Bạch nói:

- Cứ như cách cô nương nói, người tu tập kiếm đạo thì không thể tập kiếm thuật hay sao? - Tuy không cùng một thứ, nhưng có thể tập cả hai thứ cùng một lúc, không có trở ngại gì mà lại có cơ tấn tới hơn.

Có điều kiếm đạo, kiếm thuật là riêng, không thể nói chung được.

- Kiếm thuật đạt tới mức đăng phong tạo cực có thể bước lên kiếm đạo?

- Không được, có điều một người đã tập kiếm thuật thời mức cao chót vót là đăng phong tạo cực thì biến hóa tinh vi, chiêu số kỳ ảo tới cảnh giới tùy theo lòng mình mong muốn, như vậy cũng chẳng cần gì phải đi học kiếm đạo.

Thiếu Bạch thấy hiểu nhiều, nhưng vẫn rồi tự thấy không được hiểu lắm, có điều thấy hỏi quá nhiều không tiện nên đành làm thinh.

- Hoàng luận cao kiến của cô nương lão hủ đi lại mấy chục năm trên

giang hồ nhưng vẫn là lần đầu tiên được nghe, nếu không cho là lão lắm mồm thì lão định hỏi vài câu. - Xin lão tiên bối cứ nói, có điều sự hiểu biết của vãn bối vớ hạn, chỗ nào nan giải xin lão tiên bối chỉ điểm.

- Tài học của cô nương lão hủ đã phục sát đất... Ngừng lại giây lát lão tiếp:

- Theo ý cô nương, người tập kiếm phải tập kiếm đạo hay kiếm thuật. Tuyết Nghi đứng bên chỉ nghe nói nhoèn miệng cười rất tươi, nhưng Tuyết Quân thì vẫn nghiêm nét mặt nói: - Cái đó còn tùy, kiếm đạo nếu không phải là người có thiên tư kỳ tài thì không thể tu luyện được. Còn kiếm thuật ai học cũng được, tuy nhiên có thành tựu hay không cũng cần phải xem nơi năng khiếu từng người, dẫu sao nếu có dốc công khổ luyện vẫn đạt được nhiều thành quả tốt...

Ngừng lại giây lâu nàng tiếp:

- Riêng ý vãn bối, kiếm thuật hay kiếm đạo gì thì cũng đều ghê gớm cả. Nói thế có nghĩa là người tinh thâm kiếm thuật thì có là kiếm đạo cũng khó làm gì được y.

- Hỏi cô nương điều nữa, người giỏi kiếm đạo, nếu còn luyện tập cả kiếm thuật, không hiểu có tăng thêm lợi hại?

- Có chứ!

- Còn nếu kẻ cao cường kiếm thuật lại học thêm kiếm đạo? Tuyết Quân ngẫm nghĩ một lúc đáp:

- „y là phải xem tài huệ và tư chất của y, một người kiếm thuật tinh tuyệt chưa hẳn đã học được kiếm đạo, đó cũng là chỗ khác biệt giữa kiếm thuật và kiếm đạo.

- Đa tạ cô nương chỉ giáo.

Hoàng Vĩnh nghe chuyện, vụt bốc cao hào khí:

- Vậy cô nương xem hộ tại hạ có thể học được kiếm đạo không?

Nói xong mới sực nhớ Tuyết Quân hai mắt đã mù, không thấy vật gì, bất giác ngẩn người. Tuyết Quân hơi do dự: - Hoàng huynh lại đây.

Hoàng Vĩnh biết đã lỡ lời, còn đang thấp thỏm, nghe nói vậy vội buông kiếm chạy tới. Tuyết Quân thò ngọc thủ mềm mại sờ nắn khắp hai vai và sau lưng của Hoàng Vĩnh chập lâu, sẽ thở dài, lắc đầu: - Cứ theo cái căn cơ của Hoàng huynh, thì tốt nhất là đừng nên tập môn kiếm đạo.

Hoàng Vĩnh vòng tay: - Đa tạ chỉ điểm. Vạn Lương nói:

- Cô nương có thể xem cốt cách của mình chủ.

- Cái đó chưa được biết mình chủ có cho thuộc hạ được vinh hạnh?

Thiếu Bạch nghĩ tới việc thọ hiềm nam nữ, có ý không chịu, nhưng Vạn Lương đã nói, nên đành phải cất bước ra: - Phiền cô nương.

Cũng như vừa rồi, Tuyết Quân đưa tay sờ nhẹ qua khắp đôi vai và sau lưng Thiếu Bạch một lượt, trầm ngâm cả hồi lâu.

Vạn Lương định bụng Thiếu Bạch mang cả hai tuyệt kỹ Thiên kiếm, Tuyết đao, người lại sanh dáng tuấn tú khác thường, đáng là một bông hoa quý trong võ lâm, tất thể nào xem xong Tuyết Quân cũng phải ca ngợi hết lời. Dè đâu sờ rầm chập lâu nàng vẫn yên lặng làm thinh.

Là kẻ lịch lãm, từng trải giang hồ, xem tình thế ấy lão đã biết không ổn. Tuyết Quân không chịu nói chắc chắn phải có chỗ khó nói.

Cao Quang không dừng được, cất tiếng: - Phạm cô nương, minh chủ cốt cách thế nào? Tuyết Quân lưỡng lự:

- Cốt cách minh chủ lạ quá, tiện thiếp không dám quyết chắc. Thiếu Bạch nói: - Đại trượng phu coi thường họa phúc, cô nương cứ nói, đừng ngại.

- Tiện thiếp xấu số, mắt không thấy vật dám đoán liệu minh chủ tướng mạo và cốt cách có chỗ khác chế. Riêng luận về cốt cách thì minh chủ đã tu luyện đến mức kỳ tài kiếm đạo, nhưng phải nổi gặp nhiều rắc rối, hiểm nạn trùng trùng.

Thiếu Bạch cười, thản nhiên:

- Cô nương nói đúng lắm, ngay từ thuở bé Thiếu Bạch này đã phải lưu lạc tám thân trốn tránh tận góc bể chân trời.

- Tuy vậy, vẫn có một điểm tiện thiếp thắc mắc mãi nghĩ không ra? Thiếu Bạch vội hỏi: - Điểm nào?

- Cứ xem cốt cách của minh chủ, không có gì xác định phụ mẫu mất sớm. Thiếu Bạch sửng sốt: - Có việc ấy à?

- Nhưng tiện thiếp đã được minh chủ thuật cho rành rọt chuyện xưa, đó là cuộc tử chiến từ lâu bên Sinh tử kiều, thì cứ mỗi việc đó làm chứng, tiện thiếp sao dám quả quyết sự họa kiết hung phúc của minh chủ.

Thiếu Bạch biến sắc:

- Thì cô nương cứ nói cho biết, xem cốt cách tại hạ phải có kết quả thế nào? Tuyết Quân ra chiều suy tư: - Lẽ ra là lệnh phụ mẫu chưa mất mới phải?

- Cô nương có ý nói song thân của tại hạ phải còn một người sống trên cõi thế? - Đúng vậy.

- Không hiểu phụ thân hay mẫu thân? Tuyết Quân thờ nhẹ:

- Tiện thiếp bất quá chỉ xem đôi vai, sau lưng của minh chủ mà luận đoán cốt cách, nên không lấy gì làm chắc. Nhất là minh chủ đã chắc thấy tận mắt song thân đại nhân đều chiến tử bên Sinh tử kiều, tất nhiên không thể lầm.

Thiếu Bạch ngược mặt thờ dài:

- Nếu như bên Bạch Hạc môn so với cửu đại môn phái thì có gì đáng kể, mà tất cả môn phái võ lâm trong thiên hạ đều cố hợp lực tàn sát, không lẽ vì cái chết của bốn đại cường môn nhân ấy, cái chết thật do tay gia gia gây ra?

Tuyết Quân đỡ lời:

- Bên trong phải có nguyên nhân, lệnh tôn hẳn đã biết được ít nhiều nội tình. Chỉ tiếc là lệnh tôn lại mất sớm, chúng ta vô phương dò hỏi cho ra manh mối.

- Gia phụ ngày còn tại thế tại hạ cũng có lần hỏi, nhưng người không chịu hé răng nói rõ nội tình.

- Có thể lệnh tôn còn có chỗ khổ tâm phải giấu.

- Cũng vì thế tại hạ bao năm ôm mối hoài nghi. Nếu gia phụ hoàn toàn không hiểu rõ sự việc, nội tình thì bảo việc đã đành, còn như nếu người rõ chuyện, tại sao không chịu nói cho tại hạ biết?

- Dầu thế nào cũng đã qua rồi, hiện tại không thể khiến Tả lão tiên bối hoàn hồn sống lại, tìm hiểu lẽ ẩn khuất là việc chúng ta phải vận trí, cố công đi tra lấy.

Thiếu Bạch thờ dài, trầm tư:

- Cô nương nói rất phải, tại hạ còn có một việc chưa rõ, xin thỉnh giáo cô nương. Tuyết Quân tươi cười: - Minh chủ có việc cứ dạy, hai chữ thỉnh giáo thuộc hạ sao dám nhận.

- Khi còn ở lao xá của cô nương, bọn cường địch có bảo tại hạ đi gặp gia mẫu, giờ đây lại nghe cô nương liệu đoán qua cốt cách của tại hạ, bảo có thể phụ mẫu còn sống sót, làm tại hạ cứ bồn chồn trong dạ mãi.

- Thật có chuyện ấy? - Phải.

Thiếu Bạch đáp và đem chuyện vừa qua kể lại đầu đuôi rành mạch.

Tuyết Quân nghe xong, hơi cau mày: - Thế thì lạ lắm.

Thiếu Bạch đỡ lời:

- Trước khi cô nương cho biết, tại hạ cũng cảm thấy lạ, nhưng chưa dám tin. - Còn bây giờ?

- Cô nương luận đoán trùng việc ấy, khiến tại hạ bán tín bán nghi.

Tuyết Quân im bất chấp lâu: - Minh chủ, thuộc hạ có vài lời xin hỏi minh chủ.

- Cô nương cứ cho biết.

- Tốt nhất thuộc hạ hỏi đâu, minh chủ đáp đấy. - Được lắm!

- Minh chủ thuở nhỏ hẳn từng được thấy mặt mẫu thân? - Tất nhiên.

- Minh chủ có dám quyết chắc người đó là lệnh đường?

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 37

Dậm ngàn theo vết

Thiếu Bạch ngớ ngàng:

- Cái đó, cái đó tại hạ kể từ khi khôn lớn, được sống chung bên mẫu thân, có lý đâu nhầm?

Tuyệt Quân nói: - Tiện thiếp chỉ thuận miệng hỏi thế thôi.

Ngừng một tí, nàng tiếp lời:

- Lệnh đường đối với mình chủ ra sao?

- Người thương yêu tại hạ lắm.

- Lệnh đường có đặc điểm nào đặc biệt không?

Thiếu Bạch thoáng nghĩ đáp:

- Gia mẫu thường ít nói.

- Lệnh tôn và lệnh đường sống với nhau hòa thuận chứ?

- Phải, suốt tám năm đào vong, nhị vị chưa hề có lời nặng lời nhẹ.

- Thế cái năm cuối cùng sống chung với lệnh đường, mình chủ được bao nhiêu tuổi.

- Độ lổi mười lăm.

- Tuổi ấy đã gọi là đủ trí khôn.

- Cô nương muốn hỏi gì cứ cho biết.

- Đạo đó thì cả nhà mình chủ đang trong lúc đào vong, chỉ sợ không còn thì giờ đâu mà để ý hết những việc vặt rãnh, dẫu có hỏi mình chủ cũng chẳng ích gì.

- Cô nương cư nói, tại hạ nguyện sẽ vận hết trí nhớ để trả lời.

- Vậy mình chủ có để tâm nghe lệnh tôn và lệnh đường bàn bạc gì về việc đào vong?

Thiếu Bạch cúi đầu ngẫm nghĩ:

- Tại hạ nhớ không lầm thì cũng có đâu vài lần.

Tuyệt Quân thoáng có sắc kinh dị, hiển nhiên câu đáp của Thiếu Bạch đã vượt hẳn sự liệu đoán của nàng.

Thiếu Bạch nhẹ than dài:

- Phạm cô nương, có gì không phải?

Tuyệt Quân đứng lặng giây lâu:

- Những khi lệnh tôn và lệnh đường bàn về việc đào vong, mình chủ có mặt ở đấy không?

Thiếu Bạch khẽ gật đầu:

- Tại hạ, huynh trưởng và tỷ tỷ đều có mặt ở cả đây.

Tuyết Quân đổi vẻ tươi cười:

- Thôi được.

Nghoảnh miệng cười, nàng tiếp:

- Minh chủ còn nhớ được có khi nào lệnh tôn và lệnh đường chuyển riêng về cái việc đào vong ấy?

- Điều này tại hạ xin chịu.

Tuyết Quân trầm ngâm giây phút:

- Tiệp thiếp có vài lời không phải, có nói ra dám mong minh chủ lượng thứ.

- Cô nương nói đi! Dù có nói sai cũng không sao.

Tuyết Quân đứng đo:

- Tiệp thiếp hoài nghi...

Bỗng nhiên nàng nín thinh.

Thiếu Bạch hỏi dồn:

- Hoài nghi cái gì?

- Việc này to tát lắm, xin để cho tiệp thiếp được nghĩ kỹ lại, ngày mai sẽ trả lời minh chủ.

Thiếu Bạch cảm thấy bồn chồn, nhưng không tiệp hỏi thêm.

Tuyết Quân sẽ thở dài:

- Cái sự ân oán của Bạch Hạc môn, mới đầu xem thì rất đơn giản, nhưng hóa lại thập phần phức tạp. Nếu cứ tưởng tượng đoán mò, chắc chắn khó mà tìm ra được nguyên nhân, tốt hơn hẵng để thủng thẳng truy lần manh mối.

Vạn Lương hốt xen vào nói:

- Cô nương chẳng phải muốn truyền dạy võ công cho Hoàng Vĩnh, Cao Quang nhị vị huynh đệ đó sao?

Tuyết Quân mỉm cười:

- Phải đấy! Nào, nhị vị hãy đến trước đây!

Hoàng Vĩnh, Cao Quang nhất tề chạy bay lại đồng thanh nói:

- Cung thỉnh cô nương chỉ dạy.

Tuyết Quân thông thả nói:

- Nhị vị sử dụng hai loại binh khí khác nhau, tất khó có thể cùng tập một môn võ công. Vậy tiệp thiếp chỉ tiếp cho nhị vị một pho chiêu pháp, sau sẽ truyền riêng võ công cho từng vị.

Hoàng Vĩnh nhanh miệng:

- Được, xin nghe cô nương dạy.

Tuyết Quân thấp giọng:

- Tiệp thiếp nói khẩu quyết cho nhị vị trước, sau đó sẽ chỉ đến phần pháp môn thực dụng, nhị vị thuộc rồi thì cứ cố luyện tập một mình,

xem tiến bộ thế nào?

Thiếu Bạch sẽ kéo tay Vạn Lương:

- Chúng ta ở trong này tất chỉ làm rộn việc luyện tập của hai người..

Nói rồi chàng lui ra trước.

Vạn Lương cũng bước đi theo Thiếu Bạch ra khỏi nhà.

Hai người vì đã được Tuyệt Quân chỉ cho cách ra vào Lục giáp kỳ trận, nên cùng thung dung đi thẳng ra ngoài.

Vạn Lương đi sát sau Thiếu Bạch, sẽ giọng nói:

- Nói rằng cái trận trúc này có thể ngăn chống được cường địch, tại hạ thấy khó tin quá, nhưng cứ cái hơi âm ám tỏa mờ trận thế thì trông nó tà đạo lắm. Không hiểu mình chủ có cao kiến gì không?

Thiếu Bạch đáp:

- Tại hạ từng được nghe ân sư giảng về bát quái, cửu cung, ngũ hành kỳ thuật, thật quả có tài biến hóa thần quỷ không lường. Có điều Phạm cô nương bày ra Lục giáp kỳ trận này, tại hạ chưa nghe người nói đến bao giờ.

Chuyện vẫn, chân vẫn bước, thoáng cái hai người đã ra khỏi tòa trận lúc nào không hay.

Đúng lúc ấy, hốt nghe có tiếng dây cung bật phục, vèo vèo trong gió hai mũi trường tiễn nhắm thẳng về hai người.

Nhanh như chớp, Thiếu Bạch nhoáng vút trường kiếm khoa nhẹ một chiêu rơi mai mũi ám

khí.

Ngước mắt nhìn, hai người kịp thấy mười hai đại hán toàn thân vận áo đen, che mặt bằng sa đen, đang đứng một hàng ngang cách quãng hơn trượng.

Vạn Lương cười khẩy:

- Các bằng hữu giấu đầu hở đuôi, không khỏi khinh người quá đáng. Mười hai đại hán áo đen mặc cho Vạn Lương có quát mắng thế nào cũng chỉ lặng lẽ đưa hai mươi bốn con mắt lạnh lẽo dán chặt vào mặt hai người, tựa thể muốn tìm hiểu một điều gì.

Thấy vậy, Thiếu Bạch sẽ giọng nói:

- Để mặc bọn này cho tại hạ, phiền lão tiên bối vào trong thông tri cho Phạm cô nương một tiếng.

Đối với cái trúc trận cự địch này, Vạn Lương vẫn chưa được tin tưởng lắm, nên nghĩ bụng:

- Nơi đây tứ bề khoảng khoát, nếu như Lục giáp kỳ trận không đủ sức ngăn địch, đối phương sẽ từ bốn mặt tám hướng xông tràn vào thì thật khó đối phó, tốt nhất ta nên thông báo cho chị em họ Phạm một tiếng.

Và lão nói nhanh:

- Minh chủ bảo trọng.

Xong lão xoay người chạy tọt vào trận.

Thiếu Bạch chữa mũi kiếm ngang ngực, chân bước lần về phía mười hai hắc y đại hán lạnh lùng nói:

- Chư vị đã dám đuổi theo chúng tôi tới cùng, vì lẽ gì còn chưa dám bỏ bao che mặt ra để đối mặt với chúng tôi?

Mười hai đại hán vẫn đứng sững, chẳng nói chẳng rằng.

Thiếu Bạch thấy lạ quá, nghĩ bụng:

- Mười hai tên này cũng bình tĩnh quá lắm.

Trường kiếm trong tay chàng đâm vèo tới nhắm ngay ngực một hắc y nhân.

Đối phương vẫn đứng yên bất động, ánh kiếm lạnh rợn lên. Thiếu Bạch đảo kiếm lấy sống kiếm gõ.

Chỉ nghe đánh bình một tiếng khô khan, hắc y nhân trúng kiếm lạng người ngã bổ nhào xuống đất.

Thì ra mười hai đại hán đã sớm bị kẻ nào đó điểm huyết.

Thiếu Bạch giật mình nghĩ bụng:

Những người này trong tay đều chẳng có cung tên, đáng lý mình phải nghĩ ra còn có kẻ nào khác mới phải.

Bụng nghĩ, liền đề chân khí, vút mình ra ba thước, cao giọng gọi:

- Vị cao nhân nào đó, xin xuất hiện cho thấy mặt.

Chàng hô hoán một hồi, trước sau vẫn cngn thấy ai đáp lại, bất giác bưng bưng lửa giận, hét

lớn:

- Cái lối giấu đầu hở đuôi ấy sao gọi được là nhân vật anh hùng!

Bỗng nghe một tiếng sì đáng yêu vang lên:

- Người dám chửi người hử?

Cùng với tiếng nói, trong đám cỏ rậm rạp bay vèo ra một thiếu nữ tuyệt đẹp toàn thân vận đồ xanh.

Thiếu Bạch sửng sờ:

- Trương cô nương!

Người mới xuất hiện không ai khác hơn chính là Trương Ngọc Giao.

Nàng tươi cười nói:

- Ủa tôi đây! Tướng công còn nhớ tên tôi à?

- Cô nương sao lại tới đây?

Trương Ngọc Giao lạnh lùng:

- Tại sao? Dĩ thường tướng công cứ tới đây là tôi không được tới đây chắc?

Thiếu Bạch ôn tồn:

- Cô nương hiểu lầm rồi, ý tại hạ muốn nói ở một nơi xa xôi hẻo lánh này không ngờ chúng ta lại được dịp trùng phùng.

Trương Ngọc Giao chanh chua:

- Ai bảo may mắn đấy?

Thiếu Bạch ngần người nghĩ bụng:

- Gớm, cô bé này tai quái quá.

Đảo mắt chàng chợt lại để ý đến mười hai hắc y đại hán, liền lên tiếng hỏi:

- Huyệt đạo những người này phải chăng do cô nương điếm?

- Không phải tôi thì dễ thường là tướng công chắc.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Cô bé này thực khó đối phó hết sức.

Trong nhất thời, chàng không nghĩ được câu nói thích đáng, đành làm thinh. Ngọc Giao nhú màu ra chiều tức bực:

- Tại sao tướng công không nói gì nữa, phải chăng không thích gặp mặt tôi? Thiếu Bạch nhẩn nhẹn đáp:

- Tại hạ không có ý ấy.

- Thế thì tại sao không nói chuyện? - Tại hạ thực không biết mở miệng nói thế nào để cô nương vui lòng. Trương Ngọc Giao phì cười thành tiếng:

- Tướng công thường nói gì đâu đâu khiến tôi phải bực.

Thiếu Bạch ngờ ngác: - Tại hạ có nói gì bậy? - Chúng ta không phải tình cờ gặp lại nhau đâu, mà là cố ý đấy.

-Cố ý?

- Đúng vậy, tôi mất bao nhiêu công khó, lần mò bao nhiêu dặm đường tìm tới đây, tất nhiên là cố ý kiếm tướng công.

- Tìm tại hạ?

- Chứ sao!

- Cô nương tìm tại hạ chẳng hay có điều chi chỉ giáo?

Ngọc Giao cau mày:

- Sao? Chẳng hóa ra tôi tìm tướng công không được sao?

- Tất nhiên là được, nhưng có điều không hiểu cô nương tìm tại hạ có việc chi?

Ngọc Giao nghiêm nét mặt:

- Tất nhiên phải có chuyện, nếu không có chuyện ai thèm đi kiếm tướng công.

Trung nguyên choáng váng mặt mày sẽ chẳng háng nói:

- Cô nương có chuyện chi xin chỉ bảo.

- Hai cô gái đi cùng với tướng công là thế nào với tướng công.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Thì ra nàng tới đây đã lâu rồi.

Bụng nghĩ, miệng đáp: - Hai cô nương ấy họ Phạm...

Ngọc Giao ngắt lời:

- Ai hỏi họ của các cô ấy, hỏi là hỏi tướng công và họ liên hệ ra sao?

Thiếu Bạch cau mày nghĩ bụng:

- Con a đầu này tai ngược lắm, chẳng cần phải lễ độ với ả quá.

Tức thời, chàng lạnh lùng nói: - Cô nương ăn nói cũng nên giữ gìn ý tứ một chút.

Ngọc Giao tức giận:

- Không cho tôi hỏi? Có phải thế không? Tôi phải hỏi cho ra lẽ mới chịu.

- Có chuyện gì đáng hỏi đâu nào?

- Hừ! — với một con bé mù mà không biết xấu hổ.

Thiếu Bạch biến sắc, trầm giọng:

- Phạm cô nương không hề có ân oán gì với cô, tại sao cô mở miệng nói xấu người như thế?

- Con bé mù, con bé mù, tôi muốn chửi nó cho tướng công nghe.

Thiếu Bạch bốc giận:

- Cô nương không được khi người như thế, nên biết tại hạ nhin cũng có giới hạn.

- Thế nào?

Bỗng một giọng thanh tao ngọt ngào vang lên:

- Minh chủ chớ giận, tiện thiếp trời sinh mù để cho người ta chửi mấy câu cũng không sao.

Trương Ngọc Giao ngảnh mặt lại thấy trong đám trúc xanh chập chập bước đi ra hai người ngọc tuyệt thế.

Thiếu Bạch sẽ đằng hắng:

- Vị Trương cô nương đây tánh lỗ mãng không biết điều, cô nương đừng chấp làm gì.

Trương Ngọc Giao nghe Phạm Tuyết Quân nói bất giác cũng hổ thẹn cứng lưỡi làm đứng làm thỉnh chịu phép, nhưng nay nghe Thiếu Bạch nói thì lộn tiết, giận sôi gan tím ruột, không còn nhin được.

- Nó không mù hả? Tôi nói chỗ nào không đúng đâu?

Tuyết Quân cười buồn:

- Trương cô nương với tiểu muội xưa nay chưa quen biết nhau, nhưng trong bụng hình như cô nương ghét cay ghét đắng tiểu muội, chắc là tiểu muội có chỗ đắc tội?

Lời dứt, nàng vòng tay làm lễ.

Ngọc Giao bến lên:

- Cô nương không đắc tội gì với tôi, chẳng qua vì Tả Thiếu Bạch...

Tuyết Quân mỉm cười đỡ lời:

- Cô nương chớ hiểu lầm, tiểu muội và Tả tướng công chỉ có quan hệ chủ tớ mà thôi.

- Thế nào là quan hệ chủ tớ?

- Tướng công là minh chủ của Kim đao, còn tiểu muội bất quá chỉ là một thuộc viên ở trong Kim đao môn.

Ngọc Giao đưa mắt nhìn Thiếu Bạch:

- Tướng công làm minh chủ Kim đao môn từ bao giờ?

Thiếu Bạch ghét nàng hỗn láo ngang ngược nên lạnh nhạt đáp:

- Việc này không dính dáng đến cô nương, hỏi nhiều chỉ tổ mệt.

Ngọc Giao tái mặt hậm hực:

- Được rồi, ta chẳng ngại xa xôi ngàn dặm tìm tới đây để đưa tin, người lại đối xử với ta tàn nhẫn, hừ thật là hạng thô lỗ không biết người tốt.

Nói rồi nhiều quay đi liền.

Tuyết Quân ngọt ngào:

- Cô nương, xin dừng bước.

Ngọc Giao đã đi được năm sáu dặm, nghe tiếng Tuyết Quân gọi, dừng chân quay lại lạnh lùng hỏi cộc lốc:

- Chuyện gì?

Tuyết Quân vịn vai em, chậm bước tiến tới sẽ sàng nói:

- Tiểu muội có mấy lời gan ruột, mong cô nương nghĩ kỹ.

Lời dứt, nàng đã tới trước mặt Ngọc Giao.

Ngọc Giao nhìn không chớp mắt, thấy hai má Tuyết Quân hồng hồng, hàng mi dài đen, tròng hai con mắt không thấy đường ra có thể nói rằng không chỗ nào là không đẹp, bất giác phải tự khen thầm, nàng nghĩ bụng:

- Người này nếu như không bị mù thì đúng là vưu vật nhất đời đây.

Lại đưa mắt nhìn sang Tuyết Nghi thì cũng thấy là một con người ngọc mặt mũi tươi đẹp như hoa, nhưng so với chị lại kém vẻ thanh nhã.

Đang lúc mãi ngắm, chợt nghe Tuyết Quân khoan thai nói:

- Chị em chúng tôi, kẻ mù kẻ câm đều là những người thân thể tàn khuyết, cô nương không nên hiểu lầm.

Ngọc Giao hỏi lại:

- Hiểu lầm gì cơ?

- Tả tướng công...

Ngọc Giao đỡ lời:

- Y cũng chẳng là gì của tôi nên tôi mới không thèm để ý đến y.

Tuyết Quân cười buồn:

- Cô nương nếu chưa có hiểu làm thì xin lưu lại đây giúp người một tay.

Ngọc Giao bỗng nhiên đỏ mặt xấu hổ nói:

- Việc gì tôi lại phải giúp y?

- Cô nương lặn lội cả ngàn dặm tới đây, chẳng lẽ lại vì chuyện gì khác?

- Trên giang hồ đã truyền vang sôi nổi về chuyện hậu duệ của Bạch Hạc môn Tả gia học được tuyệt nghệ, đang tìm cách trả mối thù xưa. Các đại môn phái, bang hội đều đã phái các cao thủ chuẩn bị xuống tay trước, bởi vậy có thể nói với y thì đi đâu cũng đầy nguy hiểm, vô lâm từng bước từng bước là đầy sát cơ, bởi vì...

Đột nhiên nàng im bặt lão gia nói tiếp.

Tuyệt Quân nhắc:

- Bởi vì cô nương không muốn thấy y bị sát hại nên mới không quản đường xa rong duỗi tới đây chứ gì?

Ngọc Giao gật đầu:

- Phải, tôi khó nhọc lắm, bao phen nguy hiểm mới tìm được hành tung của y, nhưng y lại không biết ơn tôi một chút nào.

Tuyệt Quân nói:

- Ngàn năm theo bóng là để báo tin, tình ý như thế cao khiết, thâm trọng biết bao nhiêu, nếu như cô nương không nói được một tiếng đã giữ áo ra đi có phải là uổng mất dụng công không?

- Y không may may cảm ơn tôi thì tôi còn để ý tới y làm gì?

Tuyệt Quân trầm ngâm:

- Nếu cô nương không trách, tiểu muội to gan mà nói mấy lời công bình.

Ngọc Giao bối rối:

- Chẳng lẽ tôi quấy sao?

Tuyệt Quân cười:

- Cô nương chẳng quấy gì cả, Tả tướng công cũng không có lỗi, chỉ bởi từ đầu tới cuối cô nương không có cơ hội nói gì với người thôi.

Ngọc Giao yên lặng ngẫm nghĩ một hồi, rồi bỗng nhiên bật cười.

Tuyệt Quân nói:

- Nhà chỉ được dựng lên sơ sài thô lậu bằng trúc, nếu như cô nương có nhã hứng xin ở lại đây một đêm cho vui.

Ngọc Giao cười: - Có tiện không? - Tiện lắm chứ, cô nương có muốn vào trong trận coi không? - Vậy phiền tỷ tỷ dẫn đường.

Tuyệt Quân xoay người dẫn khách vào trong trận, Ngọc Giao đi theo sát. Thiếu Bạch ngó Vạn Lương:

- Lão tiền bối.

Vạn Lương bước nhanh lại:

- Minh chủ không thể...

Thiếu Bạch ngạc nhiên:

- Chuyện gì?

- Phạm cô nương suy tôn người lên làm minh chủ Kim đao môn, lại muốn đặt ra rất nhiều luật lệ. Thiết nghĩ, việc này những người hiệp nghĩa chúng ta kính trọng lẫn nhau, muốn cứu giúp lẫn nhau cho nên có lẽ chẳng cần phải có điều nọ, luật kia trói buộc.

Lão ngẩng đầu thở dài tiếp:

- Nhưng nghĩ kỹ lại, đây chính là điều cho thấy Phạm cô nương tài trí hơn người, có lẽ trong mấy ngày ngắn ngủi chúng ta lo việc này kia, nàng đã rất mau quyết định ra.

Thiếu Bạch nghĩ bụng;

- Những chuyện dễ dàng như thế, chẳng lẽ lại phải dùng rất nhiều tâm huyết để nghĩ sao?

Vạn Lương thở dài nói:

- Lão hủ nghĩ kỹ thì hiểu Phạm cô nương đã nhận biết thế địch lớn lao chẳng khác gì non Thái trước mặt, bằng vào sức mấy người chúng ta thì cho rằng người nào cũng cao siêu tột đỉnh như minh chủ cũng chẳng thế nào ngăn trở được thế địch to tát.

- Bầu tại hạ làm minh chủ Kim đao chẳng lẽ có thể dọa được địch phải kinh hoảng lui bước hay sao?

Vạn Lương lắc đầu:

- Dụng tâm của Phạm cô nương chỉ là hy vọng với sự áp dụng một kỹ luật khắc khe, tạo nên một thứ sức mạnh thần bí khổng chế đám thuộc hạ tạp nhạp thuộc đủ thứ thành phần để đối phó với cường địch.

Thiếu Bạch như chợt hiểu, à lên một tiếng nói:

- À, thì ra là thế.

- Do đấy, nàng mới bày Lục giáp kỳ trận để tính bắt sống nhân vật võ lâm kiếm cách thâm dùng.

- Thâm dùng?

- Đúng vậy, tạm thời không cần biết kẻ đó là người tốt hay xấu, phải hay trái mà chỉ cần võ công của y thôi.

Thiếu Bạch tỏ vẻ nghi ngờ:

- Theo tại hạ việc này không đơn giản như thế đâu.

- Có thể Phạm cô nương đã có kế hoạch trong đầu, việc này sợ rằng tài trí của chúng ta không đủ để nghĩ ra cách, tốt hơn là đừng nghĩ đến nó.

- Có một chuyện tại hạ nghĩ mãi vẫn không hiểu?

- Chuyện gì?
- Không hiểu sao Phạm cô nương cứ cố giữ Trương Ngọc Giao ở lại làm gì?

- Chuyện này lão hủ nghĩ cũng không ra, không biết vì nguyên nhân nào, nhưng thiết tưởng Phạm Tuyết Quân ắt phải có dụng tâm. Thiếu Bạch như sức nhớ ra chuyện gì quan trọng, vội vàng nhanh như cắt nhảy bay đến sau một đồng đá.

Vạn Lương thấy thế, giật nảy mình hấp tấp hỏi:

- Có chuyện gì?

Hỏi vậy nhưng lão cũng nhanh chân tới bên Thiếu Bạch.

Chỉ thấy Thiếu Bạch nâng một hắc y đại hán đi vòng ra từ sau đồng đá nói:

- Đã chết rồi.

Vạn Lương chú ý nhìn, thấy đại hán tay còn cầm một cây cung mạnh, ở trước ngực và đằng sau lưng máu ra đầm đìa, hiển nhiên là bị đâm một kiếm suốt từ ngực ra sau, một đường gươm trí mạng.

Thiếu Bạch đặt đại hán xuống nói:

- Mười hai hắc y nhân ở ngoài trận đã sớm bị điểm huyết, trong tay lại chẳng có cung tên, nhưng lúc chúng ta xuất trận lại có người bắn một mũi tên tới, sau đó Trương cô nương xuất hiện náo loạn khiến tại hạ cũng quên khuấy, nay đột nhiên nhớ ra, chẳng dè y đã bị giết rồi.

Ném cái nhìn về phía đồng đá, chàng tiếp:

- Người này chắc bị chết dưới lưỡi kiếm của Trương cô nương.

Vạn Lương ngó mười hai hắc y nhân, lắc đầu nói:

- Xét ra có điều không đúng.

- Không đúng chỗ nào?

- Trong tay người này có cung, bắn chúng ta một mũi tên chắc là y chứ không còn ai khác.

Thiếu Bạch nói:

- Y bắn ra một mũi tên rồi, Trương cô nương mới kịp thời đi tới, cho y một kiếm suốt từ đằng sau ra đến trước ngực, táng mạng đương trường, thế thì có gì là không đúng?

- Thế còn ai điểm huyết mười hai người kia.

Thiếu Bạch giật mình:

- Cái...

Vạn Lương nói tiếp:

- Nếu Trương cô nương điểm huyết mười hai người kia trước thì tên cầm cung núp sau đồng đá lẽ nào không trông thấy? Huống chi vị tất Trương cô nương đã có thể trong một lúc điểm huyết được mười

mấy người.

Thiếu Bạch đưa mắt nhìn lại mười hai hắc y nhân thấy phần đông binh khí trên người họ đều chưa rút ra khỏi vỏ, rõ ràng chưa có giao đấu mà đã bị điểm huyết rồi, thấy thế chàng nghĩ bụng.

- Đúng lắm, cứ cho là võ công của Trương Ngọc Giao cao siêu cũng chẳng thể điểm huyết được một lúc mười hai người mà đối phương không có cả thời giờ kịp rút binh khí.

Còn đang nghĩ, nghe Vạn Lương nói tiếp:

- Cứ cho là mười hai hắc y nhân và người cầm cung này đến đây kẻ trước người sau, nhưng người mang cung có thể bắn một phát trong lúc chúng ta xuất trận, đủ chứng tỏ y đã ở đằng sau đồng đá lâu rồi, làm sao lại không phát giác huyết đạo mười hai người kia bị điểm.

Thiếu Bạch nói: - Việc này khả nghi lắm. - Vì thế lão hủ mới nghĩ còn có một võ lâm cao thủ quanh quất đâu đây. Thiếu Bạch đưa mắt nhìn quanh nói:

- Chúng ta thử lòng xem!

- Nếu như người ấy không chịu xuất hiện cho gặp mặt thì với võ công cao tuyệt cũng vô ích.

Bỗng nghe tiếng cười vang như sấm:

- Các người biết như vậy cũng khá lắm.

Lời dứt, từ trên cây bạch dương cao lớn ngoài năm trượng có một bóng đen buông mình xuống.

Thiếu Bạch nhìn chòng chọc, thấy người lạ là một ông già tuổi khoảng lục tuần, lông mày đã trắng cả, toàn thân vận đồ đen, đầu đội chiếc mũ lông trắng, người mang lưới cá, tay cầm cần câu, lấy làm lạ nghĩ bụng:

- Người này trông mặt quen quá!

Trong khi đó, Vạn Lương sững sốt kêu:

- Ngươi tiên Tiền Bình.

Tiền Bình cười ha hả:

- Phải, chính lão phu.

Vạn Lương vòng tay.

- Tiên đại hiệp ba năm cách mặt, phong thái vẫn như xưa.

- Nếu như lão phu nhớ đúng các hạ phải là Sinh tử phán Vạn Lương.

- Chính tại hạ, không ngờ Ngươi đại hiệp còn nhớ.

- Hai mươi mấy năm trường rồi chúng ta chưa gặp lại nhau.

Vạn Lương liếc nhìn Thiếu Bạch:

- Ngươi đại hiệp từ lâu bật hẳn tăm tích, không hiểu sao lại bất ngờ lạc bước đến chốn này?

Tiền Bình thở dài ai oán:

- Ôi! Một lời khó nói hết chuyện, lão phu suốt đời qua lại với người, chưa hề bị thất thố một con kỳ ngư bù một việc đâu phải là chuyện khó, thế mà lần này thì chắc là bị con bé ấy lừa rồi.

Vạn Lương cố nín cười, nói giọng nghiêm trang:

- Đại hiệp bị con bé nào lừa?

- Trương Ngọc Giao!

Ngừng một tí, lão tiếp:

- Chẳng hiểu con bé ấy kiếm ở đâu một con cá rất lạ, chạy đến kiếm lão phu để thỉnh cầu một việc.

- Đó là thói quen của Ngư đại hiệp, võ lâm đồng đạo trong thiên hạ xưa nay đều hay biết cả, ả Trương Ngọc Giao ấy cũng không ra ngoài lệ.

Tiền Bình ủ rũ:

- Lão phu hỏi là việc gì, a đầu đó nói chỉ cần được lão phu dắt đi ngao du giang hồ, nếu còn gặp ai đánh y thị, lão phu phải ra sức đánh lui hộ. Khi ấy lão phu cũng thấy hay hay nên nhất thời bèn nhận lời luôn. Ôi! Nào ngờ một bước nhằm phải chịu bao nhiêu tai hại.

Tính đến giờ đã đi theo ả cũng có quãng bốn tháng trời mà ả vẫn còn lắm hứng thú, suốt ngày hết chạy đông lại rẽ sang tây, khiến cho lão phu phải khổ sở muốn chết!

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Tiền Bình thuở giờ là nhân vật từng trải, đâu có lý mắc mưu con bé dễ dàng đến thế?

Chỉ nghe Tiền Bình nói tiếp:

- A đầu đó thật đáng ghét, giống cá ả biếu lão phu, vốn có một đôi, nhưng ả chỉ cố ý đưa cho lão phu một con, chờ lão phu lẻo đẻo theo hầu ả bức đến phát điên, ả mới nói ra là còn cất giữ một con nữa, đợi sau chuyển hộ tống rồi, ả mới chịu đưa nốt.

Vạn Lương cười thầm:

- Xem ra con người ai cũng có lòng tham, Ngư Tiên Tiền Bình võ công đã cực cao, lại có thể thoát khỏi vòng danh lợi. Hai đạo hắc bạch giang hồ người nào cũng phải nể trọng lão vài phần, chỉ vì mắc phải mối tật quý cá cho nên đã vô tình gây ra lắm chuyện oán cừu.

Lão mỉm cười hỏi:

- Thế thì Ngư đại hiệp phải nên cho ả một hạn kỳ.

Tiền Bình cau có:

- Lão phu có hỏi, nhưng ả chỉ đáp chóng lắm thôi chứ chả có xác định chóng là bao lâu nữa. Thiếu Bạch lấy làm lạ:

- Nếu Ngư đại hiệp giữ áo bỏ đi thì thôi, chứ ả Trương Ngọc Giao còn

làm gì được.

Tiền Bình thở dài:

- Lão phu cũng đã có ý nghĩ ấy, có điều...

Hốt nghe có một giọng lãnh lót thật vui tai ngắt lời lão:

- Có điều bỏ thì chịu mất con cá đáng yêu ấy phải không?

Ngoảnh đầu nhìn lại, lão thấy Trương Ngọc Giao đang tung tăng chạy tới.

Đi sau nàng là hai chị em cô mù.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Phạm Tuyết Quân quả nhiên tài trí phi phàm, mới thoảng cái đã cảm hóa được cái cô bé Ngọc Giao chanh chua bướng bỉnh.

Chỉ nghe Tiền Bình cười ha hả:

- Lão phu nói chơi thế thôi, chứ có lý đâu chịu bỏ thật.

- Hứ! Đó là cái chắc!

Ngư Tiên Tiền Bình trong võ lâm thân phận cực cao, võ công tuyệt thế chẳng nói, lại tính nóng nảy lạ thường, ai cũng đều nể sợ. Thế mà Trương Ngọc Giao dám buông lời vô lễ, Vạn Lương những tưởng thế nào cũng sẽ có chuyện to, nào dè sự việc xảy ra khác hẳn, lão ta đã chẳng giận thì chớ, lại còn cười:

- Cô nương nói phải! Nếu có muốn chạy, lão phu đã chạy từ sớm kia! Ngọc Giao bật cười:

- Nếu lão giúp ta, ta cũng không để lão phải thiệt thòi đâu, ngày sau tất sẽ có hậu đáp.

Thiếu Bạch cười ha hả:

- Lão phu tin tưởng cô nương.

Ngọc Giao đưa tay vuốt mái tóc xỏa lơ phơ, dịu giọng nói:

- Lúc này tiện nữ đang gặp một việc khó khăn, mong được tiền bối trợ cho một tay.

- Việc gì, cô nương cứ bảo cho nghe.

- Chúng tôi muốn nhờ tiền bối mời hộ mấy vị cao nhân.

Tiền Bình xua tay lia lịa:

- Lão phu xưa giờ không hề giao du với võ lâm đồng đạo, giữa cái biển người hỗn độn không có được lấy một bằng hữu thì cái chuyện mời người trợ lực ấy hẳn là chẳng xong rồi.

- Nói vậy chứ tiện nữ biết lão tiền bối có mấy nhiều bạn rất tốt, chỉ cần tiền bối nói một tiếng là họ sẽ xuất lực ngay.

- Ai? Lão phu nào có biết.

- Đại ba sơn Long hổ song kiệt và Tứ xuyên Đường lão thái thái, người nức tiếng võ lâm về thuật dùng ám khí độc dược.

Tiền Bình sừng sốt:

- Cô nương làm sao biết lão phu và Long hổ song kiệt có mối giao tình.
Ngọc Giao đắc ý cười khanh khách:
- Việc gì của lão tiên bối mà tiện nữ không hay không hiểu.
Tiền Bình vò đầu gãi tai:
- Đã có hơn mười năm rồi lão phu chưa được gặp mặt Long hổ song kiệt, không hiểu họ còn sống ở cõi thế không, ngộ nhỡ mất công toi...
Ngọc Giao vội ngắt:
- Chả sao, nếu thật lão tiên bối không gặp họ, tiện nữ cũng xin cảm tạ thành tình.
Ngư tiên Tiền Bình rầu rĩ:
- Nếu như lão phu thỉnh được Long hổ song kiệt, lão hủ có thể cáo biệt chư vị?
- Chờ đến lúc ấy, chúng ta hẵng bàn sau!
Tiền Bình sẽ liếc sang Vạn Lương và Thiếu Bạch: - Lão phu lúc nào lên đường?

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 38

Thủy trúc diệu dụng

Ngọc Giao cắn môi ngẫm nghĩ nói:
- Lão tiên bối có thể đi ngay, vì thời gian ngắn ngủi.
Ngư tiên Tiền Bình hơi lưu luyến hỏi lại:
- Nhất định là trước ngày thứ bảy trước lúc mặt trời lặn lão phu phải có mặt ở đây?
- Nếu sớm được hơn thì càng tốt chứ không nên muộn.
Ngư tiên Tiền Bình gật đầu nói mạnh:
- Được! Lão phu cáo biệt.
Quay người, lập tức tung mình vút đi ngoài mấy trượng, lão chỉ lắc động thân hình mấy cái là khuất dạng.
Vạn Lương bỗng lên tiếng gọi:
- Trương cô nương.
Ngọc Giao tươi cười, nàng không còn vẻ điêu ngoa tinh nghịch như lúc trước:

- Người là Vạn lão tiên bói đây.

Vạn Lương nói:

- Hay lắm, vì lẽ gì cô nương lại nhận biết được lão hủ?

- Phạm cô nương đã cẩn thận cho biết rõ danh tánh cùng tướng mạo chư vị, đến như tiên bói thì chính phụ mẫu tiện nữ cũng đã nhắc tới.

- Lệnh tôn là ai?

- Gia phụ họ Trương, húy là Thanh Phong.

Vạn Lương buông tiếng cười ha hả nói:

- Tưởng ai xa lạ, chẳng trách được, hóa ra cô nương lại là quý nữ của Thiết Đảm kiếm khách Trương Thanh Phong. Thật đúng hỏ phụ sanh hỏ tử.

- Quá khen, quá khen.

Vạn Lương lấy lại vẻ nghiêm trang:

- Lão hủ có một chuyện nghĩ mãi không hiểu, mong cô nương chỉ giáo.

Trương Ngọc Giao cũng nhỏ nhẹ:

- Thừa chuyện gì? Tiện nữ xin hết sức phúc đáp.

- Việc liên quan tới Ngự tiên Tiền Bình, chẳng lẽ Ngự tiên cũng là nhân vật ngang tàng trong võ lâm, làm sao cô nương lại có thể sa phái y làm chuyện này chuyện kia một cách dễ dàng như thế?

Ngọc Giao có vẻ đắc ý lắm về chuyện Vạn Lương hỏi nên tươi cười đáp:

- Sự thực, người chịu nghe lời tiện nữ một phần cũng vì nể gia phụ, còn một phần e ngại tiện nữ.

- E ngại gì?

- Ôi! Nói ra rồi chẳng đáng một đồng xu, chẳng bằng thôi đi, không nói là hơn.

Hốt nghe có tiếng vó ngựa dội lại từ xa.

Phạm Tuyết Quân lên tiếng:

- Đoàn người ngựa này ít nhất cũng có trên mười mạng, chúng ta mau lui vào trong trận.

Ngọc Giao hỏi:

- Ngoài trận có mười hai hắc y nhân đều bị Ngự tiên Tiền Bình điểm huyết, có cần lui vào trong trận không?

Tuyết Quân đáp:

- Đã không còn kịp.

Con người ương ngạnh là Trương Ngọc Giao giờ đây thành ngoan ngoãn, nghe nói nhanh chân thối lui vào trong trận.

Thiếu Bạch, Vạn Lương cũng vào theo. Tuyết Quân sẽ giọng nói:

- Trừ phi tình thế bắt buộc quá đổi không nói làm gì còn không nên

xuất trận cự địch.

Thiếu Bạch nương mắt nhìn, thấy mười mấy thớt ngựa khỏe phi như bay tới.

Đám người lạ ăn mặc hết sức kỳ cục, phân ra ba màu, toàn trắng, toàn đen và toàn đỏ. Đỏ thì đỏ sặc như máu, trắng thì trắng như tuyết, còn đen thì đen như mực.

Thiếu Bạch nhẩm tính, có bốn tên đồ đen mang đao, bốn tên đồ trắng mang kiếm, còn bốn tên áo đỏ mỗi tên có một cặp phán quan bút.

Mười hai tên này bảo vệ một văn nhược thư sinh mặt vàng cũng ăn mặc theo lối học trò áo xanh.

Còn cách trận bốn năm trượng, đoàn người dừng lại.

Tuyệt Quân sẽ lên tiếng:

- Muội muội, chú ý tình thế ở ngoài trận cho chị biết kịp lúc.

Thiếu Bạch đứng gần phía ngoài nhất cho nên được nhìn rõ nhất, chàng thấy thư sinh da mặt bủng vàng cho tay vào trong người lấy ra một tờ giấy, lấy một cây bút vẽ một hồi rồi gấp lại bỏ vào trong người. Thấy vậy, Thiếu Bạch vội vàng di động thân hình tới bên Phạm Tuyệt Quân sẽ gọi:

- Phạm cô nương, có một nho sinh áo xanh.

Tuyệt Quân thản nhiên đáp:

- Tiện thiếp biết cả rồi.

- Xem chừng có vẻ chúng tới đây để thám thính trận thế của cô nương chứ không có ý xông vào phá.

- Chúng không chịu vào phá thì chúng ta không xuất trận cự địch, để chúng không biết đâu mà lường.

Tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong bụng Thiếu Bạch đã nghĩ:

- Người nho sinh kia xem chừng trọng yếu vô cùng, nếu bắt sống được y, chắc là biết được rất nhiều tin tức.

Bỗng lại nghe tiếng vó ngựa lóc cóc, một thớt ngựa khỏe ở đâu chạy tới.

Người trên ngựa mặc đồ vàng để râu dài thêm thân hình cao lớn trông sừng sững oai phong lẫm lẫm.

Hoàng y nhân cho ngựa chạy tới trước mặt thư sinh, cất tiếng hỏi:

- Tiên sinh có thấy được chỗ nào lạ lùng không?

Thanh y thư sinh lắc đầu:

- Không, trận này thật là kỳ thái quá, không phải Bát quái cửu cung, mà cũng chẳng phải Ngũ hành môn.

Thái độ của Hoàng y nhân đối với Thanh y thư sinh có vẻ rất kính trọng, y cười nói:

- Tiên sinh đừng lo lắng, bảo trọng thân thể là việc tối cần. Với tài của tiên sinh thì rồi thắng bại cũng nhận ra chỗ bí mật.

Thanh y thư sinh lắc đầu:

- Trong số nhân vật hiện tại, tại hạ thực không nghĩ ra người nào lại có thể bày được một trận thế mà ngay chính cả tại hạ cũng không nhận biết.

Nghe thấy thế, Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Xem ra, Lục giáp kỳ trận còn trên cả trận Cửu cung và Bát quái.

Đang nghĩ, nghe Hoàng y nhân cất tiếng nói:

- Nếu như chúng ta vận cả nghìn đồng củi tới đây đốt lửa bốn mặt thì có thể thiêu đốt được hết đám người trong trận không?

Thanh y thư sinh lắc đầu:

- Cách này thô tục quá, mà vị tất đã thành công.

Hoàng y nhân có vẻ không phục, ngạo nghễ hỏi lại:

- Lấy gì làm bằng?

Thanh y thư sinh nói:

- Người ấy đã bày được tòa trận này, lẽ đâu lại không nghĩ ra điều ấy.

Hoàng y nhân giật mình đâm hoảng, trong nhất thời không tìm được lời hồi đáp, đành nín thinh.

Thanh y thư sinh sẽ giằng cương, con ngựa đột nhiên quay về hướng chính nam lần bước.

Y đã hành động, mười hai kinh trang đại hán áo trắng, đỏ, đen cũng lập tức chia ra đằng trước đằng sau bảo vệ thật chặt chẽ.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Thanh y nho sinh không biết có thân phận gì nhưng xem như thế địa vị cũng chẳng thấp.

Mười ba thốt ngựa cầm đầu chạy bỏ lại một mình hoàng y nhân lảo lẩm một mình:

- Hừ! Bất quá nhà người chỉ được Thần quân sủng ái rồi cậy thế chứ ta không tin một cái trận trúc tầm thường này có thể chống đỡ được.

Thiếu Bạch giật nảy mình, nghĩ bụng:

- Thì ra nhân vật đầu não của đối phương có hiệu là Thần quân.

Hoàng y nhân nói xong câu nói đột nhiên xăm xăm đi thẳng vào trong trận.

Thiếu Bạch tuy có được nghe Tuyệt Quân nói cho biết rằng trận thế này biến hóa vô cùng, nếu không phải là người hiểu biết thì khi đi vào trong trận sẽ bị những kỳ tượng huyền sinh hãm khốn. Nghe thế chàng vẫn ngờ vực, nay thấy hoàng y nhân xông vào thật là một dịp tốt hiểm để thử xem uy lực của trận pháp.

Bởi vậy, chàng để yên không ngăn cản, núp kín trong một đám cỏ cao cổ mở mắt lớn theo dõi.

Chỉ thấy hoàng y nhân đi vào trong trận được bốn năm thước đột nhiên rẽ sang bên.

Thiếu Bạch sửng sốt nghĩ bụng:

- Rõ ràng là y đi thẳng vào trong trận, vì lẽ gì giờ đây lại quẹo?

Trong khi đó, hoàng y nhân đi được mấy bước, lại rẽ thành linh.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Được, được lắm, nếu như người cứ rẽ qua rẽ lại như thế thì cả đời người cũng đừng có hòng đi ra khỏi.

Hoàng y nhân thoát đầu quẹo qua rẽ lại còn giữ được bình tĩnh, cứ chậm rãi thung dung. Nhưng đi một hồi rồi trong lòng không nhẫn nại được nữa, tức thời đi thật mau, mỗi lúc thêm nhanh.

Không đầy thời gian nửa que nhang, người y đã tắt mờ hôi.

Thiếu Bạch thấy y xoay tít như cái bánh xe trong khoảng độ trượng phương viên thì rất lấy làm lạ, vừa buồn cười:

- Trúc trận này rộng chưa đầy hai mẫu, tiến vào trận nếu có bị mê loạn, đi thẳng không xong thì cũng có thể lùi ra khỏi trận, chứ sao tên này lại ngốc nghếch đến thế.

Còn đang nghĩ, hốt nghe thoáng bên tai có tiếng Tuyết Quân bảo:

- Xá muội cho tiện thiếp biết kẻ này võ công cao cường lại có khí độ khác thường, tốt hơn hết là nên bắt sống y.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Không hiểu nàng có ý muốn bảo ai?

Liếc mắt nhìn thấy Ngọc Giao đang lần bước về phía hoàng y đại hán.

Khi ấy, hoàng y nhân như thể không còn sức chịu đựng nữa, y vùng song chưởng đánh tứ tung, miệng thì la oai oái.

Chưởng lực y mạnh mẽ cực cùng, không ngớt rít vù vù tiếng gió.

Hàng thúy trúc dựng nên tòa trúc trận cũng lúc thấy rung rinh nghiêng ngã.

Tuyết Quân dường như cũng nghĩ đến điều đối phương nổi nóng, khó khỏi vùng chưởng đánh bừa bãi. Nếu chưởng lực y hùng hậu đánh gãy được vài cây trúc, tất sẽ mất hẳn cái chỗ diệu dụng của Lục giáp kỳ trận.

Đúng thế! Sau khi vùng bừa vài chưởng, hoàng y nhân đột ngột dừng tay lại, tựa hồ phát hiện ra một điều gì, y đăm đăm nhìn về hướng chính tây xuất thần.

Thì ra, trước dòng chưởng ào ạt thác đổ của y, tòa trúc trận bị gãy rạp liền hai cây, khiến cho hình thế trước mắt trở nên khoảng khoát,

cảnh tượng không khác con thuyền lạc hướng thành linh thấy được tia sáng le lói của ngọn hải đăng.

Nhưng chẳng may cho y, bấy giờ Ngọc Giao đã tiến đến sau lưng y, thò vút tay điểm ra một chỉ.

Hoàng y nhân lão đảo hai cái ngã rữ.

Còn Tuyết Nghi nhanh chân chạy đi sửa lại hai cây thúy trúc vừa bị đánh đổ.

Thiếu Bạch từ trong bụi cỏ lặng lẽ đứng dậy, nghĩ bụng:

- Chả hiểu hoàng y nhân đã trông thấy gì, mà lại vung chưởng đánh như điên thế.

Tuổi thiếu niên, mấy ai tránh khỏi cái hiếu kỳ, cho nên chàng cố ý đi nhằm một bước.

Liền thấy trước mắt tối sầm, như thể đột ngột mặt trời lặn biến sau vùng mây đen, bất giác sợ hãi:

- Cái trúc trận này mới là lợi hại quá chừng.

Đâm ngán, bước thứ nhì chàng không dám dám đạp sai nữa.

Và rồi cảnh vật trước mắt đổi khác, chỉ thấy mịt mờ vùng nước cuộn cuộn xuôi tận chân trời, làm cho người ta có cái cảm tưởng bàng hoàng, hai chân như bị đá đeo, không tài nào cất lên nổi.

Đang lúc hoang mang, hốt cảm thấy có một bàn tay nhẹ nắm lấy cổ tay mình, kéo về bên

trái: - Bước về bên trái hai bước.

Thiếu Bạch y lời, lại thấy cảnh vật ban nãy.

Trông quanh, thấy những ngọn trúc vẫn phơ phất xuôi chiều gió.

Và Tuyết Quân đang đứng trước mắt chàng chừng hai thước, hữu thủ vẫn nắm cổ tay chàng.

Nàng mỉm cười dịu dàng:

- Minh chủ chắc hoảng lắm.

Thiếu Bạch chực khen Lục giáp kỳ trận khí thế kỳ ảo, nhưng nghe gọi tiếng minh chủ thì lại nóng bừng mặt, bối rối đứng cả chập lâu vẫn chưa biết mở miệng ra sao?

Tuyết Quân hai mắt mù, nên tuyết không biết được cái lúng túng của Thiếu Bạch lúc ấy, chỉ cười tiếp:

- Minh chủ trông thấy gì?

Thiếu Bạch đáp:

- Cả một vùng nước cuộn mênh mông.

- „y chỉ là ảo tưởng, không phải nước thật đâu.

Thiếu Bạch còn nhiều nghi vấn muốn hỏi, nhưng nghĩ là thân phận minh chủ nên đành để bụng mà thôi.

Tuyết Quân ngán ngừ.

- Thuộc hạ đã bắt được hoàng y nhân, nhưng vì lúc này bạn phải lo đối địch nên không kịp tra hỏi, nên điểm huyết đạo y ném vào trong trận trước, chẳng hay cao kiến minh chủ thế nào?

- Thế cũng được.

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Thiếu Bạch tăng hắng liền mấy tiếng, chưa biết phải nên nói gì.

Thì hốt nghe có tiếng Vạn Lương vọng lại:

- Có bóng tên thư sinh quay lại.

Thiếu Bạch được dịp, đi thẳng về phía trước hai bước, núp vào lùm cỏ nhìn ra.

Chỉ thấy thanh y nho sinh dẫn thêm mười hai tên hộ sĩ phục sức ba màu áo đỏ, trắng và đen sải ngựa chạy lại.

Tới ngay chỗ Thiếu Bạch vừa nấp, thành lĩnh y gò cương ngựa đứng khựng lại, đảo mắt nhìn con tuấn mã đang thung dung qua lại trong bãi cỏ, sẽ lắc đầu:

- Hoàng long đường chủ không chịu nghe ta, cứ tự phụ võ công đến nỗi phải bị đối phương bắt sống.

Mười hai đại hán hộ vệ có vẻ rất nể trọng thanh y thư sinh nên thấy đều im lặng chẳng dám hé môi.

Thanh y thư sinh ngược mắt nhìn trời, nghĩ ngợi giây lâu:

- Hoàng long đường chủ biết rất nhiều bí ẩn, nếu như không chịu được khổ hình, chắc chắn sẽ mở môi tiết lộ cơ mật, xem chừng hẳn phải tấn công vào trận rồi.

Vây quanh y còn có mười hai tên đại hán nữa, nhưng họ đều im thin thít, để mặc cho y lẩm bẩm một mình.

Thiếu Bạch di động thật nhẹ đến bên cạnh Vạn Lương, sẽ nói:

- Thanh y thư sinh kia, chắc phải có địa vị rất cao bên đối phương.

Vạn Lương sẽ gật đầu, sẽ giọng nói:

- Đúng thế!

- Nếu như chúng ta mà bắt sống được y, chẳng những sẽ hỏi được nhiều điều cơ mật mà có thể giữ làm lợi khí uy hiếp.

Vạn Lương biết ý, liền nói:

- Nhưng Phạm cô nương chưa có lệnh, ta nên chờ xem sao?

Thiếu Bạch vốn muốn nhờ Vạn Lương giữ hộ trận thế, để mình xông ra bắt sống thanh y thư sinh vào ngay. Nào dè lão đã nhanh miệng nói luôn, làm chàng đớ lưỡi, câm bặt.

Chỉ thấy thanh y thư sinh quai tay ra sau lưng ngựa, lấy một cái lồng nhỏ, rồi rút bút viết mấy dòng vào một mảnh giấy mỏng, xong cuộn nhỏ lại, và thò tay bắt lấy một con chim be bé như giống chim sâu từ

trong lòng ra, đem nhét viên giấy vào dưới cánh nó, đoạn vung tay, con chim tức thời vỗ cánh bay vút.

Vạn Lương nói nhỏ: - Y dùng chim đưa tin, chắc định gọi thêm người tới, xem thế hẳn là y quyết tâm phá trận. Thiếu Bạch lo ngại:

- Nếu vậy, ta phải thông tri cho Phạm cô nương một tiếng, để còn sớm chuẩn bị. - Khỏi cần thông tri cho Phạm cô nương.

- Tại sao?

- Phạm nhị cô nương suốt này giờ vẫn ở cạnh chị, mọi việc biến chuyển quanh đây cô ta đều báo cáo tường tận và nhanh lẹ cho chị biết rồi, khỏi cần chúng ta đi nói: - Nhưng ta đã biết y quyết công phá trận này, không lẽ cứ ngồi yên chờ đợi? - Nếu phải làm gì, tất Phạm cô nương cũng sẽ tự cho ta biết.

Lời dứt, hốt thấy Trương Ngọc Giao chạy tới, nói nhỏ: - Phạm cô nương có việc mời mình chủ và Vạn hộ pháp.

Thiếu Bạch, Vạn Lương đưa mắt nhìn nhau, thùng thẳng cùng đi vào trong trận. Chỉ thấy Tuyết Quân tay vịn vai em, nhíu chặt đôi mày liễu, dáng chừng đang nghĩ lung lắm.

Ngọc Giao rón rén đến cạnh bên Tuyết Quân nói sẽ:

- Bọn họ tới rồi.

Tuyết Quân đằng hắng mấy tiếng:

- Minh chủ trông thấy gì không?

Thiếu Bạch hỏi:

- Thấy gì?

- Thanh y nho sinh cho chim truyền tin gọi thêm cao thủ, chuẩn bị đánh phá trúc trận.

- Cái đó tại hạ có thấy.

- Vậy mình chủ có cách nào đối phó chưa?

Thiếu Bạch thờ người:

- Cái ấy còn xin thỉnh kế cô nương.

Tuyết Quân trầm ngâm:

- Thuộc hạ được xá muội cho biết cảnh thế trước mặt, luận ra thì tên thanh y nho sinh thân phận hẳn không thấp, y chịu thân hành đến đây cùng với mười hai tên hộ vệ, chắc đã biết rõ tình thế bên ta. Đây là chưa nói mười hai tên theo hầu y đều là những cao thủ giang hồ, có thể bảo hộ an toàn cho y, nên chi, thuộc hạ nghĩ ra được hai phương cách đối địch, xin để mình chủ chọn một.

Thiếu Bạch mừng rỡ:

- Hai cách ấy như thế nào?

- Cách đầu là trước khi để y gọi viện binh tới kịp, nếu ta có thể xuất thủ bất sống được thanh y nho sinh thì hay nhất.
 - Còn cách thứ hai?
 - Thuộc hạ nói sơ cho chư vị biết về sự biến hóa của trận thế, rồi mỗi người giữ một vị trí cự địch ngay trong Lục giáp kỳ trận.
 - Thế sao không dùng luôn cả hai cách?
 - Ý mình chủ phải chăng trước muốn xuất thủ đối phó với tên thanh y nho sinh, nếu không bất sống được y, thì sẽ lui vào trận tìm cách cự địch?
 - Quả có ý ấy.
 - Muộn mất, nếu như sau khi ta ra tay vẫn chưa thể bắt được thanh y nho sinh mà lui về trận thì sợ rằng sẽ không đủ thì giờ để học lấy sự biến hóa của trận thế nữa.
- Thiếu Bạch thờ người: - Vậy ý cô nương?
- Thuộc hạ xin bày tỏ cái vẽ lợi hại, còn chọn lựa thế nào là do ở quyền quyết định của mình chủ.
- Thiếu Bạch ra dáng suy nghĩ:
- Xem nội cái thần thái ung dung của tên nho sinh ấy, cũng biết y phải là một tay quỷ kế đa đoan, sợ là mình đối phó không xong thôi.
- Thấp giọng nói:
- Được, cô nương cho kẻ cự địch thì xin nghe luôn quyết định của cô nương.
- Chỉ thấy Tuyết Quân đổi nét tươi cười, nghiêm trang nói:
- Thời giờ gấp gáp, chư vị hãy nghe kỹ cách biến hóa trận thế, cường địch chuyển này đến vây đánh thế rất mạnh, cuộc chiến sẽ định đoạt sự thành bại của ta, cho nên, không ai được lơ đãng xem thường, bất luận là ai, hễ tự rời bỏ vị trí mình thì coi như không còn là người trong môn phái của ta nữa.
- Vạn Lương nói:
- Cô nương chỉ cách, bọn tại hạ rửa tai chờ nghe.
- Tuyết Quân nhất thanh trúc trượng, vẽ sơ thế trận ra trên mặt đất, đồng thời giảng giải căn kẽ chỗ diệu dụng của trận pháp tập kích hoặc dụ địch ra sao?
- Quả nhiên bọn người Thiếu Bạch không ai dám lơ là, đều gắng lắng tai nghe.
- Tuyết Quân nói năng rành rẽ, cả tòa trận pháp biến hóa ảo huyền là thế mà chẳng mấy chốc ai ai cũng được hiểu thấu đáo.
- Vạn Lương nhìn sắc trời, buộc miệng hỏi:
- Nếu như cường địch tấn công ban đêm, có lợi hay có hại cho ta?

Tuyết Quân đáp:

- Cái đó còn tùy ở chư vị.
- Sao, cô nương có thể nói rõ hơn?
- Là nếu như chư vị thuộc kỹ phép biến hóa, lâm nguy không rối loạn, thì tối trời, mắt không thấy vật, sẽ lợi cho ta. Còn như chư vị không thể nhớ được, thì đêm hôm tối tăm, cũng chẳng lợi gì cho ta cả.

Ngừng giây phút, nàng tiếp:

- Vạn hộ pháp giữ phương vị chính đông.

Vạn Lương cúi đầu:

- Lão hủ tuân lệnh.

Tuyết Quân lại chỉ thị:

- Cao Quang, Hoàng Vĩnh chia giữ hai phương vị chính tây, chính bắc.

Hai người đồng thanh:

- Thuộc hạ lãnh mệnh.
- Trương Ngọc Giao trấn giữ mặt chính nam, còn mình chủ và ngu tử muội lo việc tiếp ứng tứ lộ.

Vạn Lương, Cao Quang, Hoàng Vĩnh, Trương Ngọc Giao lần lượt bỏ đi về chỗ phòng thủ của mình.

Thiếu Bạch sẽ giọng nói:

- Phạm cô nương, vùng trận địa bao la, bọn họ mỗi người chỉ giữ có một mặt, chắc là không dễ phòng thủ.

Tuyết Quân hỏi lại:

- Thế mình chủ còn phái thêm được người nào?
- Cái đó, cái đó...

Thấy chàng lúng túng, Tuyết Quân đỡ lời:

- Cho nên, thuộc hạ mới giữ mình chủ cùng với ngu tử muội lo việc tiếp ứng, mặt nào nguy cấp ta đi cứu.

Như sực nhớ ra việc gì, nàng nói vội:

Tiện thiếp còn có một việc chưa lo xong, cần phải làm ngay trước khi trời tối, dám nhờ mình chủ coi sóc toàn trận.

Vịn vào vai em, cả hai liền bỏ đi.

Thiếu Bạch ngơ ngác trông theo cái bóng dáng khuất sau lùm cây, cảm thấy có biết bao điều muốn nói, nhưng lại lặng thinh.

Nhìn xa, thấy chị em Tuyết Quân uyển chuyển gót sen đi lền vào trong ngôi nhà tranh.

Vạn Lương, Cao Quang, Hoàng Vĩnh và Trương Ngọc Giao ai cũng đã đến chỗ này.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Lục giáp kỳ trận chiếm trên khoảng đất có hai mẫu vuông, kẻ là mệnh mông, với sức của bốn người làm sao xem cho hết được?
Hốt nghĩ ra một điều:

- Bất luận kẻ tới đánh phá đông thế nào, thì quyền hành đều ở trong tay tên nho sinh kia, chỉ cần theo dõi cử động của y, cũng hiểu được tình hình phân phối nhân thủ, nói cho rõ là trước nhất cũng nắm được địch thế.

Nghĩ đoạn, chàng chạy nhanh về hướng chính đông.

Chỉ thấy Vạn Lương đang ngồi xỏm trong một bụi cỏ rậm, trông ra ngoài xuất thần.

Thiếu Bạch dõi mắt nhìn, thấy thanh y nho sinh đã xuống ngựa, mắt nhìn chăm chú vào tòa trận, thanh trúc trượng trong tay luôn vạch đi vạch lại trên mặt đất.

Đứng đằng sau thanh y nho sinh là mấy chục kiếm thủ toàn thân vận hồng y, ngang vai đều giắt thanh trường kiếm rất lạ.

Vì cứ loại bao kiếm thường, hầu hết dài chỉ chừng ba thước. Còn thanh kiếm của những hồng y nhân ấy có ngắn chúng cũng phải trên bốn thước. Vạn Lương lặng lẽ đến bên Thiếu Bạch:

- Có lẽ y đang giảng giải sự biến hóa của thế trận và chỉ cho bọn kiếm thủ hồng y cách công phá.

Thiếu Bạch lo ngại:

- Chả lẽ y cũng hiểu rõ về kỳ trận bí hiểm này.

- Bây giờ khó biết, nhưng xem riêng tình hình mà nói thì chắc y cũng được thấu hiểu.

- Lão tiên bối thấy xa hiểu rộng, đoán chắc là đúng.

Vạn Lương vội đỡ lời:

- Hiện giờ, Tả lão đệ đã là minh chủ, Phạm cô nương tài trí hơn người, thì việc tôn Tả lão đệ lên làm minh chủ, tất phải có dụng tâm, cô ta còn cho lão hủ làm hộ pháp, vậy thì từ nay minh chủ cứ gọi lão hủ bằng cái tên ấy thì hơn.

- Làm sao dám!

Vạn Lương mỉm cười:

- Nếu trước minh chủ không chịu tập cái phong cách tôn nghiêm ấy, thì sau này sao có thể thống suất hàng ngàn võ lâm thiên hạ tranh hùng với người trên chốn giang hồ.

Thiếu Bạch bối rối:

- Cái ấy, cái ấy... tại hạ xin tuân.

Vạn Lương nghiêm giọng:

- Muốn nên việc, trước ai cũng phải giữ đúng với chức phận mình,

Phạm cô nương đã sớm nghĩ đến điều đó.

Thiếu Bạch ngược nhìn trời, sẽ thở dài:

- Trông trường kiếm giắt ngang vai của bọn hồng y nhân kia có hơi khác lạ.

- Phải đấy, chắc là loại đặc chế.

- Nếu để bọn họ xông tràn vào trong trận, chẳng thà là tại hạ nguyện ra hạ bớt thực lực của họ.

Vạn Lương trầm ngâm:

- Luận võ công của mình chủ, có nhảy ra giao thủ với bọn họ cũng chẳng sao, có điều tốt nhất là nên nói cho Phạm cô nương một tiếng.

- Tại hạ không phải là mình chủ sao? - Dạ.

- Thế thì còn phải hỏi ai. - Thân phận mình chủ là chí tôn, nhưng hay hơn là sao có thể nói... - Tại hạ đã quyết định.

Vạn Lương nóng lòng: - Chớ nên liều lĩnh.

Lão liền nhảy tới ngăn lối.

Thiếu Bạch lạnh lùng:

- Nếu còn nhận tại hạ là mình chủ thì mau tránh ra.

Vạn Lương ngơ ngác, lui sang một bên.

Thiếu Bạch trầm giọng:

- Tại hạ bằng với võ công, nếu thắng được bọn họ sẽ quay về ngay, vạn nhất có lọt vào tay đối phương cũng khỏi phải mất công đi cứu.

Vạn Lương ngập ngừng:

- Cái đó còn xem Phạm cô nương quyết định như thế nào?

Thiếu Bạch nói nhanh:

- Nếu như Phạm cô nương có hỏi, cứ nói đó là lệnh tại hạ, không ai được vi phạm.

Chẳng đợi đáp lời, người đã phóng vút ra ngoài trận.

Vạn Lương lo lắng, chỉ còn biết rảo mau về căn nhà tranh báo cáo với Tuyệt Quân.

Nói riêng Thiếu Bạch ra khỏi trận, bèn chạy thẳng tới chỗ thanh y nho sinh.

Kịp nghe một tiếng quát lớn, hai hồng y đại hán bay vào ra, song kiếm nhất tề thoáng vụt.

Nhanh không kém, Thiếu Bạch rút soạt kiếm đánh bạt song kiếm đối phương, cười nhạt:

- Ngừng tay, ta muốn nói chuyện với tên thủ não các ngươi.

Thanh y nho sinh ngẩng đầu nhìn Thiếu Bạch:

- Hãy để cho y đi.

Thiếu Bạch đi đến trước mặt thanh y nho sinh, còn cách khoảng bốn năm thước, hốt thấy luồng ánh sáng lạnh lóe lên. Sáu thanh trường kiếm nhất tề soạt khỏi vỏ, giăng thành một màn thể trận chắn lối Thiếu Bạch.

Thanh y nho sinh cười lạnh:

- Việc gì, nói ra đi.

Thiếu Bạch nhìn y nói:

- Bọn người các người hầu hết đều cố làm vẻ thần bí, riêng có người chẳng đeo mặt nạ, dám ung dung đối diện với người, thì cốt cách cũng kể là khá.

Thanh y nho sinh vẫn vẻ lạnh lùng như băng:

- Người dám một mình xuất trận gặp ta, cũng kể được là nhân vật gan góc.

Thiếu Bạch quét mắt nhìn bọn hồng y đại hán, cười khẩy:

- Đa tạ quá khen.

Ngừng một tí, chàng tiếp:

- Tại hạ có việc thỉnh giáo các hạ.

- Cứ nói.

- Bọn ta với các người không hề có oán cừu, chẳng hiểu sao cứ bám sát bọn ta, một bước không rời.

Thanh y nho sinh lạnh lùng:

- Các hạ là ai?

- Muốn biết tách danh tại hạ không khó, bất quá, tại hạ cũng có một điều kiện.

- — cớ đời này, xưa nay dễ có mấy ai dám nói hai chữ điều kiện với ta, nghe các hạ nói cũng hay hay. Được, hãy nói đi, điều kiện gì?

- Nếu tại hạ nói tách danh thì các hạ cũng phải cho biết lai lịch thân phận.

Thanh y nho sinh cười ngạo:

- Các hạ xem chừng tự tin có thể đột xuất khỏi vòng vây.

- May thì cũng có thể lắm!

Thanh y nho sinh trợn tròn đôi mắt, nhìn sừng Thiếu Bạch từ đầu cho chí chân.

Thì ra, là kẻ thông minh, tài nghệ hơn người, y đã có ý ngờ, nghĩ bụng:

- Lời tục có câu, lai bất thiện, thiện giả bất lai. Tên này tuổi mới chừng ấy mà giọng cao ngạo như thế, hẳn phải là nhân vật khác thường.

Xem kỹ, quả nhiên y trông thấy chỗ khả nghi.

Chỉ thấy Thiếu Bạch vai giắt kiếm, lưng đeo đao, y rất lầy lăm lạp:

- Trong cơn giấu đao, trong quả che kiếm trong võ lâm là thường nhưng thuở giờ chưa từng thấy qua một người nào sử dụng kiếm còn có trang bị đao?

Thiếu Bạch thấy thanh y nho sinh nhìn mình cả hồi lâu lặng lẽ, trầm tư, ý chừng đang có một vấn đề gì khó nghĩ lắm.

Ngoái cổ nhìn lại, thấy bốn chung quanh đã bị vây chặt, lúc đó, dẫu cho có muốn tháo lui, cũng không còn kịp.

Thanh y nho sinh cười khẩy:

- Bỏn tòa hiểu rồi.

Thiếu Bạch chợt dạ:

- Không lẽ y đã đoán biết thân phận của mình?

Chàng hỏi vội:

- Hiểu gì?

- Các hạ phải chăng là Tả Thiếu Bạch, hậu nhân duy nhất của Bạch Hạc môn đã vượt qua Sinh tử kiều năm nào?

Thiếu Bạch hãi thâm: - Tên này quả nhiên lợi hại.

Chàng ưỡn ngực đáp:

- Thì có sao?

- Trong võ lâm thiên hạ, ngoại trừ Thiên kiếm, Tuyệt đao không còn ai là người đã đeo trường kiếm lại còn giắt thêm thanh cổ đao dị hình.

Chàng đột ngột lùi lại một thước, soẹt đao, thoáng vút cái vang vang những tiếng sắt thép chạm nhau lạnh người. hàng bảo kiếm giăng chắn đằng trước, sau lưng của Thiếu Bạch tức thời bị đánh bật đi.

Thấy thế, thanh y nho sinh buộc miệng:

- Kiếm pháp Cơ Đồng quả nhiên lợi hại.

Thiếu Bạch cười dài:

- Các hạ đã đoán ra, tại hạ cũng khỏi cần giấu diếm nữa, tại hạ đúng là Tả Thiếu Bạch, kẻ mà hầu hết những nhân vật võ lâm đều muốn giết cho bằng được mới yên dạ.

Thanh y nho sinh bồng khoát tay, bọn kiếm thủ hồng y giắt trường kiếm đứng hàng ngang sau lưng y liền phân ra hai ngã, chân bước tiến thẳng hướng Lục giáp kỳ trận, y cất tiếng cười ha hả:

- Bốn mươi tên hồng y kiếm thủ này là chuyên để công phá kỳ môn trận pháp.

Thiếu Bạch lạnh lùng:

- Chỉ sợ giữ lại mười hai tên vệ sĩ, sợ là khó bảo toàn cho các hạ.

Thanh y nho sinh thản nhiên:

- Nhân thủ đông chỉ tổ hại, với mười hai người bảo hộ như thế bốn

tòa cảm thấy cũng an toàn lắm rồi.
Thiếu Bạch quét mắt nhìn bốn cường địch vây quanh gần giọng:
- Các người cẩn thận bảo hộ cho y.
Trường kiếm lóe nhanh, thẳng hướng thanh y nho sinh.
Chỉ thấy ánh đao chớp lóe, bóng người di động, bốn thanh trường
đao cùng vút ra ngăn lấy kiếm thế Thiếu Bạch.
Và lạ hơn giây thời gian, bốn hắc y nhân cũng nhảy xông ra, đứng
thành hàng ngang chắn trước mặt thanh y nho sinh.
Còn bốn hồng y nhân thì vù vù xoay tít tám ngọn phán quan bút, từ
hai phương vị chính nam và tây nam hợp lại.
Cùng với thế công bão táp của người mình, bốn bạch y nhân cũng
đảo lộn trường kiếm từ hai hướng chính bắc và tây bắc, nghe ào ào
lớp kiếm phong đổ dồn về phía đối phương.
Thiếu Bạch nghĩ bụng:
- Cuộc thế hôm nay, thập phần hiểm ác, không thể dần công lâu với
bọn này được.
Nghĩ đoạn, sát cơ bùng dậy, đổi trường kiếm sang tay trái, hữu thủ
sờ đốc đao, chàng cao giọng:
- Các người chắc hẳn muốn biết oai thế Đoạn hồn nhất đao?
Nghe thấy thế, thanh y nho sinh giục giã:
- Xuất thủ cho mau, đừng để y kịp rút đao!
Tám ngọn phán quan, bốn thanh trường kiếm, bốn cây trường đao
nhất tề phát động.
Bút động, kiếm chớp, đao lóe, ào ạt hơi gió buốt cùng lúc đổ đúng
vào mười sáu phương vị toàn thân Thiếu Bạch.
Lẹ cùng cực, Thiếu Bạch nhoáng vút trường kiếm theo chiêu Tinh
vân liễu nhiễu, bọc kín khoang thước quanh mình.
Nghe liên tràng sắt thép rung vang, ánh đao, gió kiếm lẫn cả hàng
ngàn đóm bút lóe vây công Thiếu Bạch đều bị trường kiếm đánh bật
cả về.
Có điều, mười hai tên đó, chừng như rất thiện nghệ thế hợp vây, gặp
biến không đổi phương vị, bóng đao, kiếm, bút tiếp ứng lẫn nhau,
cho nên, hai thanh trường kiếm trước sau vẫn bám sát lấy cổ tay
phải Thiếu Bạch, không cho chàng kịp thì giờ rút đao...

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 39

Mưu cao cô mù

Bốn cây đơn đao chuyên môn lối công phá nhằm ngay vào binh khí, mong làm giảm sức biến hóa linh hoạt của đối phương.

Tiếp lối những đường đao làm những tám ngọn phán quan bút chủ động thế công, nhằm ba bộ vị thượng, trung và hạ bàn hạ thủ.

Chỉ còn hai lưỡi trường kiếm là chuyên để công vào những chỗ sơ hở.

Pho Vương đao Cửu kiếm của Thiếu Bạch tuy diệu tuyệt nhân hoàn, nhưng bởi đối phương có lối phân công tinh mật đường ấy, mỗi loại binh khí đều có hiệu dụng riêng, đều là lối đánh phản thường cho nên hễ chực thi thố chiêu nào là y như rằng đều bị bốn thanh đao ngăn chặn, quán chặt khiến cho chàng không sao thi triển được hết sở trường.

Chỉ nghe thanh y thư sinh lớn tiếng cười đắc ý:

- Nếu như bốn tòa ra đời sớm mấy chục năm, tất cũng chẳng để cho Thiên kiếm Cơ Đồng xưng bá võ lâm suốt mấy mươi năm đằng đẳng mà chưa hề có lần thất bại.

Thiếu Bạch lúc ấy kiếm thế luôn bị chặn đón, chỗ sơ hở càng nhiều, phải vất vả né tránh những ngọn binh khí của đối phương từ bốn mặt tám hướng công tới nên không mấy chốc mà mồ hôi đã vã ra như tắm, bất giác lo thảm:

- Xem chừng nếu đánh mãi, thế tất khó khỏi thọ thương.

Thanh y nho sinh lại cười vang:

- Bọn họ võ công không cao, nhưng vì có cách phân công phối hợp chặt chẽ, khiến cho võ công của mười hai người thêm vững mạnh bội phần. Cơ Đồng chỉ biết mong sao cho kiếm thuật tinh tiến chứ chẳng phải kẻ tài trí gì, nếu như còn sống, thế tất là lão uất lên mà chết. Thiếu Bạch hít mồm một hơi dài, cố nén cơn nóng giận, dốc lòng vận kiếm khắc địch.

Pho Đại bi kiếm pháp đã từng tuyệt diệu một thời, lần đầu tiên đang gặp phải cuộc thử thách cam go.

Chả trách thanh y nho sinh đã ngạo mạn, khoe khoan nhờ tài trí thông tuệ, sáng tạo ra tòa chiến pháp lạ lùng mà y tin rằng sẽ thắng được pho Đại bi kiếm pháp suốt bao năm lừng tiếng giang hồ.

Riêng Thiếu Bạch cũng thấy pho kiếm pháp ấy chừng như đang gặp phải khắc tinh mà xưa thời chưa từng gặp, khiến cho sự thi triển trở nên khó khăn vướng vấp.

Nhất là hai thanh trường kiếm kia luôn luôn đeo sát bên hông không cho chàng cơ hội rút đao.

Khi ấy, cách duy nhất là chàng phải cố vận kiếm, hòng phát huy hết oai lực của Thiên kiếm, chế ngự mười hai tên kiếm thủ.

Từ ngày còn bé, chàng đã nếm mùi lưu lạc, khổ sở, nên dần rồi cũng biến thành người có nghị lực phi thường, gặp khi bất trắc, khó khăn chàng càng lạnh lùng, trầm tĩnh.

Lặng xem thế công của mười hai kiếm thủ, hình như biến hóa theo một cách thức khác biệt, lớp nối thành lớp, tạo thành tòa trận thế rất nghiêm mật, chặn đứng kiếm thế linh ảo của chàng.

Lối đánh ấy chặt chẽ chưa từng thấy, mười hai ngọn binh khí phối hợp tài tình như một, loáng đưa ánh lạnh rợp mờ cả một vùng cây cỏ.

Thiếu Bạch thêm bồn loạn khi thấy thế kiếm mỗi lúc một khó xoay sở, biến hóa, nội lực lại càng tiêu hao. Nếu như thế đánh mãi tất có lúc sức suy, gân mỏi, phải lâm thọ thương dưới tay cường địch.

Hiện tại là còn mỗi một phương cách là cố sao đã thương được đối phương vài người, làm cho tòa trận thế rối loạn mới mong thoát khỏi vòng vây.

Nghĩ thế chàng đột ngột thay đổi cách đánh.

Kiểm thế chợt xoay nhanh một chiêu, công thẳng vào một đại hán sử đao.

Đánh vậy, mặt bên trái chàng liền lộ một khoảng trống lớn.

Hai thanh trường kiếm cùng lúc nhanh không tưởng tượng nhoáng thẳng vào.

Lẽ thường thì Thiếu Bạch phải hồi kiếm cứu thân nhưng chàng không đổi thế công, một mặt lách sang bên né kiếm.

Dù có tránh được hai nhát kiếm, nhưng chẳng tài nào né khỏi một ngọn bút cùng lúc bất thần điểm tới.

Ánh bút lóe vụt, cắm ngay vào vai trái Thiếu Bạch sâu có nửa tấc.

Thiếu Bạch cố nhin đau, nghiêng răng chớp động trường kiếm, ánh lạnh nháng lên, run máu tia đỏ thắm, cánh tay của một đại hán cầm đao đứt lìa ngay cùng giây phút.

Thấy nhát kiếm đắc thủ, Thiếu Bạch phản chấn quát to, kiếm thế thành linh chuyển hướng, nhoáng nhanh chiêu đầu đứng phạm nguyệt, đâm vèo sang một đại hán, đảo ngọn phan quan bút.

Kịp nghe một tiếng rú thảm, trước ngực tên đại hán vọt liền tia máu thắm, thân hình tức thì lắc lư như thuyền phải sóng.

Hai đại hán tích tắc thọ thương, cả tòa trận quả nhiên rối loạn, Thiếu Bạch nhìn vết thương đau, trường kiếm thuận thế khuấy động ào ạt như cơn sóng ba đào, lần lượt đánh ngã từng tên cường địch.

Tòa trận do mười hai kiếm thủ điều động chặt chẽ là thế, nhát thời

trở nên hỗn loạn rối bung.

Nên biết chỗ lợi hại của thể trận là cách phân công, phối hợp tài tình, kín đáo. Cũng vì thế người nọ phải gấn bó có ảnh hưởng lớn lao với người kia. Một kẻ thọ thương trận pháp tất rồi. Thiếu Bạch vừa đã thương hai tên, tòa trận đã lung lay, cách phân công phối hợp trở nên lỏng lẻo, khó khăn, lại cộng thêm oai lực mạnh mẽ của pho Đại bi kiếm pháp, kiếm khí giăng mau trong khoảng trượng vuông, bọc kín lấy mười hai kiếm thủ.

Thanh y nho sinh dường như không dè Thiếu Bạch lại có thể phá vỡ tòa trận một cách quá nhanh chóng bất giác sửng sờ.

Cả đến bọn hồng y kiếm thủ khi ấy vâng lệnh thanh y nho sinh tấn công tòa Lục giáp kỳ trận có ý muốn tương trợ đồng bạn cũng chả còn kịp nữa.

Nghe vang một tiếng quát là tiếng rú thảm, một đại hán tay cầm phán quan bút, thân hình bị chém phăng hai đoạn đổ sập.

Tòa đại trận rợp mờ sát khí tức thì tan tác như nước vỡ bờ.

Thì ra Thiếu Bạch bị thương nặng ở vai trái, máu ra quá nhiều, tự biết khó lòng cầm cự lâu, cần phải triệt ngay thể địch trước khi kiệt lực.

Nên khi, vội đề chân khí quát vang cùng lúc rút soạt đao.

Bao năm nức tiếng giang hồ một đường đao tuyết thiên cổ nhoáng lên, phăng đôi tên đại hán sử dụng ngọn phán quan bút.

Trận vỡ, mười một tên kiếm thủ còn lại chỉ biết nhờ vào bản thân võ công chống đỡ hồng kiếm chế Thiếu Bạch.

Nhưng tiếc thay sức nào có thể chống được thần đao!

Một lần nữa, ngọn cổ đao lại dấy gió, vang vang tiếng rú rợn người, thêm một đại hán cầm đao bị phăng đôi thân trên văng ra cả trượng.

Thế nhưng mười tên kiếm thủ còn lại vẫn gắng gỏi khổ chiến.

Riêng Thiếu Bạch vết thương ở vai trái bắt đầu nhói đau, cơ hồ cả cánh tay tê dại hẳn đi.

Tuy là không có ý giết người, nhưng trước tình thế ấy không thể không giết, vì tay trái thọ thương nên chả tài nào vận kiếm cầm cự được.

Thiếu Bạch đành mím môi xoay đao.

Thêm tiếng thét rền, một đại hán nắm kiếm tức thời vong mạng dưới ánh Đoạn hồn nhất đao.

Tia máu thấm cuối cùng từ ngực y bắn té ra, nhuộm đỏ cả lớp y phục Thiếu Bạch đang mặc.

Kỳ dư bọn bảy tên kiếm thủ vẫn liều mạng, xoay tròn những món

binh khí công tới Thiếu Bạch.

Chẳng qua là khi ấy bọn họ chỉ công lấy lệ mạnh ai nấy đánh.

Thiếu Bạch vùng kiếm đánh bạt hết binh khí, dạ bụi ngùi:

- Xem chừng bọn này không chết chắc chưa chịu thôi!

Cũng bởi giây phút nổi ý nhân từ, kiếm thế chậm đi thành thử đui bên phải lại trúng thêm một đao buốt lạnh.

Thiếu Bạch vốn đã mệt nhoài, giờ đui phải lại bị thêm một đao nữa cho nên mất sức, mềm chân ngã quỵ ra đất.

Giữa tình cảnh hiểm ác ấy mới biết Thiên kiếm còn chỗ diệu dụng, Thiếu Bạch xoay tròn thanh kiếm rung vang những tiếng leng keng, cả một màn binh khí ồ ạt xông tới đều bị đánh bạt về xa.

Ra là trong Vương đạo Cửu kiếm vốn có ba chiêu hai mươi bảy thức biến hóa chuyên để bảo hộ hạ bàn mà đang khi thập phần nguy hiểm, vô tình Thiếu Bạch đã thi triển ra.

Cùng với màn kiếm khí ào ạt sóng triều, Thiếu Bạch bò dậy tung khỏi vòng vây.

Thanh y nho sinh bấy giờ thấy tình hình không ổn, vội quay đầu ngựa bỏ chạy.

Thiếu Bạch vừa thoát hiểm liền chớp động cổ đao, thêm một tên nữa bỏ mạng dưới nhát đoạn hồn.

Bọn hộ vệ phục sức ba màu áo tuy hung hãn, nhưng mắt thấy cứ mỗi lần Thiếu Bạch vùng đao là y như rằng có kẻ gục ngã, bất giác đều sợ hãi. Trước nhất là tên bạch y nhân cầm kiếm quá khiếp, ném cả binh khí trong tay ù té chạy.

Một người đào tẩu cả bọn hoang mang, chẳng tên nào dám tham chiến nên thi nhau ném bỏ binh khí, chạy cho thật nhanh.

Thiếu Bạch lơ đãng nhìn theo bóng bọn đại hán chạy tán loạn, thở phào một hơi rồi bỗng thấy trước mắt tối sầm, quay quay mấy cái như muốn xỉu.

Thì ra, chàng đã kiệt lực từ lâu, nhưng vẫn cố phải dốc hết sức tàn cầm cự đẩy lui cường địch.

Chợt có một bàn tay mềm mại đúng lúc thò ra đỡ lấy đầu Thiếu Bạch nói:

- Bị thương có nặng lắm không?

Thiếu Bạch quay lại nhìn chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Giao, lộ đầy vẻ quan hoài, ánh mắt chan chứa vô hạn thâm tình, thấy vậy, chàng vận chân khí, cố thẳng người lên nói:

- Làm phiền cô nương quá.

Ngọc Giao chợt kêu thét lên thẳng thốt:

- Tướng công trúng độc rồi.

Thiếu Bạch nhăn mặt chối:

- Không có! Chân chỉ bị trúng một đao và vai trái bị một nhát búa.
- Thế thì ở mũi đao có chất độc.

Thiếu Bạch vội vàng nhìn xuống vết thương chân phải thấy nó tím bầm, máu tươi rịn rịn chảy ra cũng đen tím mau chóng. Kinh hãi chàng nói:

- Không ngờ binh khí của chúng đều đã được tẩm thuốc độc cả.

Ngọc Giao hiện rõ vẻ âu lo nói:

- Nhìn máu ở miệng vết thương thấy dường như tướng công trúng độc nặng lắm, cần phải sấm chữa ngay.

Chợt công giọng trong trẻo của phái nữ đỡ lời:

- Để người nằm xuống mau, cho chất độc tiết hết ra ngoài rồi mới có thể rịt thuốc được.

Ngọc Giao quay đầu nhìn đã thấy Tuyết Quân vịn vai em chậm bước đi tới.

Thiếu Bạch gượng cười:

- Không sao, tại hạ mới bị trúng đao đấy, thời gian không lâu, dầu cho có trúng độc thật cũng chẳng đáng ngại.

Tuyết Quân đi thẳng tới bên Ngọc Giao, khẽ giọng bảo:

- Cho tôi biết tình cảnh người trúng độc ra sao?

Ngọc Giao mạnh dạn đáp:

- Miệng vết thương dài độ hai tấc, sâu cỡ nửa tấc có hơn, may không trúng gân.

- Máu ra sao?

- Hơi đen.

- Cô nương nên nghe lời tôi nói!

- Tất nhiên rồi, xin nói mau đi.

Tuyết Quân không để cho Ngọc Giao hồi thúc, nói liền:

- Điềm vào ba huyệt Phục thổ, Phong thị, Trung hội ở chân.

Ngọc Giao ra tay thần tốc, xong hỏi:

- Rồi sao nữa?

- Cô nương lấy kiếm khoét hết chỗ thịt độc ở chung quanh vết thương đến khi nào thấy máu tươi mới thôi.

Ngọc Giao ngần ngừ:

- Làm vậy người chẳng đau lắm sao?

Tuyết Quân thản nhiên:

- Chuyện liên quan tới sinh mạng của người, có đau cũng phải chịu chứ không có cách nào khác. Xưa kia Quan Vân Trường còn ngồi ngay tươi tỉnh cho thầy thuốc cạo xương để gọt hết chất độc, hào khí như vậy mới lưu truyền muôn đời. Nay vết thương của mình chủ đã

chạm vào xương đầu.

Ngọc Giao cắn môi nói:

- Phạm cô nương dạy phải.

Nói xong, tiện có trường kiếm trong tay nàng từ từ rạch hết những chỗ thịt nhi-m độc quanh vết thương Thiếu Bạch. Cũng may, chỉ một lát độ mấy phân đã thấy có máu tươi.

Đã bị thương, nay lại bị khoét thịt, Thiếu Bạch dẫu là tay anh hùng gan góc cũng phải đau điếng, mồ hôi vã ra đầy người.

Ngọc Giao dừng tay nói:

- Xung quanh đã thấy máu tươi rồi.

- Hay lắm, đỡ người vào trong trận.

Ngọc Giao chớp chớp đôi mắt to đen nhìn Tuyết Quân, định nói lại thôi, nhưng người vẫn đứng yên bất động.

Tuyết Quân thúc dục:

- Lúc này là lúc nào mà cô nương còn ngại chuyện nam nữ này nọ.

Thiếu Bạch cố vùng đứng lên nói:

- Khỏi phiền Trương cô nương, tại hạ còn đi được.

Tuyết Quân cau mày:

- Chưa bồi thuốc thì mình chủ không nên cử động nhiều.

Ngừng lại giây lát, nàng dịu giọng:

- Lúc này mình chủ là người bệnh, tiện thiếp là thầy thuốc, hay nhất là mình chủ nên nghe lời thầy thuốc.

Vừa dứt lời, Tuyết Quân đột nhiên vung hữu thủ, điểm ngay hai huyệt trên người Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch nhũn người ra, khuỵu xuống.

Ngọc Giao như cái máy, thò tay phải đỡ lấy Thiếu Bạch.

Tuyết Quân nói:

- Trong trận còn có địch xót lại đương ra sức kháng cự, cô nương đi theo phía sau tôi vào trận.

Cô nương người ngang bướng bất trị là Ngọc Giao lúc này không hiểu vì cớ gì mà vô cùng ngoan ngoãn, nghe lời Tuyết Quân răm rắp, nàng chịu bồng Thiếu Bạch đi theo Tuyết Quân.

Thiếu Bạch tuy bị điểm huyệt, không thể cử động được thôi nhưng tai mắt vẫn còn nghe thấy rõ. Chàng thấy bao nhiêu những tay hồng y kiếm sĩ hầu hết đã nằm la liệt dưới đất, hiển nhiên đều đã bị điểm trúng huyệt đạo, bất giác nghĩ bụng:

- Nếu phải biết sớm trận này có oai lực như vậy cũng chẳng phải xông ra đánh nhau với địch nhân làm gì.

Còn đang suy nghĩ thì chàng đã được đưa vào trong nhà tranh rồi.

Chỉ thấy đại hán áo vàng có bộ râu dài và đến mười mấy hồng y kiếm sĩ xếp bằng tròn ngồi hai mắt nhắm chặt dựa lưng vào vách trúc.

Đột nhiên có tiếng Tuyết Quân sẽ nói:

- Có thể để người xuống được rồi.

Ngọc Giao đỏ mặt, khẽ tay đặt Thiếu Bạch xuống.

Tuyết Quân nói:

- Xin cô nương đi gọi Vạn hộ pháp và hai vị Hoàng Vĩnh, Cao Quang nói họ mang hết những tay hồng y kiếm thủ bắt sống được về cả lều tranh.

Ngọc Giao sẽ dạ một tiếng, quay người đi nhanh.

Bây giờ, Tuyết Quân mới quay sang nói với Thiếu Bạch:

- Thương thế của mình chủ không phải nhẹ gì, mong rằng nghe lời thuộc hạ. Minh chủ mang một trách nhiệm nặng nề trên vai không được khinh xuất coi thường mạng sống. Nên biết lúc này mình chủ bị thương là rất không phải lúc, nếu mình chủ không phải ở ngôi vị cao cả thì thuộc hạ tất phải hỏi tội mình chủ trước về sự tự ý xuất trận nghênh địch...

Ngừng lại giây lát, nàng tiếp:

- Tuyết Nghi, em giải huyết đạo cho người rồi bôi thuốc sinh cơ chỉ huyết tán.

Tuyết Nghi vâng lời, đi tới bên Thiếu Bạch giải huyết đầu đầy rồi mới lấy trong người ra một bình ngọc nhỏ màu xanh, đổ một ít bột màu trắng rắc lên miệng vết thương của Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch cảm thấy vừa ngại ngùng, vừa hồi hộp. Nhiều lần muốn đánh tiếng nhưng không hiểu sao lại thôi.

Qua một khắc thời gian, Ngọc Giao dẫn Vạn Lương và bọn Hoàng Vĩnh chạy cả lại, mỗi người đều cắp nách hai hồng y đại hán.

Tuyết Quân đằng hắng mấy tiếng:

- Trương cô nương, thế nào?

Ngọc Giao đáp:

- Vạn hộ pháp và Hoàng, Cao nhị vị đều đã đến.

- Hay lắm, trước hắng chuyển hết bọn người bị gục trong trận vào nhà.

Bọn Vạn Lương ứng tiếng đáp, chạy bay khỏi mao xá.

Ba người ra ra vào vào có bốn năm bận mới khiêng hết đám hồng y nhân vào trong ngôi nhà tranh.

Vạn Lương nhắm đếm số người, báo cáo:

- Ngoại trừ những tên thọ thương và tử vong, còn lại đúng ba mươi sáu hồng y kiếm thủ.

Tuyết Quân nói:

- Cường địch qua cuộc chiến thảm bại này, chắc nội trong một ngày chúng chưa dám tới quấy phá lại. Vậy thỉnh Vạn hộ pháp đi lo ngay ba cỗ mã xa, dàn ở bên ngoài trận rồi quay về đây chờ lệnh.

Vạn Lương chừng như muốn hỏi gì nhưng lại thôi, xoay mình chạy đi.

Tuyết Quân lẩm bẩm:

- Có thêm ba mươi tám người tương trợ, thanh thế cũng chẳng phải nhỏ. Kim đao minh chủ xuất hiện giang hồ hẳn là sẽ gây ít nhiều chấn động.

Hoàng Vĩnh đằng hắng: - Phải chăng ý cô nương muốn thu dụng bọn họ? - Đúng thế, tiện thiếp bày tòa Lục giáp kỳ trận dụng ý là ở chỗ đó. Hoàng Vĩnh tròn mắt ngạc nhiên:

- Nhưng biết bọn họ có chịu theo lệnh ta không?

- Việc ấy hẳn là phải có cách.

Thiếu Bạch ngồi một bên bụng nghĩ:

- „y là việc lạ lòng chưa nghe thấy, nên xem xem nàng dùng cách nào?

Chỉ nghe Tuyết Quân nói:

- Điểm huyết đạo tứ chi của bọn họ và giải các huyết bị điểm, sao cho họ có thể tai nghe, mắt thấy và bụng nghĩ.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang y lời, trước điểm huyết khắp tứ chi của hoàng y đại hán râu dài, kế lần lượt điểm hết lượt ba mươi sáu hồng y kiếm thủ, xong mới giải khai hôn và mê huyết cho bọn họ.

Ngoảnh đầu nhìn, thấy Tuyết Quân đã xoay lại, đứng quay lưng về phía bọn hồng y kiếm thủ.

Hoàng Vĩnh lấy làm lạ, chực đánh tiếng hỏi thì đã nghe vẳng giọng êm ái như mơ của Tuyết Quân:

- Cho họ mỗi người một ly rượu trắng.

Liền lúc đó, Ngọc Giao tay bưng một mâm gỗ đi tới.

Bọn Hoàng Vĩnh nghe đã quen giọng Tuyết Quân thì không lấy gì làm lạ, nhưng hoàng y và ba mươi sáu tên hồng y kiếm thủ đáng chừng như chưa từng được nghe giọng nói ngọt ngào hơn thế, cho nên thấy đều mê mẩn tâm thần.

Nàng Ngọc Giao xinh đẹp tuyệt vời khi ấy đã rào thẳng đến trước mặt hoàng y đại hán nói:

- Thỉnh dùng ly rượu nhạt.

Đại hán lạnh lùng nhìn Ngọc Giao im lặng.

Tuyết Quân cao giọng:

- Nếu như họ không chịu uống, hãy điểm vào Thiên đột huyết.

Hoàng Vĩnh y lời, nhanh nhẹn điểm huyết hoàng y đại hán.

Ngọc Giao đến gần một hồng y kiểm thủ:

- Uống cho một ly.

Y lắc đầu, lặng nhắm nghiền mắt.

Tuyết Quân tuy là đứng xoay lưng về bọn kiểm thủ, nhưng được em nắm tay kể rõ, nên tình hình ở đương trường chẳng gì không hay, nàng tức bực:

- Hãy dùng tiên l-, hậu binh đối với họ, tên nào không chịu uống độc tửu, cứ thẳng tay điểm vào Thiên đột huyết.

Hoàng Vĩnh nghĩ bụng:

- Hay chưa! Sao lại nói toạc ra rượu có chứa chất độc thì đổ bảo tên nào còn dám uống!

Vừa nghĩ nhưng tay vẫn cùng Cao Quang điểm như chớp, thoáng mắt đã đi hết lượt ba mươi sáu hồng y kiểm thủ.

Tuyết Quân hỏi:

- Bọn họ có cả thảy bao nhiêu người?

Ngọc Giao ứng tiếng:

- Ba mươi bảy.

- Được lắm, hãy chuẩn bị cho ba mươi bảy mũi độc châm đi.

Ngọc Giao sẽ đáp, thò tay rút trong người ra một bao độc châm, đặt lên cái mâm gỗ.

Tuyết Quân nói:

- Người đời chỉ biết sau khi ngũ âm tuyệt huyết bị thương trong lòng quận đau như phải trăm kiến đốt chứ chắc chưa hết biết đến cái mùi vị độc châm quá huyết.

Người giây lâu nàng tiếp:

- Trừ kẻ tự nguyện uống độc tửu ra, cứ cầm cho họ một mũi châm đúng vào âm hội huyết, bởi đây là cái huyết khởi nguyên, chất độc trong mũi châm sẽ bắt đầu từ Khúc cốt huyết, đi qua Trung cực, Khai nguyên cho đến hết thiên huyết, Nhân trung hai mươi bốn yếu huyết. Xem nếm mùi kỳ độc xuyên huyết mạch, cảm giác họ thế nào?

Giọng nói của nàng thanh thót, êm rung như mái tóc bồng xỏa bay sau gáy, nhưng nghe nó rất mực lặng lẽ, ai cũng phải sồn ọc.

Bỗng nàng thở dài sườn sượt:

- „y cũng là việc vạn bất đắc dĩ, chờ xem trong công phu cạn chén trà nóng, nếu chưa có kẻ nào tự nguyện uống độc tửu chứ vị hãy bắt đầu động thủ.

Thiếu Bạch ngưng thần nhìn, thấy bọn hồng y nhân thấy đều tròn mắt, nhìn chăm chăm vào gói độc châm trong mâm, hiển nhiên họ

đang nghĩ lung đến cái sống chết, nhưng chưa ai dám hó hé.

Tuyết Quân lại nói:

- Các người không dám nói cũng chả đáng lạ, vì chắc hẳn chủ nhân các người đã có khốc hình chế phục các người, nên chỉ các người không dám bội phản y, sợ rằng sau này sẽ bị trừng phạt. Nhưng đây là việc mai sau, còn giờ đây, nếu các người ngoan cố không nghe ta, lập tức sẽ bị trừng phạt bằng một thảm hình vô nhị trên cõi thế.

Ngừng lại, nàng buông tiếng thở dài:

- Ôi! Chắc là các người còn chưa tin, vậy ta đành chọn một tên ra thử trước cho các người xem.

Thiếu Bạch nghi ngại:

- Dùng cách uy hiếp ấy hẳn là bọn họ không sợ, nếu như thứ độc tửu kia thật có thể thâm phục được họ thì sao chẳng bắt ép họ uống?

Nghĩ được có thể đã nghe tiếng Tuyết Quân nói to:

- Mau lôi tên áo vàng thử trước.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang nhanh chân khiêng bồng hoàng y đại hán đặt ngay giữa nhà.

Hai người thi hành xong đã nghe vang vang tiếng Tuyết Quân:

- Vị huynh đài ấy dầu sao cũng là một đường chủ, có thân phận cao nhất trong đám người cho nên trước ta hãy nên buộc y uống ky độc tửu xem.

Hoàng y đại hán cười khẩy:

- Mỗi một ly rượu còn con có gì đáng kể, cứ đem lại cho ta!

- Thức thời mới là tuấn kiệt, cho y một ly đi.

Cao Quang nhẹ tay nhắc một ly rượu, kê vào môi đại hán.

Hoàng y nhân khảng khái ngẩng cổ uống ực một hơi cạn sạch.

Ngoại trừ hai chị em họ Phạm, không ai rõ chất độc trong ly rượu là loại dược vật gì mà mắt thấy sau khi uống dứt hơi, hoàng y đại hán bỗng biến đổi sắc diện.

Giây lâu, y phá cười lớn.

Tuyết Quân nói nhanh.

- Điểm á huyết y.

Hoàng Vĩnh vội điểm á huyết của hoàng y nhân và hỏi:

- Cô nương, người này sao thế!

- Chả sao cả, yên rồi y sẽ ngủ một giấc ngon lành.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang đều không hiểu Tuyết Quân có cơ mưu gì, đành nghe lời buông hoàng y đại hán ra.

Chỉ thấy y há rộng miệng, tựa thể trong lòng có việc vui sướng quá đổi, nhưng vì á huyết bị điểm nên không sao bật thành tiếng cười.

Tuyết Quân ý chừng nôn nóng:

- Muộn lắm rồi, vì mỗi cái việc độc tửu nhỏ nhất, chúng ta không thể chờ họ lâu được, cứ nhanh là hãy cầm độc châm, xem kẻ nào không chịu uống rượu thì cầm luôn độc châm vào Hội âm huyết y.

Cao Quang, Hoàng Vĩnh lắng lắng làm theo, thích kim suốt lượt ba mươi sáu tên đại hán.

Giây phút sau thấy trên trán họ mồ hôi bắt đầu nhỏ giọt.

Chỉ một thoáng, những giọt mồ hôi vả ra trên trán bọn hồng y đại hán đã loang to bằng hạt đậu, lăn dài xuống má, và cứ thế, chả mấy chốc toàn thân họ đều ướt đẫm.

Thấy vậy Thiếu Bạch nghĩ bụng:

... (thiếu hai trang)

Thiếu Bạch trầm ngâm:

- Ý cô nương muốn nói có phải sau khi họ được giải trừ chất kịch độc, ta lại hạ độc?

- Vẫn còn cách khác.

- Hay lắm, trong hiểm cảnh này, phiền cô nương lo liệu cả cho. -

Thuộc hạ xin tuân.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Tốt, chỉ cần tiếng lãnh mệnh là mọi việc về sau khỏi phải mình định liệu.

Và chàng lặng nghĩ tiếp:

- Dần dà cô nàng càng biểu lộ bản lãnh, hành sự có quyết đoán cứng cỏi hơn, xem thật khác hẳn cái dáng nhút nhát khiêm nhượng buổi ban đầu.

Cả ngôi nhà tranh đột ngột chìm trong tĩnh mịch, lặng cho thời gian chậm chậm trôi.

Không biết qua bao lâu, hốt nghe vẳng có tiếng thở dài, hoàng y đại hán bắt đầu cử động chân tay.

Hoàng Vĩnh vội đánh tiếng.

- Hoàng y nhân đã tỉnh.

Tuyết Quân thủng thỉnh nói:

- Giải huyết đạo cho y.

Hoàng Vĩnh ngơ ngác:

- Huyết nào?

- Tất cả những huyết bị điểm đều giải hết.

- Giả như u vẫn chưa chịu thuận phục?

- Chả sao, vì nội trong nửa tiếng y chưa thể làm gì được.

Thiếu Bạch biết rõ hoàng y nhân võ công cao cường, nếu động thủ tất Hoàng Vĩnh và Cao Quang đều không phải là đối thủ của y, nên

chi, hữu thủ nắm vội đốc đao phòng sẵn. Nếu y có phản kháng sẽ chẳng kể thân đang thọ thương nặng, thi triển Đoạn hồn nhất đao, tức khắc lấy mạng y.

Tuyết Quân đã tỏ nét oai nghiêm trước mặt bọn Cao Quang nên Hoàng Vĩnh không dám trái lệnh, giải hết huyết đạo toàn thân cho hoàng y nhân.

Chỉ thấy hoàng y đại hán vươn vai mấy cái, mở bừng mắt nhìn quanh đoạn lờm còm bò dậy.

Tuyết Quân lạnh lùng:

- Các hạ vận khí xem chất kinh độc trong bụng đã tiêu hết chưa?

Đại hán chực nói gì, nhưng nghe tiếng Tuyết Quân liền im bặt, chập lâu mới hỏi:

- Cô nương sao biết tại hạ uống phải chất độc?

Tuyết Quân nghiêm trang:

- Nếu như không biết, ta cũng chẳng phải thí thuốc giải cho các hạ uống.

- À, ra là cô nương bảo ly rượu ấy không phải độc dược mà là linh dược giải độc.

Bây giờ nội tạng của các hạ đã tiêu độc, huyết đạo toàn thân lại được giải hết, nếu muốn đào tẩu thì ấy là dịp tốt nhất.

Hoàng y nhân lăm lét nhìn tứ phía. - Bên ngoài nhà vẫn còn kỳ trận, cho là có đào tẩu được, cũng khó thoát. - Các hạ biết thế cũng là khá.

Hoàng y nhân liếc sang mấy chục đại hán ngủ lăn lóc: - Bọn người này sau khi sa cơ trong trận bị các người bắt? - Các hạ sinh tử hiện chưa biết chắc, còn đi hỏi chuyện người, chẳng là quá ngông sao? Hoàng y nhân chậm đứng dậy mỉm cười.

- Cô nương giải độc và huyết đạo cho tại hạ, chắc phải có dụng tâm?

Tuyết Quân đáp gọn:

- Đúng thế.

- Dám hỏi có thể nói cho tại hạ nghe chẳng? - Các hạ trước hết hãy cho biết tánh danh?

- Tại hạ có nói tên, sợ chư vị cũng không biết, vì chuyện đã xảy ra hai mươi năm về trước. Bỗng có một giọng khàn khàn đỡ lời:

- Các hạ cứ nói! Chỉ cần nhắc tên nhân vật lão phu sẽ biết ngay.

Quay nhìn thấy Vạn Lương chạy vào.

Hoàng y nhân liếc nhìn Vạn Lương lạnh lùng: - Hoàng hạc Châu Chính.

Vạn Lương giật nảy mình, nhìn sững hoàng y đại hán: - Các hạ thật là Hoàng hạc Châu Chính đại hiệp?

Hoàng y nhân cười khẩy:

- Sao? Các hạ không tin ta?

Vạn Lương lắc đầu: - Khó ai tin được. -Villegi?

Vạn Lương ra chiều nghĩ lung:

- Châu Chính nức tiếng nghĩa hiệp, giang hồ ai cũng biết, chứ có đâu lại như các hạ?

Hoàng hạc Châu Chính bưng giận:

- Các hạ đã gặp Châu Chính?

- Chưa gặp, nhưng đã nghe danh từ lâu...

- Thế thì tại sao dám quyết đoán lão phu không phải là Hoàng hạc Châu Chính?

Vạn Lương phá cười:

- Nếu các hạ quả là Châu Chính, có lẽ nào lại về hòa với kẻ ác, làm loạn võ lâm?

Châu Chính chột cúi đầu nín thinh.

Thấy thế Hoàng Vĩnh ái ngại:

- Bất luận các hạ có phải là Hoàng hạc Châu Chính hay không, nhưng xem người đường đường cũng là trang hào kiệt, sao lại đắm mình trong hàng ma đạo như thế?

Châu Chính sẽ thở dài, ngược nhìn Vạn Lương:

- Các hạ là ai?

Vạn Lương đáp:

- Sinh tử phán Vạn Lương.

Châu Chính gật nhẹ:

- Nghe tên quen lắm.

Tuyết Quân xen vào nói:

- Việc này không trách được y, cũng là vạn bất đắc dĩ, chứ thử hỏi đã là một giang hồ cao nhân, ai lại chịu vùi chôn tên tuổi tự mang gông cho người sai sử?

Châu Chính buồn bã nhìn sang bọn hồng y nhân:

- Chư vị cũng đừng nên coi khinh bọn hồng y kiếm sĩ này, vì trước khi chưa nhập thánh cung, họ đều là những tay hào kiệt danh dậy một phương.

Tuyết Quân nói: - Đó là việc của họ, hiện tại chúng ta hãy nói riêng chuyện của Châu đại hiệp trước. Châu Chính hơi ngạc nhiên:

- Chuyện gì của tại hạ?

- Các hạ tính thế nào bây giờ?

Châu Chính ngẩng mặt, thở dài sườn sượt: - Cô nương phải là nhân vật thủ não?

- Châu đại hiệp đoán nhầm rồi, tiện thiếp bất quá chỉ là mưu sĩ phò

trợ cho Kim đao minh
chủ.

Châu Chính sững sốt, quét mắt nhìn khắp căn nhà:

- Kim đao minh chủ, cái tên nghe lạ quá.

Tuyết Quân nghiêm giọng:

- Minh chủ chúng tôi nhận lãnh chính nghĩa chi đạo, thể thiên hành đạo, đứng ra bảo vệ chính nghĩa võ lâm, vẫn cứu cơn ba đào đầy động trong thiên hạ. Giải trừ kiếp nạn cho giang hồ, nên chỉ là đồng đạo võ lâm của chúng ta phải nên dốc lòng phò trợ người mới mong dập tan cơn sóng gió.

Châu Chính nghe nói bỗng phá cười vang.

Vạn Lương kinh ngạc:

- Có việc gì làm các hạ phải thích thú?

Châu Chính thu tiếng cười gặng hỏi:

- Chính nghĩa kim đao của quý minh chủ phải chăng là di vật của Chính nghĩa lão nhân?

Tuyết Quân đáp:

- Đúng vậy.

- Tại hạ nghe nói Chính nghĩa lão nhân có để lại trên thanh Kim đao ba cách trị sự, nhưng vì ra đời quá muộn, chứ vì mà có nó sớm độ hai mươi năm, có thể đã hiệu triệu được toàn thể võ lâm đồng đạo, vì hai chữ chính nghĩa, sẽ về qui phục dưới cả trướng Kim đao.

- Sao bảo là muộn?

- Bởi vì cách đây hai chục năm Thánh cung thần quân vừa mới phát động trên giang hồ, thì khi ấy còn mong có cơ cứu vãn, chứ giờ quá muộn rồi. Dù cho Chính nghĩa lão nhân có phục sinh, Thiên kiếm, Bá đao tái hiện cũng khó lòng vãn hồi được đại thể đã thành hình trong võ lâm.

- Kim đao minh chủ bọn ta một thân có đủ hai tuyệt học Thiên kiếm, Tuyệt đao lại có được Chính nghĩa kim đao thì việc thanh trừ quần ma, tà khí cho thiên hạ tất phải là thành công.

Thiếu Bạch nghe nói ngượng đỏ cả mặt.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 40

Tìm về nẻo sáng

Châu Chính nói:

- Chỉ tiếc là những tài năng trên giang hồ đều bị Thần quân thu thập hết, dầu cho có một vài cao nhân lọt ra ngoài lưới thì bất quá cũng như chén nước trước cái xe chày, có ích gì cho đại cuộc?

Tuyết Quân nói:

- Vị thần quân ấy để dành cho tiện nữ không biết bao nhiêu là tài nhân hiệp sĩ, chẳng lẽ những người này đều không dùng được sao?

Châu Chính ngẩn người nói:

- Ý nghĩ của cô nương thật quá đổi lạnh lùng.

- Nếu như người ở trong Thánh cung ai ai cũng được như Châu đại hiệp, sớm có lòng bỏ nẻo tối tìm đường sáng thì đều được minh chủ hoan nghênh.

Châu Chính buồn rầu nói:

- Phàm cao nhân tài sĩ trên người đều không có biết bao nhiêu thứ cầm chế, dầu cho họ có ý tìm về nẻo sáng cũng khó lòng toại nguyện.

- Nếu họ có ý tìm về nẻo sáng là tôi có thể giải trừ hết các thứ cầm chế trên mình họ được.

Châu Chính bật cười vang nói:

- Cô nương có thể là người nhẩn nại nhưng ăn nói lớn lối như thế thực cũng khó thể nào tin được.

Tuyết Quân nói:

- Các người ở dưới sự áp bức của Thần Quân lâu ngày nên coi y như thần thánh, sợ oai của y như cọp dữ, hãi sợ y như hãi sợ rắn rết. Sự thực y cũng chỉ là một con người, có khác chăng là y có võ công cao hơn một chút.

Châu Chính nhíu mày nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

- Cô nương nói rất phải, vị Thần quân võ công tuy cao siêu nhưng chẳng qua cũng là một con người. Hiểu được như vậy thì y cũng không có gì đáng sợ.

Tuyết Quân nói: - Còn có một việc mà các hạ chưa nghĩ ra.

Châu Chính đột nhiên thay đổi thái độ, trở nên hiền hòa vòng tay nói:

- Mong được cô nương chỉ giáo.

- Con người ta chỉ có thể chết một lần duy nhất trong đời. Chết trong tay Thần quân với chết trong tay tôi không có gì khác nhau cả.

Châu Chính gật gù: - Ôi! Cô nương nói chí lý lắm.

Tuyết Quân tiếp liền:

- Tuy cũng là một cái chết thật đấy, nhưng cái giá trị thực khác nhau xa. Một đằng thì làm việc ác hại người ngay, chết đi để lại tiếng xấu

muôn thuở, một đấng thì làm việc thiện trừ ác, chết đi lưu tiếng thơm ngàn đời. Sống chết, chết sống thực đã làm người thì ai cũng phải chịu rồi, nhưng bên trong thực sự có nghĩa lý rất nhiều.

Châu Chính nhẹ thở dài nói:

- Mấy năm nay tại hạ cũng có nghĩ tới điều này, nhưng chỉ không được rõ ràng mạch lạc như cô nương nói mà thôi.
- Các hạ đã rõ đại nghĩa, tôi cũng không cần phải nói nhiều sinh nhảm nữa, xin chấm dứt nơi đây, muốn đánh muốn hàng các hạ hãy nghĩ cho kỹ.
- Cô nương nói rất phải, tuy nhiên bảo Châu Chính tôi bỗng dưng thế này mà thần phục dưới trướng của Kim đao minh chủ trong lòng tôi không khỏi có chỗ ảm ức.
- Ý của các hạ muốn gì nào?
- Tại hạ muốn được thấy cô nương hiển lộ một chút võ công cho tại hạ được một phen kiến thức, có thể tại hạ mới khẫu phục, tâm phục. Châu Chính có quy hàng Kim đao môn cũng không hổ thẹn với lòng.
- Phải chăng để các hạ có dịp nhận xét Kim đao minh chủ và Thần quân tranh hùng giang hồ ai hơn ai kém, có phải thế không?

Châu Chính sẽ đăng hắng:

- Tại hạ... tại hạ...
- Các hạ muốn biết gì?

Châu Chính mạnh dạn đáp:

- Tài tuệ của cô nương, tại hạ đã được chỉ giáo rồi, giờ đây tất nhiên là về phương diện võ nghệ.

Thiếu Bạch nghe nói cũng đâm lo thay, chàng nghĩ bụng:

- Hồng rồi, Phạm cô nương võ công rất tệ, người này gian ngoan muốn được coi võ công của cô nương.

Trong lúc ấy, Tuyết Quân vẫn thản nhiên như không nói:

- Thần trí của các hạ lúc này hoàn toàn tỉnh hẳn, nhưng sức khỏe chưa hồi phục hẳn, chỉ sợ không thể động thủ với tôi được.

Châu Chính thử vận khí rồi đáp:

- Trong người tại hạ bây giờ khỏe lắm.
- Nếu các hạ không tin thì cứ ra một chưởng mà coi, chất rượu của tôi tuy có thể giải trừ được hết các chất độc ở trong nội phủ các hạ, nhưng cũng khiến các hạ vô tình mất hết võ công.

Châu Chính mỉm cười nói:

- Nếu quả thật có chuyện này thì y đạo của cô nương hơn hẳn Thần quân.

Vừa nói, y vừa quật liền ra một chưởng.

Bỗng nhiên y hốt hoảng rụng rời. Vì có động thủ Châu Chính mới hay

chính y đã mất hết võ công. Mặt đang tươi tỉnh bỗng chốc sa sầm xuống trên rất thảm đạm.

Tuyết Quân cười nhạt hỏi:

- Thế nào? Các hạ đã tin chưa?

Châu Chính thở dài:

- Một đời Châu mỗ gặp được không biết bao nhiêu kỳ nhân, biết bao nhiêu nhân vật võ công cao tuyệt, nhưng đến như Thần quân và cô nương là nhất.

- Các hạ gặp phải Thánh cung Thần quân đâm ra mê lú quên mất mình đi, bao nhiêu danh vọng tạo được trong võ lâm đều buông trôi theo giòng nước hết. nhưng được gặp tôi, lại khiến các hạ khôi phục được bản lãnh và khôi phục được luôn cả danh dự và tiếng tăm.

Châu Chính nhìn xuống chân buồn rầu:

- Giờ cô nương có nói cũng là vô ích, Châu mỗ đã mất võ công thì cũng như mọi người thường, đâu dám làm phiền cô nương.

Tuyết Quân thản nhiên nói:

- Tôi làm các hạ mất võ công, cũng có thể làm các hạ lấy lại được.

Châu Chính sáng mắt:

- Quả nhiên có chuyện ấy?

Tuyết Quân làm ra vẻ bí mật:

- Chỉ cần hứa với tôi một lời thì nội trong một tiếng đồng hồ tôi sẽ làm cho các hạ lấy lại được tất cả võ công các hạ có khi trước.

Phải biết là người luyện võ, ai cũng say mê võ công, xem như tính mạng. Huống gì đã cao siêu thì càng thêm quý. Nếu phải phế bỏ một thân võ công của y, chẳng thà là cho y một đao chết còn sướng hơn.

Chỉ thấy Châu Chính ngẩng mặt, lầm bầm:

- Trong có một giờ, toàn thân công lực của tại hạ sẽ được phục hồi, thế thì quả thật là một kỳ tích.

Thiếu Bạch và bọn Vạn Lương đều sửng sờ nghĩ bụng:

- Châu Chính, tay trường trải giang hồ là thế mà chỉ phút chốc đã biến thành một con người hoàn toàn khác, ngây dại thần thờ như nhiều tục gặp tiên. Đủ biết nàng mù mưu trí cao minh là nhường nào! Và hết thảy khi ấy mới thật lòng kính mộ Tuyết Quân.

Chỉ nghe Tuyết Quân nói:

- Các hạ chưa tin?

Châu Chính đáp:

- Hẳn là tin rồi, cô nương có gì xin cứ dạy.

- Các hạ có muốn quay về nẻo chính, lấy lại cái danh Châu Chính khi xưa, vì chính nghĩa giang hồ dốc hết tâm lực không?

- Cái đó, cô nương bắt ép tại hạ?

- Nếu như tôi bắt ép các hạ thì có khác gì Thánh cung thần quân? Đàng này dù có chịu hay không, tôi vẫn khôi phục võ công cho các hạ. Còn việc giải trừ chất độc ở nội tạng là để cho các hạ yên tâm tỏ bày gan ruột.

Châu Chính sẽ thở dài:

- Cô nương không những tài hoa hơn người, lòng dạ lại nhân đức, bảo ai chả kính phục. Châu mỗ nếu được khôi phục võ công, nguyện sẽ dốc hết sức theo phò cô nương chuộc lỗi.

- Châu đại hiệp quá lời.

Ngừng một tí nàng bảo:

- Cho Châu đại hiệp một viên Tiểu hoàn đơn.

Ngọc Giao vội vàng rút trong người ra một bình ngọc để lấy một viên thuốc màu trắng, kính cẩn trao cho Châu Chính.

Châu Chính đón lấy, chẳng cần nhìn, bỏ ngay vào miệng nuốt.

Tuyết Quân nói:

- Bây giờ Châu đại hiệp có thể xếp bằng ngòai đấy, chừng công phu ăn xong bữa cơm sẽ khôi phục được thần công.

Châu Chính giờ đây như thể đã rất tin tưởng ở Tuyết Quân nên theo lời ngòai xuống vận khí điều tức.

Trong nhà im lặng như tờ, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ, tâm sự trùng trùng.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Không hiểu viên thuốc kia dùng cây thuốc gì chế thành, và chẳng biết có thể khiến Châu Chính khôi phục được võ công. Nếu quả y khôi phục được võ công mà lại không chịu nghe lời điều khiển của Phạm cô nương thì sợ không tránh khỏi một trường ác chiến.

Vạn Lương thì lại nghĩ, nếu như không thêm vào cấm chế trên người những tay nguy hiểm như Châu Chính, chỉ sợ cho y thuốc là việc quá ư mạo hiểm.

Thời gian lặng lẽ trôi.

Chỉ nghe Tuyết Quân cất tiếng phá tan bầu không khí nặng nề.

- Châu đại hiệp, đủ rồi!

Châu Chính vùng dậy, tung mạnh một chưởng ra ngoài nhà.

Một luồng chưởng phong ào ạt dấy mang gió lạnh cuốn thẳng ra.

Cùng lúc, một nét mừng vui lạ lùng thoáng hiện trên gương mặt

Châu Chính. Y sửng sờ:

- Tại hạ đã lấy lại võ công.

Tuyết Quân điềm tĩnh:

- Tốt lắm, các hạ muốn tỷ thí với tôi cách nào?

Thiếu Bạch trầm kêu:

- Hay chưa! Y đã quên khuấy thì thôi, sao còn nhắc lại làm gì nữa?
Chỉ thấy Châu Chính luôn đổi sắc, hiển nhiên tâm trí đang dao động
mãnh liệt.

Qua được công phu cặn chén trà, Châu Chính chợt sẽ thở dài:

- Tại hạ nguyện theo hầu cô nương, thôi khỏi tỷ thí.

Soạt một tiếng, y đã xé tung hoàng bào đang mặc trên người. Tuyết
Quân vui cười:

- Châu đại hiệp biết ăn năn hối lỗi, thật là một đại hạnh cho võ lâm.

Châu Chính liếc sang bọn ba mươi sáu hồng y kiếm thủ:

- Bọn ba mươi sáu người này cô nương xử lý ra sao?

- Ý Châu đại hiệp ra sao? - Bọn họ võ công cao cường, ý tại hạ là
nên thu dụng. - Được, thế thì xin nhờ Châu đại hiệp lo cho việc ấy.

- Đa tạ cô nương tin cậy, nhưng trong số bọn họ sợ còn có kẻ không
chịu qui hàng. - Châu đại hiệp cứ quyết định, thả hoặc giết, toàn
quyền xử lý.

Châu Chính cảm khái:

- Châu mỗ nguyện hết sức khuyên nhủ họ qui phục làm Kim đao môn
hạ...

Ngừng giây lâu, y bỗng hỏi:

- Dám hỏi cô nương, mình chủ ở đâu, để tại hạ được bái kiến trước.

Thiếu Bạch hốt hoảng nghĩ:

- Ta đang thọ thương, nằm rũ thế này sao phải là cái dáng mình chủ
uy nghi.

Tuyết Quân đỡ lời:

- Châu đại hiệp hẵng cứ lo việc khuyên hàng bọn kia, sau sẽ bái kiến
mình chủ cũng chưa muộn.

- Châu mỗ cung kính chắp tay tuân mệnh...

Thủng thẳng lão tiếp:

- Xin cô nương giải khai huyết đạo cho bọn họ.

- Phải, Hoàng, Cao nhị vị hộ pháp giải huyết cho họ đi!

Hoàng Vĩnh, Cao Quang nhất tề xuất thủ, lẹ như chớp giải hết huyết
đạo cho ba mươi sáu hồng y kiếm thủ.

Châu Chính nói:

- Dám xin cô nương ban cho mỗi người một viên linh đan để họ được
khôi phục võ công.

Vạn Lương lo ngại trong dạ:

- Cách ấy hẳn là không nên, bởi nếu ba mươi sáu người đều không
chịu qui phục, động thủ thì thật là phiền.

Nhưng Tuyết Quân vẫn điềm nhiên:

- Cho họ mỗi người một viên tiểu hoàn đan.

Vạn Lương sửng sốt, nhưng vốn biết Tuyệt Quân xưa giờ nói ra là lệnh, nên chỉ đành ngậm vận công lực phòng bị.

Phút chốc, ba mươi sáu hồng y nhân thấy đổi hồi tỉnh.

Châu Chính đằng hắng mấy tiếng nói:

- Các người có nhận được bồn tòa.

Ba mươi sáu kiếm thủ nhất loạt đáp:

- Hoàng long đường chủ.

- Phải, trong tứ long đường chủ, chỉ có một mình bồn tòa không thích dùng sa che mặt.

Lão vuốt râu cười tiếp:

- Vừa rồi bồn tòa nói chuyện với vị cô nương đây, chắc hẳn các người đều nghe thấy hết?

Ba mươi sáu hồng y nhân đều lẳng lặng gật đầu.

Châu Chính sắc giọng:

- Các người đã nghe, chắc đều sớm suy ngẫm lẽ thiệt hơn?

Bọn hồng y kiếm thủ đồng thanh đáp:

- Chúng tôi đều đã xét suy.

- Hay lắm, bồn tòa đã quyết tâm thoát ly khỏi ách khống chế của Thánh cung thần quân ma chướng, về qui thuận Kim đao môn, vì chính nghĩa võ lâm dốc sức, chư vị nghĩ sao cứ việc định đoạt. Nếu nguyện ở lại theo bồn tòa nhất tề đầu nhập Kim đao môn thì bồn tòa hoan nghênh lắm. còn nếu quyết giữ ý từng phục ma cung cũng chẳng sao.

Lão đột ngột thay đổi thánh cung thành ma cung, khiến cho ba mươi sáu hồng y kiếm thủ đều lấm lét đưa mắt nhìn nhau im lặng.

Châu Chính thấy thế nói:

- Nếu như chư vị không chịu, bồn tòa cũng sẽ thỉnh cầu cho chư vị...

Bỗng lão ngoảnh đầu nhìn bóng lưng Tuyệt Quân hỏi:

- Cô nương xưng hô thế nào?

Tuyệt Quân đáp:

- Thiếp họ Phạm, trước khi chưa vào Kim đao môn các người cứ tạm gọi là Phạm cô nương cũng đủ.

Châu Chính quay lại, quét mắt nhìn khắp bọn hồng y nhân:

- Nếu chư vị không muốn thế, bồn tòa cũng thỉnh cầu Phạm cô nương đưa chư vị ra khỏi trận an toàn.

Chỉ nghe hai hồng y nhân ở tận mé trái đồng thanh nói:

- Nếu như đường chủ thật lòng ở lại, thuộc hạ nguyện theo tới cùng.

Châu Chính mỉm cười:

- Dưới sự thống lãnh của Thần quân, chúng ta lừa dối nhau quen, không ai tin ai, nên chi, giờ này vẫn còn nghi ngờ lời Châu mỗ...

Nói rồi lão thò tay rút trong người ra một mũi tiểu tiễn màu vàng, dài chừng ba tấc, bẻ đôi rồi cao giọng:

- Châu mỗ qui nạp Kim đao môn là việc tuyệt đối ngay thật, nếu có dối một chữ sẽ như mũi tên này.

Lời nói quả nhiên công hiệu lạ thường, chỉ thấy bọn hồng y nhân thấy đều nhao nhao:

- Chúng tôi nguyện theo đường chủ qui phục làm Kim đao môn hạ.

Châu Chính mừng ra mặt:

- Thế thì tốt quá...

Ngừng giây lát, lão tiếp:

- Chư vị ai nguyện ở lại hãy ngồi yên. Còn ai muốn đi xin đứng dậy cho.

Liền lúc đó, thấy có tám hồng y đại hán cũng đứng phắt dậy.

Châu Chính liếc nhanh tám người:

- Chư vị khôi phục võ công chưa?

Tám hồng y nhân im lặng gật đầu.

Châu Chính nói:

- Tám vị đã quyết chí, tại hạ cũng không ép...

Rồi lão đảo mắt nhìn sang bọn kiếm thủ ngồi lặng dưới đất nói:

- — lại hay ra đi, bọn tòa quyết không ép buộc, còn vị nào đi nữa xin cứ đứng dậy.

Nói liền mấy tiếng, vẫn không có ai đứng dậy.

Châu Chính báo cáo với Tuyết Quân:

- Có tám vị muốn ra đi.

Tuyết Quân thản nhiên:

- Được, phiên Vạn hộ pháp đưa họ ra khỏi trận đi!

Châu Chính nói:

- Tại hạ muốn đích thân tống tiễn tám vị xuất trận?

Tuyết Quân sẽ gật:

- Được, Vạn hộ pháp dẫn đường cho họ.

Vạn Lương ứng tiếng:

- Tại hạ dẫn Châu đại hiệp đi!

- Dám phiền.

Nói đoạn, Châu Chính ngoái nhìn tám vị đại hán tiếp:

- Chư vị có thể đi rồi.

Tám hồng y nhân lặng nhìn nhau, rồi rảo bước theo Châu Chính.

Vạn Lương đi trước dẫn đường, ra khỏi mao xá, lão lên tiếng:

- Trong trận biến hóa linh ảo thế nào chư vị đã được thấy, vậy nhớ đi theo sát tại hạ kéo bước nhăm.

Châu Chính dẫn tám hồng y nhân ra khỏi trận xong, vòng tay nói:

- Chưa vị việc gặp Thần quân, khó khỏi bị trừng phạt nặng nề, vậy chưa vị cứ việc đổ lỗi hết cho tại hạ, biết đâu sẽ đỡ khổ được phần nào.

Tám hồng y nhân phóng thẳng mười sáu tia mắt sáng ngời, nhìn chăm chăm Châu Chính nhưng vẫn không ai lên tiếng.

Châu Chính đằng hắng tiếp:

- Đưa người ngàn dặm, cũng phải chia tay, chưa vị nên bảo trọng, thứ cho tại hạ phải về.

Vòng tay thi lễ, lão liền quay vào trong trận với Vạn Lương.

Vạn Lương mỉm cười:

- Châu đại hiệp năm xưa được tiếng võ lâm đồng đạo trọng nề, thế mà giờ vẫn chưa mất hào khí độ nào.

Châu Chính hơi ngỡ ngàng:

- Vạn huynh quá khen.

Xong lão thở dài tiếp:

- Chẳng giấu Vạn huynh, tại hạ từ lâu đã bất mãn trước sự bạo tàn, ác độc của ma quân. Chỉ vì trót mang gông nên bất đắc dĩ mới chịu để cho người sai tứ. Lần này may gặp Phạm cô nương, giải trừ cho độc chất trong nội tạng, lại còn để được tự do thì tại hạ nguyện là dốc lòng tận lực phụng sự chính nghĩa võ lâm, nghe lời Phạm cô nương chỉ dạy, có chết cũng cam.

- Nhưng xin hỏi, Thán cung thần quân là nhân vật thế nào mà có thể thu thập được một cao nhân như Châu đại hiệp?

- Nói ra hổ thẹn lắm, tại hạ bị thu nhập thánh cung cũng có hai mươi năm nhưng thật chưa hề được thấy chân diện mục của thần quân, cho nên, bọn tôi chỉ gọi trống là thần quân.

- Thế thì lạ lùng quá.

Ngừng lại giây phút, lão tiếp:

- Châu đại hiệp chưa được thấy mặt y, nhưng chắc cũng có lần thấy qua thân hình thể thái?

Châu Chính lắc đầu:

- Cũng chưa, bởi lúc gặp mặt chúng tôi, bao giờ cũng có một bức mê liêm ngăn cách.

Vạn Lương ngạc nhiên:

- Sao gọi là mê liêm?

- Vì ấy là một tấm rèm chế kiểu rất đặc biệt, người ở ngoài rèm không sao nhìn thấy được hình thái người ở trong nhưng trái lại, người bên trong có thể trông rõ từng nét chuyển biến trên gương mặt kẻ ở ngoài.

- Thì ra như thế.

Chuyện vẫn tới đây, đã về tới trước ngôi nhà tranh.

Vạn Lương lách sang bên nhường lối:

- Thỉnh Châu đại hiệp.

Châu Chính vội nói:

- Không dám.

Đi thẳng vào trong, lão cao giọng:

- Châu mỗ chờ lệnh.

Tuyết Quân hỏi:

- Bọn họ đi hết rồi à?

- Dạ, đi cả rồi. Ôi! Những người đó quá khiếp phục Thánh cung ma quân, không dám sanh lòng bội phản.

- Vạn hộ pháp, xa mã sẵn sàng cả chứ?

Vạn Lương vội đáp:

- Sắp sẵn đã lâu.

- Được lắm, lúc này thực lực của ta còn mong manh, chưa đủ để quyết chiến với thánh cung ma quân, không nên chường mặt giao phong, tốt hơn chúng ta phải đi cho sớm.

- Đi đâu? - Tiệp thiếp đã có mưu định, chớ vị khỏi phải lo.

Ngọc Giao suốt này giờ vẫn lặng thinh bỗng xen vào nói: - Thế còn tòa Lục giáp kỳ trận?

- Cứ để đấy cho bọn họ đến kiến thức một chút.

Vạn Lương mấp máy môi, chực nói lại thôi.

Tuyết Quân tiếp lời:

- Châu đại hiệp, trong Kim đao môn ta chưa có phân định thứ bậc, ngoại trừ mình chủ và tiệp thiếp, hết thảy đều là hộ pháp, tạm như thế rồi sau này thế lực lớn mạnh sẽ phân ngôi bậc lại hẳn hoi.

Bỗng sẽ thở dài nàng tiếp:

- Tiệp thiếp hy vọng nội trong năm nữa, Kim đao môn ta thế nào cũng sẽ có tiếng tăm trên giang hồ, lúc ấy chúng ta sẽ gởi thiếp mời anh hùng khắp thiên hạ về chúc mừng Kim đao minh chủ.

Câu nói chứa chan hào khí, nhiệt tình khiến mọi người đều phấn chấn, thêm tin tưởng ở tài trí của nàng.

Châu Chính nói:

- Cô nương liệu phải.

Tuyết Quân trầm ngâm giây lâu:

- Hai mươi tám vị huynh đệ mới gia nhập phái, cứ tạm gọi là nhị thập bát tướng, đặt dưới quyền điều động của Châu hộ pháp.

Châu Chính đáp:

- Tại hạ lãnh mệnh.

- Chúng ta lên đường ngay đi, Vạn hộ pháp, Châu hộ pháp dẫn nhị

thập bát tướng ra khỏi trận trước chờ tôi.

Hai người dạ ran, dẫn bọn hai mươi tám hồng y nhân ra khỏi mao xá.

Thiếu Bạch từ từ đứng dậy:

- Phạm cô nương!
- Minh chủ dạy chi?
- Phạm cô nương, liệu Châu Chính có thật lòng qui hàng?
- Thuộc hạ tin chắc là y thật tình.

Ngừng một tí, nàng tiếp:

- Hiện tại cao thủ trong thiên hạ hầu hết là tay sai của thánh cung thần quân, nếu như ta không tiêu diệt nhân thủ trong thánh cung thì còn lấy đâu ra cao thủ nữa?
- Cô nương thử giờ liệu việc như thần, chắc không thể làm.
- Chúng ta vừa được một cao thủ của thánh cung thần quân là cường địch giảm đi một phần lực lượng, cứ thế một thêm một bớt, thì thấy ngay cái lẽ lợi hại.
- Cô nương để lại tòa Lục giáp kỳ trận, không phải là tự cho cường địch một dịp nghiên cứu ra chỗ huyền diệu?
- Không sao, thuộc hạ sẽ cho Tuyết Nghi đi đổi cách biến hóa, di động ở vài chỗ trọng yếu, thế tất bọn họ sẽ mù tịt...

Nhẹ thở dài, nàng hỏi lo lắng:

- Minh chủ thương thế ra sao?
- Được cô nương trị liệu, đã thấy đỡ nhiều.
- Có đi lại được không?

Thiếu Bạch ngậm thử đề khí, rồi đáp:

- Bay nhảy đối địch, chắc có hơi khó, nhưng đi lại thì không hề chi.
- Thuộc hạ đã nhờ Vạn hộ pháp lo xong ba cỗ xe, minh chủ ngồi đi đường cũng có lợi cho việc dưỡng thương.

Thiếu Bạch vội nói:

- Khỏi phải thế!
- Lúc này sự an nguy của minh chủ có quan hệ mật thiết đến vận mệnh võ lâm thiên hạ, vậy phải nên bảo trọng thì hơn.

Thiếu Bạch thoáng nghĩ sẽ thở dài:

- Thôi cũng được.

Tuyết Quân thấp giọng:

- Tuyết Nghi, mau sửa soạn trận thế để chúng ta còn sớm lên đường.

Phạm Tuyết Nghi lẳng lẳng chạy đi.

Thấy vậy Ngọc Giao đâm cảm khái:

- Nàng này bẩm sinh dáng diễm kiều như thế tiếc nỗi phải cầm, có miệng mà khôn diễn nên lời.

Thoáng chốc, Phạm Tuyết Nghi đã quay về, đi thẳng đến bên chị.

Tuyết Quân đứng dậy nói:

- Chúng ta đi thôi.

Rồi hai nàng đi thẳng ra trước.

Thiếu Bạch và bọn Hoàng Vĩnh đều lục tục nổi gót theo.

Ra khỏi trúc trận, chỉ thấy hai mươi tám hồng y kiếm thủ tay nắm lấy binh khí, vây quanh ba cỗ mã xa.

Thế trận dàn hàng thập phần cẩn mật, dù cho địch nhân có tấn công bất ngờ vào mặt nào cũng không thể xông sát vào xe được.

Châu Chính nghiêng mình nói: - Cung thỉnh cô nương.

Tuyết Quân đã ngồi yên vị, Tuyết Nghi thuận tay buông tấm rèm xuống.

Châu Chính dỗi mắt chờ cho rèm hạ mới ngoái nhìn Thiếu Bạch:

- Các hạ thọ thương cũng nên lên xe đi.

Lão chưa biết Thiếu Bạch chính là Kim đao minh chủ, lời lẽ chẳng chút kính nể.

Thiếu Bạch mỉm cười bước lên xe.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang cũng cùng tung mình lên cả xe Thiếu Bạch.

Châu Chính quay lại nhìn Ngọc Giao, nàng liền nói:

- Tất nhiên là ngồi xe rồi.

Châu Chính chưa rõ Ngọc Giao thân phận thế nào, cho nên, thấy nàng chanh chua cũng chỉ cười, lão cao giọng hỏi:

- Phạm cô nương, bao giờ lên đường?

Liền đó, có tiếng Tuyết Quân từ trong xe vọng ra:

- Đi ngay bây giờ.

Châu Chính sẽ dạ, khoát tay, hai mươi tám kiếm thủ tức thời thay đổi đội hình, chia tả, hữu, tiền, hậu, bọc kín lấy ba cỗ xe và đoàn xe bắt đầu chuyển bánh, đi lần về trước.

Ngọc Giao dáo dạt nhìn quanh, mãi không thấy Ngự Tiên Tiền Bình, bất giác giận sôi. Nàng hừ nhạt vút mình lên cỗ xe cuối cùng.

Vừa vén bức rèm buông, nàng hốt giật nảy mình, suýt buộc tiếng kêu thất thanh.

Thì ra, Ngự tiên Tiền Bình chẳng rõ từ lúc nào đã thấy nằm thẳng trong xe, nhắm mắt ngủ khoèo.

Ngọc Giao buông rèm, lay lão liền mấy cái:

- Lão tới từ hồi nào thế?

Ngự tiên Tiền bình dụi mắt, nhìn Ngọc Giao, im lặng lắc đầu.

Ngọc Giao chực nổi cơn tam bành, hốt thấy cử chỉ Tiền Bình có hơi lạ, nàng sẽ cau mày hỏi:

- Lão thọ thương hả?

Tiền Bình chỉ sẽ gạt đầu rồi lại nhắm mắt ngủ.
Ngọc Giao hiểu ra Tiền Bình có thuật tu vi nội công rất là kỳ lạ, người ta điều tức dưỡng thương đều ngồi xếp bằng tròn, còn lão thì lại phải nằm, nên nàng ngồi yên không dám quấy động lão.
Xe đi ước chừng một tiếng đồng hồ, bỗng nhiên dừng lại.
Ngọc Giao đang ngồi điều tức, đột ngột xe ngừng lại làm nàng bưng tỉnh, mở mắt nhìn thì thấy Tiền Bình ban nãy nằm dưỡng thương trong xe đã biến đâu mất bóng.
Xem kỹ, thấy có một mảnh giấy trắng để lại trong xe.
Ngọc Giao vội nhặt xem, thấy bên trên viết:
"Chuyến đi này hung hiểm lắm, với sức mấy người các người sợ khó lòng ứng phó nổi, vậy nên tiểu tâm".
Vồn vện có dăm câu, chẳng thấy lão nói việc lão có chịu xuất thủ tương trợ hoặc cho cách cự địch gì cả, khiến Ngọc Giao coi xong bèn tức ói máu, tròn mắt lắm bầm mắng:
- Hừ, cái lão quái vật mới hay chứ, để rồi sau này gặp lại sẽ biết tay ta.
Bỗng nghe trong xe có tiếng người đỡ lời:
- Cô nương giận ai đấy?
Ngọc Giao vén góc rèm, trông ra thấy là Sinh tử phán Vạn Lương liền nói:
- Tiệp thiếp đang rửa cái lão Tiền Bình.
Vạn Lương biến sắc:
- Tiền đại hiệp ở đâu?
- Gì mà phải gọi đại hiệp với lão quái vật nuôi cá ấy!
Vạn Lương đảo mắt nhìn quanh quất, chợt nhìn lên rèm xa một cách nhón nhát, chừng như muốn vén rèm nhìn vào nhưng có ý kiêng dè lại thôi:
- Thế Tiền đại hiệp đến lúc nào?
- Mới vừa hồi nãy.
Vạn Lương đỡ lời:
- Nhưng cô nương ở trong xe mà?
- Hừ, lão mới bị người đả thương, phải nấp trong xe tiệp thiếp điều tức.
Vạn Lương chợt đưa tay vén rèm:
- Tại hạ Vạn Lương...
Nhìn vào trong, không thấy bóng dáng Tiền Bình đâu cả, bất giác lão sửng sờ.
Ngọc Giao ngắt lời:
- Người ta đã nói hết đâu mà sao gặp thế? Lão vừa tới nhưng lại lên

trốn đi rồi.

Vạn Lương thả rèm, nghĩ bụng:

- Tiền Bình thân phận là thế mà a đầu này nói năng chả giữ ý giữ tứ, ngộ nhớ lão nghe được có chết người không?

Lão nói vớt:

- Tiền đại hiệp chắc có việc phải đi.

Giọng Ngọc Giao vẫn còn tức tối:

- Cho là có việc, lão cũng phải nói rõ rồi đi chưa muộn, chứ đâu lại bỏ đi lén lút, còn gì là mặt anh hùng hiệp nghĩa, sau này mà gặp, đừng có trách ta quá tay.

Vạn Lương bầm bụng cười thầm:

- Người mắng lão thế, nếu lão nghe được, chưa biết ai sẽ trách ai quá tay!

Nghĩ đoạn lão lặng thinh không nói.

Ngọc Giao chùng như nguôi giận, sức nhớ đến việc xe ngừng đột ngột thì không dừng được, hỏi:

- Tại sao không đi tiếp?

Vạn Lương ngập ngừng: - Có lẽ đã gặp phải trở ngại, cô nương cứ ở trong xe nghỉ, để lão hủ ra đằng trước xem sao? Quay mình lão rào bước đi.

Ngọc Giao bỗng gọi với: - Chậm đã!

Vạn Lương ngoảnh lại, hỏi:

- Có việc gì?

- Nếu gặp phải chuyện phiền nhiễu, đừng quên gọi cho một tiếng.

Chợt nhớ tới mảnh giấy Tiền Bình để lại, vội cầm đưa ra:

- Lão Tiền Bình có bỏ lại bức thư này, phiền mang hộ cho Phạm cô nương.

Vạn Lương nhận lấy xem qua, sẽ thờ dài:

- Tiền đại hiệp xưa giờ không hề nói ngoa, đã có để lại bức thư này tất phải có việc hệ trọng. Cô nương đừng nên xem thường nó.

Ngọc Giao cười khanh khách:

- Cái lão già nuôi cá ấy, tuy quái vật thật, nhưng võ công rất cao siêu, hơn nữa, nếu xem thường nó tiện thiếp đã không nhờ tiền bối chuyển giao cho cô nương duyệt lãm.

Vạn Lương chưa biết tí gì việc xuất thân của Ngọc Giao nhưng thấy nàng quá thân mật với Tiền Bình, hơn nữa, nói một câu hai câu đều mắng loạn lên là lão quái vật này, lão quái vật nọ thế tất cũng phải thuộc vào hàng thế gia vọng tộc, rất có tiếng tăm trong võ lâm.

Nghĩ vừa dứt, hốt nghe có tiếng hú dài vọng tới.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 41

Thánh cung hoa tướng

Vạn Lương hốt hoảng nói nhanh:

- Cô nương ngồi yên trong xe, lão hủ chạy lại trước xem.
Khi ấy, trời vừa hưng hửng sáng, cảnh vật mờ mờ hiện ra dần.
Ngọc Giao nhón nhát nhìn quanh, nói:

- Nhớ nghe, nếu có phải sắp chiến thì nhớ gọi cho một tiếng.

Vạn Lương gật đầu:

- Được rồi.

Xoay mình, cầm đầu đi thẳng.

Chỉ thấy Châu Chính dàn bốn hồng y kiếm thủ, đang từ phía trước chạy quay trở lại, đến trước xe Tuyệt Quân nói:

- Phạm cô nương, chúng ta lọt phải vào vòng mai phục của thánh cung.

Trong xe vọng ra tiếng Tuyệt Quân hỏi:

- Châu đại hiệp có thể án được lực lượng đối phương?

- Khó dự liệu lắm, tại hạ xem thấy thì hầu hết là cao thủ trong bạch long đường.

- Hai mươi tám thuộc hạ của Châu đại hiệp có thể tin được không?

- Cô nương yên tâm, bọn họ đã bội phản ma cung thánh quân thì thà là chiến tử quyết không dám sinh hai lòng.

- Xem lựa một chỗ đất có lợi cho việc phòng thủ, cùng bọn họ quyết một trường tử chiến được chứ?

- Ý tại hạ, tử thủ quyết chiến chả bằng đổi hướng đột ngột vậy?

- Cũng được, cứ theo ý Châu đại hiệp?

Ngừng một thoáng, nàng tiếp:

- Nhưng nhớ thận trọng, phòng họ tập kích mai phục.

- Cái đó cô nương khỏi lo.

Quay sang Vạn Lương, lão sẽ giọng hỏi:

- Đệ có một việc thỉnh giáo?

Vạn Lương nói vội:

- Việc gì, nếu biết tại hạ nói ngay.

- Hoàng, Cao nhị vị hộ pháp võ công thế nào?

Vạn Lương nghĩ hai người đã được Tuyệt Quân truyền thọ võ công, nhưng chưa biết hiệu dụng ra sao? Nên nhất thời lưỡng lự!

- Độ... ngang tay lão hủ.

- Thánh cung nhân thủ đông, chúng ta thì ít, không hiểu có thể thỉnh lưỡng vị xuất thủ cự địch?

- Cái ấy hay nhất là nên thỉnh thị Phạm cô nương.

Chỉ nghe có tiếng Tuyết Quân vọng ra đỡ lời:

- Dám phiền Châu đại hiệp phân phối, liệu lý cả cho.

Châu Chính nói nhanh:

- Đa tạ cô nương.

Ngừng lại, lão thấp giọng hỏi Vạn Lương:

- Còn có một vị cô nương, võ công ra sao?

Vạn Lương đáp:

- Chắc phải cao hơn Hoàng, Cao lưỡng vị.

Châu Chính hơi sửng sốt:

- Thật chứ?

- Tại hạ chưa bao giờ nói sai.

- Thế thì người đang bị thương?

Vạn Lương lắc đầu:

- Cái ấy lão hủ xin chịu.

Châu Chính hơi suy nghĩ nói:

- Tri kỷ tri bỉ mới nắm chắc thắng, hà huống tình thế hiện nay biến hóa hết sức phức tạp, cho nên đệ cần hiểu rõ nội tình bên ta mới có thể liệu cách cự địch được. Vạn huynh đừng trách đệ hỏi nhiều mới phải.

Vạn Lương mỉm cười:

- Châu huynh chớ hiểu lầm, vì là võ công người ấy đệ thật tình không nói ra được.

Châu Chính lấy làm lạ:

- Tại sao?

- Đấy bởi người này võ công kỳ quái dị thường, khiến người không sao dò lường được.

- Có chuyện đó sao?

- Phải, đệ không nói dối một chữ.

Châu Chính thoáng nghĩ nói:

- Đệ muốn thỉnh giáo Vạn huynh.

- Việc gì, đệ xin rửa tai chờ nghe.

- Người ấy võ công cao siêu như thế, nếu không phải y cự địch thì không khỏi có chỗ sơ suất.

- Tự nhiên.

- Ý đệ, giờ có phái y ngăn chống cường địch ở mặt nào cũng chưa phải là lúc, chẳng bằng cứ để đấy chờ khi cấp yếu, thế địch ở mặt

nào mạnh nhất, ta sẽ phái y ra đó đương cự...

Bổng thấp lão giọng hỏi:

- Người ấy trong Kim đao môn ta, thân phận thế nào?

Vạn Lương mỉm cười:

- Thân phận tất nhiên không thấp, nếu Châu huynh muốn biết rõ thân phận người ấy, sao không đi hỏi Phạm cô nương.

Châu Chính à lên nho nhỏ:

- Cái đó...

Hốt nghe có tiếng áo phan phật lại gần, cắt ngang câu nói bỏ dở của Châu Chính.

Ngoảnh đầu nhìn, thấy một đại hán tay cầm kiếm chạy lại hồn hển nói:

- Có bóng địch nhân xuất hiện...

Châu Chính ngắt lời: - Ai?

- Thấp thoáng một cổ kiệu trắng, chắc là yếu nhân trong thánh cung.

Châu Chính giật mình hỏi mau:

- Phải đằng trước cổ kiệu ấy có thêu đóa hoa hồng không?

- Cách quãng xa quá nên thuộc hạ chưa thấy rõ.

Châu Chính khoát tay bảo:

- Hãy đi trông chừng bọn họ!

Hồng y nhân ứng tiếng dạ, chạy đi một mạch.

Vạn Lương tò mò:

- Châu huynh có vẻ quan tâm đến cổ kiệu ấy?

Châu Chính trầm ngâm:

- Nếu quả là y thị thì cũng phiền lắm.

- Ai? - Thánh cung hoa tướng.

- Mà thánh cung hoa tướng là ai?

- Một trong những nhân vật thân cận nhất của thánh cung thần quân.

- Võ công y thị cao lắm sao?

- Y thị được ma quân thân truyền võ công, cao không thể tưởng...

Lão nhẹ than dài tiếp:

- Chẳng qua, lúc này chưa thể quyết chắc được có phải là y thị hay không, ôi, hôm nay chúng ta...

Bổng nhiên lão im bật.

Vạn Lương thắc mắc:

- Làm sao?

Châu Chính buồn bã nói:

- Nếu như là thánh cung hoa tướng đến thật, thì tiểu đệ chỉ còn cách chiến tử để gọi là báo đáp tấm thâm tình của Phạm cô nương.

Vạn Lương an ủi:

- Châu huynh cũng bắt tất quá lo buồn, dù cho có hoa tướng lâm trận, ma quân tới đây, Phạm cô nương cũng có cách đối phó.

Lão biết rõ Phạm Tuyết Quân mưu trí cùng mình, nhưng võ công không cao, nói thế là nói lấy lệ thôi, nhưng đối với Châu Chính nó có tác dụng phần chần lạ, chỉ nghe Châu Chính nói:

- Đúng thế, đã có Phạm cô nương ở cạnh bày mưu, thì dầu cho có ma quân thân lâm cũng không đáng ngại.

Vạn Lương lại lo ngay ngáy:

- Tả Thiếu Bạch thương thế chưa lành, chẳng hiểu có thể xuất thủ cự địch được không, còn Phạm Tuyết Quân thì hành sự dụng mưu, tài hoa có đấy, nhưng nếu bảo thân ngộ cảnh hiểm, động thủ phá trùng vây chỉ sợ không bằng cả Vạn mỗ.

Nghĩ chỉ để bụng, chứ không dám nói ra.

Bây giờ, vầng thái dương đã nhô khỏi ngọn cây, tỏa ánh sáng chan hòa khắp một vùng cỏ cây, vừa lúc, hai hồng y kiếm thủ hấp tấp chạy lại.

Châu Chính thấp giọng:

- Cường địch đã tới sát.

Lão vừa dứt lời thì hai hồng y kiếm thủ đã đến bên, đồng thanh nói:

- Người trong thánh cung đã bày trận chờ ngoài hai dặm.

Châu Chính sẽ gạt:

- Biết rồi...

Ngừng một thoáng, lão bảo:

- Chúng bay truyền lệnh của ta, bảo tất cả những người thám thính địch tình phải rút hết khỏi đấy.

Hai hồng y nhân dạ ran một tiếng, ngoan ngoãn lui nhanh.

Châu Chính đưa mắt nhìn Vạn Lương hỏi:

- Vạn huynh, có phải bẩm báo với Phạm cô nương?

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Nếu cứ chường mặt đối địch bằng võ khí, đem sự liều mạng ra tranh đua, chỉ sợ nàng cũng chẳng có kế hay.

Nghĩ vậy, nhưng miệng trả lời Châu Chính:

- Cũng nên như thế.

Châu Chính liền bước nhanh tới trước cỗ xe, nghiêng mình nói:

- Phạm cô nương, người của thánh cung đã dàn hàng đợi phía trước mặt, thuộc hạ không thể quyết định, mong cô nương ra lệnh.

Trong xe vọng ra tiếng Tuyết Quân:

- Chúng ta không thể tỏ ra kém về chúng.

- Phạm cô nương nói phải, thuộc hạ đã ra lệnh chúng sắp hàng nghênh đón đằng trước.

Tuyết Quân ngọt ngào:

- Đợi lệnh của tôi rồi hãy xuất thủ.
- Thuộc hạ xin ghi nhớ.

Quay lại Vạn Lương nói:

- Đề xuất lãnh hai chục tướng dàn hàng tiến, Vạn huynh dẫn hai vị hộ pháp Cao, Hoàng hộ vệ xe của Phạm cô nương.

Vạn Lương nói:

- Được, xin nghe lời Châu huynh phân phó.

Thoáng cái, trước xe hai chục tướng đã từ bốn phía lục tục chạy lại đông đủ.

Châu Chính cao giọng nói:

- Phạm cô nương đã truyền lệnh cho chúng ta không được tỏ ra yếu kém trước người của thánh cung. Cô nương tuy đã có sẵn kế hoạch trừ diệt địch trong bụng nhưng phen này ra đi, không tránh khỏi một trường ác chiến, vậy phải động thủ, chúng ta sẽ dốc hết toàn lực thi thố.

Cả hai chục hồng y kiếm thủ đều đồng thanh đáp. - Chúng tôi có chết cũng không dám lùi.

Châu Chính hài lòng: - Hay lắm, hay lắm.

Nói rồi, y giục ngựa đi đầu.

Hai chục kiếm sĩ đều tuốt gươm khỏi vỏ chạy theo sau Châu Chính.

Vạn Lương đi tới bên xe Tuyết Quân sẽ giọng nói:

- Phạm cô nương.

Tuyết Quân hỏi: - Có chuyện gì?

- Nếu chúng ta gặp phải cao thủ thánh cung, cuộc chiến chắc sẽ ác liệt lắm. Lão hủ mắt thấy dường như Châu đại hiệp rất sợ bọn người tới đây.

Tuyết Quân suy tư:

- Minh chủ thương thế ra sao?
- Cái đó lão hủ chưa có hỏi, nhưng cứ riêng ý lão hủ thì người vẫn có thể giao chiến được.
- Thắng bại trong cuộc chiến tới đối với chúng ta thập phần quan trọng, có thể Kim đao môn nhờ trận này mà dương danh thiên hạ, nổi tiếng giang hồ, nhưng cũng có thể là sẽ đổ vỡ, suy tàn mãi mãi, không có ngày ngóc đầu dậy được.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Phải đấy, hiện giờ thánh cung ma quân phái ra vô số cao thủ, truy lùng triệt hạ chúng ta. Nếu không đánh cho họ dăm lần bạt vía thì chúng ta sẽ khó lòng có được chỗ đứng trên giang hồ.

Chỉ nghe tiếng Tuyết Quân vọng ra:

- Nếu như chúng ta không có vài trường ác chiến thảm liệt với thuộc hạ của thánh cung ma quân thì giang hồ đồng đạo cũng chưa ai biết có Chính nghĩa Kim đao xuất thế. Vậy xin phiền Vạn hộ pháp chuyển cáo cho mình chủ một tiếng, nói người nên lợi dụng thời gian này vận khí điều tức, chờ khi cấp yếu, còn phải thỉnh người xuất thủ.

- Lão hủ nhớ rồi.

Khoát tay, ba cỗ mã xa nhất tề chạy về phía trước.

Giữa vùng nguyên dã hoang lương, trước mặt lưng lưng mấy chục võ sĩ vận bạch y, tay lăm lăm trường kiếm, đứng một hàng ngang chắn ngay lối đi.

Châu Chính điều động nhị thập bát tướng sắp thành một tòa phương trận nghênh chiến.

Hai bên cách nhau không quá hai trượng nhưng đều chưa ai có ý xuất thủ, như thể còn chờ đợi một cái gì?

Tuyệt Quân cho xe chạy thẳng đến trước trận, sẽ giọng hỏi:

- Châu hộ pháp, địch thế mạnh lắm không?

Châu Chính đáp:

- Đối phương đều là võ sĩ của Bạch long đường, nếu như không có hậu viện thì thế địch chưa đáng sợ.

Vừa dứt lời, hốt nghe có tiếng đàn réo rất vọng lại, xa trông thấy mười hai thanh y nữ tỳ cầm kiếm chạy quanh một cỗ kiệu trắng đang lướt vùn vụt đi tới.

Châu Chính kinh hoàng:

- Phạm cô nương, thôi đúng là thánh cung hoa tướng rồi.

Khi ấy, Ngọc Giao bỗng từ cỗ xe sau cùng phóng ra, tung vèo lên xe Tuyệt Quân.

Chỉ thấy, hàng bạch y kiếm sĩ nhất loạt buông thông kiếm, rạp mình cung nghinh chiếc kiệu trắng.

Cỗ kiệu chạy thẳng tới trước mặt bọn bạch y kiếm sĩ thì dừng lại.

Cùng lúc, mười hai thanh y nữ tỳ rẽ đứng hai bên kiệu.

Trong kiệu vọng ra tiếng đàn bà thánh thót:

- Châu đường chủ.

Châu Chính giật mình, cất bước tới trước nói:

- Có Châu Chính.

Giọng người trong kiệu trở nên sắc lạnh:

- Người hẳn phải biết hình pháp của thánh cung chúng ta đối với kẻ bội phản sẽ xét xử ra sao chứ?

Châu Chính đằng hắng:

- Châu mỗ biết.

Bức rèm trước kiệu sẽ lay động, từ trong bước ra một phụ nhân toàn

thân vận lục y, lạnh lùng nói:

- Châu đường chủ, người biết thân phận ta rồi chứ?
- Thánh cung hoa tướng, Châu mỗ có lý đâu không biết.

Lục y phụ nhân cười nhạt:

- Châu đường chủ đã biết thế, sao còn chưa chịu quì xuống?
- Châu Chính biến sắc, nhưng sau bỗng phá lên cười ha hả:

- Nếu như Châu mỗ còn ở trong thánh cung, cung nghinh đại giá của hoa tướng là lẽ phải, nhưng giờ này Châu mỗ đã là người trong Kim đao môn.

Lục y phụ nhân thoáng ngạc nhiên:

- Kim đao môn! Chưa hề nghe nói đến...

Ngừng lại, mặt sắc giọng:

- Người nhất quyết quì phục Kim đao môn?

Châu Chính điềm nhiên:

- Phải, hoa tướng muốn trị tội Châu mỗ, hiện chỉ có mỗi cách.
- Dùng võ công chế phục người à?
- Đúng thế, Châu mỗ ngày còn ở trong thánh cung, từng được nghe nói hoa tướng võ công cao cường, giờ đây nếu được lãnh giáo, thì có chết cũng nhắm mắt.
- Người thật muốn kiến thức?

Châu Chính lạnh lùng khế gật.

Lục y phụ nhân cười nhạt:

- Được lắm!

Phất tay, bốn thanh y nữ tỳ cùng lúc phóng vút tới, bốn thanh trường kiếm nhoáng lên thẳng hướng Châu Chính.

Châu Chính hít dài một hơi, gối không rung, chân không động, nhẹ nhàng như cánh lá khô bay vèo về sau năm thước.

Thấy biến, bốn hồng y kiếm thủ cùng quát lớn một tiếng, phóng ra chia cự với nữ tỳ, mở một trường ác chiến.

Lục y phụ nhân cười khanh khách:

- Châu Chính, người giỏi thật, dám to gan cùng ta động thủ.

Châu Chính không khỏi lo lắng, vì vốn biết rõ bọn nữ tỳ của thánh cung hoa tướng thấy đều võ công cao cường. Kiếm chiêu do hoa tướng chân truyền thế tất bốn kiếm sĩ khó lòng đương cự nổi họ.

Lục y mỹ phụ đứng xem quát bảo:

- Các người khỏi phải thủ hạ lưu tình, cứ thẳng tay hạ độc thủ đi!
- Tứ tỳ đồng thanh dạ, kiếm thế bỗng nhiên biến đổi, khởi công toàn

những chiêu thức quỷ bí lạ thường.

Bốn hồng y đại hán thoát đầu còn cầm cự ngang tay, nhưng từ lúc tứ tỳ thành linh biến thể, tức thì thấy lúng túng, chỉ trong đám chiêu đã đâm ra luống cuống, bối rối trước lớp lớp kiếm ảnh dậy gió của đối phương.

Châu Chính cau mày lo ngại:

- Bốn hồng y kiếm thủ đã được gọi là những cao thủ hữu hạng, thế mà vẫn chưa phải địch thủ của đám thanh y nữ tỳ, đủ biết hoa tướng võ công lợi hại đến mức nào.

Đang nghĩ, hốt nghe vang tiếng rú thảm.

Đổi mắt nhìn, thấy cánh tay một hồng y kiếm thủ đã bị một thanh y nữ tỳ chém lìa từ khuỷu tay xuống.

Châu Chính nóng lòng, chực nhoáng trường kiếm xuất thủ sục nỏ đến lời Tuyết Quân dặn dò, vội chạy lại trước xe, sẽ giọng nói:

- Phạm cô nương, quả nhiên thánh cung hoa tướng đã tới!

Tuyết Quân ở trong xe hỏi ra:

- Động thủ chưa?

- Tình thế cấp bách quá, tại hạ không kịp thỉnh thị cô nương.

- Bên phải đã bị thương một người?

- Đúng vậy, bốn nữ tỳ dưới tay hoa tướng võ công đều cao cường, kiếm chiêu quỷ quyệt, nhị thập bát tướng chắc chắn là không đương cự nổi.

- Thôi được, Châu hộ pháp đi gọi Hoàng, Cao Quang nhị vị hộ pháp ra tay cầm cự thay bọn thập nhị bát tướng đi!

Châu Chính đáp dạ, còn chưa kịp đi gọi Hoàng Vĩnh và Cao Quang bên tai đã nghe vang vọng những tiếng rú thảm, ba hồng y đại hán còn lại, hai đã mất mạng dưới kiếm của bọn thanh y nữ tỳ, còn một người thọ thương nặng gục ngã ngay giữa đường trường.

Nhị thập bát tướng đều nóng lòng muốn xuất thủ báo thù cho đồng bạn nhưng chưa có lệnh của Châu Chính nên đành đứng trờ mắt hậm hực.

Phần bốn nữ tỳ đánh ngã cả bốn hồng y đại hán cũng ngừng tay, chưa dám tiến công, như thể còn chờ lệnh hoa tướng.

Lục y mỹ phụ đắc ý cười vang:

- Châu Chính, người đã mở mắt chưa, mấy tên hồng y kiếm thủ của người chưa đủ để những nữ tỳ của ta hạ sát trong khắc công phu...

Châu Chính ngắt lời:

- Hoa tướng, đừng có tự phụ quá, hiện tại vẫn chưa biết được thắng bại sẽ về bên nào.

- Phải, ta dám nói Châu Chính người cũng chẳng có gan bội phản

thần quân, chắc phải có nhân vật nào ở trong bóng tối điều khiển.

Người ngồi trong xe kia là ai?

- Cái đó xin thứ cho khỏi đáp.

Lục y mỹ phụ cười gằn:

- Người không nói chẳng nhẽ ta không bắt y ra xem được sao?

Vẫy tay, bảo nhỏ bốn nữ tỳ:

- Đem người trong xe ra cho ta.

Hai nữ tỳ sẽ dạ, nhanh nhẹn vút mình chạy bay đến bên cỗ xe.

Châu Chính định vung kiếm cản, hốt nghe trong xe vang vọng tiếng thánh thót của phái nữ:

- Các người muốn chết?

Liền lúc đó, chỉ thấy rèm xe thoáng động, lóe vụt ra một luồng sáng bạch.

Tia sáng vừa dứt ánh ngoài cửa xe. Cùng lúc hai thanh y nữ tỳ nhất tề ngã rũ.

Châu Chính sững sốt đứng lặng.

Lục y mỹ phụ thấy hai nữ tỳ tử thương dưới ám khí của đối phương bất giác hơi cau mày, cất bước đi tới.

Châu Chính ngăm đe chân khí, chực nhảy ra ngăn chặn thì đã nghe vang một tiếng quát, từ cỗ xe thứ nhì vút ra một bóng người chặn ngang lối mỹ phụ.

Lục y mỹ phụ lạnh lùng nhìn sang Châu Chính hỏi:

- Ai thế?

Châu Chính đưa mắt nhìn, thấy là thiếu niên thọ thương mà Tuyết Quân chưa hề nói cho biết tánh danh nên nhất thời không biết phải trả lời sao, đành lẳng lặng ngoảnh đầu giả lảng.

Lục y mỹ phụ giận sôi, chẳng nói chẳng rằng, nhoáng nhanh tả thủ vút lóe tia sáng bạch bay vào tới Châu Chính.

Cùng với giây phút lục y mỹ phụ rung tay, thiếu niên đứng chắn lối bỗng nhiên thò hữu thủ, nhanh không tưởng rút soạt trường kiếm giắt ở vai, khoa vòng sáng lạnh thẳng tới luồng sáng bạch!

Chỉ nghe tiếng khô rợn, tia sáng nhắm hướng Châu Chính lập tức bị trường kiếm đánh rơi.

Lục y mỹ phụ không ngờ đối phương rút kiếm mau lẹ như thế, bất giác ngẩn người.

Sau giây phút định thần, lục y mỹ phụ hết dám khinh địch, lạnh lùng nhìn thiếu niên trước mặt chập lâu:

- Xem thủ pháp bạt kiếm, các hạ võ công tất không phải thường, hẳn là nhân vật hữu danh.

Thiếu niên ấy chính là Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch chậm rãi tra kiếm vào vỏ nói:

- Tại hạ vô danh tiểu tốt, chẳng dám phiền ai hỏi tới.

Lục y mỹ phụ cười nhạt, đột ngột rút vù một sợi giây lưng màu xanh, khoa vòng quét vèo tới trước ngực Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch cũng nhanh không kém, rút trường kiếm chống đỡ vừa lấy làm lạ:

- Phụ nhân này chỉ dùng một sợi dây quây đời cự địch, thì thật kỳ dị, chắc là môn võ công tà

đạo.

Còn đang nghĩ, trường kiếm đã chạm vào sợi dây lưng.

Chỉ nghe một tiếng vù, thanh trường kiếm trong tay Thiếu Bạch bị hút bổng, suýt vụt bay.

Thiếu Bạch kinh hãi, lòng hoang mang không hiểu binh khí gì lạ quá.

Chưa kịp định thần, lục y mỹ phụ đã triển động thể công, giăng giăng trong ánh lục cuồng phong dấy lên ào ạt tưởng chừng cả biển sóng vỗ bờ.

Thiếu Bạch vội vàng chớp loé kiếm ảnh, sử dụng vương đạo cửu kiếm đón đỡ.

Mới mấy chiêu đầu chưa thấy có gì, nhưng dần sau sáu bảy hiệp, Vương đạo Cửu kiếm bắt đầu phát huy uy lực, kiếm thế dấy động lớp lớp, chụp kín lục y mỹ phụ trong vùng kiếm ảnh trùng trùng.

Châu Chính nằm mộng cũng không ngờ được thiếu niên thọ thương ấy kiếm thế lại tuyệt diệu như vậy, bất giác sửng sờ.

Lục y mỹ phụ nhoáng lên mấy chiêu kỳ học đều vẫn không tài nào phá vỡ màn kiếm mật mừng của đối phương thì bàng hoàng, kêu thất thanh.

- Đại bi kiếm pháp!

Châu Chính quá đổi lạ lùng:

- Đại bi kiếm pháp là tuyệt học giang hồ của Thiên kiếm Cơ Đồng năm nào, thiếu niên ấy làm sao học được?

Nghĩ đến đây, hốt thấy bốn thanh y nữ tỳ nhất tề vung kiếm nhảy xông vào trợ chiến.

Ra là bọn nữ tỳ theo hầu thấy chủ nhân khó bề thắng được Thiếu Bạch cho nên vội xuất thủ tương trợ.

Châu Chính thấy thế, quát to:

- Đường đường là một cánh cung hoa tướng cũng cậy đông thủ thắng nữa sao?

Lão toan rút kiếm ra nghênh chiến chợt thấy Thiếu Bạch chớp động thể kiếm loang mau màn kiếm ảnh chụp luôn đối phương bốn thanh y nữ tỳ vào giữa.

Nên biết cái hay của Thiên kiếm là ở chỗ dùng ít địch đông, khí thế vẫn không giảm, đối phó với một người oai lực là thế mà đối phó với hai người hay mười người cũng vậy.

Châu Chính rút kiếm cầm tay rất muốn xuất thủ tương trợ, nhưng thấy Thiếu Bạch kiếm thế càng lúc càng mạnh mẽ, rộng loang ánh sáng lạnh khắp chu vi mười trượng, khiến cho chủ tử của thánh cung chỉ còn cách ngăn chống cầm chừng nên đành đứng yên theo dõi. Hai bên ác chiến đã ngoài hai mươi hiệp, hoa tướng và bốn thanh y tỳ nữ càng thêm luống cuống trong ánh kiếm đột đột bủa vây kín mít của Thiếu Bạch, tình thế mỗi lúc mỗi hiểm nghèo.

Mười nữ tỳ hộ giá cho thánh cung hoa tướng, ngoại trừ đã mất hết hai, bốn xuất thủ trợ chiến cho chủ nhân, còn lại sáu người, mất thấy bốn tỳ muội và chủ nhân bị kiếm thế đối phương vây khốn, đâm trái quét phải, vùng vẫy cách nào cũng không thoát khỏi trùng kiếm dày đặc, bất giác đều rút soạt kiếm.

Châu Chính đứng một bên thấy thế vung kiếm nhảy tới trợ chiến nhưng khổ nỗi bị màn kiếm lớp lớp gió rít ào ạt của Thiếu Bạch chắn ngang như một bức tường thành, không sao vượt qua được.

Chỉ thấy Thiếu Bạch chớp lóe kiếm quang, quét một vùng áp lực, dấy lên những đợt cuồng phong đổ ào xuống màn kiếm quang, nhấp nhোáng khởi công sáu thiếu nữ mới nhập trận.

Mười nữ tỳ hộ giá cộng thêm thánh cung hoa tướng, cả thấy mười một người vẫn không thể nào đảo được cục diện, trái lại còn bị vây kín trong vùng kiếm ảnh gió dấy mù trời của Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch kiếm chiêu quả là ảo diệu, mệnh mông như vùng biển cả không bờ, đối với một người như thế, thêm có mười người cũng vậy.

Châu Chính càng xem càng kính phục, nghĩ bụng:

- Người này kiếm thuật thần kỳ nhường ấy, cho là ma quân đích thân lâm trận cũng vị tất đã thắng được y. Kim đao môn có cao thủ như thế thì việc tranh hùng với thánh cung ma quân cũng chẳng phải ngại.

Bỗng nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu, lão sực nhớ tới lời Tuyệt Quân:

- Phạm cô nương có nói Kim đao minh chủ thần thông cả hai tuyệt học Thiên kiếm, Tuyệt đao. Người này kiếm pháp kỳ ảo quá, nếu không phải là Thiên kiếm thì ở cõi thế này còn có pho kiếm pháp nào lợi hại như vậy, hay ấy là Kim đao minh chủ...

Đảo mắt nhìn quanh, thấy đội hồng y kiếm thủ đứng giảng hàng nét mặt đều tươi tỉnh, phấn chấn, khác hẳn cái dáng sợ sệt, lo lắng lúc mới gặp thánh cung cùng hoa tướng.

Cuộc chiến thêm mười phần ác liệt nữa, thánh cung hoa tướng và mười ả nữ tỳ bắt đầu cảm thấy chân tay rã rời, choáng váng, hết cả sức cầm cự.

Đang khi thập phần nguy hiểm, lục y mỹ phụ thành linh quát lớn, thâu chiêu lùi nhanh lại.

Bọn mười ả nữ tỳ cũng đồng loạt ngừng tay lui về.

Thánh cung hoa tướng nhìn sững Thiếu Bạch hỏi:

- Các hạ phải là truyền nhân của Thiên kiếm Cơ Đồng?

Thiếu Bạch sáng giọng:

- Phải thì sao?

Lục y mỹ phụ quay người nhìn Châu Chính:

- Người đừng tưởng nương nhờ dưới kiếm của truyền nhân Cơ Đồng là mạng được bảo toàn. Thần quân sau bao năm trường tĩnh tâm khổ cứu đã tìm ra được môn võ công đủ đối phó lại Thiên kiếm. Cả đến Đoạn hồn nhất đao của Hướng Ngao, người cũng đã có cách phá giải rồi, ta nói thế không phải chỉ dọa giẫm đâu.

Châu Chính nói:

- Đa tạ hoa tướng có lòng mách bảo, Châu mỗ chỉ biết cảm kích...

Rồi lão hốt ngẩng mặt cười vang:

- Hoa tướng thep phò ma quân chưa chắc có tình thực, nếu lúc nào có giác ngộ cứ việc tìm đến Châu mỗ, tại hạ sẽ cầu Phạm cô nương giải cho chất độc trong người.

Lục y mỹ phụ cười nhạt, quay nhìn mười nữ bảo:

- Chúng ta đi!

Xoay mình, mỹ phụ vút lên kiệu cùng với mười nữ tỳ hộ giá bỏ đi một nước.

Đám bạch y nhân đón đường cũng vội thâu binh khí, chạy nhanh theo về.

Thiếu Bạch dõi mắt nhìn theo cỗ kiệu và bóng bạch y nhân đã chạy sau cùng mất biến ở mãi xa, mới thở phào một hơi, ngã lăn ra đất.

Vạn Lương, Châu Chính vội vàng chạy lại đỡ Thiếu Bạch dậy, hỏi dồn:

- Thọ thương à?

Thiếu Bạch lắc đầu:

- Không, vết thương cũ lại vỡ, nghỉ một lát sẽ khỏi ngay.

Ra là lúc quyết chiến với thánh cung hoa tướng, vết thương cũ chưa lành lại rách miệng, đau nhức khôn tả nhưng chàng vẫn cắn răng cầm cự cho tới khi đẩy lui được đối phương.

Chàng biết rõ chỉ cần mình ngã quỵ là bọn hoa tướng, nữ tỳ và mấy chục bạch y nhân sẽ xông lên tàn sát, nên chi, cố vận khí chờ cho

bọn họ đi mất bóng, hết còn gượng được nữa mới loạng choạng ngã sấp.

Đúng lúc đó, rèm khẽ lay động, Ngọc Giao tung vút ra, trong tay cầm một bình ngọc, lo lắng nói:

- Trong bình có ba viên hoàn đơn, cách độ hai giờ thì uống một viên, xong nằm yên trên xe nghỉ cho khỏe.

Thiếu Bạch cầm lấy bình ngọc:

- Đa tạ cô nương.

Trương Ngọc Giao bật cười:

- Ấy là thuốc của Phạm cô nương nhờ tiện thiếp chuyển giao, chứ có liên quan gì tới tiện thiếp đâu mà cảm ơn.

Vạn Lương dìu Thiếu Bạch vào trong xe, thuận tay buông rèm xuống. Trong cỗ xe đi đầu có tiếng Tuyết Quân vọng ra:

- Thượng lộ.

Châu Chính ứng tiếng dạ, đưa tay khỏi đầu đảo một vòng, bọn hồng y kiểm thủ đứng xếp hàng liền phân tán đi bọc quanh ba cỗ xe.

Thấy Vạn Lương đi sát bên, Châu Chính sẽ giọng hỏi:

- Hiện nay cao thủ trên giang hồ phần đông đã quy phục thánh cung, số còn lại nếu không phải đệ tử của cửu đại môn phái, cũng là người trong tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang, thì cái việc tìm cao thủ bổ sung thêm xem chừng không d-.

Vạn Lương trầm ngâm:

- Việc này chắc Phạm cô nương đã dự liệu.

- Trừ tài nghệ của Phạm cô nương ra, trong đám đương kim võ lâm, sợ không có người thứ hai đủ sức chống lại thánh cung.

Vạn Lương hơi do dự:

- Châu huynh đã quy phục Kim đao minh chủ, chúng ta kẻ là người đồng đạo, đệ có vài điểm nghi vấn nói ra, mong Châu huynh đừng chấp.

- Vạn huynh cứ nói, ngại nỗi đệ hiểu biết có hạn, sợ không giải đáp hết được.

Vạn Lương mỉm cười:

- Châu huynh ở trong thánh cung cũng là một đường chủ, chắc rất được thần quân tín nhiệm.

Châu Chính đỡ lời:

- Đệ tuy được thánh cung ma quân cho nhậm chức Hoàng long đường chủ, nhưng việc trong thánh cung đệ chỉ biết phần nào. Ôi! Kỳ thực đâu có riêng đệ, ngũ long đường chủ chỉ sợ cũng giống như đệ,

chúng tôi vâng lệnh hành sự mà thôi.

- Không lẽ Châu huynh đầu nhập thánh cung trong hơn hai mươi năm trường vẫn chưa lần nào được gặp thánh cung ma quân sao?

- Thật ra có lẽ cũng được gặp, nhưng y hóa thân mỗi lần một khác, khiến cho người ta khó mà biết.

- Gọi là thánh cung ma quân thì sự thực thánh cung ấy ở đâu?

- Trong Võ di sơn.

- Trong Võ di sơn núi non trùng điệp hàng ngàn dặm, không hiểu nó ở quãng nào?

Châu Chính suy nghĩ giây lát:

- Có lẽ ở khu vực giáp giới hai tỉnh Môn, Cống.

- Nói thế Châu huynh cũng chưa tới thánh cung?

- Không, đi nhiều rồi, nhưng thánh cung ma quân mưu trí đa đoan.

Phàm là người được gọi đến thánh cung đều phải dừng lại ở vùng giáp giới, tập trung lại rồi bị điểm huyết, bịt mắt xong sẽ được lên xe đi vào núi, khi mở mắt ra là đã tới thánh cung.

- Thánh cung ma quân võ công cao cường, lại hóa thân khi gặp người, thì sao lại còn phải dựng nên cái cung thần bí như thế, không phải vẽ rắn thêm chân sao?

- Đúng vậy, đệ cũng ngờ là chả có thần quân gì cả, thánh cung thần quân ấy chỉ là ngẫu tượng hoá danh được tung ra bịp người.

- Nếu thế lạ quá, vì người đó không có thật làm sao có thể thống lãnh bao nhiêu võ lâm cao thủ?

- Ý tại hạ muốn nói là có một hay hai kẻ nào đó lợi dụng cái tên thần quân để âm mưu độc bá thiên hạ.

- Chưa hẳn, đệ thấy thì người ấy phải bịa ra cái danh hiệu thần quân, kiến tạo tòa thánh cung huyền bí kia là có dụng tâm gây nên bầu không khí thần kỳ ma quái khiến người mê hoặc tai mắt, cũng là để giấu đi tên họ thật. Nếu đệ đoán không sai, người đó hẳn là người võ lâm ai cũng biết.

Châu Chính ngẫm nghĩ, đỡ lời:

- Đúng lắm, Vạn huynh nói nghe chí lý.

Vạn Lương nói:

- Nếu người ấy không tạo ra một căn cứ ma quái và tung ra một tên Ma quân ghê gớm, cứ dùng tên thật thì dẫu cho võ công có cao cường đến đâu chưa chắc đã sai khiến được một người có danh tiếng như Châu đại hiệp chẳng hạn.

- Nếu quả đúng như lời Châu huynh nói thì người đó không khó gì đoán ra tung tích.

- Cứ xét cho kỹ khoảng ba chục năm trở lại đây, nhân vật trên giang hồ lừng lẫy nhất phải kể đến Thiên kiếm Cơ Đồng và Bá đao Hưởng Ngao là số một, nhưng hai vị này đã vượt qua Sinh tử kiều, quy ẩn chưa ra, vậy thì không kể hai bậc ấy.

Châu Chính nói:

- Thứ đến phải kể đến Chính nghĩa lão nhân.

- Không có thể.

- Tại sao?

- Chính nghĩa lão nhân đã chết rồi, và phần mộ của ông ta đã được chúng tôi phát hiện, ngoài ra chúng tôi còn lấy được cây Kim đao, di vật của ông.

- Phải đấy, Kim đao môn của chúng ta là lấy có ngọn Kim đao.

Vạn Lương nói:

- Ý chính còn là lấy hai chữ Chính nghĩa, trong giang hồ phần đa số là không thấy mặt Chính nghĩa lão nhân, nhưng đại danh người có thể nói không ai không biết. Cái chính khí lòng lộng người để lại vẫn bằng bạc và số nhân vật chịu ơn người không làm sao tính hết.

Mượn ngọn Kim đao để thành Chính nghĩa lẽ đâu không phải là việc danh chính ngôn thuận.

Châu Chính gật đầu:

- Đúng vậy, dùng Kim đao để lay tỉnh Chính nghĩa võ lâm đang bị chôn vùi.

- Và cũng mượn dịp gọi dậy lòng chiến đấu chống kẻ thù chung của những nhân vật từng chịu ơn Chính nghĩa lão nhân.

Châu Chính trầm ngâm giây lâu nói:

- Ngoài Thiên kiếm, Bá đao và Chính nghĩa lão nhân ra, đệ thực không nghĩ ra được nhân vật nào lại có tâm cơ ghê gớm như thế.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 42

Quái nhân dưới lòng địa đạo

Vạn Lương như sức nhớ ra điều gì trọng đại, hấp tấp hỏi:

- Châu huynh có thấy Chính nghĩa lão nhân bao giờ chưa?

- Đã có may mắn được diện kiến mấy lần rồi. Ôi! Người thực là một bậc tuổi tác rất từ bi.

- Chính nghĩa lão nhân có người bạn nào tri kỷ không?

Châu Chính ngẫm nghĩ một hồi đáp:

- Chuyện này để không được rõ.

- Phải chăng con người đã học được nền y thuật tuyệt thế không phải chỉ có Chính nghĩa lão nhân.

Châu Chính sửng sốt:

- Ai? Người nào?

Vạn Lương cũng thờ người, mệt mỏi đáp:

- Điều này khó trả lời lắm, kẻ đó là ai lão hủ không sao nói ra được.

Nhưng nếu trên đời quả có thánh cung thần quân thật thì kẻ đó là thánh cung thần quân.

Nói đến đây, trong óc chợt nảy ra ý nghĩ khiến lão đứng khựng lại nói:

- Đợi một lát, tại hạ có chuyện thỉnh giáo Phạm cô nương.

Vội vàng quay người tới trước cỗ xe, lão nói:

- Vạn Lương có chuyện xin thỉnh giáo Phạm cô nương.

Cỗ xe đang chạy dừng lại ngay và trong xe vọng ra tiếng Tuyệt Quân:

- Chuyện gì?

- Xin hỏi Phạm cô nương, chúng ta đi về đâu đây?

- Lên thẳng núi Võ Đang.

Vạn Lương hạ thấp giọng:

- Vạn Lương có chuyện cơ mật, muốn hỏi ý cô nương, chẳng hay có thể lên xe được không?

Tuyệt Quân ngọt ngào đáp:

- Được, mời lão trượng lên.

Vạn Lương nhanh nhẹn vén rèm xe bước lên. Lúc bấy giờ toàn thể hồng y kiếm sĩ đều dừng lại vây quanh các xe.

Ước chừng công phu ăn xong bữa cơm, Vạn Lương mới từ trên xe nhảy xuống đi lại bên Châu Chính sẽ giọng nói:

- Tại hạ đã thuyết phục được sự đồng ý của Phạm cô nương, chúng ta đổi cuộc hành trình.

- Vậy bây giờ tính đi đâu?

- Chỗ này không có tên, hoang lương lắm.

Châu Chính nghĩ Vạn Lương không muốn nói ra cũng không hỏi dồn để biết, chỉ khẽ đằng hắng nói:

- Đi theo hướng nào?

- Nhằm theo hướng chính bắc.

- Như vậy chẳng hóa ra trở về chỗ cũ?

- Chỗ đó cách chỗ cô nương bày Lục giáp kỳ trận không xa. Chúng

ta bỏ đi rồi lại trở về, có thể khiến thánh cung ma quân hoang mang không biết đâu mà dò.

- Vậy chúng ta đi đi.

Dứt lời, lão ngoắc tay ra hiệu, bao nhiêu hồng y kiếm sĩ liền lập tức quay về hướng chính bắc, bảo vệ cỗ xe tiến về phía trước.

Vạn Lương đi đầu dẫn đường.

Châu Chính để ý theo dõi, chỉ thấy Vạn Lương bước đi rất dè dặt, cơ nhờ sợ đi lạc hướng.

Một ngày qua đi không có việc gì xảy ra, đến khi màn đêm buông xuống đoàn người đi tới cạnh một thôn nhỏ hoang lương.

Vạn Lương sẽ nói với Châu Chính:

- Giờ phút này chúng ta phải mau tới ngôi nhà tranh ấy.

- Châu Chính ngạc nhiên hỏi lại.

- Ngôi nhà tranh nào?

- Ôi, tại hạ đã chẳng nói rồi sao, chỗ đó không có tên mà cũng không thể chỉ rõ được, đợi chút nữa, Châu huynh coi tất sẽ hiểu.

- Bây giờ tính sao?

- Xe phải đóng ở đây, Châu huynh tuyển chọn mấy thuộc hạ giỏi giang cho đi với đệ tới ngôi nhà tranh ấy thám thính.

- Tại hạ cùng đi với được không?

Vạn Lương đáp:

- Thế thì còn gì hay bằng.

Châu Chính bèn chọn lấy bốn tay kiệt liệt trong đám hồng y kiếm sĩ, cùng với Vạn Lương cả bảy là sáu người do Vạn Lương dẫn đường, mượn bóng đêm nhắm thẳng hướng chính tây băng mình.

Giữa lúc ấy, hốt nhiên rèm xe được vén lên nhanh, Trương Ngọc Giao buông mình xuống đất hỏi:

- Thêm tôi đi nữa được không?

Vạn Lương lắc đầu:

- Cô nương phải ở lại bảo vệ cho Phạm cô nương.

- Phạm cô nương lại muốn tôi đi theo chứ vị.

Vạn Lương giật mình hoang mang:

- Thật thế không?

Ngọc Giao thần nhiên đáp:

- Không tin xin cứ đi hỏi.

Vạn Lương hơi do dự, nhưng rồi nói liền:

- Đã là Phạm cô nương để cô nương đi, vậy thì cùng đi vậy!

Ngọc Giao mỉm cười, lặng lẽ theo sau Vạn Lương.

Vạn Lương dẫn đầu, một mạch bảy người đi được khoảng hai chục dặm tới một nơi hoang vắng, cỏ mọc um tùm.

Lúc bấy giờ đám mây đã che ngang vàng trắng, trong u ám chỉ thấy một ngôi nhà tranh đứng chơ vơ một mình trên miền cỏ cao.

Vạn Lương thấp giọng nói với Châu Chính:

- Châu huynh đã thấy rõ ngôi nhà chưa?

Châu Chính đáp:

- Thấy rồi.

Vạn Lương nói luôn:

- Trong ngôi nhà đó có một con đường hầm kín đáo, kỳ quái là đêm nay không thấp đèn?

Châu Chính vốn tính trầm tĩnh nên không nói gì.

Trương Ngọc Giao chen vào nói:

- Có thể họ dọn nhà đi rồi, chúng ta vào xem sao rồi hẵng tính.

Vạn Lương nghiêm giọng gạt đi:

- Không nên coi thường, vọng động.

Ngọc Giao bướng bỉnh nói:

- Chúng ta cũng không thể mãi đứng chờ ở chỗ này.

Vạn Lương nói:

- Nếu vậy để tôi vào trước, chư vị ở ngoài tiếp ứng.

Ngọc Giao cười thuyết phục:

- Nắm kim châm ám khí của tôi dùng vào cận chiến rất hay, tôi đi với lão trượng.

Vạn Lương không biết sao đành nói:

- Thế cũng được, nhưng nhất nhất cô nương phải nghe lệnh tôi, không được xuất thủ bừa bãi.

- Nếu địch nhân không ra tay trước, tôi sẽ nghe lệnh lão trượng, còn nếu chúng xuất thủ ngay, tất nhiên tôi cũng phải hầu tiếp cho tôi tức thì.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Con a đầu này bướng quá! Nghĩ thế nhưng lão làm thỉnh nhẹ bước tiến về phía ngôi nhà tranh.

Châu Chính nín thở nhìn Vạn Lương:

- Nếu gặp điềm dữ hãy kiếm cách gọi đệ một tiếng.

Vạn Lương gật đầu bước đi.

Ngọc Giao đã tiến sát vào ngôi nhà hoang vắng ghê rợn, lù lù trong đêm vắng.

Nàng hành động quá mau lẹ và quá đổi bất ngờ khiến Vạn Lương không kịp ngăn cản, chỉ có nước than trời:

- Con a đầu to gan quá lắm!

Ngọc Giao hữu thủ sẵn sàng một nắm kim châm, tả thủ ngậm vận công lực đẩy mạnh cửa. Cánh cửa gỗ đang đóng chặt tức thời kêu

lên một tiếng két ghê rợn bung ra. Hoá ra nó không cài then. Ngọc Giao nhanh nhẹn phóng vút vào, Vạn Lương chỉ kịp dặn với theo:

- Cô nương đề phòng.

Lập tức lão cũng tung mình theo. Ngọc Giao sợ Vạn Lương ngăn trở, nên hành động ngay, nắm chặt mớ kim châm, nàng hét lên:

- Có ai không?

Nàng gọi luôn mấy câu, chẳng thấy có người hồi đáp.

Vạn Lương cũng thấy tình hình khác lạ, vội thò tay rút quạt lửa trong người, đánh lửa.

Ánh lửa bùng lên tỏa rộng khắp ngôi nhà, chỉ thấy có một cái bàn kê sát bên song cửa mà bụi đất đã đóng thành lớp, như thể cái mao xá này lâu lắm không có người tới thăm.

Ngọc Giao nói:

- Căn nhà này chắc đã lâu không có người.

Vạn Lương rảo bước đến một xó nhà, đưa tay gõ gõ:

- Chúng ta thử mở cửa hầm này xem xem.

Vạn Lương vận sức kéo mạnh tay, cánh cửa quả nhiên bật tung.

Cùng lúc một mùi hôi thối từ dưới xông lên nồng nặc.

Vạn Lương cau mày: - Dưới hầm chắc lâu không có ai ở. - Chúng ta xuống xem sao?

- Thỉnh cô nương ở lại đây tiếp ứng, để lão hủ xuống trước coi.

- Tiện nữ xuống trước cho.

Cũng không đợi Vạn Lương đáp, nàng vút luôn xuống hầm.

Thấy thế Vạn Lương cũng vội vã phóng theo.

Chân vừa chạm đất, Ngọc Giao đã chạy luôn đi.

Ngọn lửa trong tay Vạn Lương cháy yếu dần, chờ cho ánh lửa tắt ngấm, lão lại lấy thêm một cái quạt đá, quạt phụt lửa.

Ngẩng đầu nhìn, thấy một hàng hơn mười cỗ quan tài mộc bày giữa căn hầm.

Vạn Lương ra chiều nghĩ ngợi:

- Bọn họ đã bỏ đi.

Ngọc Giao chạy thẳng đến bên một cỗ quan tài nói:

- Lão tiên bối, nên mở một cái xem sao?

- Mở thì mở, nhưng để coi đã.

Ngọc Giao lùi lại hai bước hỏi:

- Lão tiên bối định làm chi nữa?

Vạn Lương giơ cao ngọn lửa, mắt nhìn dáo dác. Bỗng thấy trên cỗ quan tài thứ ba có một cây nến tắt dờ, vội thò tay châm sáng rồi đặt sang cỗ thứ hai bảo:

- Cô nương sửa soạn ám khí phòng lúc cần dùng đến.
 Ngọc Giao đảo mắt qua hàng cổ quan nói:
 - Trên nắp quan bụi bặm chất phủ có cả tấc, nếu trong quan có người thì cũng đã sớm biến thành nắm xương khô rồi.
 Chỗn giang hồ thiên kỳ bách quái đầu cũng có, chúng ta không thể không phòng bị, cô nương cứ soạn ám khí chờ địch đi, lão hủ mở nắp quan rồi có việc bắt trặc ta sẽ d- xoay sở hơn.
 Ngọc Giao bật cười:
 - Tiện nữ chắc chắn đầu là có người trong quan thì cũng đã sớm chết, nhưng lão tiên bối sợ sệt tiện nữ cũng xin vâng.
 Vạn Lương hừ nhạt:
 - Tại hạ muốn khuyên cô nương vài câu...
 Ngọc Giao le lưỡi ngắt lời:
 - Dạy tiện nữ à?
 - Dạy dỗ lão hủ chả dám, nhưng muốn nói cho cô nương biết là giang hồ đầy rẫy hiểm trá, hành sự đừng nên quá khinh thường mà thôi.
 Bước tới bên cổ quan tài, thò hữu thủ đặt trên nắp quan, ngấm vận lực kéo mạnh, cùng lúc nhanh nhẹn nhảy lui lại.
 Nắp quan bật tung, quả nhiên có một vật búng thẳng dậy.
 Sự việc xảy ra ngoài sự dự tưởng, Ngọc Giao thì chẳng nói, mà cả đến Vạn Lương cũng giật mình đánh thót.
 Chẳng kịp xem rõ cái vật bật dậy trong quan tài, Ngọc Giao đưa vệt hữu thủ, một luồng sáng chói lóe vút ra.
 Chỉ nghe phùm phụp mấy tiếng liền, nắm kim châm đã phóng trúng đích.
 Chú mắt nhìn lại, thấy vật chồm dậy trong quan hóa ra chỉ là một cái xương khô hình người.
 Ngọc Giao cau mày:
 - Một cỗ khô lâu sao có thể ngồi dậy được?
 Vạn Lương nhìn kỹ thì thấy bộ xương khô ấy được buộc thông vào nắp quan bằng một sợi thép nhỏ, cho nên nắp quan bật tung giật theo bộ xương ngồi xồm dậy.
 Vạn Lương bước lại gần, ngấm vận công phòng bị, đôi mắt nhìn thấy trong quan tài không có gì khác lạ mới liếc xem cỗ khô lâu.
 Hình như phát hiện ra việc gì lạ nên lão mới chú ý quan sát bộ xương.
 Ngọc Giao đánh tiếng:
 - Một bộ xương khô có chi đáng xem?
 Vạn Lương đáp: - Riêng cái này rất lạ. - Lạ ở chỗ nào? Sao tiện nữ

không trông thấy? - Cô nương xem kỹ, phải bộ xương này thiếu mất mấy cái xương sườn không?

Ngọc Giao chăm chú nhìn, quả nhiên thấy ở hai bên sườn bộ xương khô bị mất đâu mấy cái xương sườn bèn nói:

- Lâu ngày tháng quá, có lẽ xương cốt phải rã, rơi xuống trong quan cũng nên.

- Nếu có rã thì phải rã hết chứ có đâu chỉ mỗi mấy cái, huống hồ chi lão hủ có xem qua, trong quan tài chẳng có cái xương nào cả.

Hốt nghe có tiếng Châu Chính vọng vào:

- Vạn huynh, Trương cô nương, nhị vị ở đâu thế?

Vạn Lương cao giọng đáp:

- Ở cả dưới hầm.

- Không hề gì chứ?

- Phải, chẳng sao cả.

Chỉ nghe tiếng bước chân dồn dập truyền xuống, Hoàng hạc Châu Chính dắt theo hai hồng y kiểm thủ chạy lại, thấy hai người đang xem xét một cỗ xương khô bèn thở phào:

- Sao, không có người à?

Vạn Lương đáp:

- Trơ trọi có chừng ấy cỗ quan tài, Châu huynh mau lại xem bộ xương này.

Ngọc Giao hừ nhạt:

- Có mỗi bộ xương khô, gì mà phải xem hoài?

Chỉ thấy Châu Chính tới trước quan tài liếc mắt nhìn, lập tức ngó sững.

Ngọc Giao thấy vậy hậm hực bỏ hai người đi sang một cỗ quan khác.

Vạn Lương mở lời:

- Châu huynh, đệ nghĩ hai cái xương sườn trên bộ xương này chắc bị người lấy mất khi còn sống?

Châu Chính gật đầu tán thành:

- Chấn thế, khi còn sống đã bị người lấy đi hai cái xương sườn và khi đó y vẫn chưa chết.

- Đệ cũng có cảm nghĩ ấy.

Hai người còn đang nặng óc, dán mắt nghiên cứu bộ xương chợt nghe vang vọng tiếng kêu ối chà của Ngọc Giao.

Ngoảnh nhìn, thấy Ngọc Giao đang đứng trước một cỗ quan bật nắp, mắt trừng trừng nhìn vào một vật gì bên trong đến xuất thần.

Châu Chính kinh hoàng:

- Chuyện gì thế?

Lão tức thời chạy bay tới.

Ngọc Giao run giọng:

- Hãy coi người này còn sống hay đã chết rồi?

Trong căn hầm ẩm thấp tối tăm, lập lòe ngọn nến bằng hạt đậu, công thêm một hàng quan tài lạnh lẽo chắn ngay giữa, cái cảnh âm u ấy ai mà chả lạnh mình sởn tóc.

Châu Chính đằng hắng mấy tiếng cố lấy bình tĩnh chạy đến trước cỗ quan tài rồi cúi đầu nhìn vào.

Chỉ thấy một đại hán râu xoắn quai nón, toàn thân vận hoàng y, nằm thẳng trong quan, đôi mắt trợn tròn như người sống.

Châu Chính chậm rãi lắc đầu:

- Kỳ lạ quá!

Vạn Lương chạy lại, hỏi dồn:

- Việc gì kỳ lạ?

Châu Chính thông thả đáp:

- Người này nằm trong quan đã lâu, tại sao tử thi chưa rã?

Vạn Lương liếc nhìn qua tử thi trong quan nói:

- Tử thi của y đã được ướp thuốc cho nên không rã...

Bỗng nhiên lão ủa một tiếng rồi ngưng bật.

Châu Chính thấy vậy, tròn mắt:

- Vạn huynh, sao thế?

- Châu huynh có biết người này không?

Châu Chính xem lại cái thân, cũng giật nảy mình.

- Chưởng môn Bát quái môn, Thần chưởng Hồ Diên Khôn.

- Đúng lắm.

- Không lẽ nơi đây là một phân đà bí mật của thánh cung ma quân?

Vạn Lương thắc mắc:

- Châu huynh ở trong thánh cung có hai mươi năm trời, hơn nữa địa vị rất cao, cho dầu có không biết thần quân là ai, nhưng không thể chả biết tí gì về những bí mật của thánh cung? Vậy phiền xem kỹ lại coi chỗ này có sót lại dấu hiệu nào liên quan đến thánh cung không?

Châu Chính cầm ngọn nến soi khắp một lượt, lắc đầu:

- Không thấy còn gì?

Vạn Lương sẽ thở dài:

- Nếu có Phạm cô nương ở đây chắc chắn nàng sẽ nhận biết.

- Vạn huynh đừng nên nghi ngờ đệ, phạm người ở trong thánh cung chẳng những trên thân bị nhiều thứ cầm chế trói buộc, không tài nào bỏ trốn mà trừ những phận sự riêng ra, không được phép hỏi nhau, cũng như xen vào chuyện kẻ khác. Đệ tuy ở chức Hoàng long đường chủ, thủ hạ không dưới mấy trăm người, trong số cao thủ có sáu bảy chục, quyền vị thế cũng đáng gọi là to, nhưng ngoài việc hành sự,

đối với việc trong thánh cung thật không biết tí nào, cả đến tình thế võ lâm cũng mù tịt.

- Nói thế, thánh cung ma quân đều không tin bất cứ ai?

Châu Chính trầm ngâm:

- Ngũ long đường chủ chắc cũng như Châu Chính này, hiểu biết có hạn, còn thật sự tham gia vào việc cơ mật, chỉ có năm ba người mà thôi.

- Thế thánh cung hoa tướng thì sao?

Châu Chính nghĩ giây lâu:

- Thánh cung thần quân lộ diện dưới nhiều bộ mặt, nhưng thường đều có hoa tướng hầu cận, hẳn là y thị phải biết khá nhiều cơ mật.

Ngọc Giao nhìn sang Vạn Lương:

- Châu đại hiệp đã không biết, hỏi cũng vô ích. Khắp căn hầm dưới đất này nhện giăng bụi đóng, từ lâu vắng ngắt bóng người. Chúng ta thử mở hết các nắp quan tài ra xem, biết đâu chẳng khám phá thêm gì?

Vạn Lương gật đầu:

- Cô nương nói phải lắm.

- Quá khen, quá khen.

Dứt lời, Ngọc Giao thò tay mở tung cổ quan tài thứ ba.

Nhìn vào thấy một phu nhân tóc dài nằm trên phủ chiếc mền gấm.

Dưới ánh nến, phu nhân ấy mặt hoa tươi đẹp như người sống, nếu đã hóa thành thây ma, hiển nhiên cũng được ướp thuốc.

Vạn Lương đằng hắng:

- Cô nương, trong quan có gì không?

- Một nữ nhân.

Châu Chính xen vào hỏi:

- Một cổ tử thi đàn bà?

Ngọc Giao đáp:

- Y thị nằm đắp chăn ngủ an lành, ai biết là sống hay chết?

Vạn Lương bước lại gần quan mộc bảo:

- Cô nương lui lại vài bước để tại hạ mở chăn ra xem xem.

Ngọc Giao y lời lùi lại hai bước.

Vạn Lương sẽ đằng hắng, thò tay vào trong quan, nhưng vừa chạm phải tám chân bông rụt nhanh về, lăm bắm:

- Khởi cần mở chăn nữa, ta cứ coi sắc mặt y thị là sống hay chết có lẽ cũng biết ngay.

Với tay lấy ngọn nến, lão đưa xoi vào trong.

Chỉ thấy nữ nhân đôi mắt nhắm nghiền, mặt mày trắng bệch không còn chút máu.

Lão quay lại hỏi Châu Chính:

- Châu huynh, có nhận ra nữ nhân này không?

Châu Chính xem kỹ, lắc đầu:

- Chưa hề quen biết.

Vạn Lương nhẹ thở dài:

- Có lẽ đã chết.

Ngọc Giao phì cười:

- Một người nằm trong cỗ quan kín mít, chỉ trong một thời gian ngắn cũng phải chết, d- hiểu quá mà lão tiên bối xem đã mỗi mắt còn không nhận biết điều đó sao?

Vạn Lương đằng hắng: - Tiếc là lão hủ không tiện mở mền ra xem. - Hử, thế thì lui ra để Ngọc Giao này mở cho mà coi bằng rõ. Vạn Lương do dự, cuối cùng cũng lùi lại.

Thì ra, lão nghĩ đến thân phận mình, nếu vén chăn gấm ra, bất luận nữ nhân ấy còn sống hay chết mà thân thể lỏa lồ, chưa kịp mặc quần áo thì thật là tai hại, cho nên ngần ngại mãi.

Ngọc Giao sấn tới, thò ngọc thủ trắng nuốt ra. Nghe vụt một cái, nàng đã kéo tung chiếc mền gấm trùm người nữ nhân, nhìn kỹ bất giác biến sắc, lùi vội lại ba bước liền.

Vạn Lương ngạc nhiên: - Trương cô nương, còn sống hay chết? - Một người đàn bà chưa.

- Sao, một người đàn bà chưa, còn sống à?

Ngọc Giao lấp bắp:

- Đứa bé đã... đã...

Châu Chính xen vào nói: - Cô nương đừng sợ, thùng thảng mà nói. - Người đàn bà bị mổ tung bụng dưới để lấy đứa trẻ đi.

Vạn Lương nghiêng rằng:

- Thủ đoạn tàn độc quá lắm.

Châu Chính hơi hơi hiểu ra, sẽ thở dài lắm lắm: - Đúng rồi, chắc chắn có quan hệ.

Vạn Lương lấy làm lạ: - Châu huynh, có việc gì xin nói cho nghe? -

Ngày ở thánh cung, đệ từng nghe nói lấy thai đàn bà sắp sinh... Vạn Lương ngắt lời:

- Lấy thai để làm gì?

- Cái ấy đệ không rõ, nhưng nơi này tất phải có quan hệ với thánh cung. - Vậy thì chúng ta thử mở luôn các cỗ quan còn lại xem thử xem sao? Vạn Lương nói:

- Ý hay, nhưng phải dè dặt lắm mới được.

Ngọc Giao vận công kéo mạnh nắp áo quan thứ tư.

Thò đầu nhìn vào nàng bất giác sửng sờ.

Thì ra trong quan mộc này lại trống không, lạnh ngắt.
 Vạn Lương nhìn qua rồi đi thẳng đến cổ quan tài thứ năm, hữu thủ vận lực mở nắp quan. Nhìn vào, lão quá đỗi lạnh lùng.
 Ra là bên trong, có một thiếu niên nằm ngửa, mặt mũi như sống, tướng mạo giống hệt Thiếu Bạch.
 Lão định thần thò tay sờ ngực thiếu niên, thấy tâm mạch y sớm đã lạnh ngắt, toàn thân giá lạnh, khí tuyệt từ lâu.
 Ngọc Giao thấy Vạn Lương nhìn sững vào trong quan tài liền hỏi:
 - Trong quan có gì mà lão tiên bối ngó mê mải thế?
 Vạn Lương nói: - Cô nương mau tới xem sẽ biết.
 Ngọc Giao tới trước quan mộc, cúi đầu nhìn cũng hết sắc kinh ngạc:
 - Giống quá!
 - Phải, thuật chỉnh dung tuyệt thế của Chính nghĩa lão nhân đã bị bọn họ học lóm.
 - Tiện nữ hiểu rồi, bọn họ lợi dụng thuật chỉnh dung để đánh lừa chúng ta.
 - Đúng thế, khi đó bọn họ hiển nhiên chưa có hoàn hảo thủ thuật, bị thất bại, nên mới để lại cổ tử thi này.
 Dưới ánh nến Vạn Lương soi cao, Ngọc Giao chú mắt xem xét hình tướng cái thầy trong quan, sẽ thờ dài:
 - Thủ thuật chỉnh dung của bọn họ, thật là khéo léo tuyệt cùng. Ôi! Nếu như y sống sót thì khó lòng phân biệt ai là minh chủ hữu.
 Vạn Lương nói:
 - Việc này quan trọng lắm, phải sớm cho Phạm cô nương hay hầu còn tìm cách dự phòng.
 - Lão tiên bối nói rất phải.
 - Hằng mở cổ quan tài thứ sáu xem.
 - Ôi! Chả hiểu họ dùng thứ được vật gì có thể khiến tử thi không mục rữa.
 Nàng lặng lẽ đến cổ quan mộc thứ sáu mở nắp hòm, chỉ thấy người nằm trong quan tài giống đúc Sinh tử phán Vạn Lương bèn gọi to:
 - Vạn lão tiên bối tới đây xem mau!
 Vạn Lương hạ thấp ngọn đèn cầy, ngắm kỹ người trong quan, bất giác cau mày:
 - Lợi hại thật, nếu như khi ấy thủ thuật của họ thành công thì thiên hạ giờ đã sớm có đại loạn. Nào ai có ngờ được y thuật tuyệt thế của Chính nghĩa lão nhân giả lại lợi hại đến thế.
 Hoàng hạc Châu Chính nhòm người trong quan tài cũng phải lắc đầu sợ hãi.
 Ngọc Giao đảo nhanh ngọc chưởng, mở luôn những cổ quan còn lại.

Nấp quan tài bật mở binh binh, mấy cái đều trống rỗng.

Thấy thế Vạn Lương bảo:

- Chúng ta đi thôi, nơi này không thể để thế được, cho nó một mẻ lửa là xong.

Châu Chính can:

- Theo ý tại hạ hay ta hẳn thỉnh Phạm cô nương đến đây xem để còn d- bề liệu cách phòng địch.

- Khởi cần, chúng ta trở về cho Phạm cô nương biết cũng được.

Dứt lời, chợt nghe ở từ một số tới một tràng cười lạnh:

- Cứ việc thiêu xem.

Cùng lúc đó, ngay cửa ra vào nghe rào rào cát bụi, một cánh cửa nặng có tới ngàn cân rơi đánh sầm xuống.

Trong căn hầm ẩm đăm, sừng sững một hàng quan lạnh lẽo lại thêm tiếng cười khô khốc, cái cảnh thấy mới là rừng rợn làm sao!

Vạn Lương cổ trắn tỉnh đặt ngọn nến xuống cái quan mộc, cao giọng:

- Ai?

Chỉ nghe tiếng bánh xe lốc cốc, từ trong một góc địa đạo tối tăm từ từ lộ dạng một cỗ xe.

Xe tới gần, mọi người thấy ngòi tiếng xe là một quái nhân toàn thân mặc hắc y, ngũ quan bị tàn phá, cụt hẳn hai chân, đang xoay cánh tay gầy đét lăn bánh.

Ngọc Giao trông mặt mũi quái nhân, thấy khủng khiếp khó coi gấp trăm ngàn lần những cái xác nằm trong quan tài, bất giác kêu thét, lùi giật lại đằng sau hai bước.

Châu Chính chớp động trường kiếm quát:

- Dừng lại.

Quái nhân ngũ quan bị tàn phá dừng xe, lạnh lùng nói:

- Mấy vị giết lão phu, thì cũng đừng mong ra khỏi nơi này, chết lần chết mòn trong xó tối, thảm khổ tất cũng chẳng kém lão phu.

Dứt lời, lão phá lên cười vang.

Vạn Lương đằng hắng hỏi:

- Các hạ là ai, sao phải ra nông nổi ấy?

Quái nhân gằn:

- Lão phu khỏi cần người quan tâm.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Người này thảm trạng là thế, mà tánh vẫn còn nóng nảy quá...

Lão nén giận nói:

- Tại hạ hỏi thăm chứ tuyệt không có ác ý.

Quái nhân quét cặp mắt lạnh buốt nhìn mấy người giây lâu:

- Cho dù người có ác ý thì làm gì được lão phu nào?

Ngọc Giao đã lấy lại bình tĩnh, nàng quát:

- Hừ! Thật không biết điều!

Quái nhân cười sằng sặc:

- Thiên hạ nếu ai cũng biết điều thì lão phu đâu đến nỗi thân tàn ma dại thế này.

- Nhưng chuyện ấy không phải do bọn ta hạ độc thủ.

- Đúng thế, giờ này lão phu chỉ còn báo thù các người.

- Tại sao? Đâu phải bọn ta hại người.

Quái nhân giận dữ: - Nếu nhưng các người phóng hỏa căn hầm, chẳng phải là muốn cho lão phu chết cháy à?

- Khi ấy ai biết được còn người ở trong này?

Quái nhân ngớ ngàng:

- Người nói phải, nhưng tiếc nỗi muộn quá rồi.

Vạn Lương ngạc nhiên:

- Sao bảo là muộn?

- Lão phu đã buông sập tám cửa ngàn cân kia, chả không muộn là gì? Ngọc Giao càng hoang mang:

- Người đã hạ, chả nhẽ không cất lên được?

Quái nhân lắc đầu: - Không được, bọn họ bảo lão phu nó chỉ có hạ mà không cất lên được? Ngọc Giao tức tối:

- Được lắm, bọn ta ở lại đây chết rục thì lợi gì cho người?

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 43

Long kiếm phượng chương

Quái nhân bỗng phá cười vang, tiếng cười dài dội cả căn hầm nghe bi thương như tiếng vượn hú trên non, chất chứa bao niềm tủi hận. Ngọc Giao bỗng cảm giận, chực quát cho lão ngừng, hốt thấy quái nhân ràn rụa nước mắt, không hiểu từ lúc nào tiếng cười đã biến thành tiếng khóc rống.

Nàng vốn có ý mắng lão, bây giờ thấy lão đột ngột khóc oà thảm thương như thế cũng động lòng dịu giọng:

- Đừng khóc nữa, lão tiên bối bị bọn họ hành hạ, chắc thần trí sớm đã mê loạn, nhất thời thảng thốt buông rơi cánh cửa, ấy cũng chỉ là việc vô ý thôi.

Quái nhân ngừng khóc, nét mặt rạng rỡ:

- Con bé lòng dạ tốt lắm, mau đến đây, lão phu sẽ truyền cho người vài chiêu võ công.

Ngọc Giao ngăn người nghĩ bụng:

Người bị cụt hai chân, ngũ quan bị hủy, lo thân mình biết có xong không mà còn nói tới việc truyền võ công cho người, nghe buồn cười quá.

Nhưng thấy đôi mắt đầy trông đợi của lão, nàng không nỡ cự tuyệt, đành gượng cất bước đi lại.

Tuy là bình tĩnh, nhưng quái nhân ngũ quan bị hủy, trông ghê tởm quá chừng, bảo nàng đi tới bên học võ công mà trong lòng không khỏi phập phồng khiếp sợ.

Vạn Lương chợt cất tiếng đỡ lời:

- Các hạ mất hai chân, hỏng cả ngũ quan, vẫn còn sống mạnh được, đủ biết phải có một thân võ công siêu tuyệt.

- Chỉ đáng trách lãp thâu nạp đồ đệ bừa bãi, nên mới phải ra đến nỗi này. Ôi những tháng năm thê khổ lãp nạp đã quên cả nóng lạnh hai mùa, nhất tuyệt luân chuyển, nhưng nhắm đốt ngón tay cũng có trên mười năm rồi.

- Các hạ tự xưng là lão nạp thì thân phận ra làm sao?

Quái nhân chậm rãi quét mắt nhìn mọi người:

- Nhắc đến tên lão nạp, chắc người võ lâm ai cũng biết...

- Thỉnh giáo pháp hiệu?

Quái nhân buông từng tiếng: - Lão nạp pháp hiệu Nhàn Vân...

Vạn Lương sửng sốt:

- Nhàn Vân đại sư?

- Phải, Nhàn Vân chính là lão nạp. - Thế có phải Nhàn Vân đại sư, chưởng môn nhân đời trước của Nga Mi phái không?

- Chẳng lẽ trong võ lâm còn có một hoà thượng tên gọi Nhàn Vân nữa sao?

Vạn Lương đỡ lời:

- Nói thế là vì nghe đồn đại sư đã qua đời lâu rồi mà?

- Ôi! Nhân dạng thế này thì dù có còn chút hơi tàn, sống có khác chi là chết?

- Ra đại sư chưa phải chết trên Bạch Mã sơn Yên Vân phong...

Nhàn Vân đại sư dán mắt nhìn Vạn Lương:

- Các hạ là ai?

Vạn Lương sau khi biết thân phận quái nhân, liền cúi vẻ cung kính, vòng tay thi lễ:

- Tại hạ Vạn Lương, người giang hồ vẫn gọi là Sinh tử phán.
 - Nghe cũng quen lắm.
 - Ôi! Trong võ lâm cũng vì chuyện đại sư mà ba chương môn nhân Thiếu Lâm, Võ Đang và Không Động phải chết ở trên Yên vân phong đã gây nên bao nhiêu sóng gió thảm cảnh, Bạch Hạc môn với mấy trăm nhân mạng bị những cao thủ do cứu đại môn phái và tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang đi tận diệt trong một đêm, việc này thiên hạ đều nghe, đại sư chẳng lẽ chẳng biết tí nào à?
 - Ngày rằm tháng bảy lão nạp đích thân tham dự cuộc hội họp trên Bạch mã sơn Yên vân phong thì bị nghiệt đồ dùng mê hương hãm hại, từ đó bị giam cầm, sống lây lất trong cái hầm tối mù ngày cũng như đêm này, hỏi có can hệ gì tới Bạch Hạc môn?
 - Quả là một trăm ải kỳ oan. Ôi! Tiếc là không có minh chủ ở đây.
- Châu Chính chợt xen vào hỏi:
- Minh chủ là ai?
- Vạn Lương đáp:
- Tả Thiếu Bạch, hậu nhân duy nhất thoát khỏi cuộc thảm sát đang đêm ở Bạch Hạc bảo và sau bao năm truy sát ấy.
 - Phải là thiếu niên thọ thương ấy không?
 - Đúng thế. Vậy sao Vạn huynh không sớm cho đệ hay, đến nỗi phải có lắm chỗ thất kính đối với minh chủ.
 - Nếu thời cơ thuận tiện, thế nào Phạm cô nương chả dẫn kiến cho Châu huynh.
- Ngọc Giao nồn nao:
- Lúc này, chúng ta nên tìm cách ra khỏi hầm ngục trước, nếu như không thoát được thì dù có biết thánh cung thần quân là ai cũng bằng bỏ.
- Châu Chính tán đồng:
- Cô nương nói phải.
- Vạn Lương nói:
- Đại sư vì sao ở đây, chắc hẳn phải là một câu chuyện ly kỳ, nhưng nếu như không ra khỏi được căn hầm này thì tất cả cũng sẽ tan như bọt bể.
- Nhàn Vân đại sư thở dài:
- Mọi việc cũng lỗi ở lão nạp, nếu thủng thẳng hỏi mấy vị thì êm đẹp biết mấy.
 - Sự đến nước này thì đại sư cũng đừng oán than làm chi nữa, cái hay nhất là phải tìm cách vượt qua cái nạn quan kia để ra khỏi nơi này.
 - Nhưng cứ chỗ lão nạp biết, trong hầm chẳng có cơ quan nào điều

động cái cửa hầm ngàn cân ấy.

Vạn Lương hốt rảo bước đến bên vách tường, thò tay gõ nhẹ mấy cái, lắc đầu:

- Vách này làm toàn bằng đá, lại ăn sâu xuống lòng đất mấy trượng, khó mong phá vách ra được.

Châu Chính đưa mắt nhìn tấm cửa chắn ngang lối ra, nói:

- Tại hạ tin trong địa đạo này chắc phải có cơ quan mở cái cửa kia, chỉ cần nhẫn trí tìm kiếm thế nào rồi cũng sẽ thấy.

Vạn Lương lo lắng nhìn ngọn nến sắp tắt:

- Ngọn đèn cầy cho giới lăm chấy thêm được công phu bữa cơm nữa, nếu tắt thì căn hầm sẽ trở về cái tối đen đưa tay không thấy năm ngón, khi ấy chúng ta muốn tìm ra cơ quan mở cửa đá chẳng phải là việc dễ.

Chợt nghe Nhàn Vân đại sư thở dài:

- Bọn họ lúc bỏ đi có để lại cho lão phu rất nhiều thực phẩm, giờ vẫn còn đủ lương thực cho mấy người chúng ta dùng tạm được vài hôm.

Đảo mắt sang Ngọc Giao lão tiếp:

- Hơn mười năm nay, bọn họ di chuyển lão nạp đi đủ mọi chỗ, cuối cùng mới đến tòa địa đạo này, đằng đằng hơn mười năm trường sống trong cảnh tối tăm, sống không khác chết, nhưng sở dĩ lão nạp gắng sống cho qua, cũng chỉ vì còn một tâm nguyện chưa thành.

Thân nơi hiểm cảnh, lăm phen chìm nổi, đắng cay trên đoạn đường đời, dễ mấy ai khỏi nỗi lòng khổ hận.

Vạn Lương sẽ đằng hắng:

- Chỉ cần có được mấy ngày lương khô lo tạm cái bao tử chúng ta thì Phạm cô nương tất sẽ có cách cứu chúng ta ra khỏi chốn này. Đại sư xin cứ nói cho nghe tâm nguyện của người đi!

Nhàn Vân đại sư gằn từng tiếng:

- Bọn họ dùng cực hình tra khảo, bắt lão nạp nói ra tuyệt kỹ của Nga Mi phái.

Châu Chính bồng xe lờ:

- Đại sư còn nhớ được người bức cung?

- Kẻ chủ não ấy thường xuất hiện dưới nhiều thân phận khác nhau, lúc tóc bạc lơ thơ, khi thiếu niên trắng sĩa nhưng lão nạp sớm cố để ý, nhận xét qua mấy chục lần, xác định chỉ là một người, y lộ diện dưới nhiều lốt, thế là cốt ý để che mắt người.

Vạn Lương góp ý:

- Nói vậy, kẻ gọi là thánh cung thần quân chắc đúng y?

Châu Chính hỏi tiếp:

- Đại sư có nhớ người ấy có cái gì đặc biệt?

- Y luôn luôn thay hình đổi dạng, làm sao nhớ cho hết, có điều lão nạp đã ghi nhớ được mỗi thần khí của y, chỉ cần gặp mặt, y mở lời là lão nhận ra ngay.

- Đúng thế, y mấy chục lần tra khảo lão nạp, mỗi lần khổ hình một nặng, lão nạp chịu không nổi, đành nói ra tuyệt kỹ trong Nga Mi phái, bất quá lão nạp cũng nhờ thế mới vỡ trí, hiểu ra được mấy chiêu tuyệt học trong đó, mà trước khi chưa thọ nạn, lão nạp đã từng khổ công luyện suốt ba năm vẫn không thành vì lẽ nó quá thâm ảo.

Lão thở dài tiếp lời:

- Đây là một môn tuyệt kỹ đã thất truyền hàng trăm năm của Nga Mi phái, đã ngộ giải thì không thể để nó mai một đi.

Vạn Lương hỏi:

- Lão tiên bối cho biết rõ ý?

Nhàn Vân đại sư lặng lẽ nhìn ba người:

- Lão nạp muốn trong ba người các người lựa ra một người học tuyệt kỹ ấy.

- Việc này to tát lắm, bọn tôi không dám quyết định, mong đại sư chọn cho.

Ánh mắt Nhàn Vân đại sư ngừng lại Ngọc Giao:

- Người trẻ tuổi tư chất bao giờ cũng tốt hơn, lão nạp truyền tuyệt học cho người.

Ngọc Giao gặng hỏi:

- Phải học những võ công gì?

- Võ công tuyệt truyền của Nga Mi phái, Phi Long tam kiếm và Thiên Phượng tứ chưởng.

Ngọc Giao mỉm cười:

- Long kiếm, Phượng chưởng nghe hay lắm, nội cái tên cũng đủ muốn học...

Suy nghĩ giây lâu, nàng tiếp:

- Có phải làm lễ bái sư không?

- Khỏi, chẳng qua lão nạp có lời yêu cầu, dám mong cô nương chấp nhận.

- Được lắm, lão tiên bối cứ nói cho nghe.

- Cô nương học xong môn Long kiếm và Phượng chưởng chỉ được dùng để đối địch chứ không được truyền cho ai khác.

- Xin nghe, còn gì nữa?

- Bởi đây là tuyệt học của Nga Mi môn hạ, cô nương phải trả lại cho Nga Mi...

Ngọc Giao ngắt lời:

- Ý lão tiên bối muốn tiện nữ phải cắt tóc làm ni, đầu nhập Nga Mi

môn hạ?

- Khởi, mà mai sau đại cuộc hoàn thành, xin cô nương đem tuyệt kỹ ấy truyền lại cho người chưởng môn Nga Mi, gọi là hoàn nghệ về Nga Mi môn ta.

Ngọc Giao suy tư:

- Lão tiên bối nói trịnh trọng như thể môn Long kiếm Phượng chưởng ấy có cái oai lực khiếp

hồn. - Chả phải lão nạp khoác lác, chứ cao thủ trong thiên hạ hiện nay dễ kiếm nổi mấy tay có thể tiếp nổi Phi long tam kiếm và Thiên Phượng tứ chưởng của Nga Mi.

- Thật thế sao?

- Lão nạp còn lòng dạ nào nói đùa cô nương.

Ngọc Giao vui vẻ chạy tới trước, vái một vái thật dài.

Nhàn Vân đại sư đưa mắt nhìn Châu Chính, Vạn Lương:

- Nhị vị ở đây cố tìm cách mở cửa căn hầm, lão nạp cần truyền thọ ngay võ công cho vị cô nương đây.

Châu Chính vội vàng vòng tay:

- Xin đại sư cứ tự tiện.

Nhàn Vân quay sang nhìn mặt Trương Ngọc Giao:

- Chúng ta đi đến góc đằng kia, Long kiếm Phượng chưởng quá ư thâm ảo, nếu cô nương không chịu tập trung hết tinh thần vào sợ rằng khó học được.

Hai tay lão cho bánh xe chuyển động tiến tới.

Ngọc Giao nhanh nhẹn nói:

- Để tôi đẩy xe cho sư phụ.

Hơn mười năm trời, Nhàn Vân đại sư không được đối đãi tử tế, nay thấy cô gái hết sức kính trọng, hầu hạ mình thì trong lòng vô cùng hoan hỉ, bất giác quay lại nhìn cười.

Cử động của lão tức thời làm cho ngũ quan bị phá hủy càng tăng thêm phần xấu xí gớm ghiếc khiến Ngọc Giao không ngăn được rùng mình.

Tuy vậy, cũng là người tế nhị, nàng cố trấn tĩnh, không để lộ vẻ sợ hãi ra nét mặt, nàng thông thả đẩy xe.

Vạn Lương, Châu Chính lẳng lặng nhìn nhau một cái rồi bắt đầu tìm kiếm.

Hai người tìm rất kỹ, bất cứ một chỗ nào khả nghi cũng không bỏ qua.

Nhưng khốn nỗi, nửa ngọn nến còn lại đã cháy đến lúc tàn, ánh lửa bùng lên lần cuối rồi tắt phụt.

Vạn Lương lắc đầu ngao ngán khẽ thở dài nói:

- Châu huynh, trong người đệ còn ba cái quạt đá, nhưng quá lắm cũng chỉ làm soi sáng được một công phu dùng xong bữa cơm.

Châu Chính nói:

- Thôi, ba cái quạt đá ấy hãy để dành khi thật cần, cũng chưa muộn nào.

Thở dài lão tiếp lời:

- Có điều tại hạ thấy hy vọng tìm ra chỗ điều khiển cơ quan rất mỏng manh, có lẽ đến phải đợi Phạm cô nương tới cứu.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Chẳng biết Phạm cô nương có nghĩ ra cách mở cửa hầm bí mật này không, nhưng ta phải làm cho Châu Chính tin tưởng Phạm cô nương mới được.

Bụng nghĩ, Vạn Lương liền nói:

- Phạm cô nương tài nghệ tuyệt thế, theo chỗ đệ được biết, thế nào người cũng tìm ra cách mở cửa hầm.

- Đúng thế, nếu Phạm cô nương không phải người tài ba kinh nhân thì Châu Chính này chẳng dám bỏ thánh cung thần quân...

Nói đến đây chợt thấy mình đã tỏ ra quá khiếp nhược, hèn yếu, y sẽ ho nhẹ tiếp:

- Không phải đệ sợ chết đâu, có điều trượng chọi với đá thua là cái chắc, nên đệ bắt đắc dĩ phải lưu lại tấm thân này, biết đâu chẳng trợ giúp võ lâm được một chút, cơ hội này đệ chờ đợi đã từ lâu lắm rồi.

- Châu huynh nghĩ thế rất phải, có điều lúc này chúng ta không thể ngồi đợi Phạm cô nương tới cứu, lúc này chúng ta phải nỗ lực hết sức mình.

- Vạn huynh dạy phải, đệ gọi hai tên thuộc hạ cùng phụ vào một tay lục lọi xem sao.

Cất bước đi nhanh lại phía cửa hầm.

Trong hầm dĩ nhiên tối đen như mực, nhưng bởi đều là cao thủ mực lực cùng ghê gớm nên sau một hồi làm quen với bóng tối, đã lờ mờ nhận được quang cảnh. Hai hồng y kiếm thủ đứng ngăn người ở ngay bên cửa.

Châu Chính sẽ giọng nói:

- Cánh cửa đã sập xuống, không sợ bị tập kích bất thành linh, nhị vị giúp tìm chỗ khống chế cơ quan.

Hai hồng y kiếm thủ tức thì dạ ran, bắt đầu lùng tìm ngay.

Vạn Lương tuy tìm kiếm thật kỹ nhưng thật sự trong lòng cũng biết mình làm công việc mò kim đáy biển, việc làm chỉ có tác dụng khiến Châu Chính và hai hồng y kiếm thủ quên đi mối ngặt nghèo nơi tử

địa.

Cũng bởi vậy, đã tìm thật lâu rồi, từng phân đất, từng mặt tường vẫn chẳng thấu hoạch được gì, nhưng Vạn Lương không dám ngừng tay. Lão sợ gây ra ảnh hưởng tai hại khiến các người bạn của mình mất tin tưởng.

Cũng chả biết bao nhiêu ngày đêm đã trôi qua rồi, Vạn Lương chỉ thấy đói bụng lắm, tinh thần mỗi lúc thêm tuyệt vọng, thở dài nói:

- Thôi, đừng thêm tìm nữa.

Châu Chính đã giật mình hãi hùng từ lâu rồi, nhưng thấy Vạn Lương chưa dừng tay nên còn cố nghiêng răng dò tìm, nay cũng xuôi tay buông tiếng thở dài thất vọng:

- Nhân Vân đại sư nói không sai, căn hầm sợ chẳng có cơ quan mở cửa cũng nên.

Vạn Lương hỏi:

- Châu huynh, huynh thử đoán xem chúng ta ở trong chỗ tối tăm này đã được bao lâu rồi?

- Theo chỗ đệ tính toán, chúng ta ở đây có hơn một ngày đêm rồi.

- Châu huynh cảm thấy đói không?

- Có, đệ thấy đói.

- Được, thế thì chúng ta đi tìm Nhân Vân đại sư xin một ít thực phẩm quấy quá cho qua cơn đói rồi hãy tính.

Châu Chính còn cố nói:

- Chúng ta mất tích hơn một ngày đêm, Phạm cô nương chắc đã biết chuyện.

- Phải, có thể giờ này Phạm cô nương đang tìm cách giải cứu chúng ta.

Châu Chính đảo mắt nhìn về phía địa đạo nói:

- Trương cô nương học tập võ công hình như đang đến lúc khẩn yếu, chúng ta hay hơn cả là nên giữ yên lặng cho...

Lời chưa dứt hốt nghe một tràng cười lạnh lạnh truyền tới.

Vạn Lương giật nảy mình, nhón nhác nhìn quanh:

- Ai?

Chỉ nghe một giọng nói sắc diệu vọng vào:

- Châu đường chủ, phạm kẻ bội phản thần quân, có ai thoát được tử vong?

Châu Chính thất thanh kêu lớn:

- Thánh cung hoa tướng.

- Phải...

Ngừng một thoáng, giọng sắc diệu lại tiếp:

- Không những bốn tòa ở đây, mà cả đại giá thần quân cũng đã tới, việc người bội phản thánh cung bốn tòa đã dùng bồ câu đưa tin báo cho thần quân, nghe tin, thần quân nổi giận đích thân dẫn bát đồng vượt đường đến đây, có lẽ trước khi trời tối, người sẽ có mặt.

Trong bóng tối, Vạn Lương lờ mờ thấy Hoàng hạc Châu Chính toàn thân run khẽ lên. Còn hai hồng y kiếm thủ thì sợ quá, nhất tề lùi dựa vào vách tường.

Vạn Lương cao giọng: - Cô nương nói nghe rõ mồn một, chắc cũng phải ở trong hầm này. Thánh cung hoa tướng lạnh lùng đáp:

- Đúng thế...

Một tia sáng rọi vào hầm, trong xó tối bỗng nhiên lộ ra một song cửa chùng năm tác vuông vắn.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Thì ra bên trong còn có lắm cơ quan.

Chỉ nghe thánh cung hoa tướng tiếp lời:

- Các người bị khốn đốn ở đây, con a đầu họ Phạm đã biết tin, y thị đang xuất lĩnh nhân thủ tìm cách tấn công vào hầm giải cứu các người, nhưng y thị đâu có biết bồ cào bắt về, se sẽ rình rập, chờ cho đại giá thần quân đến, trước sẽ tiêu diệt a đầu họ Phạm, sau tới mấy mạng bọn người.

Vạn Lương chực mở miệng, nhưng chỉ nghe đánh sầm, thánh cung hoa tướng đã đóng sầm cửa lại.

Vạn Lương nôn nóng:

- Châu huynh, Phạm cô nương đã đến ngoài hầm, đang nghĩ cách cứu ta thoát hiểm, nhưng con đại đạo này lối rẽ quanh công, Phạm cô nương nhất thời sợ cũng khó tìm ra được cánh cửa bí mật chúng ta ra vào, ý đệ...

Chú mắt nhìn, lão thấy Châu Chính đứng trợn tròn đôi mắt, xuất thần, bất giác cau mày:

- Châu huynh...

Gọi liền mấy tiếng vẫn khách nghe Châu Chính trả lời.

Vạn Lương sanh lòng cảm khái:

- Thánh cung thần quân lợi hại thế thật sao? Châu Chính thân phận trong võ lâm là thế mà vẫn bị khiếp đảm đến ngây đại thần thờ như kẻ mất hồn.

Cất to giọng, lão gọi:

- Châu huynh!

Châu Chính giật nảy mình:

- Việc gì thế?
- Châu huynh, có nhìn thấy ánh đèn ở vách tường không?
- Lò mờ thấy.

Vạn Lương ngỡ ngàng:

- Lò mờ thấy, có nghĩa là Châu huynh chưa thấy rõ.

Châu Chính không thèm đáp lời Vạn Lương, lẩm bẩm:

- Nếu như thánh cung thần quân đến đây thật, y sẽ bắt sống chúng ta xử tử thì thà tự vẫn trước hay hơn.

Vạn Lương thở dài:

- Châu huynh, tại hạ có việc còn mù mờ, muốn thỉnh giáo Châu huynh?

Lần này giọng nói rất to, từng chữ vang lên bên tai Châu Chính khiến cho lão tỉnh hẳn:

- Đệ biết sẽ nói ngay.
- Châu huynh thần trí đã tỉnh hẳn chưa?
- Đệ này giờ vẫn tỉnh đấy chứ! Vạn huynh có chi chỉ giáo xin cứ nói.
- Một người có thể chết mấy lần?
- Xưa cho đến nay chưa hề có kẻ nào chết hai lần.
- Phải lắm, thiên cổ gian nan duy nhất tử, Châu huynh có thể tự tuyệt mà chết, tại sao không đem tấm thân hữu dụng quyết phân trường sống mái với bọn họ?
- Nói phải, nhưng thánh cung thần quân, thần quân...

Nhắc tới cái tên thánh cung thần quân, Châu Chính bỗng nhiên ngừng bật, môi còn mấp máy nói không ra tiếng.

Thấy vậy, Vạn Lương nghĩ bụng:

- Hoàng hạc Châu Chính ở trong võ lâm cũng là nhân vật tiếng tăm, ai dè lại chết nhất như thế.

Trong lòng khích động, lão cao giọng trấn tĩnh: - Châu huynh, thánh cung thần quân không là người sao? - Hẳn nhiên là người rồi.

- Đã là người rồi, tại sao Châu huynh lại sợ y quá thế?

Châu Chính than dài:

- Chả phải sợ gì y, nhưng sợ là chúng ta không có dịp thí mạng với y mà thôi.
- Một đao hay mười đao cũng là một cái chết thì thiên hạ có việc gì đáng sợ hơn nữa.
- Vạn huynh không tin lời đệ, cũng chả biết sao hơn, ôi, để rồi khi gặp thánh cung thần quân Vạn huynh sẽ hiểu đệ không nói ngoa.

Hốt nghe có giọng Ngọc Giao truyền tới:

- Chư vị tìm ra cơ quan mở tấm cửa ấy chưa?

Vạn Lương ngoái đầu nhìn, thấy Ngọc Giao đã tới sau lưng nên hỏi lảng:

- Cô nương đã học xong võ công của Nhân Vân đại sư?

Ngọc Giao thở nhẹ:

- Môn Long kiếm, Phụng chưởng thâm ảo quá chừng, tiện nữ tuy được Nhân Vân đại sư dốc sức truyền cho nhưng cũng chỉ mới nhớ hiểu qua loa, chưa thấu được cái lẽ huyền diệu.

- Đây là dịp may ngàn năm chưa có, duyên kỳ ngộ, kẻ thừa tuyệt học, sau lập đại công, việc to tát lắm, mong cô nương hãy dốc lòng.

- Tiện nữ đã gắng hết sức...

Thình lình vang ầm một tiếng, cắt ngang câu nói còn bỏ dở của Ngọc Giao.

Vạn Lương sáng mắt:

- Phạm cô nương đã tìm tới trước tấm cửa.

Châu Chính nhanh nhẩu góp ý:

- Chúng ta mau phá phụ đi!

- Phải lắm.

Vạn Lương nói dứt, vung luôn một chưởng đánh binh vào tấm cửa đá.

Chợt nghe vang vọng ầm ầm ba tiếng liên.

Vạn Lương mừng rỡ ra mặt:

- Quả nhiên là Phạm cô nương đã tìm đến bên ngoài cửa.

Riêng Châu Chính lại khẽ than:

- Dầu cho đại giá của Phạm cô nương có tới thật, cũng khó mong đương cự nổi thánh cung thần quân.

Vạn Lương biết rõ lão đã khiếp phục trước oai vũ của thánh cung thần quân bao lâu nay, cho nên nghe nhắc đến tên y là tay chân rụng rời, nghị lực tiêu ma, bèn chỉ lảng lảng vung tay đánh luôn vào cánh cửa ba chưởng nữa.

Dần dà qua được công phu bữa cơm, tấm cửa đá bỗng nhiên bật tung lên, một luồng sáng liên đó rọi thẳng vào.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang mỗi người cầm một cái đèn lồng chạy xông tới.

Theo sau là Thiếu Bạch giắt đao đeo kiếm.

Cuối cùng thấy bóng Tuyết Quân mặt che vương lụa, vịn vai Tuyết Nghi thông thả bước vào hầm.

Vạn Lương vội chạy ra vòng tay nghênh đón:

- Đa tạ cô nương giải cứu.

Tuyết Quân nhẹ thở ra:

- Chúng tôi phải mất nửa đêm một ngày mới tìm ra được cơ quan bất

mở tấm cửa.

Châu Chính nói:

- Nếu như cô nương không tới kịp lúc, bọn tôi chắc phải chết rục trong cái hầm tối này mất!

- Bọn họ thiết lập tấm cửa ấy đã phí mất nhiều tâm cơ, nhưng sơ hở một chỗ là còn chừa một lối đi vào. Nếu kẻ kiến tạo nó khôn khéo một tí có lẽ chúng tôi khổ công tìm kiếm lắm chưa chắc đã ra.

Châu Chính thoáng buồn rầu: - Tuy nhiên Phạm cô nương đến vẫn khá muộn. - Sao muộn?

- Thánh cung thần quân đã thân hành đến chốn này, hơn nữa, tích tắc nữa sẽ có mặt ở đây.

- Ai cho các người biết tin ấy?

- Thánh cung hoa tướng.

- Hoa tướng hiện ở đâu?

- Trong một gian mật thất sát vách.

Tuyết Quân trầm ngâm giây lát:

- Cũng được, sớm muộn đều khó khỏi một lần kiến diện, thì có sớm một chút cũng vậy.

Vạn Lương sực nhớ đến Nhân Văn đại sư, hấp tấp nói:

- Có một tin quan trọng, xin bẩm cáo minh chủ.

Thiếu Bạch cau mày:

- Tin gì?

- Tin liên quan tới việc Tả gia bị trầm oan, những tội danh năm xưa vây giết Bạch Hạc bảo sẽ được loan ra cho thiên hạ hay biết.

Thiếu Bạch quá đổi mừng rỡ ngậy người chập lâu:

- Tại hạ cũng biết Tả gia có nỗi oan ức khó bày tỏ, chỉ vì chúng khẩu nhất từ, ngày nào chưa tìm được bằng chứng chẳng mọi người tin, thì ngày đó họ Tả vẫn phải mang mối trầm oan khó rửa.

Vạn Lương mỉm cười:

- Tất nhiên phải có bằng chứng mới dám nói.

- Bằng chứng nào?

- Một trong bốn chương môn nhân tứ phái bị hãm hại thuở ấy gây chấn động giang hồ vẫn còn sống ở nhân gian.

- Trời đất bao la, cho dù biết họ còn sống sót, cũng chẳng tìm đâu được bây giờ?

Tuyết Quân hốt xen vào nói:

- Người ấy chắc ở trong căn hầm này.

Vạn Lương nói liền: - Đúng vậy, cô nương quả là trí tuệ hơn người.

Thiếu Bạch vội vàng hỏi:

- Hiện tại ở đâu, tại hạ gặp mặt được không?

Chỉ nghe tiếng vang lóc cóc, Nhàn Vân tay lăn bánh xe ra, đỡ lời:

- Lão nạp đây.

Ánh đèn mờ mờ, chập chờn soi người ngồi trên xe, ngũ quan bị tàn phá, hai chân đều cụt, hình thù trông thật quỷ quái.

Thiếu Bạch vội vòng tay:

- Tại hạ Tả Thiếu Bạch, con của Bạch Hạc bảo chủ Tả Giám Bạch, dám hỏi lão tiên bối đại danh gọi thế nào?

- Lão nạp pháp danh Nhàn Vân.

- Ra là Nhàn Vân đại sư.

Vạn Lương đỡ lời:

- Đại sư đây là chưởng môn nhân đời trước của Nga Mi phái, một trong bốn chưởng môn nhân bị hãm hại năm xưa.

- Bạch Hạc bảo cũng vì chuyện bốn đại chưởng môn nhân bị hại, mới gặp phải thảm cảnh trùng trùng, tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang liên hợp với cửu đại môn phái tuyển sai cao thủ, đang đêm vây đánh Bạch Hạc môn, khiến cho hơn hai trăm mạng phải làm quỷ dưới đao một cách bất minh bất bạch, đại sư có thể kể lại cho nghe chuyện ấy?

- Việc Bạch Hạc môn bị thảm sát, lão nạp không biết tí gì.

- Nếu thế, xin đại sư thuật chuyện mình bị hại.

Nhàn Vân đại sư than dài:

- Nghe chư vị nói có vẻ câu chuyện hóa to tát, nhưng cứ cái việc lão nạp bị ngộ nạn thì rất là giản dị.

- Thế đại sư có gặp gia phụ Tả Giám Bạch lần nào chưa?

Nhàn Vân đại sư khẽ lắc đầu:

- Lão nạp chưa hề gặp.

Tuyết Quân thốt xen lời:

- Chắc phải có người hạ độc ngay trong thức ăn thường ngày của mấy vị?

Thiếu Bạch ngắt vội:

- Đại sư còn nhớ dung mạo phụ nhân ấy?

Nhàn Vân đại sư lắc đầu:

- Quên rồi.

Tuyết Quân hỏi xen:

- Phụ nhân trong tay có binh khí không?

- Nhớ mang máng thì hình như trong tay có cầm thanh trường kiếm...

Nghĩ chập lâu, lão tiếp:

- Phải rồi, có cầm một thanh trường kiếm, vì khi ấy lão nạp và

Nguyên Chân đại huynh đang bàn luận hai chiêu kiếm thuật, bất ngờ thấy được trường kiếm trong tay phụ nhân liền hội giải.

Thiếu Bạch buồn bã nói:

- Đại sư còn sống thì chắc chừng môn nhân tam phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Không Động cũng đều còn ở nhân hoàn.
- Cái đó lão nạp không dám chắc, có điều lão nạp phải nhấn nại lắm mới bảo toàn được cái mạng tàn này. Còn như Thiếu Lâm, Võ Đang, nhị vị đạo huynh nội công đều thâm hậu hơn lão nạp, cơ trí thì khỏi nói, chỉ cần họ gắng sức chịu đựng được tủi hận như lão nạp, quyết không thể chết trước lão nạp.

Tuyết Quân hỏi:

- Đại sư nhớ kỹ coi có lần nào gặp lại họ không?
- Chưa có, vì chúng tôi mỗi người bị giam riêng một nơi.
- Thế đại sư có biết họ giam cầm chư vị có dụng tâm gì?
- Khi xưa chưa biết, thì giờ đã hiểu.
- Hiểu sao?
- Hồi ấy, lão nạp và Thiếu Lâm, Võ Đang, Không Động ba vị đạo huynh nhân thấy trong võ lâm suốt mấy trăm năm không ngừng sát phạt nhau, chẳng những sẽ tổn thương đến nguyên khí võ lâm, mà còn trái với giới cấm của người luyện võ chúng ta, nên mới quyết tâm liên thủ, dẹp yên những cuộc phân tranh trên giang hồ. Ai ngờ vừa đánh tiếng hô hào cứu đại môn phái chẳng nói, ngay cả tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang cũng đều ủng hộ hết lòng, những tưởng võ lâm thái bình từ nay, chứ biết đâu đại họa đã phát sinh đúng ngày lão nạp và ba vị đạo huynh hội ước với những vị thủ não của cứu đại môn phái, tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang thì bị người phục thuốc mê, gieo tai họa.
- Sau khi đại sư bị bắt, bọn họ đối xử ra sao?
- Khổ hình tra khảo liên miên, buộc lão phải tiết lộ võ công.
- Cuối cùng đại sư phải nói ra?
- Thoạt đầu thì vì không nói nên lão mới bị chặt cụt hai chân, bầm nát ngũ quan, phàm hình phạt nào tàn độc nhất trần gian đều được bọn chúng đem dùng. Lão nạp sau cùng chịu không nổi nữa mới phải khai.

Tuyết Quân cúi đầu nén tiếng thở dài:

- Nói thế thì chừng môn nhân tam phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Không Động cũng chẳng tài nào chịu nổi.

Thiên kiếm Tuyết đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 44

Hồng nhan thiên đổ

Phàn Vân đại sư nói:

- Lão nạp tuyệt không phải là hạng tham sinh quý tử, mà gần giữ lại chút hơi tàn cũng vì muốn truyền thật nội tình cho các võ lâm đồng đạo. Ví thử tam vị đạo huynh cũng có tâm ý ấy, chắc khó khỏi thân tàn ma dại như lão nạp.

Tuyệt Quân trầm ngâm:

- Bên trong còn có một việc khó hiểu.

- Việc gì?

- Bốn đại chưởng môn nhân Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Không Động còn sống ở nhân thế, đừng nói cứu đại môn phái, mà bất kỳ một môn hộ nào, phàm người được đưa lên chấp chưởng môn hộ hầu hết phải là người tài đức, thế sao bọn họ lại ngồi yên không màng tới?

Thở dài nàng tiếp:

- Cứ tình thế trước mắt mà nói, thì đối với việc này, chẳng những cứu đại môn phái chưa có truy cứu, mà ngay tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang cũng lặng câm như hến, đem mối tai họa trút cả lên Bạch Hạc môn là nghĩa làm sao?

Nhàn Vân đại sư bỗng hỏi:

- Môn hạ Nga Mi rất ít nhân tài, không hỏi tới việc ấy cũng thôi, chỉ có Thiếu Lâm môn hạ nhân tài nườm nượp, chả nhẽ cũng chưa ai chịu truy ra à?

Thiếu Bạch sực nghĩ:

- Tứ Giới đại sư tuy có đi truy tra việc đó nhưng suốt từ đó đến giờ vẫn chỉ xem xét trong bóng tối, chưa phải lúc ta cũng chẳng nên tiết lộ sự ẩn mật của người.

Nghĩ thế, chàng vẫn giữ im lặng.

Chợt nghe Nhàn Vân đại sư nói:

- Kỳ lạ quá, kỳ lạ quá...

Tuyệt Quân ngắt lời:

- Trừ phi những nhân vật thủ não của ngũ đại môn phái, còn lại sớm đã bị người kèm kẹp, không tự quyết định được, biết đâu lại chả có ý nghĩ như ta.

Nhàn Vân đại sư than tiếng náo nùng:

- Tiếc quá, lão nạp thân đã tàn phế, ngũ quân lại bị hư hại, cho dù trở

lại Nga Mi, chắc cũng không ai nhận được.

Dường như chưa hết ý, lão đã ngưng bật...

Tuyết Quân hỏi:

- Đại sư chắc còn có việc bí mật khó nói.
- Lão nạp tuy trong lòng có khi ngờ, nhưng chưa có bằng cứ nào.
- Việc gì, xin đại sư cứ nói thẳng cho nghe.
- Lão nạp và tam vị đạo huynh hẹn hội ngộ trên Yên Vân Phong năm nào, mục đích cũng vì bàn bạc một việc...

Tuyết Quân hốt ngất lời:

- Ấy cũng là một sơ hở, những thủ não nhân vật trong cửu đại môn phái, tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang cũng tụ hội bàn cách dẹp yên những sát phạt giang hồ, chắc phải hội diện cùng lúc, tứ vị nhắc việc tương kiến tất có dụng tâm?

- Cô nương đoán đúng, lão nạp với tam vị đạo huynh quả có ý...

Tuyết Quân vội ngất lời:

- Sai một ly đi một dặm, đại sư Nhàn Vân chớ nói nhằm một tiếng. Hoàng hạc Châu Chính mắt thấy Tuyết Quân và Nhàn Vân đại sư đều bàn luận chuyện cũ, chẳng để ý gì đến hoàn cảnh hiện tại thì rất sót ruột, sức nhớ thánh cung thần quân sắp tới đây, bất giác lo sợ toát mồ hôi. Nhưng thấy hai người đang chuyện sôi nổi không tiện xen vào, đành lảng xảng chạy qua lại trong hầm.

Nhàn Vân đại sư nói:

- Trong võ lâm hồi ấy, thế lực mạnh nhất phải kể Thất tinh hội, nhân vật thủ não Thất tinh đạo trưởng không những võ công cao cường, cơ trí lại thâm trầm. Trên danh nghĩa nói là tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang cùng nổi tiếng giang hồ, nhưng kỳ thực Thất Tinh đạo trưởng chẳng xem bọn họ vào đâu, chỉ có kiêng dè nhất lão nạp và Tứ Phương đạo huynh trong Thiếu Lâm phái...

Thở dài, lão ngược mắt nhìn lên trần nghĩ giây lát, tiếp:

- Lão nạp và Tứ Phương đạo huynh lo ngại y sẽ giở trò mờ ám trong đại hội, cho nên mới hẹn ngầm chưởng môn lưỡng đại phái Võ Đang và Không Động lên trên đỉnh Yên Vân Phong hội ngộ trước, để bàn cách đối phó với Thất tinh hội trưởng.

Tuyết Quân hỏi:

- Chuyện này trước đây có ai biết chưa?
- Trừ bốn đương sự bọn lão nạp ra, nếu có người biết chuyện cũng chỉ là thân tín của chưởng môn nhân tứ phái.
- Thế bên trong không có gì bí ẩn nữa?
- Còn có một điểm, ấy là lão nạp và Tứ Phương đạo huynh có chung ý định là Thất Tinh đạo trưởng nếu là cội nguồn của những họa loạn

trên giang hồ hồi ấy thật và giả như y quấy phá cuộc đại hội thì bọn tôi sẽ mượn dịp trừ khử y luôn.

- À, ra là nhị vị mời chưởng môn nhân nhị phái Võ Đang, Không Động đến hội ngộ trước, bề ngoài bảo là bàn bạc lương sách nhưng trên thực tế thì bức bách hai người ấy phải thuận theo kế hoạch của nhị vị đã định.

- Bức bách thì không dám, mà chỉ có ý thuyết phục thôi.

- Rồi chưởng môn nhân lưỡng phái Võ Đang và Không Động có bằng lòng không?

- Võ Đang, Không Động nhị vị đạo huynh đã được lão nạp và Tứ Phương đạo huynh thuyết phục mau chóng.

- Và sau các người đều bị trúng mê dược? - Đúng thế.

Vạn Lương thắc mắc: - Đại sư và Tứ Phương đại sư nội công đều tinh thâm, chẳng lẽ không nhận ra trong rượu có

độc? - Bọn lão nạp lúc ban đầu tụ hội đã sớm có đề phòng, cho nên mỗi người đều có dất theo một đệ tử thân tín lo việc đồ ăn và thức uống.

- Thế thì đại sư đã bị hại trong tay đệ tử mình.

- Cho đến giờ lão nạp vẫn chưa quyết chắc.

- Đại sư trong lòng tất có chỗ ngờ, không hiểu có thể nói cho bọn thiếp nghe?

- Sự đến nước này, lão nạp còn gì phải giấu diếm...

Lão thở dài sườn sượt tiếp:

- Sau khi lão nạp và Tứ Phương đạo huynh thuyết phục Võ Đang, Không Động nhị vị đạo huynh xong, môn hạ đệ tử của lão nạp có dâng lên bốn ly trà thơm. Lão nạp một đời không nghiện gì, chỉ thích có mỗi thú uống trà, say mê nghiên cứu trà, và lão nạp đã điều chế được một thứ trà thơm, mà chưởng môn nhân chư đại phái không ai không biết. Ôi! Hận là hận ở cái chỗ ấy...

Vạn Lương xen lời:

- Trà thơm của đạo trưởng thì khỏi nói, tại hạ cũng được nghe nhiều rồi. Có điều trà và việc chư vị trúng độc thì có gì can hệ?

- Lúc lão nạp đi phó ước đặc biệt có đem theo một gói trà thơm điều chế kỹ và chọn một đệ tử thân tín chờ cho bọn lão nạp tụ họp xong, sẽ có nhiệm vụ đi múc nước suối nấu trà.

Tuyệt Quân vỗ lể:

- Thì ra đã có người bỏ độc trong trà.

Nhàn Vân đại sư rầu rầu nét mặt:

- Đúng vậy, có kẻ đã sớm bỏ mê dược trong trà. Một là trà quá thơm đánh tan mùi thuốc, hai là người nấu trà mời khách lại là thân tín của

lão nạp nên không ai nghi ngờ. Cho nên đều thản nhiên uống, nào dè món trà thơm của lão nạp chính tay điều chế lại đi hại lão nạp và ba vị đạo huynh.

Vạn Lương nhẹ thở dài:

- Cái việc tưởng khó lòng dò đoán ấy, ngờ đâu khi biết rồi lại giản dị như thế.

Tuyết Quân thoáng nghĩ, hỏi:

- Người đệ tử thân tín đại sư dẫn theo, phải chăng là người đại sư ý muốn chọn cho làm người thừa kế y bát?

Nhàn Vân đại sư lắc đầu:

- Không, đạo ấy lão nạp đang còn ở tuổi tráng niên, trong lòng chưa có nghĩ tới chuyện ấy.

Thiếu Bạch nãy giờ lắng lắng nghe đột ngột xen vào nói:

- Vị đệ tử đại sư dẫn theo, pháp danh...

Hốt nghe âm một tiếng vang dội, bụi cát bay lả tả, ở một góc hầm thành linh bật tung một cánh cửa.

Châu Chính biến sắc, kêu:

- Thánh cung thần quân tới rồi.

Vạn Lương ngẩng đầu nhìn, thấy lỗ cửa bật mở sâu hun hút không thấy bóng người.

Tuyết Nghi bỗng sà vào lòng chị, hữu thủ nắm chặt lấy năm ngón tay phải của Tuyết Quân.

Đây là cách thông tin giữa hai chị em họ, Tuyết Nghi bất luận thấy được sự việc gì, đều có thể dùng thủ pháp ấy báo cho chị biết một cách nhanh chóng.

Chỉ nghe Tuyết Quân lạnh lùng nói:

- Thánh cung thần quân, người đã dám một tay che tai mắt thiên hạ võ lâm, làm nên bao chuyện kinh thiên động địa, tại sao không dám đường đường lộ diện chân mục tượng kiến với người đời?

Châu Chính chột dạ, nghĩ bụng:

- Nếu y không chịu hiện thân, chúng ta còn có cơ sống sót, chứ nếu y hiện thân, chỉ sợ hôm nay là ngày tận cùng rồi.

Lão khiếp đảm oai danh thần quân đã lâu, cho nên vừa nghe cái tên thánh cung thần quân, tức thời lo sợ cuống cuống.

Bấy giờ bụi đất bay hết, chỉ thấy trong cánh cửa bật mở thăm thẳm một lỗ dài lạnh ngắt.

Thiếu Bạch đã sớm rút kiếm cầm tay, chuẩn bị chờ thánh cung thần quân vừa hiện thân, sẽ tức tốc vung kiếm đánh bật y ra khỏi cửa, không cho xông vào hầm.

Nên biết, gian hầm dưới đất rất nhỏ hẹp, nếu như để thánh cung

thần quân tấn công vào, tất khó tránh nổi sẽ có người bị thương trong tay y.

Châu Chính và hai hồng y kiếm thủ đã sớm hoảng sợ run lẩy bẩy, nhưng chờ lâu không thấy bóng thần quân, dần cũng yên tâm nhiều.

Chợt nghe Tuyết Quân giục mau:

- Lui khỏi hầm ngay.

Nói xong nàng xoay mình đi trước.

Thiếu Bạch, Vạn Lương và Châu Chính vội nổi gót theo.

Ngọc Giao sai hai hồng y kiếm thủ cổng Nhàn Vân đại sự, còn mình đi đoạn hậu ra khỏi hầm.

Khi ấy, trời đã về chiều, ba cỗ mã xa đứng dừng ngay trước ngôi nhà tranh. Bọn hồng y kiếm thủ vây quanh cửa vẫn bình yên vô sự.

Tuyết Quân thông thả leo lên xe nói:

- Đổi hướng Tung sơn Thiếu Lâm tự.

Ngọc Giao sau khi dìu Nhàn Vân lên xe rồi, lão bỗng thở dài cảm khái:

- Chẳng dè lão nạp còn có ngày trông thấy bóng mặt trời.

Châu Chính phát tay, bọn hồng y kiếm thủ vội vây kín ba cỗ xe, tiến nhanh về phía trước.

Vạn Lương chạy vội lên hai bước, bắt kịp Châu Chính hỏi:

- Châu huynh, thánh cung thần quân vì sao không chịu xuất hiện tương kiến?

Châu Chính lắc đầu:

- Cái ấy tại hạ cũng chưa hiểu.

- Tại sao Phạm cô nương không chịu hạ lệnh vào lục soát trong mật thất?

Châu Chính nghĩ bụng:

- May chưa lục soát, chứ ngộ gặp phải thánh cung thần quân giờ này sợ chúng ta cũng chẳng còn ai sống.

Tuy vậy ngoài miệng vẫn đáp:

- Có thể y bận việc chưa tới được, chứ nếu như y đã tới, chả có lẽ lại bỏ trốn.

- Cho đến bây giờ thánh cung thần quân xem ra chỉ là hư danh mà thôi, vì chừng đã có ai được thấy chân diện mục của y?

Châu Chính phản đối:

- Thánh cung thần quân bảo là hư danh chưa hẳn đúng, bởi tuy có nhiều hóa thân, nhưng thật cũng có một người như thế. Y võ công cao siêu lắm, cho dù Thiên kiếm tái xuất, Bá đao thân lâm, cũng vị tất là địch thủ của y.

Vạn Lương đâm bực:

- Người này tâm trí đều bị oai danh thánh cung ma quân làm cho mất hết, việc đó có bàn luận với y cũng chẳng ích gì, chỉ tổ mệt sức.

Nghĩ thế lão mỉm cười:

- Châu huynh chung sống lâu năm với thần quân, quả hiểu biết hơn đệ rất nhiều.

Châu Chính trầm tư:

- Bất quá có một điều đệ nghĩ mãi vẫn chưa hiểu?

- Việc gì?

- Hoa tướng ở trong thánh cung địa vị cực cao, y thị bảo đại giá thần quân tới thì tuyệt không phải nói đùa, thế mà lạ một điểm là sao không thấy thần quân hiện thân?

Vạn Lương nói:

- Thường nghe nói là tà bất thắng chánh, chắc thánh cung thần quân nghe tin Phạm cô nương khiêu chiến mới không dám xuất đầu lộ diện.

Châu Chính sẽ lắc đầu, chỉ mỉm cười im lặng.

Hôm ấy, tới một vùng hoang dã, xe đi xuyên vào một khu vực đầy những mồ mã với những tàn cây cỏ bách xum xuê.

Châu Chính suốt quãng lộ trình, rất ít nói cười, tựa thể trong lòng chất chứa một tâm sự nặng trĩu.

Xe vào đám mộ phần vắng vẻ, lão càng lộ vẻ bất an, mắt không ngớt đảo dác nhìn quanh.

Vạn Lương chừng như đã thấy, vội chạy theo kịp lão, nói:

- Vùng này sao hoang lương quá.

Châu Chính nhướng mắt nhìn, bỗng nhiên biến sắc giọng cao hữu thủ:

- Ngừng lại!

Bọn hồng y kiểm thủ chạy quanh xe và ba cỗ mã xa đang ngon trớn, hốt đứng khựng cả lại.

Thiếu Bạch nghĩ ngợi mấy hôm, thương thế đã khỏi hẳn, vội vén rèm xe, thò đầu ra:

- Có việc gì?

Vạn Lương nói:

- Chẳng hiểu Châu hộ pháp đã phát giác gì?

Châu Chính hữu thủ luôn xoay tròn trên đỉnh đầu, bọn hồng y kiểm thủ đi bọc quanh ba cỗ xe liền xiết chặt vòng vây.

Vạn Lương dõi mắt nhìn, thấy khắp vùng hoang dã gió lay ngọn cỏ, cảnh vật vẫn quanh quẽ, không một bóng người, càng thêm hoài nghi:

- Suốt mấy ngày hôm nay lão ta lúc nào cũng hốt hốt, hoảng hoảng, không khéo đã trông gà hóa quýt mất thôi.

Bình tĩnh, lão hỏi:

- Châu huynh, việc gì thế?

Châu Chính lắp bắp:

- Thánh cung... thần quân...

Lão nói, hai hàm răng va vào nhau cầm cập, chừng như phải gắng lắm mới bật đủ bốn tiếng.

Vạn Lương hỏi dồn:

- Tại sao đệ không thấy dấu?

- Xem kia kia!

Vạn Lương ngưng thần nhìn, vẫn không thấy có chỗ nào khả nghi, bèn nói:

- Chắc đệ quá mắt nhìn không thấy gì cả, để đệ đến phía trước xem xem!

Toan cất bước, hốt nghe từ xa vang vọng tiếng cười quái dị:

- Châu Chính, ngươi là Hoàng long đường chủ, tất phải hiểu giới quy của bốn cung, kẻ nào bỏ trốn bốn cung sẽ bị trừng phạt ra sao chứ?

Vạn Lương ngoái nhìn, thấy Châu Chính đứng lặng, mặt mày xám ngắt, vừa giận vừa buồn cười. Trên giang hồ võ công cao kém có khác, tất là khó khỏi sanh lòng sợ hãi, nhưng sợ đến nước ấy thì thật chưa nghe chưa thấy.

Nghĩ vậy, lão lớn tiếng bảo:

- Các hạ là ai? Nam tử hán, đại trượng phu dấu đầu hờ đuôi như thế, đâu được gọi là nhân vật anh hùng.

Chỉ nghe giọng quái dị nói sảng:

- Châu Chính, ngươi đi nhận tội hay còn chờ bốn tòa phải động thủ?

Vạn Lương nghe giọng nói vang vang lúc gần lúc xa, nhưng cố vận hết mục lực nhìn, vẫn không tài nào thấy được người nói ẩn thân ở đâu, lấy làm lạ hỏi:

- Châu huynh, người đó nấp ở chỗ nào thế?

Lão hỏi liền mấy tiếng không nghe Châu Chính đáp, vội ngoảnh đầu nhìn, thấy Châu Chính đang sững sờ nhìn lên một cây cổ bách.

Khi ấy, bọn hồng y kiếm thủ vây giữ quanh xe đều đứng im nín thở, cảnh vật bỗng dưng lặng ngắt như tờ.

Vạn Lương dõi mắt theo ánh mắt Châu Chính, chỉ thấy cây cổ bách cành lá xum xuê, đột ngột hiện ra một tấm ngân bài, trông như cái mâm bạc. Bên trên có một cái vòng đồ tròn tựa tựa như một bức thái cực đồ, bèn thò tay nhặt một viên đá ngăm vận sức, hữu thủ vút ra. Viên đá rít vèo tiếng gió, thẳng hướng tấm ngân bài.

Chỉ thấy cái ngân bài chao đi chao lại, rồi chìm mất hút trong đám lá rậm.

Liền lúc, giọng nói quái dị lại vang lên:

- Châu Chính, còn không đến chịu chết, hay thật muốn bốn tòa phải động thủ.

Châu Chính ngoái cổ liếc nhanh Vạn Lương, lặng lẽ cất bước đi.

Vạn Lương chực xuất thủ, nhưng nghĩ sao lại thôi.

Giọng nói lạnh băng vang vang:

- Bỏ binh khí trong tay đi!

Châu Chính ngoan ngoãn buông rơi thanh trường kiếm.

Cùng lúc, bốn hồng y kiếm thủ cũng lần lượt ném bỏ binh khí trong tay.

Vạn Lương xưa giờ vẫn trầm tĩnh, lúc đó cũng phải hốt hoảng:

- Châu huynh, quay lại mau.

Nhưng Châu Chính vẫn cắm đầu đi như một người điên, mặc cho Vạn Lương gọi như trống giục.

Vạn Lương mình đầy kinh nghiệm, thế mà chỉ biết đứng ngây người, lòng nóng như lửa đốt.

Bấy giờ, trên cỗ xe thứ hai rèm xe khẽ động, chị em họ Phạm thông thả bước xuống.

Tuyết Quân vịn vai em, mắt che vuông lựa, đứng lặng trên con đại đạo hoang lương.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang tay lăm lăm binh khí, chia đứng hai bên hộ vệ.

Ngọc Giao cầm kiếm rút ra, tả thủ nắm mớ kim châm, chạy thẳng đến cạnh Vạn Lương sẽ giọng hỏi:

- Lão tiên bối, chuyện gì thế?

Vạn Lương lắc nhẹ:

- Đây về thần bí và quỷ dị, chưa thấy chưa nghe, lão hủ cũng mù tịt.

Nghe giọng Tuyết Quân thánh thót vang lên:

- Mọi sự đâu có đó, khỏi phải hốt hoảng.

Từng tiếng chậm rãi bình lặng, khiến cho bốn Vạn Lương nhất thời bưng tỉnh.

Ra là trước cảnh Châu Chính và bốn hồng y kiếm thủ bó tay chịu trận, bốn Hoàng Vĩnh cũng không khỏi hoang mang.

Khi ấy, Châu Chính đã đến dưới gốc cây cổ bách, ngược mắt trông lên, dáng chừng đang chờ đợi cái gì?

Vạn Lương nhất sinh đã trải bao hiểm cảnh, nhưng chưa bao giờ gặp việc lạ lùng như ngày hôm nay, cho nên, ít nhiều cũng cảm thấy lo lắng.

- Nếu Châu Chính gặp chuyện bất trắc, không những hai mươi mấy hồng y kiếm thủ cũng phải thọ nạn, mà sợ sauný cũng chẳng còn kẻ

nào dám bội phản thánh cung.

Ngọc Giao tán đồng:

- Phải lắm!

- Vậy ta nên cần tìm cách ngăn chặn cái trường thảm cảnh này, cô nương có gan cùng lão hủ đi tới dưới cây cổ bách xem xét hư thực không?

Ngọc Giao chau môi:

- Sao lại không dám, chẳng qua...

- Chẳng qua cái gì?

- Tại sao Châu Chính võ công như thế, lại chịu ngoan ngoãn phục tùng lệnh người?

- Việc ấy tất có nguyên nhân, nhưng giờ này chúng ta hẵng tạm gác lại tra hỏi sau, để đi cứu người là chuyện gấp.

Rồi lão bỏ chạy trước.

Ngọc Giao cũng lật đặt phóng theo.

Chỉ nghe giọng nói lạnh băng lại từ trên cây truyền xuống:

- Người bội phản thánh cung, tội đáng xử tử.

Lời dứt, hốt nghe tiếng keng tiếng thép.

Châu Chính mặt bỗng tái ngắt, trán giọt giọt mồ hôi run run đưa hữu thủ lên.

Vừa lúc, Vạn Lương, Ngọc Giao cũng đã tới bên lão.

Vạn Lương nói nhanh:

- Cô nương đối phó với kẻ địch nấp trên cây.

Hữu thủ điểm mau Châu Chính.

Châu Chính bấy giờ tâm thần đều bị giọng nói quái dị trên cây bách thu hút, dáng người đờ đẫn như người mất hồn.

Vạn Lương xuất thủ điểm trúng mạch huyết ở cổ tay phải Châu Chính xong giọng lạnh lùng

nói:

- Châu huynh, đại trượng phu sanh tử đâu đáng sợ, tại sao phải run khiếp như thế, chẳng phải để người cười cho à?

Đúng lúc đó Ngọc Giao đã chạy tới gốc cổ bách, tả thủ nhanh nhẹn vùng luôn mớ kim châm vút lên.

Chỉ nghe rào rào, đám lá trên cây bị trúng châm rơi bay lá tả.

Ngọc Giao phóng châm, miệng cao giọng nói:

- Lén lút thì sao được gọi là nhân vật anh hùng, có giỏi hãy ra mặt đi?

Vạn Lương hữu thủ điểm luôn hai huyết nữa của Châu Chính, đoạn bé xốc lão chạy bay về cổ xe.

Vừa lúc trên cổ xe đầu tấm rèm lay động, như một cánh chim, Thiếu Bạch vút mình ra hạ đúng chỗ Ngọc Giao.

Ngọc Giao thấy có mặt Thiếu Bạch phần chấn bảo nhỏ:

- Tướng công lướt trận hộ, để tiện thiếp lên cây xem.

Hữu thủ cầm kiếm hộ thân, nàng nhẹ nhún gót vút lên.

Thiếu Bạch vội nói:

- Cô nương cần thận.

Hữu thủ soạt kiếm, chàng ngưng thần phòng bị, chờ nếu Ngọc Giao lâm nguy sẽ xuất thủ cứu ngay.

Ngọc Giao nhảy phóc lên, trường kiếm lập tức nhoáng động, chặt nhanh đám lá, với tay chụp lấy một cành cây.

Ngước nhìn, kịp thấy trong một tàng lá rộng, hốt nhoáng vụt một bóng người mất hút.

Ngọc Giao tả thủ vận sức, hất bổng mình lên ngọn cây, đảo mắt nhìn quanh quất, thấy mất bóng địch đành buông mình xuống.

Thiếu Bạch hỏi:

- Có thấy địch không?

Ngọc Giao khẽ gật đầu:

- Có!

- Y đâu?

- Trốn mất rồi, y chạy quá mau, tiện thiếp đuổi không kịp.

- Người đó tướng mạo thế nào?

- Nhìn chưa rõ...

Ngừng một thoáng, nàng tiếp:

- Thế ở dưới này, tướng công không thấy sao?

Thiếu Bạch ngỡ ngàng:

- Phải, ta dưới cây mà địch nhân nhảy xuống vẫn không hay không biết tí gì. Thì công phu khinh thân người ấy đủ thấy ghê gớm lắm, chả trách nàng không kịp nhìn tướng mạo y.

Nghĩ vậy nên chàng lặng thinh.

Ngọc Giao thấy dáng Thiếu Bạch bật cười:

- Sao, giận rồi à?

Thiếu Bạch chực đáp, bỗng thấy Hoàng Vĩnh, Cao Quang hộ vệ

Tuyết Quân, Tuyết Nghi tất tả chạy tới.

Tuyết Quân hỏi: - Có thấy bóng dáng địch không?

Ngọc Giao đáp:

- Địch nhân hình như không muốn chường mắt động thủ với ta, nên đã bỏ trốn. Tuyết Quân trầm ngâm:

- Thế thì lạ thật.

- Kể ấy thân pháp mau lẹ, nhoáng đi như điện, cứ xem thân pháp của y, võ công quyết không kém bọn tôi, chả hiểu sao y không chịu chính diện động thủ với chúng ta?

Tuyết Quân thở dài:

- Thôi ta lên xe đi!

Xoay mình đi trước.

Thiếu Bạch hốt gọi giạt:

- Phạm cô nương, hiện giờ còn có một việc khó khăn, không biết phải xử trí ra sao?

Tuyết Quân dừng chân hỏi:

- Việc gì?

- Hoàng hạc Châu Chính thần trí mê loạn, đã được Vạn hộ pháp điểm huyết, còn bọn hồng y kiếm thủ thấy đều ném bỏ binh khí, xem đám chắc cũng không được tỉnh táo cho lắm.

Tuyết Quân tư lự:

- Tiên sư di ngôn, quả nhiên nói đúng.

- Sao, Phạm lão tiên bối khi qua đời có nói rõ sự biến chuyển của đại cuộc giang hồ rồi à?

- Nếu như tiên sư nói rõ được, thì bây giờ thuộc hạ cũng chẳng đến nỗi phải bối rối.

- Vậy Phạm lão tiên bối nói gì?

- Tiên sư ngày còn tại thế đã rầu rầu nói với chị em thuộc hạ là suốt trăm năm nay, chưa có một người nào có thể nhờ võ công không thống thất được giang hồ, mà đại kiếp võ lâm nếu phát động thì người phát động ấy tất sẽ dựa vào thuật bàng môn tà đạo, gây ngọn sóng đào, không thể một lời...

Nàng nói nửa chừng bỗng nhiên ngưng bật.

Thiếu Bạch hỏi dồn:

- Sao nữa?

- Gia sư chỉ nói có thể, thuộc hạ không dám tự tiện góp ý.

- Cô nương có thể hiểu được nội tình của cuộc thế giang hồ hiện tại?

Tuyết Quân đỡ lời:

- Nếu như chúng ta không tìm ra nguyên nhân là đâu thì quyết không mong phá vỡ tổ chức của bọn họ.

- Theo chỗ tại hạ nhận xét, hình như bọn thủ hạ thần quân đều phải bị phục chất kịch độc, không dám bội phản y.

- Nửa giờ trước đây, thuộc hạ cũng nghĩ như thế, nhưng giờ đây thì khác.

- Khác ở chỗ nào?

- Cứ xem cử động của Châu Chính hôm nay, quyết không phải bị trói buộc bởi chất kịch độc.

- Cô nương có cao kiến gì?

- Dường như thần trí y bị mất thăng bằng, nhất cử nhất động khó

theo ý muốn.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Có thể thật, nhưng lạ ở điểm bằng phương pháp nào mà có thể làm cho một người võ công cao cường cỡ lão phải trở nên khiếp nhược như vậy.

Bèn nói:

- Cô nương nói đúng, nhưng khó hiểu một điểm thánh cung thần quân đã dùng cách nào không chế được thần trí một người khỏe mạnh, chẳng lẽ thế gian thật có phương thuật?

- Thuộc hạ biết thì pháp có nguồn, thuật có gốc, pháp thuật tà đạo làm loạn hồn người, chẳng đáng tin.

- Tại hạ cũng nghĩ thế, nhưng việc vừa rồi rành rành ra đây, không tin sao được.

Tuyết Quân lặng cảm khái:

- Ôi! Tiên sư cơ trí một bụng, ví thử người còn sống chắc sẽ giải đáp được chuyện này.

- Cô nương thừa kế y bát của lệnh sư, nếu chưa vỡ lẽ được thì thử hỏi còn ai giải đáp nổi.

- Thuộc hạ nghe tiên sư bảo, trong du già thuật ở xứ Thiên Trúc hình như có một loại chuyên về chế động thần trí. Ôi! Chỉ đáng tiếc thuộc hạ thiên sinh hai mắt mù, không thể tham khảo sách cổ, tuy được tiếng có một đệ nhất kỳ nhân làm thầy, mà chẳng tài nào thừa kế được tài nghệ của người.

- Phạm cô nương...

Tuyết Quân nghe giọng nói triu mến, bất giác giật mình:

- Minh chủ có điều chi chỉ giáo?

- Tại hạ có vài ý kiến riêng muốn nói ra, dám mong cô nương lượng thứ.

Tuyết Quân trầm ngâm một thoáng:

- Minh chủ cứ nói.

- Phạm lão tiên bối có phải tinh thông y thuật?

- Tiên sư quả có cái tài ấy.

- Lúc sinh tiền Phạm lão tiên bối có hề nói đến nhãn tật của cô nương?

Tuyết Quân bàng hoàng:

- Sao bỗng dưng minh chủ lại hỏi về việc đó?

- Bởi vì tại hạ nghĩ mắt của cô nương hẳn phải có cách chữa lành.

Tuyết Quân nhoẽn miệng cười:

- Phải chăng minh chủ thương cho thuộc hạ mắt không trông thấy vật?

- Tại hạ thiết nghĩ nếu như mắt cô nương sáng lại được, tất sẽ có ích nhiều cho chính nghĩa võ lâm.

Tuyết Quân nhẹ thở dài:

- Tiên sư từng có an ủi thuộc hạ, trên thế gian không có cái gì tận thiện, tận mỹ, nên người bảo thuộc hạ nên vui mới phải.

- Cô nương sống vắng với mái tranh nương ruộng, mắt không thấy vật cũng đành thôi, nhưng nay phải dấn bước giang hồ, đối phó với cường địch phụng sự chính nghĩa võ lâm, thì mắt thiếu sáng sẽ có hại không nhỏ.

Tuyết Quân biến sắc nói:

- Tiên sư vẫn thường khen thuộc hạ là trang giai nhân tuyệt thế, cũng vì nhan sắc di-m kiêu nên trời xanh nổi cơn ghen ghét, xui cho tàn khuyết mắt mù, không hiểu có đúng thế không?

Thiếu Bạch chú mắt nhìn nàng chớp lâu, thấy từ đầu chí chân, không có chỗ nào không tuyệt hảo. Trừ đôi mắt mù ra, cho có tìm khắp những danh sư, họa gia bậc nhất trên thế gian, cũng khó có thể họa nên một mỹ nhân như thế, liền khen:

- Cô nương nghi dung tuyệt thế, lệnh sư nói rất đúng.

Tuyết Quân tủm tỉm cười:

- Nếu như thuộc hạ chữa lành nhãn tật, chẳng phải sẽ bị ông xanh đổ kị nữa sao?

- Cái đó, cái đó...

Tuyết Quân ngắt lời Thiếu Bạch:

- Xá muội lòng dạ nhân hậu, tuy là chị, nhưng hai chị em thuộc hạ khác tính nhau, dẫu cho ở cõi thế thật có thuốc làm cho phục minh, thuộc hạ cũng quyết không chữa.

Thiếu Bạch ngẩn người:

- Nói vậy rõ ràng nàng biết có hy vọng chữa khỏi, nhưng vẫn cam chịu mắt mù thì lạ lùng quá.

Hốt thấy Vạn Lương chạy tắt tả lại nói:

- Phạm cô nương, Châu hộ pháp thần trí mê loạn, miệng lắp bắp mãi chẳng hiểu nói gì?

Tuyết Quân bảo:

- Cứ để thế, đừng động đến lão, biết đâu chúng ta chẳng nghe được một vài manh mối đang lúc lão nửa mê nửa tỉnh.

Nàng nói rồi đeo vương lụa lại, chạy đi.

Khi ấy, Châu Chính đã được Vạn Lương đặt nằm ngửa trên bãi cỏ, hai mắt nhắm nghiền, môi mấp máy như đang nói gì.

Tuyết Quân ngồi thấp xuống, lắng tai nghe.

Thấy thế, Thiếu Bạch, Vạn Lương cũng đều ngồi cả xuống nghe ngóng.
Châu Chính lăm bằm nói gì cả công phu chén trà nóng mới nín lặng.
Tuyệt Quân bảo nhanh:
- Điềm hôn huyết lão.
Thiếu Bạch lệ tay xuất thủ điềm huyết Châu Chính.
Tuyệt Quân thở phào:
- Chưa vị nghe lão nói gì không?
Vạn Lương lắc đầu:
- Không được nghe rõ.
- Lão đang van người ta tha mạng.
Vạn Lương ngạc nhiên:
- Van người tha mạng?
- Phải, trong tiệm thức chắc lão đang bị thống khổ dẫn vật.
Thiếu Bạch đỡ lời:
- Cô nương nghe ra lão đang van xin ai?

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 45

Gởi thiệp báỉ sơn

Phạm Tuyệt Quân nói:
- Y đang khẩn cầu kẻ nắm vận mạng của y.
Thiếu Bạch nói:
- Kẻ đó chắc là thánh cung thần quân rồi.
Tuyệt Quân trầm ngâm:
- Kẻ cũng có lý, tuy nhiên tên người y kêu gọi không phải là thánh cung thần quân.
- Tôi cũng không được nghe rõ, loáng thoáng như kêu tên một người đàn bà.
Vạn Lương ngăn người chen vào:
- Tên một người đàn bà.
Tuyệt Quân thản nhiên đáp:
- Nghe giọng nói thì như tên một người đàn bà thực.
Thiếu Bạch tỏ vẻ lo lắng:

- Hiện giờ tình thế rối rắm, cô nương đã có cách đối phó?
 - Giang hồ hiện nay đâu đâu cũng có chân tay của thánh cung thần quân, tiện thiếp cũng định dùng sức của thánh cung để đập lại thánh cung, nhưng giờ phút này bắt buộc phải đổi kế hoạch.
 - Tại sao?
 - Trong ý tiện thiếp định ninh tưởng rằng sở dĩ thánh cung thần quân không chế được quần hào là nhờ một loại thuốc nào đó. Nhưng giờ phút này mới thấy không phải chỉ có vậy, hoặc ở bên trong còn có một thứ võ công quỷ dị ghê gớm. Do đấy không thể sử dụng người của thánh cung một khi chưa hiểu biết thánh cung thần quân đã dùng thứ võ công gì để không chế bọn thuốc hạ.
 - Theo ý của cô nương?
 - Tiên sư ngày còn tại thế thường dạy rằng Thiếu Lâm tự chỗ đất phì nhiêu nhất của võ lâm, nhân tài không biết bao nhiêu mà kể. Thực lực Thiếu Lâm mạnh nhất, là tiện thiếp đã suy xét nếu muốn đương cự với thánh cung thần quân phải nhờ đến lực lượng của Thiếu Lâm, do đó chúng ta lên tới Tung Sơn Thiếu Lâm tự cố gắng thuyết phục tăng lữ ở trên đó, họ chịu giúp thì không sợ thiếu nhân lực.
- Thiếu Bạch ngẫm nghĩ hỏi:
- Cô nương đã có cách thuyết phục tăng lữ Thiếu Lâm?
 - Thật sự cũng chưa có kế gì hay, nhưng hiện giờ thấy tin tưởng lắm.
 - Có thể cho biết vì lẽ gì?
- Tuyệt Quân nhoẻn miệng cười đáp:
- Vì chúng ta có Nhân Vân đại sư tương trợ.
- Thiếu Bạch gật đầu:
- Cô nương nói đúng lắm.
 - Hiện tại Nhân Vân đại sư thân thể đã tàn phế, dẫu võ công chưa mất hết, cũng không giúp chúng ta được bao nhiêu, nhưng người lại là một nhân vật quan trọng trong một đại kiếp đại nạn của võ lâm, chúng ta cần phải bảo vệ người thật chặt chẽ.
- Vạn Lương xen lời:
- Thì phải như thế.
 - Chúng ta phải nhanh chân tới Thiếu Lâm, thánh cung thần quân đáng lẽ đã phải xuất hiện nhưng y chưa chường mặt, chắc y đang bận công việc gì khác. Tiện thiếp được tiên sư giảng cho nghe về khí vận học, có thể cơ đồ bất đồ âm thầm đến với chúng ta, nhưng chớp nhoáng thôi, nếu mà chúng ta không biết nắm lấy thì cũng bằng uổng.
- Vạn Lương hỏi:
- Hoàng hạc Châu Chính và đám hồng y kiếm sĩ giờ phút này không

thể dùng để đối địch được nữa, mà trở lại còn làm vướng tay chân chúng ta, cô nương đã tính chưa?

- Tiện thiếp nghĩ cơn mê loạn của bọn họ có chu kỳ, có thể qua một khoảng thời gian họ sẽ tỉnh lại.

- Châu Chính bị thương nặng khó hành động, phải bỏ y lên xe rồi, còn bọn hồng y kiếm thủ chắc dẫn đi đường được. Tại hạ dẫn lãnh bọn chúng chứ?

- Được lắm!

Nàng xoay mình cùng Tuyết Nghi bước lên xe.

Lúc ấy, bọn hồng y kiếm thủ đã mất hết tinh thần, Hoàng Vĩnh, Cao Quang đi trước mở đường. Thiếu Bạch, Ngọc Giao đi giữa bảo hộ chị em họ Phạm và Nhân Vân đại sư, còn Vạn Lương dẫn bọn hồng y kiếm thủ đi sau cùng.

Xe lăn bánh thẳng hướng Thiếu Lâm tự.

Thoáng mắt, đoàn người đã đi được hơn mười dặm đường, đột ngột vang dài một tiếng thét, một hồng y kiếm thủ lăn quay ra đất hộc máu chết.

Tuyết Quân dừng xe hỏi:

- Việc gì thế?

Vạn Lương đáp:

- Một kiếm thủ bỗng dưng ngã ra chết.

- Có dấu vết gì lạ?

- Miệng hộc máu tươi, chắc bị nội gia chưởng đã thương.

- Chỉ sợ bọn kiếm sĩ ấy khó sống qua được khi tới Tung Sơn, Châu Chính hôn mê bất tỉnh, lại là cái may trong cái không may.

Thiếu Bạch sửng sốt:

- Tại sao?

- Cũng vì y hôn mê bất tỉnh nên mới bảo toàn được tính mạng.

Vạn Lương xen lời: - Lão hủ có chỗ chưa hiểu xin thỉnh giáo cô nương. - Chuyện gì?

- Lão hủ ngầm tra xét tên kiếm thủ bị thương, thấy không có dấu hiệu trúng độc, chả hiểu sao lại thế?

- Suốt từ đầu chưa thấy bóng địch, rõ là không thể bị người dùng nội gia chưởng lực hạ thủ.

- Bọn họ sớm thọ nội thương, thương phát thì chết, chứ cần chi phải bị người ta ra tay đánh.

- Cô nương tài nghệ hơn người, chả lẽ không có cách phòng.

- Nếu như tôi có cách phòng, cũng khỏi cần phải lên Thiếu Lâm nữa, người của thánh cung thần quân đều là binh dùng tạm của ta.

Thiếu Bạch hỏi:

- Thế cứ để cho họ chết dần à?

- Hiện khó có cách nào cứu mạng họ.
Nàng buông rèm xe, lui vào trong.
Thiếu Bạch nhìn sang Vạn Lương, sẽ giọng nói:

- Nếu bọn họ chết vì nội thương phát tác, lẽ ra phải cùng phát tác cả chứ sao lại có kẻ trước người sau.
Vạn Lương gượng cười:

- Lão hủ bôn tẩu giang hồ có mấy mươi năm, gặp qua không biết bao nhiêu việc lạ, nhưng chưa thể ngờ được trên thế gian lại có việc đầy khủng bố như thế.
Thiếu Bạch than dài, nín lặng.
Thấy cái tình cảnh ấy, cũng không biết nói gì hơn.
Chỉ nghe Tuyết Quân từ trong xe nói vọng ra:

- Chúng ta lên đường.
Suốt quãng hành trình, thỉnh thoảng lại nghe vang lên tiếng rú thảm và mỗi lần như vậy một hồng y kiếm thủ lại lặn ra chết.
Lạ một điểm là bọn hồng y kiếm thủ đối với cái chết của đồng bạn vẫn đứng vững như không.
Hôm ấy vào xế trưa, xe đến dưới chân núi Tung sơn nhưng bọn hồng y kiếm thủ đã chết dần chết mòn ở dọc đường, chỉ còn sót lại bốn tên thần thờ lê gót theo xe.
Vạn Lương lâu năm đi lại giang hồ, biết rõ Tung sơn. Thiếu Lâm bốn viện ngoại trừ đến dịp lên núi dâng hương ra vào tự do, còn thường ngày giới quy rất nghiêm, hơn nữa, nhân vật võ lâm nếu tự tiện vào vùng cấm địa, thì Thiếu Lâm tăng lữ sẽ được phép xuất thủ ngay.
Lão chực đánh tiếng ngăn vừa lúc cỗ xe đầu bỗng dừng lại.
Ra là đến một ngã ba, trước mắt thấy vừa gặp một bia đá có đề bốn chữ lớn "Xa mã cấm nhập".
Vạn Lương chạy nhanh tới trước xe nói:

- Không thể đi tới được nữa.
Hoàng Vĩnh, Cao Quang đi mãi đằng trước, nghe tiếng vội ngoái đầu lại:

- Phải xuống xe đi bộ sao?

Vạn Lương sẽ lắc đầu:

- Chúng ta lên ngọn núi này, kể như đã vào vùng Thiếu Lâm tự quản hạt, nếu người thường cho có vi phạm môn luật của họ cũng chẳng sao, giới lắm là sẽ có tăng nhân ra khuyên bảo vài câu thôi nhưng nếu là người võ lâm giắt đao, đeo kiếm thì khác hẳn.
Thiếu Bạch xen lời:

- Thế thì phải làm sao mới vào được Thiếu Lâm tự?

- Phải làm đúng theo qui luật võ lâm.
- Qui luật nào?
- Gởi thiệp bái sơn.
- Vậy trước bàn qua với Phạm cô nương xem.
- Phải, để lão hủ đi thông báo cho.

Quay lại lão đi đến trước xe Tuyết Quân toan cất tiếng thì rèm xe đã đung nhẹ, một bàn tay ngọc từ trong đưa ra một phong thư đỏ chói.

- Tôi đã sắp sẵn thư, ta cứ theo đúng qui lệ gởi thiệp bái sơn.
- Vạn Lương nhận thư, thấy bên trên viết "Kính gửi Thiếu Lâm chưởng môn nhân phương trượng", dưới góc ghi người gửi "Kim đao minh chủ" bèn nói:

- Cô nương chu đáo thật, sớm đã lo liệu việc này.

Trong xe vắng ra tiếng Tuyết Quân bảo:

- Phiền Vạn hộ pháp dẫn Hoàng Vĩnh lên trước dâng thiệp cầu kiến, chúng tôi ở đây chờ.
- Địa đạo trước mặt dẫn thẳng đến Thiếu Lâm đàn viện, cấm ngặt mã xa lên.

- Qui giới ấy Thiếu Lâm tự đã có từ lâu rồi à?

Vạn Lương nghĩ giây phút đáp:

- Khi xưa lão hủ bái du Thiếu Lâm tự, chưa thấy có qui giới này, xa mã vẫn được đi thẳng lên trước cửa miếu.
- Nói thế, chắc giới ấy mới lập chưa lâu.
- Lão hủ bái phỏng Thiếu Lâm vào quãng ba mươi năm về trước thì qui luật này có lâu lắm cũng không thể quá thời gian ấy.

Tuyết Quân hơi trầm ngâm:

- Xa mã dừng lại đây, đi bộ lên núi.
- Châu Chính hôn mê chưa tỉnh, Nhàn Vân đại sư đôi chân tàn phế chắc đi không được rồi.
- Bọn hồng y kiếm thủ còn mấy người sống?
- Còn được bốn người.
- Bọn họ liệu đi nổi không?
- Trừ những người đã chết dọc đường ra, họ vẫn còn đủ sức đi nếu may mắn hơn mấy người trước, giữa đường không phải hộc máu ra chết.
- Chỗ này cách Thiếu Lâm bản viện bao xa?
- Tính phỏng có lẽ còn trên tám dặm nữa.

Được rồi, Vạn hộ pháp dẫn Hoàng Vĩnh đi trước, bảo Cao Quang nhặt lấy ít tre cột thành hai cái cang khiêng Nhàn Vân và Châu Chính lên đường.

Vạn Lương sẽ dạ, bỏ đi dẫn Hoàng Vĩnh lên núi trước.

Cao Quang nhanh tay nhặt mấy nhánh tre kết thành hai cái cang, xong đặt Nhân Vân và Châu Chính lên.

Lúc ấy, Tuyết Quân cũng xuống xe, lấy hai tấm vải mỏng trùm lên người Nhân Vân và Châu Chính.

Bốn hồng y kiếm thủ trông dáng dờ dẫn như người mất hồn, nhưng rất ngoan ngoãn, nghe lời Cao Quang nhắc cang lên vai.

Tuyết Quân nói:

- Xin mình chủ cùng đi với thuộc hạ, Trương cô nương và Cao hộ pháp đi đoạn hậu phòng trong số bốn hồng y kiếm thủ có thể có người thương phát chết giữa đường.

Tay nàng vịn vai em đi trước.

Thiếu Bạch vội vã theo sát hai chị em họ Phạm còn Cao Quang và Ngọc Giao đi sau trông chừng bốn kiếm thu đỡ cang.

Đi được chừng ba dặm, tình thế trước mặt đột ngột mở rộng, con đường núi xuyên thẳng qua một cánh rừng tùng xanh ngát.

Hốt nghe tiếng vang niệm A di đà phật, trong rừng tùng có một lão tăng vận cà sa nguyệt bạch thùng thẳng đi ra, chấp tay trước ngực nói:

- Nhị vị thí chủ, lão tăng xin hiến lễ.

Tuyết Quân cũng chấp tay vái lại:

- Không dám, xin hỏi lão sư phụ, từ đây đến Thiếu Lâm bản tự còn bao xa?

Lão tăng hơi giật mình:

- Vượt qua hàng tùng này là đến Thiếu Lâm bản viện, nhị vị nữ thí chủ chẳng hiểu tới Thiếu Lâm tự có việc chi?

- Chúng tôi đến bái phỏng phương trượng quý tự.

- Mới rồi có hai vị gọi thiệp bái sơn, chắc là đồng đạo của nhị vị?

- Chính do tiện thiệp sai đi.

Lão tăng tròn mắt nhìn Tuyết Quân chập lâu:

- Nữ thí chủ là Kim đao minh chủ?

- Tiện thiệp chỉ là thuộc hạ.

- Thế Kim đao minh chủ đâu?

- Khi gặp chưởng môn phương trượng quý tự, Kim đao minh chủ sẽ hiện thân tương kiến.

Lão tăng thoáng trầm ngâm:

- Chư vị tuy theo đúng quy luật võ lâm bái sơn, nhưng...

- Nhưng sao, lão sư phụ thấy có chỗ nào không phải xin cho biết.

Lão tăng đằng hắng liền mấy tiếng:

- Thiếu Lâm môn hạ chúng tôi có một qui giới.

- Qui giới nào?

- Nói ra nữ thí chủ đừng giận, ấy là không được cho phép nữ giới vào chùa.

- Thiếu Lâm tự có khách đến dâng hương không?

- Hương khách tất nhiên có.

- Vậy thì người đi dâng hương nếu là phái nữ, quý tự cũng cấm à?

- Cái ấy lại khác.

- Cùng là nữ nhân thì khác ở chỗ nào, đại sư cứ coi tiện thiếp là hương khách được rồi.

Lão tăng sẽ lắc đầu:

- Cho là nữ hương khách, cũng chỉ được vào đến tòa đại điện thứ nhất mà thôi.

- Tiện thiếp không tin quý tự lập phái trên giang hồ đã hàng mấy trăm năm lại chưa có một nữ nhân nào lại được tiến vào gian điện thứ hai.

- Có thật, nhưng phải có một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Nhờ vào võ công xâm phạm bốn tự.

Ngọc Giao nãy giờ yên lặng đứng sau Tuyết Quân bỗng nhiên xen vào nói:

- Xâm nhập quý tự cũng chẳng phải việc khó, đại sư ý muốn ngăn cản chăng?

Lão tăng cười khẩy:

- Thiếu Lâm tự thanh quy nghiêm ngặt, trước khi nữ thí chủ chưa tự tiện xông vào chùa bàn tăng quyết không dám can ngăn.

Dứt lời, lão tránh sang một bên nhường lối.

Tuyết Nghi mắt thấy lão tăng đứng tránh, bèn cất bước đi tới.

Tuyết Quân vịn vai em đi theo.

Thiếu Bạch tay nắm chuôi kiếm nối gót.

Đi xuyên qua cánh rừng tùng, trước mắt hiện ra một con đường rộng trải đá trắng dẫn đến cánh cổng của tòa Thiếu Lâm tự cao vút.

Hai hòa thượng vận cà sa đỏ nghiêm trang đứng chắn trước cổng chùa.

Tuyết Quân cao giọng:

- Chúng tôi lên núi dâng hương, xin chư vị cho đi.

Hai hòa thượng lặng lẽ liếc nhìn nhau, người bên trái hỏi:

- Chư vị phải là người trong Kim đao môn?

- Nhị vị đại sư có chỉ chỉ giáo?

- Vừa rồi có người trong Kim đao môn gửi thiệp bái sơn, bàn tăng được lệnh ra đây đón khách.

- Đúng thế, chúng tôi đều là người trong Kim đao môn.

- Vị nào là minh chủ?

- Chờ gặp chưởng môn phương trượng quý tự, Kim đao minh chủ sẽ hiện thân.

Tăng nhân đứng bên phải chấp tay lạnh lùng nói:

- Thiếu Lâm tự có nghiêm luật không cho phép nữ nhân vào chùa, mặc dù nữ thí chủ có là người trong Kim đao môn.

Ngọc Giao cười nhạt: - Còn một qui giới nữa, đại sư quên chưa nói. - Qui giới nào?

- Nếu như đối phương dựa vào võ công xâm phạm Thiếu Lâm tự thì chả có chỗ nào không đi được.

Hòa thượng biến sắc:

- Phải, chỉ cần cô nương tự tin có thể xông vào chùa thì ngay tĩnh thất của phương trượng cô nương cũng tới được.

Ngọc Giao rút soạt trường kiếm:

- Phạm cô nương, bọn họ quyết ý ngăn cản, ta cũng khỏi phải phí lời nữa.

Quét mắt nhìn nhị tăng, nàng tiếp:

- Nhị vị cũng nên rút binh khí ra đi!

Hòa thượng đứng bên phải cười nhạt:

- Sư huynh đệ chúng tôi xích thủ không quyền đón đỡ cô nương vài kiếm cũng đủ.

Ngọc Giao gằn giọng:

- Các người hai người đánh một mình ta khỏi dùng binh khí cũng chẳng kể thiệt.

Trường kiếm nhấp nhoáng ánh lạnh toan đâm vào ra bỗng dừng lại, nàng nói:

- Còn một việc phải nói rõ trước.

Tăng nhân đứng bên phải bảo:

- Nữ thí chủ cứ cho biết!

- Chúng ta đánh nhau quyết tử hay tính đến mức thắng?

- Cái đó tùy ở cô nương.

- Thôi được, chúng ta tính mức, kẻ nào thọ thương kẻ như là bại.

Hai hòa thượng đồng thanh nói:

- Cô nương cứ việc thi thố sở học.

Ngọc Giao vung kiếm đâm vào sang tăng nhân bên phải, tả chưởng cùng lúc phát vút sang hòa thượng bên trái.

Nhị tăng nhẹ nhàng lách tránh, vung chưởng chia hai mặt đánh tới.

Ngọc Giao thấp người né thoát hai chưởng, hữu thủ đảo nhanh trường kiếm, lóe lạnh hai lần sáng hướng hai huyết đạo tăng nhân bên phải.

Nàng cảm thấy tăng nhân này thật đáng ghét cho nên kiếm thế vút ra

chuyên nhắm công y.

Nhị tăng lo việc đón khách trong chùa võ công thập phần cao cường, vốn không xem Ngọc Giao vào đâu, nhưng động thủ sau hai chiêu đã thấy không ổn, vội dốc sức cự địch.

Một phút khinh địch nên đã để Ngọc Giao chiếm được thượng phong, kiếm thế đánh tới tấp tăng nhân bên phải, còn tả chưởng thì ngăn chống thế công của tăng nhân ở bên trái.

Ngọc Giao kiếm thế lợi hại lạ thường, cầm cự chừng mười hiệp, nhị tăng đã cảm thấy thấm mệt, chân tay mỏi nhừ.

Tăng nhân bên phải gắng gượng đón đỡ thêm mấy kiếm nữa, chừng như tối mắt chậm tay, hữu thủ liên trúng phải một rạch soạt.

Hai hòa thượng kinh hoảng cùng nhảy lùi lại năm bước, nói:

- Cô nương kiếm thuật thật cao minh.

Ngọc Giao thâu kiếm nói:

- Xem thế hòa thượng Thiếu Lâm phái quả có phong thế thanh môn.

Hai hòa thượng đỏ bừng mặt:

- Chúng tôi chức phận thấp kém không đáng nói, nhưng trùng trùng nan quan, càng qua càng thấy khó, cô nương đừng đắc ý vội.

- Đa tạ nhị vị có lòng chỉ vẽ.

Nói xong nàng thung dung đi tới.

Đi được vài trượng, hốt thấy Vạn Lương tắt tả chạy lại, tích tắc đã đến trước mặt mọi người.

Tuyệt Quân dừng chân hỏi: - Có chuyện gì?

- Lão hủ đã đem thư của mình chủ vào Thiếu Lâm tự.

- Người nào nhận bái giảng?

- Chủ trì Đạt ma viện.

- Có gặp phương trượng Thiếu Lâm tự không?

- Một lão tăng râu bạc tự xưng là chủ trì Đạt ma viện, vâng lệnh chưởng môn phương trượng của họ thay mặt tiếp đón.

- Lão nói sao?

Lão tăng ấy hình như biết hết mọi việc của ta cho nên nhận thư xong chưa xem đã bảo môn qui chùa họ không tiếp nữ khách, mặc dù chúng ta theo đúng qui luật gởi thiếp bái sơn, nhưng họ vẫn khẳng không chịu phá lệ.

Ngọc Giao chen lời:

- Quy lệ nào ấy?

- Bảo là trừ phi ta dùng võ công xông vào chùa. - Nói thế đành phải động thủ rồi. Hừ! Sớm biết như vậy thì cũng khỏi cần gởi thiếp bái sơn

nữa.

Vạn Lương đỡ lời:

- Chẳng qua lão tăng ấy trước khi lão hủ rời chùa có nói thật một câu là quy lệ của chùa không thể vi phạm, nhưng riêng lão sẽ hết sức giúp cho chúng ta được vào cả.

Thiếu Bạch bỗng hỏi:

- Hoàng Vĩnh đâu?

- Hiện ở trong Thiếu Lâm tự.

Thiếu Bạch cau mày im lặng, Vạn Lương lại nói:

- Ở đây giới quy nghiêm lắm, họ đã không muốn cho chúng ta vào chùa, chắc sẽ khó khỏi một trường ác chiến, cô nương có nên bảo người bên ta có đánh thì cũng đánh cầm chừng thôi, đừng có dễ thương tăng lữ bừa bãi.

- Vạn hộ pháp nói phải.

- Lão hủ quay vào chùa trước chờ cô nương.

- Được rồi, nhớ nếu trong chùa có biến, phải gấp thông báo cho chúng tôi biết.

Vạn Lương sẽ dạ, chạy bay đi.

Tuyết Quân nói: - Trương cô nương đã thắng một trận, trận sau xin để mình chủ xuất thủ. Ngọc Giao ứng tiếng dạ, lẳng lặng lui lại.

Thiếu Bạch sấn tới hai bước, đi đầu mở đường.

Chỉ thấy cổng chùa mở toang, trông rõ cái sân rộng bên trong với hàng tùng cao vút. Thiếu Bạch đồng dục bước vào cổng chùa.

Ngọc Giao đi giữa hộ vệ hai chị em họ Phạm, Cao Quang và bốn kiếm thủ nhắc cánh đi sau rốt.

Vừa tiến qua cổng, bỗng nghe có tiếng Phật hiệu rót vào tai, cùng lúc, sau cánh cổng vút ra bốn hòa thượng tay cầm thiền trượng, đứng thành hàng ngang chắn ngay giữa lối.

Thiếu Bạch hữu thủ soạt kiếm, chẳng nói chẳng rằng đâm vào tới.

Bốn tăng lữ lập tức xoay nhanh thiền trượng đón đỡ.

Chỉ kịp nghe vang tiếng sắt thép rợn người, thiền trượng của tứ tăng nhất loạt bị đánh dạt sang bên.

Tứ tăng thấy đều bàng hoàng:

- Người này kiếm thế mau lẹ thật.

Bốn hòa thượng cũng học nghệ trong Đạt ma viện nên võ công đều sàng sàng, cách cảm ứng và phản ứng cũng na ná như nhau, nhất tề huy động thiền trượng ào ào xông tới.

Tứ tăng cùng lúc xuất thủ giăng thành lớp lớp trượng ảnh, tưởng chừng người nào gặp phải lối công ấy tất cũng sẽ thâm kiếm thối lui, ai dè Thiếu Bạch khác hẳn, chả lùi thì chớ còn xoay tít trường kiếm

hộ thân lao vút tới.

Hình theo với bóng kiếm, loáng cái đã đến sát tứ tăng, kiếm rẽ nhanh hai hướng nhoáng xuống nhị tăng.

Tứ tăng vẫn múa vũ thiên trượng thập phần nặng nề lợi cho thể công ở xa nhưng một khi đối phương đã sát gần, binh khí trên tay sẽ trở nên vướng vít khó xoay sở lại.

Ao ạt công luôn mười kiếm, Thiếu Bạch đã chém bay vạt bào của tăng lữ ở tận mé trái.

Tam tăng còn lại tuy chưa hề hấn nhưng cũng cảm thấy tay chân luống cuống hơn.

Tứ tăng gắng sức cầm cự thêm được mấy hiệp nữa, dường như tự biết không địch nổi, đều lùi dạt sang hai bên.

Thiếu Bạch tay trái kẹp hai ngón tay vào giữa lưỡi kiếm nghiêng mình nói:

- Đa tạ chư vị đại sư nhân nhượng.

Rồi chàng cất bước đi tới.

Ngọc Giao, chị em họ Phạm và Cao Quang lục tục nổi gót theo.

Tứ tăng ngậy người trông theo mấy người lặng thinh.

Nên biết Tung sơn Thiếu Lâm bốn viện xưa giờ được coi là vùng đất khởi nguyên của võ học trung thổ, nay tứ tăng liên thủ vẫn không đánh lại Thiếu Bạch thì thật là chuyện nhục nhã chua cay. Có điều tứ tăng đã nhận bại, đúng theo quy lệ võ lâm không còn được quyền hỏi han gì nữa.

Nên chi, thấy bốn kiếm thủ khiêng đôi cáng đi sau cùng có chỗ đáng ngờ nhưng tứ tăng vẫn chỉ nín lặng.

Thiếu Bạch đi trước được quãng năm sáu trượng, con đường bỗng đổi hướng rẽ về tay trái.

Vòng qua khúc quanh, chỉ thấy hai hòa thượng một già một trẻ sừng sững đứng chắn giữa lối.

Lão tăng vận tăng bào xám tro, dưới cằm lơ thơ chòm râu bạc trắng, nhưng sắc mặt rất hồng hào khó đoán biết được tuổi tác là bao.

Còn hòa thượng trẻ tuổi chừng hai mươi, mặc tăng bào nguyệt bạch, trên cổ lủng lẳng một tràng hạt, ngang lưng giắt xéo một thanh giới đao.

Lão tăng chấp tay trước ngực, nghiêng mình niệm tiếng phật hiệu nói:

- Lão nạp Tứ luật kiến lễ cùng chư vị thí chủ.

Thiếu Bạch giật mình, sực nhớ đến Tứ Giới đại sư, người này cũng là hàng cao tăng chữ Tứ, chắc phải là trưởng lão trong chùa, bèn vội

hoàn lễ nói:

- Văn bối Tả Thiếu Bạch xin ra mắt đại sư.

Tứ luật đại sư hơi cau mày:

- Thí chủ liên tiếp đánh tan mấy chặn vào Thiếu Lâm tự chúng tôi đủ biết cao minh lắm, lão nạp phụng mệnh chặn giữ ở đây, nếu thí chủ muốn vượt qua xin hãy trở võ công.

Lời nói rõ ràng bị cưỡng ép, chứ tuyệt không phải có ý muốn thế.

Thiếu Bạch nói:

- Tại hạ trẻ người non học, sao dám địch với đại sư.

- Thí chủ khỏi cần khách khí, lão nạp vâng lệnh trông giữ yếu đạo này thì thí chủ dầu có nói ngon ngọt cách nào, lão nạp cũng không thể nhường đường không không.

- Chúng tôi gởi thiệp bái sơn tuyệt không có ác ý, chỉ mong được gặp phương trượng quý tự.

- Thí chủ nói nhiều vô ích, hãy dụng võ công xông qua đi!

- Văn bối và Tứ Giới đại sư có duyên gặp gỡ đôi lần, lão thiền sư cũng là bậc cao tăng chữ Tứ, chắc...

Tứ Luật đại sư ngắt nhanh:

- Lão nạp không thích nhiều lời, nếu thí chủ lượng sức không địch nổi lão nạp, thì rút lui khỏi chùa đi!

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Hòa thượng này lạ quá, hình như sợ phải nói nhiều với ta.

Chàng đành nói:

- Đã thế, văn bối xin tuân lệnh.

Tứ Luật liếc sang nhìn tiểu hòa thượng:

- Vị thí chủ đã muốn chỉ giáo, sao còn chưa rút binh khí ra?

Hòa thượng trẻ sẽ dạ, rút soạt thanh giới đao nói:

- Tiểu tăng Bình Vân, xin lãnh giáo thí chủ.

Thiếu Bạch thầm nghĩ:

- Có lẽ lão ta nghĩ thân phận cao không chịu xuất trận trước.

Trường kiếm nhoáng lạnh chàng nói:

- Tiểu sư phụ, cứ việc xuất thủ.

Bình Vân cũng chẳng khách khí, giới đao xoay vụt đâm tới.

Thiếu Bạch cũng nhanh nhẹn vùng kiếm đón đỡ.

Tiểu hòa thượng đánh đao đầu xem qua rất tầm thường, nhưng sự thực bên trong chứa đầy biến hóa. Mắt thấy kiếm thế Thiếu Bạch nhắm tới đao, y trầm ngâm đao thế xoay xéo lên, đổi hướng đâm vào hữu thủ cầm kiếm của Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch chợt dạ:

- Hòa thượng trẻ này đao pháp cũng tài tình lắm.

Vừa nghĩ trường kiếm trong tay vung loáng một chiêu Tường vân liễu nhiễu trong pho Vương đạo Cửu kiếm, kiếm thế đi mau như cơn gió thoảng, liền lúc nghe vang tiếng thét, đánh bật lui binh khí đối phương.

Và không giây phút chần chờ, chàng nhoáng kiếm vùn vụt công liền ba chiêu nữa.

Nên biết Đại bi kiếm pháp là môn học chí cao vô thượng trong kiếm thuật, thế kiếm xuất thủ tức thời loang màu ánh quang hoa vi vút.

Tiểu hòa thượng thoát đầu tấn công tới tấp nhưng trước đợt kiếm ảnh ào ạt gió buốt của Thiếu Bạch phải quay dần về thế thủ.

Thiếu Bạch thi triển Đại bi kiếm pháp chiếm ngay được tiên cơ, làm cho hòa thượng nhất thời lúng túng, chống đỡ luống cuống.

Tứ Luật đại sư đứng xem, sẽ lắc đầu bảo:

- Người không phải là địch thủ của thí chủ ấy, mau lui đi!

Tiểu hòa thượng nghe nói, đánh găng hai đao nữa rồi lùi nhanh lại.

Tứ Luật đại sư nói:

- A di đà phật! Thí chủ kiếm thuật cao minh, tiểu đồ khó địch nổi, chắc là lão nạp phải lãnh giáo vài chiêu.

Thiếu Bạch vội nói:

- Tại hạ đâu dám đối địch với lão thiền sư?

- Thí chủ khiêm nhượng, chỉ cần vượt qua được chặn này nữa là thí chủ sẽ tự do đi gặp phương trượng tề tự.

Ngừng lại một thoáng, lão tiếp lời:

- Chẳng qua, lúc thí chủ gặp được chướng môn phương trượng của tề tự, sẽ phải lâm vào hoàn cảnh ngặt nghèo.

Thiếu Bạch rất thắc mắc trong bụng:

- Nói thế, rõ ràng có ý bảo trong chùa đã sắp sẵn cách đối phó với bọn mình, nhưng sao lão lại nói toạc ra, thực khó phân thù bạn quá.

Tứ Luật đại sư cao giọng:

- Lão nạp nói đã xong, thí chủ xuất thủ đi!

Thiếu Bạch còn đang lưỡng lự thì bên tai đã nghe có tiếng Tuyệt Quân:

- Lúc này mỗi phút giây là vàng bạc, không nên lần lựa nữa.

Tứ Luật đại sư giọng cao hữu chưởng nói:

- Thí chủ có ý nể kỵ thì lão nạp xin ra tay trước.

Quát vang, hữu chưởng cùng lúc đánh ào ạt ra.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 46

Môi mép kinh hồn

Thấy Tứ Luật đại sư vung chưởng đánh tới. Sức chưởng ào ạt như sóng vỗ bờ, cuộn cuộn hướng vào ngực cùng.

Thiếu Bạch không dám tiếp chưởng, vội nghiêng mình né tránh, tay phải vung trường kiếm lên ra chiêu "Trường Vân liễu liễu" hóa giải chưởng pháp của Tứ Luật đại sư.

Tứ Luật đại sư buột miệng khen:

- Hảo kiếm pháp.

Khen xong, Tứ Luật đại sư không chần chờ nữa, vội vung song chưởng ra chiêu Kim cương phục hổ trong Kim cương chưởng lực bí pháp tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm. Oai lực của nó có thể dời non lấp bể.

Nên biết Tứ Luật đại sư là một trong những trưởng lão của phái Thiếu Lâm. Nếu tính về vai vế, Tứ Luật đại sư dưới vai vế của Tứ Giới đại sư nhưng so với chưởng môn phương trượng của phái Thiếu Lâm là Nhất Sĩ đại sư thì Tứ Luật và Tứ Giới đều là hạng sư thúc của chưởng môn phương trượng.

Tứ Luật và Tứ Giới đều là sư đệ của Tứ Phương đại sư, chưởng môn phái Thiếu Lâm đời trước bị gia hại nơi đỉnh Yên vân phong và là sư phụ của Nhất Sĩ đại sư. Nên họ rất được môn hạ đệ tử của phái Thiếu Lâm nể phục. Với thân phận trưởng lão, nhưng Tứ Luật và Tứ Giới đều phải nghe lệnh của chưởng môn phương trượng. Nhất Sĩ đại sư lấy quyền chưởng môn ra lệnh cho Tứ Luật đại sư phải đứng ra chặn bọn Thiếu Bạch ở cửa ải cuối cùng này. Lúc đầu Tứ Luật đại sư nghĩ phận mình cao cả, không muốn ra tay đấu với bọn Thiếu Bạch nên dẫn theo Bình Vân ra đối địch.

Khi thấy Bình Vân chịu không nổi dưới kiếm của Thiếu Bạch nên Tứ Luật đại sư mới nổi máu gan tào, ra tay đấu với chàng.

Đứng ngoài lượt trận, Tứ Luật đại sư thấy Thiếu Bạch kiếm thuật cao cường, nên vừa ra tay đã sử dụng ngay tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm để đối địch với Thiên kiếm của Thiếu Bạch.

Tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm nào phải tầm thường, oai lực dững mãnh, lấp biển dời non, lại được một tay nội công thâm hậu như Tứ Luật đại sư sử dụng thì sự biến ảo của nó càng diệu dụng.

Người ngoài nhìn vào phái lắc đầu le lưỡi, kinh hồn bạt vía, khó lòng chống cự lại.

Nhưng Vương đạo Cửu kiếm của Càn khôn nhất kiếm nào phải hư danh, nên khi Thiếu Bạch thấy Tứ Luật đại sư giỏi tuyệt kỹ trấn môn ra tấn công mình thì chàng cũng nổi hùng tâm giở ra hết tuyệt kỹ của sư phụ Cơ Đồng truyền dạy mà đối phó.

Một vùng chưởng ảnh đồng mãnh lúc đầu bao chụp lấy Thiếu Bạch, chạm phải kiếm thế kỳ ảo biến hóa vô biên của Vương đạo Cửu kiếm nên oai lực dần dần giảm hẳn. Vì kiếm thế của

Thiếu Bạch chuyên về thủ nên dù chưởng lực có đồng mãnh đến đâu, Tứ Luật đại sư cũng khó lòng đánh lọt vào được vòng kiếm ảnh trùng trùng của Thiếu Bạch.

Thấy oai lực của Tứ Luật đại sư giảm dần nên Thiếu Bạch rú lên một tiếng, kiếm quang bao trùm lấy Tứ Luật đại sư.

Bây giờ Tứ Luật đại sư chỉ còn chống đỡ, không thể phản kích được nữa. Tứ Luật đại sư vội đánh ra hai chưởng rồi nhảy vội ra ngoài, thở dài nói:

- Kiếm thuật của thiếu hiệp quả là cao minh, bản tăng không địch nổi. xin mời các vị tự nhiên vào gặp phương trượng chưởng môn nơi đại điện.

Nói rồi, lão dạt sang một bên tránh đường.

Thiếu Bạch cũng vội vòng tay đáp lễ nói:

- Đa tạ đại sư có lòng nhường tay cho vãn bối.

Nói xong, Thiếu Bạch dẫn đầu đoàn người vào trong đại điện. Nơi đây Nhất Sĩ đại sư đã đợi sẵn. Xung quanh điện là quần tăng vây bọc cứ nhìn chăm chăm vào bọn Thiếu Bạch.

Tuyệt Quân vội bước nhanh lên vòng tay nói:

- Bọn tại hạ là môn hạ của Kim đao môn xin kính chào chưởng môn phương trượng.

Nhất Sĩ mỉm cười nói với Tuyệt Quân:

- Không dám! Vậy nơi đây ai là Kim đao minh chủ.

Tuyệt Quân liền trả lời:

- Minh chủ bốn môn chưa tiện lộ diện ở đây.

Lặng đi một lúc, Nhất Sĩ bỗng hỏi:

- Cho dù không có Kim đao minh chủ, thì cũng phải có người chấp sự chứ?

Tuyệt Quân thản nhiên nói:

- Phương trượng có việc chi xin cứ hỏi, tiện thiếp xin trả lời.

Thiếu Bạch dáo dác nhìn quanh khắp điện, không trông thấy bóng Hoàng Vĩnh và Vạn Lương nên không dừng được hỏi:

- Chúng tôi có hai người truyền tin, hiện giờ ở đâu?

Nhất Sĩ lạnh lùng nói:

- Theo đúng quy lệ Thiếu Lâm, nhị vị sứ giả đã ở trong Đạt ma viện dùng trà rồi.

Thiếu Bạch ngẩng đầu, dán mắt nhìn vào Nhất Sĩ đại sư. Cảnh năm nào trên đỉnh Hồi nhận phong lại nhất nhất hiện lên trong đầu, chàng chậm rãi hỏi:

- Đại sư còn nhớ được tại hạ?

- Bồn tòa rất ít bồn tẩu giang hồ, người quen biết chả có bao nhiêu.

- Đêm dạo nào trên đỉnh Hồi nhận phong, tuy chỉ gặp gỡ trong giây phút, nhưng tại hạ còn nhớ được đại sư rất rõ, tự tin không nhầm người.

- Bồn tòa ít khi đi lại giang hồ, người võ lâm quen biết chả có bao nhiêu, bồn tòa nói rồi.

- Khi lên trên Thiếu Lâm tự, tại hạ đều có lẽ trông gặp được đại sư.

- Thí chủ cứ khẳng khẳng bảo có gặp bồn tòa cũng được.

Nhất Sĩ lạnh lùng tiếp:

- Nhị vị sứ giả Kim đao môn chư vị gởi thiệp bái sơn, yêu cầu đến gặp bồn tòa, bồn tòa thì giờ chẳng có mấy, vậy bây giờ nếu chư vị có chuyện gì xin nói nhanh đi!

Thiếu Bạch nghĩ thầm:

- Lão đại sư không chịu thừa nhận việc ấy, chắc hẳn lén lút ra đi nên đệ tử Thiếu Lâm đa số không biết hành tung của lão.

Đang suy nghĩ bỗng nghe Tuyết Quân hỏi:

- Đại sư trước đây có từng rời bỏ Thiếu Lâm tự?

- Nếu không có việc gì khác, bồn tòa đành cáo lui, chứ còn chư vị ép buộc cứ bắt bồn tòa phải đáp lời nữa sao?

- Chúng tôi theo đúng quy giới trong quý tự vào được đây rồi thì phương trượng nếu không chịu tiếp kiến cũng không được.

Nhất Sĩ liếc nhìn đám tăng nhân vây quanh nói nhanh:

- Bồn tòa có việc gấp, không rồi hơi bàn chuyện thị phi với chư vị, có việc gì cứ nói cùng chủ trì Đạt ma viện của tệ tự bồn phái.

Rồi lão đứng dậy bỏ đi.

Tuyết Quân cao giọng nói:

- Đúng lại!

Đám tăng nhân đứng chung quanh mắt thấy Tuyết Quân vô lễ với chưởng môn phương trượng như thế, tức thời đều hàm hàm sắc giận.

Tuyết Quân đôi mắt thất minh, không thấy được cảnh tượng ấy, nàng thản nhiên tiếp:

- Đại sư còn nhớ chuyện Tứ Phương đại sư, chưởng môn phương trượng đời trước của quý

tự?

Từng tiếng vang vang nghe như tiếng sét ngang đầu, quần tăng trong gian điện thả đều biến sắc.

Nhất Sĩ đại sư chậm rãi ngoảnh đầu lại:

- Chưởng môn đời trước của tệ tự đã mất hơn mười năm rồi.
- Thế chư vị đại sư có tra ra nguyên nhân cái chết của người không?
- Thiếu Lâm phái chúng tôi sau khi treo thưởng trên giang hồ, đã tìm ra thủ phạm là vợ chồng Tả Giám Bạch trong Bạch Hạc môn, nên đã bắt tay với cửu đại môn phái, tứ môn, tam hội lưỡng đại bang trong võ lâm hiện nay, hợp sức làm cỏ Bạch Hạc bảo, báo thù cho thượng đại chưởng môn nhân của tệ tự rồi.

Thiếu Bạch nghe nói, máu hờn sôi sùng sục, nhưng sợ làm hỏng kế hoạch của Tuyết Quân, nên đành nghiêng răng đứng lặng.

Tuyết Quân cười khanh khách:

- Phương trượng có tra xét kỹ, chưởng môn nhân đời trước của quý tự có thật đã chết?
- Việc này anh hùng thiên hạ đều hay biết, không lẽ lại giả?
- Lúc quý chưởng môn bị chết, có người nào ở đấy chứng kiến?
- Ấy là việc lớn lao chấn động cả giang hồ, trong võ lâm chả ai không biết, hơn nữa ngoài chưởng môn tệ phái ra, còn có chưởng môn nhân tam phái Võ Đang, Nga Mi và Không Động cũng cùng bị hạ sát.
- Đại sư nói nghe rành lắm!
- Cô nương muốn hỏi gì xin cứ hỏi, khỏi phải bóng gió.
- Đây là đại sư tự dối lòng.

Từng tiếng vang lên như những nhát dao đâm thẳng vào lòng Nhất Sĩ và quần tăng trong đại điện đều thất sắc, nhất loạt chiếu mấy mươi con mắt nhòm dăm dăm vào Tuyết Quân.

Nhất Sĩ gắng trấn tĩnh cơn kích động:

- Nữ thí chủ nói thế có dụng tâm gì?
- Tiện thiếp thuận miệng nói vậy thôi, chứ nếu xét lòng không có chi mờ ám thì đại sư cũng khỏi phải lo cuống lo cuống.
- Bồn tòa rất bình tĩnh.
- Đại sư bình tĩnh là phải, ví thử Tứ Phương đại sư chưa thật chết, để gì đại sư có dịp tiếp chưởng môn phương trượng.

Nhất Sĩ đại sư vốn chực bỏ đi, lúc ấy lại quay về ngồi xuống ghế nói:

- Xem ra nữ thí chủ đến Thiếu Lâm tự chúng tôi là có ý muốn làm khó dễ bồn tòa.
- Đại sư vì sao không đi luôn?
- Nữ thí chủ nói nghe hay lắm, nếu bồn tòa bỏ đi thì chẳng phải tiếc quá ư?

- Chỉ sợ chẳng phải thế?

- Vậy nữ thí chủ thử nói xem nguyên do là sao?

- Đại sư sợ bỏ đi, tiện thiếp sẽ thuyết phục quần tăng...

Nhất Sĩ vội vã ngắt lời:

- Tưởng nữ thí chủ có lời lẽ hay ho nào, chứ thế thì bổn tòa không muốn nghe nữa.

- Phương trượng không muốn nghe, xin cứ tùy tiện.

Nhất Sĩ cười nhạt:

- Thiếu Lâm tự là chỗ nào mà thí chủ có thể làm lộng.

- Đại sư chuẩn bị hạ lệnh cho thuộc hạ giết tiện thiếp diệt khẩu chẳng?

- Thiếu Lâm tự xưa giờ đãi khách tử tế, nhưng nữ thí chủ nói năng bừa bãi, bổn tòa nếu không ngăn chẳng phải thiên hạ anh hùng sẽ cười cho sao?

- Vì lẽ nào đại sư bảo tiện thiếp nói năng bừa bãi? - Nếu chẳng bừa bãi, nữ thí chủ có thể đưa ra một vài bằng cớ chứng minh lời mình? - Nếu như tiện thiếp chưa có chứng cớ, sao dám nói càn trước mặt quần tăng Thiếu Lâm tự? Nhất Sĩ chột dạ, cố làm gan:

- Nữ thí chủ bảo có chứng cớ nào đâu?

- Đại sư nhất định muốn xem? - Nếu bổn tòa không xem rõ, chẳng lẽ phải để thiên hạ hiểu lầm. - Đại sư nghĩ kỹ lại xem đã quyết ý chưa?

- Nữ thí chủ khỏi nói quanh công, nếu có chứng cớ còn không mau đưa ra, bổn tòa hết đợi nổi rồi.

- Được, đại sư đã cứ nhất định đòi coi thì cũng được, tuy nhiên phải đáp ứng cho tiện thiếp một chuyện.

Nhất Sĩ đại sư gay gắt:

- Chuyện gì?

- Đại sư cho triệu tập tất cả các trưởng lão trong quý tự ở Đại hùng bảo điện, tiện thiếp sẽ đưa bằng chứng ngay về việc Tứ Phương đại sư còn sống.

Nhất Sĩ đại sư biến sắc:

- Tại sao bần tăng lại phải triệu tập các trưởng lão nữ thí chủ mới chịu nói?

Tuyết Quân điềm nhiên nói:

- Các trưởng lão trong quý tự hầu hết là những vị đức cao vọng trọng, tiện thiếp đưa bằng cớ ra, phải hay quấy thấy liền, nếu thật đích xác thì đầu phương trượng có muốn bưng bít cũng là điều không thể được.

Lời lẽ sắc bén của Tuyết Quân đã đạt được hiệu quả, Nhất Sĩ đại sư đâm hồi, nghĩ bụng:

- Phải chi sớm hô quần tăng hộ pháp giết quách con a đầu có phải hay không, để bây giờ có muốn thanh toán cũng phiền phức.

Đang mãi nghĩ, bên kia Tuyết Quân tai ác thúc giục:

- Thế nào, ý phương trượng nghĩ sao?

- Hiện tại ở Đại hùng bảo điện đã có mặt các vị chủ trì các viện, nay vì một câu nói của nữ thí chủ mà tập hợp tất cả các trưởng lão thì thật không đáng, khi nào một việc thật trọng đại mới làm thế được.

- Thế hiện giờ ở Đại hùng bảo điện có mặt trưởng lão trong chùa không?

Nhất Sĩ đại sư nổi giận:

- Nữ thí chủ ăn nói luôn miệng như thế đừng trách bốn tòa vô lễ đấy nhé.

Đảo mắt, lão sẽ giọng hạ lệnh cho hai tăng lữ trung niên đứng cạnh:

- Bắt nó cho ta.

Tuyết Quân lạnh lùng hỏi:

- Thế nào? Đã không nuốt giận được phải không?

Lúc bấy giờ, theo lệnh Nhất Sĩ, hai tăng lữ trung niên đã chia hai phía lao tới chỗ Tuyết Quân.

Thiếu Bạch quát mắt đưa trường kiếm lạnh lùng thét:

- Đứng lại!

Hai tăng lữ trung niên cố tránh Thiếu Bạch phóng tới người Tuyết Quân.

Thiếu Bạch nhanh nhẹn hoa kiếm, vụt đâm tăng lữ bên mặt một nhát, lại rút về, đâm tăng lữ bên trái. Nhà sư này bốc giận phát mạnh tăng bào, kinh phong ào tới đỡ kiếm thế Thiếu Bạch miêng quát:

- Tránh xa.

Thiếu Bạch cười gằn:

- Dễ gì.

Kiểm thế phạt nhan, hót lấy một mảnh áo tăng nhân.

Tăng nhân giật nẩy mình, tháo mồ hôi hột, vội vàng nhảy tránh ra xa năm thước.

Đẩy lui được tăng nhân bên trái, Thiếu Bạch không để lỡ dịp, tả chưởng tức thời sử dụng cầm nã thủ pháp chụp ngay cổ tay đối phương.

Tăng nhân này đã đề phòng vì biết gặp phải cường địch nên nhanh như cắt, co tay về, đồng thời nhanh chân nhảy tránh.

Hiển nhiên đã lại cho Thiếu Bạch một dịp vùng kiếm chặn đứng họ.

Chợt nghe Tuyết Quân thanh tao nói:

- Chúng tôi tới đây không có ý động thủ với người của quý tự.

Nhất Sĩ quét mắt nhìn đám tăng lữ đứng bên, hỏi:

- Hộ pháp giới thị viện đâu?

Tức thời một giọng nói cung kính cất lên:

- Bọn đệ tử ở đây.

Liền theo tiếng nói, bốn trên ni hòa thượng mình mặc tăng bào màu vàng, lưng mang giới đao, chậm rãi bước ra.

Nhất Sĩ đại sư lạnh lùng ra lệnh:

- Đuổi chúng ra khỏi đại điện, bắt sống lấy hết đem về trong giới thị viện chờ phát lạc.

Bốn vị tăng dạ rang một tiếng, từ từ tiến tới phía Tuyết Quân.

Thiếu Bạch liếc nhìn khắp trong đại điện mấy chục vị Thiếu Lâm cao tăng mà chỉ có độc bốn vị này là mang binh khí, lấy làm quái lạ, nghĩ bụng:

- Bốn người này được quyền mang khí giới, nếu không phải thân phận thật cao thì võ công cũng là những tay ghê gớm, ta không được khinh thường.

Đang nghĩ, bên kia bốn vị tăng nhân đã đều tuốt cả binh khí lạnh lùng xông tới.

Thiếu Bạch hơi nhích động mũi kiếm, cất tiếng lạnh lùng:

- Tứ vị có thẳng nỗi lưỡi kiếm trong tay tại hạ mới mong đuổi được bọn này ra khỏi điện.

Bốn vị tăng chẳng nói chẳng rằng, chú hết tinh thần từ từ giơ đao lên. Thiếu Bạch nhắc thấy tư thế cử đao của đối phương đã sinh nghi liền nghĩ bụng:

- Xem ra có lẽ bốn hòa thượng này định thi thế một pho võ học tinh diệu đây.

Nhất Sĩ đại sư ở ngoài đốc thúc:

- Đã xâm nhập vào Thiếu Lâm tự chúng ta mà còn buông lời ngạo mạn lớn lối như thế thì nếu không thể bắt sống, cứ giết quách cho xong.

Tức thời bốn tăng nhân lại đồng dạ ran. Bốn ngọn đao nhanh như điện chớp xả mạnh, nhắm ngay bốn phương vị trên người Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch hét lớn một tiếng lấy oai, trường kiếm lập tức vũ lộng ào ào theo chiêu Nhật nguyệt luân chuyển, kiếm quang ngợp dậy.

Sau những tiếng loang choang binh khí chạm nhau điếc cả tai, cả bốn ngọn đao đều bị trường kiếm đánh vệt.

Chiêu kiếm chất chứa đầy quyền lực khiến bao nhiêu quần tăng đứng ngoài nhìn đều bất giác sửng sốt, ngây ra như người gỗ.

Đương lúc ấy, hốt nghe một tiếng Phật hiệu vang lên:

- Xin tạm dừng tay.

Câu nói không lớn, nhưng từng chữ từng chữ xoáy vào tai người nghe không sót, giá người võ công kém tai phải ồ ồ nhúc buốt. Bốn tăng nhân tựa như đã nhận ra tiếng nói của ai, ngoan ngoãn thu đao về, lùi lại ra sau hai bước.

Thiếu Bạch quay đầu nhìn thấy một lão tăng nhân mặc khôi bào, khuôn mặt gầy xạm vàng vố, khắp mình bụi bặm nhưng dáng người hiền từ đang chấp tay trước ngực, đứng chắn ở cửa đại điện.

Lão tăng mới xuất hiện không ai ngoài Tứ Giới đại sư, một trong những bậc cao tăng có địa vị cao tột trong chùa Thiếu Lâm.

Thiếu Bạch rung động tâm thần, suýt tí nữa bật kêu lên thành tiếng.

Chỉ nghe Nhất Sĩ đại sư lên tiếng:

- Sư thúc đã về chùa?

Tứ Giới đại sư nói liền:

- Lão nạp vất vả đi cả ngàn dặm, nghe thấy được rất nhiều, bên trong có đôi việc thật trọng đại muốn được gặp chính mặt chưông môn phương trượng.

Nhất Sĩ hơi do dự nói:

- Sư thúc đường xa vất vả mệt mỏi, xin nghỉ ngơi trước, có chuyện gì ngày mai nói cũng không muộn.

Tứ Giới đại sư vẫn tảng lờ đưa mắt nhìn Thiếu Bạch nói tiếp:

- Chuyện lão nạp muốn nói có liên quan tới vị thí chủ kia.

Nhất Sĩ đại sư biến sắc hỏi giạt:

- Sư thúc quen biết bọn này à?

Tứ Giới đại sư nhìn xuống đất:

- Lão nạp không quen.

- Nếu không quen thì chẳng cần phải xin xỏ cho chúng.

Mới nói, ngoài điện đã nhoáng thấy bóng người, Tứ Luật đại sư đã hiện ở cửa, chấp tay nói:

- Lão nạp không ngăn nổi kẻ lạ, nay đến đây xin chịu tội với chưông môn phương trượng.

Nhất Sĩ đáp:

- Thắng bại là chuyện thường tình, sư thúc có tội gì đâu, việc ở đây không dám làm nhọc tới sư thúc phải đại giá, xin đi nghỉ.

- Lão nạp còn có chuyện muốn thưa.

- Xin sư thúc cứ dạy.

Tứ Luật đại sư nói:

- Tứ Phương sư huynh hết thấy người trong chùa ai cũng đau đớn, thương tiếc vạn phần, tuy được phương trượng tra rõ tìm thấy hung thủ, nhưng cứ như tình hình năm xưa, lão nạp được may mắn giao đấu với Bạch Hạc môn Tả bảo chủ là Tả Giám Bạch thì thấy, y không

phải là địch thủ của Tứ phương sư huynh. Việc y có phải là người thủ mưu nguyên hung sát hại Tứ Phương sư huynh không, không những chỉ có một mình lão nạp mà hết thầy trưởng lão, đệ tử trong chùa ai cũng có lòng ngờ...

Nhất Sĩ đại sư không để Tứ Luật đại sư nói dứt câu, cắt ngang:

- Việc này toàn thể thiên hạ đều công nhận hết rồi, nay đột nhiên sư thúc nảy sinh ý nghĩ quái lạ như thế, không hiểu có dụng ý gì?

Tứ Luật đại sư bình tĩnh;

- Ý lão nạp muốn nói là võ công của Tả Giám Bạch không giết nổi Tứ Phương sư huynh, chỉ sợ đằng sau bức màn còn có kẻ chủ mưu, vị nữ thí chủ kia đã mang chứng cứ tới, lẽ nào không để nàng được mang ra biện bạch?

Nhất Sĩ đại sư có vẻ đắc ý:

- Trừ phi chưởng môn nhân đời trước sống lại mới nói rõ câu chuyện, chứ nay chuyện đó chỉ sợ không sao tìm đâu ra chứng cứ.

Tứ Luật cố thuyết phục:

- Xem coi cũng không mất gì.

- Nếu như y thị định giết cọt chúng ta, sư thúc tính sao?

- Ở Thiếu Lâm tự chắc nàng không dám đùa nghịch, mà nếu có việc này lão nạp nhất quyết sẽ liều mạng bắt sống y thị để phương trượng sửa trị.

Nhất Sĩ cười nhạt có ý khinh bỉ:

- Sư thúc không ngăn cản nổi để họ xông vào đại điện, giờ đây còn mạnh miệng nói bắt sống chúng, nói vậy không khỏi quá phô trương.

Tứ Giới đại sư chen lời:

- Nếu mấy vị thí chủ kia có ý đùa nghịch Thiếu Lâm tự, lão nạp nhất quyết sẽ liên thủ với Luật sư đệ ra tay, thế nào cũng bắt hết chúng vào một mẻ.

Tuyết Quân thấy những cố gắng vô vọng của Tứ Giới đại sư bực mình cất tiếng:

- Khi một con người đã rấp tằm làm điều ám muội, trong bụng có tật thì tự nhiên không dám nhìn lại ánh sáng mặt trời, nhìn ngay chân tướng.

Nhất Sĩ giận sôi gan, hấp tấp nói:

- Nữ thí chủ ăn nói bừa bãi, định nói ai thế?

Tuyết Quân cứ bình tĩnh như không:

- Tôi nói chưởng môn nhân đời bây giờ đây này của Thiếu Lâm.

Nhất Sĩ xám mặt cười nhạt nói:

- Thiếu Lâm tự chúng ta đứng ngạo nghễ trên giang hồ mấy trăm năm nay, chưa từng có kẻ nào dám phóng tứ như thế này.

Đột nhiên lão đổi giọng ra lệnh dữ dội:

- Còn đợi gì không bắt nó cho ta.

Bốn đại hộ pháp của giới thị viện tức thời dạ ran lao mình tới phía Tuyết Quân.

Trước tình thế khẩn trương, Thiếu Bạch vội vàng sử dụng ngay pho Vương đạo Cửu kiếm của Cơ Đồng, chàng khoa kiếm, tức thời màn kiếm ảnh sầm sập dấy lại, chặn đứng ngay bước tiến của bốn tăng nhân.

Trong khi đó, Tuyết Nghi nắm chặt tay chị thuật cho Tuyết Quân biết không sót một chi tiết sự kiện nào diễn ra trong đại điện, cho nên tuy mù cả hai mắt không nhìn thấy gì, Tuyết Quân vẫn lãnh hội được tình hình trước mặt.

Trương Ngọc Giao cũng đối phó chu đáo, nàng sợ Thiếu Bạch không địch nổi bốn địch thủ nên tay phải cầm kiếm sẵn sàng, tay trái không quên thủ sẵn một nắm kim châm, chỉ để chờ Thiếu Bạch hơi núng thế một chút là tức thời phóng ra sát hại địch nhân, giải cứu cho người yêu.

Ngọc Giao lo quá xa, thực sự kiếm thuật của Thiếu Bạch đã đến mức tinh tuyệt, chỉ cần mười chiêu sau, chàng đã vây bọc được bốn tăng nhân trong màn kiếm quang.

Tứ Giới, Tứ Luật đại sư sánh vai nhau đứng trước cửa điện hồi hộp dõi mắt nhìn vào trường ác đấu.

Tứ tăng giữ chức hộ pháp giới thị viện, trong Thiếu Lâm tự thân phận rất cao, thế mà bốn người công một đã không thủ thắng được còn bị trùng trùng kiếm ảnh đối phương phủ chặt khiến cho quần tăng hiện diện đều tròn mắt sửng sờ.

Tuyết Quân chột cao giọng:

- Nếu như chư vị muốn biết chưởng môn phương trượng đời trước của quý tự chết thật hay chưa, xin mau dừng tay lại.

Tiếng nói vang vang khiến tứ tăng đang mê say giao chiến với Thiếu Bạch cũng nghe thấy rõ mồn một, nhất loạt thâu đao lui về.

Nhất Sĩ lạnh lùng:

- Ai bảo các người dừng tay?

Tứ tăng sửng sốt nhìn nhau một cái thật nhanh, hốt lại đảo giới đao trong tay đâm vào tới.

Tứ Giới đại sư bỗng chạy vội vào điện quát:

- Ngừng lại!

Thân phận ông là trưởng lão trong chùa, rất được quần tăng nể trọng, cho nên nghe tiếng tứ tăng đều thâu đao lui cả lại.

Nhất Sĩ đảo mắt nhìn chăm chặp Tứ Giới đại sư, chừng như thắc

mắc lăm.

Tứ Giới chấp tay trước ngực, nghiêng mình nói:

- Lão nạp có lời kính bảm chưởng môn phương trượng.

Nhất Sĩ ở chức vị chưởng môn, nhưng vì Tứ Giới đại sư tuổi tác cao, lại là người được tăng lữ mến trọng nhất trong hàng trưởng lão cho nên cố nén giận nói:

- Sư thúc có chuyện gì xin cứ nói!

- Cái chết của Tứ Phương chưởng môn xưa giờ vẫn còn là việc thần bí chưa ai hiểu nổi.

Nhất Sĩ lạnh lùng đỡ lời:

- Hung thủ mưu hại thượng đại chưởng môn đã bị cửu đại môn phái và tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang liên hợp phái cao thủ vây giết sạch mấy trăm mạng trong Bạch Hạc môn, kẻ may mắn lọt lưới cũng đã bỏ xác bên Sinh tử kiều, đoạn công án ấy kể như xong xuôi từ lâu, chả lẽ sư thúc còn chưa biết chuyện?

- Cái đó tất nhiên lão nạp cũng biết, có điều lão nạp đã bàn riêng với mấy vị trưởng lão trong chùa về đoạn công án ấy, đều có chung nhận xét, cho là Tả Giám Bạch lãnh đạo Bạch Hạc môn trong võ lâm thời đó tuy tiếng tăm thật, nhưng chưa đủ để giết Tứ Phương chưởng môn, nên chi, lão nạp vẫn thấy ngại ngại làm sao!

- Thỉnh giáo sư thúc, sao lại ngại ngại.

- Là vì ngày nào chưa tra xét ra nội tình sự tử vong của Tứ Phương chưởng môn, lão nạp còn cảm thấy bên lòng canh cánh chưa nguôi.

- Nói thế, sư thúc cho là kẻ hãm hại chưởng môn đời trước của chúng ta không phải là Tả Giám Bạch?

- Chưa hẳn, lão nạp chỉ nghĩ cho dầu Tả Giám Bạch có nhúng tay vào cũng không phải hung phạm chủ yếu.

- Nguyên hung rành rành ra đó, xin sư thúc nói rõ cho nghe.

- Cũng vì thế lão nạp mới định cho y thị một dịp chứng minh, nếu thật y thị nói năng bừa bãi, lão nạp sẽ bắt sống họ giao cho chưởng môn phương trượng phát lặc.

Quần tăng đồng loạt nói:

- Tứ Giới trưởng lão nói rất phải, dám mong chưởng môn chấp thuận.

Nhất Sĩ mắt thấy quần tăng khích động quá, nếu đi ngược chủ trương tất sẽ gieo nghi ngờ trong lòng họ, đành ra chiều độ lượng, nhìn sang Tuyết Quân:

- Xong thời gian cạn chén trà nóng, nếu cô nương vẫn chưa đưa được chứng vật cho chúng tôi khám phục, thì đừng trách bốn tòa thủ hạ vô lễ.

Tuyết Quân thản nhiên: - Tiệp thiếp đưa ra chứng vật rồi, chỉ sợ đại sư sẽ phải kinh hoàng vạn phần. Nhất Sĩ nghe từng tiếng vang như những nhát búa bổ vào đầu, không khỏi choáng óc thẳm lo.

Tứ Giới đại sư cao giọng:

- Nữ thí chủ khỏi phải nói quanh, nếu không đưa được chứng vật cho chúng tôi khâm phục, chớ vị ngày hôm nay chắc sẽ khó lòng ra khỏi Thiếu Lâm tự.

Dứt lời, mắt lão liếc nhanh sang Thiếu Bạch sẽ gật đầu.

Tuyết Quân nói lớn:

- Chứng vật đã có ngay bên cạnh tiệp thiếp, đưa ra lúc nào chẳng được, chẳng qua, tiệp thiếp có vài lời muốn nói rõ trước.

Tứ Giới bảo: - Nữ thí chủ nói đi!

- Tiệp thiếp đưa chứng vật rồi, thế nào cũng sẽ gây khích nộ chưởng môn phương trượng của quý tự, khiến y sẽ hạ lệnh bảo chớ vị đại sư xuất thủ vây giết chúng tôi thì sao? Từ lâu tiệp thiếp đã được nghe nói chưởng môn Thiếu Lâm ngôi vị cao trọng, lệnh truyền sao làm vậy thì lúc ấy, tiệp thiếp chẳng phải nhóm lửa tự thiêu, tự chuốc lấy họa ư?

- Cái đó xin nữ thí chủ yên tâm, có lão nạp ở đây chuyện sẽ đâu có đó.

- Đại sư thân phận ra sao mà dám đại ngôn như thế?

- Lão nạp thân phận trưởng lão trong chùa, cũng là sư thúc của đương kim chưởng môn phương trượng Thiếu Lâm.

- Vậy Tứ Phương đại sư là gì của đại sư?

- Đây là sư huynh lão nạp.

- Tốt lắm, nhờ đại sư bảo các hòa thượng đứng ngoài cửa điện cho người bên tôi mang hai cái cáng vào.

- Cáng chờ gì?

- Chứng vật.

Tứ Giới hơi sửng sốt bảo:

- Cho họ khiêng vào đi!

Cao Quang mừng rỡ, vội đứng dậy dẫn bốn hồng y đại hán khiêng hai chiếc cáng đi vào.

Tứ Giới đại sư nhìn sang Tuyết Quân, hỏi:

- Nữ thí chủ còn việc gì phân phó?

- Còn một việc, mong đại sư liệu cho.

- Nữ thí chủ cho biết.

- Trong Kim đao môn chúng tôi còn có hai người truyền thư, không hiểu giờ ở đâu?

Chỉ nghe một hòa thượng mập mạp vận cà sa đỏ đứng sau lưng Nhất Sĩ đại sư đáp:

- Hiện được tiếp đãi ở sau chùa.

Tuyết Quân thủng thẳng tiếp:

- Tuy có Tứ Giới đại sư, trưởng lão trong quý tự tác chủ, nhưng tiện thiếp dự liệu, một khi chứng minh xong cũng khó khỏi gây trường sóng gió, chúng tôi nhân thủ chưa đủ, không hiểu có thể cho hai người ấy được trở về đây?

Hòa thượng mập nhìn quanh Nhất Sĩ nói:

- Tất nhiên.

Giơ cao hữu thủ, vẫy vẫy ra ngoài đại điện.

Phút chốc hai trung niên hòa thượng đã dẫn Vạn Lương, Hoàng Vĩnh chạy vào.

Vạn Lương nhìn thoáng tình thế trong điện, rồi lặng lẽ đi tới hai bước, đứng cạnh cái cang của Nhàn Vân.

Tứ Giới đại sư bảo:

- Nữ thí chủ còn chần chờ gì nữa mà chưa đưa chứng vật ra!

Tuyết Quân chậm rãi nói:- Mời Nhàn Vân đại sư ra đi!

Thiên kiếm Tuyết đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 47

Không dám nhìn nhau

Phàn Vân đại sư chẳng gì cũng là chưởng môn nhân của Nga Mi phái một thời, nay dẫu ông bị ám hại đã lâu nhưng danh tiếng của ông vẫn chưa phai nhạt trong lòng người. Bởi vậy, tăng lữ Thiếu Lâm nghe đến tên Nhàn Vân đại sư đều rung động tâm thần.

Cao Quang nhanh nhẹn xuất thủ liền kéo vệt bức màn đen che cang trúc.

Quần tăng chăm chú nhìn, chỉ thấy một người mặc đồ đen, ngũ quan bị tàn phá, vả lại chẳng có chân cẳng, ngồi trên cang tre.

Nhất Sĩ vốn ngại danh tiếng của Nhàn Vân, chỉ sợ dưới làn vải đen kia, người nằm chính là Nhàn Vân thì không hay. Bởi vậy, lão đã ngầm vận công lực, tính dùng thủ pháp cực kỳ ác độc và mau lẹ để kết thúc tính mạng đối phương, sau đó sẽ tìm cách đối phó với bọn Tuyết Quân.

Nhất Sĩ cũng biết nếu làm hành động này thế nào cũng khiến quần tăng nghi ngờ, nhưng khốn nỗi tình thế quá cấp bách, không sao có thể làm khác hơn. Giữa hai cái hại phải chọn cái hại nhỏ.

Đến khi trông thấy hình dạng người nằm trong cang, Nhất Sĩ mới thở phào như trút bỏ được khối đá ngàn cân. Lão cười nhạt nói:

- Nữ thí chủ hốt ở đâu một cái tên hình thù quái dị, không ra người ra quỷ thế kia, rồi vô đoán chỉ đó là Nhân Vân đại sư, thủ đoạn cũng hơi tức cười.

Tăng lữ có mặt trong điện phần lớn đã được thấy mặt Nhân Vân ngày trước, nay thấy một người tàn phế, ngũ quan hồng hết thì không nín được, bật cười.

Tuyết Quân không tỏ vẻ bối rối, cứ nhàn nhã nói:

- Theo tiện thiếp nghĩ, trong số chư vị đây có rất nhiều vị đã được thấy mặt Nhân Vân đại sư?

Nhất Sĩ lạnh lùng đỡ lời:

- Trừ bốn tòa ra, ở đây có cả hàng trăm người biết Nhân Vân lão tiên bối, nay nữ thí chủ mang thủ đoạn trẻ con này thi thố ở Thiếu Lâm tự ấy là có khinh chúng tôi đấy hẳn?

Tuyết Quân mỉm cười:

- Đại sư bình tĩnh như vậy thật đáng bội phục...

Ngừng lại giây lát, nàng đột nhiên cao giọng soi mói:

- Nếu như tiện thiếp cứ chọn bừa một người rồi mang đến đây bảo đó là Nhân Vân đại sư, thì phải chọn người giống giống với ông ta chứ, có ngu đi nữa, tiện thiếp cũng chẳng chọn người tàn phế, ngũ quan bị nát bét, hai chân bị chặt đứt, không sao nhận diện được.

Quần tăng gật gù:

- Cô gái nói cũng hữu lý.

Riêng Nhất Sĩ buông tiếng cười lớn, nói:

- Khá khen cho những lời nói văn vẻ, nữ thí chủ tài hoa lắm, lão nạp rất bội phục.

- Kể trí suy nghĩ một ngàn điều cũng làm lẫn một, đại sư vất vả cãi với tôi người kia không phải là chưởng môn nhân đời trước của Nga Mi, làm vậy không hiểu có dụng tâm gì? Chẳng lẽ người kia là Nhân Vân thật thì có hại cho đại sư?

Nhất Sĩ cố gượng, hỏi vặn lại:

- Nữ thí chủ tới chùa này để lo bươi móc chuyện thị phi của chúng tôi đấy ư?

- Thị phi càng biện thì càng sáng tỏ, đại sư có rắc tâm gì không tốt đẹp mới chịu bàn cho ra

lẽ.

Nhất Sĩ gượng nói:

- Nữ thí chủ muốn nói chuyện gì xin nói hết ra đi, lão nạp xin lắng nghe để được minh bạch.

Nghe đối phương thách đố, Tuyết Quân cũng giật mình không ngờ y là con người gian ngoan xảo hoạt không phát tác vì lời nói khích.

- Khí độ của đại sư như thế cao minh lắm.

Nhất Sĩ đằng hắng lên mấy tiếng như thể đang chờ đợi và nóng lòng.

Tuyết Quân thấy đối phương im lặng bèn nói luôn:

- Hiện thời việc cần thiết nhất là phải chứng minh xem vị kia có phải là chủ lòng môn đời trước của Nga Mi phái.

Trong quần tăng lập tức có người hưởng ứng liền:

- Chính thế, nữ thí chủ có bằng cứ gì xác đáng để nói y là Nhân Vân đại sư?

- Việc này cũng nhờ chư vị ở đây giúp cho một tay, xin hỏi trong chư vị ai là người quen biết Nhân Vân đại sư nhiều nhất?

Hai tăng liền tranh nhau lên tiếng:

- Bần tăng.

Tuyết Quân nhíu mày:

- Hay, xin mời nhị vị tiên bối tới đây.

Hai thầy tu tức thời đi nhanh tới giữa điện.

Thiếu Bạch đưa mắt nhìn, thấy hai vị tăng ấy, một người trấn giữ ở cửa đại điện là Tứ Luật đại sư, còn người kia là Nhất Thanh đại sư.

Tuyết Quân thông thả lên tiếng:

- Hai vị quen biết nhiều với Nhân Vân đại sư vậy có thể nhận được giọng nói của Nhân Vân?

Tứ Luật đại sư ngần ngừ:

- Từ khi xảy ra thảm án trên Yên vân phong đã có hơn mười năm lão nạp chưa được nghe lại tiếng của đại sư, nên không dám chắc là có nhận ra được không?

Nhất Thanh thì nói:

- Bần tăng từng được theo hầu tiên sư lên Nga Mi sơn báỉ phỏng nhiều ngày, thường được nghe tiên sư với Nhân Vân đàm luận về Phật pháp, tự tin sẽ không lạ gì giọng nói của đại sư.

- Dám hỏi đại sư, lệnh sư là ai?

- Tiên sư là chủ lòng môn nhân tể tự đời trước Tứ Phương đại sư, chẳng may bị hãm hại trên Yên vân phong.

- Lệnh sư chịu dất đại sư lên Nga Mi sơn, chắc là rất mến đại sư.

- Tiên sư đối với bần tăng ớn sâu tựa bề.

- Thế thì đại sư lẽ phải báo đáp thâm ân của người.

Nhất Thanh chỉ gật đầu im lặng.

Tuyết Quân cao giọng tiếp:

- Nhị vị nói chuyện với Nhàn Vân cho vui! Tôi không muốn nhị vị thiên về phe nào cả, chỉ mong nhị vị hành động sao cho khỏi thẹn với lương tâm là đủ.

Tứ Luật nhìn sang Nhàn Vân, chấp tay hỏi:

- Các hạ là Nhàn Vân đạo huynh thật sao?

Nhàn Vân sẽ thở dài:

- Phải.

- Đạo huynh vì đâu ra nông nổi này?

- Lão nạp và lệnh sư huynh Tứ Phương đại sư cùng với Võ Đang, Không Động nhị vị chưong môn đạo huynh không may đều thọ nạn một lượt, đại sư sớm biết chuyện này?

- Đúng thế, có điều cứu đại môn phái đã liên hợp với tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang báo thù cho bốn vị đạo huynh rồi.

- Báo thù bằng cách nào?

- Bạch Hạc bảo hơn mấy trăm nhân mạng bị giết sạch, hung phạm Tả Giám Bạch tuy đem đó thoát lưới nhưng cứu đại môn phái đã liên hợp phái cao thủ truy tầm suốt tám năm liền, cuối cùng cũng giết được y bên Sinh tử kiều.

- Bạch Hạc môn Tả Giám Bạch thuở ấy tiếng tăm cũng lừng lẫy đấy, nhưng quyết khó lòng giết được lệnh sư huynh, huống hồ còn có cả lão nạp và Võ Đang, Không Động nhị vị chưong môn đạo huynh.

Chợt nghe Nhất Sĩ hỏi:

- Sư thúc đã xác định được y có phải là Nhàn Vân đại sư?

Tứ Luật ngập ngừng:

- Lão nạp chưa thể quyết chắc.

- Thế còn sư đệ?

Nhất Thanh chấp tay đáp:

- Bẩm phương trượng, tiểu đệ nghe kỹ giọng nói người này chả giống giọng Nhàn Vân tí nào.

Nhất Sĩ cười nhạt: - Nữ thí chủ còn chối chạy nữa thôi, ma giáo đến thế là cùng. Lão ngừng lại bảo:

- Bắt sống đem vào giới viện hết cho bốn tòa chờ phát lạc, nếu họ chống cự cứ giết thẳng tay.

Tứ Luật bồng chấp tay, nghiêng mình đỡ lời:

- Hẳn khoan.

- Sư thúc còn nói gì nữa?

- Lão nạp mang máng thì giọng nói người này cũng tựa tựa là Nhân Vân đại sư thật.
 - Sự việc lớn lao, nếu sư thúc chưa chắc hẳn, tốt nhất khỏi phải nhân từ.
 - Lão nạp hiểu.
 - Nhất Thanh sư đệ đã quyết chắc y không phải Nhân Vân đại sư, còn sư thúc thì chỉ nói một cách mập mờ không lấy gì làm chắc, ai mà dám tin, thôi, việc này sư thúc đừng nên chen vào nữa.
- Hốt thấy Tứ Giới đại sư nghiêng mình nói:
- Lão nạp có lời kính bẩm phương trượng.
 - Việc gì?
 - Phương trượng nói đúng, bởi vì chuyện này quan hệ lớn lao, chúng tôi mới phải tìm hiểu ra lẽ, nếu bảo người này giả dạng Nhân Vân đến đây thì dụng tâm chỗ nào, vả lại, việc Tứ Phương sư huynh ngộ nạn, hung thủ tuy đã bị giết, nhưng câu chuyện vẫn còn ở trong vòng mờ ám khó hiểu, sao không để cho Tứ Luật sư đệ hỏi cho rõ ngọn ngành?
 - Y đã chẳng là Nhân Vân, nói bậy nói bạ nghe có ích gì?
 - Người này ngũ quan thể kia, rõ ràng là bị người hủy hoại, y có phải là Nhân Vân đại sư hay không, bây giờ chưa ai dám nói biết chắc, ngộ nhỡ là Nhân Vân thật thì sao?
 - Dám hỏi sư thúc, làm sao chứng minh được thân phận y?
 - Trong Nga Mi sơn có rất nhiều việc cơ mật người ngoài không được biết. Nếu y là Nhân Vân đại sư thật tất phải hiểu rõ.
 - Người ngoài không biết, chúng ta cũng chẳng hiểu, nếu y đặt điều nói láo, làm sao ta biết được?
 - Trước ngày đại sư ngộ nạn, đại sư là người giao du với lão nạp rất thân.
 - Dù thân đến đâu, y cũng không thể đem việc cơ mật trong Nga Mi tiết lộ với sư thúc.
 - Nếu vậy, lão nạp còn một cách.
 - Bất luận cách nào cũng phải để mọi người công nhận mới được, ví thử chỉ có một mình sư thúc biết, sư thúc cho đúng là đúng, bảo sai là sai, không khỏi quá vô đoán.
 - Thế thì ngay đối với lão nạp, chưởng môn phương trượng cũng chẳng tin?
 - Từ khi gia sư bị hãm hại, bản tòa đã dốc hết tâm trí đi thuyết phục các đại phái giang hồ giúp đỡ suốt mấy năm trường mới lo tròn việc báo thù, nhưng sau đó lại có rất nhiều lời chỉ trích gần xa, nên bản tòa không thể không xử sự dè dặt.

- Chưởng môn phương trượng nói phải, lão nạp cũng có ý nghĩ ấy, vì thế, chúng ta mới phải cố tìm cho ra lẽ, dám mong phương trượng chấp thuận lời thỉnh cầu của lão nạp.

- Thôi được, bổn tòa cho sư thúc một thời gian cạn chén trà nóng.

- Đa tạ phương trượng.

Tứ Giới quay sang nhìn Nhân Vân đại sư chấp tay hỏi:

- Đạo huynh còn nhận được lão nạp?

Nhân Vân chậm rãi đáp:

- Nếu lão nạp đoán không lầm, đại sư pháp danh Tứ Giới.

- Đúng vậy, Tứ Giới là pháp danh của lão nạp.

Nhân Vân nhìn về Tứ Luật:

- Vị ấy là sư đệ của đạo huynh, pháp danh Tứ Luật?

- Chính thế.

Lại quay sang Nhất Sĩ, Nhân Vân tiếp:

- Đại sư phải là đệ tử của Tứ Phương đạo huynh, pháp danh Nhất Sĩ?

Nhất Sĩ cười khẩy:

- Thảm án xảy ra trên đỉnh Yên vân phong năm nào, giang hồ sớm đã có những lời đồn đãi khác nhau, phàm người đi lại trong giang hồ có lẽ đều được nghe về truyền thuyết ấy, đem truyền thêu dệt thành một câu chuyện kinh người, thực không khỏi giản dị và dễ dàng quá.

Ngừng lại, lão cao giọng:

- Các hạ thực đã quá coi thường Thiếu Lâm phái chúng tôi.

Nhân Vân lạnh lùng quét mắt nhìn quần tăng:

- Một kẻ hình hài gớm ghiếc như lão nạp sống không bằng là chết, thế mà lão nạp vẫn gắng chịu bao nhiêu đau đớn tủ nhục, chưa chịu chết phứt đi cũng chỉ vì mong muốn có một chứng nhân cho cái thảm sự năm xưa trên ngọn Yên vân phong.

Quần tăng trong Đại hùng bảo điện tuy hầu hết là tay chân của Nhất Sĩ, nhưng vẫn còn một số giữ thanh quy bổn môn, không nghe dua nịnh, không khởi động lòng chăm chú nhìn về Nhân Vân.

Tứ Giới xem thấy tình hình trong điện, nói liền:

- Người này bảo là nói bậy, nhưng tất có nội tình bên trong, dám mong phương trượng cho ý được tiếp lời.

Nhất Sĩ lạnh lùng:

- Sư thúc thân phận trưởng lão rất được nể trọng trong chùa nhưng không thể yêu cầu quá lớn, đã biết y nói bậy còn nghe làm gì nữa, việc này không dính dáng gì đến sư thúc cả, xin sư thúc lui cho.

- Lão nạp là trưởng lão trong chùa, lẽ phải lo chung với phương trượng tra cứu việc này.

Ngừng giây phút, lão tiếp:

- Nếu như chương môn phương trượng không muốn thì thôi xin để cho lão nạp được đem y vào Giới thị viện thỉnh thêm mấy trưởng lão nữa nghe cho hết chuyện rồi lão nạp sẽ tóm tắt chuyện cáo cho phương trượng.

- Sự thúc nhất quyết nghe à?

Giang hồ đồn đãi tuy nhiều nhưng chỉ mập mờ vu vơ, dù cho người này có nói bậy bạ nghe một lần cũng không sao, huống chi có bậy bạ thật hay không, chúng ta cũng xét đoán được phần nào chứ.

Nhất Sĩ thấy quần tăng ngoài đám đệ tử tâm phúc đều có ý hoài nghi, đành âm ừ:

- Thôi, nghe nói xem!

Tứ Giới mừng ra mặt:

- Phương trượng chúng tôi đã chấp thuận, xin đại sư cứ yên tâm kể cho rành rọt.

Nhàn Vân nghĩ ngợi giây lâu nói:

- Nhắc tới thăm sự trên Yên Vân phong đạo nào càng thêm hổ thẹn.

Hốt nhìn Nhất Sĩ soi mói:

- Lão nạp chẳng khen gì võ công kẻ đó, mà chỉ cảm thán cho con người lòng dạ khó lường, vì cho có mai phục cả ngàn cao thủ võ lâm trên Yên vân phong cũng vị tất đã cầm chân nổi lão nạp và tam vị đạo huynh.

Nhất Sĩ cười gằn:

- Các hạ mạo nhận là Nhàn Vân đại sư đến đây, hẳn phải dò la nghe ngóng đích xác, giang hồ còn ai lạ cái tên đã chấp chương môn hộ suốt mười mấy năm rồi.

- Tứ Phương đạo huynh ngày đi tụ hội với lão nạp, phải đã dắt đại sư theo?

- Phải, và bốn tòa cũng chẳng phải ấy là lần đầu được gặp Nhàn Vân tiền bối.

Tuyệt Quân xen lời:

- Đại sư hay hơn cả là xin để cho Nhàn Vân tiền bối được tự nhiên kể lại.

- Y nói bậy, bốn tòa không có quyền sửa sai sao?

- Nhàn Vân đại sư nói câu nào mà đại sư cũng phải giải thích, sợ nếu không sẽ bại lộ âm mưu à?

- Nữ thí chủ còn nói bừa bãi nữa, bốn tòa sẽ không chịu như vậy đâu.

Tứ Giới đỡ lời:

- Nữ thí chủ bất kính đối với phương trượng Thiếu Lâm như thế rõ ra

là có ý muốn kiếm chuyện để gây rối, đừng nói là đại sư phương trượng, ngay lão nạp cũng không muốn cho nữ thí chủ xen lời.

Tuyệt Quân cười nín lặng.

Nàng thừa thông minh để hiểu Tứ Giới nói vậy là đã có cách minh chứng thân phận cho Nhàn Vân đại sư.

Chỉ nghe Nhàn Vân tiếp:

- Cuộc tụ hội trên núi Yên vân phong năm ấy, Tứ phương có dẫn theo hai đệ tử tâm phúc hộ giá, nếu lão nạp không nhớ lầm thì ngoài đại sư còn một vị trưởng lão nữa pháp danh Nhất Thanh.

Nhất Sĩ thản nhiên:

- Việc này anh hùng thiên hạ đều biết, chẳng có đáng lạ.

- Về phía lão nạp, thì đã dặt theo tên phản đồ bổn môn là Pháp Chính.

- Ấy là chương môn nhân hiện thời của Nga Mi phái có ai mà không biết, chúng tôi chỉ muốn nghe các hạ làm sao chứng minh mình là Nhàn Vân đại sư đủ rồi.

- Lão nạp mấy bận nói đến chuyện tụ họp trên Yên vân phong, đại sư đều luôn miệng chen vào và bảo là không cho lão nạp tiếp, thế nghĩa là sao?

- Bổn tòa muốn các hạ chứng minh thân phận là Nhàn Vân tiên bối trước, còn chuyện kia nói sau chưa muộn.

- Phải thế nào đại sư mới tin lão nạp là Nhàn Vân?

- Cái ấy thật khó nói, chỉ cần các hạ đưa ra một cái nào đó chứng minh, đủ cho chúng tôi công nhận là Nhàn Vân tiên bối thật, thì không riêng lão nạp, mà tăng chúng Thiếu Lâm chúng tôi sẽ kính trọng các hạ ngay.

- Được rồi, trong Nga Mi phái có rất nhiều võ công bất truyền, lão nạp xin nói ra hai môn được chứ?

- Nếu là võ công bất truyền của Nga Mi phái, chúng tôi làm sao biết được lời các hạ đúng hay sai?

- Vậy thì lão nạp đành kể chuyện Yên vân phong.

Tứ Giới đại sư đỡ lời:

- Bảo là bọn người công tập không có võ công kinh nhân, tại sao đại sư và Tứ Phương bản tăng sư huynh đều bị giết chết trên ấy, hơn nữa, thi thể máu me bê bết, chết thảm chết khổ không còn nhận ra được nữa.

- Nếu còn nhận ra được thì âm mưu của bọn đó đã không bùng bít được đến ngày nay.

- Ý đại sư nói bốn cái thầy trên đỉnh núi đều là giả?

- Ít ra lão nạp cũng chắc thế, vì cứ từ lão nạp mà suy, thì thi thể của

Tứ Phương, Nguyên Chân và Thiết Kiếm Bành tam vị đạo huynh chắc cũng chẳng thật.

- Phải chăng đại sư cho là Tứ Phương sư huynh bản tăng vẫn còn sống?

- Lão tin chắc là thế.

- Lão còn một thắc mắc.

- Đạo huynh cứ nói.

- Luận võ công của đạo huynh, Tứ Phương sư huynh, Võ Đang Nguyên Chân đạo huynh và Thiết Bình kiếm khách, có lẽ đâu không rút lui được?

- Bọn lão nạp bị phục thuốc, sau mới bị người điểm huyết và mang đi.

- Lão nạp còn nhớ rất rõ lúc Tứ Phương sư huynh đi phó ước đã phòng bị rất cẩn mật, ngoài những môn hạ đệ tử đi theo hộ giá, trà nước, bất cứ thứ gì cũng có đem đi theo cả, sao có thể bị phục độc?

- Hỏi phải lắm, trước khi ra đi bọn lão nạp đâu có ý thức cuộc hội ước lần này có quan hệ đến sự an nguy võ lâm, vì ảnh hưởng lớn lao thế nên ai cũng giới bị hết sức cẩn thận. Mỗi người đều chọn ba đệ tử phụ trách việc canh chừng, dò xét quanh đây xem có chỗ nào khả nghi sẽ báo cáo ngay cho bọn lão nạp kịp thời ứng biến, ai dè vậy mà vẫn bị ám toán như thường.

- Có kẻ trà trộn vào chỗ tụ họp của các đạo huynh, chẳng lẽ các đệ tử ở đây mà không biết mảy may?

- Bọn chúng bỏ độc dược vào trong tách trà thơm nấu nước sôi, tính vừa đúng lúc bọn lão nạp ai nấy đều khát mà dâng lên. Lão nạp nhớ rõ khi đỡ lấy chén trà, lão nạp và ba vị kia đều hớp luôn hai ngụm, mới đặt xuống.

- Ví thử chư vị đại sư chịu để ý đến người đưa trà, có lẽ chưa đến nỗi phải trúng độc.

- Thử hỏi, nếu người ấy là đệ tử rất thân tín, đạo huynh có nghi ngờ chẳng?

Tứ Giới bỗng cao giọng:

- Đạo huynh đừng nên ngậm máu phun người, môn hạ Nga Mi kẻ nào dâng trà cho đạo huynh?

- Nghiệt đồ Pháp Chính.

Pháp Chính đại sư hiện thời là chủ môn nhân Nga Mi phái, thiên hạ không ai không biết.

Cho nên nghe Nhân Vân nêu đích danh Pháp Chính, quần tăng trong điện đều giật mình nghi ngại, toàn trường bỗng trở nên vắng bật như tờ.

Chấp lâu mới nghe Tứ Giới thở dài:

- Đạo huynh, việc này chẳng những ảnh hưởng đến thanh danh Nga Mi mà còn quan hệ tới cả đại cuộc võ lâm, đạo huynh đừng có nói bốn chơi.

- Lão nạp thực tình nói ra, nếu đạo huynh không tin cũng chả làm sao hơn.

- Việc thế ấy, đâu dễ chỉ vài câu nói khiến người tin được.

- Nếu như chư vị tin lão nạp là chưởng môn Nga Mi đời trước, hẳn là tin ngay lời lão nạp. Còn nếu ý đã không chịu tin thân phận lão nạp, thì có thao thao bất tuyệt để biện bác, cũng chỉ uổng công của lão nạp thôi.

- Đạo huynh sao có thể chứng minh thật là Nhân Vân đại sư?

Nhất Sĩ tán đồng:

- Sư thúc nói rất phải, người này thân phận mù mờ, ăn nói quàng xiên, rõ là có dụng tâm bất chính.

Quét nhan sang hai hòa thượng đứng cạnh, tiếp:

- Còn để tên càn rỡ này làm chi, mau bắt hết cả, nếu y chống cự giết luôn chả sao.

Hai vị tăng ấy chấp tay:

- Kính lảnh phương trượng.

Chia hai mặt, lao vút về Nhân Vân.

Nhân Vân cười lạnh:

- Lão nạp tàn phế, nhưng võ công chưa mất đâu!

Song thủ nhoáng công nhị tăng.

Hai luồng chưởng lực như lấp núi dời non tức thời ào ào bay tới.

Nhị tăng nằm mộng cũng không thể ngờ một người hai chân cụt trọi, ngũ quan hồng nát lại có lực đạo mạnh mẽ quá như thế, đều trầm nhanh khí đờn điền vung chưởng đỡ.

Chỉ nghe binh một tiếng, hai hòa thượng liền lúc bật lui hai bước.

Nhân Vân cười ha hả:

- Lão nạp tàn phế rồi, nhưng võ công của ta chưa mất, nghiệt đồ Pháp Chính mà nghe được chuyện này đồ có ăn được ngon ngủ được yên.

Ngừng lại, lão nhìn thẳng vào Nhất Sĩ:

- Ví lão nạp nhớ không lầm, ngày ấy người dâng trà cho Tứ Phương sư huynh chính là đại

sư.

Câu nói rõ ám chỉ Nhất Sĩ dùng độc giết thầy.

Nhất Sĩ biến sắc:

- Tên điên cuồng, dám vô lễ thế sao?

Phát mạnh ống tay áo, lóe lạnh một lần sáng vèo về phía Nhàn Vân. Tứ Giới hiểu rõ thuật phóng phi bát là một tuyệt kỹ lợi hại của Thiếu Lâm, lực đạo khi xuất thủ khác hẳn loại ám khí thường, nếu người không biết thấu về nó vung chưởng ngăn cản thế tất táng mạng tức khắc liền, thành thử phát nhanh ống tăng bào ngăn đón, miệng thì nói to:

- Phương trượng bớt giận, người này nói bậy làm nhục đến chưởng môn quyết giết chết không tha, có điều, vì thanh danh Thiếu Lâm lẽ phải tra xét cho rõ ngọn ngành trước đã.

Chỉ thấy ngọn bạt xoay vèo nửa vòng điện, đột ngột rẽ hướng sang Tứ Giới, rồi bị luồng tiềm lực âm nhu thành trì nó lại rẽ vòng sáng lạnh xéo sang bên.

Tứ Giới dỗi mắt nhìn theo không chớp, quả nhiên sau một lần xẹt vòng nữa, nó lại vù về phía lão.

Nhất Sĩ lạnh lùng nói:

- Sư thúc ngăn chặn phi bạt của bổn tòa là có dụng tâm gì?

Tứ Giới không để ý đến lời Nhất Sĩ, song chưởng liên tiếp đẩy ra.

Hai luồng chưởng lực dấy mạnh kết thành một luồng lực đạo cầu vòng giữa chừng không đánh thẳng vào món ám khí kỳ hình.

Ngọn kim bạt trúng mấy chưởng liền của Tứ Giới đã hết đà rơi xuống.

Tứ Giới phát mạnh thò tay chụp lấy nói:

- Phóng phi bạt là một môn tuyệt kỹ bổn môn, không phải người ngoài có thể chống đỡ được, vì nghĩ sự trong sạch của phương trượng và thanh danh của Thiếu Lâm, lão nạp không thể làm ngơ không cứu mạng y.

Nhất Sĩ hậm hực:

- Kim đao môn chẳng hiểu tìm đâu được một nhân vật ngông cuồng nói câu một câu hai nhục mạ bổn tòa như thế, nếu bổn tòa mà không giết y, Thiếu Lâm ta còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ nữa!

- Ý phương trượng rất đúng với tâm ý lão nạp.

- Cầm miệng, bổn tòa nhân danh chưởng môn Thiếu Lâm, không cho phép sư thúc được xen vào việc này.

- Phương trượng bớt nóng, lão nạp còn có việc bẩm cáo.

- Sư thúc tuy là trưởng lão, cũng không thể xem thường bổn tòa.

Ngừng lại, lão quát:

- Đệ tử chấp pháp Giới thị viện đâu?

Chỉ nghe tiếng đáp vang:

- Đệ tử có đây.

Hai tăng lữ trung niên nét mặt nghiêm trang bước ra vòng tay:

- Kính hầu lệnh dụ phương trượng.

Nhất Sĩ trầm giọng:

- Trưởng lão Tứ Giới bất kính với bốn tòa, phạm vào thanh qui bốn môn, hãy giải ngay về Giới thị viện chờ nghe phát lạc.

Hai tăng lữ tuổi tác sắp sĩ nhau, cũng vận tăng bào xám tro đi đến trước mặt Tứ Giới chấp tay nói:

- Trưởng lão đã nghe pháp dụ của chưởng môn?

Tứ Giới thần nhiên:

- Nghe rồi.

- Pháp qui trong chùa nghiêm ngặt, xin trưởng lão theo bọn đệ tử tới Giới thị viện.

Tứ Giới sẽ thờ dài:

- Lão nạp chết không đáng tiếc, chỉ sợ mối trâm oan của Tứ sư huynh khó mong có ngày rửa sạch.

Ngừng một tí, bỗng cao giọng:

- Lão nạp là trưởng lão trong chùa, chưởng môn nhân đã không cho trưởng lão bàn luận, khó có thể bắt lão nạp vào Giới thị viện.

Nhất Sĩ cười gằn:

- Sư thúc dám chống lại pháp dụ chưởng môn?

- Pháp qui bốn môn nghiêm ngặt, lão nạp có lý nào không hiểu, chính vì muốn hành sự theo đúng qui giới trong chùa, lão nạp mới không cam lòng chịu lệnh chưởng môn.

- Sư thúc có biết quyền uy của chưởng môn phương trượng?

- Sao lão nạp không biết.

- Trong môn qui Thiếu Lâm ta mình định, chưởng môn nhân có quyền tuyệt đối lãnh đạo toàn thể tăng lữ, nếu như sư thúc cố tình lý cãi, buộc bốn tòa phải thỉnh Lục ngọc Phật trượng ra.

Tứ Giới biến sắc, lặng thinh.

Ra là trong Thiếu Lâm tự, Lục ngọc Phật trượng tượng trưng cho quyền uy tối cao, bất luận tăng lữ có thân phận ra sao trong chùa cũng đều không được trái lệnh.

Nhất Sĩ quát:

- Chấp pháp đệ tử Giới thị viện nghe lệnh, nếu Tứ Giới không chịu cúi đầu chịu phép, bốn tòa sẽ phải dùng Lục ngọc Phật trượng trừng trị tên phản đồ.

Hai hòa thượng trung niên không dám cãi lệnh chưởng môn, lại sợ vô lễ với Tứ Giới, đều nhất loạt nghiêng mình:

- Pháp dụ chưởng môn hết sức nghiêm ngặt, nếu trưởng lão không khoan tay chịu tội, bọn đệ tử đành thối lui phục mệnh.

Tứ Luật đứng ở cửa điện hốt xen lời:

- Chùa ta mấy trăm năm nay chưa có người nào dám chống lại pháp dụ chưởng môn, sư huynh là trưởng lão rất được nể trọng trong chùa sao lại phá lệ ấy, chả bằng cứ theo về Giới thị viện nghỉ ngơi trước, nếu thực có chỗ oan uổng thì đến lúc hội đủ mặt trưởng lão, sư huynh giải bày cũng chưa muộn.

Tứ Giới ngẫm nghĩ chập lâu, thông thả đưa hai tay nói:

- Được, các người cứ việc làm bổn phận!

Thiếu Bạch thấy thế, hiểu rõ trong nội tâm Tứ Giới đại sư đã qua cơn giao động tốt độ, mới đưa tay chịu trói, bèn định bụng:

- Vị sư này lòng dạ thẳng thắn, muốn phanh phui cho ra chân tướng việc Tả gia bị hàm oan đến phải bị pháp qui Thiếu Lâm buộc tội trói đưa vào Giới thị viện, xem thế tăng lữ trong chùa nếu có hoài nghi về cái án trên Yên vân phong thật, cũng hết dám ra chuốc lấy lời thôi, Thiếu Bạch ta đã không bị môn qui Thiếu Lâm trói buộc, sao chẳng cứu giải cho Tứ Giới trước.

Nghĩ xong chàng bước đi liền.

Vạn Lương nhắc thấy Thiếu Bạch định bước ra can thiệp, vội vàng kéo lại:

- Đừng có vọng động, giang hồ kỳ nhất là việc người khác xen vào chuyện trong bổn môn, nếu mình chủ đứng ra bên vực thế tất sẽ gây khích động quần tăng.

Thiếu Bạch biết Vạn Lương lịch lặn nhiều, chuyện nói chả phải đùa, nên đành dừng lại, chỉ thấy hòa thượng trung niên ấy lấy trong người ra một sợi dây trói chặt hai tay Tứ Giới dắt khởi điện.

Tuyết Quân chờ cho Tứ Giới bị điệu đi rồi mới thủng thẳng nói:

- Đại sư đuổi trưởng lão trong quý tự ra khỏi điện, có phải muốn tra cứu cái án trên Yên vân phong năm nào?

Nhất Sĩ sáng giọng:

- Nữ thí chủ định nhúng tay vào việc của bổn môn?

- Đại sư chắc rất muốn chúng tôi xuất thủ can thiệp để có đủ cái có đồng dặc bảo chúng tôi phạm vào đại kỵ giang hồ chứ gì?

- Không hiểu vì sao hể mở miệng là nữ thí chủ lại nói xấu bổn tòa?

- Đại sư đừng nên mượn cớ để trở mặt động thủ, chúng tôi tới đây chỉ có ý muốn nói cho quý tự biết cái việc Tứ Phương đại sư ngộ nạn năm xưa đã sớm nằm trong một âm mưu được dự trù chu đáo. Âm mưu ấy không những dính dáng đến cái chết bất minh của Tứ Phương đại sư mà còn quan hệ đến đại cuộc giang hồ, trong đó Bạch Hạc môn Tả Giám Bạch cũng chỉ là một con mồi được dùng để khỏa lấp, bưng bít.

Giọng nói khảng khái làm cho quần tăng trong điện đều rung động.

Nhất Sĩ chực chuyển hướng câu chuyện, nhưng Tuyệt Quân đã tiếp:

- Con người suốt mấy mươi năm cuộc đời, khó khỏi một lần làm lỗi, nhưng nếu biết ăn năn hối hận ít ra cũng còn giữ được bản sắc anh hùng, xin đại sư ngẫm lại.

- Nữ thí chủ nói huyền thuyên, bốn tòa chả hiểu gì ráo.

- Phật tổ các vị có dạy, buông đao đồ tể, tức thời thành Phật, đại sư được tiếp chương môn hộ Thiếu Lâm, đủ thấy Tứ Phương đại sư ngày còn sinh tiền trông mong ở đại sư nhiều lắm. giờ đây người bị hàm oan, tử sinh hạ lạc chưa rõ, là thân phận chương môn, đại sư đúng lẽ phải dốc công tra cứu chứ?

Lời nói chân thành đã chấn động quần tăng trong điện, nhất là số tăng lữ bụng dạ ngay thẳng, chẳng những đã nghi ngờ chương môn phương trượng, trước cảnh tình thế ấy lại đều cúi đầu lâm râm niệm Phật.

Không hổ là một chương môn, thấy thế Nhất Sĩ sẽ thở dài dịu giọng:

- Nữ thí chủ nói cũng có lý.

Tuyệt Quân mắng thầm:

- Tên trọc này khôn lanh lắm.

Nàng cao giọng:

- Việc mấy trăm nhân mạng trong Bạch Hạc bảo bị thảm sát, trên danh nghĩa coi như đã báo thù cho chương môn tứ phái nhưng nếu là người hiểu biết ít nhiều đều hoài nghi, có điều chả ai dám nhúng tay vào sợ chuốc lấy tai vạ, nên chi việc vẫn trùm màn bí mật, đâu bỏ đấy cho xong.

Hốt gần từng tiếng nàng nói:

- Chả lẽ đại sư không mảy may hoài nghi?

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 48

Máu loang cửa Phật

Nhất Sĩ đáp:

- Trước khi nữ thí chủ chưa đến đây, bốn tòa thực không ngờ vực gì nữa, nhưng giờ nghe nữ thí chủ nói, bốn tòa cũng động tâm.

- Thế thì nên để ý truy tra hung phạm ngay đi.

- Chỉ cần tìm được bằng cứ đích xác cho tăng lữ trong chùa đều tin, bốn tòa nguyện có phải dốc hết lực lượng Thiếu Lâm cũng không thể

để cho kẻ nguyên hung họa thủ nhờn như tự toại ngoài vòng báo ứng...

Nhìn sang Nhàn Vân, lão tiếp lời:

- Các hạ thật là Nhàn Vân lão tiên bối?

Nhàn Vân đại sư bực tức:

- Lão nạp đã bày tỏ hết lời, chưởng môn nhân vẫn chưa chịu tin thì lão nạp cũng chẳng làm sao hơn.

- Nếu như bốn tòa phái đệ tử đi mời chưởng môn Nga Mi Pháp

Chính đại sư, các hạ có dám đổi chất?

- Tốt nhất chưởng môn nhân thỉnh thêm cho vài ba môn hạ Nga Mi nữa đến đây.

- Bốn tòa sẽ làm ngay.

Ngừng lại, lão liếc nhanh Nhất Thanh:

- Sư đệ chọn liền cho người võ công và cơ trí khá nhất trong chùa lên Nga Mi sơn mời Pháp Chính đại sư đến đây, bảo bốn tòa có việc cần gấp.

Nhất Thanh sẽ dạ, hỏi thêm:

- Có phải nói cho Pháp Chính đại sư biết chuyện này?

- Khởi cần.

Nhất Thanh tức tốc xoay mình bỏ đi.

Nhất Sĩ quay lại Tuyết Quân:

- Việc này quan trọng lắm, bốn tòa không thể dè dặt hành sự, đi thỉnh chưởng môn Nga Mi đến đây, nếu có ngựa khỏe chạy liền đêm ngày, tính cả đi lẫn về cũng phải mất khoảng hai mươi ngày trời.

Tuyết Quân đỡ lời:

- Xem thế tôi không thể phục đại sư.

- Nữ thí chủ nói rõ hơn tí nữa.

- Cái kế hoãn binh hợp tình hợp lý như thế nếu không là đại sư đồ ai nghĩ cho ra. - Xử sự như vậy nữ thí chủ vẫn chưa vừa lòng sao?

Rồi lão tiếp:

- Lễ phải cho chư vị ở tạm, có điều chùa chúng tôi chưa hề giữ nữ khách ở lại, nên đành phiền chư vị tạm nghỉ ở ngoài chùa.

- Trong qui giới của quý tự không cho phép để nữ khách ở lại, còn nam nhân chẳng lẽ cũng không được vào nghỉ trong chùa?

- Nữ thí chủ muốn chia làm hai chỗ, nam ở trong chùa, còn nữ ở bên ngoài?

- Ý tôi chỉ muốn cho Nhàn Vân đại sư và một người thợ thợ thương nữa được ở lại trong quý tự.

- Vị Nhàn Vân đại sư giả mạo này có ở lại trong chùa cũng kể được đi, còn vị nào nữa, trước khi thân phận chưa rõ có chỗ khá bất tiện.

- Nói ra chắc đại sư cũng phải biết, ấy là Hoàng y đường chủ, thủ hạ của thánh cung thần quân.

Nhất Sĩ thoáng biến sắc:

- Hoàng long, Bạch long đường chủ nào, bốn tòa đầu quen biết.
- Các hạ trả lời không khỏi quá vội, nếu đại sư không biết Hoàng long đường chủ sao lại biết dưới trướng thần quân còn có một vị Bạch long đường chủ?

Nhất Sĩ đứng phắt dậy, lạnh lùng:

- Nữ thí chủ nói quàng nói xiên đã gây rất nhiều hiểu lầm trong bốn tự, Pháp Chính đại sư sẽ đến đây nay mai, chờ lúc ấy việc Nhân Vân đại sư giả hay thật sẽ rõ ràng ngay, bốn tòa không rồi hơi nghe nữ thí chủ nói bậy bạ.

Nói xong lão xoay mình đi nhanh vào hậu điện mất dạng.

Vạn Lương thấy thế, quá đổi bất ngờ, nhất thời đứng sững chẳng biết làm sao. Thiếu Bạch cũng hoang mang, quay nhìn Tuyết Quân muốn nói lại thôi.

Chỉ nghe Tuyết Quân sáng giọng:

- Quý tự xưa giờ được tiếng Thái sơn bắc đầu với đồng đạo giang hồ mà đường đường là chưởng môn phương trượng lại đãi khách thế đấy.

Ngừng giây phút nàng tiếp:

- Trong quý tự ngoài chưởng môn phương trượng ra còn ai có quyền định đoạt?

Quần tăng thấy đều nín lặng.

Tuyết Quân cười nhạt:

- Thế thì chúng tôi đành nhờ trong điện này thôi.

Thiếu Bạch bỡ ngỡ nhìn sang Vạn Lương:

- Lão tiền bối, ví thử tăng lữ Thiếu Lâm không ai phản đối, ta có ở thật trong này không?

Vạn Lương phân vân:

- Ấy là việc của Phạm cô nương, lão hủ cũng chưa rõ lắm.
- Chưởng môn phương trượng Thiếu Lâm muốn chúng ta xung đột đâm máu với quần tăng.

Vạn Lương chưa kịp ứng tiếng đáp, bỗng nhiên có tiếng xé gió, một ngọn chủy thủ sáng loáng bắn vào tới, nhắm ngay Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch chỉ khẽ lách mình tránh dễ dàng, Vạn Lương bật cười gằn:

- Vị cao tăng nào ném ám khí đó, xin mời ra nói chuyện.

Lão hiệp hỏi luôn mấy câu, chẳng thấy ai buồn đáp lại. Thiếu Bạch lượm con dao bỏ luôn vào trong người.

Trong khi đó Tuyết Quân cao giọng:

- Trong chư vị có hai nhóm người khác hẳn nhau, một phía có lòng ngờ muốn tra cho rõ sự lẽ, một phía thì hận thấu xương, muốn giết chết ngay chúng tôi, lời tiện thiếp nói chư vị thuộc về hạng nào tất nhiên tự biết.

Hốt có tiếng phèn la vọng lại. Âm thanh như có sức mạnh ghê gớm, quần tăng nghe được tức thời đều hấp tấp phóng mình ra khỏi điện.

Thiếu Bạch, Hoàng Vĩnh, Vạn Lương và Cao Quang lập tức hộ vệ Nhàn Vân và chị em họ Phạm lui về một góc điện.

Hàng trăm tăng lữ chỉ một thoáng sau tiếng đồng hồ là đã chạy đi khuất dạng. Vạn Lương sẽ thở dài hỏi:

- Phạm cô nương, bây giờ chúng ta phải làm gì?

- Ít nhất chúng ta cũng gieo được mối nghi ngờ vào lòng đa số tăng lữ Thiếu Lâm, Nhất Sĩ chần chờ gì không dám hạ thủ đối phó chúng ta, hiển nhiên cho thấy y đã ngại ngại.

- Đối phương đã bỏ đi, vậy chúng ta có nên rời khỏi gian điện này?

- Qui củ của chùa Thiếu Lâm có những gì, chúng ta không biết một tí nào cả. Hiện tại tên Nhất Sĩ chỉ muốn chúng ta vô ý phạm nhằm vào một phép tắc nào đó của Thiếu Lâm, việc này khiến chúng ta phải xung đột với quần tăng, vậy trước khi chân tướng hé mở, ta không nên xông xáo bừa bãi.

Thiếu Bạch nói:

- Thủ mãi ở chỗ này cũng không phải là kế hay, cũng nên nghĩ một cách nấp đối phó chứ?

Tuyết Quân nói:

- Một con người càng ở trong cảnh hiểm ác bao nhiêu thì lại càng phải bình tĩnh mới được.

Thiếu Bạch tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong thâm tâm nghĩ nên rời khỏi chỗ này, cố gắng mở vòng vây thoát đi trong khi địch thủ chưa kịp chuẩn bị chu đáo.

Gian đại điện bỗng nhiên vắng lặng hẳn, lâu lắm không thấy ai lên tiếng.

Tuyết Quân che mặt bằng vuông lụa đứng dựa vào cây cột, hình như đang suy nghĩ lung lăm về tình cảnh hiện tại.

Nhàn Vân đại sư bức rức mãi, thở dài:

- Việc của chư vị đáng lẽ lão nạp không nên chen miệng, nhưng lại không thể làm thinh, có điều chuyện của lão nạp nói nghe hay không nghe tùy chư vị quyết định.

Tuyết Quân nhẹ nhàng hỏi:

- Đại sư có cao kiến gì xin chỉ giáo?

- Hiện tại Thiếu Lâm tự đã chia đôi vì những lời nói của cô nương, vị Tứ Giới đại sư là người có địa vị rất cao và nhiều uy tín trong chùa. Oai quyền của phương trượng tuy lớn thật nhưng trưởng lão hội cũng không thể coi thường. Nếu Tứ Giới được toàn thể trưởng lão hội hậu thuẫn thì không đến nỗi có việc gì, có điều bất cứ một môn phái nào cũng không thích người ngoài nhúng tay vào nội bộ của họ cả. Hiện tại Thiếu Lâm phái đang xâu xé, trừ phi cô nương có dụng tâm.

Hạ thấp giọng lão tiếp:

- Cách chắc chắn là có thể lấy võ công khuất phục quần tăng, nếu không cách hay nhất là làm sao ra khỏi chùa để nội bộ họ được thanh trừng xong chúng ta sẽ tính.
- Ý đại sư muốn nói hiện giờ chúng ta có thể phá vòng vây thoát đi?
- Lão nạp muốn nói, hay nhất là ta ra khỏi chùa rồi tính kế hoạch sau.
- Tiện thiếp nghĩ, chúng ta rút khỏi chùa, nếu như Nhất Sĩ lại phái các cao tăng cải trang thừa dịp đêm tối tập kích thì ta đối phó làm sao? Nhàn Vân chưa kịp đáp, hốt đã thấy một lão tăng vận đồ nâu cầm thiền trượng xông xộc đi tới.

Tới cửa điện, lão tăng đã ngừng lại giọng cao giọng:

- Lão nạp là Giám viện trong Thiếu Lâm, chức vị chưa được phương trượng chấp thuận thì không được ở lâu trong đó.

Ngọc Giao cười nhạt đỡ lời:

- Hòa thượng thối kia, âm mưu gì đó, bọn ta cứ ở lì trong này xem lão làm gì. Các người có bản lãnh sao không xuất thủ coi có đuổi bọn ta đi được không?

Tuyệt Quân định can Ngọc Giao nhưng đã không kịp. Thiếu Bạch lắc đầu cảm thấy lời lẽ sỗ sàng của Ngọc Giao hẳn có ảnh hưởng tai hại lắm nhưng không ngờ lão tăng lại không tỏ vẻ giận dữ chút nào, trái lại lão thở dài nói:

- Chức trách của bản tăng phải thế, lệnh trên không thể trái, xin chư vị thí chủ sớm rời khỏi cho.

Tuyệt Quân hơi cảm kích, sẽ giọng: - Đa tạ đại sư.

- Trong vòng nửa tiếng, chư vị sẽ không gặp trở ngại. Dứt lời, không để bọn Tuyệt Quân trả lời, lão quay người nhanh chân bỏ đi. Nhàn Vân reo lên:

- Lão nạp nhận ra người đó!

- Đại sư biết thân phận của ông ta sao? - Cũng trong hàng trưởng lão, ông ta nói như vậy chắc có dụng tâm, chúng ta nên nghe theo.

Tuyết Quân nói:

- Được, chúng ta bỏ tòa đại điện này!
- Cô nương phải chuẩn bị ngộ nhỡ ở bên ngoài điện có người canh chừng chúng ta thì sao? - Đại sư cứ yên lòng, tôi chắc Nhất Sĩ không dám động thủ với ta ở trong chùa đâu.

Nhàn Vân như sực nhớ ra chuyện gì quan trọng: - Cô nương, hôm nay ngày mấy tháng mấy?

Vạn Lương nhanh miệng đáp thay:

- Ngày ba mươi tháng bảy.
- Vậy chúng ta rất khó mà rời khỏi chùa Thiếu Lâm.

Tuyết Quân hơi sửng sốt:

- Tại sao?
- Trừ phi sau ngày lão nạp bị bắt, võ lâm có pháp qui mới chứ thường thường bắt đầu từ ngày mừng một tháng bảy, các trưởng lão ở trong chùa Thiếu Lâm đều tập trung ở Đạt ma viện đằng sau núi đóng cửa điện bích nửa tháng, đến ngày mười sáu tháng bảy tới mới tới ngày khai quan.

- Tại sao lại như thế?

- Đó là điều ẩn mật của Thiếu Lâm tự, việc này chính Tứ Phương đại sư ngày trước cho lão nạp biết, vừa rồi lão nạp thấy lá cây hơi vàng mới sực nhớ ra.

Vạn Lương chen lời:

- Việc trưởng lão Thiếu Lâm bế quan có ăn chung gì với chúng ta?
- Vạn huynh bốn tẩu trên giang hồ nhiều năm chắc cũng được nghe người ta nói Thiếu Lâm có bảy mươi hai tuyệt kỹ.
- Có chứ.
- Hạng lão tăng già cả trong chùa Thiếu Lâm chia nhau nghiên cứu các tuyệt kỹ này rồi tùy nghi theo căn cơ các đồ đệ mà truyền thọ cho.

- Điều đó có dính dáng gì tới việc chúng ta rời khỏi đây?

- Nếu tất cả trưởng lão trong Thiếu Lâm đều tọa quan ở Đạt ma viện thì NS mặc sức tung hoành.

Tuyết Quân hỏi:

- Đại sư muốn nói Nhất Sĩ sẽ bố trí vòng vây trùng điệp ở khắp các nẻo đường để tập kích chúng ta liên miên?
- Lão nạp không biết y thi hành thủ đoạn nào, có điều y được tự do không bị trưởng lão hội cản trở.

Thiếu Bạch cũng hỏi:

- Hai vị đại sư Tứ Giới và Tứ Luật có phải người trong trưởng lão hội không?

- Theo lão nạp biết thì phải đấy.
- Thế sao không tọa quan trong Đạm ma viện?
- Nhân số trưởng lão hội khá đông, có thể hai người đến phiên trượng gì đó nên chưa tham gia được?

Hốt nhiên có tiếng niệm Phật hiệu xoáy vào trong điện. Âm thanh tuy nhỏ nhưng vang vọng thật xa, ngân dài mãi, thoảng nghe cũng biết có rất nhiều người cùng niệm.

Nhàn Vân hồi thúc:

- Cô nương nên cho một người võ công thật cao cường đi ra ngoài coi, nếu lão nạp đoán không lầm, Nhất Sĩ đã chuẩn bị đầu đó.

Ngọc Giao bỗng nghiêng mình nói:

- Phạm cô nương để tôi đi cho.

Tuyết Quân chưa kịp đáp, Nhàn Vân đã lên tiếng:

- Theo lão nạp nghĩ, võ công của Trương cô nương đủ sức đi đấy!

Tuyết Quân gật đầu:

- Vậy thì nhờ Trương cô nương đi cho một chuyến xem, có điều là không được động thủ với đối phương, thấy lạ lập tức trở về báo ngay.

Ngọc Giao hỏi: - Nếu bọn chúng đuổi tôi, tôi cũng không được dùng ám khí ném trả? Tuyết Quân bật cười:

- Không dùng là hay.

Ngọc Giao sẽ gật, phóng mình ra khỏi điện.

Chừng công phu chén trà, Ngọc Giao hấp tấp trở về nói: - Chúng ta bị vây khốn rồi.

Tuyết Quân hỏi:

- Bị vây thế nào?
- Ba mặt đông, tây và nam đều có trên năm chục tăng lữ đan thành một dọc từ từ di chuyển về phía đại điện.

Nhàn Vân hỏi:

- Thế còn phương bắc?
- Phương bắc chính là con đường chúng ta phải ra khỏi chùa. Ở đó họ lại để khoảng trống chừng nửa dặm gì đó, có một cái bãi, ở đó có rất nhiều tăng lữ đã chực chờ.

Tuyết Quân hỏi:

- Thế những tăng lữ đó có những cử động gì?
- Họ vây thành nhiều vòng, hình như đang bày một trận pháp gì đó.

Nhàn Vân nghe nói giật nảy mình, thảng thốt:

- La hán trận!

Vạn Lương cũng bị kích động mãnh liệt, góp lời:

- Một trận thế đang vang danh thiên hạ, từ cổ tới nay chưa có một ai

bị vây mà thoát được.

Nhàn Vân gật đầu:

- Chính thế, đúng là La Hán trận danh tiếng vang động thiên hạ đấy!

Ngọc Giao bĩu môi:

- Cái La Hán trận xoàng xĩnh đó có gì đáng sợ, tôi không tin nó lợi hại, chẳng khác việc lấy nhiều thắng ít, lấy đông để đàn áp người cô thế, chứ có chi đặc biệt?

- Bao nhiêu năm nay, trong võ lâm không thiếu những người tự phụ thông minh đều tưởng nghiên cứu ra cách phá giải La Hán trận, nhưng rốt cuộc chẳng ai thành công cả, theo lão nạp biết. La Hán trận kỳ diệu ở chỗ gặp cương thì nó cương, mà gặp nhu thì nó cũng nhu được. Bất kể là ta luyện môn võ công nào cực cương cực nhu đi nữa cũng khó phát huy nổi oai lực ở trong trận ấy. Xưa kia Thiên kiếm, Tuyệt đao danh tiếng chấn động võ lâm, thanh thế lừng lẫy nhưng cũng không dám thử với La Hán trận, bởi vì người bị vây hãm chỉ có hai con đường để chọn, một

là buông kiếm đầu hàng, hai là để chết mất xác. Nay Nhất Sĩ đã quyết liệt thanh toán hẳn chúng ta, sau đó sẽ tìm cách đối phó với Tứ Giới đại sư.

- Hiện tại vấn đề của ta là làm sao đối phó với La Hán trận.

- Lão nạp biết thì La Hán trận tuy kỳ dị vô song nhưng chỉ thuận tiện ở chỗ đất trống.

Tuyệt Quân nói:

- Phải đấy, theo ý đại sư chúng ta phải thủ trong tòa điện này!

- La Hán trận cũng kỳ diệu ở chỗ lớn cũng được, nhỏ cũng xong. Lớn thì hơn trăm người kết thành, nhỏ thì chín người đủ, oai lực tuy có sai biệt chút đỉnh nhưng diệu dụng của trận pháp vẫn là một. Nếu chúng ta thủ trong này không để bọn họ xông vào được thì đối phương không có cách gì thi triển La Hán trận.

Vạn Lương than:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ ở lì trong tòa đại điện này chắc?

Nhàn Vân đại sư nói:

- Cùng lắm, chúng ta đợi đến ngày mười sáu, ngày các trưởng lão Thiếu Lâm khai quan. Khi ấy Nhất Sĩ cũng kiêng nể không ngông cuồng thái quá.

Tuyệt Quân nói:

- Đúng thế, chúng ta không ra khỏi chùa này mà bị vây trong La Hán trận đến táng mạng trong tay các tăng nhân, không những chúng ta bị chết uổng mà ngay cả Tứ Giới đại sư chỉ sợ cũng khó thoát được Giới thị viện, việc này ta phải nghĩ kế vẹn toàn.

- Cô nương nghĩ rất phải, lão nạp thấy mạo hiểm xông ra không bằng ở đây, đợi đến ngày mười sáu hẳn tính. Chỉ có điều phiền là vấn đề cơm nước, đói sợ không đủ sức cầm cự.

Tuyết Quân hỏi: - Chúng ta còn bao nhiêu lương khô?

Cao Quang ứng tiếng đáp:

- Chỉ còn dùng đủ một bữa.

- Vậy thì rút lại, số lương một ngày ta phân ra làm mấy ngày cầm hơi thôi. Vạn Lương hỏi:

- Cô nương quyết định ở trong điện này?

Nhàn Vân đỡ lời: - Phải đấy, chúng ta không nên mạo hiểm quá.

Vạn Lương quay sang Thiếu Bạch:

- Minh chủ nghĩ sao?

- Nếu La hán trận quả có oai lực như lời đồn đãi, thì so với việc mạo hiểm ra khỏi Thiếu Lâm tự thì ở đây là tốt hơn.

- Lão hủ lo ngại đến ngày mười sáu mà các trưởng lão chưa khai quan, chúng ta ở đây cách biệt với thế giới bên ngoài đành ngồi chờ chết mất!

Tuyết Quân nói:

- Tình thế hiện tại bất lợi về phía chúng ta. Hiện thời chúng ta chỉ có thể mượn lực lượng của cửu đại môn phái, mà Thiếu Lâm đại phái có nhân lực đông đảo nhất, nếu được họ giúp đỡ ta mới mong tranh đua với thế lực thần quân.

Hoàng Vĩnh hốt lớn tiếng cảnh giác:

- Coi chừng tăng lữ Thiếu Lâm hình như sắp chuẩn bị tấn công vào đại điện.

Nhàn Vân hấp tấp nói:

- Đừng để chúng xông vào trong này bầy La hán trận.

Thiếu Bạch rút soạt trường kiếm nói:

- Tại hạ giữ cửa.

Nhàn Vân cũng lặn xe nhanh tới bên một cửa sổ mé trái cao giọng:

- Lão nạp hành động bất tiện, vậy xin phụ trách cửa này.

Tuyết Quân nói cho mọi người nghe:

- Nếu đối phương không vào bằng cửa chính hoặc cửa sổ tất phải phá tường rồi, vậy chớ vị nên đề phòng.

Dứt lời, nàng liền ngồi xếp bằng tròn ở trong một xó điện.

Ngọc Giao sẽ thì thăm bên tai Vạn Lương:

- Địch đông ta ít, vậy lúc đối địch chúng ta không cần phải lưu tình.

- Tuy thế nhưng nếu cô nương có thể nhẹ tay được thì cũng nên làm.

- Đã đánh nhau, địch không chết thì ta chết, làm sao nhẹ tay được?

- Giết thêm một tăng lữ Thiếu Lâm là kết thêm một mối thù, đó là ý tại

hạ.

Trong khi hai người nói chuyện, ở ngoài cửa điện cuộc xung đột xảy ra, Thiếu Bạch vùng kiếm loang loáng, một mình chặn đánh bảy hòa thượng một lúc. Số hòa thượng ngồi giới đao cố xông lên tới tấp vây đánh, nhưng không một ai phá nổi màn kiếm quang dày đặc của Thiếu Bạch.

Ngọc Giao quay sang sẽ bảo Hoàng Vĩnh:

- Huynh đài xem hai hồng y đại hán kia mỗi một lăm rồi, vạn nhất đối phương xông vào thì họ chỉ làm bận tay chân, huynh đài điểm huyết họ đi.

Hoàng Vĩnh thấy nói phải, lẳng lặng bước nhanh tới điểm ngay huyết đạo của hai hồng y kiếm thủ, đặt họ ở góc tường.

Trận chiến dai dẳng, nhưng hung hiểm dị thường. Tăng lữ Thiếu Lâm người nào cũng dũng cảm ghê gớm, thiên trượng giới đao vùng đánh dữ dội như mưa sa bão táp.

Thiếu Bạch nhờ vào pho Vương đạo Cửu kiếm của Cơ Đồng, chặn đứng thế công của bảy hòa thượng. Chàng đứng giữa cửa vào nên không sợ tập kích phía sau, nhưng cũng vì thế không phát huy được hết oai lực của những chiêu kiếm thần kỳ.

Trong khi ấy, tăng lữ Thiếu Lâm kéo tới mỗi lúc một đông, Ngọc Giao nhìn mà lo ngại cho Thiếu Bạch:

- Chàng cũng chỉ là người bằng xương bằng thịt, dầu có tuyệt nghệ nhưng làm sao cầm cự được lâu trước lối đánh Xa luân chiến của đối phương.

Lo quá nàng buột miệng nói với Hoàng Vĩnh:

- Không xong rồi.

Hoàng Vĩnh ngơ ngác:

- Cái gì không xong?

Ngọc Giao đỏ ửng mặt, bẽn lễn đáp:

- Tôi nói mình chủ một mình dù cho có võ công tuyệt thế cũng không chống lại lối đánh xa luân chiến của tăng lữ Thiếu Lâm.

Hoàng Vĩnh bần chồn ra mặt:

- Cô nương nói phải lắm, nhưng ai có thể thay cho mình chủ bây giờ?

- Đã đành, một người thì không thể nhưng hai người chúng ta có thể tạm để mình chủ nghỉ ngơi, vậy hai chúng ta tiếp tay đi.

- Đừng gấp quá, nội công của mình chủ thâm hậu, tuy đối phương đông nhưng có thể cầm cự được một thời gian nữa.

Hai người đang trò chuyện, thỉnh thoảng nghe tiếng chan chát choáng tai, nhìn ra thấy một hòa thượng cầm giới đao đã phóng vút vào.

Nhàn Vân giận dữ hét:

- Nhảy cửa sổ vào, không sợ mất mặt Thiếu Lâm tự các người sao? Nằm xuống cho ta coi!

Liền trong tiếng quát, đại sư hữu thủ nhanh nhẹn điểm vào khoảng không.

Hòa thượng té bịch xuống đất tức khắc. Thấy vậy Vạn Lương nói:

- Đại sư bị hành hạ mấy năm chắc vẫn còn bảo trì được thuật cách không điểm huyết.

- Hơn chục năm bị giam cầm, lão nạp cũng vui vẻ thâm hoạch được rất nhiều điểm ảo diệu trong võ học. Môn cách không điểm huyết này lão nạp ngộ được ở dưới xó hầm đó.

Hốt lại nghe thấy tiếng áo phật, thêm hai hòa thượng cầm giới đao theo cửa sổ nhảy vào.

Nhàn Vân lại giơ hữu thủ, hai luồng chỉ vút ra, hao tăng nhân theo đó lăn kèn ra đất.

Vạn Lương trở mắt hết sức khâm phục.

Nhàn Vân bỗng lên tiếng hỏi:

- Cái người trẻ tuổi đứng thủ ở cửa điện võ công chắc khá lắm?

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Tất nhiên còn phải hỏi, trong người có cả Thiên kiếm lẫn Tuyệt đao làm sao không hay cho được?

Miệng đáp:

- Trong Kim đao chúng tôi, y là người võ công khá nhất.

- Vạn huynh không thể để y một mình chiến đấu đến sức cùng lực kiệt, nên biết cuộc chiến này kéo dài đến mấy ngày mà sự thắng bại quan hệ đến toàn võ lâm.

- Có thể đại sư thay thế y giữ cửa điện được đó.

Chợt nghe tiếng Ngọc Giao oang oang cất lên hỏi hả: - Xem ra không chém giết thực sự thì không ngăn được đợt tấn công của đối phương đâu.

Cả cửa điện bây giờ đã dày đặc bao bọc mấy chục tăng lữ Thiếu Lâm ra sức tấn công, ai nấy đều vũ lộng thần oai, nhưng vẫn không vượt khỏi đường kiếm của Thiếu Bạch.

Nhàn Vân liếc nhìn tình hình trường ác chiến ở cửa, cất giọng gọi:

- Ngọc Giao, con lại đây.

Ngọc Giao giật nảy mình, vì nàng đang sẵn sàng tay kiếm tay Kim Châm, chú ý đến Thiếu Bạch, nghe gọi chạy lại:

- Sư phụ dạy con gì ạ?

- Con nhớ Long kiếm, Phượng chưởng không?

- Ít ngày nay có được thời giờ rảnh là sư phụ lại dạy con đọc yếu quyết của Long kiếm, Phượng chưởng thì làm sao con quên được?
- Thế thì hay lắm, chờ tí nữa con ra thay thế cho y đi.

Ngọc Giao sửng sốt:

- Một mình con thôi sao?
- Đúng thế, nếu con thuộc kỹ Long kiếm, Phượng chưởng thì cự với tăng lữ Tứ Luật giữ cửa không phải là việc khó.

Ngẫu nhiên nàng nghe tiếng thét giận dữ của Vạn Lương:

- Có gì đáng coi nào!

Liền theo tiếng quát, lão hiệp tung mình quật ra một chưởng sấm sét. Thì ra hòa thượng Thiếu Lâm này lên bờ vào cửa sổ, ghé mắt trông vào, y giờ hữu thủ đỡ chưởng của Vạn Lương.

Hai bên tiếp chưởng, hòa thượng tức thời bị bắn văng ra khỏi cửa sổ rơi tuột, nhưng Vạn Lương cũng bị dội ngược, phải ngồi phịch xuống đất.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 49

Thiên kiếm thần uy

Khi ấy, bọn tăng lữ Thiếu Lâm ở bên ngoài điện, không một người nào dám xông qua cửa, nhưng tình thế càng thêm căng thẳng chỉ chờ dịp bùng nổ.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang đứng sát bên cửa điện chuẩn bị sẽ tiếp cứu Thiếu Bạch bất cứ lúc nào.

Đợi mãi cho tới khi nghe tiếng ngã phịch, Hoàng Vĩnh lật đật chạy lại bên Vạn Lương hỏi:

- Bị thương có nặng lắm không?

Rồi chàng thò tay ra đỡ.

Vạn Lương nẩy mình đứng dậy nói:

- Trật chân ngã, chả sao cả.

Bỗng nghe Nhân Vân đại sư gọi to:

- Coi chừng!

Liền đó có tiếng áo lộng gió, mấy bóng người phóng nhanh qua cửa sổ.

Họ là những cao thủ trong Thiếu Lâm tự, nên đã lao đi hơn trượng xa nên mới nhẹ buông xuống đất.

Nhàn Vân hấp tấp bảo:

- Chư vị đối phó với người xông vào điện, lão nạp ngăn chặn ở cửa sổ.

Nói dứt, song chưởng lệ làng vút ra liên tiếp.

Một luồng tiềm lực vi vu xoáy lạnh lớp lớp gió cuốn.

Liền lúc nghe vang hai tiếng hự tất nghẹn, hai tăng nhân chậm chân vào sau đã trúng phải chưởng lực mạnh mẽ của Nhàn Vân.

Ngọc Giao quay nhìn thấy ba hòa thượng mặc đồ bảo, quần dài xám tro, tay nắm giới đao đứng một hàng ngang ngay giữa điện, bèn quát lên một tiếng, lóe lạnh kiếm phong.

Vạn Lương sẽ bảo Hoàng Vĩnh:

- Mau thủ thập ba tăng nhân này trước, không để họ kịp nội công ngoại kích.

Vừa nói, người đã vút thẳng tới một tăng nhân ở mặt trái.

Đúng lúc Ngọc Giao phóng về tam tăng, ba tăng cầm giới đao đã kịp thời phân tán liền, và một tăng nhân đứng giữa lật đặt vung đao trong tay đón đỡ kiếm thế Ngọc Giao.

Hoàng Vĩnh lặng lẽ bốc mình nhắm về một tăng nhân bên phải.

Tam tăng đều là cao thủ trong Đạt ma viện của Thiếu Lâm, ba thanh giới đao đồng loạt thi triển, khí thế sầm sập như biển dội sóng. Tuy bọn Vạn Lương, Hoàng Vĩnh và Ngọc Giao đã toàn lực dốc công nhưng ba tăng lữ vẫn ứng phó ung dung như không.

Hốt nghe Tuyết Quân cao giọng bảo:

- Nếu tình thế cấp bách quá, không hạ thủ không chế phục được địch nhân, cứ việc đã thương bên họ vài tên chả sao.

Vạn Lương nghe lệnh, lùi nhanh lại một bước, đề khí vươn tay chụp tới.

Đó chính là Ngũ quỷ sư hồn thủ pháp mà lão đã tu luyện suốt mấy mươi năm ẩn cư ở chốn thâm sơn.

Tăng lữ Thiếu Lâm thấy lão nhoáng tay chụp thì cười khẩy, khoa đao một vòng chém xéo.

Đao thế vừa nháng lạnh, hốt thấy trước ngực đau buốt, mấy luồng khí âm hàn xông mau vào nội tạng, bất giác hãi hùng, toan né tránh nhưng đã không kịp. Soảng một tiếng, thanh giới đao vọt khỏi tay rơi và cùng lúc thân hình lắc lư mấy cái ngã sấp.

Nhàn Vân đại sư hỏi nhanh:

- Vạn huynh, môn kỳ công ngoại môn nào thế?

Vạn Lương liền đáp:

- Nói ra then lắm, ấy là Ngũ quỷ sư hồn thủ pháp.

- Giết chết y rồi à?

- Không, lúc phát chưởng lão hủ đã giữ mực, chỉ đả thương thôi.

- Hay, đừng giết họ vội.

Ngọc Giao mắt thấy Vạn Lương đánh ngã một tăng, nóng lòng công liền hai kiếm, đẩy bật hòa thượng ở chính giữa lui về hai bước, và tả chưởng xoay vòng trước ngực ào ra.

Tăng nhân chỉ thấy kịp một màn chưởng ảnh xoáy ốc, chưa biết cũng đỡ ra sao, một giây do dự, tay phải đã trúng chưởng đại hãn đi, giới đao rơi soảng.

Ngọc Giao không phút chần chờ, tả chưởng lại khoa tròn vụt ra.

Ấy chính là môn Phụng chưởng Nhân Vân đã truyền thọ cho nàng, nó hay ở chỗ khi lạc chưởng loang bóng trùng trùng làm cho đối phương khó dò hư thực.

Tăng lữ Thiếu Lâm thấy thế vội vàng vung chưởng chống đỡ, nào dè Ngọc Giao chưởng thế xoáy lốc hết sức tài tình biến nhanh sang Cầm nã thủ pháp chụp vào mạch môn ở cổ tay trái, đồng thời thích nhẹ khuỷu tay đúng vào yếu huyệt ở ngang hông hòa thượng.

Tăng nhân trúng liền hai chưởng làm sao chịu đựng nổi tức thời ngã bổ.

Ba tăng nhân xông tràn vào điện, đã ngã mất thương mất hai, còn lại một tăng nhân đang khổ chiến với Hoàng Vĩnh.

Sau khi được Tuyệt Quân chỉ điểm, kiếm thuật Hoàng Vĩnh đã tinh tiến gấp bội, trường kiếm tới tấp công lấy địch thủ, đột đột kiếm phong phủ chặt lấy đối phương.

Lúc ấy trời đã sẩm tối, trong đại điện càng thêm âm u, chỉ nghe ào ào gió lạnh buốt xương hòa cùng tiếng thép loang choang nhấp nhôe ánh kiếm bóng đao biến hiện.

Tăng nhân ác chiến với Hoàng Vĩnh thêm độ mười chiêu nữa, mắt thấy hai đồng bạn đã thọ thương ngã lăn, càng đâm cuống bị ngay nhát kiếm của Hoàng Vĩnh thoảng mau chém phẳng một mảnh tăng bào.

Thấy đắc thủ, Hoàng Vĩnh thừa dịp vun vút xoay nhanh ba kiếm nữa, bật đánh hòa thượng lui về hơn trượng.

Nhân Vân đại sư lặng lẽ vung hữu thủ, một luồng chỉ lực dậy hơi phong nhắm đúng Hoàn khiêu huyệt ngay đuôi trái của tăng nhân.

Thì ra lúc bấy giờ hòa thượng đã lùi đến sát bệ thờ, nếu như cuống quá dễ y nhảy luôn lên trên nắp sau thần tượng thì dù có muốn bắt sống y cũng còn khó, cho nên Nhân Vân mới vung chỉ tiếp tay Hoàng Vĩnh.

Hoàng Vĩnh đang đánh hăng, hốt thấy đối phương loạn choạng ngã ngựa về sau, trong lòng lấy làm lạ, vội xoay ngược sống kiếm bổ tới.

Chỉ nghe hự một tiếng khô khan, sống kiếm đã đánh trúng tay phải hòa thượng, giới đao vượt tay rơi soảng.

Thế là xong, cả thầy có năm tăng lữ nhảy xông qua cửa sổ vào điện, hai tên đã bị Nhân Vân sấm đánh không kịp che tai, cách không điểm huyết, còn ba tên thì lần lượt bị Ngọc Giao, Hoàng Vĩnh, Vạn Lương đả thương.

Vạn Lương dõi nhìn thấy Tuyết Quân ngồi dựa lưng vào vách, vẻ điềm nhiên như không biết đến cuộc chiến quyết liệt vừa xảy ra trước mắt bèn nghĩ bụng:

- Nhị vị cô nương thâm trầm khiến người khó dò đoán này, chả hiểu đang suy định việc gì mà sao có vẻ dừng đứng trước cuộc thể hiện tại quá?

Lão là tay già đời, trường trải giang hồ, mắt thấy Tuyết Quân nhắm mắt ngồi lặng, nói liền:

- Chư vị xin nghe lão hủ...

Suốt thời gian chung sống, mọi người hiểu rõ Vạn Lương bụng đầy trung nghĩa, tuổi tác lại cao cho nên đều đem lòng nể trọng, tức thời nghe lời xúm đến ngồi vây quanh lão.

Vạn Lương nhìn thoáng khắp lượt, sẽ giọng nói:

- Lão hủ xét thấy tình thế hiện giờ, thể công chủ yếu của tăng lữ Thiếu Lâm có lẽ sẽ bắt đầu vào buổi tối.

Hoàng Vĩnh ngắt ý:

- Phải đấy.

- Cho dù ta có canh giữ cửa điện, cửa sổ, bọn họ cũng có thể phá tường vào.

Lão liếc xem ý mọi người, rồi tiếp:

- Vì vậy, lão hủ dám quyết chắc đêm tối có rất nhiều tăng lữ Thiếu Lâm xông vào đại điện này, thế tất khó khỏi một trường huyết chiến.

Ngọc Giao chen lời: - Lúc ấy cuộc diện tất sẽ rối loạn lắm, nếu ta không được phép đả thương họ thì khó lòng quá.

- Muốn bảo toàn mạng, làm sao có chuyện không đả thương người? Cao Quang góp ý:

- Nếu thế, sự giao tình giữa ta với Thiếu Lâm phái sẽ khó có cơ hàn gắn. - Vì ta không còn cách lưỡng toàn, đành để đi bước nào tính bước nấy. Hoàng Vĩnh thấp giọng hỏi:

- Sao không đi thỉnh Phạm cô nương?

Vạn Lương sẽ lắc đầu:

- Lão hủ thấy chưa phải lúc.

Ngừng giây phút lão tiếp:

- Đêm xuống phải nhờ vào trí nhớ và tai nghe, nên khi chúng ta phải cố nhớ kỹ lấy hình thể trong điện, để phòng lúc lâm địch khỏi có chỗ sơ thất.

Hoàng Vĩnh liếc nhìn Tuyết Quân đỡ lời:

- Còn Phạm cô nương và Châu Chính tính sao?

- Ấy, rồi rắm là ở chỗ đó, chúng ta nhân thủ đã ít, lại còn phải tìm cách bảo hộ cho hai người.

Ngọc Giao lo lắng:

- Chúng ta cộng có sáu người, trừ hai người chia canh giữ ở hai cửa ra, còn bốn người cự địch. Nếu phải cho người bảo hộ nhị vị ấy thì tiện thiếp thấy không ổn rồi.

- Cũng vì thế lão hủ mới định bàn thảo với chư vị tìm một cách cự địch vững chắc.

- Lão tiên bối có cao kiến gì chưa?

- La Hán trận của Thiếu Lâm phái ảo diệu thế nào khỏi cần bàn, chỉ có tòa Ngũ hành kiếm trận cự địch trong Võ Đang phái chư vị chắc đã nghe?

- Sao, chúng ta phải dùng Ngũ hành kiếm trận cự địch?

- Đừng nói lão hủ không am hiểu Ngũ hành kiếm trận mà cho có thông hiểu cũng không thể nào truyền cho chư vị trong thời gian quá ngắn ngủi này, chẳng qua nhân nói Ngũ hành kiếm trận lão hủ đã nghĩ ra một phương cách cự địch.

Cao Quang vội hỏi:

- Cách nào?

- Trước khi tăng lữ chưa xông vào đại điện, chúng ta mỗi người tất nhiên sẽ dốc sức ngăn chặn họ, nhưng vạn nhất địch thế tràn vào quá mạnh thì ta sẽ phân tán nhanh ra những phương vị có thể cứu trợ lẫn nhau, trừ phi có người không may thọ thương nặng quá, tốt nhất là không nên rời khỏi phương vị cố thủ.

- Cách ấy hay lắm.

- Việc chẳng nên chậm, chúng ta lo đi là vừa.

Mấy người theo đúng cách Vạn Lương, định phương vị xong lại dìu Châu Chính đến sát Tuyết Quân.

Hốt nghe tiếng bánh xe lăn, Nhân Vân tới gần hỏi:

- Thanh niên chắn giữ ở cửa, còn cầm cự nổi không?

Lão thấy suốt giờ Thiếu Bạch đứng chặn ở cửa, chưa có một tăng lữ nào xông vào được, nên rất lấy làm lạ đẩy xe lại.

Ngước nhìn, chỉ thấy kiếm quang từng đợt, từng đợt đỏ trắng xoá, che kín lấy khung cửa.

Ngoài vùng kiếm vẫn còn vô số tăng lữ Thiếu Lâm vũ lộng thiên

trượng, giới đao tới tấp công vào.

Nhàn Vân xem chập lâu, sẽ lắc đầu cảm khái:

- Chuyện không thể ngờ.

Ngọc Giao thắc mắc:

- Sư phụ à! Chuyện gì không thể ngờ.

- Thanh niên đứng ngăn ở giữa cửa, lão nạp thật không sao nghĩ ra, tại sao y có thể cầm cự như thế mà nội lực không kiệt, cũng chưa để cho một tăng nhân nào xông vào.

- Ấy có chi ly kỳ, y nước tinh thâm, kiếm chiêu huyền diệu, tất nhiên là được.

- Trông y năm nay chắc chưa đến hai mươi.

- Đúng thế!

Nàng nhận thấy nói hơi lỗ lòi, khuôn mặt liền đỏ bừng nín bật.

Nhàn Vân nói:

- Y chưa đầy hai mươi tuổi, nội công quyết khó thể thành tựu đến mức đó, cự địch chỉ nhờ vào kiếm chiêu biến hóa thần kỳ.

Vạn Lương chen lời:

- Nếu không có kiếm chiêu kỳ ảo, khiến địch nhân khó lường, y đã chẳng cầm cự được lâu quá vậy.

- Ý lão nạp chưa hẳn thế.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Về xuất thân của Thiếu Bạch có lẽ Nhàn Vân cũng chưa được hiểu, nhưng giờ phút này không nên nói vội là hơn.

Miệng đỡ lời:

- Có điều, y cầm cự mãi chưa lui.

Thình lình nghe vun vút hai tiếng, thêm hai tăng nữa một trước một sau phóng qua cửa sổ thẳng hướng mấy người đứng lướt vào.

Thì ra là họ từ ngoài sáng vào tối, mắt không thấy gì nên không thấy chỗ mấy người đứng.

Nhàn Vân đại sư đảo nhanh hữu chưởng, đẩy mạnh một luồng chỉ lực, tăng nhân đi đầu vừa buông mình xuống đất đã trúng chỉ rũ luôn.

Ngọc Giao cũng nhanh như chớp tung chưởng đánh vào lưng tăng nữa còn lại.

Chưởng thế nhoáng ào, tăng nhân thứ hai chúi về trước mấy bước rồi ngã sấp.

Ngọc Giao cười đắc ý:

- Sư phụ, xem chưởng đồ nhi thế nào?

Nhàn Vân đáp:

- Nhẹ nhàng lắm, nhưng thiếu vững chắc.

Vạn Lương chột dạ nghĩ bụng:

- Trong điện tối tăm như thế, lão vẫn nhìn thấy rõ mồn một. Nếu không phải có nội lực thâm hậu, quyết là việc không thể rồi. Nghĩ thế, Vạn Lương cũng mừng thầm, bèn tiến tới bên Nhàn Vân đại sư sẽ giọng nói:

- Tình cảnh hiện tại chúng ta đã ở trong cuộc diện cùng sống chết rồi, xin đại sư chủ trì đại cuộc, nghĩ một kế cự địch.

Nhàn Vân đại sư từ chối:

- Cho lão nạp hành động theo lệnh của chư vị.

- Ý tại hạ muốn thỉnh đại sư chủ trì đại cuộc.

- Lão nạp đâu dám.

Vạn Lương cố ép:

- Đại sư không nên khách khí.

- Nếu vậy lão nạp xin cung kính bắt như tòng mạng.

Lão nói luôn:

- Tăng lữ Thiếu Lâm liên tiếp bị thiệt hại mấy người chắc thế nào cũng không dám nhảy vào theo lối cửa sổ nữa, chúng ta hằng có một khoảng thời gian ngắn được yên, nhưng có thể vượt qua cơn nguy không lão nạp khó đoán chắc...

Thở dài, lão tiếp:

- Lão nạp thấy chưởng môn Thiếu Lâm tất nhiên không chịu buông tha chúng ta, y sẽ mang hết cao thủ trong chùa tàn sát được chúng ta mới chịu, khi ấy y có cách cãi cho y, giữ vững ngôi vị chưởng môn, do đây cuộc chiến tối nay bất luận thắng bại thế nào chỉ sợ không tránh khỏi thương vong rất nhiều.

Ngọc Giao xen lời:

- Trong việc động thủ không tránh được thương vong là chuyện tất nhiên.

Nhàn Vân đại sư nói:

- Nếu có thể tránh được, nên ít giết chết người...

Đưa mắt nhìn thẳng vào Vạn Lương nói:

- Lão nạp cũng đồng ý với Vạn huynh, chúng ta ít người phải nghĩ ra một cách an toàn, mỗi người sẽ đứng một phương vị với một khoảng cách đều nhau để có thể tiếp ứng khi cần, nhưng cách hay nhất vẫn là tuyệt đối không cho địch nhân xông vào đại điện.

Vạn Lương lo lắng:

- Nếu như tăng lữ Thiếu Lâm không sợ hủy hoại đại điện này thì bất ngờ ta khó lòng chống

đỡ.

- Nếu chúng ta phòng thủ hữu hiệu thì dầu chúng phá tường vào cũng không sợ, lão nạp chỉ lo không chống đỡ nổi để chúng ủa tràn

vào.

Ngọc Giao hỏi: - Tại sao?

- Hiện tại ở Thiếu Lâm tự hầu hết những vị trưởng lão võ công cao cường đều đóng cửa chưa ra, vừa rồi Phạm cô nương lại thuyết phục được rất nhiều cao tăng giữ thái độ thẳng thắn, không a dua. Trận chiến tối nay ta phải đối địch với vây cánh của Nhất Sĩ, vậy nếu như một chọi một chúng ta cũng không ngán lắm, không đến nỗi thua.

- Chỉ sợ họ cật đồng.

- Trong điện rất hẹp, đánh đông người không lợi, chỉ cần chúng ta sắp xếp thỏa đáng, dầu chúng có ỷ đồng cũng chẳng sợ.

Cao Quang xen lời:

- Nếu thế chúng ta còn gì lo lắng làm gì cho tổn sức.

Nhàn Vân đại sư đáp:

- Việc đáng sợ là chúng bày được La Hán trận ở ngay trong đại điện, có điều để có thể làm vậy chúng phải vào một lượt được chín người.

Vạn Lương nói:

Đại sư lo lắng rất phải, giờ xin sắp đặt chúng tôi để có gì khỏi rối loạn hàng ngũ.

Nhàn Vân đại sư không chối từ:

- Xin Vạn huynh hết sức chú ý cho chỗ cửa sổ, Hoàng huynh và Ngọc Giao sẵn sàng trợ giúp mình chủ giữ cửa đại điện, còn Cao huynh để ý biến chuyển tứ phía, thấy chỗ nào tăng lữ Thiếu Lâm phá được tường vào thì hô hoán lên cho biến kịp thời, lão nạp ở giữa tiếp ứng mọi mặt.

Vạn Lương hỏi:

- Nếu địch nhân xông vào điện đông quá thì làm sao trở về được phương vị?

- Nghe tiếng thét của lão nạp làm hiệu.

Bàn bạc tạm xong, mọi người lo nghĩ cho khỏe chờ động thủ...

Ngọc Giao lo lắng cho sự an nguy của Thiếu Bạch, lén nhìn ra ngoài.

Lúc bấy giờ, bên ngoài điện cuộc chiến đã ngưng, Thiếu Bạch lăm lăm tay kiếm đứng ở ngay cửa, như thể rất chú ý phòng bị. Ngọc Giao sẽ nhẹ bước ra, tới gần cất tiếng hỏi:

- Có mệt lắm không?

Thiếu Bạch nhìn Ngọc Giao:

- Vẫn khỏe, phiền cô nương quan hoài.

- Có bao nhiêu hòa thượng vây đánh mình chủ?

Thiếu Bạch mỉm cười:

- Họ chia ra làm ba đợt xông tới, ước độ cũng khoảng trên ba chục

người.

- Vậy mỗi lần mình chủ phải tiếp chiến mười mấy hòa thượng?
- Nhiều ít không chừng, đông thì đánh với mười bảy, mười tám hòa thượng, ít thì không chừng năm sáu.
- Việc này nếu truyền ra ngoài giang hồ thì ai cũng khiếp mình chủ võ công kinh người.

Thiếu Bạch im lặng giây lâu mới hỏi:

- Thế tình hình trong điện ra sao?
- Địch nhân mưu toan theo đường cửa sổ nhảy vào trong điện, nhưng nhảy vào người nào là chúng tôi điểm huyết người ấy.

Thiếu Bạch lo lắng ra mặt:

- Nếu họ xuất toàn lực cao thủ trong chùa thì chúng ta e phải sát hại nhiều người mới mong ngăn nổi địch.

Hơi ngừng, chàng tiếp lời:

- Phạm cô nương có chỉ thị gì không?

Ngọc Giao thì thầm:

- Chị em Phạm cô nương giờ đây xếp bằng tròn ngồi ở trong góc điện, hình như ngủ say rồi, không hay biết mảy may về cuộc chiến diễn ra ở trong và ngoài điện, thật khó hiểu.

Thiếu Bạch giật mình:

- Có chuyện ấy sao?
- Vạn lão tiên bối và Hoàng, Cao nhị huynh đều không chịu đánh tiếng hỏi, thành thử tôi cũng phải im lặng.
- Thế còn Nhân Vân đại sư?
- Sư phụ tôi chỉ huy toàn cuộc, hoạch định cả cách đối phó.
- Kể cũng lạ thật.
- Phải đấy, tướng công là mình chủ phải vào trong hỏi xem sao.

Đang nói thốt nhiên có tiếng gió rít ghê rợn, chỉ thấy dưới ánh sao mờ chiếu, một vùng phi bạt bay vút lại.

Thiếu Bạch hoảng hốt:

- Cô nương mau vào trong điện, chúng lại muốn tấn công.

Ngọc Giao ngoan ngoãn nghe lời, không quên dặn lại một câu:

- Coi chừng thứ phi bạt ấy, lực đạo lợi hại kỳ dị lắm, khác xa với các thứ ám khí khác.

Thiếu Bạch không kịp đáp lời, vội vàng vung kiếm đón đỡ phi bạt.

Sau một tiếng choang va chạm khiếp hồn, Thiếu Bạch thấy ngay không ổn vì thứ phi bạt ấy trầm xuống xẹt chém cánh tay phải chàng.

Thiếu Bạch giật nảy mình, không dám chần chờ rút phát ngọn cổ đao, xả ngay giữa phi bạt.

Bị cổ đao chém một nhát, phi bạt đột nhiên lạng sang bên mặt.

Chỉ nghe đánh bình một tiếng, phi bạt đã chém sâu vào cánh cửa gỗ đại điện, đến một nửa vòng.

Thiếu Bạch trở mắt nghĩ thầm:

- Phi bạt lợi hại quá chừng.

Chưa nghĩ hết ý chợt thấy ngoài xa năm sáu trượng ánh lửa bùng sáng, lấp lóe bốn ngọn đuốc.

Thiếu Bạch ngẩng nhìn thấy dưới ánh bốn cây đuốc cháy phừng phực lóe bốn hàng tầng lầu Thiếu Lâm.

Trong giây phút, chàng không tài nào tính được một hàng có bao nhiêu người, nhưng trông thoáng một hàng tầng ít cũng phải có trên hai mươi cái đầu nhẵn thín, đi trước là một tầng nhân giới cao ngọn đuốc dẫn lộ.

Chỉ thấy những ngọn đuốc cháy bốc bỗng rẽ nhanh thành bốn đội thẳng hướng đại điện, hiển nhiên lần này tấn công đại điện sẽ do từ bốn bộ vị tràn tới.

Thiếu Bạch dõi nhìn, thấy đằng sau cây đuốc một hòa thượng khoa thiên trượng dẫn đầu là Nhất Thanh đại sư, liền vỡ lẽ. Những tầng lầu sắp tấn công vào đại điện chuyển này đều do sư huynh đệ thân tín của Nhất Sĩ xuất lãnh, xem thế chắc khó tránh khỏi một trường huyết chiến.

Nhất Thanh lúc đó đã đốc thúc quần tăng vây chặt lấy cửa điện.

Còn các tầng nhân cầm đuốc thì nhanh nhẹn lùi ra sau, đứng cách khoảng bảy tám thước xa, giới cao ngọn đuốc để soi sáng đầu trường.

Thiếu Bạch lặng đếm số tầng lầu vây ngoài cửa điện kể cả mặt tầng lầu cầm đuốc, một đội cộng có hai mươi bảy người, nếu số tầng bốn đội đồng đều thì tổng cộng có tới một trăm linh tám người.

Khi ấy, ba đội còn lại đã từ ba mặt đông, tây, bắc vây kín mít cả tòa đại điện.

Tuy chỉ có bốn cây đuốc, nhưng ngọn lửa bốc cao có trên hai thước cháy sáng chói, soi rõ mồn một cảnh vật chung quanh điện.

Thiếu Bạch hữu thủ đưa kiếm ngang ngực, bình tĩnh đứng chắn ngay giữa cửa điện.

Nhất Thanh đại sư xô vệt đám tăng nhân đi tới trước cửa điện, cao giọng nói:

- Các thí chủ bá chiếm đại điện trong Thiếu Lâm tự, thực là việc làm mất mặt chúng tôi quá lắm. Bàn tăng tới đây báo cho chư vị lần cuối, nếu vẫn chưa chịu rời khỏi buộc chúng tôi phải ra tay giết hết.

Thiếu Bạch điềm nhiên nói:

Chúng tôi theo đúng qui lệ võ lâm, gọi thiếp bá sơn, hơn nữa lại

vượt được ba chạng vào diện kiến phương trượng quý tự. Lễ phải được tiếp đãi hân hoan, dè dặt quý tự vì bội qui giới võ lâm, không những không chịu đón tiếp lại còn giữ cách bạo nhục, không lo sắp chỗ ăn ở cho chúng tôi, lễ nào còn đồ lỗi nữa.

- Bồn tự suốt mấy trăm năm vẫn có qui giới không lưu trú nữ khách. Chúng tôi đến quý tự không được mời lên tử tế mà phải động võ xông vào theo đúng qui giới trong quý tự...

Ngừng một tí, chàng tiếp:

- Kể như đã làm đúng, lễ phải xem là giai khách.

- Bàn tăng vâng lệnh đến trực xuất chư vị khỏi quý tự, chả có hơi đâu đầu khẩu với thí chủ.

- Ví thử chúng tôi không chịu rời bỏ?

- Giết hết không chừa, dẫu có phải hủy luôn tòa đại điện này cũng chẳng tiếc tay.

- Nếu đại sư bức người quá sức, cuộc chiến đêm nay chắc khó tránh khỏi máu đổ thành sông.

Nhất Thanh hơi nhú mày:

- Bàn tăng đã hết lời khuyên, thí chủ vẫn không chịu nghe thì ấy cũng là việc vạ bất đắc dĩ.

- Tại hạ cũng khuyên đại sư một điều, nếu như bức bách quá, tại hạ đành phải hạ độc thủ để bảo mệnh.

- Đây là tự thí chủ muốn thế, đừng trách bàn tăng vô l-.

Quét cao thiên trượng, lão sử chiêu Thái sơn áp đỉnh, lưng không bỏ xuống.

Là cao thủ trong hàng chữ Nhất, võ công lão thập phần cao cường, thiên trượng vừa xuất chiêu đã dấy ập màn gió lạnh.

Thiếu Bạch trường kiếm đâm xéo một chiêu Thiên ngoại lưu vân, ánh kiếm chớp động nhắm ngay cổ tay đối phương, đồng thời thân người theo kiếm chuyển nhẹ nhàng lạng tránh thế trượng.

Nhất Thanh mắt thấy kiếm quang Thiếu Bạch nháng tới, vội vàng hạ thấp trượng, thân nhanh về, người cũng cùng lúc nhảy lui năm bước. Rời thiên trượng trong tay lẹ như chớp dấy gió quét ào tới.

Thiếu Bạch xoay lốc trường kiếm giăng giăng ánh lạnh, kiếm thế ảo huyền ào ạt từng lớp kiếm phong, trước sau vẫn trùm kín Nhất Thanh không hở kẽ tóc.

Nhất Thanh định ninh với món binh khí nặng nề trong tay sẽ đánh bật đối phương ra khỏi cửa, sau đó tràn vào cho nên vừa động thủ đã thi triển ngay tuyệt kỹ Thiếu Lâm, môn Long hổ trượng pháp.

Nào dè kiếm thế Thiếu Bạch kỳ ảo quá chừng, lợi hại nhất ở cái cách biến hoá nương bóng binh khí địch, nên chi lão cho dù đã hết sức

xoay vòng thiên trượng với những chiêu sấm sét mà thủy chung vẫn không tài nào phá vỡ trùng trùng kiếm ảnh của đối phương.

Thoáng mắt đôi bên đã ác đấu được hơn hai trăm hiệp.

Đám tăng lữ đứng sau Nhất Thanh đều hờm sẵn binh khí chuẩn bị tràn vào điện, nhưng đường kiếm Thiếu Bạch nhấp nhোáng ánh lạnh vẫn giăng chắn một màn sáng ngay trước cửa, mặc dầu Nhất Thanh đã dốc toàn lực vẫn chưa thể đánh dội được.

Chờ mãi nóng lòng quá, hai tăng lữ đứng hàng đầu, một khoa giới đao, một xoay thiên trượng nhất tề xông lên.

Thiên trượng, giới đao cùng lúc chớp động công tới Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch nhoáng nhanh thế kiếm, xoáy chặt hai món binh khí của nhị tăng vừa nhập trận vào luôn vùng kiếm ảnh.

Nhất Thanh một mình giao đấu với chàng, người tám lạng, kẻ nửa cân, đôi bên chưa phân thắng bại, thế mà có thêm hai tăng lữ nữa cuộc chiến vẫn chỉ ngang ngửa.

Qua nháy mắt cam go, hai bên ác chiến thêm khoảng mười lăm hiệp nữa.

Nhất Thanh đâm chột dạ:

- Người này tuổi quá trẻ, mà sao kiếm thuật đến cao minh đến thế nhỉ?

Thiếu Bạch trường kiếm vẫn vùn vũ như lưu thủy hành vân ung dung ngăn chống.

Bấy giờ phía bên hòa thượng đứng bên quan chiến lại thêm hai người sốt ruột quát lớn, nhất loạt vung trượng chia từ hai mặt xông vào.

Thiếu Bạch kiếm chiêu đột ngột loáng mau phủ ập tới bóng trượng của nhị tăng.

Hai tăng nhân thoát vào đầu công thế mạnh như sấm sét, gió dậy nghe lạnh trượng phong, tưởng thẳng thế đến nơi dè đầu loang loáng chỉ mấy chiêu sau cũng chẳng may hơn ba người trước, thế công tức thời như kim chìm đáy biển, tha hồ quay cuồng trong lớp lớp kiếm ảnh đối phương.

Đại bi kiếm pháp ảo diệu cũng là chỗ ấy, tựa như một vùng biển mênh mông không bờ, có thêm một địch nhân nữa bất quá cũng chỉ dấy thêm một gợn sóng nữa mà thôi.

Khi ấy, năm cao tăng vây đánh một mình Thiếu Bạch đã bít kín trước cửa điện, ví thử có thêm người trợ chiến cũng chỉ làm vướng tay người phe mình.

Nhàn Vân đại sư nấp ở một góc điện am ám nhìn ra, thấy thế sững sốt lắm:

- Người trẻ tuổi này dùng môn kiếm thuật gì mà sức địch với năm đại cao tăng vẫn ung dung như không, xem chừng La Hán trận danh vang thiên hạ cũng vị tất đã vây khốn được y.

Hai bên quyết chiến hơn mười hiệp nữa, Nhất Thanh bỗng công vội hai trượng, lùi nhanh lại cao giọng:

- Bốn mặt phát động.

Quần tăng dạ ran, ùn ùn tiến sát vào.

Nhàn Vân cảnh giác:

- Chư vị cẩn thận, quần tăng Thiếu Lâm đã phát động thế công khắp bốn mặt.

Bọn Vạn Lương nghe tiếng, vội vùng dậy chạy về phương vị của mình.

Liền lúc đó, hốt thấy ánh lửa lóe lên, một cây đuốc bay vèo qua song cửa, rơi cháy phừng phực.

Nhàn Vân nhoáng chường, dấy một luồng cuồng phong ào tới.

Chường phong lão mạnh mẽ cực cùng, đánh tắt phụt ngay ngọn lửa.

Thấy không ổn, Ngọc Giao cũng rút nhanh ra một nắm kim châm hờm sẵn, sẽ giọng nói:

- Sư phụ, bọn tăng này đã không thềm đếm xỉa đến qui giới trong võ lâm, thì ta cũng khỏi phải giữ lễ nhân đạo nữa.

Nhàn Vân hỏi: - Thế người tính sao? - Đồ nhi sẽ dùng ám khí. - Ám khí nào?

- Ám khí của đệ tử rất thích hợp với việc cận chiến trong đêm tối.

- Loại độc sa hoặc mai hoa châm tẩm độc ấy à?

- Không phải, mà là kim châm.

- Trận chiến đêm nay hung hiểm vạn phần, ta cũng không cấm cản đồ nhi không được dùng ám khí, vậy tùy ý người đấy!

Lời dứt, ánh lửa lại chớp lóe, thêm một ngọn đuốc nữa vèo qua cửa sổ.

Hoàng Vĩnh phóng vội tới, vung kiếm chém phăng cây đuốc đập tắt luôn.

Nhàn Vân nói:

- Ta trong tối, địch ngoài sáng, thành thử họ biết nếu xông vào sẽ lâm nguy, nên mới ném đuốc vào điện trước.

Bỗng nghe ầm một tiếng, cát bụi bốc mù, như thể có vật nặng dọng vào tường. Nhàn Vân nghiêng rằng:

- Bọn họ chắc muốn phá tường vào.

Ngọc Giao lo ngại:

- Nói thế họ quyết ý giết hết chúng ta?

- Phải, vì nếu ta còn sống thì làm sao Nhất Sĩ giữ vững được chức vị

phương trượng.

Nghe liền ba tiếng âm vang nữa rung rinh cả toà đại điện, đất cát bay mù mịt. Ở vách tường bên trái đã vỡ tung một lỗ hổng chừng ba thước vuông.

Ánh lửa lóe phụt, trước tiên là ngọn đuốc vèo vào.

Nhàn Vân đã sớm chuẩn bị, phát nhanh một luồng phích không chướng lực.

Gió lạnh vừa đẩy ra, đã thấy một bó đuốc nữa nháng vụt qua miệng lỗ.

Ngọc Giao hừ nhạt, rung nhẹ cổ tay rút ra một nắm kim châm.

Thấy thế, Vạn Lương toan cản lại nhưng không còn kịp.

Chỉ nghe hai tiếng hự liền, tảng lữ bên ngoài tường hẳn đã có kẻ trúng châm. Nhàn Vân sẽ

hỏi:

- Châm có tẩm độc không?

- Không, có điều loại ám khí này hầu hết đều được tẩm luyện bằng độc dược, kẻ trúng châm chắc phải ngở là vật có độc.

Ngoài vách điện, bỗng có tiếng người xôn xao vọng vào:

- Bọn họ sử dụng kim châm tẩm độc, chư vị sư huynh phải dè dặt.

Ngọc Giao mỉm cười, rút luôn một nắm châm nữa hờm sẵn.

Vạn Lương quay nhìn chị em họ Phạm, thấy trong bóng đêm dày đặc, lò mờ có hai bóng người ngồi im lìm, hình như không biết đến tình thế rối loạn trước mắt, bất giác sửng sờ:

- Phạm đại ca tài trí như thế, ví thử hai cô bé này không đủ sức kế thừa y bát, có lý đâu người lại phí tâm huyết dốc truyền sở học, nhưng cứ như cái tình hình này khó khỏi khiến người thất vọng.

Lão nghĩ nát óc vẫn không hiểu chị em họ Phạm có kế hoạch nào chưa, nhưng đã được chân truyền của Phạm Trọng Minh, thế tất bản lãnh không phải chỉ có vậy.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 50

Sá chi sống chết

Đang khi ấy, hốt nghe tiếng dây cung bật, hai mũi trường tiễn gió rít bay vụt vào.

Nhàn Vân hấp tấp nói:

- Bọn họ tấn công vào điện, chực vị nên thân trọng.

Chỉ nghe phập phập hai tiếng khô lạnh, hai mũi trường tiễn cắm phập vào vách tường sâu có tấc.

Vạn Lương lo nghĩ:

- Gian điện chật hẹp thế này, nếu như bọn họ phá vỡ ở khắp nơi bốn vách thêm vào động huyết nữa, rồi bắn tên vào thì đừng mong phòng thủ.

Đúng lúc, lại thêm hai mũi trường tiễn bắn xả vào.

Hoàng Vĩnh loáng kiếm đánh rơi một mũi, Vạn Lương nhanh tay chụp luôn mũi còn lại.

Ngọc Giao sôi giận, vận sức ném vào nắm kim châm qua lỗ hồng.

Nắm kim châm ấy cũng có trên mười mũi, mà bên ngoài động huyết tăng lữ lớp lớp đông dày tránh đi đâu cho kịp.

Chỉ nghe những tiếng thét lạnh vắng vào, chắc có nhiều kẻ trúng châm.

Cao Quang khen nhỏ:

- Tuyệt thật, cô nương không xuất thủ thì thôi, chứ đã ra tay tất có người trúng.

Ngọc Giao nói:

- Vì đêm nay chúng ta có chiến tử ở đây, Thiếu Lâm tự cũng thương vong gấp mười bên ta.

Nhàn Vân sẽ thở dài:

- Nếu ta giết tăng lữ quá nhiều, dẫu cho là lỗi ở đối phương nhưng Thiếu Lâm tự vì thể diện, thanh danh tất cũng bất chấp hai chữ thị phi, lúc đó cuộc chiến chắc phải khốc liệt lắm.

Lời dứt, lại nghe phùng phịch tiếng cung bật, một hàng tên veo veo bay vào.

Ngọc Giao chớp động trường kiếm, giăng mau màn kiếm ảnh chặn đứng đám mưa tên, leng keng một dây dài, hơn mười mũi đã bị trường kiếm đánh rơi quá nửa.

Nhàn Vân nhoáng song thủ chụp luôn hai mũi.

Vạn Lương cúi nhặt một mũi rơi dưới đất nói:

- Xem ra thì trận chiến đêm nay khó mong có hiệu quả.

Hốt vang vọng một giọng khàn khàn từ ngoài vào:

- Bồn tòa niệm đức hiếu sinh cho các người một dịp cuối suy xét kỹ, trong thời gian bữa cơm, các người có thể an toàn rút ra khỏi điện.

Ngọc Giao nói nhỏ:

- Đúng giọng Nhất Sĩ.

Nhàn Vân nhìn nhanh Vạn Lương:

- Nói cho y biết, chúng ta đã bố trí cự địch, khỏi có sợ họ đi!

Vạn Lương hào khí ngút dâng, phá cười:

- Phải, đêm nay thà là ta chiến tử ở đây, chứ quyết không tỏ vẻ khiếp nhược.

Nói xong lão rào bước thẳng ra chỗ lỗ hồng bị phá vỡ.

Hoàng Vĩnh giật nảy mình nói to:

- Lão tiên bối cẩn thận.

- Không sao.

Tới chỗ hồng, lão thò đầu ra nhìn.

Chỉ thấy nhan nhản mấy chục ngọn đuốc sáng lóa, còn gần trăm tầng lầu Thiếu Lâm, tay lăm lăm binh khí đứng vây nghịt ngoài đại điện, trông thật kinh hồn.

Vạn Lương đằng hắng:

- Nhất Sĩ đại sư.

Chỉ thấy cách đấy ngoài trượng, quần tăng bỗng nhiên đứng vệt sang bên, Nhất Sĩ vận cà sa lụa vàng thong thả đi ra nói:

- Quý hữu có người nào thọ thương, bổn tòa sẽ cho linh dược cứu chữa.

Vạn Lương cười ha hả:

- Hảo ý đại sư tại hạ xin tâm lãnh, tiếc là bên tôi chưa có ai thọ thương.

Quét mắt nhìn, thấy hai tiểu sa đứng cạnh Nhất Sĩ, một nắm đồng bặt, một cầm cổ đao.

Nhất Sĩ đi đến gần Vạn Lương, còn độ năm thước thì dừng lại nói:

- Thước thời là trang tuần kiệt, chư vị thân lâm tuyệt địa vì có đánh liều cũng không mong có được sinh cơ.

- Ý đại sư?

- Nếu như chư vị chịu nghe bổn tòa khuyên, từ nay xuôi tay không màn đến việc giang hồ nữa, bổn tòa sẽ dốc sức giúp chư vị một tay.

- Đại sư sẽ giúp bọn này bằng cách nào?

- Bổn tòa xin biếu không trăm hạt minh châu, vạn lượng vàng ròng.

- Đại sư xem Vạn mỗ là nhân vật nào?

- Các hạ còn cầu mong gì, xin cho biết.

- Lão hủ không phải là người trong Phật môn, nhưng cũng võ vể được hai câu kệ, xin khuyên đại sư: buông đao đồ tể, tức thời thành Phật. Đại sư chớ vì nhảm lẫn nhất thời mà sẽ phải ăn năn muôn kiếp.

Nhất Sĩ nổi giận:

- Các người đã chết trước mắt, còn dám buông lời xấc xược.

Dứt lời, lão chụp luôn ngọn đồng bặt trong tay một tiểu sa.

Thấy thế, Vạn Lương vội vàng lùi tọt vào trong điện.

Chỉ nghe Nhất Sĩ quát vào:

- Các người mê muội không biết hối, đừng trách bọn tào ác độc.

Tiếng dứt, nghe vèo vèo tiếng phi bạt rít gió bay vào.

Vạn Lương nói nhanh:

- Coi chừng, đối phương ném phi bạt.

Nhàn Vân lo lắng:

- Đây là một trong những tuyệt kỹ Thiếu Lâm, chỉ nên tránh chứ không được đón đỡ đâu.

Ngọc Giao tức tối, nhưng thấy sư phụ chạy đi nắp, cũng đâm ra hoảng, vội lạng sang bên tránh.

Ngưng thần nhìn, trong đại điện tối như bưng chỉ thấy một màn sáng lóe giăng giăng hơi phong vi vút nhòa cả một khoảng điện.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang lật đật nằm mọp sát đất né.

Đúng lúc, nghe ầm một tiếng, món ám khí cắm trúng vào vách tường, rào rào gạch vụn bay toả tả như phấn bột.

Lạ cái phi bạt va phải vách tường đã không rơi xuống, lại lộn vòng như một bánh xe bay, gặp vật cản nó đột ngột chuyển hướng xẹt xéo qua đầu Tuyết Quân vụt ra giữa điện.

Vạn Lương tháo mồ hôi hột:

- Phóng ám khí đến mức ấy, quả đúng với hai chữ tuyệt kỹ.

Nghĩ đoạn hốt thấy lóe sáng ánh lửa, một cây đuốc vèo tới.

Mọi người đều hoảng vía, nắp tránh ngọn phi bạt vùn vủ, không tài nào kịp dập tắt bó đuốc ném vào trong tích tắc.

Chỉ một giây chậm trễ, cảnh vật trong đại điện đã bị tăng lữ ở bên ngoài thấy rõ.

Kịp nghe một tiếng thét vang, một luân tay cầm giới đao phóng vút vào, chân vừa chạm đất đã lăn luôn mấy vòng bật dậy, múa đao hộ thân.

Ngọc Giao tung vù một nắm kim châm, lạnh lùng quát:

- Cút mau!

Hòa thượng võ công không kém, giới đao khoa vòng sáng lạnh đánh bạt mớ kim châm.

Vừa lúc, lẹ như chớp, Vạn Lương giơ cao tay hữu thủ vút ra năm luồng lãnh phong trong tuyệt học Ngũ quỷ sưu hồn thủ pháp.

Hòa thượng chậm tay trúng ngay chưởng lực của Vạn Lương, kịp hự nghẹn một tiếng ngã lặn, giới đao trong tay đã bị đối phương giật phăng.

Có điều, tăng lữ Thiếu Lâm chừng như hăng máu, người trước vừa ngã thì đằng sau lại hai tăng nhân nữa xông lên.

Hai tăng nhân tràn vào điện, một cầm thiền trượng, một cầm giới đao.

Nhàn Vân xoay hữu thủ, nhoáng ào một luồng chưởng phong mãnh liệt cực cùng.

Tăng nhân cầm đao vào đầu, người chưa đứng vững thì chưởng lực Nhàn Vân đã đẩy tới, y lạng vội sang bên, tả chưởng vung nhanh đón đỡ, miệng gọi lên:

- Các sư đệ, mau vào đi, ngu huynh đã ngăn y...

Lời chưa dứt, đã bị chưởng lực Nhàn Vân đánh trúng, y chỉ kịp hự nhỏ, bật tung vào vách tường.

Nhưng hòa thượng tay cầm thiền trượng được sư huynh chịu đòn thừa dịp chạy trở ra.

Ngọc Giao chồm dậy, trường kiếm nhanh như điện hất tung bó đuốc ra ngoài, đồng thời phóng vút tới chặn trước mặt hòa thượng, kiếm lóe một chiêu Sầu vân sạ triển.

Cùng lúc với kiếm thế Ngọc Giao nháng lên, kịp nghe tiếng gió rít vèo, ngọn phi bạt đã bay vòng trở lại.

Ngọc Giao hoảng hốt thụp mình né tránh, tăng lữ cầm thiền trượng cũng lạng nhanh sang bên.

Thảm thay chỉ có hòa thượng tay nắm giới đao ban nãy bị trúng chưởng Nhàn Vân gãy rắc cánh tay, nội tạng cũng thọ thương rất nặng nhưng quả cảm, y cố vận khí gắng chưa chịu ngã, mắt thấy phi bạt xẹt tới, không kịp một giây đứng tim, ánh lạnh đã thoảng mau hót gọn nửa chóp đầu.

Đến đây, ngọn phi bạt cũng hết đà, rơi keng xuống đất.

Nhất Sĩ ném phi bạt những tưởng trợ giúp cho tăng lữ Thiếu Lâm tràn vào điện, nào ngờ lại chỉ làm thiệt mạng đệ tử của mình.

Ngọc Giao tránh thoát phi bạt, lập tức soạt soạt liền ba kiếm tấn công tới tấp tăng lữ cầm thiền trượng.

Vừa lúc, lại có thêm hai tăng nhân nữa xông vào điện.

Hoàng Vĩnh nhảy ra vung kiếm chặn một tăng nhân, còn một thì bị Cao Quang đón đánh.

Nhàn Vân phóng liền hai chưởng đẩy lớp cuồng phong chặn đứng ngay khung hồng, sẽ giọng bảo Vạn Lương:

- Đừng để họ xông vào.

Vạn Lương gật đầu, khoa giới đao nhảy nhanh ra chắn ở cửa động huyệt.

Lúc ấy, bó đuốc đã bị Ngọc Giao hất ra ngoài, trong điện trở về với cái cảnh âm u.

Hốt nghe tiếng quát vang, một ngọn trượng ló vụt vào miệng lỗ.
Vạn Lương xả đao bổ xuống, nghe soảng một tiếng, ngọn trượng bị dạt ra nửa thước, bất giác chột dạ:

- Tên này nội lực thâm hậu thật.

Còn đang nghĩ, vụt cái, ngọn trượng đã quét tới bên hông, lão vội vàng phát ngang một đao.

Hai người đứng dựa hai bên vách, mắt không trông thấy nhau, nhưng thiên trượng trong tay tăng nhân sử dụng nhuần nhả lạ thường.

Vạn Lương ngăn chặn đối phương mấy đao liền, đã biết gặp tay kinh địch, bèn nghĩ bụng.

- Người này là nhân vật nào mà võ công cao cường quá, coi thế đêm nay xem chừng nguy hiểm lắm, chắc phải hạ độc thủ mà thôi.

Hốt nghe Ngọc Giao thét vang:

- Ngã mau!

Liền đó, chỉ nghe phịch một tiếng, như thể có người bị đánh té.

Nhàn Vân lặng xem hai bên ác đấu, định bụng nếu không sớm hạ ngay bọn tăng lữ vào điện sẽ gây rắc rối to, nên chi tức thời vung hữu thủ vút vù một luồng chỉ lực.

Sau mười mấy năm giam cầm, võ công lão đã tiến bộ bội phần, chỉ lực vừa phóng ra, tăng lữ đang ác chiến với Hoàng Vĩnh lập tức cảm thấy ngang hông tê buốt, binh khí trong tay chậm lại, liền bị Hoàng Vĩnh chém phăng làm hai đoạn.

Hòa thượng còn lại cũng bị chỉ phong Nhàn Vân điểm trúng, còn đang lúng túng lại bị thêm ngọn bút của Cao Quang đâm ngút vai trái, máu tuôn xối xả.

Hai người đều được Nhàn Vân ngầm tương trợ đã thương cường địch nhưng không ai hiểu nội tình.

Bấy giờ cuộc chiến khốc liệt trong đại điện đã trở nên lắng dịu, mấy tăng lữ xông vào nếu không thọ thương nặng cũng mất mạng.

Tuy nhiên ở cửa điện và miệng vách tường vỡ, đôi bên vẫn còn kịch chiến.

Vạn Lương nép sau lỗ hồng huyết động, nhoáng đao đánh đỡ với ngọn thiên trượng từ ngoài công vào, lúc lúc lại rền vang tiếng thép.

Ở cửa điện, Thiếu Bạch giao đấu với quần tăng cũng đã đến hồi quyết liệt. tăng lữ Thiếu Lâm dưới nghiêm lệnh của Nhất Sĩ từng đợt xông lên, thiên trượng, giới đao ào ạt công tới khiến cho Thiếu Bạch không một phút rảnh tay ngăn chống.

Nhàn Vân biết rõ La Hán trận rất lợi hại, nếu như để cho tăng lữ Thiếu Lâm bày được trận thế ở trong đại điện, tất sẽ khó khỏi bị họ

bắt sống cả đám. Thành thử lão hết sức lo lắng đến sự chống cản của Thiếu Bạch ở cửa điện.

Nhưng Thiếu Bạch võ công cao cường vượt hẳn ý liệu của lão, một mình cùng trấn thủ ngay cửa, độc cự với thế công bão táp của quần tăng không phút lơ tay, thế mà vẫn thung dung cầm cự suốt mấy giờ liền.

Nhàn Vân tự lượng công lực của mình cũng khó có thể dẻo dai như thế. Cuộc chiến dữ dội trong điện vừa tạm yên, lão lại tháo thõm trông ra ngoài cửa.

Chỉ thấy Thiếu Bạch xoay lốc kiếm chiêu ào ào gió dấy sáng lạnh cả khung cửa. Nhưng quần tăng cũng không kém, liên công càng lúc càng vũ bão dồn dập, từng lớp, từng lớp lao thẳng vào vùng kiếm ảnh rợp mờ.

Nhàn Vân lo ngại:

- Nếu người này bại trận, chỉ sợ không còn ai có thể giữ được điện, chắc ta phải đi giúp y một tay thôi.

Nghĩ vừa dứt, hốt nghe gần đấy có tiếng hự nhỏ.

Cao Quang tức tốc nhoáng Phán quan bút nhảy ra ngăn cản.

Ngọc Giao chừng đã hiểu được hòa thượng cầm chuông độc hại, bèn chộp kiếm đâm vào tới, miệng bảo Vạn Lương:

- Xin để hòa thượng này cho tiện thiếp, lão tiền bối mau cùng Hoàng hộ pháp đi chặn cửa huyết.

Vạn Lương đảo mắt nhìn thấy tháp thoáng cái đầu trục đang thò vào, bất giác bừng giận quát vang, người theo bóng đao lao vút tới như cơn lốc.

Ánh lạnh thoảng nhanh cùng cực, hốt luôn chộp trán hòa thượng.

Hốt nghe ầm hai tiếng long trời lở đất, bụi cát bốc bay mù mịt, vách tường lại bị phá thêm một lỗ lớn.

Vạn Lương nói nhanh:

- Hoàng hộ pháp sang coi bên kia, đằng này để cho lão hủ đối phó...

Lời chưa dứt ở lỗ hổng mới bị phá đã có một tăng lữ thò đầu vào.

Vạn Lương sát khí ngút dâng, hữu thủ xoáy lốc một chiêu trong tuyệt kỹ Ngũ quỷ sưu hồn thủ pháp.

Trong đêm đen như mực, lão đột ngột xuất thủ thì người đó làm sao né tránh kịp, chỉ nghe hự một tiếng, tức thời ngã ra chết.

Ngoài đại điện, bỗng có giọng nói khàn khàn vọng vào:

- Đệ tử Thiếu Lâm chúng ta đã thương vong mất hơn mười người, nếu như đêm nay không công vào điện giết cho sạch bọn yêu ma ấy, chắc chắc oai danh Thiếu Lâm tự sẽ bị tổn thương nặng.

Bọn Vạn Lương vốn có ý sợ không dám thương nhân, vì nếu giết hại

quá nhiều sẽ kết mối thâm cừu với phái Thiếu Lâm khó mong cứu vãn, giờ đây nghe biết chuyện không còn cơ hòa giải đều đâm lo lắng.

Giọng nói dứt tiếng, không thấy ai góp lời, nhưng tăng lữ Thiếu Lâm đã biểu hiện bằng phản ứng cuồng nhiệt hơn.

Liền lúc ấy, chỉ thấy ánh lửa nhấp nháy, hơn mười bó đuốc được ném tung vào đại điện tỏa ánh sáng rực rỡ cả một khoảnh tối tăm.

Bọn Vạn Lương tuy đã ra sức dập tắt, nhưng vì đuốc ném vào quá nhiều, hơn nữa Ngọc Giao và Cao Quang lại bị hai tăng lữ quán lấy đánh rất hăng nên rốt cuộc đâu hoàn đấy, lửa vẫn phừng phực cháy. Ngay khi ánh đuốc phụt cháy trong đại điện, một hòa thượng đã nhân cơ hội này công vào, nhưng Hoàng Vĩnh kịp thời trông thấy phật luôn một kiếm.

Hòa thượng vội vung đao đón đỡ, rồi thu tay hoàn lại hai đao. Đao qua kiếm lại, hai người phút chốc đã mở trường ác chiến.

Tăng lữ tuy mới chui vào được nửa người nhưng y võ công cao siêu, đao pháp rất là thuần thục nên nhất thời Hoàng Vĩnh vẫn chưa thể làm gì được.

Vạn Lương nhanh chân dập tắt luôn bốn ngọn đuốc thì chợt thấy trong lỗ tường có một hòa thượng nhảy vào, đành phải ngưng việc dập lửa, quay lại nghênh địch.

Tăng lữ Thiếu Lâm lớp lớp tràn vào khiến bọn Vạn Lương đón đánh cuống cuống chẳng phút ngơi tay.

Hắn nói Nhàn Vân mắt thấy Thiếu Bạch khổ chiến với quần tăng mãi chập lâu vẫn ngang ngựa, bèn chạy lại trợ chiến nhưng đến gần trông rõ mới thấy mình làm việc thừa.

Thì ra, kiếm pháp Thiếu Bạch hết sức chặt chẽ, ánh lạnh loang loang khắp chốn chập chờn, cho dù tăng lữ Thiếu Lâm tấn công thác lũ cách nào cũng không sao phá vỡ được màn kiếm quang thành trì ấy khiến Nhàn Vân xem phải sửng sờ:

- Kiếm pháp phái nào quá đổi huyền ảo như thế?

Mãi mê ngó, lão quên bằng cuộc chiến đang xảy ra trong điện.

Lúc ấy, từ ở lỗ hồng mới bị phá vỡ, lại thêm một hòa thượng xông vào.

Vạn Lương thấy rõ, nhưng không thể phi thân ngăn chống chỉ kịp gọi to:

- Trương cô nương mau sử dụng kim châm đi!

Ngọc Giao nghe tiếng, nhưng mãi vẫn chưa thể thi triển được.

Thì ra là nàng đang bị thế công ào ạt của hòa thượng xoay vần đồng chung đánh cho luống cuống tay chân, chẳng một giây hở tay để

xuất thủ.

Có điều tiếng hô hoán của Vạn Lương đã đánh thức Nhàn Vân quay lại, thấy thế lão hốt hoảng lăn nhanh xe đến, hữu thủ kịp lúc phát chưởng.

Một luồng chưởng phong ào ạt như sóng triều cuốn ra.

Liền đó, nghe vang một tiếng rú thảm thiết.

Hòa thượng mới nhảy qua lỗ tường trúng phải chưởng ngã rũ.

Số là lão ngòi thiền suốt mười mấy năm trượng, nội công tăng tiến gấp bội, chưởng lực đánh ra có sức phá hủy bìa đá, mà chính lão cũng không thể ngờ đến, thành thử tích tất đã đánh chết tăng nhân, lão cũng ngây người ngó sững.

Bấy giờ, ở lỗ tường thứ hai lại có mấy tăng lữ nữa chen nhau nhảy vào, nhác thấy chưởng lực Nhàn Vân mãnh liệt như vậy, thấy đều chùng bước.

Đang phút kinh hoàng, Nhàn Vân đã vùn vụt xoay nhanh song chưởng dấy lớp hàn phong vù tới, kịp nghe tiếng thét rền, tăng nhân đi đầu tức thời trào máu miệng rũ chết.

Mấy tăng lữ đi sau cũng bị sóng chưởng đẩy dạt về phía sau.

Hốt nghe hòa thượng vãn chuông hét vang, bỏ Ngọc Giao phóng tới xoay vù quả đồng chung quật ập xuống đầu Nhàn Vân.

Thấy vậy Nhàn Vân bình tĩnh đưa cao hữu thủ tung chưởng.

Một luồng tiềm lực dấy mạnh, đánh bật quả chuông trở về, miệng bảo:

- Trương cô nương, hòa thượng này đã có lão nạp đối phó, mau đi ngăn địch ở cửa động.

Ngọc Giao sẽ dạ, chạy bay tới trước lỗ tường, vung tay ném vào một nắm kim châm, liền nghe mấy tiếng hự khô, đã có một số người trúng châm.

Hòa thượng cầm đồng chung thấy Nhàn Vân có thể dùng nội gia chân lực đánh bật binh khí mình về, cũng đâm hoảng:

- Người này là nhân vật nào, mà nội lực mạnh kinh hồn thế?

Nghĩ đoạn song thủ vận khí, vươn tay đảo ngược quả chuông lại.

Suốt mấy mươi năm chuyên với loại binh khí ấy, y sử dụng thập phần thành thạo, trên hai cánh tay như có một luồng sức kỳ diệu.

Quả chuông bị phích không chưởng lực của Nhàn Vân đánh vạt, nội lực mạnh mẽ biết bao, thế mà y vẫn có thể vận nội lực hết lớn, vẩy quả chuông khổng lồ quật ngược trở lại.

Nhàn Vân lại ào chưởng, đánh bắn binh khí đối phương về.

Kẻ quật xuống, người đẩy tung cứ thế có cả mười mấy lần.

Thoạt xem quả chuông bắn qua bắn lại giữa chừng không rất là

ngoạn mục, nhưng thực thì hai bên đều ở trong hoàn cảnh hung hiểm vạn phần.

Phải biết quả chuông nặng đến mấy chục cân, cộng thêm nội lực mạnh mẽ của hai người ném đi dôi lại cũng lên đến hàng ngàn cân, cho có là mình đồng da sắt cũng khó chịu nổi một cái quật, nên chỉ cả hai đều không dám sơ ý, bốn con mắt như một, luôn dán chặt vào quả chuông đồng.

Khi ấy, đuốc ném vào điện không người dập thì nhau cháy bùng bùng sáng chói cả tòa đại điện.

Bỗng nghe ở bên ngoài có tiếng người nói:

- Trong điện chỉ còn mỗi hai con nhãi chưa xuất thủ, nếu phá thêm một lỗ hồng nữa chỗ hai người và động thủ với chúng, thì lúc đó họ sẽ chẳng còn ai dám để ngăn cản bọn ta nữa.

Nhàn Vân chợt dạ:

- Họ bảo hai con nhãi, tất là ám chỉ hai chị em nhà họ Phạm, cái cách của tên này độc hiểm thật, không thể để cho họ làm lộng.

Nhác thấy quả chuông lại bay vèo tới, lão tức tốc vù ra một chưởng, hữu thủ cùng lúc rút chỉ điểm.

Tuy đôi chân tàn phế đi lại không tiện, nhưng nội công lão rất tinh thâm, chưởng chỉ đều có sức dờn non.

Hòa thượng thấy binh khí lại bị đối phương phát chưởng đánh bật lại liền nghĩ bụng:

- Lão nhân tàn phế này, nội công tinh thâm lắm, xem chừng muốn thắng lão cũng chẳng phải là chuyện dễ.

Giờ hữu thủ đón lấy quả chuông.

Tay vừa chạm đồng chung thì luồng chỉ phong cũng vụt trúng bụng dưới.

Y cảm thấy bụng đau nhói, toàn thân lực đạo rã hẳn, tai cánh tay nhún đi, quả chuông vù một tiếng vượt khỏi tay, lướt xéo qua đỉnh đầu va ầm vào vách, xuyên phá một lỗ lớn bay thẳng ra ngoài.

Phía ngoài đại điện lúc này đồng nghệt tăng lữ Thiếu Lâm, quả chuông xuyên qua vách bắn trúng đầu một tăng nhân, một tiếng ré lên thảm thiết lẫn ngã đành đạch khiếp hồn.

Nhàn Vân đắc thủ, vội vàng lăn xe đi, hữu chưởng ào ào tới dập lửa, loáng cái mấy chục bó đuốc đã trúng chưởng tắt ngấm, trong đại điện tối lại trở về tối.

Lúc đó Ngọc Giao và Hoàng Vĩnh đứng chặn ở hai huyệt động, đang giao chiến ác liệt với hai hòa thượng.

Bọn tăng lữ rạp chí xông vào điện, võ công đều rất cao cường, nội

nguyên hòa thượng chui qua miệng lỗ chỉ có nửa người nhưng quyết chiến với Hoàng Vĩnh từ đầu giờ đã có trên mấy chục hiệp vẫn ngang tay.

Còn ba hòa thượng đánh với Ngọc Giao, giới đao trong tay kỳ ảo lạ thường, nàng đã dốc toàn lực tấn công tới tấp có hai mươi kiếm liên, vẫn luôn bị ngọn đao đối phương đánh dội.

Có điều hai hòa thượng đều dốc hết tâm lực nghênh địch đứng chắn trước miệng lỗ không phút giây sơ hốt, làm cho bọn tăng lữ phía sau không sao vào được, mới tạm giữ cuộc diện ở thế trầm ổn, bằng không quần tăng ulla vào hẳn sẽ vô cùng hỗn loạn.

Riêng Nhân Vân đánh bắn quả chuông tung vỡ vách tường vô tình lại cho đối phương một lối tốt công vào, chỉ nghe mấy tiếng âm vang, lỗ hồng lại được phá rộng thêm ra.

Hai tăng lữ lặng lẽ như chiếc bóng lặn vào.

Nói chậm nhưng sự việc xảy ra nhanh trong tích tắc, Nhân Vân dập xong đám lửa thì hai tăng nhân đã vào đến bên trong.

Trong đại điện bấy giờ đang sáng bỗng trở nên tối mù, đó đây khắp bốn mặt rền vang tiếng thét, hai hòa thượng lặn vào điện liền đi men theo vách tường nấp sau pho thần tượng mà bọn Vạn Lương vẫn chưa hay tí gì.

Thình lình có tiếng đồng bạc khua vang, bọn tăng lữ đang ò ạt tràn vào điện bỗng nhiên lại ulla cả ra.

Khoảnh khắc các mặt đều tàn mát hết.

Cuộc chiến say máu lại trở về với cái quanh quẩn, đó đây chỉ còn ngọt ngào mùi máu tanh tươi, lợm giọng.

Hai tăng lữ động thủ với Vạn Lương và Cao Quang hoảng hốt toan bỏ chạy, một tên bị ngay một đường bút của Cao Quang đâm ngập yếu huyệt trước ngực giẫy chết tại đương trường, còn một tăng ngã thương dưới ngón Ngũ quỷ sưu hồn thủ pháp của Vạn Lương.

Tăng lữ Thiếu Lâm đột ngột ba chân bốn cẳng chạy tán loạn, thật là một việc ngoài sức tưởng tượng.

Vạn Lương ngậy người hỏi:

- Lão thiền sư, ngậy người hỏi:

Nhân Vân trầm ngâm:

- Chúng ta thật may mắn, ví bọn họ liều thêm mấy mạng nữa tràn vào điện, thì giờ phút này cuộc diện sẽ khác hẳn.

Vạn Lương sẽ gạt:

- Lão thiền sư nói đúng, ta đã phải dốc hết sức đối phó với họ, chỉ cần bên họ có thêm mấy người nữa vào được, thế tất ta sẽ cuống...

Ngừng một thoáng tiếp:

- Nhưng tên Nhất Sĩ đã nhất ý giết ta, e y chưa chịu thôi đâu.
- Bọn họ tạm rút lui là để chuẩn bị cho cuộc tấn công tới dữ dội hơn.
- Theo ý lão thiền sư, Nhất Sĩ có thay đổi phương pháp không?
- Chắc có, Nhất Sĩ hình như có quyết tâm, đêm nay dường như có phải hủy luôn tòa điện này y cũng không tiếc.
- Ý đại sư phải chăng muốn nói Nhất Sĩ sẽ thiêu hủy ngôi đại điện này?

Khi ấy Thiếu Bạch thấy quần tăng bỏ chạy hết cũng quay vào đỡ lời:

- Chắc thế.

Nhàn Vân nói:

- Lão nạp lo lắng chính vì chuyện ấy.
- Nếu như bọn họ chất củi khô ở ngoài điện, không tiếc tự thiêu rụi luôn tòa nhà này, kẻ cũng phiền lắm.
- Đúng vậy, bây giờ ta chỉ còn một cách là rút ra khỏi điện quyết trường sống mái với họ.

Thiếu Bạch bỗng hỏi:

- Phạm cô nương đâu? Ta nên đi thỉnh thị Phạm cô nương xem.

Vạn Lương sẽ giọng nói:

- Phạm cô nương kể từ lúc quần tăng tấn công vào đây vẫn ngồi tĩnh tọa.
- Sao thế?

Nhàn Vân đỡ lời:

- Phạm cô nương suốt mấy ngày vất vả mệt mỏi, cũng phải nghỉ cho khỏe...

Ngừng giây phút tiếp:

- Vừa rồi các hạ độc đấu với quần tăng, kiếm thế ảo diệu lạ lùng, lão nạp bình sinh chưa hề thấy qua, lấy làm bội phục lắm.
- Đại sư quá khen.

- Trước thế công vũ bão của tăng lữ Thiếu Lâm, các hạ có cảm thấy áp lực trầm trọng quá không?

Thiếu Bạch gật đầu đáp:

- Ví thử bọn họ dằng dai thêm nửa giờ nữa, tại hạ có cảm cự nổi không, hãy còn là việc khó nói chắc.

Hốt nghe được giọng nói oang oang từ ngoài điện vọng vào:

- Ngoài đại điện đã chất trên ngàn bó củi khô, một khi bốc cháy cả tòa điện này sẽ hóa ra tro bụi tức khắc, các người dù có mình đồng da sắt cũng khó tránh khỏi thành than, niệm đức hiếu sinh của trời đất bổn tòa giống cho mười tiếng chuông, nếu vẫn chưa chịu ra trối đừng trách bổn tòa ác độc.

Tiếng nói vừa dứt đã nghe vang vọng liên tiếng chuông ngân. Vạn

Lương lo ngại nhìn sang Nhàn Vân:

- Nếu y phóng hỏa thật, chắc ta phải ra mắt.

Bỗng nghe có tiếng thánh thót đỡ lời:

- Khởi cần giữ ngôi điện này nữa, ta ra đi thôi!

Ngoảnh nhìn thấy Tuyết Quân tay vịn vai em đang đi tới, Nhàn Vân đánh tiếng:

- Cô nương tỉnh rồi à?

Tuyết Quân nhoèn miệng cười:

- Tôi không ngờ Nhất Sĩ lại dám đốt tòa điện này, nếu để họ phóng hỏa khắp bốn mặt ta quyết không mong chạy thoát, chi bằng nên bỏ nó ra trước thì hơn.

- Cứ chỗ lão nạp biết, Thiếu Lâm tự có La Hán trận lợi lắm, ví như ta có bị họ vây trong trận cũng chỉ có nước bó tay chịu trời.

- Nếu Nhất Sĩ đã quyết liều như thế, ta cũng khởi phải nương tay.

Vạn Lương thấy Tuyết Quân ngồi yên hàng giờ chả màng gì đến thế công ào ạt của bọn tăng lữ từ ngoài vào, trong lòng rất hoài nghi, chẳng hiểu sao ở vào tình cảnh nguy ngập ấy nàng vẫn đứng vững như không, giờ đây lại đột ngột đứng dậy bảo ra đi? Không riêng lão mà mọi người ai cũng phải ngờ ngàng.

Lặng đi một lúc, lão sẽ đằng hắng:

- Cô nương đã có cách cự địch?

Tuyết Quân chậm rãi nói:

- Tôi nhất định tên Nhất Sĩ không dám hỏa thiêu ngôi điện này, dè dặt sự việc khác hẳn, chúng ta có không muốn giết họ cũng không được nữa, vậy khởi cần cố thủ ở đây làm chi.

Nhàn Vân chưa yên tâm:

- Nếu như chúng ta bỏ điện ra, bị vây khốn trong La Hán trận cũng khó mong có cơ hội thoát thân.

- Bọn họ có thể dùng La Hán trận vây hại chúng ta, thì sao không bày được kỳ trận để đối

phó. - Cô nương định đối phó với họ bằng cách nào?

- Đằng sau điện có một lùm cây nào không?

Mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau, cả chập lâu chưa có ai đáp lời.

Ra là không người nào để ý phía sau điện có lùm cây nào không.

Thấy không ai biết, Tuyết Quân lại tiếp:

- Nếu tôi nhớ không lầm thì phía sau điện có một lùm cây, vậy chúng ta hẳn rời bỏ đây phân tán vào trong cánh rừng ấy trước.

- Trong rừng tất nhiên khoảng khoát hơn ở đây, ta cự địch trong ấy lúc tiến, thoái, công, cự sẽ dễ dàng nhiều, nhất là có thể thấy rõ mồn một được hết, rất tiện cho việc tu chỉnh phương cách ngăn chống.

Nhàn Vân hơi nhú mày:

- Có một việc, lão nạp xin được hỏi trước.
- Việc chi?
- Địch đông ta ít, ta không nên động thủ với cường địch ở chỗ trống trải.
- Chứ nếu cố thủ trong này, Nhất Sĩ phóng hỏa bốn mặt ta thoát thân được à?

Quần hào đều lặng bật.

Tuyệt Quân thùng thảng tiếp:

- Tình cảnh bây giờ tôi không còn kịp để nói rõ hết kế sách cho chư vị, nếu chư vị chịu tin phục tôi phải đáp ứng cho một việc.

Thiếu Bạch nghĩ đến cái trúc trận trước đây bèn nói:

- Cô nương cứ phán.

Tuyệt Quân nhấn từng chữ một:

- Trong cảnh ngặt nghèo nếu muốn thoát hiểm tất phải tập trung quyền, người nói có kẻ nghe, bắt đầu kể từ mình chủ cho xuống các vị khác, đều phải triệt để tuân theo lệnh tôi, không được chần vãn, chư vị có đồng ý thế không?

- Tả mã tiên phong xin nghe lệnh cô nương.

Thấy vậy, Hoàng Vĩnh, Cao Quang nhất tề cất tiếng:

- Chúng tôi cũng xin nghe cô nương dạy, có chết cũng không hối.

Vạn Lương, Ngọc Giao đỡ lời:

- Phạm cô nương cứ hạ lệnh.

Nhàn Vân đại sư sẽ đăng hăng:

Lão nạp tuy chả phải người trong Kim đao môn, nhưng được ơn chư vị cứu thoát khổ nạn, lão nạp xin cảm kích bất tận. Có điều lão nạp võ công chưa mất nhưng đôi chân bị tàn phế, sợ có theo chỉ thêm bận lòng chư vị.

Ban nầy, tăng lữ Thiếu Lâm ồ ạt xông vào đại điện, Nhàn Vân đã liên miên xuất chiêu đánh lui cường địch thế nào, bọn Vạn Lương đều thấy rõ, bèn đồng thanh nói:

- Đại sư võ công cao cường, khỏi phải nhún mình quá.
- Nếu chư vị không coi lão nạp là thừa thải, lão nạp nguyện đi trước mở đường.

Song thủ bỗng lăn xe ra ngoài điện.

Thiếu Bạch thò tay kéo xe lão lại, bảo:

- Đại sư mạo hiểm quá, xin để tại hạ khai đạo cho.

Chàng đi thẳng ra. Quần hào lục tục nổi gót.

Ra khỏi điện chỉ thấy bên ngoài đã chật đầy củi khô. Thiếu Bạch cau mày:

- Đường đường là chủ môn phương trượng Thiếu Lâm, tâm địa sao tàn độc quá thế.

Vừa nghĩ quần hào đã theo ra đến nơi. Tuyết Quân hai mắt đã mù, nhưng tình thế ở ngoài điện đã có cô em dùng cách truyền tin bấm tay tả rõ.

Vạn Lương sẽ gọi:

- Phạm cô nương...

Tuyết Quân nhắc nhanh:

- Đi vòng ra sau điện, rồi thỉnh linh bỏ chạy cho thật nhanh vào trong rừng độ khoảng ba trượng thì dừng lại.

Vạn Lương thầm khen:

- Chị em họ quả nhiên tâm linh giao cảm, tin tức truyền cho nhau mau lẹ quá chừng.

Thiếu Bạch dẫn đầu đi vòng ra sau điện. Cao Quang sực nhớ đến Châu Chính vẫn còn nằm trong đại điện hấp tấp hỏi:

- Phạm cô nương, có nên dìu Châu đại hiệp theo không?

- Khỏi cần...

Tuyết Quân nói được có thế, bỗng nghe trong điện oang oang có tiếng người quát:

- Bọn họ đã vòng ra sau điện rồi!

Thiên kiếm Tuyết đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 51

Ngũ hành kỳ trận

Tuyết Quân nói khẽ:

- Chỉ cần ta rời điện, tên Nhất Sĩ tất cũng chẳng thiêu hủy nó làm chi, Châu Chính sẽ chẳng đáng ngại, mau vào rừng đi!

Thiếu Bạch đi đầu vòng ra sau điện, ngẩng nhìn, thấy đã có một đống củi chất cao có hơn trượng, liền vùng trường kiếm chém vệt một lối đi chừng độ năm thước.

Dõi nhìn qua bóng đêm dày đặc, quả nhiên thấy có một rừng cây cách đây ngoài mười trượng, bất giác thẹn thầm:

- Tuyết Quân đôi mắt mù vẫn nhớ được phía sau điện có rừng thế mà bọn ta lại không biết mảy may, thì lạ quá.

Đang nghĩ, quần hào cũng vừa ra đến.

Chỉ nghe Tuyết Quân dặn nhỏ:

- Gian điện cách đám rừng đâu hơn mười trượng, tăng lữ Thiếu Lâm chắc sẽ có mai phục ở đấy, chớ vị nên dè dặt.

Thiếu Bạch nói:

- Tại hạ đi trước mở đường, Vạn lão tiên bối trông chừng cánh trái, Trương cô nương coi cho cánh phải, Hoàng, Cao nhị hiền đệ đoạn hậu. Còn đại sư, nhị vị Phạm cô nương xin đi giữa.

Vạn Lương, Ngọc Giao ứng tiếng dạ, rẽ nhanh sang hai mặt.

Thiếu Bạch hữu thủ vung kiếm đi đầu, hướng thẳng cánh rừng.

Được độ nửa đường, hết thấy ánh lửa nhấp nhôe, bốn bề bỗng sáng bùng mười mấy cây đuốc. Dưới ánh lửa, tựa lớp sóng chiều, từ bốn phương tám hướng ùn ùn tràn tới vô số tăng lữ Thiếu Lâm vây chặt lấy quần hào. Bởi vì Nhân Vân ngồi xe đi nhanh không nổi, thành thử quần hào không sao bỏ chạy kịp. Thiếu Bạch đứng khựng lại, thấy một đám tăng vận y phục xám tro nằm rạp ở dưới đất, nếu chẳng tinh mắt, trong đêm đen đó có nhận ra.

Nhân Vân thấy quần tăng từ bốn mặt ào tới đông có mấy chục người, bèn giục vội:

- Nhân lúc họ chưa kịp bày La Hán trận, chúng ta chạy mau đi!

Tuyết Quân nói:

- Khởi càn.

- Cô nương không biết La Hán trận lợi hại lắm, từ cổ chí kim đã có mấy người đủ sức thoát thân.

- Tôi biết chứ, nếu như đêm nay bọn họ có bày kha cũng chưa thể vây khốn được ta. Nhân Vân nín lặng, tự nghĩ:

- Chuyện nói nghe lạ!

Bấy giờ, đã có bảy tăng lữ nhôo dậy chặn đường.

Thiếu Bạch hiểu rõ lúc này nếu không hiển lộ vài ba tuyệt chiêu cho bọn họ lác mắt thì cuộc ác chiến sẽ không khó đưa đến cái thế lưỡng bại câu thương, nên chi, chàng tra kiếm vào vỏ, hữu thủ sờ đốc đao, lạnh lùng nói: - Chớ vị đại sư lưu tâm.

Ở cửa điện, chàng một mình một kiếm đương cự với thế công ồ ạt của quần tăng suốt mấy giờ liền, tăng lữ Thiếu Lâm đều được mục kích và không khỏi khiếp sợ, giờ đây thấy chàng đột ngột tra kiếm vào vỏ, tay nắm đốc đao, đều lấy làm lạ, hàng trăm con mắt đồng loạt đổ dồn về phía chàng.

Thiếu Bạch trầm giọng:

- Hiện giờ, tại hạ phải giết người đứng giữa trong số bảy vị.

Trước khi giết người, lại nói trước cho đối phương kịp phòng bị, thật là việc chưa nghe chưa thấy. không riêng quần tăng sừng sốt mà ngay Nhân Vân cũng phải ngẩn người.

Có điều, bọn tăng nhân biết chàng kiếm pháp cao cường đều không dám coi thường, nhất thời toàn trường im phăng phắt.

Hiển nhiên, quần tăng đứng vây quanh người nào cũng ngưng thần giới bị.

Lặng được công phu cạn chén trà nóng. Thiếu Bạch lại đồng dục:

- Xong cả chưa?

Tăng nhân đứng giữa tuy không mấy tin, nhưng vẫn không dám lơ là, ngang đao trước ngực đáp:

- Bàn tăng chuẩn bị đã xong.

Khi ấy, sáu hòa thượng khác cũng soạt binh khí cầm tay bảo hộ cho đồng bạn.

Thiếu Bạch nghiêm giọng:

- Cẩn thận!

Lời dứt, ánh đao cùng lúc nhoáng lên rền vang tiếng rú thảm.

Quần tăng nhất tề đã ào binh khí đón đỡ.

Phòng bị tuy nghiêm mật, nhưng họ vẫn chậm một bước, mau không tưởng, binh khí cùng chớp vụt giăng màn sáng lạnh vẫn chẳng ngăn nổi Đoạn hồn nhất đao của Thiếu Bạch.

Trong tiếng rú lạnh hồn, tăng nhân đứng giữa đã bị chém phăng hai đoạn.

Trông sang, thấy Thiếu Bạch hữu thủ vẫn sờ đốc đao đứng nguyên chưa nhúc nhích.

Nhất đao chấn động toàn trường, tăng lữ Thiếu Lâm thấy đều đứng sững hãi hùng.

Lục tăng cản đường mắt thấy Thiếu Bạch xoay đao quá đổi mau lẹ, đều há hốc miệng, binh khí đã cả hồi lâu vẫn chưa kịp động.

Thiếu Bạch thấy quần tăng khiếp đảm, lại lạnh lùng:

- Tại hạ sẽ giết người ở tận mé phải, coi!

Hữu thủ chớp đao.

Hoàn Vũ Nhất đao dậy tiếng giang hồ quả nhiên thần kỳ, quần tăng thấy chàng động đao, nhất loạt đều xuất thủ liền.

Kịp nghe tiếng thép nhoáng tai, lại thêm một tiếng rú thảm, tăng nhân đứng tận mé phải tức thời trúng đao đứt lìa hai đoạn. Thiếu Bạch lùi về rồi, cái thân mới đổ ập xuống.

Quần tăng thấy chàng đứng giữa đám đồng người bảo giết ai là người ấy chết, hơn nữa xuất thủ chính xác khôn tả, bất giác đều rùng mình ớn lạnh.

Thiếu Bạch quét mắt nhìn quần tăng: - Kẻ nào ngăn là chết!

Rồi cùng lững thững đi tới.

Quần tăng chưa hết sợ hãi, không ai dám nhảy ra cản.

Bọn Vạn Lương lũ lượt chạy theo sau.

Vào đến trong rừng rồi, mới nghe trong đám tăng nhân có người quát: - Mau đuổi theo họ!

Tiếng vừa dứt đã nhấp nhoáng bảy tám tăng lữ đuổi theo.

Ngọc Giao vung tay vù ra một nắm kim châm dưới ánh lửa bập bùng màn sáng lạnh giăng khiến cho quần tăng phải vội vàng tráng giạt.

Thiếu Bạch vốn đi trước, bấy giờ bỗng quay ra sau bảo: - Cô nương vào rừng mau!

Ngọc Giao thấy chàng giữa đám cao thủ lấy đầu người dễ như lấy vật trong túi, rất kính phục nhõn miệng cười: - Bọn hòa thượng khiếp tướng công quá đổi, tướng công dọa chúng đi! Thiếu Bạch bước ra ngoài rừng hét lạnh: - Tên nào không sợ chết cứ lên!

Quần tăng né thoát đợt ám khí của Ngọc Giao, lại thi nhau ùn ùn đuổi vào rừng, thỉnh thoảng nghe tiếng quát vang, nhất loạt đứng khựng lại. Ngẩng nhìn, thấy Thiếu Bạch tay nắm đốc đao, thần oai lẫm lẫm, thì cái cảnh vừa rồi lại hiện ra làm cả thấy chột dạ, không ai dám xông lên.

Vạn Lương sẽ thở dài:

- Cổ kim trong võ lâm, dọa được tăng lữ Thiếu Lâm, chắc chưa dễ kiếm được vài người.

Nhàn Vân góp ý:

- Luận riêng võ công, nhìn cho khắp võ lâm hiện giờ chắc khó mong tìm được một nhân vật ngang tay với y, trời sinh người này có lẽ để cứu vãn trường kiếp sát cho giang hồ cũng nên.

Ngừng một tí, lão tiếp:

- Lão nạp xem oai thế đao của y, mang máng nhớ đến một người.

- Ai thế?

- Tuyệt đao Hướng Ngao, từng được võ lâm tôn xưng Hoàn Vũ Nhất đao.

Vạn Lương mỉm cười:

- Sự đến nước này, tại hạ cũng khỏi cần giấu đại sự nữa.

- Giấu gì?

- Ngoại trừ kiếm, đao song tuyệt của Thiên kiếm Cơ Đồng và Tuyệt đao Hướng Ngao, thiên hạ còn ai đủ sức ngăn chống nổi thế công ào ạt bão táp của tăng lữ Thiếu Lâm, và còn ai có thể giữa lớp lớp cao thủ giang hồ chỉ tên giết người dễ dàng như trở bàn tay thế được.

- Các hạ ý nói một mình người ấy có đủ cả hai tuyệt kỹ Thiên kiếm, Tuyệt đao? Xem đao pháp, kiếm thế của y, có lẽ là truyền nhân song tuyệt thật, nhưng cứ chỗ lão nạp hiểu, song tuyệt lâu lắm chưa hề tái hiện giang hồ. Hơn nữa, sau về qui ẩn ở Sinh tử kiều, sống chết

chưa biết sao, chẳng lẽ y vượt qua được cái Sinh tử kiều cheo leo ngất nghèo ấy?

- Đại sư biết đây là ai không? - Chưa biết.

- Sau khi chưởng môn nhân tứ đại môn phái chư vị đại sư tụ tập trên Bạch mã sơn Yên vân phong phát sinh ra thảm án, thì giang hồ cùng lúc đó Bạch Hạc môn lại là người chết thay cho cái thảm án ấy.

- Lão nạp cũng từng nghĩ sau khi việc đó phát minh, tất sẽ liên lụy đến người vô can.

- Bạch Hạc môn mấy trăm mạng nam nữ lão ấu đều trở thành những con mồi ngon thay tội cho thảm sự đó.

Hốt nghe Tuyết Quân gọi lớn:

- Vạn hộ pháp.

Vạn Lương đáp vội:

- Lão hủ ở đây, cô nương dạy chi?

- Tôi sắp bày một tòa kỳ trận cự địch, chư vị nghe kỹ lệnh tôi.

Quần hào cùng ứng tiếng:

- Cô nương nói đi.

- Cánh rừng này không quá rậm rạp, nhưng cũng chẳng khoảng trống nào trên năm thước. La Hán trận của Thiếu Lâm tự cho có thiên biến vạn hóa cũng chẳng tài nào thi triển trong này được.

Nhàn Vân đỡ lời:

- Đúng lắm! Có điều La Hán trận không thi triển được ở trong này thật nhưng tòa kỳ trận của ta cũng như thế thôi!

- Sao được, kỳ trận của ta phát huy được cái hay cũng chính là ở điểm ấy, chẳng những không vướng vít, lại còn tăng thêm oai thế nữa là khác.

Nhàn Vân ngờ ngàng:

- Chuyện nói nghe lạ.

Mới nghĩ thế, đã nghe Tuyết Quân tiếp:

- Chư vị, chắc có người chưa tin, nhưng chẳng sao, miễn là chư vị chịu nghe lời tôi, quyết không nhầm lẫn đâu.

Bỗng nghe vang tiếng quát lạnh:

- Xem đao!

Cùng lúc, ngân dài tiếng rú thảm, một tảng lữ Thiếu Lâm chắc đã tử thương dưới đao Thiếu Bạch.

Tuyết Quân nói nhanh:

- Giờ phút này chẳng còn kịp giảng rõ cho chư vị hết nội tình biến hóa của tòa trận ấy, tôi đành chia cắt phương vị cho từng vị trước hầu còn kịp thời hành sự.

Bảy giờ, ngoài cánh rừng bỗng nghe vang tiếng niệm Phật hiệu,

mười mấy tầng lầu xoay tít binh khí lao xả vào Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch nghe quần tăng niệm cao Phật hiệu, giọng điệu trầm trầm gây phấn chấn lòng người. Tuy không rõ ý nghĩa câu Phật ngữ, nhưng cũng lờ mờ hiểu câu niệm ấy có tác dụng làm say máu quần tăng tựa tiếng trống giục giã giữa trận tiền. Nó đã thay đổi cả cuộc diện, thoát đầu bảy tám tầng nhân mất mạng dưới đao chàng, quần tăng đã có ý chùn bước, dè dặt giờ như được truyền thêm máu nóng, đám tăng bất kể sống chết ùn ùn lẫn xả tới.

Không còn thời giờ chọn lựa, Thiếu Bạch chỉ tự nhủ:

- Nếu có phải giết quá tay gây thù non oán biển với Thiếu Lâm tự cũng là đành vậy.

Ánh lạnh nhoáng lên, một tầng lầu xông lại gần tức thời văng bắn làm đôi, phụt vòi máu thấm loang xa có cả hai trượng.

Thấy thế quần tăng không khỏi chột dạ chậm dần bước lại.

Thiếu Bạch tra đao, rút soạt kiếm cao giọng:

- Chư vị đại sư, tại hạ thực tình không muốn thương nhân, nhưng nếu chư vị bức bách quá đỗi, tại hạ buộc phải giết người bảo mệnh. Quần tăng thấy chàng giết liền mấy vị sư huynh đệ trong lòng vừa sợ hãi vừa căm hận, giờ đây nghe nói cũng cảm thấy ngaoi ngoai. - Y nói cũng phải, bọn ta dồn y đến đường cùng, thế tất là y phải hạ thủ bảo mạng.

Khi ấy tiếng niệm Phật vang vang hót trầm hản đi, dần dần chỉ còn nghe tiếng gió ngút ngàn.

Thiếu Bạch nhìn quanh quất, thấy chồn chồn đều thấp thoáng bóng trắng, bất giác đâm lo ngại:

- Ở trong đại điện chật hẹp, địch đông ta ít, khi phải động thủ còn chiếm được đôi chút tiện nghi. Chứ sờ sờ giữa cái khoảng đất rộng rãi này đâu đâu cũng thấy bóng địch, ví võ công có cao cường cách nào cũng khó mong đương cự nổi một khi họ từ bốn mặt ủa vào đánh tràn. Đang nghĩ quanh, bỗng nghe Tuyết Quân nói vọng ra: - Thôi! Khỏi sát phạt nữa, mau quay về đi.

Thiếu Bạch vừa rời chống giữ ở cửa điện hàng giờ, sau lại vũ lộng Đoạn hồn nhất đao giết mấy tầng nhân, có ai biết được trong người chàng đang ra sao, nhưng chính mình thì hiểu rất rõ nội lực đã tiêu hao quá nhiều, cần phải kịp thời điều tức, nếu không sẽ khó lòng chống chọi nổi.

Vừa lúc Tuyết Quân giục, chàng mượn ngay dịp rút nhanh về.

Quần tăng thấy chàng lui vào trong, lập tức tràn lên, nhưng vì cây cối vướng vít nên phải phân tán hàng đội, mỗi người đi một nẻo.

Thiếu Bạch chạy vào độ sáu trượng thì gặp bọn Tuyết Quân, chỉ thấy

Vạn Lương, Hoàng Vĩnh, Cao Quang, Ngọc Giao và cả Nhân Vân người xe cũng đều nấp kín sau những gốc cây giăng thành trận thế hình bán nguyệt, chị em Tuyết Quân đứng giữa vòng trận.

Lạ điểm những gốc cổ thụ cách quãng không đều, nên giữa số người xa gần khoảng cách cũng khác nhau.

Thiếu Bạch lặng xem mãi, cũng chẳng thấy có dạng thức nào là trận pháp cả.

Có điều, dạo trước được chứng kiến cái oai thế của tòa trúc trận, chàng tin chắc Tuyết Quân bụng đầy thao lược, quyết không thường, biết đâu bề ngoài trông nó sơ sài chẳng có gì kỳ lạ, nhưng khi đối địch lại rất hiệu quả cũng nên.

Tuyết Quân thấp giọng nói:

- Xin minh chủ vào giữa với chị em thuộc hạ coi việc điều động.

Bỗng nhiên một đám mây đen ập tới che kín ánh trăng trên vòm trời. đêm đã âm ám, trong rừng lại thêm tối mịt, sẫm một màn đen giờ tay không thấy năm ngón.

Tuyết Quân hỏi khẽ:

- Minh chủ phóng ám khí ra sao?

- Rất tệ.

- Minh chủ đi qua trái ba bước, dưới đất có một đồng đá, hẳng nhặt lấy một ít cầm sẵn, chỉ cần không để họ mang được đuốc tới gần, đêm nay chưa chắc họ tấn công vào được. - Ngộ nhớ họ chỉ vây cầm chừng chúng ta chờ khi mặt trời mọc mới phát động thế công?

- Chẳng lo, ta chỉ mong có một vài tiếng yên tĩnh là đủ.

Thiếu Bạch tin tưởng, lẳng lặng đi rẽ sang chừng ba bước, quả nhiên thấy một đồng đá lớn, thềm nghi:

- Phạm cô nương mù lòa, nhưng có chỗ tinh tế khó ai bì kịp.

Chỉ nghe Tuyết Quân lẩm nhẩm:

- Ví mà Hoàng thiên giúp đỡ, cho cái cảnh tối đen này dài thêm tiếng nữa thì hay quá.

Lời dứt, hốt thấy lấp lóe, bập bùng hai ngọn đuốc.

Thiếu Bạch song thủ hất mạnh, hai viên đá rít gió bay vèo tới hai bó đuốc.

Tuy chẳng mấy khi ném ám khí, nhưng sức cổ tay chàng mạnh mẽ cực cùng. Nghe lạnh hai tiếng phụp, hai ngọn đuốc sáng lóe liền tắt ngấm.

Tuyết Quân dặn nhỏ:

- Giờ phút này bất luận thế nào cũng không được để cho họ xông vào.

- Cô nương yên tâm.

Tuyết Quân lặng bật, nhưng Thiếu Bạch cũng kịp thấy loáng thoáng qua màn đêm, nàng đang nhanh nhẹn di động trong vòng mây trượng phương viên.

Mây đen trên nền trời thêm dày, trong khu rừng càng tối lạnh đó đây xào xạc hơi gió lùa qua kẽ lá, cảnh vật chìm đắm thê lương.

Thình lình, hai tiếng quát vang phá tan im vắng, tiếp theo là hai tiếng hự nghẹn, rõ là đã có người động thủ thọ trọng thương.

Ngoài mắt trượng xa có tiếng người hét:

- Nhóm đuốc mau!

Thiếu Bạch giật mình nghĩ:

- Nghe giọng khàn khàn rõ ràng là giọng Nhất Sĩ, xem chừng đêm nay muốn ngăn chặn thế công của quần tăng chắc phải tìm cách hạ Nhất Sĩ trước, như răn cụt đầu thiếu người đốc thúc, quần tăng mới hết dám liều mạng.

Vừa lúc, ánh lửa bùng lên sáng rực bốn ngọn đuốc.

Lần này đuốc phụt cháy ở bốn chỗ khác nhau, cách quãng đều hơn trượng.

Dưới ánh lửa, chỉ thấy Tuyết Quân vịn vai em đi lòng vòng trong hai trượng phương viên.

Thiếu Bạch nhặt hai viên noãn thạch, ngằm vận kinh lực vung vù về hai bó đuốc.

Chợt thấy ánh đao nhấp nhoáng, hai ngọn giới đao cùng lúc xoáy lốc, keng vang hai tiếng lạnh, hai viên noãn thạch tóe vụn như phấn bột.

Bốn ngọn đuốc đều xa có ngoài mấy trượng, cho dầu Thiếu Bạch ném tới được, lực đao cũng đã hết sức, dễ bị người đánh rơi.

Bọn tăng lữ dàn khắp bốn mặt qua bốn ngọn đuốc rực lửa đã trông thấy rõ đám Tuyết Quân, đều thêm phấn chí, lớp lớp men theo bóng cây tràn lên.

Tuyết Quân hồi hải đi ra ngoài phương viên ba trượng, chớp chớp nhoáng nhoáng xoay nhanh như dây dầy người ngựa trong đèn trống quân, khiến cho quần hào chẳng ai hiểu ắt giáp ra sao, nhưng đều phải lo phận sự riêng, dỗi chừng bóng dịch tràn vào nên không ai kịp hỏi. Tăng lữ Thiếu Lâm mấy bận thất bại chưa cay, thương vong mất quá nhiều, không dám hung hăng xông vào nữa, nhưng có đi dè dặt từng bước, dần rồi cũng đến gần quần hào.

Nhàn Vân hiểu rõ trong Thiếu Lâm tự tăng chúng có tới ngàn người, cao thủ cũng mấy trăm tay, chưa kể một số trưởng lão võ công ghê gớm, còn đóng cửa chưa ra. Nội cái số trăm cao thủ ấy cũng đủ đối phó rồi, hà huống trong đám đệ tử đời thứ hai thứ ba trong chùa

không thiếu những cao thủ tuyệt đỉnh. Nếu để họ vây sát thì tính đồ đồng một phải chống với mười tăng nhân, cuộc chiến thế tất bại vong, nên chi lão hỏi nhanh:

- Chúng ta phải tìm cách giập tắt bốn bó đuốc kia, người nào theo lão nạp xông vào địch trận?

Hỏi chúng quần hào nhưng mắt lão chỉ nhìn đăm đăm Thiếu Bạch. Thiếu Bạch bấy giờ cũng thấy bất ổn, nếu chờ địch tràn vào đánh chẳng bằng xông ra bẻ gãy địch thế, bèn đáp:

- Tại hạ nguyện đi với lão tiên bối, bất quá nên nói trước cho Phạm cô nương một tiếng.

- Phải lắm.

Thiếu Bạch trầm giọng:

- Phạm cô nương, cường địch đã tràn vào sát nách, tại hạ muốn cùng với Nhân Vân tiên bối nhảy ra chặn trước, cô nương nghĩ sao? Không hiểu Tuyết Quân tâm thần chuyên chú thế nào, mà chàng hỏi mấy tiếng liền vẫn chẳng nghe nàng đáp lời.

Khi ấy, Ngọc Giao đã mở đầu cuộc chiến, nàng quát một tiếng, vèo ra một nắm châm.

Tuy đã có cảnh giác, nhưng vẫn có hai hòa thượng trúng châm lui về, vừa lúc lại có bốn tăng nhân xông lên lấp chỗ.

Nhân Vân thấy tình thế nguy cấp, hữu chưởng đánh âm vào gốc cây nói:

- Chúng ta không thể đợi lâu nữa.

Nương sức chưởng, người lão bắn vút khỏi xe.

Lão đôi chân tàn phế, nhưng thân hình khinh linh lạ, loáng cái như một mũi tên xuyên vèo qua ba bốn cây liền.

Chờ cho lực đạo sắp hết, lão thò nhanh tả chưởng vúi lấy một nhánh cây, nhẹ nhàng như cánh bướm, cách bọn tăng lữ đang tràn tới chỉ còn gần trượng.

Đi trước là một hòa thượng cao lớn, mắt thấy một bóng người hình dung cổ quái, lưng không vùn vụt lướt qua đám cây vốn đã chột dạ, kịp khi nhìn lão treo mình lủng lẳng trên cây, ống quần lỏng thòng đu đưa trong gió lạnh, rõ đã cụt hẳn đôi chân, thì bật cười khẩy, quét vù ngọn thiền trượng xoáy lên.

Nhân Vân quát vang, thân hình quăng vèo né thoát ngọn trượng, hữu thủ vỗ mạnh vào một thân cây, người dội thẳng về hòa thượng, tả chưởng cùng lúc nhoáng lên như một ngọn đao chém bổ xuống.

Đôi chân tàn phế, lão toàn nhờ vào song chưởng liên miên vỗ vào cây mượn sức bắn đi bắn lại, chớp vụt như một cánh chim xuyên lá.

Hòa thượng chắc mẫm quét một trượng thật lực sẽ đánh tan xác

Nhàn Vân, dè đầu nhất chiêu lại tung vào khoảng không, mắt đà chú luôn về phía trước, trượng chưa kịp thu về, chưởng đối phương đã ập tới.

Hự lạnh một tiếng, cánh tay phải của y đã bị Nhàn Vân chặt gãy rắc.

Nhàn Vân biến chiêu nhanh không tưởng, tả chưởng vừa đắc thủ, hữu chưởng đã cuốn ào tới trước ngực hòa thượng.

Bình một tiếng, hòa thượng chập choạng lui lại mấy bước, ngã phịch.

Nhàn Vân song chưởng liên hoàn đánh chết đối thủ, cũng vừa lúc hết đà rơi phịch xuống

đất.

Khi ấy, có bốn tầng lầu chia làm hai mặt xông tới, chục cứu hòa thượng cao lớn, nhưng không kịp đành thuận thế công luôn.

Nhàn Vân chụp vội cây thiền trượng của tầng nhân vừa ngã chết, song thủ xoay lốc một chiêu Cuồng phong tảo lạc diệp, gió lạnh rít rợn người, tứ tầng kinh hoàng, nhất loạt dạt tránh.

Nhàn Vân nhất trượng đẩy lui tứ tầng, liền thu nhanh ngọn trượng, bất thần vận sức ném vèo về một tầng nhân ở mé.

Hòa thượng nằm mộng cũng không dè Nhàn Vân lại dùng trượng làm ám khí, nhất thời không kịp né, ngọn trượng đã xuyên thẳng vào bụng dưới, lẩn giãy đành ạch trong tiếng rú thảm.

Tam tầng còn lại vừa xông lên, Nhàn Vân song thủ đã vỗ mạnh xuống đất, thân hình bắn vọt qua đầu bọn họ thẳng hướng quần tầng đang từ phía sau ào tới.

Tam tầng vừa hãi, toan quay đuổi công tập Nhàn Vân, nhưng Thiếu Bạch đã đến kịp, trường kiếm nhoáng điểm vào một tầng nhân ở bên trái.

Hòa thượng không né, hữu thủ vung đao đón đỡ.

Thấy thế, Thiếu Bạch xoay nhanh kiếm thế, đâm vèo sang ngực một hòa thượng khác.

Đại bi kiếm pháp biến hóa khôn lường, Thiếu Bạch chớp liền ba kiếm, chia công tam tầng phải lùi dạt về sau ba bước, cuống cuống không kịp phản công.

Tuy nhiên, Vương đạo Cửu kiếm của Cơ Đồng có hiểm mà không độc, man mác nhân từ, kiếm chiêu kỳ ảo chỉ dòn buộc đối phương biết nguy mà rút lui.

Qua một kiếm đầu tam tầng đã biết sự lợi hại, trong lòng đâm khiếp sợ, hoang mang. Đang khi phân vân chưa biết có nên đánh nữa hay không, hốt nghe có giọng sắc lạnh truyền

tới:

- Các người dốc sức vây chặt, không được để cho y xuất thủ cứu

người, trừ phi các người chiến tử, chứ không thể run sợ.
Câu nói vang lên như một mệnh lệnh sắt thép, chứa ý đe dọa quyết không phải lời lẽ của người trong cửa nhà Phật.

Không phút giây do dự, tam tăng nhất loạt huy động binh khí, dấy màn sáng lạnh ập về Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch quát vang, xoáy lốc trường kiếm đánh vệt thể công của tam tăng, rồi đảo mắt thật nhanh, trông thấy Nhàn Vân đang bị bốn hòa thượng vây đánh kịch liệt.

Lão đôi chân tàn phế, không thể bay nhảy, phải ngồi phệt trên mặt đất chống đỡ thể công vũ bão của tứ tăng. Thế mà chỉ với hai bàn tay xương thịt vùn vụt vùn vũ, chưởng phong ào ào vây chấn một màn nội lực thành trì, tứ tăng cũng chưa thể tiến sát thêm một bước. Thiếu Bạch xem thể thâm nghĩ:

- Lão nội công thâm hậu thật, nhưng chẳng thể phát chưởng luôn tay mà không có lúc mệt. Người này võ công cao cường, lại là nhân vật trọng yếu, ví có bề nào, không những sẽ giảm nhiều thực lực bên ta, mà còn ảnh hưởng lớn lao đến đại cuộc võ lâm nữa, ta phải đỡ cho lão một tay.

Kiểm chiêu đột biến, từng chiêu từng chiêu ảo huyền là thế, bảo sao ba hòa thượng có thể chống đỡ nổi, phút chốc đã bị kiếm quang trắng xóa làm cho chói mắt, chập choạng lúng túng hẳn.

Tam tăng đã sớm sợ hãi, biết là địch không nổi nhưng cũng chẳng dám lui, đành một mực khổ chiến.

Có lúc, tam tăng nhác thấy kiếm lạnh từ bốn phương tám hướng đổ về, dồn dập như bạo vũ cuồng phong, tưởng chết là chắc, nên đều nhắm mắt chờ.

Nhưng Đại bi kiếm pháp dữ dội thể đấy, lại tuyệt nhiên không thương nhân, tam tăng ngộ hiểm chiêu, vẫn an toàn như không.

Thiếu Bạch thấy tam tăng đánh thí mạng chưa chịu lui, càng thêm sốt ruột. Quần tăng bấy giờ chia hai mặt tiến về chỗ bọn Tuyệt Quân, Nhàn Vân lại bị tứ tăng vây đánh ráo riết, nếu để cho quần tăng xáp lại gần, địch đông ta ít, thì cái trường hỗn chiến sẽ khó lường hậu quả.

Chàng và Nhàn Vân vốn xông ra ý muốn dập tắt bốn bó đuốc, nào dè lại bị quần tăng vây khốn, nhất là ba tăng nhân vây đánh Thiếu Bạch, vì giới qui trong chùa nghiêm ngặt, vẫn gắng quyết chiến không thôi.

Thiếu Bạch tả thủ vụt liền ba kiếm ngăn chặn tam tăng rồi lùi năm bước, hét lạnh: - Ấy là tam vị buộc tại hạ phải giết người! cùng lúc soạt đao.

Chỉ thấy lóe lờn sáng lạnh, tăng nhân đứng giữa đầu mình văng bắn

hai nơi, loang loang máu thắm.

Hai hòa thượng mắt đều tròn tròn, chưa kịp thấy rõ đối phương lấy mạng đồng bạn cách nào.

Nhìn lại, thấy Thiếu Bạch tay trái cầm kiếm, hữu thủ vẫn đặt trên đốc đao.

Nhị tăng đều sửng sờ:

- Thủ pháp lạ thật, chả hiểu y giết sư huynh bằng bảo kiếm hay đơn đao?

Thiếu Bạch quát:

- Cẩn ta là chết!

Rồi chàng thẳng bước.

Nhị tăng chợt dạ, bất giác dạt tránh.

Kịp khi Thiếu Bạch đi khỏi, cả hai mới sực thấy không ổn, lật đặt đuổi theo.

Thiếu Bạch cũng hiểu chúng tăng không dám trái lệnh dụ của phương trượng, nên chỉ lặng ngơ, chả muốn kết thêm thù hận.

Loáng cái chàng đã đi đến gần Nhàn Vân, mắt thấy bốn hòa thượng vây đánh cầm chừng cốt ý giữ chân Nhàn Vân, thì lửa giận lại ngút bốc: - Bọn người khinh lão tàn phế, đi lại không tiện, mới dùng cái cách vây khốn hạ tiện ấy à! Lập tức hét lạnh:

- Coi đao!

Hữu thủ nhoáng vòng.

Ánh đao lóe lạnh, vọt cao vọt máu thắm, một hòa thượng đã bị chém xả làm đôi.

Ba tăng nhân còn lại thấy đối phương nhất đao giết chết sư huynh, bất giác ngẩn ngơ.

Bỗng nghe bình bình vang hai tiếng, hai tăng nhân nhất tề lão đảo mấy cái ngã sấp.

Ra là nhân lúc hai người phân thần, Nhàn Vân đã nhanh nhẹn tung luôn hai chưởng thật lực.

Còn sót một tăng nhân, mắt thấy ba sư huynh đệ ngã thương, một chết dưới đao không khỏi bàng hoàng, nhưng trước hàng trăm con mắt đổ dồn, và nghiêm lệnh của chưởng môn phương trượng lại chẳng dám chuồn êm, còn đang do dự thì chưởng thứ ba của Nhàn Vân đã ập tới.

Hòa thượng thấy thế trong đầu nảy ngay một kế: - Lui không xong, đánh cũng chẳng được, hay nhất là giả trúng chưởng ngã.

Nên chi lăn liền ra đất.

Nhàn Vân thấy chưởng lực chưa tới, đối phương đã ngã lăn, bất ngờ

tức thì lấy làm lạ:

- Chả lẽ y đã sớm bị trọng thương.

Chợt một ý nghĩ khác lại hiện ra trong trí:

- Đúng rồi, Thiếu Lâm môn qui nghiêm ngặt, hòa thượng không dám kháng lệnh, cũng không chịu chết uống mạng, nên mới giả bộ trúng chưởng.

Nghĩ thế, lão khoan khoái định bụng:

- Có lẽ hàng đệ tử thứ hai thứ ba trong chùa cũng đã có ý ngờ đối với chưởng môn phương trượng! Có người hiểu được như thế, xem ra uy quyền của tên Nhất Sĩ đã có phần lung lay trong lòng tăng chúng, và ngày hôm nay biết đâu lại chẳng có hy vọng thoát.

Lão bèn mỉm cười, song thủ vô bình, bốc khỏi mặt đất, tay trái chụp lấy một nhánh cây đu đưa lấy đà quăng vèo qua đầu đám tăng, hữu thủ tung luôn một chưởng, gió lạnh tay áo đánh phụt, một bó đuốc tắt ngấm.

Thấy vậy, Thiếu Bạch cũng hùng chí lao vút vào đám tăng.

Hốt nghe tiếng Nhàn Vân vắng bên tai:

- Tăng lữ Thiếu Lâm đã chán chém giết, các hạ đừng nên thương nhân quá nhiều, sẽ khơi dậy căm hờn trong lòng họ.

Vừa lúc, từ hai bên thình lình nhoáng ra hai trượng.

Thiếu Bạch xoay kiếm đánh bật thanh trượng ở mặt phải, người khẽ nhích sang bên tránh ngọn trượng mé trái, và thuận đà phóng vụt đi. Chàng chạy một mạch vượt qua liền ba đợt cản, tiến đến gần một bó đuốc phát mạnh tay.

Nhưng nội lực chàng quả còn kém xa Nhàn Vân, chỉ thấy ngọn lửa chao đi chao lại mãi vẫn không chịu tắt.

Bỗng một luồng cuồng phong ào tới phụt tắt ngay ngọn đuốc.

Cùng lúc, có tiếng Nhàn Vân bảo:

- Quay về thôi, bọn Vạn đại hiệp đã xáp chiến với tăng lữ Thiếu Lâm rồi.

Thiếu Bạch hỏi nhanh:

- Thế còn mấy bó đuốc?

Lời chưa dứt, mấy ngọn đuốc quanh đấy bỗng nhiên tắt ngúm cả.

Thiếu Bạch quá đổi sửng

sốt: - Lạ thật, Nhàn Vân đã quay về chỗ cũ, thì đuốc quyết không phải lão đánh tắt, trong hoàn cảnh này, còn người nào đến tương trợ nữa?

Chỉ nghe tiếng thép chát chứa vọng lại ở hướng đông nam như thể đang có một trường quyết chiến.

Thiếu Bạch vỡ lẽ, đúng là có người tới giúp.

Bấy giờ đuốc tắt, trong rừng lại tối đen như mực. Thiếu Bạch vội mò trở về.

Rừng cây buốc giá, đó đây rền vang tiếng binh khí, hiển nhiên đám tăng đã vào sát bọn Vạn Lương mở trường ác đấu.

Thiếu Bạch dõi nhìn, thấy Cao Quang và Ngọc Giao đang vùn vủ bút, kiếm ngăn chống bốn hòa thượng, trong số có một tăng nhân cao lớn huy động ào ào ngọn thiền trượng, khí thế thập phần lợi hại.

Ngọc Giao kiếm pháp tinh ảo gắng gượng cầm cự được, chỉ có Cao Quang trông chiều nguy ngập hơn.

Thiếu Bạch đề chân khí toan nhảy vào trợ chiến hốt nghe hòa thượng to béo hự nghẹn, giãy ngã, rồi vụt cái, một bóng người nhoáng lên song chưởng rẽ nhanh hai mặt, lại thêm hai tăng lăn ra đất.

Thiếu Bạch thoáng nhìn đã nhận ra Nhân Vân, bất giác cảm khái: - Đêm nay ví không có người này, thật khó mong thoát hiểm.

Chợt vắng vắng tiếng Ngọc Giao hỏi: - Cô nương bị thương có nặng lắm không?

Thiếu Bạch giật nảy mình, vội vàng lao vút người tới trước, thuận tay kiếm chém xả xuống vai một hòa thượng. Lão này từ mấy khắc nay đã sừng sốt đứng ngậy trước sự thất bại mau chóng của phe mình. Thấy kiếm thế của đối phương như vũ bão, hòa thượng đâu dám đón đỡ, vội vã nhảy tránh lại sau, xoay người phóng chạy.

Thiếu Bạch chẳng thèm đuổi theo, chàng đang bận tâm lật đặt xông nhanh tới, thấy Tuyết Quân vẫn vịn tay trái vào vai em, còn tay phải thì áo sống rách bươm, máu me đầm đìa.

Tuyết Quân nhẹ thờ dài nói:

- Không sao, tôi chỉ bị thương xoàng, vẫn còn gắng gượng được, mau đi tiếp ứng cho những người khác, bên chúng ta ít người, đừng để thiệt mất một ai.

Thiếu Bạch đã định nói mấy lời an ủi, nhưng thấy nàng nói như vậy, thì đành thôi, không biết nói sao, cuối cùng cố dang hắng nói: - Xin cô nương bảo trọng mình vàng.

Dứt lời, chàng quay phóng mình về phía Vạn Lương.

Lúc bấy giờ, lão hiệp đang phải ác đấu với ba hòa thượng võ công cao cường. Đối phương kẻ đao, người thiền trượng chia nhau tiến đánh vù vù, cứ nhắm ngay những chỗ yếu hại trên người Vạn Lương công tới.

Vạn Lương hóa ra đang ở vào tử cảnh, không biết bị sơ xuất tánh mạng lúc nào. Tình thế hiểm nghèo đến nỗi lão hiệp không thể đủ rảnh rang để thi thố tuyệt nghệ Ngũ quỷ sư hổ hồn thủ pháp.

Thiếu Bạch đến thật đúng lúc, chàng phất nhanh một kiếm nhắm ngay hòa thượng cầm đao ở bên trái. Hòa thượng này chắc đã thấy uy thế dữ dội của Thiếu Bạch từng rút đao sát hại người bên phe lão nên nhanh nhẹn nhảy thối lui, xoay người bỏ chạy.

Thiếu Bạch tung mình tới, tính thanh toán hòa thượng bên tay mặt cho rồi. Đường kiếm tuyệt diệu của chàng tức thời đánh văng cây thiền trượng nặng nề thô lậu của hòa thượng bay tuốt ra ngoài xa. Hòa thượng này định thần nhìn nhận biết kẻ mới tới là Thiếu Bạch tức thời vội vàng hết ý muốn đánh, xoay người bỏ chạy luôn.

Chỉ có hòa thượng đứng giữa là còn kiên trì. Lão vẫn tung chưởng tấn công ào ào.

Thiếu Bạch thuận tay kiếm, vun vút chém tới ba nhát bức bách đối phương phải thật mau lùi ba bước. Hòa thượng là người phúc thiện thấy đối phương có thể sát hại mình mà không ra tay, giờ đây còn mất mũi nào cố đánh, đành cũng thoát chạy.

Lúc bảy giờ, bốn cây đuốc đã tắt lịm, trong rừng một màn u tối, dẫu cho là cao thủ võ lâm, mục lực hơn người, cũng không thể nhận biết được cảnh vật ở xa năm thước. Tình thế này quả có lợi cho bọn Thiếu Bạch.

Vạn Lương đột nhiên để rơi mình đánh bịch xuống đất khiến Thiếu Bạch thất kinh, không hiểu có chuyện gì, hấp tấp hỏi giạt: - Vạn lão tiên bối bị thương rồi sao?

Vạn Lương lắc đầu, không vội trả lời Thiếu Bạch, nhắm chặt ngay mắt lại, vận khí điều tức.

Thì ra, lão hiệp phải một mình đương cự với ba hòa thượng lợi hại đã thấy quá đuối sức, gân cốt rã rời, chỉ còn trông vào chút lòng háo thắng và lòng muốn sống gắng gượng cầm địch thôi.

Thiếu Bạch buồn rầu trầm tính:

- Hiện tại Tuyệt Quân cô nương bị thương nặng, Vạn lão hiệp cũng kiệt sức, trận ác chiến này bên ta thiệt hại quá nhiều, lại còn Hoàng Vĩnh, Cao Quang và Trương cô nương không biết ra sao?

Nghĩ vậy, chàng định đi xem xét ra sao, nhưng lại thấy làm vậy không ổn, chàng cần có mặt để bảo vệ cho Vạn Lương.

Cố lắng tai nghe động tĩnh, thấy bốn bề im phăng phất như tờ, không có tiếng binh khí loảng xoảng va chạm chát chúa nữa.

Thấy thế, chàng thấy quái lạ vô cùng, nghĩ bụng:

- Hiện giờ phe mình đang tan vỡ, chẳng hiểu sao bên Thiếu Lâm họ lại ngừng tay không tấn công tiếp.

Còn đang nóng ruột, thắc mắc, hốt nghe tiếng Ngọc Giao trong trẻo

cất lên hỏi:

- Ông là Tiền Bình đấy à?

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 52

Bắt giặc bắt tướng

Trong màn đêm nghe tiếng người phá cười:

- Lão ngư ông không dám to gan mặt đối mặt với tăng lữ Thiếu Lâm, mới phải ngấm ngầm giúp các người dò đầu a đầu lại om sòm gọi tướng danh hiệu lão phu như thế?

Ngọc Giao cười nhạt:

- Từ đó đến giờ lão đi đâu?

- Lão ngư ông biết các người sẽ tới Thiếu Lâm tự, một mình làm sao dám theo người vào chỗ chết?

Ngọc Giao cười phì:

- Thì ra lão đã thỉnh được người tương trợ bọn ta, vậy xin có lời cảm ơn!

- Ai đi mời cao thủ cho người, bắt quá lão phu chỉ gọi riêng cho mình hai tay hộ tống mà thôi.

Hốt có một giọng lạnh lùng đỡ lời: - Lão đánh cá, ai làm hộ vệ cho người, mà chỉ được cái nói sàm. - Nếu chả phải hộ tống cho ta thì người đến đây làm gì? - Lão đánh cá người cho rằng ta không dám bỏ đi? Ngọc Giao hấp tấp nói: - Lão ngư ông, mau xin lỗi vị bằng hữu ấy hộ ta đi! Tiền Bình gắt: - Con bé, sao bậy bạ thế, có biết y là ai đâu mà đã vội kết bạn? - Tứ hải giai huynh đệ, kết bằng hữu có chi không phải? - Không được, người này bụng dạ xấu lắm, thiên vạn đừng nên đi lại với y! Giọng nói nhỏ dần, dường như Tiền Bình đã bỏ đi. Ngọc Giao đâm cuống gọi với: - Lão ngư ông, trở lại mau, ta có chuyện muốn nói.

Tiếng nói thánh thót vang trong đêm vắng, mãi vẫn không nghe Tiền Bình đáp lời, hiển nhiên lão đã đi xa rồi.

Thiếu Bạch vỗ lỗ:

- Ra là có người nấp trong bóng tối tương trợ, chả trách tăng lữ Thiếu Lâm bỗng dừng ngừng hẳn thế công.

Lúc ấy Vạn Lượng sẽ thở ra:

- Định nhân rút hết rồi à?

- Phải, lão tiền bối nên nghỉ cho khỏe.

Vạn Lương buồn rầu:

- Già này đâm hồng hết, không thể ngờ được trận ác chiến này lão hủ lại tệ...

Ngừng giây phút lão hỏi:

- Chị em Phạm cô nương vẫn mạnh?

- Phạm đại cô nương bị thương nhẹ, nhưng chả sao, nàng đã uống thuốc rồi.

- Còn Nhân Văn đại sư đâu?

- Có lẽ người đi xem xét địch thế.

- Hoàng, Cao nhị vị có sao không?

- Chắc vẫn thường.

Vạn Lương vương vai đứng dậy.

- Ôi! Nhớ năm nào còn trẻ, lão hủ đã từng đánh nhau suốt một ngày đêm ngang ngửa chưa sao, giờ mới có thể đã cảm thấy rã rời, đúng là lão già thật rồi.

- Vậy lão tiền bối cứ nghỉ đi một lúc, Thiếu Lâm tự vẫn được tiếng Thái sơn bắc đẩu trong võ lâm, lão tiền bối một mình đương cự với mấy người họ, tất nhiên là phải mệt.

- Không sao, điều tức một lát lão hủ đã thấy khỏe nhiều.

Hốt thấy Ngọc Giao tắt tả chạy lại, nhìn đăm đăm Vạn Lương:

- Lão tiền bối thọ thương sao?

Ngừng một tí, lão hỏi lỏng:

- Ngươi tiền Tien đại hiệp có đến à?

- Đúng thế, lão có mời thêm hai tay nữa tới giúp chúng ta.

- Tiền đại hiệp võ công cao cường, ngươi võng trong tay đều là kỳ chiêu, thảo nào đối phương sắp thủ thắng lại đột ngột rút lui.

- Hừ, lão đánh cá ấy sợ kết oán với Thiếu Lâm tự, không dám thẳng thắn ra mặt giúp ta, nhưng đã bị tiện thiếp lật tẩy, lão giận quá mới bỏ đi. Có điều bọn tăng nhân đã nghe được tên lão, ví có tầm thù thì đồ lão chạy đâu cho khỏi?

Vạn Lương nghe nói, sẽ bảo:

- Tiền đại hiệp tánh tình quái dị, võ lâm ai cũng phải nể nang ít nhiều, cô nương nên giữ mồm giữ miệng một tí.

- Sao lão tiền bối sợ đắc tội với lão ấy à?

- Phải, giang hồ ai cũng biết Tiền đại hiệp tính nóng lắm, ngộ lỡ đắc tội với người thì không còn gì rắc rối bằng.

Ngọc Giao bật cười:

- Nói thế thôi, chứ nếu tiện thiếp có lỗi phải với lão, lão đã chẳng thỉnh người tới đây tương trợ chúng ta.

Chợt nghe có tiếng áo lông gió bay thẳng về đám người họ.
Trong đêm tối như bưng, không sao nhìn ra người lạ là ai.
Ngọc Giao lập tức soạt kiếm nhoáng lạnh luồng kinh phong, hốt bên tai vắng vắng tiếng Nhàn Vân:

- Lão nạp đây!

Ngọc Giao thâu nhanh kiếm, tránh sang một bước nói:

- Sự phụ thứ tội.

Nhàn Vân thò hai tay đáp ngồi xuống đất bảo:

- Không thể trách người.

Quét mắt sang Thiếu Bạch và Vạn Lương:

- Tăng lữ Thiếu Lâm đã rút hết khỏi rừng, lão nạp nhìn trong bóng tối thấy hình như thương vong nhiều lắm, chắc nội trong đêm nay họ không dám tràn đánh nữa đâu.

Vạn Lương đỡ lời:

- Nhưng trời hừng sáng, quần tăng chắc sẽ khởi công lại.

- Phải đấy! Lão nạp cũng có ý nghĩ đấy, chúng ta nên sớm chuẩn bị là hơn.

- Phạm cô nương không hiểu có cách cự địch nào hay chưa, ta nên đi hỏi xem.

Ngọc Giao nói liền:

- Phải lắm, tiện thiếp xi đi mời Phạm cô nương đến đây.

Nói xong nàng xoay mình bỏ đi.

Giây phút, nàng đã dẫn hai chị em họ Phạm tới.

Vạn Lương mở lời:

- Phạm cô nương thọ thương à?

Tuyệt Quân nhỏ nhẹ đáp:

- Chẳng sao, chỉ xoàng thôi.

- Lúc này địch nhân đã rút khỏi rừng, nhưng lão nạp ngại khi trời sáng họ sẽ lại công vào, cô nương thấy sao? - Đúng thế!

- Cô nương có cách cự địch chưa?

- Có rồi.

Thiếu Bạch chen lời:

- Cự địch ra làm sao, xin nhờ cô nương liệu cả cho. Lấy ít cự đông, qua trận vừa rồi chúng tôi hầu hết đều mệt, may là nhờ rừng cây cối vướng vít đối phương không thể bày La Hán trận vây khốn chúng ta nhưng sáng ra tất bọn họ sẽ tấn công dữ dội hơn đêm nay nhiều.

- Tôi hiểu, cho nên bây giờ chur vị đừng nghỉ vội, phải bắt đầu luyện tập ngay Ngũ hành liên hoàn trận. - Sao gọi là Ngũ hành liên hoàn trận? - Bởi vì ấy là một trận thức liên thủ cự địch dựa vào biến hóa Ngũ hành. Nhàn Vân bỗng hỏi: - Võ Đang phái có môn Ngũ hành

kiếm trận, cô nương biết chứ?

- Tôi biết, gia sư vẫn thường giảng về kiếm thế của Võ Đang phái, chẳng qua nó biến hóa có hơi khác với Ngũ hành liên hoàn trận này.

- Ngũ hành biến hóa phức tạp lắm, lão nạp năm xưa cũng võ vẽ được đôi chút, chỉ sợ trong thời gian quá ngắn ngủi này khó lãnh hội ngay được. - Nếu biết cho thấu nói ra luyện tập cũng chẳng khó lắm đâu. Ngừng một thoáng nàng khẽ thở phào:

- Tăng lữ Thiếu Lâm đột ngột rút lui là cho ta một cơ hội tìm cái sống trong cái chết.

Vạn Lương giục:

- Thì giờ chẳng còn mấy, chúng ta nên bắt tay bày trận đi!

- Chư vị nhần lực ra sao?

- Trong đêm tối ấy à?

- Phải, nói như vào lúc này, chư vị có trông thấy rõ không?

- Nhưng phải trông cái gì chứ?

- Tôi vẽ ra trên mặt đất mấy phương vị căn bản trong ngũ hành liên hoàn trận, chư vị có thể nhìn được?

- Nếu cô nương vừa giảng giải nữa, có lẽ cũng thấy rõ.

- Trận thức này có năm người chủ yếu, mỗi người giữ một phương vị, đông, nam và tây, duy ở hai phương vị đông và nam cần phải có hai tay võ công cao cường.

- Minh chủ võ công cao nhất, lẽ phải giữ một phương vị nào thật quan trọng.

- Vạn hộ pháp giữ hướng đông, đông thuộc giáp ất mộc.

Vừa nói nàng vừa dùng nhánh cây khô vẽ ra trên đất.

Vạn Lương quatrường gácchiếnđãnhậnthấynộicôngcósựtăngtiếnđángkể, nhưngngặt cái tuổi già sức yếu mắt hần sức cầm cự dai dẳng thuở nào, trận này lại ảnh hưởng lớn đến đại cuộc, không thể vì mình phải tan nát, nhưng toan từ chối thì Tuyết Quân đã tiếp:

- Vạn hộ pháp để ý, xem kỹ chỗ biến hóa đây.

Xong nàng hí hoáy nối hai phương vị chính nam và chính bắc. Thời giờ gấp rút, lão đành ngưng thần xem.

Tuyết Quân dụ giọng:

- Xin minh chủ giữ mặt chính nam, nam thuộc bính đinh, hỏa.

Nhánh cây trên tay lại tiếp tục vạch trên đất.

Thiếu Bạch lắng ghi nhớ sự biến hóa. Tiếng Tuyết Quân lại vang lên:

- Ngọc Giao hộ pháp coi mặt chính bắc, bắc thuộc nhâm quý, thủy.

Nhánh cây vẽ nhanh những thế biến hóa. Toàn trường vắng lặng như tờ, hơn chục con mắt đều dán chặt vào que củi trong tay Tuyết Quân. Nàng tiếp:

- Hoàng hộ pháp trông hướng chính tây.

Lúc ấy quần hào mới sực nhớ Hoàng Vĩnh, Cao Quang chưa trở lại.

Thiếu Bạch nói nhanh:

- Hoàng, Cao nhị vị không có ở đây, tại hạ xin đi tìm họ.

Ngọc Giao đỡ lời:

- Tiện thiếp đi tìm cho, chực vị lên ngọn cây xem chừng hộ địch nhân.

Nàng nói xong xoay mình đi luôn:

Được công phu một chén trà, thấy nàng đã dẫn hai người trở về.

Thiếu Bạch dõi trông ba người đi đứng lẩn chần, bất giác sinh nghi hỏi:

- Hoàng đệ, Cao đệ!

Hai người đồng thanh đáp:

- Đại ca dạy chi?

- Hai hiền đệ mạnh cả chứ?

Lặng một lúc mới nghe hai người đáp:

- Chúng đệ vẫn mạnh!

Trong đêm đen, Thiếu Bạch không trông rõ hai người lắm, nhưng nghe giọng nói đầy đủ khí lực, chả có vẻ gì thọ thương, nhất thời phân vân chưa dám quyết. Bỗng nghe có tiếng trong trẻo của Ngọc Giao: - Nhị vị đừng nên giấu diếm, Phạm cô nương sắp bày Ngũ hành liên hoàn trận, cất đặt Hoàng hộ pháp ở phương vị chính tây, nếu như không nói ra chả phải sẽ hỏng đến việc lớn?

Thiếu Bạch ngờ ngác hỏi dồn:

- Sao, có chuyện gì?

- Họ bị thương, sợ tướng công lo lắng nên không chịu nói ra.

- Thế có nặng lắm không?

Hoàng Vĩnh liền nói:

- Xoàng thôi, nếu nặng có lý đâu đại ca không nhìn ra?

Tuyết Quân chen lời:

- Hoàng hộ pháp thương thế nặng nhẹ thế nào, phải thực tình nói ra, việc ảnh hưởng đến sự biến hóa an nguy của toàn trận, bưng bít chỉ có hại mà thôi.

Hoàng Vĩnh hơi lo nói:

- Tại hạ trúng phải một chưởng mãnh liệt, thương thế chắc chả nhẹ, nhưng đã được điều tức một chập, bây giờ thấy khỏe lắm rồi.

Nhàn Vân vội nói:

- Sang đây cho lão nạp xem.

Hoàng Vĩnh y lời đứng trước mặt Nhàn Vân.

Lão nắm cổ tay trái Hoàng Vĩnh, lặng xem giây lâu bảo:

- Nội thương nặng đấy, phải nghỉ ngơi đi cho khỏe.

Tuyết Quân hỏi:

- Hoàng hộ pháp chắc không còn đủ sức gánh vác trách nhiệm?
- Phải, lão nạp thấy nên cho y đi nghỉ.
- Đưa tôi xem mạch thử coi!

Thong thả nàng thò tay ngọc chỉ đặt trên cổ tay trái Hoàng Vĩnh, xem độ công phu cạn chén trà nóng, mới rút tay về, lấy ra hai viên đơn hoàn bảo:

- Uống cái này ngay đi!

Hoàng Vĩnh vội cầm lấy cho vào miệng.

Tuyết Quân hỏi:

- Cao hộ pháp cũng bị thương à?

Cao Quang đáp:

- Tại hạ trúng một đao ở đùi đã băng lại hằn hoi rồi, vết thương ngoài da chả đáng ngại.
- Thế cần phải nhờ đại sư rồi. Ôi! Đại sư võ công cao cường, vẫn bồi vốn định nhờ việc khác, nhưng giờ Hoàng, Cao nhị vị hộ pháp thọ thương cả, đành phiền đại sư.

Nhàn Vân nói liền:

- Lão nạp xin nghe.

Tuyết Quân vẽ sơ qua sự biến hóa toàn trận, nói:

- Các vị công lực đều thâm hậu, nhưng có lẽ mệt mỏi cả rồi, cuộc chiến này ta chỉ cố cầm chừng càng lâu càng hay, trừ khi bí quá không nói, còn khỏi dốc sức nghênh chiến hạ độc thủ, mà cứ dựa vào sự biến hóa cự địch là đủ.

Vạn Lương có ý lo ngại:

- Đáng tiếc nàng mù, không trông thấy rõ hết cảnh vật, chứ nếu thấy được đám chắt không bao giờ nói thế. Trời sáng ra, Thiếu Lâm tự sẽ dốc toàn lực tràn đánh, mà chỉ với cái biến hóa nhỏ mọn trong tòa trận này làm sao mà ngăn chống nổi bọn họ.

Tuy nhiên lão nghĩ chỉ để bụng.

Không thấy ai hỏi, Tuyết Quân tiếp:

- Một người võ công cao cường đến đâu, nếu suốt một ngày đêm không uống một giọt nước nào, tất thể lực sẽ phải suy bại rã rời. Có thể lúc này chư vị chưa thấy gì, nhưng đến độ trưa mai, chư vị mới thấy chân tay bủn rủn, ngất ngư.

Nhàn Vân đỡ lời:

- Đúng đấy, cái đó lão nạp đã từng trải nhiều rồi, một ngày không có qua giọt nước, nếu chả kịp thời điều tức, võ công coi như sẽ sứt đi một nửa.

Vạn Lương hỏi:

- Nói vậy chúng ta phải lợi dụng thời gian này điều tức cho khỏe.
- Lão nạp bị giam hơn mười năm trong hầm tối, thành ra đói khát đã quen, xin làm hộ vệ cho chư vị nghỉ ngơi.
- Đại sư cũng đi nghỉ một lúc.
- Lão nạp sống mãi trong xó tối chịu đựng quen quá rồi, chư vị khỏi lo.

Nói dứt, lão vỗ mạnh tay xuống đất, vút tiếng, bốc mình lên một ngọn cây.

Quần hào đều lặng lẽ nhắm mắt điều tức.

Vừa qua hai trường ác chiến ai nấy cũng đã mệt lử, nên chỉ ngồi một chốc đã đi vào cõi mộng lúc nào không hay.

Thời gian lặng lẽ trôi qua cho đến khi bên tai nghe văng vẳng tiếng

Nhàn Vân gọi: - Chư vị tỉnh dậy đi!

Quần hào giật mình, mở bừng mắt ra là trời đã sáng, cảnh vật trông rõ mồn một. Nhàn Vân

tiếp:

- Lão nạp đã thấy bóng tăng lữ Thiếu Lâm hàng đội chinh tề xuất hiện ở ngoài xa, trận chiến sắp xảy ra đến nơi, chư vị ai trở về chỗ nấy đi!

Câu nói rất thông thả, nhưng quần hào đều cuống cuồng vùng cả dậy, bay về chỗ mình.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang được chị em họ Phạm cho uống thuốc chữa thương, lại được ngồi điều tức lúc lâu, giờ mới thấy khỏe hẳn bèn sẽ giọng nói: - Phạm cô nương, thương thế chúng tôi đã bớt nhiều, cô nương có việc gì phân phó xin cứ hạ lệnh.

Tuyết Quân bảo:

- Khởi cần, nhị vị đi xem trong tòa Ngũ hành liên hoàn trận mấy trượng phương viên có chỗ nào dung thân được thì nấp kín vào đó nghỉ thêm ít lâu nữa cho thật khỏe hẳn hay.

Nàng cảm có miệng khó nói, nhưng trí tuệ thông minh hơn hẳn thường nhân, tìm ra được chỗ đất này thật là đẹp tuyệt.

Kịp khi nghe Tuyết Quân nói, hai người mới xem khắp lượt, quả nhiên có chỗ lạ hẳn, giữa những hàng cây cao vút, tòa trận dựng lên trong khoảng bốn trượng phương viên, ở trong lòng trận là một khoảng đất vuông vức, rộng chừng ba thước, chung quanh cây cối phủ kín mít, chẳng có sợ ám khí từ bốn mặt ném vào được.

Hoàng Vĩnh càng kính phục chị em Tuyết Quân:

- Đa tạ cô nương chỉ giáo.

- Nhị vị hãy đi nghỉ đi, phòng đối phương tấn công mạnh quá sẽ có lúc phải nhờ đến nhị vị.

Lời dứt, đã nghe Vạn Lương quát vang:

- Nếu chư vị đại sư tiến thêm nữa, đừng trách lão phu hạ độc thủ.

Tuyệt Quân nói liền:

- Biến hóa cự địch.

Hoàng Vĩnh ngạc nhiên:

- Biến hóa cự địch là sao, ta phải nán xem mới được.

Ngẩng nhìn, thấy ánh kiếm nhấp nhôe, bóng đao loang loáng. Thiếu Bạch đã từ phương vị Bính đỉnh hỏa ở hướng nam đi lần sang hướng đông thuộc Ất Giáp mộc, Vạn Lương thì xoay sang hướng chính bắc, Ngọc Giao di động đến phương vị chính tây và Nhân Vân vòng sang chính nam.

Cả tòa trận như thu nhỏ lại rất nhiều, tuy nhiên sự biến hóa lại càng thêm linh hoạt.

Tầng lầu Thiếu Lâm bấy giờ đã vòng trong vòng ngoài vây chặt lấy tòa trận, nhưng bởi cây cối rậm rạp vướng vít, thành thử họ nhân số đông mà vẫn không sao xuất thủ được.

Chỉ thấy Nhân Vân hữu thủ thành linh xoáy lốc liền hai chưởng vào phương vị chính đông, dấy mạnh lớp tiềm lực cuốn áo như thác lũ. Một hòa thượng đang động thủ với Thiếu Bạch, không dè sau lưng lại có luồng chưởng phong ập tới, trúng ngay hông trái, hự một tiếng loạng choạng.

Thấy thế, Thiếu Bạch chém nhanh cho một nhát kiếm, hòa thượng hoảng hốt lùi lại hai bước, chàng đã xoay kiếm sang đâm một tầng lầu đang giao chiến với Vạn Lương.

Lão này chỉ nghe tiếng thép rít rợn người, không khỏi chột dạ nhưng võ công cao cường liền tung một chiêu đao đón đỡ.

Cùng lúc với tiếng đao, kiếm đôi bên chạm nhau vang lạnh, Vạn Lương đã lặng lẽ tung vù Sưu hồn chưởng lực.

Hòa thượng tuy là một cao thủ Thiếu Lâm Đạt ma viện, nhưng cũng không thể một lúc đỡ kiếm Thiếu Bạch kịp thời phóng chiêu đón chưởng công tập của Vạn Lương, chỉ cảm thấy toàn thân nhún lặn chết tại đường trường.

Chỗ hay của tòa liên hoàn trận là dùng sức hai ba người xoay vòng tiếp ứng lẫn nhau, giết tích tắc từng tên địch xông lên.

Tầng lầu Thiếu Lâm từ bốn mặt ồ ạt tràn đánh suốt mấy tiếng đồng hồ liền, đã tử thương đến gần hai chục mạng, vẫn không sao phá vỡ được tòa trận.

Tuy nhiên, Thiếu Bạch và bọn Vạn Lương cũng đã cảm thấy thể lực kém sút, gân cốt rã rời, ví mà đối phương vẫn chưa chịu dừng tay thối lui thì tất sẽ phải bị bắt sống cả đám.

Đúng lúc ấy, hốt nghe tiếng la đánh rất gấp rút, đám tăng lữ đang tràn ào đồng loạt lùi cả lại. Thoáng mắt, bọn họ rút đi đâu mất hết.

Vạn Lương thở phào, quay bảo Thiếu Bạch:

- Nếu như bọn họ công thêm thời gian bữa cơm nữa, chắc lão hủ hết mong cầm cự nổi.

Nhàn Vân ngược nhìn trời nói:

- Ví ta tìm được một chỗ hiểm yếu phòng thủ, may ra còn chống được ít lâu.

Ngừng giây phút, lão tiếp:

- Nói thế chứ theo chỗ lão nạp hiểu, suốt mấy trăm năm nay chưa hề có chuyện đã bị tăng lữ Thiếu Lâm vây đánh, mà còn có thể cầm cự vững chãi trong khoảng thời gian lâu như vậy, chư vị cũng nên tự hào lắm.

Thiếu Bạch mệt mỏi đảo mắt nhìn, thấy Ngọc Giao mắt ngã trắng bệch, rõ là đã đuối sức quá độ, chỉ có mỗi Nhàn Vân vẫn còn giữ dáng thung dung lạnh lợi lúc ban đầu, bất giác đâm lo:

- Tình thế này thực khó lòng chiến đấu tiếp.

Chợt nghe Ngọc Giao sẽ thở dài:

- Giá còn được một cái túi kim châm nữa, cũng khỏi phải phí sức với bọn trọc.

Thiếu Bạch càng thêm lo lắng, nhìn sang Nhàn Vân:

- Đại sư có cảm thấy mệt không?

Nhàn Vân mỉm cười:

- Nếu như đánh liền không nghỉ, lão nạp còn đủ sức cầm cự khoảng hai giờ nữa.

- Xem tình hình bây giờ, chắc ta không thể chờ bọn trưởng lão Thiếu Lâm khai quan.

Nhàn Vân sẽ gật, muốn nói gì lại thôi.

Thiếu Bạch liếc nhanh về Tuyết Quân:

- Bất giác bắt tướng, kẻ chủ trì cuộc thể hiện tại là Nhất Sĩ, nếu không bắt sống được y, tất quân tăng sợ liệng chuột bể đồ sẽ không dám công vào nữa.

Tuyết Quân chậm rãi hỏi:

- Thế mình chủ định đi bắt Nhất Sĩ đây à?

- Nếu ngồi chờ địch công, thà ta công địch trước, ngộ nam đắc thủ, bắt sống y, chúng ta mới mong thoát hiểm.

Tuyết Quân than dài phụ họa:

- Thật thế, đánh mãi cũng phải mệt, lại thêm cái đồ ăn thức uống thiếu cả, nếu địch tràn vào lần nữa thật khó lòng hy vọng ngăn chống nổi.

- Nhịn ăn chịu được, chứ khát nước chỉ có nước chết, mọi người chưa nói ra nhưng tại hạ đã biết điều đó. Vì vậy nhờ có cô nương bày trận cự địch hay ho thật đấy, nhưng chúng tôi cũng không thể kiên thủ được nữa, tại hạ đành đi với Nhàn Vân tiên bối thử một chuyến xem.

- Nếu rủi nhị vị bị vây trong La Hán trận thì sao?

- Lúc này tình thế ngặt nghèo lắm rồi, đành để đến đâu hay đến đấy.

Thở dài, chàng rầu rầu tiếp lời:

- Chư vị thật tình chẳng muốn tới đây, mà chỉ vì một mình Tả mỗ đến nỗi phải thân lâm tuyệt địa. Nếu tại hạ không dốc chút tâm lực sao cho an lòng.

Tuyết Quân thông thả nói:

- Kế hoạch này là do thuộc hạ sắp đặt, giờ đây lâm vào cảnh hiểm áy là lỗi của thuộc hạ, tất phải để thuộc hạ tự đi bắt Nhất Sĩ.

Thiếu Bạch biết rõ nàng võ công tầm thường, chỉ cái gan góc xem chết như vậy là đáng kính phục lắm. nhưng Nhất Sĩ dưới tay trùng trùng hộ vệ, mình với Nhàn Vân có liên thủ cũng vị tất đã thực hiện được ý định, hà huống chị em nàng, rõ chết là cái chắc. Có điều không dám nói thẳng, chỉ trầm ngâm:

Cô nương ở đây chủ trì đại cuộc, có Nhàn Vân đại sư tương trợ, tại hạ tự tin không đến nỗi nào đâu.

- Nhớ rằng bên cạnh Nhất Sĩ còn có nhiều hộ vệ võ công tuyệt đỉnh, chẳng d- gì bắt sống được y, mà phải hành động bất ngờ mới có hy vọng.

Ngừng một tí, nàng tiếp:

- Nguyên ý tiên thiếp muốn dùng đại nghĩa giang hồ để thuyết phục tăng lữ Thiếu Lâm, ngờ đâu sự việc trái hẳn mong ước, hóa ra nông nỗi này, chắc là phải ra tay rồi.

Thiếu Bạch hơi nghi ngại, nhưng không thể không tin:

- Cô nương nhất định đi à?

- Phải.

- Chỉ có hai chị em cô nương thôi sao?

- Minh chủ quyền kiếm vô địch, xin đi với thuộc hạ.

- Được lắm!

- Mọi việc ở đây xin phiền đại sư chủ trì.

Nhàn Vân đáp liền:

- Lão nạp nguyện dốc hết sức tận lực, tam vị về sớm cho chúng tôi khỏi mong.

Tuyết Quân lấy trong người ra một viên thuốc bảo:

- Minh chủ uống thuốc này đi!

Thiếu Bạch không hiểu Tuyết Quân làm trò gì, chỉ vâng lời nuốt luôn viên thuốc, lại nghe nàng nói:

- Phiên minh chủ dẫn đường.

Cho đến khi ra ngoài bìa rừng rồi, mới thấy có hàng tầng vận khôi bào đứng chặn.

Thiếu Bạch nhát trông thấy quần tầng không dưới hai chục tên, không khỏi lo thẳm.

- Nghe Nhân Vân nói Thiếu Lâm có La Hán trận bày ra nhân số không chừng, đông độ hơn trăm, ít thì lấy chục. Đám tầng này ý chừng muốn bày trận vây khốn ta đây, phải làm sao giết ngay được đám tên trước là bề gãy thế địch, sau nữa họ sẽ thiếu hụt nhân thủ, hết mong bày trận nổi.

Nghĩ thế chàng hơi yên tâm tra kiếm, hữu thủ sờ đốc đao, lạnh lùng:

- Trong chư vị, ai là người chấp sự?

Một tầng nhân trung niên đứng giữa nói:

- Bần tăng.

Thiếu Bạch nhìn chăm chặp hòa thượng:

- Đao trong tay tại hạ ra khỏi vỏ tất phải giết người, đại sư...

Lão này ngắt nhanh:

- Cái đó bần tăng đã sớm biết.

Đột ngột khoát tay, quần tầng cực kỳ mau lẹ dạt vây.

Thiếu Bạch cười khẩy toan tuốt đao thì nghe Tuyết Quân bảo:

- Cũng nên xem La Hán trận của Thiếu Lâm một chút!

Loáng cái, quần tầng đã dàn thành trận thế vây chặt bọn Thiếu Bạch.

Ra là số tầng lừa dối chừng trong rừng đã truyền tin về, bọn tầng nhân này là cao thủ trong Đạt ma viện được phái đến cấp thời.

Hòa thượng chấp sự thấy La Hán trận đã bày xong, đặc ý cười nhạt:

- Bần tăng nhớ thì nhớ cả trăm năm nay chưa hề có kẻ nào thoát được La Hán trận, thí chủ khiến cho bần tăng phải lập trận cự địch cũng nên tự hào lắm.

Thiếu Bạch dừng dừng:

- La Hán trận của Thiếu Lâm vị tất đã cầm chân tại hạ được.

Mắt dõi nhìn, chàng mong tìm ra chỗ yếu.

Bỗng nghe Tuyết Quân bảo:

- Đối phó với La Hán trận, khỏi cần mình chủ phải xuất thủ...

Ngừng giây phút nàng nói sáng:

- Các vị bày trận xong chưa?

- Xong rồi, các vị phá xem!

La Hán trận biến hóa thần diệu vô cùng, quần tầng đều một dạ vững tin.

Thiếu Bạch lo lắng, không hiểu Tuyết Quân sẽ đối phó với tòa trận lừng danh kim cổ này bằng cách nào, chợt nghe nàng nói:

- Vì cứu vớt Thiếu Lâm tự các người khỏi trầm luân trong cảnh mê lầm muôn kiếp không mong ra khỏi, tiện thiếp sẽ cho các người coi tí bản lãnh.

Lão tăng nhân chấp sự chờ mãi không thấy đối phương rục rịch không nhẫn nại được nữa:

- Bàn tăng chẳng rảnh việc, chư vị chưa chịu xuất thủ thì bàn tăng đành xin đắc tội.

Thiền trượng trong tay quét vôi một đường, quần tăng bốn mặt cũng siết chặt vòng vây, La Hán trận danh vang thiên hạ tức thời phát động. Chỉ nghe tiếng Tuyết Quân bảo: - Mau vớt binh khí đi, các người không thể động thủ được rồi.

Hòa thượng trung niên quá đồi lạ lòng: - Nữ thí chủ nói sao, thật bàn tăng chưa hiểu. - Tiện thiếp nói chư vị không còn động thủ được nữa. - Vì lẽ nào?

- Nếu không tin cứ việc vận khí thử xem.

Quần tăng nghi ngại, không hện mà vận khí thử, quả nhiên thấy đều biến sắc, ngậy người hết dám tiến công. Ra là lúc họ vận khí đều thấy trong bụng nhức nhối, triệu chứng trúng phải kịch độc.

Tuyết Quân tiếp lời đe dọa:

- Giờ phút này nếu các vị vận khí, chất độc trong bụng sẽ phát tác tức thì, chẳng phải tiện thiếp dọa dẫm, chứ các vị có nội công thâm hậu đến đâu, cũng hết cách chống chọi.

Thiếu Bạch vỡ nhẽ, thì ra chị em họ Phạm biết cả cách dùng độc.

Tuyết Quân khẽ giục:

- Ta đi!

Thiếu Bạch quát:

- Tránh đường.

Trường kiếm chớp nhoáng đâm vào một tăng nhân. Hòa thượng toan đưa trượng đón đỡ, nhưng mới nhắc lên được nửa, bỗng xụi tay ôm bụng nhăn nhó.

Thiếu Bạch dạt kiếm, phạt nhẹ vào vai trái hòa thượng. Tăng nhân chịu ngay một kiếm ngã chúi về trước sùi bọt mép.

Quần tăng mắt thấy tăng nhân sư huynh như thế, đều toát mồ hôi hột, đứng im thin thít.

Thiếu Bạch vũ lộng trường kiếm, một cái xoay mình lóe nhanh vòng sáng lạnh dồn quần tăng phải ra tay.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 53

Bắt Chương môn nhân

Quần tăng vừa huy động binh khí thì chắt độc lại phát tác tức khắc trong bụng đau buốt như kiếm châm, đều phải ngồi xụp cho bớt cơn đau nhức.

Thiếu Bạch tả thủ điểm luôn huyết đạo bọn họ, xong lại cất bước đi. Khi ấy, cách quãng đường mấy trượng xa vẫn còn hàng vài tăng lữ, mắt thấy đám sư huynh đệ đều ngồi ôm bụng rên rỉ, đầm hoảng vía: - Người này lợi hại thật, có thể tích tắc phá vỡ La Hán trận xưa giờ đã vui thay không biết bao anh hùng thiên hạ.

Đành lòng để mặc cho Thiếu Bạch dẫn chị em họ Phạm ung dung đi qua.

Thiếu Bạch tới trước đại điện, thấy có hai tăng lữ lăm lăm binh khí trong tay đứng canh ở cửa, bèn nói:

- Cho hỏi một tiếng, phương trượng quý tự Nhất Sĩ hiện giờ ở đâu? Nhị tăng đã hờm sẵn chờ đánh ập Thiếu Bạch, nhưng thấy chàng nói năng hiền hòa, đều đưa mắt nhìn nhau, lặng một lúc, tăng nhân đứng bên trái bỗng hỏi:

- Các hạ tìm phương trượng tề tự có việc chi?

- Suốt một ngày đêm ác chiến, hai bên đều bị thương vong nên chúng tôi tuyệt không có ý đối địch với quý tự, chỉ muốn gặp phương trượng quý tự có chuyện cần bàn gấp.

Hòa thượng nói:

- Cứ đi về phía đông mười trượng rồi rẽ sang hướng bắc.

Thiếu Bạch vòng tay:

- Đa tạ chỉ giáo.

Rồi chàng đi theo y lời chỉ.

Tuyệt Quân dặn:

- Chúng ta sắp vào giữa vòng vây, minh chủ nên dè dặt.

- Cô nương tích tắc chế phục được đám tăng lữ ấy, chắc tin đã truyền đến tai Nhất Sĩ.

Chuyện vẫn mấy chốc đã đi được mười trượng đường, ngẩng nhìn, thấy trên một sân cỏ có một hòa thượng vận cà sa vàng ngồi xây lưng về ba người, nên không thấy được diện mạo lão.

Thiếu Bạch dừng bước, nghĩ bụng:

- Đây rõ ràng là một cạm bẫy, chẳng có lẽ bọn ta mắc mưu?

Nhất thời chàng đang phân vân thì Tuyết Quân thấy thế, sẽ giúp:

- Cứ đi đi, chúng ta phải tương kế tựu kế mới mong gặp được Nhất Sĩ, y thấy thất bại mấy trận liền, chắc sớm đề phòng nghiêm mật, ta chẳng dễ tìm y được đâu.

Thiếu Bạch miễn cưỡng cất bước về phía hòa thượng mà lòng thấp thỏm không yên. Tuyết Quân lại bảo:

- Không nên đi quá nhanh, chậm chậm thì hơn.

Thiếu Bạch hồi hộp, nghĩ quanh:

- Hòa thượng này rõ là một con mồi nhử cho ta phải chui đầu vào rọ, nhị vị cô nương võ công non kém, đến lúc ấy ta làm sao bảo hộ cho được.

Vừa lúc chỉ còn cách hòa thượng đó lối một trượng.

Chỉ thấy tăng lữ xoay lại, lạnh lùng hỏi:

- Ba vị muốn tìm gặp phương trượng tề tựu?

Thiếu Bạch nhìn quanh hòa thượng, thấy tuổi chưa quá ba mươi, rõ chẳng phải Nhất Sĩ, thì bốc giận sảng giọng:

- Đúng thế, lão ở đâu?

- Các vị muốn gặp, phải bỏ hết binh khí xuống trước.

- Đành bắt đại sư dẫn lộ.

Sấn tới, trường kiếm nhoáng vèo ra.

Tuyết Quân nói nhanh:

- Khoan đã.

Tuyết Nghi động tác mau lẹ khôn tả. Thiếu Bạch vừa nhấc bước nàng đã bấm tay cho chị biết.

Thiếu Bạch thu kiếm, lùi về hai bước hỏi:

- Sao vậy?

- Chúng ta đã lâm vào giữa vòng vây, mình chủ có giết y cũng vô ích.

Thiếu Bạch dáo dạt nhìn, chỉ thấy khắp bốn mặt sơn vắng tanh, tuy có rừng cây cách đó năm trượng, cho có cường địch nấp ở trong ấy cũng còn đủ thì giờ rút lui mà.

Tuyết Quân hai mắt mù, nhưng nhất cử nhất động của chàng đều được em cho biết rõ, thấy chàng do dự liền bảo:

- Cứ nghe lời y, bỏ binh khí đi!

Thiếu Bạch hậm hực làm theo. Hòa thượng cười nhạt:

- Hình như còn cây đơn đao trên lưng các hạ?

Thiếu Bạch soạt đao, ném xuống đất.

Hòa thượng bấy giờ mới bảo:

- Chư vị theo bần tăng.

Rồi tăng nhân cất bước đi trước.

Thiếu Bạch lo lắng nhìn hai món binh khí vắt trên đất:

- Cổ đao là tặng vật của Hường Ngao lão tiên bối, vắt thế kia trông sao đành dạ. Phạm cô nương chả hiểu sâu xa, bảo ta bỏ hết đao kiếm, ngộ lỡ phải động thủ, chỉ còn mỗi đôi tay thịt này làm sao cự địch đây?

Hòa thượng dắt ba người vào trong một gian điện, thấy tăng lữ đứng đông nghịt, Nhất Sĩ đại sư ngồi chễm chệ trên một chiếc kỷ, lạnh lùng nhìn hòa thượng mặc cà sa vàng:

- Người chưa chết à?

Hòa thượng đáp: - Đệ tử bắt y ném bỏ binh khí, y răm rắp tuân theo nên đệ tử chưa có dịp hạ thủ. Thiếu Bạch chợt hiểu: - À! Thì ra y ngồi ngoài ấy là chờ hạ thủ ta, nhưng một mình y khó mong nên việc. Nhất Sĩ bảo:

- Thôi được, người đi nghỉ đi.

Hòa thượng ứng tiếng dạ, bỏ đi liền.

Nhất Sĩ nhìn ba người: - Ba vị có chuyện gì cứ nói.

Tuyết Quân chậm rãi: - Quý tự cao thủ quá đông, chúng tôi quả bất địch nên chúng tôi xin thỉnh đại sư... - Phải chăng tự biết khó thoát nên các hạ mới tìm đến bốn tòa cầu hòa?

Thiếu Bạch mắt thấy đám tăng lữ đứng vây quanh đông có đến mấy chục người, tăng nhân nào cũng đều hờm hờm binh khí, thì hiểu ngay cuộc thế nếu phải động võ, bại sẽ về mình là cái chắc. Chỉ nghe Tuyết Quân hỏi: - Đại sư chịu nhận lời?

Nhất Sĩ cười khẩy:

- Chư vị muốn bảo toàn tính mạng chỉ còn mỗi phương cách.

- Một người như các hạ chỉ cần giữ được mạng thì có gì không dám làm.

- Thước thời là tuần kiệt, đã không mong chống cự được nữa thì khỏi phí sức nhiều lời.

- Nói thế, nếu đặt ở hoàn cảnh chúng tôi, đại sư sẽ làm sao?

- Buông binh khí bó tay chịu trói.

Tuyết Quân hốt đổi giọng:

- Đúng, thế thì chư vị buông binh khí chịu trói đi là vừa!

- Nữ thí chủ điên không đấy?

- Không đâu, giờ phút này các người đã mất sức phản kháng, nếu không buông binh khí chỉ còn cách ngồi chờ chết.

- Nữ thí chủ không láo.

- Đại sư chưa tin, cứ vận khí thử xem, ta đã muốn có dịp nói chuyện bùng ra độc phần không mùi không sắc.

- Nếu thật thế, ba vị cũng phải trúng độc?
- Bọn ta trước khi đến đây đã uống thuốc giải rồi.
- Tiện tỳ thâm độc thật.
- Một nước nhảm lố, bại cả bàn cờ, đại sư đã sa cơ, nên hàng đi cho phải lẽ.

Nhất Sĩ không thèm để ý đến Tuyết Quân, lẳng lặng vận khí thử, nào dè quả thật thế, trong bụng cảm thấy nhói đau như phải kiến cắn. Quần tăng bấy giờ cũng nhận thấy trúng chất kịch độc, đều nín lặng. Thiếu Bạch xem tình hình đã thay đổi hẳn, quần tăng người nào cũng đứng thù người ra liên nghi:

- Không lẽ bọn này đều trúng độc thật rồi sao?
- Tuyết Quân thấy im phăng phắt, tiếp lời: - Các vị đã tin tôi chưa?
- Quần tăng lặng bật, mấy chục con mắt cùng đổ về Nhất Sĩ chờ lệnh. Nhất Sĩ buồn thiu:

- Phải, bọn tôi trúng độc thật. - Kể như lần đấu trí các vị đã thua.
- Cô nương muốn gì?
- Chúng tôi phiền đại sư hạ lệnh cho tất cả tăng lữ vây quanh chùa phải rút đi hết, chờ các vị trưởng lão trong quý tự xuất quan.
- Được, bốn tòa hạ lệnh ngay.

Rồi lão ngừng lại hỏi: - Thuốc giải đâu?

- Đừng cuống, thuốc độc tôi dùng tuy mạnh, nhưng chỉ cần các đại sư dùng vận khí động thủ, thì nó chẳng mấy chốc sẽ phát tác.
- Ý nữ thí chủ muốn nói, bản tăng phải hạ lệnh cho tăng chúng ngoài chùa rút lui, còn nữ thí chủ khỏi cần trao thuốc giải độc đúng không?
- Tôi chỉ muốn đại sư đi với chúng tôi một thể, cho đến khi các vị trưởng lão trong quý tự khai quan, tôi sẽ đưa thuốc giải cho đại sư. - Nữ thí chủ xem bốn tòa là hạng người nào?
- Không cần biết, nếu đại sư không sợ chết, thì khỏi phải chấp thuận nữa...

Bổng nàng cao giọng:

- Cho họ xem đi!

Thiếu Bạch nhoáng cái, đánh vù một chưởng về một tăng nhân hòa thượng.

Lão này lật đặt vung hữu chưởng đón đỡ. Bình một tiếng, hai chưởng chạm nhau nghe vang dội, liền lúc hòa thượng rú thẳm, ngồi bệt xuống ôm bụng rên xiết.

Nhất Sĩ liếc nhìn, thấy hòa thượng mồ hôi trán vã ra giọt, bất giác hoảng hồn.

Quần tăng thấy thảm cảnh, đồng loạt hoang mang:

- Xem chừng, chẳng phải y thị dọa không đâu.

Tuyết Quân cười nhạt:

- Đại sư trông thấy chưa?

- Thấy rồi.

- Hay lắm, thân mình lo chưa xong, tất khó mong nghĩ việc cứu người khác.

Nhất Sĩ liếc nhanh hai hòa thượng đứng cạnh hộ vệ, lặng thinh.

Tuyết Quân tức bực:

- Chắc đại sư chưa tin hẳn, thử thêm chưởng nữa cho họ xem!

Thiếu Bạch đột ngột bước nhanh tới hai bước, sát bên cạnh Nhất Sĩ.

Hai hòa thượng đứng bên hộ vệ vội vã bước ra ngăn chặn.

Thiếu Bạch tung ngay hai chưởng chia công nhị tăng. Hai lão này vừa rồi thấy sư huynh đón chưởng đối phương liền lặn ra vật vã trong bụng đã khiếp sợ, nhưng Thiếu Bạch xuất thủ quá mau bèn phải vung chưởng đón đỡ.

Bình vang một tiếng, chỉ thấy nhị tăng bật lùi lại ba bước, cũng ngồi phệt xuống đất.

Tuyết Quân lạnh lùng bảo:

- Giờ đây, dục tính đã lan đi khắp, nếu vận khí để nó phát tác thì ruột gan sẽ quặn lên, sẽ tha hồ mà đau đớn, có là người mình đồng da sắt thật cũng mong đừng chịu nổi, chứ vị đại sư còn ai chưa tin nữa cứ đứng ra thử xem.

Hốt nghe có tiếng rên ối, một hòa thượng bỗng dưng ôm bụng ngồi bệt xuống. Lại điểm lão này chưa có đối chưởng với Thiếu Bạch, vô duyên vô cớ hóa ra như thế làm cho quần tăng đều tròn mắt sửng sờ. Tuyết Quân giải thích:

- Vị đại sư ấy không tin lời tôi, ngậm vận khí thử, mới khiến dục tính phát tác, chẳng hiểu có đúng thế không?

Hòa thượng đau bụng như xé, nói không lên tiếng, chỉ lia lịa gạt đầu.

Thấy vậy quần tăng hoảng quá, chỉ còn biết nhìn về Nhất Sĩ dò ý.

Tuyết Quân đằng hắng:

- Có câu bắt giết bắt tướng, chém rắn chém đầu. Quý tự giới lệnh nghiêm ngặt, thiên hạ đều biết, cũng vì vậy, chứ vị hiểu rõ cái chức vị chưởng môn của phương trượng quý tự hiện thời lai lịch có chỗ mờ ám đáng ngờ, nhưng chẳng một ai dám ho hét dị nghị...

Sắc giọng nàng tiếp:

- Lúc này, cả thầy đều bị trúng độc thật đấy, nhưng nếu chưa có lệnh phương trượng hẳn không dám bỏ binh khí hàng phục, vậy cách hay nhất đành phải cho phương trượng quý tự ném chút khổ sở mới biết...

Quay sang Thiếu Bạch:

- Minh chủ cho Nhất Sĩ đại sư hai chiêu xem sao?

Qua lớp sa đen, nàng nói năng rành rẽ như chính mắt trông thấy khiến quần tăng vẫn không tài nào biết được ấy lại là một cô gái mù.

Thiếu Bạch nhanh nhẹn phóng vút tới Nhất Sĩ.

Quần tăng hiểu rõ không mong động thủ được, nhưng trước cảnh cấp bách đành phải tràn cả lên đứng bọc quanh lão. Thiếu Bạch thàn khen:

- Thiếu Lâm môn qui quả nhiên nghiêm ngặt, rõ biết không cựa nổi vẫn phải bảo hộ cho phương trượng.

Chàng quát vang. - Chư vị có nhất loạt xuất thủ cũng khó chống nổi một chưởng. Hữu chưởng đánh vào về Nhất Sĩ.

Hốt thấy một tăng lữ trung niên xẹt ngang hai bước, đưa cả thân hình xương thịt chắn trước mặt chưởng môn phương trượng. Ra là lão tự biết không thể vận khí xuất thủ đành đưa thân chịu chưởng.

Chỉ nghe bình một tiếng, chưởng thế Thiếu Bạch đã trúng ngay ngực hòa thượng, lão tức thời ôm bụng rên xiết.

Tuyệt Quân thở dài:

- Ôi! Chư vị đại sư nghĩ làm rồi, đừng tưởng làm thế mà chất độc không phát tác, trái lại nó càng làm cho đau đớn hơn là khác.

Thiếu Bạch quát to:

- Nếu chư vị không chịu tránh, đừng trách tại hạ vô tình.

Nhất Sĩ thấy tình thế đã quá nguy ngập, cho hết thầy tăng lữ trong điện có liều chết cũng chẳng thể cứu mình bèn bảo:

- Các người lui ra.

Quần tăng cùng dạ dạt ra.

Nhất Sĩ nhìn chằm chặp Thiếu Bạch:

- Các vị muốn sao?

- Phạm cô nương đã nói rõ, đại sư phải đi theo chúng tôi vào rừng.

- Ví bốn tòa không đi!

- Thì đành phải cho đại sư ném mùi độc phát.

Yên lặng chập lâu, Nhất Sĩ từ từ đứng dậy:

- Lão nạp đi với các vị vậy.

Tuyệt Quân sẽ bảo:

- Minh chủ đòi binh khí lại mau.

Thiếu Bạch sực nhớ, bảo nhanh:

- Đại sư cho người lấy trả đao, kiếm cho tại hạ trước đã.

- Cái đó lão nạp không biết.

- Không biết cũng phải biến, nếu chưa chịu làm mau, tại hạ sẽ điếm vào ngũ âm huyết cho đại sư ném mùi hành huyết phản tập một lượt với độc tính phát tác.

Nhất Sĩ tuy bề ngoài vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng thực đã hoảng sợ, ngoái cổ nói nhỏ với một tăng lữ đứng sau vài câu.

Giây lâu thấy một tiểu sa di tay cầm đao, kiếm của Thiếu Bạch chạy vào. Tiểu sa di đi đứng cũng nhanh nhẹn, hiển nhiên chưa bị trúng độc.

Tiểu sa di ấy đến trước mặt Thiếu Bạch hỏi: - Đao, kiếm này phải là của thí chủ? - Phải.

Y dâng trả binh khí cho Thiếu Bạch: - Thí chủ xem lại có nhầm không?

Thiếu Bạch đỡ đao nhìn thoáng bảo: - Đúng rồi. - Thí chủ coi lại trường kiếm chưa? - Khởi cần.

Tiểu sa di ấy chấp tay nghiêng mình bỏ đi. Thiếu Bạch có được binh khí trong tay vững dạ

hỏi: - Ta dẫn một mình y đi thôi à?

Tuyệt Quân đáp:

- Một mình y làm con tin là đủ.

Thiếu Bạch lạnh lùng quay sang Nhất Sĩ:

- Đại sư sao chưa đi, chả lẽ đợi tại hạ phải kính thỉnh nữa à?

Nhất Sĩ quét nhìn đám tăng nhân, đứng dậy:

- Cô nương bắt lão nạp đi đâu?

- Vào trong rừng kia...

Ngừng một tí, Tuyệt Quân nói tiếp:

- Chúng tôi không muốn thương nhân nhiều quá, nên mới mượn đại sư ngăn cản thế công của tăng lữ trong chùa.

- Bỏn tòa rất bội phục, chẳng qua...

- Chẳng qua sao?

- Từ lúc vào đến giờ cô nương vẫn che mặt kín mít, không hiểu có dụng tâm gì?

- Chả mắc mớ chi đại sư phải hỏi.

Nhất Sĩ lặng thinh bước đi. Thiếu Bạch thắc mắc chẳng hiểu bỗng dưng lão hỏi câu đó có dụng ý gì, chợt nghe Tuyệt Quân giục: - Đi theo lão.

Thiếu Bạch vội vàng rào bước theo, Tuyệt Quân cũng vịn vai em nổi gót.

Quần tăng vây bốn chung quanh có trên mấy chục người, thấy chưởng môn phương trượng bị người dẫn đi, chỉ biết đứng ngây người ngó theo.

Dọc đường tuy gặp rất nhiều tăng lữ, nhưng vì lễ liệm chuốt bề đồ, họ sợ không dám xuất thủ bừa bãi.

Đi tới trước tòa đại điện, Nhất Sĩ bỗng dừng bước, ngược nhìn trời:

- Thanh thiên bạch nhật, chắc có sao thần xuất hiện.
 Thiếu Bạch ngẩng nhìn, thấy vòm trời bao la một màu xanh ngắt thì nghĩ bụng: - Sao thần nào đâu, hòa thượng này điên mất rồi.
 Hốt nghe Tuyết Quân hỏi:
 - Đại sư muốn thấy Bạch nhật tinh?
 - Nữ thí chủ nói sao?
 - Đại sư chưa hiểu à?
 - Đúng thế. - Nhật nguyệt luân chuyển, cảnh vật đổi dời, việc thế gian đâu có lý nào bất biến. - Ý thí chủ muốn nói... - Tôi nói chuyện đời luôn mới, mọi cái đều thay đổi theo thời gian. Nhất Sĩ ngoái nhìn Thiếu Bạch:
 - Vị thí chủ đây...
 Tuyết Quân ngắt vội:
 - Tháng ngày còn dài, hà tất phải gấp gáp nhất thời?
 Thiếu Bạch ngờ ngác chẳng hiểu hai người nói gì mà câu trên chuyện trăng sao, câu dưới đã rơi xuống việc người cõi thế, thì nàng đã nói:
 - Chúng ta vào rừng mau thôi, kéo bọn họ chờ lâu sốt ruột.
 Thế là họ đi nhanh chân vào rừng.
 Mấy người vừa vào rừng vừa lúc bọn Nhân Vân cũng đang kéo nhau ra nghênh đón, nhác thấy ba người trở về vô sự lại dặt thêm cả Nhất Sĩ, thấy đều kinh dị. Vạn Lương sẽ chẳng hăng:
 - Thiếu Lâm chưởng môn phương trượng tất có hộ vệ trùng trùng, mấy vị sao dễ dàng bắt được y về đây thế?
 Thiếu Bạch mỉm cười:
 - Phạm cô nương hiền lộ chút thủ đoạn chán khiếp quần tăng, buộc chưởng môn hòa thượng phải vào đây.
 Chỉ thấy chị em họ Phạm dẫn Nhất Sĩ đến dưới một gốc cây bảo lão ngồi xếp bằng ở đây rồi to nhỏ chuyện trò lúc lâu, nhưng vì tiếng nói sẽ quá, khiến bọn Thiếu Bạch chẳng nghe được gì, sau đó Tuyết Quân lại bỏ đi.
 Khi ấy, Ngọc Giao và Hoàng Vĩnh vẫn nhón nhát dõi chừng tứ phía xem có bóng địch sẽ cấp thời báo cho quần hào biết để nghênh chiến.
 Thì ra quần hào chờ quá lâu không thấy tăng lữ tấn công vào lại thay phiên canh chừng, còn những người khác cũng mượn dịp nghỉ ngơi.
 Tuyết Quân đi tới bên Vạn Lương nói:
 - Chúng ta đã có con tin, không lo đối phương đánh tràn nữa, bảo họ cứ việc đi nghỉ!
 Thấy Nhất Sĩ ngồi một mình dưới gốc cây, Thiếu Bạch đâm lo:
 - Phạm cô nương để lão hòa thượng ấy ngồi riêng ở xó kia, không

sợ lão lên trốn à?

- Chả sao, lão đang có chỗ lo nghĩ, trước khi chưa chứng thực, không thể bỏ trốn.
- Tại hạ còn một việc thỉnh giáo?
- Xin minh chủ cho biết?
- Ban nãy ở dọc đường, cô nương với lão nói chuyện gì thế?
- Minh chủ nghe thấy rất kỳ quái phải không?
- Quái lạ chẳng nói, mà không hiểu tí gì là khác.
- Ấy là một cách liên lạc bằng bí ngữ, thuộc hạ cũng chưa biết.
- Thế cô nương nói chuyện gì với lão?
- Thuộc hạ muốn từ cửa miệng lão dò hiểu lối mật ngữ liên lạc ấy?
- Gọi là mật ngữ, tất phải đặc định theo một qui cách đặc biệt, cô nương chưa hiểu nội tình, làm sao nói chuyện rành rẽ với lão được? Tuyết Quân im bật, qua vuông lựa đèn không sao thấy được những phản ứng trên gương mặt nàng lúc ấy, nhưng thoáng trông cô em Tuyết Nghi bỗng nhoẻn miệng cười.

Nàng ngày đêm bám sát Tuyết Quân như hình với bóng, mọi việc tai nghe mắt thấy đều nắm tay cho chị biết. Rồi như con chi chi nàng lủi thủi lặng lẽ đi bên chị không một cử chỉ biểu lộ, thành thử dần rồi chẳng ai nhắc nhở đã động tới nàng, chỉ lờ mờ cảm thấy cạnh Tuyết Quân còn có một hóa thân nữa mà thôi.

Giây phút này, nàng chợt mỉm cười gây chú ý cho cả quần hào.

Thiếu Bạch cho là chuyện lạ, thầm nghĩ:

- Ả này ví miệng nói thành tiếng, chắc hẳn cũng là một bông hoa cõi tục.

Tuyết Quân thấp giọng nói:

- Lão ta khôn khéo lắm, nói chuyện cả hồi lâu, thuộc hạ vẫn chưa dò ra manh mối nào.

Thiếu Bạch nói lảng:

- Bây giờ phải xử trí với lão ra sao?
- Ý minh chủ?
- Tại hạ ban đầu ý muốn rửa mối thù sâu cho phụ mẫu nhưng hiện giờ lại có ý nghĩ khác.
- Khác là sao?
- Luận cuộc thế hiện tại, cừu gia của tại hạ hình như có liên hệ mật thiết với đại sự giang hồ, thế nên tại hạ chưa vội báo mối gia cừu.
- Minh chủ hiểu vậy là hay lắm.
- Đối phó với cuộc diện trước mặt, ý cô nương thế nào?
- Ta sẽ đàm phán với các trưởng lão trong chùa.

Vừa lúc đó, Vạn Lương và bọn Ngọc Giao đi lại, Tuyết Quân dụ

dàng nói:

- Trương cô nương vất vả quá.
- Đa tạ Phạm cô nương quan hoài.
- Vạn hộ pháp, tôi có một việc thỉnh giáo?

Vạn Lương đáp liền:

- Không dám, cô nương chỉ dạy.
- Nếu đôi bên là thù địch, bất luận thủ đoạn nào cũng có thể dùng được, đúng không?
- Giang hồ phong ba hiểm trá thế nào, nếu đã là thù địch hản nhiên khỏi cần nói đến hai chữ đạo nghĩa.
- Phải lắm, chờ một lát sẽ nhờ hộ pháp hạ thủ.
- Việc gì?
- Điểm huyết đạo Nhất Sĩ.
- Cô nương ý bảo lão hủ sẽ bắt thàn điểm yếu huyết lão?
- Đúng thế, chúng ta bắt sống chưởng môn nhân của Thiếu Lâm tự, các trưởng lão trong chùa dầu cho sớm bắt mẫn đối với lão cũng không thể khoan tay bỏ mặc, tất sẽ xuất quân cứu...

Ngừng giây lâu, nàng tiếp:

- Mấy ngày hôm nay ác chiến, ta toàn chạm với bọn tăng nhân hạng nhị, tam lưu trong chùa. Vì có động thủ với các trưởng lão của họ, mới có thể biết được cái tinh hoa, kỳ ảo của võ học Thiếu Lâm, vậy chư vị cũng nên đi nghỉ mệt một lúc đi.

Thiếu Bạch lòng lo ngay ngáy đến việc Nhất Sĩ có thể vùng dậy trốn chạy, nên chi, mắt vẫn hé mở coi chừng từng cử động của lão. Dè dặt, việc xảy ra ngoài sự tưởng tượng, Nhất Sĩ không người canh giữ vẫn ngồi yên tại chỗ, dáng bình thản như không. Đang khi lạ lẫm hốt thấy vèo mấy tiếng, tăng lữ với thân pháp mau lẹ cùng phóng về phía Nhất Sĩ, rõ là họ định mạo hiểm cứu thoát lão.

Thiếu Bạch đứng bật dậy, soạt kiếm toan vút ra ngăn chặn thì đã có tiếng Tuyết Quân ngồi cạnh đấy sẽ bảo: - Cứ ngồi xuống để lặng xem. - Bọn họ muốn cứu thoát Nhất Sĩ! - Nếu lão Nhất Sĩ có ý chạy, giờ này mình chủ cũng không còn cản kịp. Thiếu Bạch đành lặng lẽ ngồi xuống dõi trông.

Chỉ thấy Nhất Sĩ đại sư mở mắt nhìn hai tăng lữ tới trước mặt, môi mấp máy nói vài câu gì đó, hai hòa thượng nghe xong bỗng nghiêng mình thi lễ lui đi.

Hiển nhiên, Nhất Sĩ đã cự tuyệt sự cứu viện của nhị tăng.

Thấy vậy, Thiếu Bạch ngạc nhiên quay nhìn Tuyết Quân: - Không hiểu nàng dùng cách nào khiến cho Nhất Sĩ phải nghe lời răm rắp như thế. Tuyết Quân như biết ý, sẽ hỏi:

- Minh chủ chắc lấy làm lạ lắm? - Phải, tại hạ mỗi lúc một thêm hoang mang.
- Gia sư lúc sinh tiền thường giảng giải cho thuộc hạ những nhược điểm tâm lý con người. Đại khái có ba loại, chỉ cần nắm được những nhược điểm đó thì chế phục lão rất dễ dàng. - À, ra thế, chắc lão sợ độc tính phát tác hết phương cứu giải nên mới không dám bỏ trốn?
- Minh chủ mới chỉ nói đúng một nửa, Thiếu Lâm tự đâu có thiếu thuốc giải độc, lão là phương trượng, muốn lấy lúc nào chả được, đã có hy vọng sống sót một nửa rồi, lẽ nào lão không dám thử vận?
- Thiếu Bạch ngớ ngàng:
- Nàng nói đúng.
- Chàng hỏi liền:
- Thế thì nguyên nhân nào lão chưa dám bỏ trốn?
- Lão sợ thế lực thánh cung.
- Thiếu Lâm tự xưa nay hùng mạnh, chả lẽ không cự lại người trong thánh cung sao?
- Cự lại thì cự lại đấy, nhưng lão chỉ sợ là người trong thánh cung phôi bày chân tướng lão, chẳng những sẽ mất chức phương trượng, lại còn biến thành một phản đồ cho tăng chúng nguyên rủa nữa.
- Nói thế, cô nương làm sao khiến lão phải vâng lời răm rắp?
- Một là lão sợ độc tính phát tác hết cách cứu chữa, hai là lão ngờ thuộc hạ là người trong thánh cung nên mới không dám trái lệnh.
- Vậy thì sao cô nương còn bảo Vạn lão anh hùng đi điểm huyết lão?

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 54

Gặp chín trường lão

Tuyệt Quân nói liền:

- Hồi hay, mình chủ chẳng những võ công cao cường, về trí tuệ cũng thật là tiến bộ.

Thiếu Bạch nói:

- Cô nương quá khen.

- Lúc này tình thế coi như tạm yên, trong lòng Nhất Sĩ đã nhận làm thuộc hạ là người trong thánh cung, nhưng nếu chư vị trường lão Thiếu Lâm đối đầu với ta, tất y sẽ suy tính trong hai cái hại chọn lấy

cái hại nhẹ nhất.

Hốt nghe tiếng áo phan phật, nhoáng vụt một bóng người, Nhân Vân đã buông mình xuống cạnh hai người, nói:

- Phạm cô nương, tình thế không ổn rồi?

Tuyết Quân hỏi nhanh:

- Có việc gì?

- Lão nạp ngồi trên ngọn cây dõi xem tứ phía, phát hiện có lối năm trăm tầng lầu hàng đội chĩnh tề, chắc sẽ vây kín cánh rừng này trong khoảnh khắc. - Không lẽ trưởng lão trong chùa giờ này đã khai quan?

- Có lẽ chưa đâu.

- Bảo mọi người ai về chỗ nấy, thu nhỏ trận thế thêm lần nữa.

- Cô nương bày Ngũ hành liên hoàn trận vốn đã chẳng mấy rộng, nếu giờ thu nhỏ một lần nữa, chẳng phải quá chật chội ư?

- Trừ phi chúng ta không chọn thủ đoạn, chuẩn bị thì lối đánh đồng ư qui tận vì bây giờ cũng đã hết sức tiếp tục chiến đấu lâu dài.

- Tuy thế, nhưng chúng ta cũng không thể không đánh. - Nếu có đánh thật, chúng ta càng tập trung lại càng tốt chứ sao? - Cô nương nói phải.

Khi ấy Vạn Lương, Cao Quang, Hoàng Vĩnh, Ngọc Giao cũng đều chạy xúm lại. Kể từ lúc Tuyết Quân bắt được Nhất Sĩ, quần hào càng thêm tin tưởng. Chỉ nghe nàng nói:

- Nếu không phải tình thế bức bách quá, không xuất thủ không được thì chư vị đừng có hành động bừa bãi là hơn.

Ngừng một thoáng, nàng tiếp:

- Vạn hộ pháp đề ý hãy thấy trưởng lão trong chùa xuất hiện là phải điểm ngay vào mấy huyết đạo của Nhất Sĩ, nhớ là điểm sao cho vừa tay đủ để y không nói được, không hành động được, nhưng cũng không ngã lăn ra đất.

Vạn Lương đáp liền:

- Vạn mỗ sẽ hết sức.

- Đây là cửa ải rất quan trọng, chư vị phải dè dặt lắm mới được. Nếu như ta khích nộ các trưởng lão trong chùa Thiếu Lâm, thì cho có bắt được Nhất Sĩ, cũng khó lòng khuất phục được hết tầng lầu trong chùa.

- Cô nương đã có trù liệu?

- Giờ này chưa dám chắc, nhưng hy vọng có thể thuyết phục được tăng lữ Thiếu Lâm.

- Thế còn các trưởng lão trong chùa, cô nương định thuyết phục cách nào?

- Tôi sẽ trình bày sự thực, nếu tăng lữ Thiếu Lâm hiểu biết lý lẽ tất sẽ tin lời tôi, sợ là sợ cái họ hiểu rõ sai quấy đấy, nhưng vì thể diện của chùa sẽ không thừa nhận, trái lại còn nói chúng ta bịa chuyện xuyên tạc, cố tình gây rối, thì lúc đó khó tránh khỏi một trường huyết chiến.

- Vạn nhất tình hình đến nước ấy cô nương có cách nào đối phó với họ?

- Ví thử chỉ bằng võ công không thôi, chúng ta quyết không phải là địch thủ của họ.

- Trong hoàn cảnh hiểm hóc hiện tại chúng ta cũng bất tất chỉ dùng võ công để phân trường thắng bại với họ.

Vạn Lương rõ ràng không phân bằng cách nào miễn là có thể thắng được tăng lữ Thiếu Lâm thì thôi.

Tuyệt Quân sẽ thở dài:

- Cuộc thế ngày hôm nay, chúng ta mới nắm chắc một nửa, còn một nửa phải chờ xem khí độ đối phương.

- Trường hợp quyết liệt quá thì sao?

Tuyệt Quân hơi do dự:

- Sẽ giết sạch bọn chúng để từ nay Thiếu Lâm sẽ vĩnh viễn suy tàn trên giang hồ, không mong có ngày khôi phục.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Nàng xưa giờ nói năng từ tốn, giờ đây có những lời hào hùng như thế, hẳn là đã có chủ định. Xem ra Thiếu Lâm tự suốt mấy trăm năm trong võ học vẫn được nhân vật giang hồ coi là vùng đất võ học tươi tốt nhất sẽ bị hủy diệt trong tay hai nàng. Khó khỏi quá đáng tiếc.

Nghĩ thế, lão khuyên:

- Nếu như có thể bớt đi trường kiếp sát, không nên kết thêm thù với Thiếu Lâm vẫn là hơn.

- Cái đó xin cứ yên tâm, tôi đã chuẩn bị sẵn cả rồi. Trừ phi tình thế bắt buộc ta không còn đường chọn chẳng nói, chúng ta quyết không cố tình gây trường đại kiếp.

Lời đối đáp của hai người gieo vào lòng quần hùng những cảm nghĩ khác nhau.

Thiếu Bạch từng được chứng kiến nàng bắt sống Nhất Sĩ giữa lớp tăng lữ vây quanh, trong lòng đã vững tin, bất cứ trong cảnh thế nguy ngập nào, nàng cũng vẫn đủ sức xoay sở dễ dàng.

Ngọc Giao thì tánh đàn bà, đã kính phục Tuyệt Quân, nên nàng nói đâu là tin đấy, không nghi ngại mảy may.

Chỉ có Hoàng Vĩnh, Cao Quang vẫn có ý nghi ngờ, vì chứng lực lượng Thiếu Lâm mạnh mẽ thế nào ai cũng nghe biết, nể sợ, đều cho là nàng nói khoác lác thế thôi chứ quyết không làm nổi.

Nhàn Vân tuy bị tàn phế, nhưng võ công tài huệ chưa mất hẳn. Đối với cô gái suốt ngày che mảnh lụa đen này trong lòng khó hiểu lắm, nhưng nghĩ đến cái bản lãnh một mình bắt sống Nhất Sĩ đem về, khó khỏi lấy làm lạ lùng, bán tín bán nghi.

Mỗi người một ý nghĩ, nhất thời toàn trường trở nên im bật.

Tuyết Quân biết quần hào chưa tin, tiếp lời:

- Tất nhiên không thắng họ về mặt võ công, chúng ta mới phải tìm cách khác đối phó.

Nàng chỉ giải thích một cách mập mờ, chừng như không muốn nói hết ý.

Nhàn Vân bỗng cất tiếng cảnh giác:

- Có người đến, việc cô nương bắt sống Nhất Sĩ, có lẽ tin đã truyền đến tai các trưởng lão trong chùa, buộc họ phải xuất quan.

Thiếu Bạch quay nhìn lại, quả nhiên thấy có một hòa thượng vận tăng bào nguyệt bạch đang chậm bước đi lại.

Hòa thượng đi đến gần quần hào, thì dừng lại, chắp tay nói:

- Lão nạp Tứ Thành, trong chư vị thí chủ nào chấp sự đâu?

Tuyết Quân thông thả nói:

- Có việc chi chỉ giáo.

- Trưởng lão trong tệ tự nghe biết chư vị với tệ tự có lắm chỗ hiểu lầm, sanh ra nhiều chuyện không hay, phải chăng có việc ấy?

- Đúng thế, đại sư còn dạy chi nữa?

- Lão nạp phụng mệnh đến đây muốn thỉnh trong chư vị một hai vị đương gia đi diện kiến chư vị trưởng lão tệ tự, chẳng hiểu chư vị có bằng lòng đi một chuyến?

- Được, có điều phương trượng trong quý tự phải ở lại đây làm con tin.

Vạn Lương từng trải giang hồ, thoáng nghe đã biết dụng tâm của Tuyết Quân, liền cất bước về phía Nhất Sĩ.

Nhất Sĩ đã sớm mất sức phản kháng, hơn nữa trong lòng mãi lo nghĩ, cho nên, Vạn Lương đến gần điểm huyết y một cách dễ dàng.

Tứ Thành đại sư thấy thế biến sắc:

- Nữ thí chủ làm vậy không được rồi.

- Sao lại không được?

- Thiếu Lâm phái trên giang hồ chưa hề bị ai hiếp đáp, nữ thí chủ bắt phương trượng tệ tự đi chẳng nói, sao lại còn điểm huyết người trong lúc lão nạp chuyện trò với chư vị?

Chúng tôi bắt phương trượng quý tự về suốt tự bấy giờ chưa từng điểm huyết, nay lão thiền sư đến mời chúng tôi tới gặp trưởng lão quý tự, chúng tôi phải phòng bị phần nào chứ.

- Tệ phương trượng ví chưa bị điểm huyết, sao khi thấy lão nạp không tỏ ý gì cả? - Ấy là phương trượng quý tự đang có chỗ lo nghĩ, có thể chưa biết có lão thiền sư đến đây! - Nữ thí chủ nói khéo lắm, trong chư vị người nào sẽ đi đây? - Tệ minh chủ và chị em tiện thiếp, cộng có ba người, thế có nhiều quá không? - Vị nào là quý minh chủ đâu, có thể cho lão nạp xem mặt?

Thiếu Bạch bước lên hai bước: - Tại hạ đây.

Tứ Thành quét mắt nhìn khắp Thiếu Bạch giây lâu: - Các hạ trẻ quá nhỉ!

- Lão thiền sư quá khen.

- Nghe đệ tử tệ tự cho biết, các hạ có thể sử dụng cả đao lẫn kiếm, bản lãnh cao cường lắm, lão nạp mong có dịp được lãnh giáo vài cao chiêu. - Nếu được lão thiền sư chỉ giáo, tại hạ nguyện hết sức phụng bồi.

- Khá khen cho người trẻ tuổi mà phong độ hào hùng!

Tuyệt Quân chen lời:

- Các vị trưởng lão quý tự chắc hẳn đang chờ chúng ta, đại sư tuổi cao đức trọng, không nên vì một câu nói đùa mà làm hỏng đến đại cuộc?

- Phải lắm, để gặp chư vị trưởng lão trong tệ tự rồi lão nạp xin lãnh giáo võ công quý minh chủ cũng chưa muộn.

Ngừng giây phút, lão tiếp:

- Bây giờ đi được chưa?

- Lúc nào chúng tôi cũng sẵn sàng.

- Lão nạp dẫn lộ.

Nói xong lão xoay mình đi trước.

Tuyệt Quân quay bảo sẽ Nhàn Vân:

- Mọi việc ở đây, phiền đại sư lo liệu cho.

Nhàn Vân nói liền:

- Lão nạp xin hết sức.

Tuyệt Quân quay sang Thiếu Bạch:

- Ta đi!

Thiếu Bạch bước nhanh theo Tứ Thành đại sư, chị em Tuyệt Quân cũng nối gót.

Tứ Thành đại sư dẫn ba người đi xuyên qua mấy cái sân thẳng hướng một tòa viện khắp bốn bề đều là thúy trúc.

Bọn Thiếu Bạch đi tới đâu cũng thấy tăng lữ Thiếu Lâm tay lăm lăm binh khí trợn trừng mắt nhìn, nhưng không người nào dám làm gì.

Đến trước viện, Tứ Thành đại sư bỗng dừng chân bảo: - Tới rồi, mời ba vị vào!

Ngẩng nhìn, thấy trước cổng có đề ba chữ lớn thếp vàng: "Đại bi điện". Tứ Thành tiếp:

- Lão nạp xin mạn phép.

Rồi lão đi thẳng vào.

Bọn Thiếu Bạch ngậm vận chân khí, thò tay sờ đại đao, kiếm đâu đấy thông thả bước lên.

Vào trong, chỉ thấy trầm hương tỏa ra nghi ngút, trong màn khói mờ nhạt sừng sững chín lão tăng vận khôi bào ngồi xếp bằng tròn.

Thiếu Bạch dõi nhìn, thấy có cả Tứ Thành, Tứ Luật, riêng Tứ Thành ngồi ở một cái bồ vị trong cùng.

Chín lão tăng đều ngồi xếp bằng tròn, tay phải áp lên lòng bàn tay trái, đặt khoảng giữa hai vế, có một cái vẻ gì thật nghiêm trang, thật hiền hòa khiến người phải sanh lòng kính trọng.

Thiếu Bạch vòng tay thi lễ:

- Vãn bối Kim đao minh chủ xin ra mắt chư vị đại sư.

Chỉ thấy một lão tăng ngồi chính giữa tuổi tác cao nhất bỗng mở mắt nhìn Thiếu Bạch chậm rãi bảo:

- Thí chủ ngồi đi.

Thiếu Bạch nhìn quanh quất, thấy cánh cửa không cách xa mấy có năm cái bồ đoàn.

Lão tăng ấy nói rất ôn hòa, nhưng có một cái sức oai lực mạnh mẽ khó cưỡng, buộc chàng phải y lời ngồi xuống.

Tuyết Quân được em đỡ, cũng ngồi xuống trên một bồ đoàn cạnh Thiếu Bạch.

Lão tăng ngồi giữa mở lời:

- Chư vị đến Thiếu Lâm tự gây nên bao chuyện động trời, thủ đoạn lại ác độc quá lắm, giết chết liền mấy chục đệ tử Thiếu Lâm chúng tôi là nghĩa làm sao?

Tuyết Quân nói:

- Quí phái thuở giờ vẫn được tiếng Thái sơn bắc đẩu, trong võ lâm, đồng đạo giang hồ ai cũng kính ngưỡng. Ngoại trừ võ công cao cường, đệ tử đông, thực lực hùng mạnh, còn có cái vinh dự chủ trì chính nghĩa cho võ lâm đồng đạo. Suốt mấy trăm năm lập phái đến nay, phạm giang hồ có xảy kiếp nạn, người trong quí phái cũng không chịu khoanh tay ngồi yên, lần nào cũng đều phái cao thủ tham gia. Thành thử tiện thiếp nghĩ, người trong võ lâm sở dĩ kính trọng quí phái chính là ở cái phong thái khí khái dám đứng ra bảo vệ chính nghĩa ấy.

- Nữ thí chủ quá khen, lão lại chỉ muốn biết chư vị thâm nhập tệ tự gây nên cảnh máu đổ đầu rơi là có dụng ý gì?

- Bọn tiện thiếp đến đây vốn thỉnh giáo quý phái về việc thị phi võ lâm, không ngờ chư ông môn nhân quý phái lại cậy đông hạ lệnh cho đệ tử quý tự vây đánh chúng tôi, bắt buộc tiện thiếp phải tự vệ.

- Vì thế, chư vị mới hạ độc thủ trong tệ tự.

- Ấy chỉ là việc bất đắc dĩ, dám mong lão thiền sư suy xét lại cho.

Lão tăng trầm ngâm:

- Chẳng cần hiểu nữ thí chủ đến đây với mục đích gì, nhưng chư vị đã giết mấy chục mạng đệ tử tệ tự, thì thật quá đáng lắm, lão nạp chủ trì trường lão hội trong chùa, có lý đâu làm ngơ được.

Ngước mắt thờ dài lão tiếp:

- Và cả cái oai danh Thiếu Lâm tự mấy trăm năm nay, lẽ nào không lý đến?

Tuyết Quân đỡ lời:

- Chỉ nghĩ đến oai danh của Thiếu Lâm tự tức là bỏ đi cái đại nghĩa trong võ lâm.

- Chư vị sư đệ có nghe vị nữ thí chủ này nói!

Tám lão tăng ngồi chung quanh đồng loạt đáp:

- Chúng đệ nghe rồi.

- Chư vị sư đệ có cao kiến gì cứ nói thẳng ra.

Tứ Giới đại sư cất tiếng:

- Tiểu đệ có một thiện kiến, nhưng không biết có nên nói, dám mong chư vị sư huynh, sư đệ chỉ giáo cho.

Lão tăng ngồi giữa bảo:

- Sư đệ cứ nói.

- Kim đao môn dám xâm nhập Thiếu Lâm tự chúng ta, hẳn bên trong phải có nội tình, mong sư huynh hỏi cho ra lẽ.

Bỗng nhiên, một hòa thượng ngồi ở mé trái bên đỡ lời: - Tiểu đệ Tứ Ý, không dám tán đồng ý kiến của Tứ Giới sư đệ.

Lão tăng ngồi giữa hơi nhíu mày: - Vậy sư đệ hẳn có cao kiến?

- Dẫu cho Tứ Giới sư đệ có lý lẽ riêng, nhưng đây là việc trong nội bộ của chùa chúng ta, không để cho người ngoài xen vào.

Tứ Giới đại sư hỏi lại:

- Thế ý của sư huynh?

- Theo ý ngu huynh trước bắt sống hết những nhân vật trong Kim đao môn xâm nhập Thiếu Lâm bổn viện xử tử, sau đó sẽ tra xét việc trong bổn môn cũng chưa muộn.

Tứ Giới nhẹ than dài:

- Tứ Ý sư huynh quyết tâm bảo vệ thanh danh chùa Thiếu Lâm ta, tiểu đệ rất bội phục, có điều, nếu làm thế sợ có nhiều nghi vấn.

- Nghi vấn nào?

- Kim đao môn tìm đến Thiếu Lâm tự tất nhiên là có nguyên nhân, nếu bắt xử tử hết người trong Kim đao môn, chẳng phải nguyên nhân sẽ khó minh bạch, ấy là một nghi vấn.

- Kể được đi, còn nghi vấn nào nữa?

- Nghi vấn thứ hai giản dị lắm, người trong Kim đao môn cũng vị tất đã bó tay chịu trói, vạn nhất có động thủ, làm sao dám chắc bắt sống được bọn họ?

- Sư đệ đề cao kẻ khác làm nhục oai phong mình, không hiểu có dụng tâm gì?

- Tiểu đệ chỉ biết nói thành thực.

- Thế thì ngu huynh sẽ xin sư huynh chủ trì bắt sống ba người này ngay trong thập điện cho sư đệ được sáng mắt.

Tứ Giới nghĩ bụng:

- Tưởng là theo việc bàn việc, dè dặt lại biến thành vấn đề tranh chấp, vì không để sư huynh biết chút ít sự thật, sợ rằng khó mong khuất phục.

Nghĩ vậy, lão thủng thẳng nói:

- Hay lắm, tiểu đệ xin lau mắt chờ xem.

Tứ Ý đại sư giận dữ:

- Được, lão nạp sẽ đả thương hai người trước cho sư đệ coi.

Là một cao tăng dám nói ra việc đánh người, rõ là trong lòng phải tức giận đến cực điểm.

Lão tăng ngồi giữa chậm rãi bảo:

- Nhị vị sư đệ khỏi cần tranh chấp nữa.

Tứ Ý đại sư đỡ lời:

- Tiểu đệ đã nói bắt sống hai người rồi, dám mong sư huynh thành toàn cho tiểu đệ được giữ đúng lời hứa.

- Trong võ lâm ân oán dây dưa, muốn bàn cho ra lẽ thị phi vốn là một việc rất khó, tại sao sư đệ lại nóng nảy quá thế?

- Nhưng tiểu đệ đã nói ra, hơn nữa, cũng đã lọt vào tai địch nhân, có lý đâu tiểu đệ lại nuốt lời, mong sư huynh nghĩ lại thành toàn cho.

Lão tăng ấy trầm ngâm giây lâu, sẽ gật đầu:

- Thôi được, ngu huynh chấp thuận, có điều Tứ Giới sư đệ nói phải lắm, trước khi chúng ta chưa rõ chân tướng không nên thương nhân. Sư đệ có ra tay cũng dè dặt là hơn.

- Tiểu đệ xin tuân.

Rồi lão thông thả đứng dậy.

Thấy thế, Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Trong Thiếu Lâm phái có kẻ cố chấp không biết điều như vậy khó khỏi làm gương xấu cho môn hạ đệ tử, lão đã đứng dậy, xem ra ta

cũng phải cho lão một bài học mới xong.

Chỉ thấy Tứ Ý đại sư đến gần bọn Tuyết Quân còn khoảng bốn năm thước thì dừng lại, hỏi xằng:

- Tam vị đều là nhân vật thủ não trong Kim đao môn, chắc hẳn võ công cao cường lắm hả? Thiếu Bạch liếc nhanh chị em Tuyết Quân, đứng dậy vặn: - Cho là thế đi, lão thiền sư có việc gì chỉ giáo?

Tứ Ý đại sư cười nhạt: - Tuổi còn trẻ quá sao nói năng như thế? -

Lão thiền sư đã không kính trọng bọn tại hạ, lấy đâu buộc bọn tại hạ phải nể trọng lão thiền

sư?

- Xem vậy, chắc chương môn sư diệt chả nhầm rồi.

Thiếu Bạch không nghe Tuyết Quân lên tiếng, rõ ràng là nàng cũng rất bất mãn trước thái độ ngông cuồng của hòa thượng này, bèn nói:

Đại sư tuy đức vọng đều cao trọng, nhưng luận việc thiếu hẳn suy xét, bảo ai chịu tâm phục

cho.

Tứ Ý đại sư ngoảnh nhìn lão tăng ngồi giữa nói:

- Người này cuồng ngạo quá lắm, sư huynh tai nghe mắt thấy đây, nếu tiểu đệ không trừng trị họ một phen thì còn gì là oai danh Thiếu Lâm ta nữa?

Chín lão tăng trong Phật cát, người nào công phu tu dưỡng cũng sâu dày, chỉ có mỗi Tứ Ý đại sư còn nóng nảy không nói, bát tăng còn lại đều nhất mực dừng dừng, khó biết thâm tâm họ đang nghĩ gì.

Lão tăng ngồi giữa nhìn nhanh Thiếu Bạch, lặng thinh. Tứ Ý đại sư không thấy lão tăng ngăn cản, cho là đồng với mình, liền hỏi:

- Chư vị bó tay chịu trói, hay còn muốn lão nạp phải xuất thủ?

Thiếu Bạch lạnh lùng:

- Chúng tôi đến đây tuyệt không có muốn động thủ với đại sư.

- Các vị tuy không có ý ấy, nhưng cứ thái độ kiêu ngạo cũng đủ bị trừng phạt lắm rồi.

- Nếu lão thiền sư quyết muốn động võ, tại hạ đành xin hầu tiếp.

- Khẩu khí lớn thật xem này.

Hữu thủ đột ngột chụp nhanh vào cổ tay Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch vụt tránh chưởng, lui về hai bước điềm nhiên đứng chờ.

Tứ Ý đại sư giận sôi:

- Các hạ sao chưa chịu hoàn thủ.

- Lão thiền sư đức cao trọng vọng, tại hạ xin nhường trước một chiêu.

- Hừ, nếu lão nạp có lỡ tay đả thương, ấy là lỗi ở các hạ.

Lời dứt, vù hai chưởng nữa liên tiếp đổ ập tới.

Nghe chưởng ảnh rít lạnh, chứa luồng nội lực mạnh mẽ khôn cùng. Thiếu Bạch không dám chần chờ, lạng nhanh sang năm thước tránh. Tuy hết sức mau lẹ né thoát, nhưng chàng vẫn vị luồng tiềm lực quét phải. Nửa bên thân tức thời ể ẩm suýt ngã xấp không khỏi lạnh mình, nghĩ bụng.

- Lão tăng này lợi hại thật.

Tứ Ý đại sư cười nhạt:

- Thân pháp khá lắm.

Hữu thủ giơ lên, quạt luôn chưởng nữa.

Thiếu Bạch nghe trong lời nói đối thủ có ý điều cợt, thì bưng giận, nghĩ bụng:

- Nếu không cho lão một trận, hẳn sẽ nghĩ là ta sợ lão.

Kịp thấy bóng chưởng đã ập nhanh vào mấy yếu huyệt trước ngực hết mong tránh thoát, Thiếu Bạch tức tốc soạt kiếm, hét:

- Coi đây!

Trường kiếm nhẹ rung, lóe lạnh ánh kiếm khoa lớp lớp chặn đứng ngay thế chưởng đối phương.

Tứ Ý đại sư thấy chàng khoa kiếm như mưa bão, kiếm thế chặt chẽ không một khe hở, bất giác cau mày thấu chưởng thoái lui.

Thiếu Bạch không để lỡ dịp, xoáy lốc trường kiếm đâm vào tới.

Tứ Ý đại sư bị nhát kiếm đối phương đánh dạt chưởng thế, thật là một việc mất mặt, nhưng đứng trước mấy vị sư huynh đệ không tiện thi triển thủ đoạn tàn độc quá, có điều chưa kịp dần cơn nóng, thì Thiếu Bạch lại vò ra một kiếm, lão bốc giận: - Trong vòng năm ba chiêu, nếu không chế phục được tiểu tử này chắc đến phải vùi chôn tằm tiếng.

Vừa nghĩ, hữu thủ phát mạnh tăng bào đẩy một luồng chưởng lực đánh bật kiếm thế Thiếu Bạch, tay trái cùng lúc chớp nhoáng vò ra một chưởng.

Thế chưởng này thoáng trông nhẹ nhàng, nhưng khoảng trong gió lộng, Thiếu Bạch kịp thời cảm thấy có một luồng ám kinh vô hình tiến tới, bất giác giật nảy mình:

- Hòa thượng nội công thâm hậu thật.

Chàng lạng lẹ sang mé trái thoát.

Tứ Ý đại sư cười gằn:

- Nhanh lắm!

Hữu thủ lão nhoáng nhanh một chưởng nữa.

Thiếu Bạch thầm tính:

- Lão đánh ra chưởng nào cũng đều có dấy theo luồng tiềm lực cực mạnh, ví cứ tránh né thế này mãi cũng có lúc phải trúng. Lão xem

chắc đang sôi giận, quyết khó khỏi phân trường thắng bại, vậy thì sao không giải quyết cho sớm.

Còn đang nghĩ, chưởng lực thứ hai của đối phương đã ập tới.

Thiếu Bạch vội vàng tránh sang bên, nhưng đã khá muộn, trúng ngay dư lực của chưởng phong, chỉ cảm thấy vai trái tê rần, loạng choạng lui liền năm bước.

Tứ Ý cau mày lắm bầm:

Người này võ công như thế, tại sao đệ tử trong chùa lại không ngăn chống nổi ỳ, rõ là hồi gần đây đệ tử trong chùa ta đã biếng nhát không chịu rèn luyện thêm.

Câu nói hình như cốt ý cho các hòa thượng nghe.

Thiếu Bạch ngậm vận khí cho mạch máu chạy đều lại trong vai trái rồi bất thần lao vụt cả người lẫn kiếm đến sát Tứ Ý khoa kiếm chém bổ xuống.

Tứ Ý đại sư cười khẩy, hữu thủ nhẹ phát tăng bào chực đánh dạt, hốt thấy trường kiếm trong tay Thiếu Bạch nhấp nhöhe loang màu ánh lạnh.

Lần sáng vừa tắt, kiếm thế chớp nhoáng đâm vèo vào mấy huyệt trước ngực lão.

Tứ Ý đại sư hoảng hốt lùi vội về hai bước né thoát một kiếm, chưa kịp phản công thì chiêu thức đã nổi bóng loáng tới.

Kiếm chiêu Thiếu Bạch kỳ ảo lạ thường, lại dồn đối phương phải lùi thêm hai bước.

Thiếu Bạch thi triển Đại bi kiếm pháp loang loáng chớp chớp, đợt đợt kiếm phong, nháy mắt đã thủ chặt đối phương trong màn kiếm ảnh.

Tứ Ý đại sư tuy đã dốc sức xuất thủ phản công, nhưng thế kiếm Thiếu Bạch biến hóa dị thường, ánh lạnh dấy sáng một khoảng rộng trùm chặt lão không hở một đường tơ cho có một dịp trở tay.

Quần tăng trong Phật các, thoát đầu thấy Thiếu Bạch bị dồn đánh tới tấp không ai buồn để ý xem, đến lúc chàng dốc toàn lực vây kín Tứ Ý trong lớp kiếm quang, đều kinh dị dán chặt vào hai người.

Thoáng mắt, cuộc ác chiến đã được mười hiệp.

Tứ Ý đại sư đã dốc hết tâm trí tìm cách giải nguy, nhưng rốt cuộc kim chìm đáy biển, hoàn toàn vô vọng trước sóng kiếm dày đặc như trường giang đại hải của Thiếu Bạch, không hở cho lão một giây phút hoàn chiêu.

Thêm độ bảy tám hiệp nữa, Tứ Không đại sư ngồi chính giữa bỗng quát:

- Ngừng tay!

Thiếu Bạch nghe tiếng lão tăng xoáy lốc vào tai, không khỏi bàng

hoàng:

- Nội công thâm hậu đến thế là cùng.

Chàng tức thời thu kiếm lùi nhanh lại.

Tứ Ý đại sư bị đòn đánh tháo mồ hôi, trong lòng vừa giận, đâu có dễ để cho Thiếu Bạch rút lui, chưởng phong lập tức như nước vỡ bờ ồ ạt cuốn tới.

Thiếu Bạch vút mình tránh vẫn bị chưởng phong đối phương đánh tung vạt áo.

Tứ Không đại sư trầm giọng:

- Sư đệ ngừng tay, kiếm pháp y trông giống như Đại bi kiếm pháp của Cơ Đồng lắm, có đánh thế nào cũng không lại đâu.

Tứ Ý đại sư chốt dạ:

- Vương đạo Cửu kiếm?

- Đúng thế.

Nhìn sang Thiếu Bạch, Tứ Ý đại sư hỏi:

- Quý tánh các hạ?

- Tại hạ họ Tả, Tả Thiếu Bạch.

Tứ Không đại sư thoáng biến sắc:

- Bạch Hạc môn Tả Giám Bạch là gì của các hạ?

- Ấy là vong phụ.

- Phải rồi, các hạ là hậu sinh của Tả Giám Bạch, hẳn đến Thiếu Lâm tự để báo thù.

- Không hẳn.

- Không vì tầm thù thì vì cái gì?

- Vì mối lo chung của võ lâm thiên hạ, mong cứu vãn phần nào kiếp nạn.

Tứ Không đại sư nhíu mày:

- Các hạ ý muốn yêu cầu Thiếu Lâm tự chúng tôi xuất hiện chủ trì đại cuộc giang hồ?

- Gần như thế.

- Hiện tại võ lâm đã gặp phải đại kiếp trước giờ chưa hề có, các hạ mới chừng ấy tuổi đã có được cái hùng tâm ấy, thật đáng khen lắm.

Ngừng một tí, lão hỏi tiếp:

- Kiếm pháp của các hạ phải chăng được Thiên kiếm Cơ Đồng truyền thọ?

- Chả dám giấu lão thiên sư, thật thế, ấy là Đại bi kiếm pháp.

Tứ Không đại sư gật gù:

- Thảo nào thế kiếm lợi hại quá, có thể giết liền lúc mấy mạng đệ tử trong chùa.

Tứ Ý đại sư chen lời:

- Tiểu đệ nghe danh Thiên kiếm Cơ Đồng lâu năm chưa hề có một lần gặp gỡ, nay được hội kiến với truyền nhân Thiên kiếm, tiểu đệ rất muốn...

Tứ Không đại sư khoát tay, cắt ngang câu nói của Tứ Ý, tiếp lời:

- Theo lão nạp biết, Cơ Đồng ngoài dùng kiếm ra, không hề sử dụng một món binh khí nào khác, tiểu thí chủ là truyền nhân Cơ Đồng, sao đã đeo kiếm lại giắt cả cổ đao?

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 55

Thử thách võ công

Thiếu Bạch ngần ngừ:

- Tại hạ ngoài việc theo Cơ lão tiên bồi luyện kiếm, còn võ vẽ tập thêm đao. Tứ Không đại sư thấy chàng nói tránh cũng không hỏi nhiều, liếc khắp quần tăng một lượt:

- Nữ thí chủ đại náo trong tệ tự chúng tôi, hẳn không phải là vô cớ?

- Vãn bối vào chùa đã có gởi thiệp bái sơn hẳn hoi, người đệ tử quý tự cứ khẳng khẳng một mực bức bách. Vì lẽ tự vệ bọn vãn bối không thể không xuất thủ kháng cự. Trót phải đánh nhau thời khó tránh khỏi có người thương vong.

- Nhưng kẻ tử thương vong lại đều là đệ tử Thiếu Lâm chúng tôi.

- Chưa hẳn, bọn tại hạ cũng có người trọng thương, chư vị đại sư không biết đấy thôi.

- Chư vị xông vào chùa chúng tôi thương nhân bừa bãi, hơn nữa thủ đoạn tàn độc quá lắm, ám khí hạ độc, không bỏ sót thứ gì, rõ là chẳng xem Thiếu Lâm phái này vào đâu cả.

Thiếu Bạch chực đáp, Tuyết Quân đã đỡ lời:

- Đệ tử trong quý tự đông có mấy trăm, vậy đánh mấy ngày người chúng tôi, chúng tôi có thể gặp được đại sư ở đây cũng là phúc tổ bảy đời.

Tứ Không đại sư cười nhạt:

- Quý tánh nữ thí chủ?

- Vãn bối Phạm Tuyết Quân, cạnh là xá muội Phạm Tuyết Nghi.

Tứ Không đại sư cau mày:

- Lão nạp tự tin phạm nhân vật thành danh gần trăm năm lại đây, tuy chưa biết hết, nhưng cũng đã nghe nhiều rồi, chỉ có mỗi nhị vị cô

nương gốc gác ra sao mà lão nạp chưa hề nghe...

Ngừng lại lão hỏi tiếp:

- Nữ thí chủ có thể nói tánh danh của lệnh tôn, may ra lão nạp sẽ biết.

- Tiên sư rất ít đi lại giang hồ, có nói ra lão thiên sư chắc cũng chẳng biết đâu.

- Nữ thí chủ cứ nói xem!

- Tiên sư là Phạm Trọng Minh.

Tứ Không đại sư thắng thốt:

- Phạm Trọng Minh? Hiện giờ ở đâu?

- Tiên sư đã mất...

Tứ Không mừng ra mặt:

- Sao, Phạm huynh đã qua đời rồi à?

- Tiên sư mất đã mấy năm.

- Lão nạp từng cùng lệnh sư gác chân luận đàm thế sự suốt một ngày đêm liền không nghỉ. Lệnh sư học văn uyên bác, trí tuệ sáng suốt, lão nạp kính phục lắm...

Ngừng lại, lão đằng hắng: - Chuyện ấy kể cũng có hai mươi năm rồi, dám chắc năm đó nhị vị cũng chưa mở mắt trào

đời. - Thế ra lão thiên sư là cố hữu của tiên sư, bọn văn bối thật thất kính.

- Lệnh sư tài hoa một đời, lão nạp được luận giao cũng là một vinh hạnh...

Rồi lão hỏi sang chuyện khác:

- Nhị vị cô nương chắc hẳn đã được lệnh sư dốc hết chân truyền.

- Bọn văn bối thiên tư ngu muội, tuy gặp lương sư nhưng bản lãnh chẳng là bao.

- Theo lão nạp nhớ thì lệnh sư chẳng những học thức uyên thâm, cũng lại rất hiểu sự lý, quyết không thể xúi cô nương đối địch với Thiếu Lâm tự chúng tôi.

Giọng nói lão bỗng đổi sang hẳn hộc.

Tuyết Quân điềm nhiên:

- Bọn văn bối đến đây không có ý động thủ với quý phái thì chớ, trái lại còn rất muốn cứu vớt quý phái tránh khỏi cảnh trầm luân.

Câu nói khiến hết thầy quần tăng đều bốc giận, nhưng chưa được lệnh Tứ Không đại sư, đành nguyền rủa nhẩn nhục.

Tứ Không cố giữ thần nhiên:

- Nữ thí chủ nói lớn lối, lắm cố điều, tệ tự trầm luân ở chỗ nào mà phiền nữ thí chủ phải lặn lội ngàn dặm đến đây cứu vớt?

Tuyết Quân vuốt lại mái tóc rối:

- Đại sư còn nhớ cái thảm sự xảy ra cách đây hơn mười năm, việc phương trượng quý tự và chư ông môn nhân tam phái Võ Đang, Nga Mi, Không Động?
- Ấy là nỗi sỉ nhục đớn đau nhất của chùa chúng tôi, thiên hạ đều biết cả nói chi lão nạp.
- Thế thi thể của Tứ Phương đại sư, lão thiền sư có được thấy tận mắt?
- Chư ông môn nhân tứ phái ngộ nạn chấn động khắp giang hồ, lão nạp có lý đâu không đi Bạch mã sơn điều táng.
- Nói vậy, đại sư đã thấy thi hài Tứ Phương đại sư?
- Lão nạp còn tra xét là khác, xem vào những tín vật trên người ấy đúng là chư ông môn trượng tỳ tự.
- Nếu chỉ nhìn vào những tín vật nhận diện thi hài thì có gì làm chắc?
- Việc ấy đã chìm trong dĩ vãng, hung phạm cũng sớm đền tội rồi, nữ thí chủ nhắc lại không hiểu có dụng tâm gì?
- Ví thử bảo là Tứ Phương đại sư còn sống, lão thiền sư có tin không?

Tứ Không đại sư sửng sốt, giây lâu lấy lại bình tĩnh:

- Trừ phi nữ thí chủ có thể cho lão nạp được gặp mặt, bằng không khó ai dám tin.
 - Lão thiền sư vì thể diện môn phái, cho nên trong lòng có nghi ngại thật, nhưng không muốn tin mà thôi, có đúng không?
- Bổng nghe có tiếng niệm Phật hiệu trầm trầm, một hòa thượng khác xen vào nói:

- Sư huynh, cô gái này ăn nói hàm hồ, không thể dung tha được, mong sư huynh...

Tuyệt Quân ngắt lời:

- Văn bối hiểu thì chẳng những phương trượng quý tự còn sống mà cường địch đã gài rất nhiều nội ứng trong quý tự.
- Nữ thí chủ dè dặt lời nói là hơn.
- Văn bối nói do thành thực, có một điểm văn bối thắc mắc là trong quý tự đã có rất nhiều người tin văn bối, nhưng vẫn cố tình phủ nhận, bắt bẻ văn bối thế này thế khác, không chịu tin là lẽ gì?
- Thử hỏi, đâu có chuyện nói không không mấy câu có thể bảo người tin cho?

Tuyệt Quân cũng cho là phải:

- Bây giờ chỉ còn có một cách tìm cho ra bằng chứng xác đáng khiến họ không còn chối chạy được nữa.

Tuy thế, nàng hiểu sự việc không dễ dàng như ý muốn.

Nhất thời, hai bên đều im bặt.

Quần tăng trong Phật các ngài yên phân tách kỹ lưỡng lời nói của Tuyết Quân chấp lâu, cơn giận cũng nguôi ngoai dần, hầu hết đều cảm thấy có phần đáng tin.

Riêng Tuyết Quân hiểu rõ các trưởng lão Thiếu Lâm cảm hận nhất là kẻ phản bội sư môn nhưng vì thể diện họ không dễ chịu thừa nhận ngay việc ấy. Ngoài cách phải làm sao chứng minh cho họ đều tín phục mới mong đánh đổ cái tự ái nhỏ nhen trong lòng họ.

Đắn đo giây lâu nàng cất tiếng: - Đại sư có quen biết với chưởng môn Nga Mi phái?

Tứ Không đại sư hỏi: - Nữ thí chủ nói chưởng môn nhân đời trước ấy à? - Người cùng ngộ nạn với chưởng môn quý phái đó! - Phải là Nhàn Vân đại sư?

- Chính thế. - Lão nạp có gặp Nhàn Vân mấy bận, tự tin còn nhớ rõ.

- Đại sư có chắc còn nhận ra được ngoại mạo của Nhàn Vân đại sư? - Chắc chứ, chỉ cần thấy mặt là lão nạp biết giả hay thật. - Ví thử đại sư nghe tiếng? - Nữ thí chủ định giở trò gì nữa, chỉ nghe tiếng là nghĩa làm sao?

- Ý văn bối nói là nếu đại sư khỏi cần gặp mặt, chỉ nghe tiếng người có thể nhận ra thân phận?

- Cái đó lão nạp chưa chắc lắm.

Tuyết Quân thất vọng:

- Sao, đại sư với Nhàn Vân chỉ là bạn sơ giao?

- Nhàn Vân thân phận là chưởng môn một phái, lão nạp sao dám trêu cao.

Ngừng lại, lão đổi giọng:

- Cô nương có nói gì xin cứ nói thẳng ra, nếu như ngày hôm nay không nói cho rành rẽ, cô nương khó mong rời khỏi Phật các này.

- Văn bối hằng nghe trưởng lão Thiếu Lâm đều là những cao tăng tài đức vẹn toàn, không dè gặp mới biết lời đồn chẳng đáng tin. - Chỉ vì lão nạp nói không thể nghe tiếng nhận ra được thân phận của Nhàn Vân đại sư.

- Dám chắc một điều nữa, bây giờ cho nếu có gặp chưởng môn đời trước của quý phái, đại sư tất không thể nhận ra.

- Sao, thượng đại chưởng môn nhân là sư đệ của lão nạp, mới cách có hơn mười năm lẽ nào không nhận ra?

- Chưa hẳn, giờ khác xưa khác, cũng như Nhàn Vân đại sư ngũ quan đều bị người hủy hoại, đại sư chắc đâu dám nhận...

Ngừng một tí nàng tiếp:

- Và nhất vì cái thanh danh của Thiếu Lâm phái, cho có nhận được đi, các vị tất đã dám thừa nhận!

Tứ Không đại sư bừng giận:

- Nữ thí chủ câu một, câu hai mặt sát lão nạp và chư tăng là nghĩa làm sao, thật có muốn nhịn cũng chẳng được.

Rồi lão khoát mạnh tay.

Chỉ thấy đám tăng nhân ngồi xếp bằng trong Phật các đùng cái đã có hai người đứng phắt dậy, phóng vút ra cửa điện chặn ngay lối rút của bọn Tuyết Quân.

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Trưởng lão Thiếu Lâm không ngờ cũng cố chấp quá, xem chừng không đổ máu không yên.

Tuyết Quân bỗng đưa ngọc thủ búng nhẹ liền mấy cái:

- Chư vị đại sư đức cao trọng vọng, phải chăng muốn giam ba kẻ hậu sinh vãn bối chúng tôi trong cái các này?

Tứ Không đại sư lạnh lùng:

- Nếu ba vị không đưa ra được chứng minh đành phiên ba vị ở lại đây chờ bọn lão nạp xét rõ sự tình rồi sẽ tính. Ví lời ba vị nói là thực, bọn lão nạp sẽ tiến chân khỏi chùa, bằng không giết người thường mạng, mấy chục đệ tử Thiếu Lâm không thể chết oan.

Đột ngột lão phát mạnh tăng bào, một luồng chưởng phong ào nhanh về Tuyết Quân, miệng

tiếp:

- Nữ thí chủ rãi độc à?

Thiếu Bạch thoáng vù một chưởng đánh bật chưởng lực Tứ Không.

- Lão thiền sư là cao tăng đức vọng sao có thể xuất thủ đối phó với hạng nữ lưu?

Tứ Không đại sư thấy nhất chưởng đối phương đánh bật ngay được chưởng thế của mình, bất giác hoảng sợ: - Tên này công lực thâm hậu thật.

Nổi giận, lão ngậm vận thêm chân khí quật vút chưởng nữa.

Thiếu Bạch kịp thấy một luồng tiềm lực dấy mạnh, lật đặt vung chưởng đón đỡ.

Chỉ cảm thấy luồng ám kinh lực dấy sức ngàn cân, tuy đánh bật nhưng toàn thân tức thời lắc lư như thuyền phải sóng, huyết khí dội ngược không khỏi hãi thán:

- Thày tu này võ công quả là ghê gớm.

Tứ Không đại sư đã vận chưởng có trên năm thành công lực, vẫn thấy đối phương chống đỡ nổi, càng thêm kinh dị:

- Chà! Cái tên nhãi mới gớm cho chứ!

Nhưng cùng lúc lại động lòng thương tiếc.

Thiếu Bạch đỡ qua hai chưởng, thấy có mùi không ổn:

- Nếu còn đánh nữa, chắc chỉ có cách rút kiếm động thủ.

Bèn sáng giọng:

- Bọn tại hạ không có ý động thủ với chư vị đại sư.

- Nếu thế, cứ buông binh khí chịu trói.

- Đại sư sẽ xử trí thế nào?

- Khuất giá ba vị nghỉ lại trong Giới thị viện chúng tôi, chờ cho lão nạp tra rõ chân tướng xong sẽ trả tự do cho ba vị.

- Bọn tôi tuy không muốn động thủ với chư vị đại sư nhưng cũng không can tâm chịu trói, chả hiểu ngoài cách ấy ra, còn cách nào không? - Còn một cách.

- Thỉnh giáo đại sư...

- Nếu chư vị xông ra được, bọn lão nạp quyết sẽ không làm khó dễ. Thiếu Bạch nhìn quanh, thấy cửa lớn cửa sổ đều đã có người chặn giữ, chàng nghĩ nhanh:

- Xem ra chắc phải đánh rồi, chị em họ Phạm võ công không địch nổi quần tăng, tất trước phải nghĩ cách cầm chân họ để mình ta động thủ mới được.

Chàng nói khéo:

- Chư vị đại sư đều là chư tăng, hẳn là không đành động thủ với hạng nữ nhi?

Tứ Không đại sư nhú mày:

- Các hạ đừng mong bọn lão nạp thả hai nữ thí chủ mà phí công toi.

- Không đâu, tại hạ chỉ muốn một mình xông ra khỏi Phật các đánh cuộc, thành bại kể chung cho cả ba người chúng tôi.

- Thí chủ tự tin quá nhỉ?

- Tình thế bó buộc, tại hạ dẫu có hiểu rõ không địch nổi cũng phải đánh liều cầu may chứ biết sao.

- Các hạ tưởng được chân truyền Đại bi kiếm pháp của Thiên kiếm Cơ Đồng là coi trời bằng vung? - Tại hạ đâu dám nghĩ thế!

- Cơ Đồng tài tuyệt một đời thật, nhưng chưa hề động thủ với anh em lão nạp, nếu có thật khó biết thắng bại sẽ về tay ai, có điều Thiên kiếm chỉ có một pho kiếm pháp kỳ tuyệt, còn ngoài ra lão nạp chưa nghe ai nói còn tuyệt nghệ nào nữa?

- Ý đại sư tại hạ không tán đồng...

Hốt thấy Tứ Giới đại sư láy mắt ra dấu, có ý bảo đừng nói nhiều, đành ngừng bật.

Tứ Không đại sư chực lắng tai nghe giải thích, nào dè Thiếu Bạch bỗng ngừng lại nửa chừng, không khỏi ngạc nhiên:

- Các hạ không tán đồng ý lão nạp, chả hiểu có cao kiến gì?

Nghe Tứ Không hỏi dồn, Thiếu Bạch túng quá đáp liều:

Người luyện kiếm, trọng nhất ở hai phần, tâm và ý, ngoài kiếm chiêu biến hóa ảo diệu còn phải làm sao cho tâm hợp với thần, thần hợp với ý, kiếm tùy động mới gọi được kiếm pháp thượng thừa.

- Chỉ có thể thôi à?

- Cái học kiếm đạo cao xa vời vợi, tại hạ hiểu biết có hạn, nhất thời nói sao cho hết.

- Thử hỏi so nó với võ công Thiếu Lâm ra sao?

- Tại hạ không dám lạm bàn.

- Vậy các hạ có nghe trong Thiếu Lâm chúng tôi có bảy mươi hai tuyệt kỹ?

- Vẫn được nghe người đồn.

- Hay lắm, chín sư huynh đệ của chúng tôi trong Phật các này người nào cũng luyện được một vài tuyệt kỹ, người thì dốc sức khổ luyện một thứ, kẻ thì có luôn mấy môn...

Ngừng giây phút đổi giọng:

- Lão nạp nói thẳng, Thiếu Lâm tự xưa giờ chưa hề dung thứ kẻ có tội, nhưng cũng không để cho người ngoài có hành động khinh thị bốn môn, huống như chư vị lộng hành xúc phạm cả đến chưong môn...

Tuyệt Quân ngắt lời:

- Nói thế, phương trượng của quý tự có quyền bắt kẻ thanh qui làm điều xằng bậy à?

- Thiếu Lâm tự thanh qui nghiêm ngặt, võ lâm thiên hạ ai ai cũng biết, nếu phương trượng bốn môn có tội thật, chúng tôi cũng không dung dưỡng, chẳng qua cần phải có bằng chứng xác thực...

Lão sẽ thở dài:

- Lão nạp cảm chân chư vị ở đây là để tra xét cho rõ nội tình rồi sẽ quyết định sau thì có chỗ nào quá đáng mà chư vị nhất mực phản kháng, hẳn là phải có mưu đồ.

- Mưu đồ nào đâu, dù có giết Nhất Sĩ đại sư, chúng tôi cũng không thể tiếp vị chưong môn được mà.

Câu nói có ý khắc bạc, nhưng Tứ Không lại nghĩ khác:

- Kể cũng phải, có điều nếu đã thế sao lại muốn hãm hại Nhất Sĩ?

Lão chậm rãi hỏi:

- Vàng thật không sợ lửa, ví chư vị trong lòng ngay thẳng sao lại sợ lão nạp điều tra nội tình? Thiếu Bạch đỡ lời:

- Chả phải chúng tôi sợ đại sư điều tra nội tình mà chỉ không muốn sống cảnh giam cầm thế

thôi. - Dù thế nào mặc lòng, chư vị đã không muốn chịu sự cạnh chừng của chúng tôi, thì cứ việc bằng võ công xông ra đi!

Thiếu Bạch liếc nhanh về Tứ Giới đại sư, thấy ông sẽ gật đầu phụ họa thì đồng dạng nói liền:

- Thế thì tại hạ xin tuân.

- Hay, người tuổi trẻ có hào khí như thế rất đáng khen.

Ngừng lại, lão cười nhạt:

- Nếu hôm nay các hạ xông ra được Phật các, lập tức có thể dương danh thiên hạ rồi.

Thiếu Bạch ngã kiếm:

- Thỉnh giáo lão thiền sư.

- Việc gì?

- Xông khỏi Phật các có buộc phải tuân theo qui lệ nhất định?

Tứ Không đại sư lắc đầu:

- Cho các hạ chọn, bất luận từ một hướng nào, miễn là các hạ có thể ra khỏi Phật các này kể như các vị đã thắng, đi hay ở tự do.

- Ví thử may mắn ra được thì tăng lữ trong chùa có còn làm khó dễ nữa không?

- Khỏi lo, lão nạp và chư vị sư đệ đưa chư vị rời khỏi đây.

- Tại hạ còn một việc nữa, dám mong đại sư chấp thuận.

- Cứ nói.

- Tại hạ động thủ với chư vị thắng bạo sống chết không màng, chỉ có nhị vị cô nương đây vốn người ngoài cuộc, đại sư có thể hứa cho họ đi bình an?

- Nếu như các hạ không ra được, họ cũng phải ở lại chứ?

- Tất nhiên, còn ví may thoát được thì đều cùng được đi với tại hạ an toàn rời nơi đây.

- Hẳn rồi.

- Còn trước khi cuộc chiến chưa ngã ngũ, chư vị đại sư không được động đến nhị vị cô nương.

- Khởi nói.

Thiếu Bạch nhắc kiếm ngang ngực: - Chắc chúng ta bắt đầu ngay bây giờ? - Các hạ vào cuộc...

Nhìn quanh quất tiếp: - Còn một việc nữa lão nạp cũng xin nói trước. - Vãn bối xin rửa tai chờ nghe.

- Tòa Phật các này là một trong những kiến trúc quý báu của Thiếu Lâm tự, chúng ta chẳng phải đánh nhau cho kỳ chết, nên cố đừng để nó phải hư hoại là hơn. - Ý đại sư phải chẳng muốn buộc tại hạ chỉ xông ra bằng cửa lớn, cửa sổ? - Phải.

Thiếu Bạch đảo mắt nhìn thấy trong tòa Phật các, ngoài ba cái cửa sổ và cửa lớn có bốn lối ra thì chín hòa thượng đã chia ra hai người giữ một lối, còn một lão tăng ở giữa lo tiếp ứng các lộ, tình thế rõ

ràng bắt lợi về mình, thành thử chỉ lặng thinh.

Thấy vậy, Tứ Ý cười khẩy: - Nếu các hạ nhất định phải hủy hoại tòa Phật các này mới mong ra nổi thì cứ việc. Thiếu Bạch nói:

- Tại hạ bằng lòng.

Tứ Không đại sư lập tức khoát tay, bát tăng nhanh nhẹn chạy về vị trí. Quả không ngoài sự liệu đoán của chàng, cứ hai hòa thượng canh giữ một lối còn Tứ Không thì nhắm mắt ngồi chính giữa.

Đảo mắt nhìn thấy hai hòa thượng giữ cửa là Tứ Giới và Tứ Ý nghĩ liền:

- Hai người này giữ chung một chỗ, một người thật thiện, còn kẻ lại quá căm hận ta, nếu công vào một sẽ rất mạnh. Một sẽ rất yếu.

Định ý thử ra lối cửa trước, chàng ngậm vận vút mình tới.

Tứ Ý đại sư nhác thấy thế, trên môi khế điểm nụ cười lạnh lẽo.

Thiếu Bạch hiểu rõ đối phương công lực rất thâm hậu, tay đảo thoáng nhẹ trông liều uốn, nhưng sợ xảy bị hạ là cái chắc, nên chi trường kiếm chuyển hướng đâm vào sang Tứ Giới, thuận đà né thoát chưởng lực của Tứ Ý.

Tứ Giới giơ cao hữu thủ, thò hai ngón giữa và trở nhanh như chớp, kẹp lấy sống kiếm Thiếu Bạch giật nảy mình: - Kiếm chiêu ta biến hóa luôn luôn, sao dám liều lĩnh thế.

Kiểm thế đột nhiên chém xả xuống.

Tứ Giới rút vội tay về tránh kiếm chiêu, tả hữu liền lúc nhoáng một chiêu Huy thần đàm, đẩy mạnh một luồng tiềm lực xoáy tới.

Thiếu Bạch xoay nhanh một cái, trường kiếm lóe sáng ba đóa kiếm hoa như chớp hướng thẳng ba yếu huyệt của Tứ Ý.

Chỉ thấy lần sáng lóe lạnh, ba đóa kiếm hoa đổ ập đến Tứ Ý cùng lúc chẳng khác ba ngọn kiếm đồng loạt tập kích.

Tứ Ý đại sư hơi rúng động, tả hữu phát áo bào, đẩy vội luồng kinh lực chặn đứng thế kiếm Thiếu Bạch, tay phải thừa dịp công nhanh một chưởng.

Chưởng lực tràn ra xoáy lốc ngọn gió làm rung rung từng lớp áo Thiếu Bạch.

Tứ Không đại sư mắt nhắm lạng, nhưng tai nghe chưởng phong không khỏi sửng sốt:

- Động thủ mới có ba chiêu, Tứ Ý sư đệ đã phải thi triển đến Kim cương thiền chưởng, xem ra tên họ Tả đáng là một kinh địch.

Động lòng, lão mở bừng mắt dõi xem.

Chỉ thấy Thiếu Bạch xoay mình lách nhanh khỏi chưởng lực của Tứ Ý rồi người theo bóng kiếm nhoáng lên, vụt một kiếm chém bổ xuống.

Thế kiếm rít gió sầm sập dồn Tứ Ý, Tứ Giới đều phải lùi vội về một bước né.

Thiếu Bạch hiểu đối phương người đông thế mạnh, người nào võ công cũng đều cao siêu, nếu đánh dằng dai, tất lực sẽ kiệt dần, chỉ có chờ bị bắt, chả bằng cố sức đánh cho tơi bời hoa lá biết đâu may lại thoát khỏi Phật các.

Màn kiếm ảnh dấy ào như thác lũ, dồn Tứ Ý phải bước cuống, bước cuống lùi dần đến bên cửa. Thiếu Bạch mừng thầm: - Nếu đánh bật đối phương thêm bước nữa mình sẽ thừa cơ xông ra cửa được rồi.

Hốt nghe Tứ Giới quát vang:

- Kiếm pháp tài tuyệt!

Một luồng kinh lực liền trong tiếng thét dồn dập như nước lũ cuốn tới. Thiếu Bạch bàng hoàng, vung kiếm lùi vội lại một bước.

Tứ Ý bị Thiếu Bạch công liền mấy kiếm, sớm đã thẹn quá hóa giận, được dịp chẳng nói chẳng rằng xông lên đánh dồn đánh dập.

Thoáng mắt ba người chỉ còn là những cái bóng loang loáng vèo vút trong trùng kiếm sóng chường.

Tứ Ý bụng dạ hiểm trá, sớm đã căm thù Thiếu Bạch thấu xương cho nên xuất thủ càng lúc càng tàn độc, còn Tứ Giới đối với chàng rất tốt, khi ấy cũng chiêu chiêu tới tấp không thấy lưu tình.

Thiếu Bạch một địch với hai, có cố sức chỉ cầm cự ngang ngửa, còn mong thủ thắng được cũng là việc khó vạn phần.

Tứ Ý bỗng hừ nhạt, dấy động liền ba chường sấm sét.

Thiếu Bạch chỉ cảm thấy có một luồng tiềm lực âm nhu lặng lẽ phăng tới.

Nhanh cùng cực, luồng tiềm lực ấy vừa chạm phải người chàng đột ngột hóa thành một biển sức sóng non cao đổ tung ra.

Thiếu Bạch hốt hoảng chưa kịp hóa giải thì hai chân đã bắn tung khỏi một trượng xa.

Chỉ nghe vút một tiếng, một luồng gió thổi tung mái tóc bọn Phạm Tuyết Quân và vào mặt người trong các, thanh thế mới thật ghê hồn. Tứ Giới, Tứ Ý cũng không đuổi theo, đều lùi lại một bước đứng chắn giữa cửa, nếu nhanh mắt sẽ thấy trên môi Tứ Ý bấy giờ điểm một nụ cười đắc ý.

Tuyết Quân vội hỏi: - Minh chủ bị thương rồi à?

Thiếu Bạch ngậm vận khí, thấy không có gì lạ: - Cô nương yên lòng, tại hạ chẳng hề chi.

Tứ Ý cười nhạt:

- Các hạ kiếm pháp khá lắm, nhưng nếu chỉ có mỗi pho kiếm pháp ấy mà mong ra được Phật các thì đúng là nằm mơ.

Thiếu Bạch bốc giận:

- Trong này chín lão tăng tay nào cũng đều có tuyệt nghệ, cứ nếu một địch hai dằng dai mãi chỉ có bại chứ đừng mong ra khỏi thật.

Tả thủ chàng bắt giặc sờ đốc đao.

Tứ Giới thoáng thấy vậy, vội dùng truyền âm nhập mật, bảo sẽ vào tai Thiếu Bạch:

- Tiểu thí chủ, gắng nhẫn nại thêm tí nữa tránh cho cái trường lưu huyết là hơn.

Thiếu Bạch nghe nói đâm ra phân vân bất quyết.

Chợt có tiếng Tuyết Quân:

- Minh chủ, nếu một đánh một, minh chủ có dám tin thắng được mấy vị cao tăng này?

- Ví thử một địch một, tại hạ tin chắc dầu không thắng cũng chẳng đến nỗi bại.

- Còn một địch hai?

- Cái đó chưa biết chắc.

Tứ Không đại sư bỗng sẽ cười nhạt:

- Nữ thí chủ khỏi cần khách, bọn lão nạp chỉ muốn giữ ba vị lại để tìm hiểu cho rõ nội tình sẽ tính, tuyệt nhiên chẳng có ý đòi co hơn kém với chư vị, vì lẽ này quan hệ lớn lao đến chúa chúng tôi, chứ đâu phải chuyện tranh thắng giang hồ.

Tuyết Quân sẽ thở dài:

- Khó quá...

Ngừng giây phút nàng tiếp:

- Minh chủ, hay ta chịu thua cho xong.

Thiếu Bạch nhú mày:

- Tại hạ thà tử chiến, chứ cái việc cúi đầu nghe lệnh người nhất quyết không làm.

- Cuộc diện hôm nay đã rõ lắm rồi, Tứ Không đại sư đã thanh minh bất chấp luật lệ giang hồ, thì hai người được, ba người cũng có thể vây đánh một minh minh chủ. Vạn nhất minh chủ đã thương hoặc rủi giết chết một vị đại sư nào đó thế tất sẽ trở mặt thành thù, chư vị cao tăng chắc chắn sẽ động thủ một lượt, vây đánh cho kỳ chết minh chủ mất!

Thiếu Bạch thảm cho là phải.

Lặng một lúc, Tuyết Quân tiếp:

- Chín vị cao tăng trong các này tài nghệ đều cao tuyệt trong võ lâm.

Minh chủ cho có là anh hùng một thân một kiếm phổng thẳng được chẳng, thành thử ý tiện thiếp là ta nhận thua trước là hơn.

- Cô nương nói rất phải, nhưng khổ nỗi tại hạ trời sinh chỉ biết tận lực

mà làm, không thể thấy nguy mà rút...

Tuyết Quân ngắt nhanh:

- Nếu đã quyết thế, sao mình chủ không một địch luôn cả chín, ngộ có phải mất mạng trong Phật môn thánh địa này cũng còn được cái danh hậu thế.

Thiếu Bạch hào khí ngút dâng:

- Phải lắm! Gia phụ tử chiến với hàng trăm tay cao thủ truy sát tận chốn, nhưng cũng đã chạy thoát được tám năm. Tám năm trường đằng đằng như thế ấy chỉ tức cười cho biết bao anh hùng thiên hạ truy lùng vẫn không sao giết được người thì hôm nay Tả Thiếu Bạch ta một mình đương cự với chín trưởng lão Thiếu Lâm có tan xương trong Phật các cũng chả có gì phải hối.

Chín đại trưởng lão nghe nói cũng đều sinh lòng hổ thẹn.

Tứ Không đổi giọng buồn buồn:

- Chúng tôi ví có phải lấy đồng hiệp ít, cũng là vì tình thế bó buộc, mong thí chủ hiểu cho.

Thiếu Bạch thình lình xoay kiếm công về hai hòa thượng giữ cửa sổ mặt đông.

Hai tăng lữ này là Tứ Thành, Tứ Luật, nhác thấy thế kiếm của Thiếu Bạch rít lạnh tức thời dạt tránh, rồi tung chưởng phản công.

Thiếu Bạch hét vang, lạng vèo sang bên né thoát chưởng phong vũ bão của Tứ Luật, trường kiếm theo đó chớp chéo một kiếm.

Thế kiếm này thoáng trông tầm thường nhưng chỉ sơ sẩy một tí cũng mất mạng như chơi. Tứ Luật hừ nhạt, dạt nhanh hai bước, vừa lúc ánh lạnh thoảng phốt mang tai thật hủ vía.

Nào ngờ Thiếu Bạch không để cho kiếm chiêu đi quá trớn, đảo vụt cái chém xẹt sang Tứ Thành.

Cái chiêu Vũ Phượng bài võ này mới thật là kỳ ảo!

Chỉ thấy Tứ Thành rút nhanh tay trái về, nhưng đã chậm, một lần sáng chớp mau hút gọn một mảnh tăng bào thùng thình ở cổ tay áo.

Là trưởng lão trong chùa, thân phận cực cao, trước hờn mười con mắt ngó chăm chăm, mà bị ngay một kiếm của đối phương vào áo, Tứ Thành chỉ còn biết đỏ mặt ngẩn thồ địa giữa đương trường.

Ví thử Thiếu Bạch thừa dịp bổ thêm chiêu kiếm nữa, dẫu cho lão không mất mạng cũng phải thọ thương, nhưng Thiếu Bạch nương tình phóng vèo công sang hai tăng lữ giữ cửa Nam.

Thoạt đầu cửu tăng Thiếu Lâm tự phụ có tuyệt nghệ chẳng coi Thiếu Bạch vào đâu, nhưng mắt thấy chàng đánh liền một hơi bốn người Tứ Giới, Tứ Thành, Tứ Luật và Tứ Ý, ngũ tăng còn lại đều sinh cảnh giác.

Nên chi cùng lúc với Thiếu Bạch rút mình về mặt chính nam, Tứ Duy và Tứ Tử giữ ở cửa này nhất loạt phát động thể công. Thiếu Bạch chưa kịp đứng vững thì luồng Phích không chưởng lực của Tứ Tử đã đẩy tới với khí thể dồi non lấp núi.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 56

Ủy khuất cầu toàn

Thiếu Bạch vội vã rút mình né.

Ứng biến chớp nhoáng là thế, nhưng vẫn chậm một bước, làn sóng chưởng của Tứ Tử đã quét tới phớt vai trái dạt bốc chàng nửa trường xa.

Đứng còn chưa vững thì Tứ Duy đã lướt tới, hữu thủ đảo vòng chụp nhanh.

Thiếu Bạch nghiêng răng xoay lốc trường kiếm một chiêu Thần long thổ châu chém xẹt lại.

Chiêu kiếm trong pho Đại bi kiếm pháp vang danh giang hồ, công trong thế thủ chặt chẽ đánh bật Tứ Duy lùi xa bốn bước.

Thiếu Bạch được dịp chiếm lại thượng phong, kiếm thế nhoáng liên Vân long tam hiện, lóe lạnh ba đóa hoa kiếm đổ về Tứ Tử.

Tứ Duy, Tứ Tử sớm đã bàn nhau, Tứ Tử phát Phích không chưởng lực để liên đó Tứ Duy sẽ xuất thủ thi triển Cầm nã thủ pháp chộp lấy trường kiếm hoặc mạch môn của đối phương.

Nào dè tình thế biến hẳn, Thiếu Bạch dùng Đại bi kiếm pháp kỳ ảo dị thường, ngay trong giây phút hiểm ác tột cùng vẫn có thể phản công lật ngược cuộc thế.

Tứ Tử mắt thấy mấy vị sư đệ chưa thể đã thương được Thiếu Bạch mà Tứ Thành đã bị nhất kiếm chém soạt áo, ví luận đúng qui lệ võ lâm sẽ không được phép đánh nữa, nên trong lòng cũng có đôi phần kiêng dè, đành lùi tránh chiêu kiếm công ba chỗ hiểm của chàng.

Vì vậy, thế công chặt chẽ của hai người nhất thời lộ ngay ra một khoảng trống lớn.

Thiếu Bạch tích tắc đã biến chiêu Hỏa thọ ngân hoa đảo một vòng sáng lạnh vụt về Tứ Duy.

Ấy cũng là một chiêu bí ảo trong Đại bi kiếm pháp, Tứ Duy không dám chống đỡ lui nhanh lại tránh.

Thiếu Bạch đánh dạt nhị tăng xong, bắt thần lao vọt sang phương vị chính tây.

Giao chiến một hơi với sáu cao tăng, tuy toàn nhờ vào kiếm chiêu kỳ ảo thoát khỏi những giây phút hiểm nghèo, nhưng nội lực cũng đã tiêu hao nhiều, vai trái lại trúng nhẹ chưởng của Tứ Tử ê ẩm cả nửa người, nên chỉ chưa xuất thủ vội, chàng cầm kiếm ngó lăm lăm nhị tăng, kỳ thực là để ngấm vận chân khí điều tức.

Hai vị cao tăng giữ cửa chính tây thấy cái hào dũng của Thiếu Bạch đánh liều với mấy vị huynh đệ, đều khen thầm:

- Người trẻ tuổi võ công như thế, thật là một kỳ tài trăm năm chưa có.

Thấy Thiếu Bạch đứng lạng hai tăng cũng chờ xem chưa xuất thủ.

Nhân dịp ấy chàng đủ thì giờ vận huyết khí chảy đều lại.

Tứ Không đại sư nhanh mắt thấy thế nghĩ bụng:

- Tứ Thành sư đệ đã thua một chiêu, nếu để cho y phục hồi nguyên khí thì Tứ Tịnh, Tứ Minh nhị vị sư đệ mong gì thủ thắng được?

Lão thở dài cao giọng:

- Tiểu thí chủ kiếm thuật thần thông, lão nạp xin mở thêm tầm mắt.

Tuyết Quân lạnh lùng:

- Đại sư khách khí quá!

Thiếu Bạch thấy có Tuyết Quân đỡ lời, cứ tiếp tục vận khí cho vai trái bớt nhức.

Tứ Không đại sư có ý phân tâm Thiếu Bạch liền tiếp:

- Tiểu thí chủ bản lĩnh lắm, nhưng nếu một mình một kiếm đấu với chín sư huynh đệ của chúng tôi, thật chả biết lượng sức tí nào.

Tuyết Quân mắt không thấy nhưng hiểu ngay hiểm ý của Tứ Không, đỡ liền cho Thiếu Bạch: - Có lượng sức hay không tí nữa sẽ biết, lão thiên sư nên lạng xem là hơn. Tứ Không đỏ bừng mặt nín thinh.

Hốt thấy Thiếu Bạch ngẩng đầu, chiêu ánh mắt sáng ngời khắp lượt, tả thủ nhẹ gõ gõ vấp sống kiếm, rung lên những tiếng thánh thót ngân dài bất tuyệt.

Hai vị cao tăng giữ cửa chính tây pháp danh là Tứ Tịnh và Tứ Minh thấy oai nghi trang trọng của Thiếu Bạch chừng như sắp ra một chiêu thuật oai lực sấm sét, đều vận hết công lực vào song chưởng chờ đợi.

Thiếu Bạch nhìn đăm đăm nhị tăng, nghiêm giọng:

- Tại hạ thi triển chiêu này một là có thể sẽ thọ thương dưới tay nhị vị đại sư, hai là có thể nhị vị sẽ bị thương dưới kiếm của tại hạ nếu nhị vị cố tình cản trở.

Tứ Không đại sư hỏi:

- Tiểu thí chủ muốn cuộc diện trở thành lưỡng bại câu thương?

Thiếu Bạch dõi mắt nhìn về phía cửa không chớp mắt, thần thờ lẩm bẩm:

- Cho có phải bị đứt thành hai, xác thân tại hạ cũng phải ở ngoài Phật các này.

Giọng nói trầm trầm sắt lạnh khiến người nghe không khỏi bàng hoàng.

Tứ Không cau mày:

- Thí chủ kiếm pháp cao minh như thế, sao không cho lão nạp được lãnh giáo vài chiêu?

Tuyết Quân đỡ lời:

- Ví thắng được lão thiền sư một chiêu, chúng tôi có thể tự do rời khỏi Phật các này chăng?

Tứ Không sa sầm nét mặt:

- Cô nương môi mép...

Lời chưa dứt, hốt thấy Thiếu Bạch dựng kiếm trước ngực, thân hình chậm xoay tròn.

Chàng xoay rất chậm, trường kiếm và thân người rung dần nháy nháy sáng lạnh, nhưng nếu không để ý nhìn kỹ thì khó ai nhận ra được cái tốc độ chuyển động mỗi lúc lại tăng nhanh dần.

Tứ Không ngăn người ngờ ngác: - Chiêu thuật gì mà lạ thế?

Tứ Tịnh và Tứ Minh đại sư tất nhiên không hiểu được chiêu kiếm, chỉ mơ hồ cảm thấy nó có một lực lượng kinh thiên động địa, chỉ cần Thiếu Bạch huy động là có sấm sét bùng nổ ào ạt ập tới.

Lúc bấy giờ Phật các im phăng phất như tờ. Chẳng khác nào cái im lặng vốn có trước khi giông bão lớn.

Ánh mắt của mọi người hiện diện theo với thân hình di động của Thiếu Bạch mỗi lúc một khấn trương. Hốt nhiên thân trường kiếm bật phát kêu leng keng ròn rợn. Thiếu Bạch chuyển động thân mình lại càng mau, tiếng gió của thân kiếm lại càng lộng óc, ánh kiếm loang loáng trông như một quan trụ che khuất cả bóng dáng Thiếu Bạch.

Tứ Không đại sư đã dần nhận biết được oai lực thức kiếm của đối phương nên rung động tâm thần, nghĩ bụng:

- Chiêu kiếm này xoay chậm chậm rõ là để dồn hết công lực bằng mấy chục kiếm đánh ra, phải biết lợi hại là dường nào.

Lo lắng suy nghĩ lão vội tìm cách phá giải.

Tuyết Quân bỗng cảm thấy bầu không khí ngột ngạt hẳn, chẳng hiểu sao liền ngoảnh mặt lại nhìn em, biết ý, Trung nguyên cho chị hay chuyện: - Minh chủ hiển lộ một thức kiếm pháp, thân hình xoay vòng nguyên chỗ nhưng chưa xuất

thủ.

Tứ Không đại sư còn đang nghĩ cách phá kiếm, hốt thấy Thiếu Bạch đã xoay nhanh như chong chóng, kiếm chớp âm thanh đang vì vu dần trở nên âm ì như tiếng thác ngàn, chắc chắn Tứ Tịnh, Tứ Minh khó mong chống đỡ nổi, bèn nói: - Tiểu thí chủ quả nhiên cao minh, lão nạp bất tài cũng dám xin lãnh giáo vài chiêu?

Nói xong lão xấn tới một bước.

Tuyết Quân đỡ lời:

- Lão thiền sư là hữu đạo cao tăng, chớ lẽ lại nuốt lời.
- Lão nạp có nói gì đâu?
- Có chứ, lão thiền sư bảo chỉ cần mình chủ chúng tôi xông ra được tòa Phật các này là chúng tôi có thể ra đi bình an, đúng không?
- Đúng thế.

Cố ý làm giảm sự chú ý của Tứ Không để cho Thiếu Bạch được rảnh tay đối phó với Tứ Tịnh, Tứ Minh nàng tiếp:

- Vậy thì trong lúc chúng tôi xông ra, chư vị không được xuất thủ trước.
- Tại sao?
- Dễ hiểu quá, vì nếu chư vị có cái quyền ấy thì sao xông lên cả đi, chín người hợp sức vây đánh một mình mình chủ chúng tôi thì đừng nói đến việc khác vội, cứ ngay cái mạng của mình chủ chúng tôi chắc giữ được chưa?

Tứ Không đại sư đờ lười nín lặng.

Ở đương trường, bấy giờ kiếm quang lấp lánh vùn vù che kín thân hình Thiếu Bạch. Hai lão tăng Tứ Tịnh, Tứ Minh hiểu rõ Thiếu Bạch sắp mở thế công lập tức đều vận đủ mười thành công lực vào song chưởng chờ địch.

Tứ Không thấy hai sư đệ đáng chừng sợ sệt, nhưng một là chưa nghĩ ra được phá giải, hai là không tiện xuất thủ trước. Nghĩ đến cái oai danh của Thiếu Lâm trong võ lâm lòng càng thêm nóng nảy, tính hết nước vẫn chưa có cách vẹn toàn.

Khi ấy, tâm tư của mọi người đều căng thẳng như dây cung đã kéo đến độ chót, chỉ cần một cái giật nhẹ là đứt bứt.

Tứ Không bỗng nảy ra một ý:

- Nếu Tứ Minh sư đệ thi triển chiêu Chư Phật triều quan trong Ban nhược thần chưởng và Tứ Tịnh sư đệ cùng lúc sử dụng chiêu Phật tại đầu trong Bồ đề thiền chưởng thì mới mong đánh bật kiếm thế của đối phương.

Buột miệng nói liền:

- Tả Ban nhược, Chư Phật triều quan...

Phạm Tuyết Quân nghe tiếng, ngắt nhanh:

- Hay chưa! Đường đường là một cao tăng Thiếu Lâm...

Hốt nhe Thiếu Bạch quát vang, liền đó ầm luồn kiếm quang thác lũ đổ về song cửa. Kiếm thế này chỉ thấy ánh kiếm không thấy người, khí thế sầm sập tràn ra khiến hai tăng lữ Tứ Tịnh, Tứ Minh nhất thời đều bàng hoàng thất sắc.

Tứ Minh đứng mé trái tai nghe sư huynh nhắc khéo, tức thời thụp mình vút xéo về sau hai thước, rồi nhanh không tưởng, song chưởng đẩy mạnh một chiêu Chư Phật triều quan trong công phu Ban nhược chưởng.

Riêng có Tứ Tịnh chưa kịp nghe sư huynh chỉ điểm, thì thế kiếm Thiếu Bạch đã ập tới, cấp bách quá lão lách sang một bước, hai chân vừa tọa mã bộ quát vang như sấm, song chưởng cùng lúc đẩy nhanh.

Chỉ nghe ầm ầm long trời lở đất, liền đó bình một tiếng, trước cái đánh mãnh liệt cùng tột của Tứ Minh, Tứ Tịnh hợp lực, Thiếu Bạch tức thời bị bắn tung qua cửa sổ, hai chân còn vướng lại thành cửa đu đưa mấy cái mới rơi tuột. song sắt chắn cửa thầy đều gãy nát, gạch vỡ đá vụn bốc mù.

Theo đà cắm thẳng đầu xuống đất, Thiếu Bạch tả thủ chống nhẹ, lộn vút một vòng toan đứng dậy, bỗng nhiên nghĩ bụng:
ẽ mấy hòa thượng này cũng chẳng có ác gì lắm, ta cứ làm bộ giữ thể diện cho họ là
vẫn còn cả
hai.

Nghĩ thế, chàng làm ra dáng thọ trọng thương rất nặng, chập choạng đứng dậy thở hổn hển.

Hai chị em Tuyết Quân từ trong các chạy vội ra, hỏi dồn:

- Minh chủ bị thương có nặng lắm không?

Thiếu Bạch đảo nhanh mắt, thoáng thấy Tứ Không thần sắc nghiêm trang chậm rãi bước ra khỏi các, bát tăng còn lại lục tục theo sau, tức thời giả bộ cúi đầu ủ rũ:

- Ôi! Thiếu Lâm phái lãnh tụ võ lâm, võ công của họ quả có chỗ hơn người.

Tuyết Quân hỏi gặng:

- Minh chủ bị thương ở đâu?

Dáng chừng là lo lắng lắm.

Thiếu Bạch mệt nhọc đáp:

- Cả hai chân bị thương rất nặng.

Ngừng một chập tiếp:

- Trong ngực thấy từng tức...

Hình như hết hơi, môi mấp máy nín bật.

Khi ấy, Tứ Không đã dẫn tám tăng đến bên Thiếu Bạch thùng thảng nói:

- Lão nạp có nói trước, ví như thí chủ xông ra được Phật các thì chư vị tự do rời khỏi đây.

Tuyết Quân ngắt ngay:

- Giờ phút này mình chủ chúng tôi đã rời được khỏi các rồi, tất nhiên mấy vị đại sư kể như đã thua cuộc.

Tứ Không cười nhạt:

- Phải! Chư vị có thể đi.

Rồi lão dẫn bát tăng bỏ đi.

Thiếu Bạch thấy quần tăng bước đi từng bước nặng nề, trong lòng rất áy náy, im lặng dõi mắt nhìn theo bóng người đi xa dần. Bỗng một giọng nói dịu dàng rót vào tai chàng:

- Chân tướng sắp sáng tỏ, thí chủ cần tìm cách ở lại Thiếu Lâm tự, vì lễ trong đương kim võ lâm, chỉ có chùa Thiếu Lâm mới có thể giúp nhiều cho thí chủ.

Thiếu Bạch thoáng nghe đã nhận ra tiếng Tứ Giới đại sư khuyên nhủ, cứ xét lời lão rõ là bây giờ trong chùa ngay như các trưởng lão ít nhiều cũng đã đem lòng hoài nghi Nhất Sĩ, nhưng vì thanh danh môn phái, nên phải lẳng lặng làm ngơ, bèn định bụng sẽ trở lại, may ra họ sẽ chịu tra xét nội tình. Nghĩ vậy thấp giọng hỏi:

- Phạm cô nương, có phải tục ngữ thường có câu nói cương tất sẽ gãy? Tuyết Quân thông minh, nghe nói hiểu ý ngay, đáp luôn: - Ủy khuất mới có thể cầu toàn.

- Cô nương thông minh lắm...

Ngừng lại, chàng gọi với: - Chư vị đại sư dừng bước.

Tứ Không dẫn quần tăng đã ra khỏi tòa viện, nghe tiếng đứng khựng lại: - Tiểu thí chủ có việc gì nữa? - Tại hạ thọ thương rất nặng, không thể đi nổi.

- Thế rồi sao?

- Tại hạ hiểu rõ thương thế của mình nhất thời không mong khỏi ngay, đành xin ở tạm quí tự.

Tứ Không hơi nhú mày, quay lại trầm giọng:

- Tiểu thí chủ tuy bị trọng thương, nhưng đã ra khỏi Phật các, lão nạp hứa sao làm vậy, nhưng lúc đánh cuộc chúng ta chưa hề bàn đến điểm nếu ra khỏi Phật các được mà thân thọ thương trầm trọng, sẽ định được thua ra sao? Thành thử lão nạp xin nghe cao kiến của Tả thí chủ trước.

- Kể thì tại hạ có ra khỏi thật, nhưng giây phút này chả còn chút sức

nào, cứ ngay một võ sư giang hồ tầm thường cũng có thể lấy mạng tại hạ dễ dàng.

- Ý thí chủ...

- Tại hạ suy xét kỹ thấy rằng vụ đánh cuộc này tại hạ thắng ba phần còn thua bảy phần, nên tại hạ xin chịu thua.

Tứ Không đại sư thấy việc xảy ra quá đổi bất ngờ, ngẩn người cả hồi lâu mới hỏi:

- Còn gì nữa?

- Tất nhiên tại hạ sẽ phải ở lại chùa chờ nghe lão thiền sư phát lạc.

- Cái đó để lão nạp bàn lại với mấy vị sư đệ xem sao?

Thiếu Bạch ra chiều thống khổ:

- Vãn bối ở đây chờ quyết định của chư vị đại sư.

Tứ Không quay gót đi vào Phật các, tám tăng đứng sau lưng cũng vội đi theo.

Tuyệt Quân sẽ hạ giọng nói:

- Thuộc hạ xét thấy nếu không có Thiếu Lâm đứng ra lãnh đạo thì trong tam phái Võ Đang, Nga Mi, Không Động đâu có người sáng suốt, vì thể diện thanh danh cũng chẳng dám hó hé tính việc chỉnh lý môn hộ.

- Cô nương nói rất phải, vì đại cuộc võ lâm chúng ta không thể không nhẫn nại.

- Nhưng minh chủ đừng quên phải bảo cho tăng lữ Thiếu Lâm gọi bọn Vạn Lương về đây ở chung, một là chúng ta sẽ có đủ thực lực đối phó với việc bất trắc, hai nữa thuộc hạ cũng có thể nhân dịp này chỉ cho chư vị vài tuyệt kỹ của gia sư để lại.

Lời dứt, hốt thấy Tứ Không dẫn Tứ Giới, Tứ Ý trở ra.

Tứ Không dịu giọng nói:

- Lão nạp sau khi bàn với chư vị sư đệ, nhận thấy tiểu thí chủ nói cũng có lý...

Trở nên nghiêm trang:

- Chẳng qua chư vị ở lại chùa Thiếu Lâm phải tôn trọng thanh qui chùa.

Thiếu Bạch đáp liền:

- Tất nhiên.

- Và có điều nữa, trong Giới thị viện của đệ tử có tòa thạch lao dùng để giam cầm đệ tử tề tữ phạm tội nặng, chư vị ở lại đây phải bị giam trong ấy.

Thiếu Bạch bực tức, nhưng nhác thấy vẻ khát khao mong đợi của Tứ Giới đại sư đành đáp:

- Được, tại hạ đã chịu thua, thì có bị giam cầm trong thạch lao cũng

phải lẽ, có điều...

- Thiếu chủ có việc gì nữa?

- Trong Kim đao môn chúng tôi còn có mấy người bị vây khốn trong cánh rừng phía sau đại điện.

- Thí chủ muốn lão nạp để cho họ an toàn rời khỏi đây? - Không, tại hạ muốn họ được vào ngồi trong thạch lao luôn thể. - Ngộ nhớ họ không chịu bằng lòng thì sao?

- Tại hạ bị thương nặng, đi lại không tiện, sẽ nhờ vị Phạm cô nương đây truyền lệnh bảo họ bó tay chịu trói họ tại hạ.

- Tất cả Kim đao môn bị giam cầm trong thạch lao của chùa Thiếu Lâm, sau này tin truyền khắp giang hồ, chỉ sợ oai danh của chư vị sẽ bị giảm sút.

- Tại hạ là minh chủ đã thua cuộc thì người trong Kim đao môn phải chịu chung hoạn nạn với minh chủ là hẳn rồi.

- Cũng được. - Tại hạ còn một việc dám mong lão thiền sư chấp thuận. - Thí chủ cứ nói. - Xin lão thiền sư cho người bảo vệ nhị vị cô nương này đi truyền lệnh họ tại hạ. Tứ Không đại sư quay bảo Tứ Giới và Tứ Ý: - Phiền nhị vị sư đệ một chuyến.

Tuyết Quân đứng dậy, vịn vai em nói: - Phiền nhị vị đại sư. Thông thả đi trước.

Tứ Giới, Tứ Ý theo sát nhị nữ rời khỏi tòa viện.

Thiếu Bạch chờ cho ba người đi khuất, mới nói: - Tại hạ thương thế rất nặng, cần phải kịp thời vận khí điều tức. Nói đoạn, ngồi xuống nhắm mắt điều tức.

Thật ra chàng chỉ bị thương nhẹ, có điều sau cuộc ác đấu trong nội các cũng bị tiêu hao nhiều, nên mới dịp này ngồi nghỉ lấy sức.

Lúc Thiếu Bạch vận tức xong, mở mắt ra đã thấy Tuyết Quân dẫn quần hào về chờ đấy đã lâu.

Tứ Giới nhác thấy chàng đã tỉnh, hỏi liền:

- Thí chủ thương thế ra sao?

- Không đến nỗi nào!

- Có cần lão nạp giúp gì không?

- Không dám phiền.

Thò tay vịn vai Vạn Lương chậm rãi đứng lên, tiếp:

- Thạch lao ở đâu, nhờ đại sư dẫn lộ.

Tứ Giới quay mình bước đi, một mặt nói:

- Trong Giới thị viện của đệ tử.

Quần hào lục tục đi theo sau Tứ Giới, Tứ Ý đại sư thì đi sau cùng

canh chừng.

Đi băng qua hai cái sân đến một tòa viện có tường xây chung quanh, chỉ thấy một tấm hoành biên chữ vàng tô lớn ba chữ:

Giới Thị Viện.

Tứ Giới đại sư đi vào trước, chỉ về một tòa thạch thất giữa đám thùy trận bảo:

- Đây là thạch lao của bốn tự.

Thiếu Bạch sẽ cau mày, nhìn quanh Tứ Giới:

- Tại hạ có một việc, dám mong đại sư tương trợ.

- Được, nếu việc không ngoài sức lão nạp.

- Chúng tôi sống ở trong lao này, về việc ăn uống, dám phiền đại sư lo liệu cho.

- Thí chủ yên tâm, lão nạp sẽ dặn đầu bếp.

Thiếu Bạch vòng tay:

- Tại hạ xin bái tạ.

Rồi chàng đi thẳng vào trong lao.

Quần hào cũng nổi gót, Tứ Giới đại sư tay nhắc cánh cửa sổ cho bọn Thiếu Bạch vào xong đầu đấy, lại sẽ bấm vào nút cơ quan bên ngoài, nghe sầm một tiếng, một phiến đá lớn rơi xuống chặn lấy cánh cửa.

Hằng nói tới Thiếu Bạch vào trong thạch thất, ngẩng nhìn chung quanh thấy tòa thạch thất rộng bằng độ hai căn phòng lớn nhỏ. Trừ cánh cửa bằng gỗ, còn hoàn toàn được đúc bằng đá xanh.

Tuyệt Quân bảo:

- Chư vị nhân cơ hội này điều tức đi một lát.

Quần hào sau một đêm ác chiến cảm thấy mệt mỏi rã rời, nghe lời nhắm mắt điều tức ngay. Chỉ có Nhàn Vân đại sư nội công tinh thâm, vẫn tươi tỉnh như không.

Qua được chừng một giờ sau, Thiếu Bạch đã thấy khỏe lại, mở mắt nhìn quanh quất, vừa lúc Vạn Lương cũng thức tỉnh, sẽ giọng bảo chàng:

- Nghe Phạm cô nương nói mình chủ có đánh cuộc với những trưởng lão trong chùa và chúng ta đã bị thua phải không? - Phải.

- Lạ nhỉ, Thiên kiếm và Tuyệt đao đều là những tuyệt kỹ một đời chả lẽ cũng không thắng nổi võ công của Thiếu Lâm tự.

Thiếu Bạch bị hỏi dồn, nhất thời lúng túng không biết phải trả lời sao cho thỏa.

Hốt nhiên, lạch cạch mấy tiếng, ở cửa thạch thất lộ ra một khoảng trống vuông vức, và cùng lúc có tiếng Tứ Giới vọng vào: - Chư vị thí chủ, đồ ăn lão nạp đã trông nom bọn đầu bếp làm xong, lại có nếp thừ rồi, chư vị cứ việc ăn khỏi lo.

Thiếu Bạch đỡ lấy mâm cơm, bỗng sực nhớ đến Hoàng hạc Châu Chính. - Tại hạ có một việc muốn nhờ lão thiền sư.

- Thí chủ cứ nói.

- Cùng đến đây với tại hạ còn có một vị đại hán trúng độc mặc áo vàng, râu dài, tướng mạo thập phần khôi ngô. Tuy hôn mê thoi thóp nhưng chưa che hấn, mong thiền sư mở lượng nhân từ chiếu cố.

- Cái ấy lão nạp chưa rõ, để lão nạp tra xem sẽ trả lời cho thí chủ sau.

- Phiên lão thiền sư.

Nói xong chàng quay về chỗ cũ.

Quần hào đang cơm đói, đều ăn vội vàng cho xong bữa.

Tứ Giới chờ cho mọi người ăn xong mới thu lại mâm chén, buông tấm cửa xuống rồi bỏ đi.

Vạn Lương quay sang nhìn Thiếu Bạch:

- Tăng lữ Thiếu Lâm tự xử tốt với chúng ta, bên trong chắc phải có nội tình.

Thiếu Bạch im lặng nghĩ đến việc mình hết lòng giữ thể diện cho cửu trưởng lão trong chùa, hầu hết chín hòa thượng đã hiểu chuyện.

Vạn Lương thấy không ai lên tiếng, lại lẩm bẩm:

- Hàng trưởng lão Thiếu Lâm tuy võ công cao tuyệt, nhưng muốn ngăn chống nổi Bá đao của Hướng Ngao ít nhất cũng phải có dăm người thương vong.

Thiếu Bạch vẫn nín lặng.

Vạn Lương sẽ đăng hắng, nhìn sang Nhàn Vân:

- Nếu như trong mấy trưởng lão Thiếu Lâm có một người thọ thương dưới Thiên kiếm, Tuyệt đao, chắc chắn họ cũng chẳng đối xử tử tế với chúng ta quá thể.

Nhàn Vân chỉ mỉm cười im lặng.

Tuyệt Quân này giờ không nghe tiếng Thiếu Bạch, cho rằng chàng đang có việc khó nghĩ bèn đỡ lời: - Thiếu Lâm tự sở dĩ đối đãi với chúng ta như thế này, cũng vì họ nể phục cái tính khí của bọn ta, nhất là võ công tuyệt thế của mình chủ, cuộc tỉ võ trong Phật các mình chủ ta tuy thua nhưng là thua vinh. - Đáng tiếc lão hủ không được xem tận mắt cuộc tỉ võ ấy...

Tuyệt Quân ngắt lời:

- Minh chủ đã bại, chúng ta cũng đã bó tay theo người vào lao rồi, thì khỏi cần phải vắn hời ngạn ngành.

Vạn Lương chỉ nghe vậy cũng vỡ lẽ, nhưng Hoàng Vĩnh, Cao Quang và Ngọc Giao thì lại càng thêm nghi. Trong số đó, Ngọc Giao nóng nảy nhất:

- Thế vì sao mình chủ nhận bại?

Tuyết Quân cười nói: - Chúng ta phải có lý do chứ, nhưng chưa tiện nói thôi.

Ngừng giây phút, nàng tiếp: - Tăng lữ Thiếu Lâm giam chúng ta vào trong lao này có lẽ là một việc tốt cho ta. - Sao? Chẳng lẽ ngồi trong lao mà cô nương cho là việc đáng mừng? - Không phải thế, nhưng ít ra trong hai cái hại, ta nên chọn lấy cái nhẹ. Thiếu Bạch bỗng dưng háng ngắt lời:

- Tòa thạch lao này là nơi chuyên dùng để giam cầm những tù phạm trọng tội của Thiếu Lâm, biết đâu chẳng có cơ quan giám định, hành động của người trong lao đều nằm trong vòng giám thị của đối phương.

Chợt nhớ ra việc gì, cùng quay bảo Tuyết Quân:

- Phạm cô nương chẳng phải có nói sẽ nhân thời gian này truyền thụ thêm mấy môn tuyệt kỹ cho anh em sao?

- Thuộc hạ cũng đang định thế.

- Việc đòi tan hợp vô thường, nếu đã có ý tại sao cô nương không bắt tay ngay đi?

- Minh chủ dạy phải.

Cao Quang nghe chuyện, nhảy chồm:

- Phạm cô nương định đem tuyệt nghệ sư môn truyền thụ cho bọn tôi đấy à?

Tuyết Quân mỉm cười, gật đầu:

- Nói là tuyệt nghệ to tát quá, chẳng qua chỉ có mấy môn...

Hoàng Vĩnh không chờ nàng nói dứt, đứng bật dậy vòng tay.

- Cô nương khỏi cần khách sáo, Hoàng mỗ nguyện thọ giáo trước.

Thấy thế, Cao Quang vội vàng chồm tới:

- Đâu có được.

Tuyết Quân bật cười:

- Ai trước ai sau cũng vậy thôi.

Cúi đầu suy nghĩ giây lâu, nàng tiếp:

- Tôi có hai chiêu kiếm pháp xin truyền thọ cho Hoàng hộ pháp trước, phiền Cao hộ pháp chờ cho một lát.

Cao Quang nghe nói chỉ có hai chiêu thì thở phào lui lại, dựa tường ngồi chờ.

Tuyết Quân đứng dậy:

- Hoàng hộ pháp cho mượn thanh kiếm.

Hoàng Vĩnh trao ngay kiếm, hai tay dâng lên ra vẻ kính cẩn.

Tuyết Quân đỡ trên tay rồi nói:

- Hai chiêu kiếm pháp này do lệnh sư truyền thọ, dù cho nó có thể

biến dạng thế nào thì chẳng qua nó cũng như nhau mà thôi.
Hoàng Vĩnh thấy nói chiêu thức chỉ có hai chiêu biến hóa bèn tập trung hết tinh thần lắng nghe.
Chỉ thấy Tuyết Quân tả thủ nắm kiếm quyết, tay phải đá kiếm ngang ngực, xoay mũi kiếm về hướng đông nam miệng nói:
- Đây là thế biến hóa thứ nhất, Hoàng hộ pháp nhớ chưa? - Tại hạ nhớ rồi.
Tuyết Quân tháo kiếm lại thế ban đầu, bảo: - Hoàng hộ pháp chú ý. Trường kiếm xoay từ từ, sống kiếm vạch thành một hình vòng cung từ trên hướng xuống.
Hoàng Vĩnh định bụng đây chắc là thế biến hóa thứ hai. Bỗng nghe Tuyết Quân nói:
- Thế biến hóa thứ ba, xem kỹ này!
Nhẹ rung cổ tay, kiếm thế dần xoay ngược lên.
Trong thạch lao bấy giờ lặng bật như tờ, mọi người đều nín thở dõi xem. Hoàng Vĩnh dốc hết tâm thần chú ý ghi nhớ từng diễn biến của chiêu thức, phút chốc, mồ hôi đã nhỏ giọt trên trán.
Hốt thấy Tuyết Quân chớp động kiếm thế loang loáng vạn điểm ngân quang loáng rơi mau. Thiếu Bạch xem đến chỗ tinh diệu, bất giác buộc miệng khen:
- Kiếm pháp hay tuyệt!
Tuyết Quân mỉm cười tháo kiếm nói:
- Những thế biến hóa như vậy, Hoàng hộ pháp có nhớ hết không?
Hoàng Vĩnh toát mồ hôi trán:
- Cố gắng cũng nhớ được.
Vạn Lương hỏi:
- Chiêu kiếm pháp này tổng cộng có bao nhiêu thế biến hóa?
- Lúc tấn công có mười sáu thế, còn khi phòng thủ thì có những hai mươi một thế, nhưng vận dụng thế nào cũng phải xem vào cách thức võ công của đối thủ.
Hoàng Vĩnh nói:
Cô nương, tại hạ muốn tập lại một lần, không thì sẽ quên hết cả.
Tuyết Quân mỉm cười trao trả kiếm.
Hoàng Vĩnh đỡ kiếm:
- Đa tạ cô nương.
Giọng nói chứa chan cảm kích.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 57

Thầy truyền nghề

Tuyệt Quân lùi lại mấy bước, Hoàng Vĩnh đá kiếm theo đúng những chiêu thức ghi nhớ được từ từ diễn lại.

Tuyệt Quân tai nghe gió kiếm cũng nhận ra ngay chỗ lệch lạc, bảo liền: - Hoàng hộ pháp luyện sai rồi.

Hoàng Vĩnh thâm kiếm, cung kính hỏi: - Thỉnh cô nương chỉ giáo. - Thế biến hóa thứ tư là đảo kiếm chém xả vào trung bàn của đối phương mới phải. - Đa tạ cô nương sửa sai.

Trường kiếm theo đúng lời chỉ điểm chém xả xuống. Tám thức kiếm pháp ấy thoát đầu trông dễ dàng nhưng lúc luyện tập khó khăn bội phần. Hoàng Vĩnh đã mấy bận cố gắng nhớ kỹ lấy, yếu quyết mới lãnh hội được phần nào thì người đã phờ phạc, mồ hôi ướt đầm cả lưng.

Tuyệt Quân chừng như rất vừa ý:

- Chiêu kiếm pháp này, thân, thủ, nhãn, bộ, ý, điểm nào cũng có chỗ tuyệt diệu riêng. Hoàng hộ pháp luyện tập như thế, kể cũng là nhanh lắm.

Hoàng Vĩnh hần hển nói:

- Ấy cũng nhờ ở cô nương tận tâm chỉ điểm.

Ngừng một tí, chàng tiếp:

- Hai chiêu kiếm pháp này gọi là gì?

- Có tên nhưng chẳng qua là do tôi tự đặt.

- Cô nương cho biết.

- Chiêu tấn công gọi là Lôi điện giao gia, còn chiêu thủ tên Phong vân tứ hợp, gọi tắt một tiếng là Phong Lôi nhất kiếm.

Cao Quang bỗng chạy lại, vòng tay:

- Cô nương, đến lượt tại hạ chứ?

Tuyệt Quân mỉm cười, quay sang bảo Hoàng Vĩnh:

- Hôm nay tới đây tạm đủ rồi, Hoàng hộ pháp đi nghỉ đi, ráng làm sao vận trí một tí để suy gẫm lại mấy thế biến hóa ấy.

Hoàng Vĩnh hăng hái:

- Tại hạ nguyện sẽ dốc hết sức, quyết không phụ sự hy vọng của cô nương.

Cao Quang thấy Hoàng Vĩnh học được chiêu kiếm dị ảo, trong lòng rất háo hức:

- Tại hạ sử dụng Phán quan bút, không hiểu cô nương có chiêu thuật

nào mới lạ, xin chỉ điểm cho.

Vạn Lương bật cười:

- Cao hộ pháp! Phạm cô nương đã hứa là phải dạy chứ.

Cao Quang bẽn lễn nói:

- Lão tiền bối nói phải.

Chàng nói xong hổ thẹn ngồi xuống.

Thiếu Bạch ngoảnh nhìn, thấy Hoàng Vĩnh ngồi nhắm mắt nghiêm trang, đôi môi luôn mấp máy, rõ ràng đang nhẩm lại bài học, trông kỹ còn thấy mồ hôi lấm tấm trên trán, hiển nhiên đã dốc hết tinh thần luyện tập, bèn quay lại, thấp giọng:

- Phạm cô nương...

Tuyết Quân vội ngắt lời: - Minh chủ dạy chi?

- Xem chiêu Phong Lô nhất kiếm của cô nương vừa rồi thâm ảo chả kém gì Đại bi kiếm pháp. Lệnh sư tài hoa thật đáng kinh nhân hải tặc, chỉ tiếc nổi trời xanh bắt đi quá sớm, chứ ví người còn sống thì biết đâu võ lâm bây giờ chả có cảnh tượng mới.

- Minh chủ khen thế chứ đối với tiên sư chẳng có gì là hồi tiếc.

Sẽ thở dài nàng tiếp:

- Ôi! Gia sư thể chất trời ban cho có hạn, tuy có tài thông cổ bác kim, huyền cơ một bụng, nhưng cũng không tài nào thành tựu võ công đến nỗi phải vui chôn cái tài hoa tuyệt thế một đời. - Nói vậy chứ cô nương đã được thừa kế y bát, dương dương giang hồ kể như đã hoàn thành tâm nguyện của lệnh sư. - Đáng tiếc ngu tử muội bị cái thiên sinh tàn khuyết, chả làm sao đạt đến tột đỉnh võ học.

- Cô nương đừng quá bi quan, xưa nay có thiếu gì những bậc nhân tài chả may bị tàn phế mà vẫn trở thành tôn sư một đời.

- Minh chủ nghĩ sai rồi.

- Sai là sao, không lẽ cô nương chẳng phải vì cảm thán cho cái tội có mắt chẳng thấy vật.

Ngần ngừ, chàng tiếp:

- Hay là cô nương lời lẽ cao xa, chả phải người thường hiểu được, vậy thì thỉnh giáo cô nương.

Tuyết Quân trầm ngâm:

- Thuộc hạ còn nhớ có một đêm, tiên sư cho gọi ngu tử muội đến bên chỉ dạy mấy lời và từ đấy tiên sư không hề cưỡng ép chị em thuộc hạ luyện tập võ công nữa.

Vạn Lương tò mò xen vào hỏi:

- Thế Phạm đại ca nói sao?

- Đêm hôm ấy, có lẽ vào một đêm sáng trăng, gia sư đã nói với giọng cảm khái khó quên. Trời có sáng tối, trăng có khuyết tròn, làm sao có

được một người đã có khí chất luyện võ lại đủ cả tài ba trí tuệ, thành thử, dặn bảo ngu tử muội từ này chỉ cần cố gắng nhớ cho kỹ mỗi câu châm ngôn ấy.

Thiếu Bạch góp ý:

- Có thể lệnh sư sợ cái sở học của mình bị thất truyền lại không thể chờ cho nhị vị cô nương hiểu xong một sẽ truyền đến hai, nên mới phải bảo gắng nhớ lấy khẩu quyết ấy, ngày sau dần rồi tài trí tăng tiến sẽ tự vỡ lẽ.

- Minh chủ nói đúng lắm, từ ngày đó tiên sư không cho ngu tử muội luyện võ nữa. Người chỉ dạy chị em thuộc hạ những chân quyết võ công thâm ảo, bảo phải nhớ cho thật kỹ. Nhưng có một lúc, ngẫu nhiên tử muội giác ngộ, tự đi luyện võ thì tiên sư cũng không dám cản. Nhàn Vân đại sư suốt này giờ im lặng, bỗng xen vào nói:

- Thế nên cô nương chỉ cần dụng tâm nhớ lại những chân quyết võ công nằm lòng trong bụng, cách một thời gian là có thể nghĩ ra được một hai môn võ công tuyệt thế. Đại sư nói rất đúng, tiện thiếp cũng chả hiểu đã thuộc nằm lòng vô số chân quyết võ công từ hồi nào nữa.

Thiếu Bạch lấy làm lạ:

- Vậy thì cái chiêu Phong Lôi nhất kiếm vừa rồi cô nương truyền thọ cho Hoàng Vĩnh cũng là mới nhớ ra chưa lâu?

- Không, chiêu kiếm ấy thuộc hạ đã sớm nghĩ ra.

Nhàn Vân cảm khái:

- Nói thế lệnh sư không những tài học tuyệt thế mà võ công cũng cao minh lắm.

- Gia sư quả thật là một kỳ tài chưa từng có. Gia sư thường hay nói đến võ công của Thiên kiếm, Tuyệt đao cho bọn tiện thiếp nghe.

Thiếu Bạch đỡ lời:

- Thế đối với võ công của gia sư, lệnh sư nói thế nào.

- Tiên sư nói pho Đại bi kiếm pháp của Cơ lão tiên bối thiên về nhu ý, khí thế toàn bộ kiếm pháp vì chứa chan niềm nhân từ.

Ngừng một thoáng, nàng tiếp:

- Còn về đao pháp của Hương Ngao lão tiên bối thật tàn độc, có vẻ một được một thua, liều lĩnh quá. Nếu một đao không giết được đối phương, chỉ cần nhất chiêu phản kích tất sẽ mất mạng như chơi.

Thiếu Bạch trầm ngâm:

- Cái đó tại hạ chưa dám tán đồng.

- Thế thì ý của mình chủ?

- Một đao xoay nhanh oai thế sấm sét cùng tận, không có một kẻ nào mong chống đỡ nổi thì cần gì phải thi triển đến chiêu thứ hai.

- Nói vậy chứ Đoạn hồn nhất đao oai lực ghê gớm quá sự tưởng, ví thử tiên sư sống thêm được dăm năm nữa, thế nào rồi sẽ nghĩ ra cách phá giải.

- Chưa chắc. - Minh chủ không tin, nhưng tiên sư đã truyền thọ cách phá giải Tuyệt đao rồi. - Nói thế tại hạ nguyện xin lãnh giáo. - Được, nếu minh chủ thi triển nhất đao ấy thật chậm, thuộc hạ sẽ thử xem.

Thiếu Bạch bốc cao hào khí, đứng dậy:

- Cô nương nhất định muốn thử?

Tuyệt Quân mỉm cười:

- Tiện thiếp công lực hữu hạn, dám mong minh chủ nhẹ tay.

Thiếu Bạch đứng dậy rồi, trong lòng mới sanh hồi hận, nghĩ rằng ở trong hoàn cảnh này, thật không nên cầu chứng oai lực của Đoạn hồn nhất đao. Ý đã muốn tìm cách thoái thác, chẳng dè Tuyệt Quân chẳng chịu bỏ qua, lại càng tỏ ý khiêu khích.

Nghe chuyện, bọn Vạn Lương đều lo sợ, bởi lẽ đã thấy tận mắt oai lực khủng khiếp của nhất đao, thì với tám thân mảnh mai ẻo lả của Tuyệt Quân mong gì ngăn chống nổi?

Xem thế, Vạn Lương chực ngăn, nhưng thấy Thiếu Bạch đã sờ đốc đao, cuộc tỉ võ tất không tránh khỏi, đành bảo nhỏ:

- Minh chủ chớ có quá tay.

Thiếu Bạch sẽ gật đầu, nghiêm giọng: - Cô nương cẩn thận.

Tuyệt Quân này giờ vẫn vịn vai em, lúc ấy bỗng khế đẩy Tuyệt Nghi ra: - Minh chủ cứ xuất thủ.

Nhất đao chấn động giang hồ mấy chục năm nay, đao đi đến đâu người võ lâm đều lắng xa đến đấy. Nhất là trong ký ức của Vạn Lương và Nhân Vân đã khắc một điều, Hướng Ngao ngày còn tung hoành giang hồ, đi nam về bắc chưa rút đao thì thôi, chứ một khi đao soạt ra khỏi vỏ thì chưa hề một ai thoát mạng. Thành thử cả hai không khỏi phập phồng lo ngại cho Tuyệt Quân.

Trong thạch lao, mười mấy con mắt đều dồn về Thiếu Bạch lặng chờ.

Tuyệt Quân bỗng hỏi:

- Minh chủ sao chưa xuất đao?

Thiếu Bạch sẽ thở dài:

- Nói ra sợ cô nương không chịu tin.

- Sao?

- Tại hạ không thể nào xuất thủ.

- Có phải sợ đả thương tiện thiếp?

- Không.

Ngừng giây phút, Thiếu Bạch tiếp:

- Mỗi khi thi triển Nhất đao, hình như cần phải có bầu không khí nóng sôi trong huyết quản mới có thể rút đao được, còn nay đứng trước mặt cô nương, tại hạ chẳng cảm thấy có cái hiện tượng ấy tí nào?

Tuyết Quân trầm ngâm:

- Phải rồi, gia sư đã tính sót một việc, chúng ta khỏi cần thử nghiệm nữa.

Nàng chậm rãi ngồi lại chỗ cũ. Quần hào thấy thế, đều ngồi vây quanh.

Thiếu Bạch ngạc nhiên:

- Cô nương nói lệnh sư tính sót việc gì?

Tuyết Quân thở dài áo nảo:

- Minh chủ trong lòng chắc rất lấy làm lạ là khí chất tiện thiếp sao dám đứng ra thử thách oai lực của Đoạn hồn nhất đao phải không?

- Đúng thế.

- Trước khi lâm chung, gia sư có nói với chị em tiện thiếp một câu, người bảo Thiên kiếm Cơ Đồng dùng tuyệt kỹ dương danh thiên hạ còn Bá đao chỉ với Nhất đao chấn động giang hồ, nên chỉ người võ lâm ai cũng muốn Thiên kiếm với Bá đao tranh tài cao hạ. Nhưng hai người đều có ý cố lảng tránh, thủy chung vẫn không chịu giao thủ, việc ấy ai cũng biết cả, đúng không?

Vạn Lương đỡ lời:

- Phải, ngay như lão hủ cũng ước mong ấy, vì lẽ có câu anh hùng không đứng chung một đất, nào hay Thiên kiếm và Bá đao lại cùng vang danh giang hồ suốt mấy mươi năm mới là một chuyện lạ.

Tuyết Quân sẽ lắc đầu:

- Chưa hẳn còn có bí ẩn võ lâm chưa ai biết, ấy là việc Cơ Đồng Hướng Ngao đã giao thủ một lần.

Quần hào nghe nói thấy đều tròn mắt kinh ngạc.

Bật đi chập lâu, Vạn Lương mới thủng thẳng hỏi:

- Cô nương sao biết chuyện này?

- Thiên kiếm Cơ Đồng từng tìm gặp gia sư, cả hai thắp đèn sáng đêm bàn về việc ấy, cuối cùng gia sư bằng lòng nghĩ cách giải phá Bá đao, nhưng phải được Cơ Đồng vạch cho nghe rõ sự biến hóa của Vương đạo Cửu kiếm cùng với oai thế thương nhân của Đoạn hồn nhất đao.

Thiếu Bạch hiếu kỳ:

- Thế gia sư có chịu nói không?

- Tất nhiên là có.

- Vậy thì cô nương sớm đã hiểu rõ chiêu thuật biến hóa Thiên kiếm, Bá đao?

- Đại khái thì cũng có hiểu, nhưng nếu muốn hiểu tường tận từng thể biến hóa một, chắc phải khổ công luyện tập mới mong tinh ngộ hết.
- Nói thế kể như cô nương đã thuộc nằm lòng sự biến hóa của hai môn tuyệt kỹ ấy rồi, tại hạ thỉnh giáo một việc. - Minh chủ cứ dạy.
- Theo cô nương nhận xét, Thiên kiếm, Bá đao cái nào hơn cái nào kém?
- Khó nói lắm, gia sư bảo là Cơ Đồng, Hướng Ngao đều thành tựu có một nửa, khuyết điểm của Thiên kiếm là ưu điểm của Bá đao. Có điều gia sư đã quên kể đến cái khí thể rút đao có hòa hội với thần và ý, làm tăng thêm oai lực cực cùng.
- Thế Thiên kiếm, Bá đao ai thắng ai bại?
- Cũng khó biết, Hướng Ngao soạt đao đánh Cơ Đồng không chết nhưng nếu đón đỡ được Nhất đao, không những tháo mồ hôi mà nội tạng còn bị thương rất nặng. Có điều Cơ Đồng lại chưa hiểu chống đỡ Nhất đao của Hướng Ngao cách nào cho có hiệu quả. Phần bắt đầu thấy đã xuất thủ mà chưa lấy mạng được Cơ Đồng, lập tức quay đầu bỏ chạy, vậy minh chủ nghĩ cuộc tỉ thí ấy biết là cái thắng về ai?
- Kể thì khó định luận thắng bại, nhưng Cơ Đồng đỡ được Nhất đao cũng phờ phạc chả còn sức đâu đánh tiếp, thành thử nếu gác ơn nghĩa thầy trò, luận theo sự việc, hiển nhiên Bá đao đã thắng một mức.
- Vạn Lương góp lời:
- Phải đấy, lão hủ cũng có ý đấy.
- Tuyệt Quân lại có nhận xét khác:
- Chư vị đã bỏ sót một việc, ấy là Bá đao chỉ có nhất chiêu, nếu thi triển rồi không làm gì được Cơ Đồng thì dù có dốc toàn lực đánh nữa cũng vô hiệu quả, đằng khác tiện thiếp và chư vị chỉ biết Cơ Đồng thọ thương nhưng chưa hiểu Bá đao ra sao sau khi xuất đao, ông ta quay đầu bỏ chạy không ngoài hai nguyên nhân.
- Hơi trầm ngâm, nàng tiếp:
- Thứ nhất, Bá đao bị thương nặng hơn Cơ Đồng, thứ hai là ông phát giác ra Thiên kiếm có khả năng phá giải Bá đao, vì thế mới phải rút lui sớm.
- Vạn Lương gật gù:
- Cô nương luận rất phải.
- Theo tiên sư cho tiện thiếp biết trong Vương đạo Cửu kiếm có một chiêu kiếm đủ sức phá giải đao, nhưng Cơ Đồng cũng chưa hiểu, chờ cho tới lúc thập phần nguy ngập, vì bản năng tự vệ vô tình ông mới thi triển chống đỡ.

Nhàn Vân đỡ lời:

- Có những thành công ngay chính mình cũng không ngờ đến, nếu chẳng gặp trong cái chết mỏng manh trong đường tơ kẻ tóc thì chẳng bao giờ xuất thủ được.

- Về việc này chưa hẳn thế, tiên sư vẫn bồi thấy trong Vương đạo Cửu kiếm rõ ràng có một chiêu chế ngự được Bá đao nhưng lạ một điều là Cơ Đồng tài ba như thế sao không phát giác ra. Vì vậy tiên sư mới phải vạch ra cho ông ta biết. Chỉ đáng tiếc Cơ Đồng nói rành rẽ cho tiên sư nghe cái hay của cửu kiếm, nhưng chỗ tuyệt diệu của Bá đao thì ông lại không nói được.

- Nếu thế, sao lệnh sư dám quyết chắc trong Vương đạo Cửu kiếm có một chiêu phá giải nổi Bá đao?

- Vì điều ấy, tiên sư đã khổ công suốt ba tháng trời, xem đi xem lại chiêu thuật biến hóa của Bá đao.

Nàng tiếp:

- Tiệp thiếp đã ghi nhớ rất kỹ sự biến hoá của chiêu kiếm ấy, có điều chưa được dịp cầu chứng mà thôi, cũng vì thế lúc mình chủ nhắc đến Bá đao, tiệp thiếp mới ngó ý thử xem, một là sáng tỏ được thắc mắc, hai là hoàn thành tâm nguyện cho tiên sư, sau này có gặp lại Cơ lão tiên bối cũng còn đường ăn nói.

Thiếu Bạch tần ngần:

- Có một việc chắc cô nương cũng chưa hiểu. - Việc gì?

- Tại hạ mấy lần thi triển Bá đao thương nhân, nhưng cách rút đao ra đánh thế nào vẫn không sao nói được nguyên lý là nghĩa gì?

- Ấy chính là điều tiên sư bỏ sót.

Chuyện đến đây, hốt nghe có tiếng niệm Phật vọng vào, cùng lúc cánh cửa ở vách đá bật tung. Ngẩng nhìn thấy Tứ Giới đại sư nghiêm trang đứng ngoài song cửa.

Thiếu Bạch thông thả đứng dậy hỏi:

- Đại sư có việc gì thế?

- Tệ sư huynh Tứ Không có việc muốn bàn với chư vị, không hiểu mình chủ có rảnh?

Tuyết Quân đỡ lời:

- Minh chủ thỉnh họ vào đi!

Thiếu Bạch nhìn ra:

- Phiền đại sư! Tứ Giới lẳng lẳng buông cánh cửa.

Cao Quang mắt thấy Hoàng Vĩnh học được chiêu kiếm kỳ ảo, trong lòng háo hức chờ, vừa đến lượt mình thì Tứ Giới vào ngăn cản, bắt giác mắng âm lên:

- Hòa thượng thôi ở đâu, đang khi không xồng xộc bước vào phá.

Quần hào hiểu rõ tâm ý, nên chỉ im lặng cười thầm.

Tuyết Quân sẽ giọng nói:

- Tứ Không đại sư là vị hữu đạo cao tăng, nhưng vẫn bị trói buộc, nặng lòng vì cái thanh danh thể diện của Thiếu Lâm phái suốt mấy trăm năm nay. Giờ đây mình chủ đã mở cho lão một lối êm đẹp, tất lão sẽ cảm kích, có thể bình tâm nghĩ đến đại cuộc võ lâm.

Nàng thở dài tiếp:

- Trong câu chuyện sắp tới đây, không những có sự liên hệ đến sự an nguy của chúng ta, mà còn ảnh hưởng to tát cho cả đại cuộc võ lâm, vậy mình chủ nên dè dặt ứng phó.

Thiếu Bạch gật gù:

- Phải lắm, tại hạ cũng mong cô nương ngồi bên chỉ điểm cho những chỗ sơ sót.

- Tiện thiếp sẽ cố gắng nhưng ít nói thì hơn, có điểm, mình chủ nên suy nghĩ chính chắn trước vấn đề trọng đại.

Bỗng nhiên lách cách mấy tiếng, hai cánh cửa đá đóng im lìm bất chợt mở toang.

Tứ Giới dẫn Tứ Không đại sư bước vào.

Thiếu Bạch đứng bật dậy, vòng tay:

- Nhị vị đại sư ngòi chơi.

Tứ Không chấp tay đáp lễ:

- Không dám.

Rồi lão xếp bằng ngồi xuống.

Tứ Giới lui lại ngồi đằng sau.

Thiếu Bạch đưa mắt nhìn Tứ Không, nhưng chưa biết nói gì cho phải, cứ thế hai bên ngồi lặng nhìn nhau mãi hồi lâu, Tứ Không mở lời:

- Lão nạp có vài người khả nghi định đến đây thỉnh giáo. - Đại sư có việc gì xin cứ nói, tại hạ nguyện rửa tai chờ nghe.

Tứ Không nhìn sang Nhàn Vân:

- Vị này là...

Thiếu Bạch đỡ lời: - Nga Mi phái thượng đại chưởng môn, Nhàn Vân đại sư.

Tứ Không chiếu cặp mắt như điện nhìn chăm chặp Nhàn Vân.

Nhàn Vân vẫn điềm tĩnh ngồi yên, trong thạch lao nhất thời im phăng phắt. Thiếu Bạch sốt ruột đánh tiếng:

- Đại sư không tin lời tại hạ?

Tứ Không vẫn lẳng lặng nhìn Nhàn Vân và hốt cái, thò tay tung nhanh một chưởng vào ngực

ông.

Lão công lực thâm hậu, chưởng thế thoáng trông nhẹ nhàng nhưng chẳng phải là tầm thường ấy thế mà Nhân Vân vẫn thản nhiên như không, chẳng một phản ứng.

Tứ Không trầm giọng: - Chiêu này gọi là Phi dạt động chung.

Nhân Vân lạnh lùng:

- Lão nạp nhớ mấy chục năm trước đây đã dùng chiêu Họa long điểm tinh phá giải chiêu ấy. - Chỉ mỗi điều này cũng chưa đủ chứng minh thân phận các hạ. - Đại sư có thể không tin nhưng bản tăng không có ý ép buộc.

Tứ Không chỉ gạt đầu chấp tay nói:

- Mây trắng nổi trôi, biển ảo vô thường...

Ngưng lại, chấp tay trước ngực tiếp: - Lão nạp cam thất kính. - Chẳng dám trách.

- Trên đỉnh Yên vân phong năm xưa, tứ đại chưởng môn nhân đều đã ngộ mạng, không lẽ các hạ có thuật hoàn hồn?

- Chẳng có chuyện phép thuật, chỉ có việc khéo bày tử che mắt người, đáng tiếc võ lâm thiên hạ thiếu người sáng suốt.

- Tứ đại chưởng môn nhân đều có tuyệt nghệ cả, lẽ nào lại bị gia hại cùng lượt?

- Nuôi ong tay áo mấy ai phòng được.

Tứ Không chợt đổi giọng:

- Đại giá là Nhân Vân đạo huynh.

- Lão nạp bị giam trong bí thất, may nhờ Kim đao minh chủ cứu thoát, trước khi chưa diệt được nghiệt đồ, thanh lý môn hộ, không dám nhận tiếng ấy.

Tứ Không ngược mặt than dài:

- Rõ thật là việc bi thảm chưa hề có trong võ lâm, hàng ngàn người phải bị mất mưu đưa nhau sát phạt suốt mười mấy năm trời, cộng thêm mấy trăm nhân mạng chết oan uổng. Ôi! Thương thay! A di đà phật!

Tuyết Quân chen lời:

- Đại sư đã hiểu được nội tình không biết sẽ xử lý ra sao?

- Sự việc lớn lao, chắc phải dốc sức lắm mới mong thấy cái cảnh trời quang mây tạnh.

- Đúng, muốn có cái yên, cái không gió tắt phải có cái đoạn quyết liệt, thái độ dứt khoát.

- Đa tạ cô nương chỉ giáo.

Ngoái nhìn Tứ Giới lão tiếp:

- Sư đệ ở lại đây hầu chuyện với mấy vị, ta phải đi trước.

Tứ Giới chờ cho Tứ Không đi khỏi mới đẩy cửa lại quay nhìn Thiều

Bạch:

- Minh chủ!

- Không dám, đại sư dạy chi?

- Giờ phút này tể sư huynh đã hiểu chuyện, sau khi rời khỏi đây tất sẽ chiêu tập trưởng lão hội nghiên cứu việc này.

Tuyết Quân đỡ lời:

- Sự thật đã minh bạch, còn phải nghiên cứu gì nữa?

- Tể môn qui giới nghiêm ngặt, thiên hạ đều nghe biết. Chưởng môn tể phái địa vị cao trọng, cho dù trưởng lão hội cũng không thể thay chưởng môn ngay được, huống chi trong trưởng lão hội mỗi người có một nhận xét khác nhau.

- Nói vậy, lệnh sư huynh có hiểu được nội tình cũng vô bổ?

- Chưa hẳn, vì lẽ Tứ Không sư huynh rất được đệ tử và trưởng lão trong chùa nể trọng, chỉ phải cái việc này to tát quá, nên người mới cần tìm cách thuyết phục trưởng lão hội trước.

- Thế thì theo đại sư lệnh sư huynh biết có thuyết phục nổi người trong trưởng lão hội không? - Không chỉ phải chỉ nửa ngày, vài giờ là có hiệu quả ngay được. Tuyết Quân sẽ thử dài khuyên: - Vậy đại sư cũng nên đi tương trợ cho lệnh sư huynh một tay đi. Tứ Giới thấy cũng chẳng còn chuyện đáng nói, liền đứng lên: - Chư vị thí chủ yên lòng nghỉ ngơi, nội trong hai hôm lão nghĩ thế nào cũng có tin mừng. Rồi lão chấp tay thi lễ lui bước.

Cao Quang hậm hực:

- Còn gì mà cứ phải úp úp, mở mở. trong võ lâm đương kim ai mà chả xem nặng thanh danh, đâu chỉ có riêng mỗi Thiếu Lâm phái!

Ngọc Giao chen lời:

- Hòa thượng này nói chưa dứt đã bỏ đi, không hiểu là chuyện gì?

Tuyết Quân nói:

- Không trách được lão, bởi lão còn có chỗ khó nói.

- Tại sao?

- Lão nói bóng là trong trưởng lão hội có mấy vị cao tăng vẫn còn khư khư giữ thể diện của Thiếu Lâm tự. Tuy hiểu rõ hoàn cảnh của chùa hiểm ác nhưng quyết không để người ngoài phanh phui bí mật.

Cao Quang tức bực:

- Hằng nghe những bậc hữu đạo cao tăng mới được chọn vào trong trưởng lão hội, mà sao họ lại hồ đồ quá thế, chả lẽ chờ cho đến lúc cháy xém mặt mày mới chịu thừa nhận hay sao?

- Thật ra trong lòng họ đã sớm thừa nhận, nhưng không muốn truyền ngôn ở thiên hạ, lại càng không muốn bọn ta trợ lực.

- Nhưng việc này chúng ta dễ hiểu, dù không nhờ sức chúng ta cũng

chẳng thể nào bịt miệng chúng ta được.

- Có lẽ họ còn có mưu...

Đột ngột nàng dừng lại vuốt tóc, hỏi lảng:

- Cao hộ pháp, có cần tôi truyền thọ hai chiêu võ công?

Cao Quang sáng mắt hấp tấp nói:

- Có chứ!

- Cao hộ pháp sử dụng phán quan bút?

- Nếu về môn bút không có kỳ chiêu, thì tại hạ đối dùng trường kiếm cũng được.

- Trong mười tám môn binh khí, chả môn nào không có kỳ chiêu, nhưng vì công lực của mỗi người mỗi khác, thành thử oai lực phát huy cũng sai biệt.

Ngừng lại, nàng mỉm cười tiếp:

- Tôi truyền cho Hoàng hộ pháp nhất kiếm, nhưng bây giờ sẽ chỉ cho Cao hộ pháp ba chiêu bút pháp.

Cao Quang vái dài:

- Đa tạ cô nương.

- Khởi cần hành lễ.

- Cô nương truyền thọ võ công cho tại hạ là đã có nghĩa thầy trò, có lý đâu không bái sư.

Tuyệt Quân lắc đầu:

- Tôi chỉ đọc lại yếu quyết võ công, giảng giải những chỗ nào biến hóa khúc mắc thôi, còn thành đạt ra sao đều do công phu khổ luyện của nhị vị thì có chi là thầy trò cho phiền ra...

Nàng thở dài tiếp:

- Ba chiêu bút pháp tôi truyền cho Cao hộ pháp khác hẳn với kiếm chiêu của Hoàng hộ pháp. Kiếm chiêu ấy biến hóa mông mênh, nhưng chỉ là một thể liên tục, còn ba chiêu bút này, mỗi chiêu đều có chỗ diệu dụng riêng, mà chẳng dính dáng gì với nhau.

- Ý cô nương, phải chăng nói ba chiêu bút pháp ấy không thể vận dụng cùng một lúc?

- Đúng thế, hết chiêu nọ mới dùng được chiêu kia, sự biến hóa bên trong lại khác hẳn nhau.

Bọn Vạn Lương nghe nói lấy làm lạ, vì chưng trong đạo học võ công, hầu hết sự biến hóa phải liên tục từ trên xuống, chiêu nối chiêu, thức nối thức, mới gọi là môn học kỳ ảo. Đằng này ba chiêu võ công đầu đuôi chả liên quan gì với nhau mấy may, thì sao gọi được môn tuyệt kỹ, cho nên không hện mà cùng dán mắt ngóng chờ xem.

Tuyệt Quân đứng dậy: - Cao hộ pháp cho mượn binh khí.

Cao Quang liền rút ngọn bút cung kính trao cho Tuyết Quân.
Tuyết Nghi đỡ hộ, đặt vào tay chị.
Tuyết Quân giơ cao hữu thủ nói: - Cao hộ pháp xem đây.

Thiên kiếm Tuyết đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 58

Thuyết phục cứu tăng

Cao Quang nói:

- Tại hạ đã sẵn sàng.
- Chiêu thứ nhất, Hà nhạc điểm tương.

Ngọn thiết bút từ từ đưa lên đâm chậm xuống, bút đến nửa chừng đột ngột sẽ rung cổ tay, loáng màn bóng bút trùng trùng điểm sáng khiến người hoa cả mắt.

Cao Quang tròn mắt xem kỹ vẫn không sao nhìn rõ màn bút ảnh đổ ập xuống như thế nào, chỉ nghe Tuyết Quân hỏi:

- Cao hộ pháp trông thấy chứ?

Cao Quang đáp ứng:

- Có thấy nhưng chưa được rõ lắm.
- Trong chư vị, vị nào nhìn thấy rõ?

Nàng hỏi liền ba tiếng vẫn không nghe thấy ai trả lời.

Tuyết Quân ngạc nhiên hỏi ngay Nhàn Vân:

- Đại sư có thấy không?
- Chiêu ấy khí phách hùng vĩ, biến hóa kỳ ảo quá, lão nạp cũng chưa được thấy rõ.

Tuyết Quân buồn rầu:

- Tiệp thiếp thể chất có hạn, không thể nào luyện đến thượng thừa võ công, gia sư có để lại tuyệt kỹ, ngu tử muội cũng không mong lãnh ngộ thấu đáo.
- Cô nương thi triển chiêu vừa rồi, trông có công lực lắm, sao lại bị quan thế.
- Lúc hạ bút, tiệp thiếp thấy như mất hết công lực, rất khó thương nhân.

Vạn Lương tiếc rẻ xen lời nói:

- Lão hủ đã qua lại với lệnh sư đã lâu, nếu sớm biết lệnh sư còn tinh thông võ công thì lão hủ đã xin học vài chiêu tuyệt kỹ rồi.
- Tiên sư thường nhắc nhở đến lão tiên bối luôn, nếu lão tiên bối có ý

muốn học, văn bối xin thay thầy truyền thọ cho một vài chiêu võ công.

- Lão hủ tuổi như ngọn đèn trước gió, có thể chết bất cứ lúc nào, vậy cô nương khỏi cần lo cho lão hủ mà nên truyền cho những người trẻ tuổi đây để khỏi uổng phí bao nhiêu tâm huyết của lệnh sư làm tuyệt kỹ thất truyền.

- Thế thì lão tiền bối có ý muốn xin gì cứ nói cho tiện thiếp biết, gia sư cũng nghiên cứu về y đạo, tuy không dám nói đến chuyện khởi tử hồi sinh nhưng nếu phòng bị trước thì cũng có thể kéo dài cuộc sống thêm dăm năm nữa.

Vạn Lương cười ha hả: - Lão hủ có cảm thấy già lão thật, nhưng chưa đến nỗi phải lo chết.

- Đạo dưỡng sinh cũng như luyện võ, có lo trước vẫn hơn.

- Ngay như Phạm đại ca tài trí là thế, vẫn không sao giữ lại được tuổi già thì mong chi việc ấy, có chăng là lão hủ chỉ ước sao cô nương đem tài nghệ cứu vãn đại kiếp cho võ lâm là lão nạp cũng đủ yên lòng nhắm mắt.

Lúc mấy người chuyện văn, Cao Quang vẫn tập trung tinh thần hì hục tập đi tập lại bút pháp.

Thời gian trôi qua vội vã, thoáng cái quần hào ở trong thạch lao đã được năm hôm. Trong năm ngày ấy, việc ăn uống đều do Tứ Giới đại sư tự tay kiểm soát lấy đem dâng khiến bao nhiêu mệt nhọc, bơ phờ suốt nửa tháng trời khổ chiến, bọn ba cũng đều tiêu tan mất hết. Cao Quang suốt năm hôm ra công tập luyện không ngừng đã thấy thuần thục ba chiêu bút pháp Tuyệt Quân truyền thọ.

Ngọc Giao thì được Tuyệt Quân truyền thọ cho mấy chiêu thủ pháp phóng ám khí bá luyện. Nàng trí tuệ minh mẫn, lại là cao thủ chuyên môn về môn này, nên nàng chỉ tập mấy bận đã nhuần tay.

Thiếu Bạch cũng nhân mấy hôm ấy ngồi suy nghĩ về điều ưu, liệt giữa hai tuyệt kỹ Đại bi kiếm pháp và Đoạn hồn nhất đao, nhưng vì đều là những môn học quá sức thâm ảo, thành thử nghĩ nát óc mấy hôm liền vẫn bó tay, không sao phân tách cho rành rẽ. Tuy nhiên, có cố công như thế, chàng cũng gỡ gặt được nhiều chỗ tuyệt diệu trong đao pháp và kiếm pháp.

Vào buổi trưa ngày thứ sáu, Tứ Không đại sư đột ngột dẫn Tứ Ý, Tứ Giới đến thạch lao. Tứ Không hiện hòa chấp tay thi lễ với quần hào nói:

- Để cho chư vị chờ mấy bữa liền, lão nạp rất lấy làm áy náy.

Thiếu Bạch vòng tay đáp lễ:

- Vì đồng đạo võ lâm thiên hạ, Kim đao môn chúng tôi có khổ sở đôi

chút có đáng gì, điều đáng nói là đại sư có chịu tin lời chúng tôi chưa?

- Lão nạp và chư vị sư đệ được chư vị chỉ điểm cũng nhận thấy bên trong cũng có nhiều chỗ đáng ngờ, có điều sự việc to tát quá, cho nên trước khi có bằng chứng xác thực chỉ dám bán tín bán nghi.

Tuyết Quân sẽ đăng hắng:

- Đại sư có biết chúng tôi lặn lội xa xôi gian hiểm vào chùa Thiếu Lâm là có mục đích gì không?

- Chư vị thí chủ có lòng hiệp nghĩa, vất vả từ ngàn dặm vào tề tụ báo tin, bọn lão nạp cảm kích lắm.

- Thế lực của bọn gian ác đã bành trướng khắp giang hồ, lúc này là dịp cuối cùng dành cho chúng ta. Nếu không sớm vạch trần nội tình, loan truyền cho đám nghĩa hiệp võ lâm cảnh giác, hợp sức vùng lên mà cứ mãi lần lựa để cho bọn chúng đủ lông đủ cánh, tất toàn thể võ lâm sẽ gặp thảm cảnh, vĩnh viễn mọp đầu dưới sự khống chế của lũ gian tà...

Ngừng giây phút nàng tiếp:

- Quý phái trên giang hồ xưa giờ vẫn là lãnh tụ quần hùng, nên chỉ chúng tôi mới đến đây cầu mong quý phái gọi to một tiếng cảnh tỉnh tất cả mọi người trong võ lâm.

- Lão nạp bàn bạc với mấy vị sư đệ rất lâu, đã tìm ra nhiều điểm khả nghi thật. Nhưng vì lẽ việc xảy ra quá đổi bất ngờ, chưa từng có suốt từ ngày tề tụ lập phái đến nay, thành thử nếu chưa có được chứng cứ xác đáng, lão nạp khó có thể quyết định ngay được. - Thế ý của đại sư ?

- Mấy vị sư đệ của lão nạp đều chờ đợi trong Phật các, thỉnh chư vị cùng tới đây một chuyến chỉ giáo thêm mấy điều thắc mắc.

Thiếu Bạch đồng ý liền:

- Hay! Chúng tôi cung kính không bằng tuân mạng.

- Xin chư vị mang theo hết đồ tùy thân, vì cuộc hội ngộ lần này bất luận thành bại, cũng phải có kết quả, ví thử chư vị không đưa ra được bằng chứng thuyết phục mấy vị sư đệ của lão nạp, bọn lão nạp cũng để cho chư vị rời khỏi đây.

- Vậy phiền đại sư dẫn lộ.

Tứ Không lẳng lẳng dắt Tứ Ý bỏ đi trước, Tứ Giới đi sau, sẽ giọng:

- Lão nạp và Tứ Không sư huynh thật đã siêu lòng, nhưng bởi việc này ảnh hưởng lớn lắm, cho nên có mấy vị trưởng lão vẫn còn cố chấp, mong cô nương cân nhắc thiệt hơn, cố làm sao thuyết phục họ.

Tuyết Quân nói:

- Tiểu nữ sẽ hết sức.
 - Việc đáng lo là giờ phút này nữ thí chủ chắc chưa thể đưa ra được chứng cứ minh xác.
 - Vị cùng đến với tiểu nữ bị trúng độc, không hiểu còn sống không?
 - Lão nạp đã đem vào trong Đạt ma viện lấy linh đan bổn môn chữa trị thương thế cho y, mà sao uống thuốc rồi vẫn như kim chìm đáy biển, chẳng thấy công hiệu tí nào cả.
 - Thuốc không đúng chứng tất nhiên là không thấy hiệu nghiệm.
 - Chắc cô nương cá cách cứu y?
 - Tiểu nữ tuy không cứu được y, nhưng có biết cách cứu...
- Ngừng lại, lấy vuông lụa ra che mặt, nàng tiếp:
- Chúng ta đi thôi.
- Nàng đưa tay vịn vai em rồi cùng đi trước.
- Tứ Giới bước vội lên đi cạnh Tuyết Quân hỏi:
- Nữ thí chủ cũng có ý ngờ lão nạp?
 - Trong quần tăng Thiếu Lâm, tiểu nữ sớm được nghe mình chủ nói lại đại sư hiểu biết nhất.
 - Đối với cái chết của Tứ Phương sư huynh, lão nạp đã hoài nghi từ lâu, ngày tứ đại môn phái và tứ môn, tam hội và lưỡng đại bang liên hợp phái cao thủ tàn sát Bạch Hạc bảo, lão nạp đã hết sức phản đối, nhưng vì sức yếu thế cô, đành chỉ biết đưa mắt nhìn tấn thảm kịch diễn ra.
 - Rồi sau sao đại sư xuôi tay làm ngơ?
 - Biết không chống nổi số đông, lão nạp mới quyết tâm bôn ba giang hồ, ngấm ngầm tra xét nội tình ngót mười mấy năm trời. - Đại sư có tra được gì không?
 - Lão nạp đã tìm hiểu trên giang hồ có một lực lượng thần bí, đang bành trướng dần hồi, có điều nay chỗ này, mai chỗ khác, hành tung vô định không sao hiểu rõ.
 - Thế đại sư có nghĩ là bọn chúng lại bành trướng ngay trong quý tự?
 - Chẳng dám giấu cô nương, đối với việc Nhất Sĩ đại sư nhảy lên ghế chưởng môn, lão nạp cũng nghi ngờ lắm, nhưng vì chưa có gì chứng minh nên không dám nói ra mà thôi.
 - Không hiểu trong chư vị trưởng lão có người nào cũng nghĩ như đại sư?
 - Theo lão nạp hiểu thì hầu hết có cùng ý nghĩ ấy, có điều họ quá cố chấp, kiêu dè, trong lòng hoài nghi nhưng không chịu nói ra.
 - Tứ Không đại sư thì sao?
 - Tứ Không sư huynh bấy lâu nay vẫn giam mình trong thiền quan, không hề để ý đến những việc này.

Chuyện tới đây, tòa Đại bi viện đã hiện ra trước mắt.

Tứ Giới cúi đầu, bước nhanh vào trước, Thiếu Bạch dẫn quần hào nổi gót.

Trong Phật các trăm hương nghi ngút, ở hai mé đông và tây bày ngay ngắn hai hàng bồ đoàn.

Dọc một hàng chín cái bồ đoàn ở mé đông, đám tăng lữ hàng chữ Tứ ngồi nghiêm trang đằng trước bồ đoàn. Tứ Giới bước vào các, đi ngay đến hàng bồ đoàn bồ trống.

Tứ Không chờ cho quần hào vào xong đầu đầy mới cất tiếng: - Chư vị thí chủ ngồi đi!

Thiếu Bạch vái dài cảm tạ, rồi đi đến trước cái bồ đoàn đầu tiên ở mé tây, lần lượt Tuyết Quân và bọn Vạn Lương cũng chia nhau mỗi người một bồ đoàn, phân ngôi chủ khách ngồi xuống.

Tứ Không khép mắt, trầm ngâm chập lâu:

- Mười năm về trước, Tứ Phương sư huynh cùng Võ Đang, Nga Mi, Không Động tụ hội trên đỉnh Yên vân phong, bất thần tai họa xảy đến cùng bị cường địch tập kích. Là đệ tử Thiếu Lâm không ai không bị phần đồng lòng nghĩ đến việc phục thù.

Thiếu Bạch đỡ lời:

- Có oan phải tử, có thù phải báo, ấy là lẽ thường tình.

Sự nhớ đến mối huyết hải thâm thù cho tới nay vẫn chưa trả được, bất giác uất nghẹn, sẽ thử dài nín thinh.

Chừng như biết tâm sự của chàng, Tứ Không nghiêm giọng:

- Kỳ thực, đệ tử Thiếu Lâm đối với việc nợ máu trả máu lẽ phải suy xét kỹ càng mới nên làm. Rõ là lão có ý hối hận về việc Thiếu Lâm tự có tham gia trong vụ đồ bảo năm xưa.

Tuyết Quân xen vào hỏi:

- Việc xưa toàn do hiểu lầm nên gác lại, vấn đề hôm nay là vì chính nghĩa võ lâm, chúng ta phải làm sao cứu vãn trường sông gió giang hồ.

Tứ Không thử dài áo não:

- Nữ thí chủ nói phải, nhưng việc này quan trọng lắm, trước khi chưa có bằng cứ xác thực, lão nạp không khỏi có chỗ phân vân.

- Nói thế đối với thân phận của Nhân Vân đại sư, chẳng lẽ chư vị vẫn còn nghi ngờ?

- Chẳng phải lão nạp đa nghi, chứ nếu Nhân Vân đại sư còn sống thật, thì việc trước tiên lẽ phải quay về Nga Mi thanh lý môn hộ, diệt trừ nghiệt đồ răn chúng, sau đó sẽ truyền thư khắp giang hồ liên lạc với đồng đạo võ lâm hiệp lực tìm cách diệt kẻ nguyên hung họa thù. Làm thế, một là giải quyết đầu đuôi mọi việc trong môn phái, hai là cũng lột

trần được âm mưu của Thánh cung, công tư vẹn toàn, mới là hợp tình hợp lý chứ!

Tứ Ý đại sư góp lời:

- Ví thử Nhàn Vân đại sư sau khi thoát khốn trở về Nga Mi Kim đỉnh trước, trừng trị phản đồ, thu hồi quyền vị chưởng môn, tất việc sẽ vang động khắp giang hồ, chẳng riêng gì môn hạ Thiếu Lâm mà cả Võ Đang, Không Động nhị phái cũng sẽ mở cuộc truy tra cái thảm án ấy, cũng khỏi phiền đến chư vị vất vả lặn lội đến đây gây ra lầm hiểu lầm.

Tuyết Quân lạnh lùng:

- Chư vị đại sư chỉ biết một mà chẳng biết hai.

Tứ Không nói ngay:

- Lão nạp thỉnh giáo.

- Chư vị có biết là chỗ Nhàn Vân đại sư thoát khốn ở trong địa phận Dự Châu.

- Thứ cho lão nạp ngu muội, chưa hiểu được ý nữ thí chủ.

- Vì nhờ có Kim đao môn tương trợ, Nhàn Vân đại sư mới thoát khỏi lao ngục, lấy lại tự do.

- Lão nạp vẫn chưa hiểu, nói ra việc ấy thì có dính dáng gì tới việc hiện tại?

- Có chứ! Thánh cung thần quân có dã tâm muốn thống trị võ lâm độc bá thiên hạ, thành thử y mới chuẩn bị chu đáo suốt hai mươi năm nay, giờ là lúc y chính thức phát động, bành trướng thế lực.

Tuyết Quân nói tiếp:

- Sau khi Nhàn Vân đại sư thoát nạn, sở dĩ chúng tôi đến đây ngay là vì nghĩ Nga Mi ở mãi Ba thực xa xôi. Hơn nữa, cái thảm án trên đỉnh Yên vân phong đã xảy ra cách đây hơn mười năm rồi, tất nhân tài trong Nga Mi phái cũng đã nổi trôi mỗi người một phương, thanh thế giảm sút thấy rõ, cho có thu hồi quyền lực chưởng môn cũng chẳng ích gì ngoài việc báo thù. Thành thử, người mới gác chuyện riêng chung lo đại cuộc võ lâm trước.

Tứ Không hình như cảm thấy cuộc hội ước hôm nay nghiêm trọng nên dẫn đo mãi hồi lâu, mới nói:

- Thảm án phát sinh trên Yên vân phong năm nào chấn động võ lâm một thời, nhất là tứ đại chưởng môn đã cùng ngộ nạn rành rành ra đây, dẫu cho người nào có bụng hoài nghi, nhưng dưới áp lực chúng khẩu nhất từ, lòng nghi ngờ cũng phải dần tiêu tan.

Tuyết Quân bức tức:

- Giờ phút này tình thế đã biến đổi, người chết sống lại về đây cũng là một sự thật hiển nhiên, thì một dư luận, đồn đãi trong dĩ vãng phải

gạt bỏ đi chứ.

Sẽ thử dài, nàng tiếp:

- Kim đao môn chúng tôi đến đây cũng vì lẽ thấy rằng Thiếu Lâm phái xưa giờ là tai mắt giang hồ, thế lực mạnh, nhân tài nhiều nhất võ lâm, hơn nữa, chư vị trưởng lão hàng chữ Tứ đều là những nhân vật niên cao đức trọng, thông hiểu sự lý, cho nên mới mong đem chân tướng tỏ bày.

- A di đà phật, nữ thí chủ quá khen, bọn lão nạp chẳng dám nhận.

- Kim đao môn chúng tôi có ý thiết tha, mong mỗi chư vị trưởng lão xuất hiện, vì lòng cứu nhân độ thế của nhà Phật, và với oai vọng của chư vị trưởng lão trong chùa, gọi to cho một tiếng liên hợp anh hùng thiên hạ chung lo đối phó với thánh cung thần quân, vãn hồi trường kiếp nạn. Cũng vì lẽ ấy, Nhân Vân đại sư mới gác bỏ việc bốn môn riêng tư, cùng vượt đường xa đến Thiếu Lâm luận bàn đại sự với chư vị trưởng lão. Chư vị đều là cao tăng, nếu khẳng khái cố chấp như thế, không khỏi khiến chúng tôi thất vọng lắm.

Câu nói gieo vào lòng chín đại trưởng lão những cảm nghĩ khác nhau, có điều cả bảy đều thấy lòng áy náy khôn tả. Tứ Không mấp máy môi, chực giải thích đôi lời nhưng ngập ngừng mãi vẫn không biết nói sao.

Tuyệt Quân chợt hỏi:

- Lão thiền sư, ngày Tứ Phương đại sư đi Bạch mã sơn phó hội có dẫn theo tất cả bao nhiêu người?

Tứ Không thoáng ngơ ngác:

- Lão nạp còn nhớ, ngày ấy Tứ Phương sư đệ có dắt theo Nhất Sĩ, Nhất Thanh là hai đệ tử thân tín nhất, mà hiện giờ Nhất Sĩ là chủ chương môn nhân Thiếu Lâm.

- Thế Nhất Sĩ, Nhất Thanh lúc trở về Thiếu Lâm thương thế trên mình có nặng lắm không?

- Chỉ xoàng mà thôi.

- Đại sư có bao giờ nghĩ đến điều tứ đại chưởng môn nhân tứ phái đương thời võ công là thế lại bị cường địch giết sạch được trong khi ấy là đệ tử võ công tầm thường như Nhất Sĩ, Nhất Thanh lại bình yên vô sự trở về, chẳng phải là một việc nghịch lý quá? - Cái đó ngay lúc bấy giờ lão nạp cũng đâm nghi ngờ. - Có nghi chắc phải có truy cứu?

- Ôi! Chẳng qua dạo ấy lão nạp đang khổ đau trước cái chết của Tứ Phương sư đệ, đầu óc mờ cả đi thành thử có nghi thật, nhưng chỉ hướng về truy cứu hung thủ, cho rằng mục đích bọn chúng nhắm vào tứ đại chưởng môn nhân, còn chẳng thèm coi hạng đệ tử hậu bối vào

đâu, nên mới bỏ qua cho hai người đó.

- Còn điểm này nữa, đệ tử tứ phái mắt thấy sư phụ mình thảm chiến mà không một người nào dốc sức vô thay, là nghĩ gì?

Tứ Không gượng cười:

- Nữ thí chủ nghĩ thế, không thể nói không, có điều xa vời quá.

- Tạm cho là xa vời đi, nhưng phải đặt câu hỏi tại sao những kẻ cố mạng bỏ mặc sư phụ chết thảm lại vẫn được tiếp chưởng môn hộ, oai quyền một phái thì chư vị đại sư cũng không quá độ lượng khoan hòa.

- Nữ thí chủ luận sự chặt chẽ, rành rẽ lắm, bọn lão nạp rất khâm phục.

Ngừng lại lão nghiêm giọng:

- Nếu thật như Kim đao môn không sợ cường quyền, khẳng khái đứng ra diệt thánh cung thần quân thì ấy là đại phúc cho võ lâm, Thiếu Lâm phái chúng tôi nguyện sẽ ủng hộ hết sức, có điều...

Tuyết Quân ngắt nhanh:

- Kim đao môn quyết không có mưu đồ riêng tư, chỉ có tấm lòng hiệp nghĩa sáng soi như vàng trắng rằm.

- Nếu thật thế, Thiếu Lâm sẽ hợp tác.

Tuyết Quân đỡ liền:

- Đạo hợp tác chỉ cần lấy lòng thành tương kiến, đại sư khỏi phải kiêng kỵ, e dè.

Biết ý đối phương đã có chiều thỏa thuận, nàng tấn công ngay:

- Lão thiền sư, Nhất Sĩ phương trượng đâu rồi? Cuộc hội ước hôm nay có quan hệ đến sự tồn vong của hai phái chúng ta nói riêng và cho cả võ lâm nói chung, là chưởng môn phái Thiếu Lâm lẽ phải có mặt ở đây chứ?

- Việc trong Thiếu Lâm phái, trưởng lão hội đủ sức giải quyết, cô nương có chuyện gì xin cứ nói với bọn lão nạp cũng được.

Tứ Giới bỗng xen lời:

- Nhất Sĩ phương trượng hành động bừa bãi rước nhục chiến bại cho bản tự đã bị trưởng lão hội bàn bạc, quyết định truy hồi Lục ngọc Phật trượng.

Có lẽ không muốn bêu xấu thêm, nên nói nửa chừng đột ngột lão nín bặt.

Tuy nhiên thế cũng đủ để Tuyết Quân hiểu ra Nhất Sĩ đại sư đã mất chức vị chưởng môn.

Hốt nghe có tiếng chuông ròn rã đổ hồi truyền lại.

Tứ Không biến sắc, nhìn quanh Tứ Giới:

- Chuông phát ra từ Tầng Kinh Các, Tứ Giới sư đệ...

Mới nói thế, có một hòa thượng trung niên vận tăng bào nguyệt bạch đã loạng choạng bước vào Phật Các cắt ngang.

Tứ Không cau mày: - Việc gì vậy?

Hòa thượng trung niên hấp tấp nói: - Khỏi bẩm sư bá...

Tứ Ý nôn nóng: - Có việc gì nói nhanh đi, sao ấp úng quá thế.

Hòa thượng toát mồ hôi, hồn hển:

- Chưởng môn sư huynh...

Chợt trông thấy bọn Thiếu Bạch nên nín thinh.

Tứ Không nghĩ ngay: - Trong chùa chắc có biến to rồi.

Vội vàng chấp tay, nói với Thiếu Bạch:

- Chư vị thí chủ tạm ngồi chơi giây lát, bọn lão nạp có việc phải đi gấp. - Đại sư cứ tự tiện.

- Xin thất lễ.

Quay mình, lão dắt bọn Tứ Ý lật đật bỏ đi. Thoáng mắt, chín trưởng lão đã ra khỏi các mật dạng.

Vạn Lương nhìn ra ngoài thấp giọng:

- Trong chùa Thiếu Lâm chắc đã xảy ra biến cố lớn lao.

Ngọc Giao góp lời:

- Hứ! Mọi việc đều do tên Nhất Sĩ.

Cao Quang hỏi:

- Phạm cô nương, theo cô nương trong chùa đã xảy ra việc gì?

Tuyết Quân mỉm cười:

- Nếu như Cao hộ pháp ở vào địa vị chưởng môn phương trượng thì sẽ làm gì?

- Cái đó...

Thấy y lấp bắp mãi không đáp được, Tuyết Quân đỡ lời:

- Dễ hiểu quá, âm mưu đã bị bại lộ, lại bị truy hồi Lục ngọc phạt trượng tức là mất hẳn quyền vị chưởng môn, chỉ còn cách nằm giam chờ trưởng lão hội thương nghị xử tội thì lẽ nào y chịu ngồi yên chịu chết. Mà tạo phản trặc là không dám, tất còn mỗi cách cao xa bay chạy.

Cao Quang vỡ lẽ:

- Tại hạ hiểu rồi, chùa Thiếu Lâm vẫn được tiếng là vùng đất võ học tươi tốt, bảy mươi hai tuyệt kỹ môn nào cũng có oai lực thâm ảo ghê gớm. Tên Nhất Sĩ phản Thiếu Lâm, tất sẽ thuận tay vơ luôn mấy pho bí kíp chứa đựng bảy mươi hai tuyệt kỹ đào tẩu.

Bỗng nghe có tiếng chân dồn dập, Tứ Giới tay vác thiền trượng hăm hăm chạy vào các.

Quần hào đều đứng lên nghênh đón, Thiếu Bạch nhanh nhẩu hỏi:

- Đại sư lăm lăm binh khí, chắc hẳn đã gặp biến cố to tát?

Tứ Giới thở dài sườn sượt:

- Thí chủ đoán trúng, Thiếu Lâm tự đã gặp phải biến cố hàng trăm năm chưa có.

Nhìn đăm đăm Thiếu Bạch lão tiếp:

- Vừa rồi lão nạp có đến đây, vô tình nghe được lời bàn luận của chư vị.

- Chúng tôi vui miệng chuyện thế thôi, đại sư chớ có để tâm.

Tứ Giới sẽ lắc đầu:

- Điều đáng buồn lại là chư vị luận đoán rất đúng.

Thiếu Bạch biến sắc:

- Nhất Sĩ...

Trong cuộc thăm sát Bạch Hạc bảo năm xưa, Nhất Sĩ đại sư cũng là một nhân vật cao thủ ngày nào, nay nghe nói y quả phản Thiếu Lâm, càng chứng thực tội trạng ngày nào. Thiếu Bạch tức thời sôi máu hận, tiếc không thể bắt ngay y để rửa mối đại cừu.

Tứ Giới chừng như đoán biết tâm ý chàng nên nói:

- Tên Nhất Sĩ đã đánh chết đệ tử thủ hộ Tàng kinh các, bao nhiêu bí kíp võ công cất trong các đều bị y vợ sạch đem đi. Thật là một kịch biến chưa hề có trong Thiếu Lâm tự. Phạm đệ tử Thiếu Lâm không ai không quyết tâm dốc sức giết cho kỳ được con chó ấy thâm hòi thất bảo.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 59

Thân cừu xuất hiện

Thiếu Bạch gạn hỏi:

- Ý đại sư phải chăng không muốn tại hạ nhúng tay vào?

Tứ Giới sẽ gật đầu:

- Dám mong Tả thí chủ dám lượng cho.

Ngọc Giao lạnh lùng:

- Hừ! Chắc là đại sư phòng xa, sợ người trong Kim đao môn chúng tôi thừa nước đục thả câu, cướp đoạt những cuốn bí kíp võ công ấy chứ gì?

Tứ Giới đỏ mặt:

- Lão nạp tuyệt không có ý đó.

Ngừng một thoáng, lão tiếp:

- Mà vì biến cố này là việc sĩ nhục của bốn môn, nếu như để người ngoài giúp sức mới lấy lại được thất bảo thì đệ tử Thiếu Lâm còn mặt mũi nào đối với tổ sư bốn môn nữa.

Thiếu Bạch trầm ngâm:

- Phải, nể mặt đại sư, Kim đao môn chúng tôi tạm không xen vào việc này, nhưng vạn nhất có gặp lại Nhất Sĩ, tại hạ sẽ không tha y đâu.
- Đa tạ thanh tình của thí chủ.

Tuyết Quân chợt hỏi:

- Nhất Sĩ phản bội Thiếu Lâm dắt theo bao nhiêu thủ hạ tâm phúc?
- Hơn năm mươi người, trong số bảy người là đệ tử hàng chữ Nhất, còn lại đều là đệ tử đời thứ ba.
- Thế quý tự đã phái bao nhiêu người đi bắt tên phản đồ?
- Ra đi lớp sóng người, quyết không dưới số ngàn.

Giọng buồn, lão tiếp:

- Mấy vị huynh đệ của lão nạp đều nhận ra việc biến ở Thiếu Lâm vừa rồi là cội rễ của trường sát kiếp võ lâm, mà tên thánh cung thần quân kia thấy động hấn sẽ phát động âm mưu thôn tính các môn phái, thống trị thiên hạ võ lâm sớm hơn cho xem.

Thiếu Bạch đỡ lời:

- Chúng tôi cũng nghĩ thế.
- Tứ Không sư huynh lão nạp bảo chư vị không phải cường địch mà lại có chí cả muốn cứu vãn nạn cho võ lâm, thành thử nguyện dấn dất toàn thể Thiếu Lâm phái bước theo sau lưng chư vị ủng hộ hết lòng.
- Thiếu Lâm là Thái sơn bắc đầu võ lâm, đã quyết chí chung lo đại sự thì Kim đao môn phải đứng sau ngọn cờ chính nghĩa mới phải.
- Kim đao môn người khí độ, kẻ tài hoa đều là những anh hùng nghĩa hiệp trăm năm chưa có, lại một lòng dốc sức phục vụ chính nghĩa võ lâm quả là đại phúc cho giang hồ. - Đại sư quá khen.

Tứ Giới sẽ thở dài:

- Chẳng riêng lão nạp, mà mấy vị huynh đệ cũng có cùng cảm nghĩ ấy, tiếc nỗi việc xảy ra quá bất ngờ, tên nghịch đồ Nhất Sĩ ôm bảo vật bỏ trốn là món vật vô giá của bốn phái truyền qua bao đời, vạn nhất từ nay thất lạc thì đệ tử Thiếu Lâm có vạn tử cũng không đủ chuộc tội, thế nên tạm gác đại cuộc võ lâm, lo dốc toàn lực đuổi bắt phản đồ, thấu hồi bảo vật trước.

- Ấy cũng là việc phải vậy.

- Được thí chủ lượng xét, lão nạp yên tâm nhiều...

Lão sẽ đằng hắng nói tiếp:

- Có điều tệ phái cũng không hấn khoanh tay đứng ngoài cuộc.

- Xin đại sư cho biết rõ hơn.
- Tứ Không sư huynh dẫn lão nạp theo bên thí chủ giúp cản trong những khi xông gió vào bão. - Cái ấy sao dám nhận.
- Đây là lệnh sư huynh, lão nạp khó trái lời, hơn nữa sư huynh còn bảo ngày nào sóng gió chưa tan, thần quân chưa bị diệt thì ngày ấy lão nạp vẫn còn là thuộc hạ của Kim đao môn.
- Đồng tâm hiệp lực, tảo trừ cường địch vẫn là việc nên làm nhưng tại hạ tài đức đâu dám giữ đại sư.
- Sư quyền bất chuyên, hiệu lệnh bất nhất, không thể nên việc...
Ngừng lại, lão thành khẩn nói:
- Lão nạp nguyện ý tham gia Kim đao, tâm khảm như nhất, tuyệt không có ý gian dối.
- Thiếu Bạch chực khước từ, Tuyết Quân đã cướp lời:
- Ấy là việc tốt, vì mưu cầu đại sự, thuộc hạ dám xin minh chủ đừng nên câu nệ tiểu tiết.
- Tứ Giới xoay đứng đối diện với Thiếu Bạch, chấp tay nói:
- Phạm cô nương thông đạt sự lý, rất hiểu lòng dạ lão nạp.
- Rồi lão nghiêm giọng:
- Thuộc hạ Tứ Giới xin tham kiến minh chủ.
- Thiếu Bạch đành vòng tay lại đáp lễ, ôn tồn nói:
- Đại sư có hảo ý ấy, tại hạ cảm kích lắm, có điều để tránh cho đồng đạo giang hồ sanh lòng hoang mang, cho rằng Kim đao môn cũng như thánh cung thần quân đều mưu đồ thôn tính võ lâm, đại sư nên giữ kín thân phận mình là hơn.
- Minh chủ nói phải, lão nạp nguyện ghi nhớ kỹ, nhưng sẽ không quên còn là thuộc hạ của Kim đao môn.
- Thiếu Bạch vừa mừng vừa lo, mừng là có thêm được một trợ thủ đắc lực, lo là cuộc thế đến hồi quyết liệt, không hiểu có hoàn thành được tâm nguyện không, ngần ngừ chập lâu, chàng mới hỏi:
- Chúng ta từ nay sẽ đi về đâu, trong chư vị ai có cao kiến.
- Vạn Lương đề nghị liền:
- Chúng ta quyết ý náo Trung nguyên, thì theo thiên ý lão hủ tạm thời dời quân về Nam thưởng ngoạn cảnh sắc Giang nam.
- Tuyết Quân mỉm cười đỡ lời:
- Vạn lão hộ pháp có ý rất hay, Kim đao môn về Nam nuôi ngựa, tiện thiếp bảo đảm sẽ thu hoạch to.
- Tứ Giới góp lời:
- Võ Đang sơn cách đây không mấy xa, chúng ta về Nam sao không thử kinh lý xem tình thế Võ Đang phái luôn thể.

- Quả là cao kiến, sao đại sư không cho biết sớm để chúng ta khỏi mất thời giờ bàn tán?

Thiếu Bạch cũng tán đồng:

- Cửu đại môn phái và tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang thì Võ Đang phái kể là đại phái thứ hai sau Thiếu Lâm phái, nay chúng ta đi thăm rồi tùy cơ hành sự cũng là việc bổ ích, nên đi đi là vừa.

Thế là quần hào lục tục kéo nhau ra xe.

Xe lăn bánh. Trên đường thênh thang lại bắt gặp dăm ba đệ tử Thiếu Lâm ử rủ qua lại, thấy Tứ Giới đại sư đều chấp tay thi lễ, nhưng Tứ Giới cũng chỉ im lặng hoàn lễ.

Một ngày qua mau, xe đã đi vào địa phận Lâm nha, không còn thấy bóng đệ tử Thiếu Lâm lai vãng.

Hôm ấy vào khoảng xế trưa, Thiếu Bạch đang ở trong xe trông nom bệnh tình cho Hoàng hạc Châu Chính bỗng nhiên xe dừng lại.

Và Cao Quang từ đằng trước hấp tấp chạy trở về, gọi to: - Minh chủ ra phía trước xem mau!

Thiếu Bạch vội hỏi:

- Gặp cường địch à?

- Vạn hộ pháp đã ngăn một nhóm nhân vật võ lâm, người dẫn đầu là một trong những cừu nhân sát phụ mình chủ.

- Kim Chung đạo trưởng phải không?

Chàng nóng lòng nhảy xuống xe.

Cao Quang đáp liền:

- Không, Phi Tẩu Hồ Mai.

Thoáng mắt, hai người chạy tới trước hàng xe.

Chỉ thấy Hoàng Vĩnh và Vạn Lương đứng giữa đường ngăn chặn

một toán nhân vật võ lâm. Đối phương có độ mười hai, mười ba

người, đi đầu là một lão già thấp bé, mũi nhọn râu thưa, tả thủ

cầm một tấm thiết bài, tay phải lăm lăm ngọn đoản đao, đang quát

tháo om sòm. Nhưng Vạn Lương chỉ ngược mắt nhìn trời làm ngơ.

Thiếu Bạch nhắc thấy lão già, nhớ ngay đến cảnh tượng bên Sinh tử kiều, tức thời bốc giận, soạt tiếng khô khan, rút liền thanh bảo kiếm trên vai.

Lão già thấp bé chính là Phi Tẩu Hồ Mai, một cao thủ trong Bát quái

môn. Thiếu Bạch nhận ra lão, lão cũng nhận ra được Thiếu Bạch.

Hai người đều sững sốt nhìn nhau, không ngờ ngoài chốn hoang dã này lại tình cờ gặp mặt.

Hồ Mai bỗng ngẩng mặt, phá cười vang.

Vạn Lương hừ nhạt:

- Lão thất phu, đừng có giả bộ lấy tinh thần.

Hồ Mai quét cặp mắt ma trời đảo nhanh từ Vạn Lương sang Thiếu Bạch:

- Thiếu Bạch, gần đây giang hồ đồn đại là người đã tổ chức Kim đao môn, có đúng thế không?

- Chả phải đồn, mà thật thế.

- Còn Sinh tử phán Vạn Lương, chắc hẳn là môn hạ của Kim đao? Vạn Lương ngạo nghễ:

- Lão phu là một trong những hộ pháp của Kim đao.

Hồ Mai nhìn về Tứ Giới:

- Nếu Hồ mỗ chưa loạn mắt, thì vị đại sư kia phải là cao tăng Thiếu Lâm, Tứ Giới đại sư, một trong tứ đại hộ pháp kim cương.

Tứ Giới thần nhiên:

- Phải, chính là lão nạp.

- Đại sư là Phật môn cao tăng, sao cũng hạ mình vào làm môn hạ Kim đao?

Lời vừa dứt, hốt nghe Thiếu Bạch quát vang:

- Hồ Mai!

Hồ Mai giật nảy mình:

- Có gì chỉ giáo?

- Năm xưa trong giới võ lâm nhân vật vây đánh nhà họ Tả, đúng là đã có cả người. Và nếu ta nhớ không lầm, thì người đã đâm một đao vào lưng mẫu thân ta, có đúng thế không?

Hồ Mai cảm thấy một luồng hơi lạnh buốt len nhanh trong huyết quản, bất giác run lên bần bật.

Thiếu Bạch trầm giọng bằng giá:

- Đại ca ta Tả Kế Bạch bị người chém phăng hai đoạn rơi hút dưới tuyết cốc chưa nói, còn tỷ tỷ ta Tả Văn Quyên bị người bắt sống, phải tính sao đây?

Hồ Mai ngơ ngác:

- Tả Văn Quyên quả có bị ta bắt được, nhưng...

- Bị người giết rồi à?

- Không có.

- Thế thì ở đâu?

- Chỗ hạ lạc của Tả Văn Quyên trên cõi đời này chỉ có một mình Hồ mỗ biết, có điều, nếu người không biểu lộ chút bản lãnh cho Hồ mỗ tâm phục khẩu phục, thì đừng mong hỏi nhiều.

Rõ là tay xảo trá, lão thấy thế nguy mới dùng cách dĩ tiến vi thoái, hồng mong hòa hoãn tìm dịp thoát thân.

Cao Quang nổi góa:

- Lão nói bậy, không đáng tin.

Hoàng Vĩnh góp lời:

- Xin đại ca lùi lại để cho tiểu đệ ra chút công mọn giết lão già này an ủi vong linh của bá phụ đại nhân.

Nhìn đối phương chàng tiếp:

- Kẻ nào vô can, hãy lùi xa năm bước!

Hồ Mai lạnh lùng:

- Tả Giám Bạch là công địch của võ lâm, làm gì có chuyện vô can.

Thiếu Bạch giận sôi:

- Nhị vị hiền đệ đứng bên lượt trận, để ngu huynh đối phó cũng đủ.

Chẳng nói chẳng rằng, nhất kiếm đâm vọt tới.

Hồ Mai cũng nhanh nhẹn không kém, Thiết bảng đảo tròn đón đỡ liền.

Thiếu Bạch hừ nhạt, xoáy lốc hai chiêu vây chặt đối phương trong màn kiếm ảnh tức thời.

Hồ Mai hoảng hốt, vung vọt Bát quái bài gắng gượng ngăn chống được hai kiếm, hữu thủ chưa kịp xuất đao đã bị kiếm ảnh Thiếu Bạch lớp lớp ập tới.

Hồ Mai vốn định đem toàn lực dốc công với tuyệt kỹ Phiên vân bát thức trong Bát quái môn miễn sao cầm cự ngang tay sẽ tính kế đào tẩu sau. Nào dè chiêu thế hiểm độc Bài trung tàng của y hoàn toàn thất bại trước kiếm thế ào ạt, dậy sóng đợt đợt đổ tới của đối phương.

Thoáng mắt, Hồ Mai mồ hôi đã nhỏ giọt đầm trán, thân hình lùn xùn của y cuống cuống lạng tránh sau tấm thiết bài vung đỡ mỗi lúc một bối rối, trông mới thảm hại làm sao! Hốt nghe vang vang tiếng quát, bốn tên tay cầm thiết bài đoản đao nhất tề xông vào vòng chiến.

Cứ xem binh khí của bọn họ, cũng biết ngay là người trong Bát quái môn, trong số có một sư đệ của Hồ Mai và ba tên kia đều là sư đệ. mắt thấy Hồ Mai lúng túng, nguy ngập quá mới đành liều rút đao tương trợ.

Nhưng Thiếu Bạch chỉ đảo kiếm loang mau ánh lạnh thêm vòng áp lực nữa đã phủ chặt lấy cả bốn trong một chiêu giao thủ.

Thiếu Bạch từ ngày xuất đạo đến nay đã bao trường ác chiến, thành thủ công lực hỏa hầu tăng tiến thấy rõ, đối phó với năm cao thủ trong Bát quái môn vẫn ung dung như không.

Bốn tên mới nhảy vào bị vây liền trong kiếm thế chẳng khác bùn tan trong biển, đã không cứu nổi Hồ Mai thoát nguy lại phải lo cuống lo cuống chống đỡ, luôn có cảm giác thương vong trong đường tơ kẻ tóc.

Phút chốc, trong bóng kiếm, ánh đao rợn mờ đã nghe văng thấy tiếng thò phì phò nặng nhọc.

Bốn đệ tử Bát quái môn ấy cảm thấy rã rời cầm cự hết nổi rồi, nhưng vì qui giới sư môn lâm trận đầu hàng kẻ là tử tội ám ảnh, đành phải cắn răng, cố đánh được đến đâu hay đến đấy.

Hốt nghe tiếng Tuyết Quân:

- Năm tên này chẳng phải hạng lương thiện, lại còn là kẻ sát phụ cừu nhân của mình chủ, khỏi cần nhẹ tay, cứ giết tận lực.

Bọn Hồ Mai đang dốc sức cầm cự, không hiểu Tuyết Quân đã tới sát trường chiến tự hồi nào, nghe nàng nói, càng thêm sợ hãi, ngoái cổ nhìn.

Liền lúc đó, chỉ nghe tiếng gió kiếm rít rợn người, mũi kiếm Thiếu Bạch đã vèo tới những chỗ yếu hại trước ngực năm người.

Bọn Hồ Mai quá đổi hãi hùng, vội vàng vùng thiết bài đón đỡ nhưng đã muộn, chỉ nghe vang tiếng rú thảm. Trong giây phút kiếm quang lóe lạnh không kịp thấy, thanh đoản đao trong tay một tên đã bắt thần văng bắn phập vào lưng một đồng bọn, tóe phụt vòi máu thắm.

Tên đệ tử Bát quái môn ấy bị đồng môn đâm trúng thọ thương, buông keng ngọn thiết bài, đoản đao, ôm vết thương ngã quỵ.

Hồ Mai thấy thế, nghĩ ngay đến cuộc thảm chiến bên Sinh tử kiều năm nào đã ghi sâu trong tâm não Thiếu Bạch, mình lại là kẻ chủ hung, cho có qui hàng cũng chỉ ngồi chờ chết, nên chỉ đang hoang mang sợ chết, thiết bài trong tay y bỗng dòn hết sức quật vù một chiêu, cùng lúc tung chân đá bổng tên đệ tử xấu số.

Phản Thiếu Bạch còn ngần ngừ, chưa biết có nên rút đao chấm dứt cuộc chiến hay không thì Tuyết Quân đã nói:

- Nếu mình chủ muốn để lại hoạt khẩu, hăng lại lại cho Hoàng, Cao nhị vị hộ pháp xuất thủ.

Cao Quang buột miệng nói liền:

- Phải lắm, mình chủ nghỉ mệt để tiểu đệ bắt sống tên này cho!

Thiếu Bạch đỏ mặt, bốc cao hào khí:

- Coi kiếm...

Lời chưa dứt, nghe liền tiếng leng keng rợn lạnh, bọn Hồ Mai tức thời cảm thấy cổ tay tê buốt, buông rơi bốn tấm thiết bài. Nhìn ngón tay út bên hữu thủ của bốn người đã bị đứt lìa, máu tươi nhỏ giọt.

Cao Quang đắc chí: - Kiếm pháp hay lắm!

Rồi xăm xăm chạy tới, vút chỉ điểm ngay vào Hồ Mai.

Hồ Mai nhảy xa hơn trượng né tránh, miệng la: - Cậy đông lấn áp, sao gọi anh hùng?

Cao Quang giận dữ: - Lão thất phu cứ nhặt binh khí lên đi!

Hồ Mai gian xảo, biết có đánh nữa cũng vô vọng, đổi vẻ hào kiệt: - Hồ mỗ đã chịu thua, người còn chờ gì nữa?

Lão nói mấy tiếng, Thiếu Bạch vẫn ngăn người đứng yên, hình như có việc gì nghĩ lung lăm.

Thì ra, Đại bi kiếm pháp xưa giờ hiền hòa khoan dung, nay bất chợt bị Tuyết Quân nói khích nên Thiếu Bạch nhất thời tức giận, phát luôn một kiếm, hót gọn bốn ngón tay của bốn người. Rõ ràng trong kiếm giờ đã có cái bạo tàn của Bá đao, dung hợp đến một cảnh giới võ công khác biệt, thành thử đứng ngăn ngơ nửa mừng nửa sợ.

Tưởng là đối phương lịch duyệt giang hồ kém, đắc thủ một chiêu đứng thừ ra đấy, Hồ Mai tính nhanh một nước:

- Hồ mỗ thua là phải lẽ, non xanh không đổi, nước biếc còn dài, ờn một kiếm sau này có báo!

Nhặt thiết bài, đoản đao toan bỏ chạy.

Hốt nghe Thiếu Bạch quát vang:

- Đứng lại!

Hồ Mai giật mình đứng khựng:

- Người muốn nghe dò chỗ hạ lạc của Tả Văn Quyên?

Thiếu Bạch lạnh lùng:

- Ta chỉ muốn lấy mạng người.

Trường kiếm liền lúc vạch thẳng bốn lần sáng vèo về trước ngực Hồ Mai.

Bốn kiếm đi nhanh không tưởng, Hồ Mai chưa kịp vùng thiết bài hộ thân, ngay ngực đã liền bốn vạch kiếm giao thoa hình ô vuông, chỉ sâu chừng tám, chín tấc, nhưng máu tươi tóe ra cũng đủ nhuộm đầm vạt áo bào của gã.

Nhanh trong tích tắc, ba đệ tử Bát quái còn lại nhặt vội thiết bài toan chạy, nhưng Thiếu Bạch kịp thời phát giác, chớp kiếm xoay liền hai chiêu phủ chặt.

Hồ Mai nhìn đau, gượng vùng thiết bài hợp lực xây lưng vào ba đồng môn chia nhau ngăn chống kiếm thế dầy lạnh khắp bốn mặt.

Thiếu Bạch rú dài, vi vút tiếng rít rợn nhấp nhoáng trong kiếm quang, bốn tiếng leng keng vang lên liền lúc, bốn tấm thiết bài tức thời buông rơi loảng xoảng.

Bốn kiếm thế xuất thủ quá kỳ ảo, khiến bọn Hồ Mai nhất thời đều thăng thốt, bàng hoàng.

Thiếu Bạch dường như đã biến thành một con người khác, sát khí hiện rõ trên khuôn mặt, kiếm lại dấy lên đâm vèo tới Hồ Mai.

Hồ Mai thất sắc, hữu thủ không kịp ném bỏ đoản đao, vội đưa cả hai tay lên trời:

- Hãy khoan!

Thiếu Bạch thấu kiếm bảo:

- Có gì thì nói mau đi rồi chịu chết!

- Tả Văn Quyên là chị ruột của người, người thật chả ngó ngang?

- Người định gạt ta mong tìm đường tẩu thoát, thật chẳng khác nằm mộng.

Trường kiếm lại giăng sẵn trước mặt đối phương.

Chỉ nghe Hồ Mai rú tiếng thảm, một tia máu thấm theo mũi kiếm tóe ra thành vôi.

Thấy thế, Tứ Giới khẽ niệm phật hiệu rảo tới trước mặt Thiếu Bạch chấp tay nói:

- Minh chủ bớt nóng, cho lão nạp được hồi y vài câu.

Thiếu Bạch lẳng lẳng thấu kiếm lùi lại hai bước, Tứ Giới quay sang Hồ Mai:

- Là nhân vật thành danh giang hồ, Hồ thí chủ nên biết điều một chút.

Lão tức thời thò tay điểm liền vào mấy huyệt cầm máu.

Hồ Mai hần hển nói:

- Đa tạ thâm ân đại sư giải vây.

- Lão nạp chả phải giải vây, thí chủ khỏi cần cảm tạ.

- Vậy đại sư có chi chỉ giáo?

- Xin hỏi, Tả Văn Quyên, Tả cô nương hiện ở đâu?

Biết có nói dối cũng không được, Hồ Mai ra chiều hổ thẹn:

- Bên Sinh tử kiều năm nào, Hồ mỗ quả có bắt được Tả cô nương nhưng khổ nỗi cò ngao tranh nhau, ngư ông đắc lợi, ngay khi ấy Tả cô nương đã bị một kẻ khác cướp đi rồi.

- Kẻ ấy là ai mà bản lãnh lợi hại thế?

- Kẻ đó họ Tề, rất có tiếng tăm trên giang hồ.

Tứ Giới ngược mắt trầm tư:

- Nhân vật thành danh trên giang hồ... Hay là Phong vân hội chủ Tề Tử Hào.

- Đại sư đoán đúng lắm, vậy khỏi cần tại hạ nói nhiều.

- Thế thí chủ có biết y bắt Tả cô nương đi đâu không?

- Cái ấy ngoài Tề Tử Hào chắc không một ai biết được.

Tứ Giới quay nhìn Thiếu Bạch thành khẩn, mấp máy môi muốn nói lại thôi. Hiểu tâm ý ông, Thiếu Bạch khoát tay bảo: - Phiền Cao hiền đệ bắt hộ bốn tên này.

Cao Quang liền đáp:

- Tuân lệnh.

Chàng liền xông tới.

Biết chống cự vô ích, Hồ Mai để mặc cho Cao Quang điểm huyệt ngã

lần, thêm mấy cái vung tay nữa, Cao Quang dễ dàng điểm hết ma huyết của ba tên còn lại.

Hoàng Vĩnh chạy lại giúp Cao Quang quăng luôn cả bốn vào trong xe.

Cùng đi với Hồ Mai còn bảy tên nữa, từ đầu đến cuối vẫn khoanh tay lặng xem, thấy thế nguy đưa mắt nhìn nhau thật nhanh, rồi lẳng lẳng chực chuồn êm. Nhưng Tứ Giới đã quát bảo:

- Chư vị thí chủ dừng bước, lão nạp có đôi lời.

Giọng nói trầm trầm vang bên tai người nghe chát chúa, rõ là môn công phu Sư tử hồng thượng thừa, bảy người giật nảy mình đứng khựng lại.

Tứ Giới hỏi lạnh:

- Lão nạp ngu muội, không hiểu mấy vị thí chủ là anh hùng môn phái nào?

Trong số bảy người, một lão già vận hắc bào, thân hình gầy rộc, cặp mắt sâu hoắm sắc lạnh, vòng tay nói:

- Lão hủ Âm sơn Hồ Diên Báo.

- Ra là Bích lân tiền Hồ Diên Báo lão anh hùng của Âm sơn phái, thất kính!

Quắc mắt nhìn thẳng về một nam tử vận tăng bào tuổi độ ngũ tuần, lưng dất đơn tiêu. Nam tử này bắt gặp ánh mắt của Tứ Giới chợt dạ thối lui một bước liền:

- Kẻ mặt học hậu tiến là Thanh Thành Khương Thành Hiệp.

- Thì ra là Nhất tiên đoạn lưu Khương thí chủ.

Đảo nhìn một lão già mặt mũi hồng hào, râu cằm tua tủa tiếp:

- Nếu lão nạp không đoán nhầm, thì thí chủ phải là Trịnh lão anh hùng trong Côn Luân phái, Ài Côn Luân Trịnh Mạnh.

Hồng diện lão cười nhạt:

- Đại sư tình mắt thật.

Chỉ vào hai người đứng cạnh lão tiếp:

- Đây là hai sư đệ đệ của Trịnh mỗ.

Tứ Giới lại nhìn về một kinh trang nam tử mặt béo nũng giắt khăn sơn đao:

- Vị này...

Kinh trang nam tử bình tĩnh đáp:

- Phan Bá, thường được gọi là Ác đồ phu.

Tứ Giới cau mày nghĩ ngợi:

- Phan thí chủ chắc là hảo hán trong Thiết đảm hội.

- Đúng thế.

- Còn vị thí chủ kia, hẳn là nhân vật thành danh giang hồ.

Trung niên nam tử còn lại diện mục âm trầm, thoáng nghe Tứ Giới hỏi mình, tức thời cười khẩy:

- Tại hạ Vũ Văn Thành, kẻ vô danh tiểu tốt, đâu dám nhận gọi anh hùng.

Tứ Giới cảm thấy ngờ ngợ:

- Vũ Văn thí chủ phải chăng là người trong cửu đại môn phái, hoặc tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang?

Vũ Văn Thành lắc đầu:

- Học nhà được vài chiêu thức, chả phải là người trong môn phái nào.

Tứ Giới lạnh lùng quét nhìn khắp bọn bảy người:

- Thứ cho lão nạp tò mò, chư vị thí chủ kết bạn họp đám, như thế chắc định đến Tung sơn?

Bảy người thoáng biến sắc, nhưng không ai trả lời. Tứ Giới ngạc nhiên:

- Trong chư vị ai là người dẫn đầu?

Cả bảy người đưa mắt nhìn nhau, người tên Vũ Văn Thành thản nhiên nói:

- Tình cờ gặp đi chung thể thôi, làm sao có người dẫn đầu.

- Vậy thì lão nạp xin hỏi Vũ Văn thí chủ có phải muốn tới Thiếu Lâm?

- Tại hạ không đi quí tự.

- Còn Trịnh thí chủ?

Ài Côn Luân Trịnh Mạnh nghe hỏi, hơi giật mình:

- Trịnh mỗ chỉ có ngưỡng danh Thiếu Lâm, chứ không hề có qua lại thì đi làm chi?

- Thế Phan thí chủ? Lão nạp xem chắc là muốn đến Thiếu Lâm.

Phan Bá vốn tánh nóng, chỉ vì khiếp oai của Thiếu Bạch đứng bên mới không dám phát tác, nhưng đến giây phút này không dừng được:

- Lão hòa thượng hỏi gì mà kỹ quá thế?

Tứ Giới lạnh lùng lặp lại:

- Lão nạp hỏi thí chủ, có phải muốn đi Thiếu Lâm?

- Nếu tại hạ từ chối không đáp.

- Thì đành mời thí chủ quay lại.

Phan Bá ngẩng mặt cười vang:

- Những tưởng trong thiên hạ chỉ có Phan Bá ta cường lương bá đạo, chẳng dè lại còn lão hòa thượng Thiếu Lâm cố chấp!

Văn Thanh góp lời:

- Đại sư làm khó dễ như thế vì vâng lệnh Kim đao minh chủ hay vì chưởng môn Thiếu Lâm sai phái?

Tứ Giới lúng túng chưa biết trả lời sao, đành quay nhìn Thiếu Bạch. Bỗng nghe Tuyết Quân hỏi:

- Lão thiên sư có việc gì khó nghĩ?

Tứ Giới nói liền:

- Cô nương tài huệ hơn người, chắc cũng đoán biết bọn người này kéo đám tụ đoàn hẳn phải có nguyên nhân bên trong.

- Đúng rồi! Tiệp thiếp đoán chắc cái tin Thiếu Lâm mất bảo vật đã truyền ra ngoài. Bọn họ nghe phong thanh mới tìm đến thừa cơ cướp đoạt.

- Nhưng lão nạp có điểm thắc mắc là trước sau không quá hai ngày trời, làm sao tin đồn lại nhanh như thế? - Tin đi như gió, nội một hai ngày ấy là cũng đủ lắm rồi.

- Cô nương có chỗ không biết là mấy vị sư huynh của lão nạp đã đi suốt ngày đêm chặn đường tên Nhất Sĩ, sau sẽ đi vòng lại vây bắt, hơn nữa, tin tức được giấu nhem, cho có bị tiết lộ cũng không mau thế được.

Ngần ngừ một chập, Tứ Giới quay sang Thiếu Bạch:

- Minh chủ thứ tội, lão nạp vâng lệnh sư huynh đi theo chư vị là có tư tâm.

- Đại sư là bậc cao tăng, cho có việc ấy cũng chẳng sao.

- Tấm lòng nhân hậu của minh chủ càng khiến lão nạp thêm hổ thẹn.

Sẽ thở dài, lão tiếp:

- Đệ tử Thiếu Lâm giờ này đang dốc toàn lực bắt tên phản đồ. Mấy vị sư huynh của lão nạp sợ chư vị nhúng tay vào, cho nên mới phái lão nạp mượn cơ theo giúp giật mà kỳ thực là ngầm dò xét hành động của chư vị.

Tuyết Quân mỉm cười chen lời:

- Chắc mấy vị đại sư ấy sợ chúng tôi thừa dịp mưu đoạt bảo vật?

- Chưa nói chuyện cướp đoạt vội, mà chỉ cần Kim đao môn bắt Nhất Sĩ lấy lại bảo vật trả cho Thiếu Lâm, cũng là một mối sĩ nhục khó quên đối với môn hạ Thiếu Lâm.

Ngừng một tí, Tứ Giới tiếp:

- Thật ra Phạm cô nương tài huệ như biển, thế nào mà chẳng nhận được việc lão nạp xin gia nhập Kim đao môn.

- Cũng chưa chắc.

- Khốn nỗi bị bắt buộc, lão nạp đành chỉ biết áy náy, có điều chư vị thí chủ...

Hốt đảo mắt nhìn về bọn Phan Bá, lão nín bặt.

Tuyết Quân mỉm cười:

- Đại sư khỏi cần giải thích, tiệp thiếp cũng hiểu bọn người này tụ tập

đi như thế hẳn phải có mưu đồ.

- Lão nạp xin nghe chỉ thị.

- Thảm án Bạch Hạc môn, tội trạng của cửu đại môn phái, tứ môn, tam hội và lưỡng đại bang đã rành rành, Kim đao môn cũng khỏi phải khách khí với bọn họ.

- Ý cô nương...

- Cứ việc bắt sống hết rồi hãy tính.

Bọn bảy tên lo sợ nhìn nhau, bỗng nhiên Vũ Văn Thanh lặng quay đầu bỏ chạy, đám còn lại thấy thế, không hẹn mà cùng ù té chạy.

Tứ Giới vác thiên trượng toan đuổi theo, thì Tuyết Quân đã ngăn:

- Đại sư chậm đã.

Day mặt về hướng đông, nghe ngóng giây lâu nàng tiếp:

- Đại sư nghe xem ấy là tiếng gì?

Không riêng Tứ Giới, mọi người đều ngạc nhiên lắng tai nghe, trong số phải kể Tứ Giới nội công thâm hậu nhất.

Tứ Giới thoát nghe thấy có tiếng ầm ầm như sấm văng vẳng ở mãi xa, dồn dập chẳng khác tiếng thiên binh vạn mã tràn ra trận tiền.

Thiếu Bạch cũng nhận thấy thế: - Hình như là tiếng chân ngựa.

Tứ Giới cau mày: - Nghe kỹ, ít chắc cũng có cả trăm con...

Tuyết Quân hỏi nhanh: - Về phía đông địa hình ra sao? - Gò đồng nhấp nhô. - Có thể đi được không? - Người tạm đi được, nhưng ngựa khó qua. - Xá muội bảo ở cái gò thứ hai về mé phải xa mã có thể lên được. Tứ Giới ngoảnh nhìn nói liền: - Đúng! Mặt ấy đi được đấy!

Thiếu Bạch bảo:

- Chúng ta lên cái gò ấy trước hẳn tính!

Tuyết Nghi nhanh nhẹn dìu chị lên xe, Hoàng Vĩnh, Cao Quang cũng nhảy theo, ra roi cho xe đi về hướng đó.

Về mé trái của quan đạo gò đồng ngổn ngang, cỏ dại mọc cao đến tận đầu gối, Thiếu Bạch và Tứ Giới lựa chỗ đất tương đối bằng phẳng băng đi trước dẫn lộ.

Chừng công phu bữa cơm, xe đã đi đến gò đất, nhưng không thể cho lên đến tận đỉnh, Hoàng Vĩnh gọi to: - Phạm cô nương, chúng ta cần phải đi bộ một đôi rồi.

Lời chưa dứt, Tuyết Quân đã vịn vai bước xuống xe, đi xăm xăm lên gò.

Khi ấy, tiếng vó ngựa nổi lên nghe rõ mồn một, nhưng vang vọng mơ hồ như vẫn còn ở xa lắm.

Chớp mắt, đoàn người đã leo lên đỉnh gò, thoát đưa mắt nhìn, ai nấy

đều giật nảy mình.

Thì ra, sau dãy gò núi nhấp nhô trùng điệp ấy là một vùng hoang dã mênh mông, rợp mờ cỏ hoang, thê lương lạnh lẽo không một bóng người.

Bấy giờ xa tầm mắt ở về phía đông nam của vùng hoang dã lờ mờ có cả hàng trăm thốt ngựa đang lướt vùn vụt về hướng tây bắc.

Gò đất này ở mặt trái trông không cao, nhưng so với vùng hoang dã bao la ở mé phải thì địa thế kể cũng là cao lắm, quần hào đứng ở trên gò, xem thấy cảnh vật trong vùng hoang dã rất rõ, chỉ có đoàn ngựa kia còn ở xa mút tầm mắt, thành thử, cố gắng nhìn cũng chỉ thấy một khối đen vạch trên miền đất phẳng một vệt dài:

- Ôi, đất đâu rộng bát ngát thế này, cho có cả thiên quân vạn mã cũng có thể mở được một trường đại chiến.

Cao Quang tán đồng: - Vạn lão hộ pháp nói đúng lắm, chốn này dùng làm địa chiến thật tốt quá! Tuyết Quân động lòng: - Về phía đông nam vùng đất, có phải là sơn lĩnh liên miên bất tuyệt! - Đúng thế. - Cao hộ pháp xem xem có phải về mé trái, gò đất thứ ba là cao nhất? - Thật vậy, sao cô nương hiểu rõ quá thế?

- Thôi đúng rồi, chốn này khi xưa là một chiến trường nổi tiếng, vào năm cuối nhà Đông Hán...

Hốt nghe Thiếu Bạch la hoảng: - Chư vị nhìn xem bọn người trên ngựa kia. - Có chỗ nào lạ? - Bọn họ đều bị khăn đen, chỉ chừa hai mắt.

Tứ Giới dõi nhìn, quả thấy thế thật, giật mình liền nói: - Bọn mông diện nhân này đúng là phản đồ của Thiếu Lâm rồi.

Ngọc Giao nhạch nhiên:

- Đại sư sao biết?

- Bởi vì đa số họ hầu hết đều vận tăng bào xám tro.

Quay sang Thiếu Bạch lão hỏi tiếp:

- Minh chủ xem họ đeo binh khí ấy, chẳng phải là thiên trượng và Phương tiện sản là gì?

Thiếu Bạch đáp:

- Đúng lắm, có điều, số còn lại ăn mặc phức tạp quá, không giống là tăng lữ.

- Ôi! Chỉ đáng bực là chưa hiểu trong ấy có tên nghịch đồ Nhất Sĩ không?

Khi đó, đoàn người ngựa đang lướt nhanh về hướng tây bắc, một là khoảng cách quá xa, hai là cát bụi bốc mù, Vạn Lương không sao trông rõ, đến Cao Quang, Hoàng Vĩnh, Ngọc Giao lại càng lờ mờ hơn.

Tuyết Quân chợt hỏi:

- Truy kỵ ở phía sau đã thấy xuất hiện chưa?

Tứ Giới đáp:

- Chưa thấy gì.

Lặng đi giây lâu, hốt nghe Thiếu Bạch kêu to:

- Truy binh xuất hiện rồi.

Quần hào giật mình, dỗi mắt về hướng đông nam, qua lớp khói bụi bốc mờ ở mãi đằng xa, quả nhiên thấy có bóng người di động. Vạn Lương nhắm tính nói:

- Truy binh có chừng ngót ba chục người.

Tuyết Quân hỏi Tứ Giới:

- Đại sư chưa tìm ra Nhất Sĩ?

- Chưa thấy.

- Nhất Sĩ là đầu lãnh, nếu không dẫn đầu toàn đội, chắc chắn sẽ đi sau áp trận, đại sư xem
xem.

Tứ Giới ngưng thần nhìn chập lâu, buồn bã lắc đầu: - Khoảng cách quá xa, bụi đất mù trời, không thể phân biệt người trên ngựa. Nhân Vân bỗng nói to: - Ủa! Chư vị mau xem, bọn người đuổi theo sau đầu cũng bị vãi đen.

Mọi người nhìn kỹ, quả nhiên thấy mấy chục thốt ngựa chạy sau người nào cũng bị khăn đen. Tứ Giới động lòng, quan sát kỹ, thấy bọn họ phục sức lại bất nhất, rõ chẳng phải đệ tử Thiếu Lâm, càng kinh dị.

- Phạm cô nương, đám người đuổi phía sau chẳng phải đệ tử bổn môn. - Thế hai đám người ấy cách nhau bao xa:

- Độc chừng hai dặm. - Bọn họ đều bị vãi đen, đúng là đồng đảng rồi.

Nghe Tuyết Quân nói, lão thêm hoang mang, dỗi mắt về hướng đông nam chập lâu: - Đáng lẽ đệ tử Thiếu Lâm đuổi theo tên Nhất Sĩ phải xuất hiện rồi.

- Đại sư ý muốn xông ra ngăn chặn bọn họ? - Phải, là môn hạ Thiếu Lâm, có lý đầu lão nạp làm ngựa trông phản đồ chạy qua trước mắt...

Thiếu Bạch chậm rãi bảo:

- Đại sư cứ việc hành động, bọn tôi ở đây chờ.

- Đa tạ minh chủ, lão nạp phải chặn trước nếu chờ đệ tử Thiếu Lâm đuổi tới chắc không kịp.

Tuyết Quân sẽ thở dài:

- Cả hàng trăm thốt ngựa chạy như thác lũ, một mình đại sư làm sao ngăn nổi?

- Lão nạp đành cố vậy chứ sao?
- Thế hướng tây bắc địa hình có giống đây không?
- Cũng một vùng hoang dã, cỏ mọc um tùm.
- Lúc này gió tây đang thổi mạnh, đại sư chạy về hướng tây bắc cho thật nhanh tung lửa may ra chặn được bọn họ chờ truy binh tới là vừa.
- Đa tạ cô nương chỉ kể.

Dứt lời, người lão đã bốc ra ngoài sáu, bảy trượng.

Quần hào đứng trên gò đất chỉ thấy một bóng xám nhanh như cơn lốc lướt thẳng xuống mặt hút trong đám cỏ rậm rạp.

Khi ấy, đoàn người ngựa kia đã tiến về hướng chính bắc, tiếng vó ngựa vang lên rộn rã trong lớp bụi cuốn tròn mù mịt.

Thình lình từ đầu phương tây bắc ngùn ngụt xông lên một đám khói đen mù, bùng loang nhanh thành một vùng đỏ rực.

Vạn Lương lẩm bẩm: - Tứ Giới đại sư ra tay thật lẹ.

Lời dứt, lại thấy trong miền đồng cỏ hoang vừa bốc cao bốn, năm cuộn lửa nữa.

Trong vùng hoang dã cỏ hoang mọc khắp chốn, bây giờ gió tây lại đang thổi mạnh, cỏ bắt lửa lại cháy bùng trong gió, chớp mắt, khói đen cuốn ngọn lửa hồng ngùn ngụt bốc mù trời.

Ngọn lửa bắt từ hướng tây bắc lan dần xuống phía nam, ngọn cao lãnh, thuận theo chiều gió tạt sang mé đông hừng hực lướt trên mặt cỏ khô bốc cháy dữ dội.

Đoàn người ngựa đang chạy vùn vụt, bất thần gặp đám lửa chặn đường liền rẽ nhanh sang mé nam.

Dưới ánh lửa chỉ thấy hơn trăm thân mông diện giắt binh khí ngồi trên yên ngựa đang hò hét, gọi nhau cuống cuống.

Đoàn ngựa dạt về phía mé nam thì vừa gặp lúc ngọn lửa thuận gió cháy ào tới, người trên ngựa thấy hết đường thoát, vội vàng quay đầu ngựa trở lại.

Thoáng mắt, đoàn ngựa đã vạch một vòng tròn trong đám lửa ngất trời chạy trở về hướng đông nam nhắm thẳng gò đất. quần hào đứng trên gò phút này đã có thể trông rõ người trên ngựa mồn một. quả nhiên trong số trăm người già nửa đều vận tăng bào, tay nắm binh khí mà những tăng nhân thường dùng như thiền trượng, giới đao, kim cương ngọc, số còn lại phục sắc

hỗn tạp, kẻ mặc theo lối nho sinh, người thì vận kinh trang, nhưng đều bị khảm đen, chỉ chừa hai con mắt sáng quắc.

Đoàn ngựa chạy trước, đám lửa theo sau, thoáng cái đã đến dưới gò, quần hào dõi xem thật kỹ vẫn chẳng thấy tung tích tên Nhất Sĩ.

Nhàn Vân bồng chỉ tay về phương đông: - Truy binh xuất hiện kìa!
Mọi người giật mình, đưa mắt nhìn theo, ở tận chân trời lúc ấy quả nhiên hiện ra vô số bóng người, bọn người này chia làm mười toán nhỏ, giăng một hàng ngang bằng phóng về hướng tây.

Hốt nghe vụt một tiếng, Tứ Giới đã trở về như một bóng ma.

Giây phút ấy, người lão thẩm mồ hôi, ông tay áo tăng bào đã cháy xém một góc, thở hổn hển từng cơn.

Thiếu Bạch báo tin:

- Đại sư nhìn xem, truy binh đã đến rồi kìa.

Tứ Giới thần thờ nhìn về hướng đông gật gù quay sang Tuyết Quân:

- Ổn tương trợ của cô nương, đệ tử Thiếu Lâm nguyện suốt đời không quên!

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 60

La hán đại trận

Tuyết Quân mỉm cười:

- Tiện thiếp vị nể đại sư, chứ tuyệt không có ý bang trợ Thiếu Lâm phái.

Tứ Giới chưa kịp đáp, Ngọc Giao đã kêu lớn:

- Ủa, hãy coi kìa.

Mọi người giật mình, cùng chú mắt nhìn xuống, thấy xuất hiện mấy người cũng bịt khăn đen, chạy xông tới trước hình như có hẹn ước với mấy chục môn đồ nhân gia.

Tứ Giới cảnh giác:

- Lại thêm mấy môn đồ nhân gia nhập vào bọn lạ.

Tuyết Quân hỏi:

- Cả thầy có bảy người phải không?

Cao Quang đỡ lời:

- Đúng thế, hình như bọn ác đồ phu.

Thiếu Bạch cau mày:

- Việc này lạ lắm, tại sao bọn họ đều bịt mặt cả, chẳng lẽ có sự trùng hợp ngẫu nhiên sao?

Tứ Giới góp lời:

- Chưa hẳn.

Tuyết Quân bồng gọi:

- Cao hộ pháp.

Cao Quang đáp liền:

- Có thuộc hạ.

Mau đem tên Hồ Mai lại đây.

Cao Quang y lời, chạy vụt đi.

Khi ấy, ngọn lửa đã cháy đến giữa hoang dã, cỏ khô bắt lửa rất mau, lửa đi đến đâu mặt đất tức thời xám đen lại, cuối cùng lửa ở bốn mặt hoang dã đã tắt ngấm.

Mấy chục môn đồ nhân đi bộ, lúc ấy dừng chân ở một khoảng đất trống về phía bắc, cỏ non vừa chớm mọc. Ngọn lửa ở mé tây đã tắt, họ đạp lên tàn lửa chạy về hướng bắc. Hơn trăm thớt ngựa bị ngọn lửa xua đuổi chạy một vòng tròn lúc này đã theo đường núi hướng bắc tới khoảng đất trống. Đồng thời, về hướng đông nam đã xuất hiện hơn mười đội tăng lữ Thiếu Lâm, người nào cũng lăm lăm binh khí. Chỉ một thoáng sau, đội đi đầu đã xáp gần tới chỗ môn đồ nhân. Nhưng tăng lữ Thiếu Lâm vẫn làm như không thấy, cứ nhắm trước phía trước chạy tới. Có lẽ họ định vượt qua mặt rồi sẽ bọc trở lại vây kín, thực hành cái sách lược thủ, vỹ giáp kích. Bọn môn đồ nhân biết tình hình nghiêm trọng, lập tức đổi hướng xông vào hàng ngũ Thiếu Lâm.

Trong chớp mắt, trận chiến tức thời diễn ra, tiếng binh khí vang lên chát tai hòa cùng tiếng người hét, tiếng ngựa hí vang vọng cả một cánh đồng.

Thiếu Lâm tăng lữ nhanh nhẹn cực cùng dàn ngay đại trận La Hán, vây chặt lấy bọn môn đồ nhân vào giữa.

Quần hùng đứng trên cao nom rõ mồn một, đang hết lời ca tụng oai lực của La Hán trận, bỗng lại thấy bọn môn đồ nhân mở được vòng vây, giục ngựa chạy nhanh về hướng đông, và rồi lại bị hai đội Thiếu Lâm chặn đánh.

Bấy giờ, Cao Quang đã vác Hồ Mai chạy tới, ném phịch xuống đất, miệng thưa: - Phạm cô nương, Hồ Mai đây.

- Khám xét trên mình y.

Cao Quang vâng dạ, và hốt nhiên nhìn thấy một vuông vải đen, giở ra coi mới hay đó là một vuông lụa trùm đầu, cắt rất khéo léo. Thấy vậy, chàng hốt hoảng kêu lên:

- Khỏi bấm cô nương, tìm thấy một vuông lụa trùm đầu, giống hệt như thứ của bọn người kia dùng.

Tuyết Quân nhoẻn miệng cười: - Việc dùng nghiêm hình bắt y khai thật, xin nhờ Vạn lão hộ pháp. Vạn Lương lẳng lặng bước tới nắm cổ áo Hồ Mai, nhắc bổng lên. Hồ Mai xanh mặt, ấp úng nói: - Khỏi

phải làm thế, Hồ mỗ đã rơi vào tay các người, hỏi gì ta sẽ trả lời hết.

Tuyết Quân lạnh lùng:

- Vuông lụa đen kia, tại sao có?

- Chưởng môn nhân cho.

- Nói bậy.

Vạn Lương vừa hét, vừa búng một chỉ vào người Hồ Mai.

Hồ Mai rú lên cười, nhưng sắc mặt mỗi lúc một hiện vẻ hải hùng, mãi sau y mới nhăn nhó,

nói:

- Kẻ sĩ có thể giết, không thể làm nhục, Hồ mỗ nói thật, các người không nên dùng cực hình.

Thiếu Bạch đưa tay ngăn Vạn Lương, nhìn thẳng vào mặt Hồ Mai:

- Chưởng môn nhân của nhà người hiện ở đâu?

- Bát quái bình.

Rồi y nói luôn, không đợi Thiếu Bạch hỏi:

- Tối hôm qua lão phu cùng bọn sư đệ đang ở Nam dương bổng nhận được lệnh dụ của chưởng môn nhân, lão hủ phải dẫn chúng sư đệ và hai sư đệ tới gần vùng Hứa xương để tiếp ứng cho chưởng môn nhân Thiếu Lâm Nhất Sĩ. Người truyền lệnh là Thái âm Nguyệt Đồng, vẫn hầu hạ bên cạnh chưởng môn nhân, bao mặt đen cũng do y đem lại.

Tứ Giới hỏi:

- Bát quái bình ở mãi tíu miền Xuyên tây, mà việc biến ở Thiếu Lâm mới xảy ra có trong vòng hai ngày nay, chẳng lẽ chưởng môn nhân của nhà người lại có tài tiên tri hay sao?

- Cái ảo diệu này lão hủ không thể nào trả lời được, nhưng chắc hai phái Côn Luân và Thanh Thành cũng nhận được lệnh của chưởng môn nhân.

Vạn Lương cười nhạt, hỏi vặn:

- Thế tên ác đồ phụ Phan Bá và Vũ Văn Thanh không có chưởng môn nhân, hai tên ấy nhận lệnh của ai?

- Điều này lão hủ chịu, không biết.

Thiếu Bạch hỏi:

- Chưởng môn nhân của các người có liên quan gì tới thánh cung thần quân?

Hồ Mai giựt mình, nói:

- Thánh cung thần quân, tên như có được nghe ở đâu, nhưng Hồ mỗ thật không biết chưởng môn nhân của mỗ có quen biết?

Vạn Lương tức thời lại búng cho y một chỉ, đó là phép Ngũ âm sư huyệt, chỉ trong chớp mắt, cả trăm huyệt trên người Hồ Mai rú ngựa

khôn tả, mặt y mồ hôi vã ra như tắm. Y tuy có võ công cao cường, nhưng cũng không chịu nổi, mở miệng chửi bừa:

- Lão thất phu kia, mẹ kiếp, ác thế đâu có gì là anh hùng hảo hán? - Lão phu hỏi người có phải là chân tay của thánh cung thần quân không? - Thánh cung thần quân? Mồ là người của Bát quái môn thôi. Vạn Lương chẳng nói chẳng rằng, thâu chưởng về. Hồ Mai hít mấy hơi: - Sao người độc ác thế, không sợ anh hùng thiên hạ cười cho sao?

- Vạn mỗ nghĩ cần phải đối phó với các người bằng thủ đoạn ác độc gấp mười nữa kia mới phải.

Quay sang Thiếu Bạch, tiếp:

- Lão già này chắc có ngầm cấu kết với thánh cung, lão hủ xem nên kết li-u đời y cho rồi!

- Để cho y sống tạm rồi tính sau.

Tuyết Quân bỗng nói:

- Vạn lão hộ pháp, xin lấy bao bịt mặt trên ba người khác.

Vạn Lương vâng dạ, chạy đi, mang Hồ Mai ném vào xe, lấy những bao che mặt lại.

Khi ấy, tăng lữ Thiếu Lâm tuy đã dàn đại trận La Hán, nhưng vẫn không làm gì được đối phương. Điều đó chứng tỏ trong đám người bịt mặt có kẻ thông linh những biến hóa của La Hán trận, đại đội nhân mã của bọn chúng vẫn xông xáo trong thế trận của tăng lữ Thiếu Lâm mà chưa hề bị áp đảo quá đổi. Một trận chiến quy tụ hàng mấy trăm con người thật khủng khiếp.

Tuyết Quân chợt nói:

- Đại sư vẫn chưa nhận ra được ai là Nhất Sĩ sao?

Tứ Giới lo lắng:

- Lão nạp đã trông kỹ mấy kẻ dẫn đầu, vẫn chẳng thấy tên nào giống Nhất Sĩ.

- CỬU ĐẠI TRƯỞNG LÃO CÓ MẶT HẾT Ở TRONG TRẬN CHIẾN?

- Không, chỉ có Tứ Thành sư đệ chủ trì trận pháp, còn những vị sư huynh đệ khác không thấy đâu.

- Nếu thế, có thể Nhất Sĩ không có mặt trong đám người kia.

Tứ Giới buồn rầu:

- Lão nạp cũng nghĩ vậy, nhưng không dám quyết chắc, biết đâu tên nghiệt đồ Nhất Sĩ không ẩn thân trong đám người đông đảo, đợi thời cơ thoát thân.

Thiếu Bạch nói:

- Cách che mặt của họ cũng khéo lắm.

Tuyết Quân hỏi:

- Theo ý đại sư, bọn người kia có thể phá vỡ được vòng vây không?
- Ban ngày thì không thể, nhưng đến đêm thì chưa biết sao?
- Thế bây giờ là giờ gì rồi?

Tứ Giới đảo mắt, thấy bóng tối đã dần loang, trời đã quá chiều, bắt giác lòng nao nao đáp:

- Trời tối rồi.

Đang khi ấy, hướng tây bắc thành linh xuất hiện vô số bóng người. Họ đến gần mới biết ước có trên mười người, nhanh như giông gió, chạy xồng xộc tới bãi chiến trường.

Tứ Giới tinh thần khẩn trương, tròn mắt nhìn sững mấy người mới tới.

Thoáng chốc, họ đã tới sát bên, thì ra là mười bốn người, người nào cũng vận tăng bào rộng, đầu trùm vương vải đen.

Bỗng nhiên, hướng tây bắc lại xuất hiện bốn bóng người, họ như bốn làn khói nhẹ lướt tới mau lẹ cùng cực, chớp mắt đã thấy đó là bốn hòa thượng mặc khôi bào.

Tứ Giới càng rung động tâm thần lắm bầm:

- Bốn người đuổi tới sau là bốn vị sư huynh đệ, Tứ Không, Tứ Ý sư huynh và Tứ Luật, Tứ Duy sư đệ.

Thiếu Bạch nói:

- Người mà Tứ Không đại sư thân chinh đuổi bắt nhất định phải là nhân vật trọng yếu, chắc Nhất Sĩ phương trượng có mặt trong đám mười bốn người chạy đằng trước chứ không đâu.

Lúc ấy, mười bốn tăng nhân bao mặt đã chạy tới khoảng trống cỏ cháy xém, chỉ còn cách trận La hán có tám chín trượng, đột ngột họ đổi hướng chạy như giông gió về hướng tây nam.

Tứ Giới biến sắc: - Nếu bọn kia vượt được qua gò đất thì khó bắt lắm.

Thiếu Bạch nói: - Đại sư muốn ngăn chặn xin cứ tùy tiện.

Vừa dứt lời, ngọn đồi cao mé trái bỗng xuất hiện mười người, bảy người phía trước bao mặt đen, ba người phía sau chính là Tứ Thành, Tứ Tịnh và Tứ Minh, ba vị trưởng lão Thiếu Lâm.

Trời tối, cảnh vật mờ lung, bảy môn đồ nhân chạy đầu vượt núi tẩu thoát về hướng bắc, nhưng chợt phát giác trận thế lớn lao ở khoảng đồng trống, lập tức đổi hướng vút mình về phía bọn Thiếu Bạch đứng.

Tứ Giới trông thấy, liền lướt nhanh tới, hét lớn:

- Chúng bay là ai, có Tứ Giới ta ở đây.

Bọn người lạ nghe tiếng hét, cùng giật nẩy mình, người đi đầu đã

quá sát cận rồi, trong lúc hoảng hốt, vung ngay đao chém bổ tới.

Tứ Giới vội vàng giơ thiền trượng đỡ liền.

Chỉ nghe đánh choang một tiếng, lửa xẹt tứ phía như sao, ngọn giới đao trong tay hòa thượng bị mặt đã thoát bay đi, hổ khẩu lão toát máu có giọt. Cùng lúc, Tứ Thành, Tứ Minh đã kịp thời chạy ngay lại, Tứ Thành kêu lớn:

- Sư huynh đừng để chúng chạy thoát!

Tứ Giới cũng hét:

- Để mấy tên này cho ta, các sư đệ đi lo đám người kia đi!

Thiếu Lâm phái gặp những biến cố không tiền khoáng hậu này, thật là quá tưởng tượng. Tứ Giới tuy là bậc cao tăng đạo hạnh, giờ đây cũng mất bình tĩnh, cử chỉ vội vàng, lời lẽ thô tục, xuất thủ tàn độc, vũ bão.

Ngọn thiền trượng trong tay vùn vù ào ào, từng lớp gió lạnh khiến sáu tên bị mặt liên tiếp thối lui, và chỉ thoáng cái có hai tên đã bị văng mất binh khí, lở bộ rơi xuống chân đồi.

Cùng lúc, một bọn bị mặt khác ở dưới cũng xông lên đồi, Tứ Thành, Tứ Tịnh và Tứ Minh từ trên lao xuống giao chiến ác liệt.

Hốt nghe Tứ Thành đại sư quát hỏi:

- Người là Nhất Sĩ à?

Tiếng binh khí chát chúa vang lên liền sau đó.

Tứ Giới nghe thấy hai tiếng Nhất Sĩ liền sôi máu, miệng càng quát dữ, tay vũ lộng thiền trượng càng mạnh, chỉ thoáng chốc lại gạt phăng hai tên bị mặt xuống chân đồi.

Nhàn Vân gật đầu lia lịa, thán phục trượng pháp tuyệt diệu.

Đối phương chỉ còn lại hai tên, một tên liều mạng lao thật mạnh phương tiện sẵn. Tứ Giới nghiêng răng quật lại một trượng, chỉ nghe tiếng choang lạnh lùng, binh khí đối phương thoát tay văng bắn lại cắm sâu vào người y. Y chết vô cùng thê thảm. Tên còn lại quá hãi hùng, lùi nhanh nên hồng chân rơi tuốt.

Thanh toán xong bảy tên địch, Tứ Giới băng mình về phía Tứ Thành sư đệ.

Khi đó, ba cây thiền trượng của ba vị trưởng lão trong nhất thời cũng chặn đứng được bước tiến của đám người bị mặt từ dưới chân đồi chạy lên.

May hốt thấy sư huynh tới cứu viện, tinh thần lại gia tăng phần chấn, oai lực của thiền trượng lại càng vũ bão. Tứ Thành kêu lớn:

- Sư huynh, bắt lấy tên kia, xem có phải nghiệt chướng Nhất Sĩ không?

Tứ Giới đảo mắt phát giác ở mé trái có một tên bị mặt thân hình cao

lớn trông tựa tựa như phương trượng Nhất Sĩ của Thiếu Lâm.
Thấy rồi, lão hét vang, tung mình lao vút tới.
Tên bịt mặt này chưa cầm binh khí trong tay, vừa thấy Tứ Giới xông lại, tức thì nhún mình vọt ra phía sau địch thủ vùng đánh.
Tứ Giới trông thấy chiêu thức của đối phương sử dụng đã rõ ngay đây là Giáng long thập bát chưởng, trong bảy mươi hai tuyệt nghệ của Thiếu Lâm, hơn nữa, kinh lực lại sung mãn, hỏa hầu đầy đủ.
Người này nếu không phải Nhất Sĩ cũng phải là cao thủ thuộc hàng chữ Nhất. Tứ Giới nhanh nhẹn xoay mình, thi triển ngay một chiêu Thiên hà hạ chủ chống đỡ.
Võ công của Tứ Giới cao cường đến mức nào khỏi nói cũng hiểu.
Người bịt mặt hình như cũng biết rõ lợi hại, không dám đương đầu thẳng. Y lách mình, tránh luôn thế trượng sấm sét, tả thủ nhằm chặt ngay cổ tay Tứ Giới bằng chiêu Sử sách phục long, trong khi hữu chưởng phạt ngang bụng đối phương.
Một chưởng của y tung ra nhanh như điện chớp, không gây thành tiếng, chiêu thức y sử dụng lại là Ban nhược thần chưởng, một tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, cái chặt tay trái của y là một trong bảy mươi hai thế Cầm long thủ, hai tay đều thi triển hai tuyệt học lợi hại cực kỳ.
Tứ Giới kinh hãi, quát ghê rợn:
- Nghiệt chưởng Nhất Sĩ, còn đợi gì không xuất đầu lộ diện!
Vừa quát, vừa hết sức khoa thiên trượng thật vát vả mới hóa giải được độc thủ của đối phương.
Tăng nhân bịt mặt vô cùng bình tĩnh, mặc cho Tứ Giới quát tháo từ đầu tới cuối, y vẫn lẳng lặng làm thỉnh, song chưởng vùng đánh toàn những kỳ chiêu, tấn công tới tấp.
Hốt nhiên, bóng người nhoáng lên, Tứ Không, Tứ Ý, Tứ Duy lần lượt vút lên đòi cao.
Tứ Giới nhác thấy sư huynh đệ tới, tinh thần phấn chấn, ra sức huy động thiên trượng vây bọc lấy hòa thượng cao lớn trong màn trượng ảnh.
Thình lình một tiếng rú thảm vang lên, cây thiên trượng của Tứ Giới đã bổ nát đầu một tên bịt mặt.
Bọn bịt mặt còn lại thấy tám trong chín vị trưởng lão đã xuất hiện tại trường, bất giác đều hãi hùng, lần lượt quay người trở xuống.
Tứ Minh sáng giọng hét: - Lũ phản đồ vô lương sĩ, chạy đâu?
Tứ Không ngăn lại: - Sư đệ đừng đuổi làm gì.
Khi ấy, chỉ còn trơ lại có một mình tăng nhân cao lớn bị Tứ Giới vây bủa không sao thoát thân được. Bên ngoài, Tứ Không, Tứ Ý mỗi người đứng chắn một góc.

Bên dưới chân núi, dưới ánh trăng cả ngàn người đâm bổ vào nhau chém giết kịch liệt, say máu. Tiếng của Tứ Không đại sư chột vang lên hét: - Nghiệt chương Nhất Sĩ, chưa chịu trối còn đợi đến khi nào?

Tăng nhân bị mặt đang gia sức đánh, nghe Tứ Không quát hỏi, cũng hơi khiếp hồn, thể công chậm lại.

Tứ Giới chụp ngay lấy cơ hội, bỏ liền thiền trượng sấm sét xuống đầu địch thủ.

Trong cơn thập phần nguy cấp, hấn hét lớn một tiếng bốc mình lên vút cao bảy tám trượng tránh khỏi đường trượng nặng nề độc hại của Tứ Giới.

Tám vị trưởng lão đứng ngoài quan chiến, bất giác đều nghiêng răng nguyên rửa. Thì ra thân pháp người bị mặt vừa sử dụng có tên là Tư di giới tứ, một võ công trong hàng tối thượng thừa của bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm. Trong hàng chín trưởng lão, chỉ duy một mình Tứ Không có nghiên cứu tới môn này.

Khi ấy, sự việc đã rõ ràng, tăng nhân bị mặt không ai khác hơn chính là Nhất Sĩ phương trượng, chương môn nhân đời hiện tại của Thiếu Lâm phái.

Tứ Thành đại sư thủ ở phía đông bắc vừa thấy Nhất Sĩ lùi về phía mình, liền quát ngay một tiếng, phát chương đánh liền.

Nhất Sĩ trong cơn gấp rút bất ngờ vẫn kịp xoay người giơ chương đón đỡ.

Chỉ nghe đánh binh một tiếng, song chương chạm nhau, Nhất Sĩ lùi nhanh một bước, nhưng Tứ Thành thì dội ngược đến ba bước.

Sự việc di-n ra thật khủng khiếp, lúc bấy giờ mọi người mới biết Nhất Sĩ tuy là hàng hậu bối, nhưng tài nghệ cao hơn hẳn sư thúc Tứ Thành.

Không chần chờ, tám trưởng lão chẳng ai bảo ai, nhất tề xông vào vòng chiến, quyết thanh toán càng nhanh càng tốt tên phản đồ lợi hại quá mức.

Tám trưởng lão, một kho võ học của Thiếu Lâm được góp thành, lại áp dụng sở trường vốn dĩ là La Hán trận, oai lực phải ghê gớm kinh người. Bọn Thiếu Bạch đứng ngoài, lúc bấy giờ mới được sáng con mắt.

Bị tám sư thúc bá vây đánh, tăng nhân bị mặt phải dốc toàn lực mi-n cường cầm cự được chực hiệp, đã thấy hơi nao núng. Nhưng tám trưởng lão kinh hãi quá đổi, không thể ngờ võ công của Nhất Sĩ lại cao siêu kinh hồn như thế. Nếu cứ thẳng thắng một đánh một, họ nắm chắc phần bại là cái chắc.

Đứng trước nguy cơ to lớn một khi Nhất Sĩ thoát thân được, Tứ Không quát một trượng thật mạnh mong kết thúc trận chiến. Nhất Sĩ nhanh nhẹn cực cùng, song chưởng tấn công ngay Tứ Luật, Tứ Minh.

Tứ Giới nghĩ ra một kế, thiên trượng tấn công nửa đường chợt tổng cho lao vút về phía đối phương.

Quả nhiên Nhất Sĩ không ngờ, lúng túng trở tay trái chụp lấy thiên trượng của Tứ Giới.

Trận chiến hiểm ác ghê gớm, Nhất Sĩ chậm tr-, ba cây thiên trượng của Tứ Thành, Tứ Ý, Tứ Minh nhanh như điện chớp quét ngang.

Chỉ nghe đánh bộp một tiếng khô khan, Tứ Ý đã quát trúng cạnh sườn đối phương. Thật là nhanh, chỉ phong của Tứ Giới, Tứ Không lạnh buốt vút đi như tên bắn, điểm ngay yếu huyệt trên người Nhất Sĩ.

Thân hình Nhất Sĩ chưa đổ xuống đã bị Tứ Không túm lấy, giật ngay vuông vải đen bao mặt xuống. Quả nhiên tăng nhân bịt mặt võ nghệ siêu quần đã ngang nhiên giao đấu với tám trưởng lão cùng một lúc là phản đồ Nhất Sĩ.

Khi ấy, tám đại trưởng lão, người nào trong lòng cũng khích động.

Tứ Ý lấy ra một sợi dây màu đỏ thắm, rồi cùng động thủ với Tứ Giới buộc chặt chân tay Nhất Sĩ. Cùng lúc, Tứ Luật, Tứ Minh cũng lục soát trên người phản đồ, mỗi người một chân một tay rất bận rộn.

Trong màn đêm, Tứ Luật hốt hoảng kêu lên:

- Tên nghiệp chướng không có gì trên người hết.

Tứ Không hét lên:

- Sao?

- Mười chín cuốn bí cấp không thấy một cuốn nào.

Tứ Không lao mình tới lục soát khắp người phản đồ, mỗi lúc mồ hôi vã ra, đại sư cuống muốn khóc.

Bọn Thiếu Bạch thấy vậy ái ngại, Cao Quang chạy đi gom một đồng củi đốt lửa.

Tuyết Quân chợt la lên:

- Chư vị đại sư hãy dẹp tan bọn người phía dưới, không cho một ai tẩu thoát, sau đó thẩm vấn Nhất Sĩ cũng còn kịp.

Tứ Không đã được biết tài trí của Tuyết Quân, nên y lời, song thủ nâng bổng Nhất Sĩ lên, cao giọng:

- Tất cả những kẻ dưới kia, khoan tay chịu trói đi, phản đồ Nhất Sĩ đã bị trói, chúng bây chỉ là thứ a dua, biết điều ta tha cho còn nhẹ tội.

Tứ Không đã dùng môn thần công Phật môn giảng kinh, lời của ông ta vang vang như tiếng chuông ngân, toàn thể những kẻ đang giao

chiến kịch liệt phía dưới đều nghe rõ mồn một.

Liền đó, Tứ Giới dùng võ công thượng thừa của Phật môn là tuyệt kỹ sư tử hồng thét lớn:

- Ngừng ngay!

Hai tiếng la như sấm sét, chỉ một thoáng sau, phía chân đồi im bất tiếng binh khí, trận huyết chiến đột dừng, đoàn người ngừng đầu nhìn lên chờ đợi.

Tứ Không hành động thật mau lẹ, để một mình Tứ Giới ở lại trên đồi, còn lại, kéo hết sư đệ xuống. Dưới đó, La Hán trận của đệ tử Thiếu Lâm vẫn bao kín bọn người bịt mặt.

Nháy mắt, ánh lửa bập bùng phụt lên, mỗi một đội đệ tử Thiếu Lâm đều có một đồng lửa, bãi chiến được soi rõ, xác người nằm ngổn ngang dưới đất, máu từng vũng lênh láng.

Thấy đã nắm chắc được tình thế, Tứ Không vỗ liên tiếp hai chưởng giải khai huyết đạo cho Nhất Sĩ, gần giọng hỏi:

- Nghiệp chương, người đánh cắp mười chín cuốn bí kíp giấu ở đâu, mau đem ra.

Vẫn chẳng thấy Nhất Sĩ tỏ ý gì, đại sư tức quá quật đánh bốp một tát vào mặt y, khiến y tá hỏa, máu mồm tuôn ra có vôi.

Tứ Không nóng lòng như lửa, nói như van lơn:

- Nhất Sĩ, người làm chương môn Thiếu Lâm mà hành động như vậy lấy gì báo đáp ân sư và sư tổ của bao đời, những cuốn bí kíp là vật báu Thiếu Lâm phái, trong đó lại có bốn cuốn chính là thủ bút của Đạt Ma tổ sư, toàn là những táct phẩm tâm huyết, ghi chép bảy mươi hai

tuyệt nghệ của võ học, dầu thế nào không thể đánh mất, người giấu đâu mang ra lão nạp cam đoan sẽ xử nhẹ tội thôi.

Nhất Sĩ nhắm mắt như người gỗ.

Tuyệt Quân bỗng nhiên vịn vai em tiến lại nói:

- Đại sư xin để cho xá muội được nhìn mặt tên phản đồ của quý tự.

Tứ Không lùi nhanh lại, Tuyệt Nghi hiểu ý, tiến tới soa soa mặt Nhất Sĩ, rồi lại lật tới mí mắt, thoáng quay lại bên Tuyệt Quân.

Tuyệt Quân trầm ngâm giây lâu:

Việc này cũng lạ, tôi nghĩ không ra.

Tứ Không bồn chồn:

- Cô nương nói gì?

- Người này không phải là phương trượng Nhất Sĩ của quý tự.

Tứ Không trợn trừng mắt, con người muốn bay ra khỏi tròng, Tuyệt Quân nói luôn:

- Người này đã được một bàn tay y thuật cao minh tạo cho một dung

mạo giống Nhất Sĩ.

Tứ Không như điên cuồng, xé toang tăng bào của Nhất Sĩ.

Bọn Thiếu Bạch mang đuốc lại, thấy trên cổ của Nhất Sĩ quả có một vết sẹo, xem qua thật giống như người bị đổi mặt.

Tứ Không nói như kêu gào:

- Cô nương, chuyện này là thế nào?
- Giản dị lắm, có một kẻ có y đạo thần kỳ, muốn làm bá chủ cả võ lâm, biến cố Thiếu Lâm phải gặp ngày nay do một tay y gây nên.
- Cô nương có biết người ấy là ai không?

Bấy giờ, Tứ Giới đã chạy lại, hỏi thay sư huynh:

- Cô nương, có phải kẻ này đã đánh cắp mười chín bí cấp của Thiếu Lâm?

- Việc đó do Nhất Sĩ, còn người này chỉ nửa chừng nhảy ra cho Nhất Sĩ cơ hội tẩu thoát.

Ngừng giây lát, nàng tiếp:

- Chư vị đã trúng kế Kim thiền thoát xác của thánh cung thần quân, tiện thiếp nghĩ, những bí kíp của Thiếu Lâm hiện tại đã ở trong tay ma đầu rồi.

Tứ Không tức quá, chụp ngay lấy huyết Âm giao người giả dung mạo Nhất Sĩ nói như hét:

- Người là ai, kẻ nào chỉ huy người, mau khai ra không chết! Vô hiệu.

Tuyệt Quân nói:

- Đại sư dừng tay, người này đã bị thuốc mê mất hết thần trí.

Tứ Không giật mình, nhìn kỹ quả thấy đúng như lời.

Tứ Không nhăn nhó:

- Tên này võ công cao cường, sử dụng toàn những tuyệt kỹ chỉ chưởng môn Thiếu Lâm mới luyện được, nếu không phải Nhất Sĩ thì là ai?

Nhàn Vân đại sư ở đâu nhảy bay tới, lớn tiếng hỏi:

- Chư vị đại sư thật không biết người này là ai sao? Chính là chưởng môn phương trượng đời trước của Thiếu Lâm chứ chả ai xa lạ.

Nguyên một việc chư vị tự lượng sức một mình có thể đấu với người này được không đủ chứng tỏ.

Tứ Không vẫn chưa tin:

- Có điều, Tứ Phương sư huynh của lão nạp đã mất trên Yên vân phong từ lâu rồi.

Nghe nhắc tới Yên vân phong, lòng Thiếu Bạch quặn đau, chàng cắn môi làm thinh.

Nhàn Vân ngửa mặt ha hả cười, nói:

- Thế lão nạp đây không phải đã bị ám hại trên Yên vân phong rồi sao?

Thiếu Bạch thở dài:

- Việc bốn chưởng môn ngày trước bảo rằng bị ám hại, thật giản dị, tất cả đều do thánh cung thần quân xếp đặt, thần quân đã dùng y thuật để sử dụng các vị ấy làm công cụ.

Tứ Không quay sang hỏi Tuyết Quân:

- Cô nương tài trí hơn người, Tả đại hiệp nói có đúng không?

- Hoàn toàn đúng.

- Thế gian có một y sĩ sửa đổi hắc khuôn mặt khác đi, thật là chuyện thần kỳ.

Chợt chân đôi có tiếng binh khí lại khua vang, đôi bên lại xáp chiến.

Tứ Không khích động, nhìn sang Tứ Giới:

- Sư đệ giữ... Tứ Phương sư huynh, ta thử vào trận xem có tên nghiệt chướng Nhất Sĩ không?

Nhắc thiên trượng, lão chạy như bay xuống núi.

Tứ Giới cất tiếng hỏi:

- Cô nương học vấn như người trời, có cách nào giải được những cầm chế, khôi phục thần trí cho sư huynh lão nạp?

- Tài của thần quân hơn tiện thiếp rất nhiều, hiện tại tiện thiếp không đủ sức.

Thiếu Bạch nhìn Tuyết Quân:

- Vị Tứ Phương đại sư võ công cao cường, lại có thù không đội trời chung với thần quân, nếu ông ta tỉnh táo chắc giúp chúng ta được nhiều.

- Minh chủ dạy phải, tiện thiếp đang cố gắng đây.

Dứt lời, nàng cúi xuống nắm lấy cổ tay Tứ Phương bắt mạch.

Thiên kiếm Tuyết đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 61

Đường vào thánh cung

Tứ Giới nóng lòng chờ đợi, mãi Tuyết Quân mới lên tiếng:

- Tứ Phương đại sư bị thuốc mê và cả những cầm chế, hiện tiện thiếp chưa nghĩ được cách giải cứu.

Tứ Giới thất vọng, Tuyết Quân nói tiếp:

- Việc bây giờ là phải tìm cho ra thánh cung thần quân, sau đó những

việc khác mới giải quyết được.

- Cô nương có kế gì hay, xin mau chỉ thị, lão nạp tuân lệnh, dầu có phải đạp lửa cũng không dám từ.

- Tiện thiếp muốn đại sư bịt mắt trà trộn ở trong trận với đám người bịt mắt kia dẫn họ thoát vòng vây, rời khỏi chốn này.

- Rời khỏi đây rồi làm gì?

- Tùy tình thế mà hành động, hoặc bắt Nhất Sĩ, hoặc lấy lại những bí kíp, hoặc vào hang hùm dò la tin tức của thần quân.

Tứ Giới y lời, nhặt một vuông vải đen trùm lên đầu. Tuyết Quân cũng bảo Hoàng Vĩnh, Cao Quang mang mặt nạ đi chung với Tứ Giới và ban đêm cần phải đi thật sát nhau.

Tuyết Quân dặn Thiếu Bạch:

- Việc Thiên kiếm Tuyết đao trùng hiện giang hồ, nhiều người đã biết, mình chủ cần thận đừng để họ nhận ra thân phận ngay.

Thiếu Bạch cời ngọn cổ đao đưa cho Tuyết Quân, nhưng Tuyết Quân không chịu, Thiếu Bạch cười vang:

- Ngày trước tại hạ cần ngọn cổ đao này thật, nhưng bây giờ đã tiến bộ, chắc không gặp cao thủ tuyệt đỉnh đâu.

Vạn Lương góp ý:

- Tuy vậy cũng cần , vì biết đâu gặp cường địch, thôi để lão hủ cầm đi cho!

Kẻ đi người ở ân cần dặn dò nhau, Tứ Giới thông thuộc trận pháp đi đầu cầm thiên trượng chạy bay xuống.

Bỗng nghe một giọng khàn quát hỏi:

- Ai đó?

Tiếp liền, Tứ Ý lãnh một đội đệ tử Thiếu Lâm xông lại cản đường.

Tứ Giới lẳng lẳng đánh luôn vào trong trận.

Thiếu Bạch chẳng dùng binh khí, cứ hai tay không vũ lộng cũng đủ mở đường. Thành thử bọn Thiếu Bạch chỉ một loáng là vào được trong La Hán trận, lại tung hoành một hồi. Nhờ thông thuộc trận pháp, Tứ Giới lại dẫn bọn Thiếu Bạch nhập chung với một đám với bọn bịt mắt.

Tứ Giới ước lượng tình hình, thầm tính muốn ra khỏi trận phải nhắm chỗ đệ tử Thiếu Lâm không có trưởng lão xuất lãnh.

Nghĩ rồi, liền lướt tới dùng ngay một chiêu Thần long thám thủ tấn công tới tấp, đệ tử Tứ Luật làm sao đỡ nổi, người nào cũng bị toạc hở khẩu, phải nhanh chân lùi lại.

Thừa dịp, Tứ Giới lướt đi như giông tố.

Bọn Thiếu Bạch theo bèn gót, đệ tử Tứ Luật tán loạn hàng ngũ như đàn kiến vỡ tổ.

Tứ Giới dẫn bọn Thiếu Bạch quay về hướng đông bắc, tiến đánh chớp nhoáng là thoát được vòng vây. Sự việc diễn ra chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, vì võ công của Tứ Giới vượt mức trong hàng trưởng lão, lại thêm tài nghệ Thiếu Bạch, khiến đệ tử Thiếu Lâm bị đánh bại tơi tả, năm người thoát ra khỏi trận, mở rộng một đường lớn, phía sau trăm tên bịt mặt ào ào xông theo.

Tứ Không xuất lãnh đệ tử, thấy La Hán trận bị vỡ, quá hoảng hốt xông lại cản đường.

Tứ Giới không cần biết, vung thiền trượng mưa gió đánh bạt sư huynh mình ra, làm kẻ dẫn đầu dũng mãnh thoát đi. Nhưng Tứ Giới cũng còn thì giờ dùng truyền âm nhập mật nói với Tứ Không.

- Sư huynh nhường đường.

Tứ Không khiếp hãi trước võ công của địch thủ, nay lại được nghe những lời kỳ lạ này thật như người lạc trong sương mù, không hiểu chuyện ra sao? Tình thế lúc bấy giờ quá khẩn trương, vả lại, hơn ba chục mong diện nhân đã thoát được vòng vây, ra sức tung chạy.

Tứ Không đành để Tứ Thành ở lại coi trận, riêng ông dẫn các sư đệ đuổi theo.

Khi ấy, Tứ Giới cầm thiền trượng dẫn đầu chạy trước, phía sau là hơn ba chục mong diện nhân, Thiếu Bạch dùng truyền âm nhập mật gọi:

- Xin đại sư lui lại cho kẻ khác dẫn đường, đại sư bỏ thiền trượng, để khỏi bị chú ý.

Tứ Giới y lời làm theo, chậm bước và ném thiền trượng đi, tuy rằng thiền trượng là biểu hiện oai quyền của trưởng lão.

Vừa lúc, hơn ba chục mong diện nhân kết thành một đoàn đâm đầu chạy về hướng tây bắc. Tứ Không và sáu sư đệ đuổi theo, khoảng cách đôi bên chỉ chừng hơn mười trượng.

Người đi đầu, phút chốc đã rời khỏi vùng hoang dã.

Hốt một giọng khàn khàn nổi lên: - Quay về hướng nam.

Liên theo tiếng nói, một bóng người cao gầy vọt lên hàng đầu, dẫn đồng bọn chạy về hướng nam. Tứ Giới giật nảy mình, chỉ thấy người lạ có khinh công tới mức tuyệt đỉnh và thân pháp của y không phải là đệ tử Thiếu Lâm.

Giữa đường, có một tăng nhân bịt mặt chậm bước bị bỏ lại sau, Tứ Không ập tới giáng cho một trượng, tăng nhân kia chỉ kịp rú thảm hộc máu lẫn ra chết.

Mấy ngày nay chiến trận hai bên đều dùng hết thủ đoạn tàn độc, Tứ Không muốn theo dấu chân địch nhân, nên chỉ chạy vừa đủ đợi có kẻ chậm bước là thanh toán, hạ độc thủ liền.

Tên cao gầy dẫn đầu đoàn người bịt mặt hốt lại hét lạnh: - Mau!
Tứ Giới thấy vậy, giật mình kinh hãi, trước là một khu rừng rậm, ánh
trắng không đủ soi sáng.

Trong rừng bỗng xông ra hơn hai chục người bịt mặt, tay đều cầm
binh khí sáng ngời.

Tứ Không ra lệnh thanh toán hết đoàn người đang đuổi.

Xuất thủ liền. Lại thêm một mông diện nhân chậm bước bị đánh tan
xác chết thảm. Tứ Không nghi y là Nhất Tánh, ra lệnh Tứ Luật lục
soát nhưng không thấy bí kíp. Đám người trong rừng xông ra hét:

- Chạy mau, truy binh để bọn ta chống cản.

Bọn người này toàn là tục gia không phải Thiếu Lâm đệ tử. Thiếu
Bạch chạy thẳng vào trong rừng một mạch chừng nửa tiếng đồng hồ
đã tới một ngã ba đường, trong đám cỏ rậm ở bên bỗng nhiên có
một người bao mặt trầm giọng hét:

- Chạy về mé trái.

Thiếu Bạch lướt theo người cao gầy, ánh mắt chàng cũng kịp thấy vô
số nhân vật mai phục trong đám cỏ rậm. Cả Vạn Lương và Tứ Giới
cũng thấy, nên đều thán phục thánh cung thần quân về sự bố trí rập
vây chu đáo.

Khi ấy, đoàn người đã chạy khá lâu, già nửa số đã mỏi mệt, phát ho
hen. Tên cao gầy đi đầu đành chậm bước.

Lại gặp một tên áo đen bịt mặt đứng chỉ đường, bảo chạy về hướng
tây rồi sẽ có đèn hướng
dẫn.

Mọi người được chỉ thị, lại quẹo về mé tây.

Đến khoảng đất trống chợt thấy ánh đèn leo lét như ma quỷ ẩn hiện.
Đoàn người như bị thu hút, cứ nhắm theo đó chạy tới, ngược đường
lên núi, quá mệt, một hòa thượng giở vuông vải ra lau mồ hôi. Tứ
Giới thấy được, giật nảy mình, vì kẻ đó chính là Nhất Thanh đại sư.
Nhất Thanh lau vội vàng, rồi chụp vải đen lại. Thấy Nhất Thanh, Tứ
Giới đảo mắt tìm Nhất Sĩ.

Chỗ đoàn người dừng lại là lưng chừng núi, từng bách mộc xanh um,
lại có một tòa miếu, ở cổng có hai hắc y nhân bao mặt cầm trường
kiếm đứng gác.

Người cao gầy dẫn đầu thấy sắc phục của hai tên gác, cao giọng:

- Thanh long đường chủ đại gia tới đây, chư vị cẩn thận không được
thất lễ.

Nghe nói không phải thánh cung thần quân, Thiếu Bạch và Tứ Giới
đã thất vọng.

Suốt một con đường từ cổng vào trong, có năm sáu người toàn thân

vận đồ đen đứng canh chừng, tên cao gầy càng thêm tin tưởng. Tới bên trong bồng có thiếu nữ đứng ở bệ chắn lối. Họ mặc toàn đồ đen, bịt mặt bằng vuông lụa đen, hai người tay không, còn hai người bụng khay trà trên có hai chén nhỏ.

Tên cao gầy chột dạ, cúi rạp mình nói:

- Vũ Văn Thanh xin ra mắt Thanh long đường chủ.

Hắc y thiếu nữ nói:

- Lệnh của đường chủ cho mỗi người một chén trà uống trước khi vào bái kiến.

Vũ Văn Thanh sửng sốt:

- Cô nương...

Hắc y thiếu nữ hét lạnh:

- Người có phải là Vũ Văn Thanh, cận thị của thần quân không?

- Tại hạ to gan đến đâu dám mạo danh cận thị thần quân.

- Người có cam đoan không có gian tể trong đám người này.

Vũ Văn Thanh cúi đầu làm thinh, hắc y thiếu nữ cười, nói luôn:

- Người có là cận thị thần quân đập lửa cũng không sợ, chẳng lẽ nay lại sợ đường chủ ta ám hại sao?

Vũ Văn Thanh cuống quýt:

- Tại hạ đâu dám.

Một môn đồ nhân đứng sau vọt lên, cúi rạp người xin uống trước.

Hắc y thiếu nữ khen:

- Có đại trí đại dũng như vậy mới xứng đáng là thuộc hạ thánh cung.

Đưa chén trà cho môn đồ nhân uống, tên này uống xong, nhanh chân đi vào đại điện mất hút.

Bất đắc dĩ, Vũ Văn Thanh phải bước tới tiếp trà uống.

Lần lượt những người phía sau cũng làm theo.

Chỉ có bọn Thiếu Bạch là lo lắng nhất, phải dùng truyền âm nhập mật hỏi ý kiến nhau, xem trong trà có chất nào độc hại không, chỉ sợ uống vào mê lú đi thì nguy.

Cuối cùng quyết định cứ uống, tuy không mang theo thuốc giải và sẽ dùng nội công tìm cách thoát hiểm sau.

Trong khi đó, một lão già đã uống trà, nhưng còn ngậm ở miệng, bị thiếu nữ mắt thấy, vỗ vào lưng đánh bốp một cái, lão hoảng hồn nuốt luôn.

Thiếu Bạch nhắc thấy có một kẻ thù trong mình giấu một bình thuốc, liền nhanh chân sấn lên điểm ngay huyệt đạo y. Nhờ trời tối kéo y xê ra cướp lấy bình ngọc giao cho Vạn Lương đi phía sau. Vạn Lương mừng hóm vì trong bình có sáu bảy viên thuốc nhỏ xíu như hạt đậu

đỏ, mùi tuy khó ngửi nhưng đó là thánh dược hỏa cốt của Điểm thương phái chuyên dùng để trị độc.

Lấy một viên nuốt luôn rồi chia cho mỗi người một viên nuốt phòng thân.

Điểm thương phái ở về phía tây nam, phải tiếp xúc thường xuyên với độc trùng, ác xạ nên mới chế được một thứ thuốc trừ danh trên giang hồ là hỏa cốt đan.

Một hắc y thiếu nữ tuy vậy cũng nhanh mắt thấy có người thoát ra khỏi hàng, quay sang rỉ tai đồng bạn. Người này chỉ cười.

Đến lượt Tứ Giới phải uống trà, ông cũng uống như mọi người. uống rồi đi vào trong điện tối om, chìa tay không trông rõ năm ngón, đại sư còn đang ngỡ ngàng. Tiếng một thiếu nữ đã vang lên bảo đi về phía trái, rồi bắt đứng lại.

Là người nội công tinh thâm, thoáng một cái Tứ Giới đã nhận được trong điện có một bàn dài, phía sau có người ngồi, ở bên được một người đứng hầu, đằng sau có sáu người, hết thấy đều đeo trường kiếm trừ người ngồi.

Người đứng bên bàn thân hình nhỏ nhắn, rõ ràng là con gái, ra lệnh cho đại sư đi về bên tay phải.

Thì ra, trong điện tối om, những người đi vào trong điện được thiếu nữ đứng ở bên bàn chia ra làm hai tốp, đứng cách nhau hơn trượng. Một bên là tăng nhân, một bên là người thường.

Tứ Giới vội vàng vận khí xem sao, không thấy gì chứng tỏ là trúng độc.

Một thoáng sửa soạn, Thiếu Bạch, Hoàng Vĩnh, Cao Quang, Vạn Lương đi vào đứng bên phía người thường. Nháy mắt, những tiếng chân người thỉnh thoảng vọng ra, bao nhiêu hắc y kiếm thủ đứng ngoài điện đều kéo dốc vào đứng ngay cửa.

Liền đó, hai hắc y thiếu nữ cầm đèn đi vào đại điện và hai thiếu nữ nữa khiêng đệ tử Điểm Thương phái bị điểm huyết tới trước bàn dài. Lúc ấy, trong điện im phăng phắc như tờ, đèn đuốc đã soi rõ, một thiếu nữ rạp mình bẩm:

- Trình bẩm chủ thượng, người này đang đi trong hàng bị kẻ đồng hành điểm huyết...
- Thủ pháp điểm huyết thuộc môn phái nào?
- Thủ pháp thông thường.
- Giải huyết cho y nói.

Hắc y thiếu nữ y lời, vỗ một chưởng giải khai thủ pháp điểm huyết của Thiếu Bạch, một mặt điểm vào ma huyết của tên đệ tử Điểm thương phái.

Người trong điện đều bịt khăn đen, không ai thấy mắt mũi ai, chỉ nhờ vào cách ăn vận, hình dạng, giọng nói hoặc binh khí mà suy đoán ra thân phận.

Dưới ánh đèn lập lòe, ngay Tứ Giới cũng không sao thấy rõ được hình dáng người ngồi đầu bàn, nhưng cứ với cái dáng dấp mảnh mai và giọng nói trong trẻo chắc phải là một nữ nhân tuổi cũng chưa lớn lắm.

Mọi người đều cho nữ nhân ấy là Thanh long đường chủ trong thánh cung, chỉ có mỗi Vũ Văn Thanh hiểu rõ nàng ta không phải là Thanh long đường chủ, có điều là ai thì y cũng chưa biết.

Mông diện nữ nhân lạnh lùng:

- Báo tách danh mau.

Tên đệ tử Điểm Thương hoảng sợ:

- Điểm Thương phái Từ Tồn.

- Tạ Bảo Thọ với người xưng hô ra sao?

- Đây là chưởng môn sư huynh của tại hạ.

- Là đệ tử Điểm Thương sao không đeo kiếm?

- Trường kiếm của tại hạ đã bị thiên trượng của trưởng lão Thiếu Lâm Tứ Luật đánh gãy trong lúc đột phá trùng vây.

- Điểm Thương phái ở tận miền tây nam, tại sao người lại vào Trung nguyên tham gia trường đại chiến này?

- Tại hạ đi Hứa Xương thăm bạn, bất thần được lệnh dụ chưởng môn huynh, bảo cấp tốc đi đến tiếp cứu cho phương trượng Nhất Sĩ của Thiếu Lâm đánh cấp bí kíp đào tẩu. - Rồi sau sao? - Lệnh dụ của chưởng môn huynh chỉ dặn tại hạ mỗi việc ấy. - Chứ không phải bảo người là thừa việc cướp đoạt bí kíp. - Tuyệt không. - Chắc người sớm biết Điểm Thương phái có quan hệ với thánh cung? Từ Tồn biến sắc: - Tại hạ chỉ biết có dính dáng nhưng không hiểu rành rẽ tình hình. - Đã vào được đây, sao người còn bị điểm huyết? - Tại hạ nhất thời sơ ý, mới bị trúng ám toán.

- Vì lẽ nào?

Từ Tồn bị mông diện nhân hỏi dồn, đâm cuống quýt: - Tại hạ có đem theo bên mình thuốc bí chế của bản môn. - Hỏa cốt đan.

- Đúng vậy...

- Chắc người đề phòng trong nước trà của ta có độc, mới định uống thuốc giải trừ độc lực trước chứ gì? - Tại hạ nhất thời ngu muội, dám mong đường chủ mở lượng hải hà. - Dám to gan bất phục hiệu lệnh, còn để người sống làm gì? - Tại hạ chưa kịp uống thì đã bị tên chuột nào...

Mông diện nữ nhân nói giọng lạnh băng: - Bản tòa sẽ có cách xử,

người đi đi!

Quay sang thiếu nữ đứng bên tiếp:

- Hạ y!

Thiếu nữ đứng bên bàn lập tức sẽ phát hữu thủ, chỉ thấy một luồng sáng lạnh chớp lóe, vọng liền tiếng rú thảm, Từ Tổn rũ chết ngay tại đương trường.

Bầu khí tử vong đột ngột trùm kín gian điện, vi vu từng cơn gió đêm lùa vào đại điện làm ánh đèn chao đi chao lại lập lòe ghê rợn.

Tiếng sắc lạnh của mông diện nữ nhân lại vang lên: - Vũ Văn Thanh.

Văn Thanh giật nảy mình: - Có thuộc hạ. - Bọn người này do người dẫn xuất? - Phải, do thuộc hạ. - Thế Nhất Sĩ đâu?

- Thiếu Lâm phái thế lực quá mạnh, thuộc hạ bị vây trong La Hán trận... - Nhất Sĩ không có thì thôi, còn Thiếu Lâm bí kíp đâu?

Vũ Văn Thanh sanh lòng nghi ngờ, quyết ý hỏi cho ra thân phận nữ nhân, khúm núm nghiêng mình nói:

- Thuộc hạ to gan muốn hỏi thượng tòa...

Mông diện nữ nhân đã cười lạnh, ngắt ngang:

- To gan thật, phải cho người biết tí lợi hại.

Nhìn sang thiếu nữ đứng bên, nàng tiếp:

- Mở bụng y xem gan ruột y to thế nào?

Hắc y thiếu nữ giơ hữu thủ lên, trông thấy Vũ Văn Thanh hoảng hốt, sụp lạy như té sao:

- Thuộc hạ đáng chết, mạo phạm...

Không đợi y nói dứt, mông diện nữ nhân đã hét lạnh:

- Người biết chết, còn biện bạch gì nữa?

- Thuộc hạ làm không nên việc, chết là đáng lắm, chỉ mong thượng tòa ra ơn cho một dịp chuộc tội, thì thuộc hạ cảm kích bất tận. -

Người thử vận khí từ phế kinh vào đến nhâm mạch xem có lạ không?

Vũ Văn Thanh y lời, vội đề một khẩu khí đơn điền, từ phế kinh truyền tới nhâm mạch quả nhiên thấy trong lòng ngực đau buốt như dao cắt, bất giác tháo mồ hôi hột.

Thì ra, không riêng Vũ Văn Thanh, mà phàm người nào vào điện uống nửa chén trà nọ bụn dạ đều đau như cắt, Văn Thanh hoảng hồn, hấp tấp nói: - Khỏi bẩm...

Mông diện nữ nhân vẫn một mực lạnh băng, ngắt:

- Khởi nói nhiều, niệm tình người là cận thị của thần quân, ta tạm tha cho tội mạo phạm.

Búng vào một viên thuốc, y thị tiếp:

- Uống thuốc giải rồi ra sau điện xem ai ở ngoài ấy.

Viên thuốc chỉ to bằng hạt đậu xanh, nhưng Vũ Văn Thanh trông thấy mừng quá, thò tay chụp lấy bỏ luôn vào miệng nuốt, bụng nghĩ chắc Thanh long đường chủ ở hậu điện, tức thì thi lễ chạy vụt đi.

Trong điện bầu không khí càng ngột ngạt khó thở, biết mình trúng độc, ai nấy đều phập phồng lo sợ. Giọng lạnh lãnh của mông diện nữ nhân lại phá tan im lặng:

- Nhất Sĩ!

Mọi người đều bịt mắt, không ai biết ai, thành thử nghe gọi, vẫn im thin thít. Mông diện nữ nhân lạnh lùng bảo: - Tăng lữ Thiếu Lâm lột khăn hết mau!

Tăng lữ Thiếu Lâm đứng ở mé trái, lặng đi chập lâu, một nhiều non gan từ từ lột vuông lụa đen ra, thấy thế, bọn người còn lại đều lần lượt làm theo. Trong số, chỉ có Tứ Giới lo ngại nhất, nhưng cuối cùng cũng đành liều làm đúng lệnh.

Lại nghe mông diện nữ nhân quát:

- Nhóm lửa lên!

Hơn mười bó đuốc lập tức bùng cháy sáng cả gian điện. Đám người nín thở nhìn về phía mông diện nữ chờ phát lạc.

Bỗng nghe mông diện nữ hét vang:

- Nhất Sĩ!

Tăng lữ Thiếu Lâm thấy đều chợt dạ, tưởng Nhất Sĩ nấp ở trong đám, tức thời nhón nháo nhìn nhau, nào dè chỉ phát hiện có mỗi Tứ Giới đại sư.

Sự việc quá đổi bất ngờ, khiến cho mấy tăng nhân đứng cạnh Tứ Giới đều giật bắn người, nhảy vọt sang bên. Đám tăng còn lại cũng hãi kinh dạt tránh. Thấy quần tăng đột ngột đổ xô nhau chạy, Tứ Giới cũng mất bình tĩnh phóng theo chụp lấy Nhất Thanh.

Khiếp đảm, Nhất Thanh chực nhảy né, nhưng vừa vận khí, chất độc trong bụng lại phát tác đau đớn khôn tả, đành để cho Tứ Giới chụp trúng.

Nháy mắt, trong điện cảnh tượng trở nên hỗn loạn lạ thường, một đệ tử Thiếu Lâm cuống quá chạy xông ra ngoài điện, nhưng một tiếng hét lạnh, một hắc y kiếm thủ nhanh mắt thấy, chộp luôn cho một kiếm ngã chết tức thì.

Mông diện nữ bỗng trầm giọng:

- Nếu như không sợ chết, các người cứ việc làm loạn, còn như ham sống, hãy đứng yên nghe ta phát lạc.

Câu nói quả nhiên có hiệu lực, chỉ trong khoảnh khắc gian điện lại trở về với cái lặng câm, có thể nghe tiếng kim rơi.

Mông diện nữ nhân nhìn chăm chặp Tứ Giới: - Tôn giá là ai? - Lão nạp

Thiếu Lâm Tứ Giới. - Ra là cao tăng hàng Tứ, thất kính quá! Đảo mắt nhìn sang Nhất Thanh, mông diện nhân tiếp: - Người này là ai? - Phản đồ tặc tự, pháp danh Nhất Thanh. - Nhất Thanh, sư đệ của phương trượng Thiếu Lâm Nhất Sĩ? - Chính thế, còn các hạ? - Dưới trướng của thánh cung thần quân, Thanh long đường chủ. - Là chủ một đường, thân phận đâu phải nhỏ, sao không dám lộ chân mục? Mông diện nữ cười nhạt: - Hòa thượng là người xuất gia tu hành, cũng muốn ngắm dung nhan của con gái nữa sao? Giơ tay, y thị chực kéo vuông lụa che mặt. Nghe câu nói có ý mỉa mai, Tứ Giới bốc giận: - Ngừng tay. - Đại sư là kẻ sắp chết, không xem diện mục của bốn tòa cũng thế thôi. - Lão nạp tuy trúng độc, nhưng vị tất ai làm được gì ai?

Tay vẫn túm chặt lấy Nhất Thanh, đấu khẩu với mông diện nữ nhân. Chỉ nghe đối phương cười khanh khách:

- Nhất Thanh là sư đệ của phương trượng Thiếu Lâm, đại sư mạo hiểm vào đây toan cứu thoát y hử? - Lão nạp muốn cứu thoát y cũng chả phải việc khó.

Đảo mắt, lão gằn giọng:

- Nhất Thanh, người có nhận ra được lão nạp?

Nhất Thanh sợ sệt, lấm lét nhìn về mông diện nữ nhân xưng Thanh long đường chủ. Hiểu ý, mông diện nữ bảo:

- Người cứ trả lời tự nhiên, lão ta bị trúng độc, không thể thoát khỏi đây đâu.

Vững bụng, Nhất Thanh mạnh dạn nhìn thẳng Tứ Giới:

- Hửn rồi.

Tứ Giới nói như rít:

- Tưởng hết nhận ra lão nạp chứ, người phải biết lão nạp dù có trúng độc, cũng còn dư sức giết người, vậy người hãy nghe lão nạp hỏi mà trả lời cho thật.

- Sư thúc cứ hỏi, đệ tử biết được chả dám giấu.

- Nhất Sĩ đâu rồi?

- Trong lúc hỗn loạn, mỗi người tản lạc một nơi, đệ tử không hiểu Nhất Sĩ phương trượng đi về đâu?

- Thế còn bí kíp Thiếu Lâm?

- Mười chín cuốn bí kíp đều ở trên mình chưởng môn sư huynh.

Tứ Giới hừ nhạt, điểm luôn vào ma huyết của Nhất Thanh, rồi lục soát khắp người y. Thật thế, chẳng thấy cuốn bí kíp nào, lão bất giác giận dữ:

- Nghiệt chướng, người muốn sống hay muốn chết?

Rồi không đợi Nhất Thanh kịp đáp, ông hạch luôn:

- Người là đệ tử Thiếu Lâm, sao lại cầu kết với ngoại nhân mưu đoạt bảo vật của sư môn?

- Việc này chỉ trách ở quan trưởng lão quá tin người ngoài xúi giục, khiến cho chưởng môn sư huynh không còn đất đứng trong bổn viện, mới phải đem bí kíp thoát ly Thiếu Lâm, đệ tử theo làm bạn với chưởng môn, quyết là không làm.

- Nghiệt chưởng, trên Yên vân phong khi xưa, việc mưu hại sư tôn thì sao?

Nhất Thanh chối phắt:

- Không có bằng chứng, sư thúc đứng có ngậm máu phun người buộc tội đệ tử.

- Nghiệt chưởng, sư tôn của người chưa chết, đã thoát khỏi khổ ải, đang tìm người thanh toán, cứ việc cãi cổ đi!

Nhất Thanh hơi giật mình:

- Đệ tử không tin.

- Súc sinh!

Giận quá, lão quật liên một chưởng nghe đánh bốp một tiếng ròn tai. Bị một cái tát như trời giáng, Nhất Thanh hộc máu miệng ngã lăn quay.

Mông diện nữ bốc giận, quát: - Hòa thượng to gan thật, dám hành hung người trước mặt bổn tòa. Tứ Giới cũng lạnh lùng:

- Mong được lãnh giáo đường chủ. - Người thử vận khí xem, rồi hẵng nói chuyện động thủ.

Y lời, Tứ Giới làm theo, quả nhiên thấy trong bụng đau nhói, đành nín thinh. Mông diện nữ đảo ánh mắt lạnh nhìn Nhất Thanh đang lồm cồm bò dậy, quát hỏi: - Nhất Thanh, người gia nhập bổn cung từ hồi nào? - Thuộc hạ xin theo vào bổn cung cùng lúc với chưởng môn sư huynh. - Người có được thấy thánh giá thần quân lần nào? - Có.

- Bao giờ, ở đâu?

- Trước sau hai lần, lần đầu lúc mới theo hầu thần quân, địa điểm ở ngoài thành Kim lăng, lần sau ở Yên vân phong, khi chưởng môn...

- Ấy đều là việc hơn mười năm về trước, còn bây giờ nếu gặp được thần quân, người có thể nhận ra? - Nói thế, đường chủ chắc là...

Mông diện nữ cười lạnh:

- Bổn tòa Thanh long đường chủ, thần quân tuy có trăm ngàn hóa thân nhưng không hề cải trang nữ phái.

- Lần đầu tiên thuộc hạ bái kiến, thần quân hoá thân thành một vị lão tăng già lụ khụ, tuổi có trên trăm, còn lần sau gặp thì thần quân lại là một thư sinh anh tuấn. - Biến ảo như thế, làm sao người biết được

đích xác là thần quân.

- Bởi là mỗi lần hiện thân đều có kỳ tích hiển lộ, thuộc hạ nhận được ngay. Còn những lần gần đây, thần quân toàn phái người truyền lệnh dụ nên thuộc hạ chưa được thấy lại thánh giá.

- Người thông minh, lại có công lao to tát, vậy hãy uống thuốc giải, rồi ra sau điện xem ai ở đấy.

Rồi y thị búng vào ra một viên thuốc.

Tứ Giới thấy viên thuốc to bằng hạt đậu xanh, đúng là viên thuốc giải Vũ Văn Thanh uống ban nãy, tức thời phóng vút tới thò tay chụp nhanh lấy. Nhất Thanh vừa kinh vừa giận, tung ngay một chưởng vào lưng lão tăng.

Tứ Giới thân thủ mau không tưởng được, hữu thủ thò ra chụp vút lấy viên thuốc, đồng thời tả thủ phát ngược về sau một chưởng đón đỡ, nhưng hai người vừa vận chân khí, đều cảm thấy ruột gan quặn lại, chiêu thức vì thế cũng mất hết oai lực.

Hai chưởng chạm nhau, cả hai đều quá đau, bật rên thành tiếng. Tứ Giới vội vàng trầm khí đờn điền cố nhịn đau đớn, còn Nhất Thanh thì lui liền hai bước, loạng choạng suýt ngã lặn.

Mông diện nữ mắt thấy Tứ Giới cướp được viên thuốc giải vẫn trầm lặng như không, chờ cho cảnh tượng trong điện yên tĩnh trở lại mới hỏi: - Đại sư đã cướp được thuốc giải, sao không uống mau đi?

Mới được có một viên, Tứ Giới tần ngần chưa đành dạ uống, sức nhớ Thiếu Bạch võ công cao cường, có ích nhiều cho đại cuộc, định đưa thuốc cho chàng thì mông diện nữ lại hừ nhạt, búng thêm một viên nữa về phía Nhất Thanh, ông mừng quá, không kịp suy nghĩ vút liền tới thò tay chụp viên thuốc.

Nhất Thanh cũng nhanh nhẹn không kém, quát vang, lao vút về viên thuốc.

Mông diện nữ cũng giật mình, chỉ kịp thấy Tứ Giới đang lướt trên không bỗng nhiên hét lạnh, song chưởng nhất tề huy động xông thẳng về phía Nhất Thanh.

Nhất Thanh né thoát, rồi như con hổ dữ, mắt long lên sòng sọc, song chưởng đánh ra liên miên như vũ bão.

Chỉ thoáng mắt, hai người đã giao thủ bốn chiêu, chưởng phong lớp lớp vùn vùn, đầy dạt bốn người đứng bên lộ ra một khoảng đất trống. Nhất Thanh đang lúc điên cuồng, quên cả chất kịch độc phát tác, đánh tới tấp như vũ bão. Còn Tứ Giới qua mấy chiêu xuất thủ, cơn đau đã lên đến cực điểm, giận quá, ông nghiêng răng dốc sức quạt mạnh một chưởng.

Chỉ nghe binh một tiếng, Nhất Thanh tức thời rút thảm, hộc máu ngã

rũ.

Tứ Giới cũng cảm thấy đầu váng mắt hoa, chất kịch độc tiên tan đầu mất, thay vào đó là một cảm giác lạnh xâm chiếm, bất giác sợ hãi, vội ngồi xếp bằng, vận thiên công hộ trú lấy tâm mạch.

Tiếng mõng diện nữ lại vang lên đe dọa:

- Người đừng có sinh cường, độc lực ăn vào tâm mạch rồi, cho có uống thuốc giải của ta, cũng khó vẫn hồi sinh mạng.

Tứ Giới hoang mang, nhưng tự tin với công lực mấy mươi năm của mình, lại có thuốc giải, lẽ nào không trị nổi. Cho nên quyết định cứ uống rồi sẽ tính, chẳng dè vừa đưa thuốc lên miệng, đã nghe Thiếu Bạch ở trong đám người đối diện dùng truyền âm nhập mật cảnh giác:

- Đại sư chớ uống, đây chắc không phải là thuốc giải độc thật đâu.

Tứ Giới giật mình, suy nghĩ giây phút cũng cho là phải, bèn thông tay. Thấy thế, mõng diện nữ cười nhạt: - Thì ra người còn có đồng đảng, hừ lột hết bao mặt xuống.

Mọi người khiếp oai, nghe lệnh đều vội bỏ khăn đen, nháy mắt, ai cũng để lộ chân tướng, chỉ có Thiếu Bạch, Vạn Lương, Cao Quang và Hoàng Vĩnh vẫn còn ngần ngừ, đứng yên bất động. Chối chạy vào đâu nữa! Nhất thời bao nhiêu con mắt hiện diện đều đổ dồn về bốn người. Trong điện trở nên im bật, cái lặng lẽ chết chóc.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 62

Chị lại gặp em

Mõng diện nữ quát mắt nhìn bốn người:

- Bốn tòa đoán đúng mà, việc đã bại lộ, các người còn không lột bao mặt xuống, chẳng lẽ còn đợi bốn tòa động thủ?

Thiếu Bạch biết không chối chạy được nữa, đành y lời, bọn Vạn Lương thấy vậy cũng làm theo.

Một lão già mắt sâu hoắm, ốm nhách nhác trông thấy diện mạo của Thiếu Bạch, hốt hoảng phóng nhanh ra ngoài xa. Mõng diện nữ giận dữ quát:

- Sao thế?

Hắc bào lão giả càng xanh mặt áp ứng:

- Đường chủ thứ tội, lão hủ... Hồ Diên Báo.

- À, bốn tòa có nghe Âm sơn có Hồ Diên Báo, ngoại hiệu Bích lân tiền, ra là người đấy.

- Bích lân tiền là ngoại hiệu của lão hủ, chút tài mọn chả đáng kể.

- Người tự xưng lão hủ, chắc không phải thuộc hạ thánh cung?

- Thuộc hạ trót lỡ miệng, dám mong đường chủ thứ tội.

Chỉ Thiếu Bạch, mông diện nữ hỏi y:

- Người này là ai, tại sao người phải sợ?

- Đường chủ mình giám, đây là Tả Thiếu Bạch, mình chủ Kim đao môn mới nổi lên trên giang hồ.

Ba chữ Tả Thiếu Bạch vang vang như sét đánh ngang đầu, không riêng bốn người trong điện hãi hùng dạt tránh cả về một bên mà cả mông diện nữ cũng giật bắn người.

Lặng đi giây lâu, mông diện nữ mới lên tiếng:

- Tả Thiếu Bạch, có phải người lập phái chống đối thánh cung?

Thiếu Bạch giật mình, cảm thấy trong giọng nói người đối diện có hơi khác lạ, chỉ sẽ gật đầu im lặng.

Thanh âm mông diện nữ bỗng trở nên run run:

- Bạch Hạc bảo chừng môn nhân Tả Giám Bạch đã mất là gì của người?

- Tiên phụ.

Mông diện thiếu nữ đứng ở cạnh bàn chột ghé vào tai mông diện nữ:

- Nên xử trí gấp những người còn lại để đề phòng sinh biến.

- Họ Tả, thần quân đang tìm người, người tự chui đầu vào rọ thì thật vừa lúc quá.

Quét nhìn bốn người trong điện, y thị tiếp:

- Thần quân ở sau điện chờ triệu kiến các người.

Mông diện thiếu nữ nhanh nhẹn phóng đến cánh cửa ăn thông vào hậu viện, đốc thúc:

- Đi đi, lẹ lên!

Hồ Diên Báo nghe lệnh, bỏ đi ngay, bốn người còn lại cũng lục tục theo lão.

Cánh cửa ăn thông ra sau điện không hiểu từ bao giờ đã có thêm bốn mông diện thiếu nữ, trong tay đều bưng một mâm trà, một người trong bọn nói:

- Hãy uống thuốc giải, không thì đừng mong được gặp thần quân.

Hồ Diên Báo y lời, cầm lấy một chén uống cạn, đảo mắt nhìn, thấy phía ngoài cửa là một thông đạo, dẫn đến một tòa đại sảnh nữa, ở hai bên lúc ấy sừng sững hai hắc y mông diện kiếm thủ, đành đánh bạo dần bước.

Khoảnh khắc sau, trong gian phòng còn Tứ Giới ngồi xếp bằng vận

công lực mấy chục năm tu vi cố tổng độc dược ra khỏi tâm mạch và bọn Thiếu Bạch lặng lẽ đứng bên bảo vệ.

Mông diện nữ nhân ngồi ngạo nghễ tại bàn, y thị không ngừng đảo mắt dón dác hết nhìn bọn Thiếu Bạch lại nhìn ra phía sau điện, dáng chừng sốt ruột lắm. chờ cho tăng nhân cuối cùng uống trà đi khuất sau cánh cửa, mông diện nhân mới gặng hỏi:

- Thiếu Bạch, nghe giang hồ đồn đãi hai tuyệt nghệ Thiên kiếm, Tuyệt đao đều có ở nơi người...

Thiếu Bạch đồng dạc:

- Đao kiếm có cả, đường chủ có chi chỉ giáo?

- Thánh cung thần quân rất giỏi thuật chĩnh dung, không hiểu người là thật hay giả.

Chỉ cố tìm cách bắt sống đối phương ép lấy thuốc giải, Thiếu Bạch mập mờ:

- Tại hạ cũng không hiểu chính mình nữa.

- Tam, thất kiếm thủ...

Thiếu Bạch nghe nói, còn đang hoang mang, thì đã vi vút hai bóng nhiều nhoáng lên, sáng lóe ánh kiếm đồ ập tới. Giật mình kịp thay ánh lạnh ở mặt phải đã đến sát trong gang tấc, chàng lật đật nhảy tránh, tả thủ cùng lúc búng vút một chỉ về kiếm địch ở mé trái.

Chỉ nghe keng một tiếng, tên tam kiếm thủ bên trái chưa kịp biến chiêu đã bị chỉ lực của Thiếu Bạch bắn phải trường kiếm bật văng.

Người Thiếu Bạch chân khí cũng bị dội mạnh nhất thời tâm khẩu nhói đau, hữu thủ chộp kiếm của tên thất kiếm thủ rơi chậm vào khoảng không, dầu vậy, đối phương cũng một phen tháo mồ hôi hột. Việc nhanh trong tích tắc, hai tên kiếm thủ lùi tránh lại đồng loạt xông lên vây đánh tới tấp.

Thiếu Bạch không dám vận chân khí, đánh dùng khinh công thân pháp né tránh.

Tứ Giới hốt nhảy tới, trầm giọng:

- Minh chủ mau rút kiếm ứng địch, Vạn lão hộ pháp chuẩn bị mở đường, lão nạp và minh chủ đi đoạn hậu.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang nghe nói nhất tề rút binh khí ra, Vạn Lương bảo:

- Minh chủ lui về giải trừ độc chất mau!

Thất kiếm thủ nghe tiếng, cười khẩy, màn kiếm quang tức thời càng dồn dập loang rộng, kiếm nổi kiếm buộc Thiếu Bạch phải lạng tránh không kịp thở. Mông diện nữ theo dõi cuộc chiến không chớp mắt cười lạnh:

- Tả Thiếu Bạch, bốn tòa từ lâu đã nghe Thiên kiếm, nếu người

không rút ra, có hồi cũng chẳng còn kịp.

Thiếu Bạch ngạo nghễ:

- Đường đường Kim đao minh chủ, phải rút kiếm đánh với hai tên tiểu tốt, để tuyên truyền khắp giang hồ, người ta sẽ cười cho à?

Tên tam kiếm thủ giận ói máu, quát ra:

- Tiểu bối vô lễ, xem bốn kiếm chủ!

Xông vọt tới, trường kiếm nhoáng ào.

Thiếu Bạch vội trầm khí đơn điền, thò nhanh hữu thủ chụp cổ tay đối phương. Chiêu thức xuất thủ quá thần tốc, tên tam kiếm thủ chỉ thấy đoạn mạch tê tái, hểnh tay, trường kiếm đã bị Thiếu Bạch giật phăng. Suốt một ngày đêm, cái bụng võ học cùng tận không được dịp thi thố, Thiếu Bạch thấy tưng tức mãi. Giờ đây, một chiêu đắc thủ nhẹ nhõm kiếm hoa vòng đâm luôn vào yết hầu tên thất kiếm thủ đứng mé.

Thế công lẹ như chớp, đòn đối phương lùi ngay một bước, vung kiếm đón đỡ. Nhưng Thiếu Bạch đã dạt kiếm đâm về tam kiếm thủ. Tên này cuống quýt nhảy lui liền nửa trượng né, thì trường kiếm Thiếu Bạch đã xoay tròn, nhanh không tưởng phạt ngang vào hông thất kiếm thủ.

Tên thất kiếm thủ nhất kiếm rơi không, chưa kịp biến chiêu, kiếm thế đối phương đã nhoáng lại, túng quá, đành lùi một bước khoa kiếm đỡ. Chẳng dè lại hểnh không, trường kiếm trong tay Thiếu Bạch đã đâm vút về tam kiếm thủ.

Chỉ thoáng mắt, Thiếu Bạch đã công liền lúc tám kiếm, đòn hai tên kiếm thủ phải cuống cuồng nhảy tránh. Bát kiếm nhoáng trong ánh chớp, đã trấn áp tất cả những người hiện diện. Ra là Thiếu Bạch, đứng yên vung kiếm loang loáng, thế mà hai tên kiếm thủ phải cuống quýt xoay vòng né tránh, thủy chung vẫn không sao thoát khỏi trùng trùng kiếm ảnh, mặc dù người đứng ngoài xem rất rõ Thiếu Bạch chỉ lướt kiếm nhẹ nhàng như bỡn.

Trong điện bấy giờ kể còn sáu bảy chục nhiều, nhưng đều im bật như tờ. Riêng về phía đối phương cũng có ngót bảy mươi người, tay lăm lăm binh khí, thấy kiếm pháp Thiếu Bạch thần kỳ như thế người nào cũng tròn mắt nhìn sững như tượng, quên cả việc xuất thủ giải cứu đồng bạn.

Mông diện nữ bỗng run giọng: - Ngừng tay.

Hai tên kiếm thủ sớm đã mất hết tinh thần, được lệnh, mừng húm nhảy luôn ra sau miếu. Nào dè giây phút ấy loáng thấy Thiếu Bạch xoáy lốc trường kiếm, nghe vang liền hai tiếng choang rợn lạnh, hai thanh kiếm trong tay hai kiếm thủ đã vọt bay vù vào quãng không.

Mông diện nữ vỗ bàn khen ngợi: - Kiếm pháp hay tuyệt, có phải là Đại bi kiếm pháp nước tiếng giang hồ?

Thiếu Bạch nói:

- Đại bi kiếm pháp đâu phải võ học tầm thường, trừ phi đường chủ đích thân xuất thủ, tại hạ không dám xuất thủ bừa bãi.

- Người biết ta là ai...

Thiếu Bạch ngắt nhanh:

- Biết chứ, các hạ là Thanh long đường chủ của thánh cung.

- Người thử xem xưa kia có khi nào gặp bốn tòa?

Đột ngột y thị cười bỏ bao mặt. Thiếu Bạch rung động tâm thần tròn mắt:

- Cô nương...

Thì ra, đây chỉ là một thiếu nữ tuổi chừng hai mươi, dung nhan diễm lệ, đang nhìn đăm đăm Thiếu Bạch, nước mắt rưng rưng, thấy thế Vạn Lương đâm ngờ:

- Thánh cung thần quân quý kẻ đa đoan, minh chủ nên dè dặt.

Cao Quang quát hỏi:

- Cô nương là ai?

Thiếu nữ chẳng nói chẳng rằng giơ tay, nhoáng vút ra một luồng sáng vàng vèo về phía Cao Quang.

Vạn Lương biết là ám khí hiểm độc, sợ đồng bạn không tránh kịp, lập tức phóng tới thò hữu thủ chụp lấy. Trong ánh lửa, chỉ thấy ám khí ấy là một ngọn kiếm nhỏ vàng óng, trên có khắc bốn chữ lớn:

Cửu hận chi kiếm.

Vạn Lương phá cười:

- Thì ra Cửu hận chi kiếm chấn động giang hồ lại là thánh cung Thanh long đường chủ, rõ thật càng già càng gặp nhiều chuyện lạ.

Thiếu Bạch bỗng ghen ngào hỏi:

- Tỷ tỷ đây sao?

Thiếu nữ òa khóc nước nở:

- Đệ đệ...

Lao thẳng về phía Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch cũng chồm tới ôm lấy thiếu nữ vào lòng thổn thức.

Bọn Vạn Lương vỡ lẽ tức khắc, hóa ra từ lâu nay vẫn nghe nói Thiếu Bạch còn có một người chị tên Tả Văn Quyên năm xưa bị cửu nhân giết sạch thân gia họ Tả bắt sống ở bên Sinh tử kiều đem đi mất biệt. Bây giờ mới hay lại là chủ nhân ngọn Cửu hận chi kiếm chọc trời khuấy nước, ai nấy đều than dài cảm khái. Máy hắc y thiếu nữ vốn là thị nữ tâm phúc của Văn Quyên lúc ấy đứng bên cũng mũi lòng lặng lẽ cúi đầu khóc.

Tả Văn Quyên tức tức khóc:

- Đệ đệ, gia gia và đại ca chết thật thảm thương, chúng ta phải báo thù mới được.

- Tỷ tỷ yên lòng, tiểu đệ...

Nghĩ đến cái chết oan uổng của phụ thân, Thiếu Bạch lại òa khóc thút thít.

Vạn Lương cảm khái, bước lại vòng tay khuyên:

- Minh chủ đừng quá bi ai, giang hồ đang sóng gió, chúng ta nhân dịp này nên tìm cách tiến thủ là hơn.

Văn Quyên phẫn chấn tinh thần, lau nước mắt:

- Lão anh hùng nói rất phải.

Nắm cánh tay em, nàng tiếp:

- Đệ đệ, đây là cơ hội tốt cho chúng ta báo thù rửa hận, thiên vạn không nên lỡ phí.

Nhìn sang Vạn Lương nàng dịu giọng:

- Chưa thỉnh giáo quý tánh đại danh lão anh hùng?

Vạn Lương vòng tay:

- Lão hủ Vạn Lương, hiện là Kim đao hộ pháp.

- Ra là Vạn lão anh hùng, xá đệ trẻ đại, nhờ ơn lão anh hùng dìu dắt, Tả Văn Quyên này cảm kích muôn vàn.

- Cô nương khách sáo quá.

Văn Quyên lại nhìn về phía Hoàng Vĩnh, Cao Quang. Hiểu ý, Thiếu Bạch giới thiệu:

- Nhị vị ấy là Hoàng Vĩnh, Cao Quang anh em kết nghĩa của tiểu đệ.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang nhất tề nghiêng mình:

Chúng tôi đều là thuộc hạ Kim đao môn, cô nương khỏi cần khách khí.

Văn Quyên đáp lễ, rồi lấy ra một bình ngọc, đổ ra năm viên thuốc bảo:

- Chư vị mau uống thuốc giải, xin thứ cho tội bất kính.

Thiếu Bạch nhận thuốc, lấy uống một viên, còn lại chia cho bốn người Vạn Lương. Thấy thuốc này to bằng hạt đậu màu da cam, khác hẳn thứ thuốc bọn Vũ Văn Thanh uống khi nãy, rất lấy làm lạ hỏi:

- Tỷ tỷ, thứ thuốc này lại khác nữa sao?

Văn Quyên sẽ gạt:

- Thuộc hạ của thánh cung thần quân toàn là kẻ thù của Tả gia, ngu tỷ khó khăn lắm mới dụ được bọn họ tới đây, lẽ nào ban cho thuốc giải?

- Thế thì...

- Thứ thuốc ấy không những chẳng phải thuốc giải độc, lại có tác dụng làm cho chất độc trong cơ thể mau phát tác.

Thấy em biến sắc, nàng tiếp ngay:

- Đệ đệ trách ngu tử lòng dạ tàn độc quá phải không?

- Tiểu đệ đâu dám có ý ấy, chẳng qua giết người nhiều quá không phải...

Hốt thấy chị lại òa khóc, chàng bèn nín thinh. Văn Quyên sụt sùi:

- Đệ đệ có biết chuyện Cừu hận chi kiếm?

- Có. Tiểu đệ vẫn nghe giang hồ xuất hiện một bang hội bí mật, chuyên dùng ngọn kim kiếm khắc bốn chữ Cừu hận chi kiếm, là kẻ thù chung cừu đại phái, tứ môn, tam hội và lưỡng đại bang. Có điều không ngờ tử tử có dính dáng với bang hội ấy.

- Không những chỉ dính dáng, mà tử tử còn là nhân vật thủ não.

Nghe nói một tay nàng sáng lập cả một bang hội chấn động giang hồ, bọn Tứ Giới và Thiếu Bạch đều vô cùng khâm phục. Văn Quyên lại hỏi em:

- Đệ đệ có biết hai chữ cừu hận là gì không?

- Chắc là ám chỉ mối huyết hải thâm cừu của Tả gia ta?

- Đệ đệ đoán đúng lắm! Nợ máu trả máu, mấy trăm nhân mạng Bạch Hạc bảo ta phải được báo đền xứng đáng. Vậy mà từ khi Cừu hận chi kiếm ra đời đến nay, giết đâu đã tới trăm mạng để gọi là nhiều quá?

- Tử tử bớt giận, tiểu đệ trót đại, mong tử tử chớ trách.

- Nhà họ Tả ta chết sạch cả rồi, chỉ còn mỗi chị em ta, thì dù đệ đệ có lỗi nặng thế nào, tử tử cũng bỏ qua hết.

Thở dài áo não, nàng tiếp:

- Đệ đệ, lúc gia gia và đại ca mất mạng, tiểu đệ có trông thấy tận mắt không?

- Tiếc là không, vì khi gia gia và đại ca mất mạng, tiểu đệ đã đi sâu vào vùng sương mù trên Sinh tử kiều rồi.

- Đệ đệ không thấy nhưng tử tử lại thấy rất rõ, gia gia và đại ca chết dưới tay địch nhân, thi thể nằm sóng sượt trong vũng máu, cảnh tượng thê thảm ấy đến nay vẫn còn hiện rành rành trước mắt. Mỗi lần nghĩ tới mối thâm thù chưa rửa, tử tử cứ muốn chết phứt cho xong...

Thiếu Bạch ghen ngào:

- Tử tử đừng nói nữa.

- Phải nhắc thế cho đệ đệ luôn nhớ đến đạo làm con, dốc sức báo thù.

Bọn Tứ Giới thấy nàng có thái độ quyết liệt, hăng say rửa hận như

thể không ai dám đánh tiếng khuyên. Văn Quyên quét mắt nhìn tứ phía, bảo:

- Vị Tả Thiếu Bạch này là em ruột của bổn tòa, các người mau ra mắt đi!

Bọn mấy chục hắc y kiếm thủ đứng vây quanh nhất loạt nghiêng mình:

- Tham kiến Tả đại hiệp.

Tứ Giới sực nhớ đến bọn Nhất Thanh, bèn chấp tay hỏi:

- Tả cô nương, mấy chục người vừa rồi đều đã bị độc phát chết hết?

- Lão thiền sư lo lắng cho bọn họ, không hiểu muốn họ chết hay sống?

Thấy vẻ lạnh băng của chị, sợ làm mất niềm hòa khí, Thiếu Bạch đỡ lời:

- Bọn người đó đều có dính dáng tới việc Thiếu Lâm mất bảo vật, lão thiền sư chỉ sợ nếu họ chết hết, sẽ không còn manh mối truy tầm.

Văn Quyên dịu giọng:

- Hiện chưa chết.

Thiếu Bạch yên tâm hỏi vặn:

- Tỷ tỷ là chủ nhân Cừu hận chi kiếm, sao còn là đường chủ của thánh cung Thanh long đường?

- Đây chỉ là kẻ quyền nghi nhất thời của tỷ tỷ, phải mạo nhận thân phận kẻ khác.

Sẽ thở dài, nàng tiếp:

- Vì muốn báo thù, ngu tỷ một mắt cũng có thực lực, một mắt diệt dần đối phương. Trăm phương nghìn kế, mắt bao tâm cơ cũng chưa tìm ra nguyên hung là ai, mãi gần đây, mới dò được một bí mật lớn lao.

- Bí mật nào?

- Bí mật này có liên quan tới thanh danh của Tả gia ta, nói ra dài lắm, để ngày sau thùng thảng tỷ tỷ sẽ nói cho đệ nghe.

Thấy có người ngoài, Văn Quyên không tiện nói, Thiếu Bạch cũng chẳng tiện hỏi nhiều. Văn Quyên tiếp lời:

- Biết được kẻ nguyên hung thủ họa là thánh cung thần quân, tỷ tỷ lập tức dò la sào huyệt của đối phương. Hai hôm trước đây tình cờ bắt được một tên Hứa Hồng Chử mới biết có biến cố tạo phản ở Thiếu Lâm.

- Tỷ tỷ, Hứa Hồng Chử là ai?

- Y là chưởng môn nhân Thiết chưởng môn. Nguyên nửa tháng trước, tỷ tỷ đi dọc miền Giang Châu dò thám sào huyệt thánh cung, tên Hứa Hồng Chử ấy cũng đang đi dò xét chủ nhân Cừu hận chi kiếm, rồi giữa đường tỷ tỷ gặp y. Động thủ đánh không lại y bị mất

mạng dưới kiếm của tử tử. Giết y xong, tử tử chôn xác y rất kín đáo, việc này chưa ai hay, kể cả người trong Thiết chương môn, và bằng đi nửa tháng sau, chẳng dè lại gặp một tên Hứa Hồng Chữ còn sống sờ sờ.

- Tên thánh cung thần quân rất giỏi thuật dịch dung, chắc đúng là kiệt tác của y rồi.

- Trong lòng kinh dị, tử tử mới nấp trong bóng tối ngằm theo dõi hành động của tên này thì thấy y hạ lệnh cho đệ tử Thiết chương môn, bảo bao mặt lên đường đi gấp đến Tung sơn tiếp tay cho tên Nhất Sĩ tẩu thoát.

- Nói thế võ lâm thiên hạ đều trúng phải quỷ kế của thần quân bị sai khiến chứ không phải ý muốn phò y.

- Chưa hẳn. - Sao?

- Trong cửu đại phái, tứ môn, tam hội, lưỡng đại bang đã có rất nhiều nhân vật quan trọng qui hàng thánh cung. Chẳng hạn như Thiếu Lâm Nhất Sĩ, Võ Đang Ngô Chân Tử, Nga Mi Pháp Chính, Không Động Thời thượng Hưng mười năm về trước đã qui thuận thánh cung rồi.

- Sao có chuyện lạ thế?

- Việc xảy ra trên Yên vân phong là do thần quân đứng trong bóng tối giật dây và bốn người họ động thủ mưu hại các sư tôn. Nói khác đi, bốn người này là gian tế do thần quân phái ra giúp giật cho họ lấy được địa vị chương môn nhân, tạo thêm thế lực để mưu đồ thống trị võ lâm.

Tứ Giới tái mặt hỏi:

- Cô nương tìm đâu được bí mật ấy?

- Đại sư chưa tin?

- Lão nạp hoàn toàn tin, có điều việc này to tác quá khiến người khó tin ngay được.

Văn Quyên cười nhạt:

- Thế việc phượng trượng Nhất Sĩ của quý tự có tư tâm phản bội Thiếu Lâm chẳng đủ là to tác? Sự thực đã sờ sờ trước mắt, không tin cũng phải tin.

Thiếu Bạch đỡ lời:

- Không hiểu trong các môn phái khác có gian tế của thánh cung trà trộn?

- Cái đó chưa biết được. Nhưng chỉ xét riêng việc thần quân tạo ra những chương môn nhân giả hiệu, truyền hiệu lệnh chỉ huy các môn phái cũng lợi hại lắm rồi.

Bỗng nhiên, một giọng băng lạnh truyền vào đại điện:

- Tả Văn Quyên, ngươi biết nhiều bí mật thật!

Thiếu Bạch giật mình, chực phóng ra ngoài điện, thì Văn Quyên đã kịp cản, quát hỏi:

- Ai?
- Người hai chị em người muốn tìm báo thù đây.
- Thánh cung thần quân?
- Chính bốn tòa.
- Thánh cung thần quân đã giá lâm, sao chưa hiện thân?
- Bốn tòa bận việc bên mình, tạm tha cho chị em người, hãy cố mà luyện tập võ công, chờ ngày tương kiến!

Thiếu Bạch bốc sôi máu hận, cổ vùng vẫy thoát khỏi tay chị, nhưng vô hiệu. Giọng băng lạnh kia lại tiếp:

- Võ công người khá lắm, nhưng chưa phải là đối thủ của bốn tòa, đừng nóng, sau ta còn có ngày gặp lại.

Tiếng nói một lúc một nhỏ dần, cho đến khi dứt câu, chỉ còn là những âm vang vờ tan trong gió lộng.

Thiếu Bạch giật run, nước mắt chan hòa tuôn chảy. Thấy vậy, Văn Quyên sẽ an ủi em:

- Người này công lực hơn chị em ta xa.
- Dầu không địch nổi, cũng không thể dễ y thoát dễ dàng.
- Đệ đệ nên nhẫn nại, chúng ta sẽ tìm y báo thù sau.

Ngoảnh nhìn hắc y thiếu nữ đứng sau, nàng tiếp:

- Đi vào hậu điện, xem tên Vũ Văn Thanh còn ở đấy không?

Hắc y thiếu nữ vâng dạ, lẳng lặng bỏ đi. Thoáng chốc, tất tả chạy ra bảo:

- Khái bẩm tiểu thư, bọn họ chết cả rồi.

Văn Quyên lạnh lùng nói:

- Không có lý độc phát chết. Chắc là thần quân gấp quá không giải cứu lại chẳng chịu để bọn họ lọt vào tay ta nên mới hạ thủ giết sạch.

Tứ Giới tức giận:

- A di đà phật, giết liền lúc chừng ấy mạng, thì người này thật chẳng thể dung tha.

Chờ cho mọi người bớt giao động, Văn Quyên mới hỏi Vạn Lương:

- Thánh cung thần quân nói có việc bên mình, lão anh hùng có biết ấy là việc gì chẳng?
- Theo lão hủ đoán, có lẽ là việc Nhất Sĩ.
- Tôi cũng có ý nghĩ ấy, chắc chắn thần quân chưa lấy được bảo vật Thiếu Lâm.

Rồi với thái độ quả quyết, nàng quay sang em, tiếp:

- Đệ đệ, khi xưa trong sổ kẻ thù vây giết Tả gia có cả tăng nhân Thiếu Lâm, đệ đệ nhớ chứ?

- Ấy là tội lỗi của Nhất Sĩ, chúng ta không thể vì một tên phản đồ kia mà oán hận lây cả hơn ngàn tăng lữ.

- Thế thì đương nhiên chúng ta có quyền đuổi bắt y thâu đoạt bảo vật.

Thiếu Bạch chỉ sẽ thở dài, gật đầu. Văn Quyên lập tức hạ lệnh phân đội tề tập ở dưới chân núi Tung sơn. Mấy chục hắc y kiếm sĩ nghe lệnh, chia làm bảy đội kéo rốc khách miếu lên đường đi ngay.

Khi ấy, trời đã bừng sáng, Văn Quyên cũng dẫn bốn thị tỳ cùng với bọn Thiếu Bạch nổi gót lần ra quan đạo đi thẳng về phương bắc.

Dọc đường, Văn Quyên hỏi em về bao nhiêu năm lưu lạc. Thiếu Bạch lần lượt kể từ đầu chí cuối câu chuyện bá kiến Cơ Đồng, Hướng Ngao, học được Thiên kiếm, Tuyệt đao cho đến khi gặp chị em Tuyết Quân thế nào cho chị nghe. Văn Quyên sẽ thở dài cảm khái:

- Tỷ tỷ và chị em cô Tuyết Quân có duyên gặp gỡ một lần, nhị nữ tài huệ hơn người, đáng tiếc thiên sinh tàn khuyết.

Rồi nét mặt rầu rầu, nàng cũng kể lại cho em suốt bao năm trôi nổi của mình. Ra là, nàng có bảy tên kiếm chủ chịu dốc sức không từ gian hiểm, gầy dựng cho nàng một thực lực hùng mạnh như bây giờ cũng chỉ vì một lời hứa là người nào có công lao to tát nhất sẽ được lấy nàng làm vợ.

Hai chị em còn đang giọt ngắn, giọt dài, kể lể cho nhau nghe cảnh tình gian khổ từ buổi chia tay, mỗi người đi một nẻo độ nào thì bỗng có một tên hắc y kiếm sĩ chạy như giông gió đến trước mặt. Văn Quyên cau mày:

- Ngũ kiếm chủ có việc gì bẩm báo?

Tên ngũ kiếm thủ trông độ tứ tuần nhanh nhẹn vòng tay đáp:

- Thuộc hạ vừa được thám tử phi báo, tên hòa thượng phản đồ Thiếu Lâm được cứu viện đánh phá trùng vây chạy về hướng đông.

- Thế có phát hiện thấy tung tích Nhất Sĩ?

- Chưa thấy đâu cả.

- Cho truyền lệnh đeo bao mặt vào, có việc lạ phải báo gấp.

Ngũ kiếm thủ sẽ dạ, lẳng lặng bỏ đi.

Văn Quyên bảo mọi người:

- Chúng ta lên Tung sơn trước, thánh cung thần quân chắc chắc cũng chưa tìm được tên Nhất Sĩ, bằng không y đã lấy bảo vật và thung dung đối phó với bọn ta, khỏi phải vội vã cuống cuống như thế.

Tứ Giới ngạc nhiên:

- Ý cô nương rõ ràng nói Nhất Sĩ chưa rời khỏi Tung sơn, nhưng căn cứ vào đâu cô nương lại quyết chắc điều đó? - Vào mười năm lưu

lạc giang hồ.

Nghe giọng nói chứa đầy cừu hận, Tứ Giới đành nín thin.

Chân vẫn đi như lướt gió, Văn Quyên buồn buồn bảo em:

- Tả gia chỉ còn mỗi đệ đệ là con trai, tỷ tỷ sẽ cho hết thủ hạ quy thuận vào Kim đao môn tạo một lực lượng mạnh, giúp đệ đệ diệt trừ thánh cung thần quân dương dương giang hồ.

Thiếu Bạch chỉ cúi đầu im lặng, giây lâu bỗng hỏi:

- Tỷ tỷ suy đoán, tên Nhất Sĩ vẫn còn quanh quẩn ở Tung sơn?
- Kể trí nghĩ ngàn cái cũng có cái sai, tỷ tỷ chỉ phỏng đoán thế thôi, vì chưa biết chừng y cuỐm được bảo vật tẩu thoát sẽ sinh lòng phản bội phản cả thánh cung thần quân.

Tứ Giới chen lời:

- Nếu thế y sẽ là công địch của thiên hạ, trời đất tuy bao la nhưng ý khó mong tìm được đất dung thân.

- Chưa hẳn, nếu tôi là Nhất Sĩ, sẽ tìm ngay một chỗ vắng ẩn cư, khổ luyện tuyệt nghệ năm ba năm xong xuôi sẽ trở lại Tung sơn thâm phục cừu trưởng lão đoạt lấy chức vị chưởng môn, tranh hùng với thánh cung cũng chẳng phải là việc khó.

Thiếu Bạch đỡ lời cho Tứ Giới:

- Tiểu đệ có động thủ với cừu trưởng lão rồi, chín vị cao tăng ấy đều có tuyệt nghệ kinh nhân, Nhất Sĩ khó mong đánh bại nổi liền lúc chín đại trưởng lão.

- Thế đệ đệ đấu với chín trưởng lão thắng bại ra sao?

- Cừu trưởng lão chưa dốc hết sức, Tứ Giới đại sư lại nhân nhượng, thành thử tiểu đệ thoát được chỉ kể là may.

Văn Quyên hơi chột dạ, quay hỏi Tứ Giới:

- Tên Nhất Sĩ đánh cắp những cuốn bí kíp võ công ấy đều là võ học cao thâm?

- Đúng thế, toàn là tinh hoa của bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm.

Thiên kiếm Tuyệt đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 63

Theo chân phản nghịet

Văn Quyên hỏi dồn:

- Vậy đại sư luyện được mấy tuyệt nghệ?

- Nhất Sĩ đánh cắp mười chín cuốn bí kíp võ công mà trong ấy lão

nap chỉ mới luyện được có ba.

- Là chưởng môn, căn cốt y chắc phải tốt lắm, nếu y chịu khó khổ luyện võ công trong bí kíp ba năm liền chắc sẽ không khó đánh bại cửu trưởng lão.

Tứ Giới lắng lắng thầm phục tài luận đoán của nàng.

Chưa đầy một ngày, đoàn người đã đến dưới chân núi Tung sơn.

Vào đêm, núi đồi sừng sững hoang lạnh. Bảy tên kiếm chủ đã đứng dưới chân núi chờ lệnh Văn Quyên.

Văn Quyên đảo mắt nhìn quanh quất thật nhanh, hạ lệnh cho thủ hạ chia nhau xông lên núi dò tìm tông tích Nhất Sĩ.

Thiếu Bạch lo ngại nói:

- Cả dãy núi Tung sơn thiếu thất rộng có trăm dặm, hang hóc nhiều vô kể, nếu không có người thông thuộc địa lý hướng đạo, thì dù có biết rõ Nhất Sĩ ở trong núi cũng không mong tìm ra.

Văn Quyên thở dài:

- Địa thế này nếu không thuộc đường lối chắc chắn sẽ gây ra khó khăn không ít trong việc tìm kiếm người. Phần chúng ta lại không biết Nhất Sĩ đang ở đâu mà tìm.

Thiếu Bạch quay qua hỏi Tứ Giới đại sư:

- Đại sư, chắc người thông thuộc các đường lối trên núi Tung sơn này chứ?

Tứ Giới đại sư gật đầu đáp:

- Bần tăng sống từ nhỏ trên dãy núi Tung sơn này nên mọi đường đi lối lại, không chỗ nào mà không biết. Chỉ cần nói tên địa điểm là bần tăng sẽ đưa chư vị lại đúng ngay nơi đó, không một chút lầm lẫn.

Vạn Lương xen lời:

- Chỉ tiếc là bây giờ chúng ta lại không biết Nhất Sĩ hiện ở đâu mà tìm.

Văn Quyên nói:

- Theo ý của đại sư thì chúng ta nên tìm kiếm Nhất Sĩ ở nơi đâu?

Thiếu Bạch tiếp lời:

- Theo ý của văn bối thì chắc Nhất Sĩ phải trốn lánh vào một nơi nào kín đáo để lẫn tránh tai mắt của ai bên. Đại sư có biết nơi nào trên dãy Tung sơn này kín đáo, chẳng hạn như một cái hang động hay một cốc khẩu.

Tứ Giới đại sư nhíu mày suy nghĩ giây lát rồi mới trả lời Thiếu Bạch:

- Lão nạp đoán là Nhất Sĩ nếu có ẩn mình thì phải ở trong một cái hang động ở lưng chừng núi, vì nơi đó ít người lui tới, ngoài môn hạ Thiếu Lâm ra không ai biết được nơi đó. Nếu Nhất Sĩ còn ở Tung sơn thì hẳn nhất định phải ẩn ở đó. Để lão nạp dẫn đường cho chư

vị.

Thiếu Bạch mừng rỡ nói:

- Vậy thì hay quá, nhờ đại sư dẫn lộ.

Tứ Giới đại sư bằng mình đi trước dẫn đường. Thiếu Bạch và quần hùng nối tiếp nhau đi theo. Đi được một chốc thì bỗng Tứ Giới đại sư và Thiếu Bạch núp vào một bên đường. Tả Văn Quyên và quần hào cũng lục tục nép nhanh vào bụi rậm.

Từ đằng trước, một chiếc kiệu hoa do bốn tên đại hán khiêng kiệu, hai bên có hai ả thị tỳ. Đằng sau thì không có dưới mười người nam nữ đi theo sau kiệu.

Chiếc kiệu đến gần Thiếu Bạch thì một giọng nói vang ra:

- Ai nấp đó, mau lộ diện ra đi.

Tả Thiếu Bạch thấy đối phương phát hiện ra mình nên rời chỗ nấp bước ra đồng dặc nói:

- Tại hạ Tả Thiếu Bạch.

- Mi là Tả Thiếu Bạch, mình chủ Kim đao mới nổi danh trên giang hồ?

- Phải, còn tôn giá là ai?

- Thánh cung hoa tướng.

- Tôn tánh đại danh.

- Người trong thánh cung không hề báo tên họ.

Đổi nhìn qua màn đêm, mỹ phụ tiếp:

- Còn mấy vị bằng hữu nữa, sao chưa hiện thân?

Bọn Tứ Giới và bốn thị tỳ của Văn Quyên đành lục tục đi ra.

Hoa tướng đảo mắt sắc lạnh nhìn đăm đăm Tứ Giới:

- Đại sư chắc phải là cao tăng Thiếu Lâm?

- A di đà phật, không dám, lão nạp Tứ Giới.

- Đúng mà.

Đột ngột phát tay, bảo:

- Bát thường thì theo ta ứng địch, còn lại bao nhiêu đi tìm Nhất Sĩ, nếu gặp ngăn cản, cứ giết hết không chừa.

Nhanh như chớp, tám bóng người liền lúc lướt ra đứng hai bên Hoa tướng, số còn lại tản mác lên núi.

Văn Quyên hừ nhạt, nhìn thoáng đối phương. - Tám người này đủ sức bảo hộ người? - Cứ thử xem.

Thấy tình thế căng thẳng, Thiếu Bạch sẽ bảo chị: - Tỷ tỷ, xin để trận đầu cho tiểu đệ. - Đệ đệ hãy đứng ngoài lược trận.

Lẳng lặng nàng soạt kiếm, đâm vào tới.

Hoa tướng cười lạnh, sẽ khoát tay, chỉ thấy một thanh y nhân nhoáng lên ngăn chặn Văn Quyên. Thoáng thấy, Văn Quyên hơi thảng thốt, đảo kiếm biến chiêu liền. Kiếm thế đi nhanh như gió lốc, buộc thanh y

nhân phải dặt một bước tránh, nhưng y quả nhiên bản lĩnh cao cường, chưởng phong vẫn ào ào tràn tới.

Chỉ một thoáng, chưởng kiếm vẫn vũ, hai bên đã giao thủ qua năm chiêu. Thành linh về mé trái trên con đường núi heo hút có tiếng quát vang, liền đó là những tiếng binh khí chạm nhau nghe chát chúa, Văn Quyên nói nhanh: - Đệ đệ, mau bắt sống thánh cung Hoa tướng, y thị là sát phụ cừu nhân của chúng ta, không thể để cho y thị thoát được.

Nghe nói, Thiếu Bạch tức thời bốc sôi máu nóng, kiếm nhoáng cùng lúc với tiếng thét vang, băng mình tới.

Chỉ nghe tiếng cười khẩy khô rợn, hai thanh y nam nữ đã đồng loạt huy động binh khí xông ra ngăn đón.

Tên cao gầy bên trái chính là kẻ đứng đầu trong bát thường thị tây, vũ lộng ngọn Tam lăng lượng thiên xích loang loáng ánh lạnh bủa tới.

Thiếu Bạch càng bốc giận, quát lớn:

- Xem này!

Soạt liền hai kiếm nhanh không tưởng đâm vào về cổ tay thanh y nhân.

Chỉ nghe choang một tiếng, thanh y nhân bên phải chưa kịp biến chiêu, cườm tay đã đại hăn đi, rơi luôn binh khí.

Thanh y nhân bên trái biến chiêu thần tốc, nhưng vẫn không sao né thoát nhất kiếm Thiếu Bạch, có điều, ngọn Lượng thiên xích rơi chưa chạm đất, y đã tài tình vớt được, thuận thế xoáy luôn một đường lạnh.

Thiếu Bạch hoảng hốt, thụp mình lui nhanh một bước. Nhưng cùng lúc, ánh lạnh nhoáng ào, một ngọn binh khí Tam tiên lưỡng nhân kỳ hình đã chớp ngang mí mắt.

Diễn biến nhanh trong tích tắc, Vạn Lương đột ngột quát vang:

- Tiến lên!

Rồi lão băng mình tới.

Bọn Tứ Giới và bốn thị tỳ của Văn Quyên cũng nhoáng binh khí sáng ngời ùn ùn xông lên.

Thánh cung Hoa tướng dõi mắt theo thế kiếm vẫn vũ của Thiếu Bạch, thoáng bàng hoàng kinh sợ. Khi ấy, bọn thường thị thánh cung dốc sức ngăn chống lớp lớp thế công giông bão của bọn Thiếu Bạch đã có nhiều nao núng thấy rõ. Văn Quyên bỗng trầm giọng:

- Đệ đệ bắt lấy Hoa tướng mau.

Thiếu Bạch nghe tiếng lập tức hét lạnh, soạt kiếm chém phăng cánh tay phải của một tên thánh cung thường thị.

Hoa tướng biến sắc, kêu vội:

- Đồng, Thiết nhị nương lên giết ngay tên tiểu tử kia.

Hai phụ nhân phốp pháp khiến kiêu đồng loạt rút kiêu công, găm lên như bò rống, lao vút về Thiếu Bạch.

Đoán biết hai phụ nhân này võ công còn cao hơn cả bọn thường thị, Thiếu Bạch lập tức xoáy lốc kiếm, dây lạnh hơi phong áp tới.

Kiểm thể trầm trầm loang loáng trùm kín lấy Đồng, Thiết nhị nương.

Chừng như cũng biết chiêu kiếm lợi hại, nhị nương vội vàng xê dịch

tám thân hộ pháp dạt tránh. Đồng nương mặt vành như nghệ đảo

kiêu công đón kiếm còn Thiết nương mặt đen như lọ cùng lúc quật

mạnh một trượng vào hông đối phương.

Hai người một công một thủ, chiêu thức phối hợp hết sức chặt chẽ,

tưởng chừng như phá giải ngay được chiêu kiếm Thiếu Bạch.

Tâm thần rung động, Thiếu Bạch soạt liền hai kiếm dồn Thiết, Đồng

nhị nương cuống cuống nhảy lui.

Văn Quyên bỗng thét vang, trường kiếm xoáy lốc đâm thẳng vào

ngực một tên thường thị, nhưng ngọn binh khí Tam tiên lượng nhấn của tên kia cũng quật thương tay trái nàng.

Hăng máu nàng nhảy vút luôn về phía Hoa tướng.

Hoa tướng cười dài:

- Tiệp tỳ, muốn chết!

Thị búng vút một chỉ.

Chỉ lực thoát trông nhẹ nhàng nhưng kỳ ảo lạ thường, Văn Quyên

không sao nhận được phương vị của ngón chỉ, chỉ còn cách liều

mạng phát lại một kiếm vũ bão.

Hoa tướng hét lạnh:

- Tiệp tỳ hung hãn thật.

Thân thủ nhoáng lên, búng liền chỉ nữa vút về tay phải đối phương.

Thiếu Bạch đang quyết chiến ác liệt với Thiết, Đồng nhị nương, nhác

thấy chị luống cuống dưới chỉ lực tàn độc của Hoa tướng, bất giác

lòng nóng như lửa đốt. nhưng phải nổi đối phương cứ quán chặt lấy

chàng bằng những chiêu thức kỳ bí dị thường, không sao tính việc

thoát cứu được.

Bọn Tứ Giới bấy giờ đang khổ chiến với sáu tên thường thị, bản lãnh

của đối phương ngang tay với Vạn Lương nhưng vượt xa Hoàng

Vĩnh, Cao Quang, lại bởi Tứ Giới cũng không ham chiến, chưa chịu

dốc hết toàn lực, thành thử, cuộc chiến chỉ ở cái thế quân bình ngang

ngửa.

Hốt nghe Hoa tướng cười nhạt, ngọn chỉ phong rít lạnh, lọt vào tai

người nghe rờn rợn, hãi hùng.

Văn Quyên thọ thương tay trái máu tuôn xối xả, nhất thời không kịp né, đành nghiêng rặng lãnh trọn một chỉ vào vai.

Hoa tướng hét lạnh, xông tới tung luôn một chưởng.

Chịu một chỉ, Văn Quyên lập tức cảm thấy ruột gan quặn xé, nửa bên người buốt giá hằn đi, nhưng vì trải qua bao phen lăn lộn, xông pha mạo hiểm, tạo cho con người nàng một bản lãnh cứng cỏi khác thường, chẳng màng sống chết, dốc hết toàn lực trong chiêu kiếm quỷ sầu.

Hoa tướng chột dạ, lạng vội sang bên công về mặt phải.

Vừa lúc, Thiếu Bạch quát vang, nghiêng rặng xoáy liền hai chiêu kiếm, mũi kiếm chạm phải ngọn Kiêu công, âm run thánh thót vang trong gió lộng.

Ra là binh khí của nhị nương sử dụng, ngọn Kiêu công sự thực là hai món binh khí dị hình đúc chế, cứng rắn chẳng kém gì thanh bảo kiếm chém sắt ngọt trơn của Thiếu Bạch.

Thấy không thoát nổi vòng vây của đối phương, Thiếu Bạch giận sôi quát lạnh: - Vạn hộ pháp, đao!

Vạn Lương bàng hoàng, vút cao quá trượng, soạt đao ném vù lại.

Chỉ nghe Thiếu Bạch rú dài, không ai kịp thấy chàng tra kiếm vào vỏ, đỡ đao, xuất thủ thế nào, ba động tác trong khoảnh khắc, lóe lạnh vùng đao sáng chói, vang liền trong đêm vắng hai tiếng rú thẳm. Hai chớp nảo tóe trắng khoảng không, loang loang màu máu thắm, hai cái thầy tức thời ngã rũ.

Liền đó là tiếng keng khô khốc, hai cây kiêu công kèn cang đồng loạt vụt rơi, khối thép chạm vào mô đá tóe lửa, ngân vang ròn rã.

Toàn trường nhất thời im rợn, những cái bóng đen đứng sững, mấy chục con mắt chớp sáng dán chặt vào ngọn cổ đao lấp loáng ánh lạnh, còn rĩ giọt máu tươi từ mũi đao.

Như một bóng ma, Thiếu Bạch lặng lẽ vút đến trước mặt Hoa tướng, hai người đứng cách nhau mấy thước, Thiếu Bạch ngời sát khí, dựng ngọn cổ đao chĩa thẳng mũi về đối phương. Hoa tướng mặt mày tái ngắt, run run giong song chưởng chờ đợi.

Bốn con mắt nhìn nhau không chớp, bầu không khí ngột ngạt từng tức khiến người hiện diện đều nín thở lắng xem.

Bỗng nhiên mắt đỏ hung quang, Thiếu Bạch lại sẽ rung tay, ánh lạnh một lần nữa loáng nhanh.

Bắt gặp ánh mắt đối phương, Hoa tướng lập tức di động phương vị, đồng thời vận hết sức quạt liền song chưởng. Văn Quyên như sực tỉnh gọi to: - Đệ đệ nhẹ tay!

Bá đao xuất thủ mau lẹ là thế mà Thiếu Bạch vừa nghe tiếng chị,

ngọn cổ đao đã sát ngang cổ đối phương rồi, tuy không hiểu dụng ý chi, nhưng vẫn còn một lòng kính nể, tức thời thân chiêu đao lùi nhanh lại.

Kịp thấy Văn Quyên phát tay, một lần sáng lóe lên, mũi Cừu hận chi kiếm đã cắm phập vào Ứng song huyết của Hoa tướng.

Ngọn Kim kiếm ngập chừng mấy tấc, thương thế chưa đến nỗi chí mạng, nhưng cũng vừa đủ để Hoa tướng rũ liệt tứ chi.

Văn Quyên quét nhìn mấy tên thường thị bảo:

- Đệ đệ giết cho hết bọn còn lại rồi hẵng tính.

Đối phương nghe nói, lấm lét nhìn nhau, rồi cùng cầm đầu bỏ chạy.

Văn Quyên bốc giận, nhoáng lạnh một ngọn Cừu hận chi kiếm, một tên thường thị chậm chân bị ngay mũi kiếm cắm suốt từ lưng ra ngực, chỉ kịp rú lẫn ra chết.

Thoáng mắt, năm tên thường thị đã tản mác mất biến trong màn đêm dày đặc, Thiếu Bạch ái ngại nhìn chi: - Tiểu đệ chậm tay để họ có dịp thoát chết. - Hôm nay nhân từ, ngày sau gặp lại, sẽ vất vả với năm tên địch nữa. Thiếu Bạch đỏ mặt nín thinh.

Văn Quyên thông thả đến trước mặt Hoa tướng, thò tay chụp lấy cổ áo. Hoa tướng cuống quýt, run run nắm lấy tay nàng. Văn Quyên giận dữ: - Muốn chết à? - Giết ta cứ giết, nhưng nếu làm nhục, người trong thánh cung sẽ không tha ngươi. - Ta sắp làm cỏ thánh cung, thì một mạng có gì đáng kể.

Gạt phăng tay Hoa tướng, kéo toang cổ áo nhìn vào chiếc cổ trắng ngần của đối phương dăm dăm.

Hoa tướng cười nhạt:

- Người tử ở tòa dịch dung chẳng? Hừ.

Thiếu Bạch chạy lại hỏi chi:

- Tỷ tỷ, người này có thay đổi diện mục?

- Không, có điều, chúng ta nhất định đã có gặp y thị, chỉ vì lâu quá không còn nhớ được.

Ngọn Kim kiếm lung linh trên Ứng song huyết của Hoa tướng bây giờ đã nhuốm máu tươi, toàn thân công lực của y thị mất hết, mặt xanh như tàu lá, mồ hôi nhỏ giọt thấm hại, nhưng vẫn còn chịu đựng cầu mong một nẻo sống.

Văn Quyên lạnh lùng thò hai ngón tay lay lay mũi kiếm.

Ứng song huyết ở trên vú trái chừng một tấc sáu phân, còn gọi Thượng huyết hải, thuộc về mạch gan, mũi kiếm cắm vào huyết đạo sâu có hai tấc, giờ lại bị Văn Quyên khua động, đau quá Hoa tướng chỉ kịp rú thảm ngắt lịm. Thiếu Bạch chạnh lòng, ấp úng: - Tỷ tỷ...

Văn Quyên tức nhiên ngắt ngang:

- Rõ thật uổng một thân võ công, đối với kẻ đại thù người lại từ bi quá thế. Hừ! Mai sau chết đi, còn mặt mũi nào gặp lại gia gia? Thiếu Bạch toát mồ hôi nín lặng. Văn Quyên lại vỗ vào người đối phương. Hoa tướng giật mình choàng tỉnh. Văn Quyên hỏi lạnh: - Họ gì?

Hoa tướng hỏn hển nói qua hơi thở: - Sao không giết bỏn tòa cho rồi? - Mấy trăm mạng Bạch Hạc bảo bị thảm tử, thì giết người là lẽ tất nhiên. Hoa tướng ngẩn người, bỗng phá cười khanh khách.

Tiếng cười ngân dài trong đêm lạnh, rung rung bất tuyệt.

Bọn Tứ Giới đưa mắt nhìn nhau sồn óc. Hốt nghe Hoa tướng cười nhạt: - Người cứ hỏi, biết gì bỏn tòa sẽ đáp cả.

Văn Quyên bỗng sáng giọng lập lại:

- Tên gì?

- Đặng Tổ Quỳnh.

- Đúng là người mà.

Quay sang em, nàng giải thích:

- Người này là đồng môn sư muội của mẫu thân, hơn mười năm trước đã có ghé chơi vào Bạch Hạc bảo chúng ta, khi ấy, đệ đệ còn bé lắm.

Thiếu Bạch cau mày, rồi sực nhớ ngày còn nhỏ có một hôm được chị dắt ra cổng trang dạo chơi, bỗng có một thiếu phụ đến thăm mẫu thân bảo là sư muội, nhưng việc về sau thế nào, chàng không nhớ nữa.

Lại nghe Văn Quyên hỏi tiếp:

- Thánh cung thần quân gây rối giang hồ thật sự là ai?

- Nhiều lắm, các người chưa nghe được một tên nào à?

Văn Quyên nổi nóng, thò tay chực búng vào mũi kiếm, Tổ Quỳnh hoảng hốt, giật giọng:

- Ngừng tay, hẵng để yên, bỏn tòa sẽ nói hết.

- Thánh cung có cả thầy mấy nhân vật thủ não?

- Kể có ba người.

- Những ai?

- Người thứ nhất toàn thân tê bại, hom hem như nắm xương dưới mộ, sức trời gà không chặt.

Ho nắc mấy tiếng, giọng mệt nhọc tiếp:

- Vị thánh cung thần quân thứ hai là một ma tinh, tính tình cuồng ngạo, giết người không gớm tay.

Thấy đối phương trầm ngâm mãi không nói, Hoa tướng lấy làm lạ: - Còn người nữa, sao người không hỏi?

- Cứ nói đi!

- Vị thần quân thứ ba, ha ha! Là một nữ nhân đạo mạo đoan trang nhưng thâm dật khôn tả. Đây là kẻ có liên quan tới hai vị...

Văn Quyên bỗng giận dữ, tát bốp một cái thật mạnh vào má Hoa tướng khiến thị trào máu miệng.

Bọn Tứ Giới bấy giờ đứng ngây như tượng ở một bên, trước cử chỉ tàn bạo của Văn Quyên, không ai dám nói ra, nhưng đều cảm thấy một cái gì nặng nề, ngọt ngào đè thắt ruột.

Liền đó, chỉ thấy Văn Quyên cúi mình nhặt lấy một cái răng trắng nhờn, xem kỹ rồi bỏ vào bình ngọc cao độ một tắc, xong cất kín vào túi.

Thì ra, cái răng giả ấy bên trong có chứa một chất kịch độc, Đặng Tố Quỳnh nói chưa dứt đã định cắn vỡ ra ý muốn tự vẫn, chẳng dè Văn Quyên tinh mắt thấy kịp.

Thình lình một thất kiếm thủ từ đâu hơ hải chạy về báo vội:

- Khải bẩm cô nương, có một đám địch chắn giữ trước cửa một thạch động sau núi, bọn thuộc hạ không sao xông vào nổi, đành về thỉnh thị.

Văn Quyên cau mày, bỗng nhanh như điện điểm vào huyết Tố Quỳnh, gọi to:

- Tử Vân, Hàn Ngọc!

Hai lục y thiếu nữ xông ra, nghiêng mình:

- Có tỳ nữ.

- Trông cho kỹ người này, nếu có bề gì, các người tội chết.

Tử Vân, Hàn Ngọc cúi đầu vâng dạ. Văn Quyên đi lại bảo thất kiếm thủ:

- Đi!

Tên thất kiếm thủ vâng lệnh, quay người đi trước, quần hào nhanh nhẹn theo sát.

Thoáng chốc, đi vòng qua Diện Bích am không xa, bên tai đã nghe chát chúa tiếng người hò hét vang rền.

Vừa qua một vách núi, hốt lại có tiếng thiếu nữ hét lanh lảnh:

- Mau gọi thần quân ra đây, không thì sẽ giết hết không chừa.

Liền đó, tiếng rú thảm của nam nhân khuấy tan màn đêm.

Cao Quang nói:

- Giọng của Trương cô nương quá!

Văn Quyên hỏi vội:

- Ai là Trương cô nương?

- Trương Ngọc Giao, một vị nữ anh hùng trong Kim đao môn chúng tôi.

Đám người phóng nhanh như giông gió, phút chốc đã vòng ra đến

sau núi.

Chỉ thấy ở lưng chừng núi đột xuất một huyệt cao độ tám chín thước. Dưới ánh trăng ảm đạm, một thiếu nữ tóc tai rối bù ngồi xếp bằng trước cửa động, kiếm chưởng vờn vũ một mình cự với đám đông. Sáu kiếm thủ thuộc hạ của Văn Quyên đang hò hét, đốc thúc thủ hạ xông vào.

Thiếu Bạch thấy thế bảo to:

- Tỷ tỷ, người mình cả, hãy hạ lệnh ngừng tay mau.

Văn Quyên nhìn quanh quất, quất lớn:

- Lui lại hết!

Sáu kiếm thủ thấy Văn Quyên tới, đều dạt nhanh về sau chừa ra một khoảng trống.

Thiếu nữ một mình cự địch chính là Ngọc Giao, nhác thấy bóng

Thiếu Bạch, vội vòng tay

hỏi:

- Minh chủ vẫn mạnh?

Thiếu Bạch mỉm cười, chỉ Văn Quyên nói: - Vị này là chị ruột của tại hạ, Tả Văn Quyên.

Nhìn vào động thấy Nhàn Vân, bèn giới thiệu hai bên.

Nhàn Vân đại sư hỏi Thiếu Bạch: - Sao minh chủ lại tới đây?

- Gia tỷ đoán chắc tên Nhất Sĩ chưa rời khỏi Tung sơn, mới kéo nhau truy tầm y. Thế nhị vị cô nương đâu rồi?

- Đều ở cả trong động.

Lời vừa dứt, Tuyết Quân đã vịn vai em từ trong động đi ra. Châu Chính tả thủ giơ cao bó đuốc, tay phải vác cây bát bảo thiên trượng đi trước dẫn đường.

Ra ngoài, Tuyết Quân nghiêng mình:

- Tham kiến minh chủ.

Thiếu Bạch vội vàng đáp lễ. Châu Chính vòng tay nói:

- Nhờ hồng phúc của minh chủ, thuộc hạ may được Phạm cô nương chữa lành hẳn rồi.

Không đợi Thiếu Bạch giới thiệu, Văn Quyên đã mỉm cười nói:

- Tả Văn Quyên xin ra mắt nhị vị cô nương.

Tuyết Quân vội hỏi:

- Ra là tỷ tỷ đấy à? Đáng mừng, đáng mừng!

- Cách biệt lâu năm mà hiền tỷ muội vẫn phong thái như xưa mới là việc đáng mừng.

Tứ Giới bỗng xen lời:

- Phạm cô nương, ngọn trượng trong tay Châu thí chủ sao trông giống vật ngiệt chưởng Nhất Sĩ thường dùng quá.

- Chính thế.

Rồi lão quay sang nhìn Châu Chính. Hiểu ý, Châu Chính chạy đến trước mặt Tứ Giới:

- Đây là vật của Nhất Sĩ, xin hoàn lại cho đại sư.

Thấy Châu Chính trong tay cầm một tảng bào, Thiếu Bạch lấy làm lạ hỏi:

- Tảng bào của ai thế?

- Tảng bào và thiền trượng đều bị vát bỏ lại trong động, tiện tay tại hạ cầm theo để tra xét sau.

Nghe nói, mọi người xôn xao bàn tán, cuối cùng đều cho rằng Nhất Sĩ đã có vào động, cải trang tiện bề tẩu thoát, nhưng muốn cho chắc lại lục tục kéo nhau vào động xem lại. Tuyết Nghi bỗng bấm tay chị. Không biết kể những gì chỉ thấy Tuyết Quân hỏi Hàng Ngọc:

- Vị cô nương này trong tay ôm người nào thế?

Văn Quyên đáp ngay:

- Đây là thị tỳ Hàn Ngọc của ngu tử, người trên tay là một vị thần quân họ Đặng tên Tổ Quỳnh.

- Người đã chết sao không vát tử thi đi?

Văn Quyên kinh ngạc nhìn lại thì thấy Tổ Quỳnh hai mắt nhắm nghiền, mặt mày tái ngắt, bất động, hình như đã tuyệt khí từ lâu. Tức giận, nàng toan vung chưởng hạ sát hai ả thị tỳ Tử Vân và Hàn Ngọc, nhưng Tuyết Quân đã kịp thời ngăn cản nói: - Theo xá muội cho biết, Đặng Tổ Quỳnh bị vết thương phát tác chết chứ không phải lỗi của họ.

Mỉm cười, nàng bảo luôn:

- Ngay chính chúng tôi đứng gần mà cũng không phát giác kịp, chẳng nên trách cứ họ. Thôi, người chết còn giữ xác làm gì, đem vùi vào một chỗ nào cho xong đi.

Hàn Ngọc nhanh nhẹn y lời.

Hốt thấy Tứ Giới tay cầm bó đuốc tắt tả từ trong động tối chạy vụt ra.

Thiếu Bạch giật hỏi:

- Đại sư có thấy khả nghi?

- Trong xá có một thiếu niên tăng nhân nằm chết thẳng cẳng, pháp hiệu Linh Không, là đệ tử yêu quý nhất của nghiệp chướng Nhất Sĩ. - Có thấy thương tích trên người y?

- Linh Không bị nội gia chưởng lực đánh chết, rõ không phải võ công của Thiếu Lâm.

- Xem thế, lúc Nhất Sĩ cải trang ở trong động đúng là đã gặp địch

nhân. Chỉ sợ mấy cuốn bí kíp lọt vào tay thần quân thì nguy.

Văn Quyên lạnh lùng đỡ lời:

- Chuyện bí kíp là chuyện riêng tư hẳng gạt sang bên, vấn đề hiện tại cần phải biết thánh cung, sào huyệt của thần quân nằm ở đâu?

Tuyết Quân mỉm cười quay về phía Châu Chính:

- Cái đó phải nhờ cậy Châu huynh.

Châu Chính khiêm tốn đáp:

- Tại hạ tuy có đi qua thánh cung, nhưng vì lúc ấy thần trí mê loạn nên nay quên hết, không còn nhớ được chi tiết.

- Tôi có cách, Nhiếp hồn thuật có thể giúp cho Châu huynh nhớ, vì thuật này đưa con người vào cõi mộng, bắt gặp lại những hình ảnh tưởng như đã bị lãng quên trong tiềm thức. Có điều, tôi còn non tay sợ làm tổn hại đến Châu huynh.

- Ân đức cứu mạng của cô nương như biển cả, dù có phải hy sinh, tại hạ cũng không dám oán, xin cô nương cứ sai bảo. - Thế thì Châu huynh hẳng ngồi xếp bằng tròn, còn những người khác xin ra ngoài cho.

Châu Chính y lời ngồi xuống, bọn Thiếu Bạch lảng ra xa.

Tuyết Quân, Tuyết Nghi ngồi đối diện với Châu Chính, bắt đầu Nhiếp hồn đại pháp. Hai bên nói chuyện với nhau rất tự nhiên, nhưng mãi rồi Châu Chính cũng cảm thấy mệt mỏi, thiếp dần vào cõi mộng trước ánh mắt dịu hiền của Tuyết Nghi và giọng nói êm ái, trong thanh như giòong suối của Tuyết Quân.

Thấy vậy, Tuyết Quân hỏi ngay:

- Châu huynh, thánh cung ở đâu?

Nói liền mấy tiếng vẫn thấy Châu Chính chỉ mấp máy môi rồi im bặt.

Nghĩ ngợi giây lâu, nàng lại lấy ra hai mũi kim châm đâm vào hai bên Thái dương huyệt của y.

Thật lạ lùng, Châu Chính đang ngủ say hốt mở bừng mắt nhìn đăm đăm Tuyết Quân ngây dại. Chỉ nghe Tuyết Quân trầm giọng:

- Đi thánh cung đi, Châu huynh đi trước dẫn đường, chúng tôi theo sau.

Châu Chính thần thần nhìn về hướng đông nam chập lâu, bỗng cảm đầu đi thẳng.

Sợ gặp cường địch bất lợi, Tuyết Quân cho chị em Thiếu Bạch đuổi theo trước, còn mình và bọn Vạn Lương xuống núi đánh xe nổi gót, đi sau cùng là bọn thủ hạ Văn Quyên.

Châu Chính đỡ đỡ như kẻ mất hồn, băng băng đi về phía trước.

Đến xế trưa, ngang qua một thị trấn, đói quá y đi vào một phạn điểm đông khách bên đường, kéo ghế ngồi xuống. Bọn Thiếu Bạch vội

chạy vào theo. Thấy cơm nước dọn đến, Châu Chính lẳng lẳng đánh một bữa thật nổi nê, rồi hấp tấp bỏ đi.

Suốt lộ trình, đói ăn, mệt lã ra ngủ, đoạn y tiếp tục đi như giông gió, không buồn để ý tới đại đội nhân mã lũ lượt theo sau.

Hôm ấy, đoàn người đến Hoài nam thì bỗng gặp bọn Tứ Ý, Tứ Luật suất lĩnh hơn hai mươi đệ tử Thiếu Lâm đang đuổi theo một tên địch. Hai bên bàn bạc, cuối cùng quyết định Tứ Ý tiếp tục truy địch, Tứ Luật về phi báo với Tứ Không, còn Tứ Giới vẫn theo quần hùng tới thánh cung rồi chia tay nhau lên đường.

Tảng sáng hôm sau, lại gặp một bọn cướp bịt mặt xông ra ngăn chặn, quần hào tràn lên giết giặc, trong khi Châu Chính vẫn lướt đi như bay.

Trận này, đệ tử Thiếu Lâm chết cũng bọn, dọc đường đâu đâu cũng thấy xác người ngổ ngang, ai nấy đều cảm khái không thôi.

Vượt qua Trường giang, tiếp tục đi về miền nam, sợ Châu Chính quá mệt nên Tuyết Quân phải cho y uống một viên Bổ nguyên ích khí.

Mấy ngày sau, đoàn người theo Châu Chính đã tiến vào địa phận Quát Thương Sơn. Khi ấy, ai cũng biết thánh cung ở trong địa phận Quát thương sơn, nhưng rặng núi này về phía tây là huyện Lệ Thủy với những cánh đồng bát ngát chạy suốt đến huyện Ôn Lĩnh, núi non trùng điệp ngút ngàn. Chả thế, ngày trước Văn Quyên cũng có lặn lội đến tận đây, nhưng vẫn phải bó tay, không tìm được dấu vết thánh cung.

Vào núi, hai chị em Tuyết Quân xuống xe đi bộ, chỉ khổ cho đạo sĩ Nhàn Vân phải dùng tay thay chân lết theo mọi người.

Mãi tới chiều tối, quần hào theo Châu Chính mới vào đến trong núi. Tuyết Quân cất tiếng căn dặn:

- Chư vị dè dặt, chỗ này đã gần sào huyệt địch nhân, phải cẩn thận. Lờn chưa dứt, hốt từ một ngọn cây cao vút có tiếng rú dài, cùng lúc bốn bóng người phóng ào xuống ngay đỉnh đầu Châu Chính đi dẫn lộ.

Thiếu Bạch giựt mình, rồi như một mũi tên vút mình đi tới.

Vừa lúc vang lảnh tiếng quát, Tứ Giới đã thi triển ngay kinh công tuyệt thế Tu nhĩ giới tử của Phật môn, thân hình nhoáng bocc qua đầu Châu Chính, ngọn trượng xoáy liền một chiêu sấm sét. Trong tiếng rú thảm, một hắc y lão giả rơi phịch xuống đất, óc não phọt tóe ra.

Đồng thời, Thiếu Bạch cũng nhoáng đao chém xả một hắc y nhân nữa làm hai đoạn.

Thoảng trong mùi máu tanh hôi, còn lại hai tên nữa cũng vừa hạ xuống, một cầm Cử si đao, một xoay Thần thiết giản, nhất loạt

nhoáng ập về Châu Chính. Nhác thấy, Thiếu Bạch và Tứ Giới cùng băng tới đón đỡ. Loáng cái ánh lạnh giăng mắc, hai bên đã giao chiến mấy chiêu. Châu Chính nhìn qua trận đấu, lại lẳng lặng bỏ đi. Tuyết Quân bỗng bảo nhanh:

- Vạn, Hoàng, Cao tam vị hộ pháp mau theo sát Châu Chính phòng địch nhân công tập.

Ba người dạ ran, chạy vụt lên.

Tích tắc, hốt nghe Vạn Lương hét vang, liền đó là những tiếng thép khua rộn, Văn Quyên lật đật chạy vòng ra phía trước.

Thiếu Bạch, Tứ Giới nóng lòng, đồng loạt xoay nhanh binh khí hạ sát luôn hai đối thủ.

Khi ấy, phía trước mặt rền vang tiếng thép, trận chiến diễn ra quyết liệt dị thường. Mấy tên hắc y nhân xông ra toan hạ Châu Chính thì vừa gặp bọn Vạn Lương lướt tới, đao kiếm nhất tề loang lạnh quán chặt lấy nhau ngang ngựa.

Trong khoảnh khắc hải hùng, một tiếng rú dài đột ngột dấy dội vút thẳm, một bóng đen nhoáng vèo tới sát bóng kẻ lạ.

Chỉ nghe bình một tiếng, kinh phong dấy lạnh xao xác lá rừng. Liền là tiếng hự nghẹn, một hắc y lão già râu đen tua tủa bắn bật vào khoảng không, rơi sòng sượt có một trượng xa, và bên cạnh Châu Chính chợt xuất hiện một lão già cao gầy cầm ngọn Điều can.

Thiếu Bạch chạy lại gần, nhận ra Tiền Bình, vội vàng thi lễ: - Cảm tạ lão tiên bối tương trợ.

Ngư Tiên cười ha hả: - Việc chung của võ lâm, lão đánh cá có lý đâu làm ngơ.

Nghe tiếng, Tuyết Quân chạy lên, hỏi: - Lão tiên bối đến hồi nào thế? - Lão ngư cũng vừa đến cùng với chư vị.

Ngọc Giao cũng tíu tít hỏi: - Lão tiên bối đi một mình hay có cả đồng bạn? - Lão ngư phu xưa giờ có bạn với ai đâu mà hỏi.

Phá cười, nhoáng vút đi mất dạng.

Khi ấy, Châu Chính đã đến bên một ngọn nhai, sợ sệt dán mắt nhìn xuống bên dưới tối đen. Tuyết Quân xem thấy tình hình, quay bảo mọi người ngồi nghỉ, chờ sáng sẽ tính. Hoàng Vĩnh, Cao Quang lấy lương khô chia đều cho quân hùng. Ăn uống xong, ai nấy đều ngồi vận công điều tức, sửa soạn cho cuộc chiến sắp tới.

Một đêm đi qua vội vã, trời vừa hừng sáng, Châu Chính bỗng bỏ chạy sòng sọc xuống dưới.

Liền đó một bóng người nhoáng lên, Tứ Giới đã như cụm mây là là hạ dần xuống dưới ngọn nhai. Thiếu Bạch lo ngại, sẽ hỏi Tuyết Quân:

- Đồi núi cheo leo, chắc cô nương không tiện xuống?
- Minh chủ cứ đi trước giúp họ, ngu tử muội có cách.
Thiếu Bạch đành nổi gót Tứ Giới. Đến nơi, đã thấy Châu Chính đang vung chưởng ầm ập đánh vào một vách núi trơn bóng như mỡ, phát ra những tiếng chát chúa, vang dội khắp tuyết cốc thâm u, vách đá cao ngót hai trượng bỗng nhiên di động dần về một bên để lộ một cửa động to lớn. Vừa lúc, Châu Chính chột kêu lớn, bọt trắng cả miệng, bần bật run lên.
Tứ Giới hoảng sợ, dỗi mắt thật nhanh, nhưng tứ bề lặng lẽ không một bóng địch, Thiếu Bạch cũng soát kiếm lăm lăm bảo vệ Châu Chính, còn Vạn Lương chạy lại xem xét. Hốt vẳng có tiếng Tuyết Quân bảo: - Vạn hộ pháp khoan động thủ.
Vạn Lương chực điểm huyết y, nghe nói rút vội tay về.
Thình lình một tiếng rú dài xé tan tĩnh mịch từ ngoài hai dặm về hướng tây bắc vọng lại. Tứ Giới giật mình nói nhanh:
- Tứ Không sư huynh lão nạp tới rồi.
Liên vận khí đan điền, rú đáp lại.
Tiếng rú xé không gian, rung rền trong núi thẳm, lại nghe có tiếng rú ban đầu vẳng lên. Thoáng mắt, quần hùng đã xuống tới, Tuyết Quân nhanh nhẹn chạy lại thò ngọc thủ điểm liên ba yếu huyết của Châu Chính, rút lấy hai mũi kim châm trên thái dương huyết ra. Châu Chính nhăn mặt rên rĩ, rồi mấp máy môi thở phào. Biết là y nhọc mệt quá độ mới sanh chứng, Tứ Giới lấy ngay một viên Liệu thương bồi nguyên cho y uống.
Đúng lúc, trên sườn núi phía tây bỗng xuất hiện mấy tầng lũy vận khôi bào, Tứ Không chống thiên trượng, trông xuống dưới nhai, gọi lớn:
- Tả đại hiệp và Tứ Giới sư đệ đây à?
Thiếu Bạch ngẩng mặt, đáp: - Chính bọn tại hạ.
Xem rõ tình hình rồi, Tứ Không mới dẫn bọn Tứ Luật chạy bay xuống. Chào hỏi xong, Tứ Không lo lắng, hỏi ngay: - Tả đại hiệp có tìm thấy thánh cung?
Chỉ vào động huyết trước mặt, Thiếu Bạch nói: - Chúng tôi vừa tìm ra tòa động này, còn chưa vào trong xem

Thiên kiếm Tuyết đao

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 64

Thánh cung thần quân

Tứ Không mừng rỡ:

- Thế thì đệ tử Thiếu Lâm xin đi tiên phong.

Nhắc trượng, lão tăng thẳng bước vào.

Khi ấy, bọn Cao Quang và tám đệ tử Thiếu Lâm đã sớm nhóm lửa, mười mấy ngọn đuốc cháy sáng dẫn đường. Tứ Không, Thiếu Bạch và Văn Quyên đều xuất lãnh thuộc hạ hàng đội thứ lớp rầm rập tiến vào động tối. Quần hùng thấy con thủy đạo hun hút đi thẳng vào lòng núi, càng tin là đường dẫn đến thánh cung.

Bỗng nhiên, tận đầu thủy đạo ầm ầm vang mấy tiếng long óc. Quần hùng phân vân, rồi chợt ùn ùn đổ xô nhau chạy về phía trước.

Đến cuối đường, vừa lúc thấy có một vùng sáng chói, trong tiếng ì ầm, hai cánh cửa đá đồ sộ từ từ di động sang hai bên. Mọi người reo vang, chạy tủa ra khỏi đường hầm. Cảnh vật bên ngoài hiện ra khác hẳn. Dưới ánh mặt trời, chỉ thấy cỏ non xanh bát ngát, bọc kín lấy một vùng thủy cốc, cỏ cây tươi tốt sáng rực như tranh, chênh chếch về mé trái là một tòa cung điện đồ chỏi xanh mơn cỏ hoa.

Văn Quyên nhìn đăm đăm tòa điện nguy nga giữa sơn cốc, lâm lâm khấn:

- Gia gia có linh xin phù hộ cho hài nhi sớm rửa được hận.

Hốt nghe Tứ Không nói lớn:

- Cuộc chiến hôm nay địch không chết, ta chết, vậy phàm đệ tử Thiếu Lâm phải xông lên chiến tử không lùi!

Quần tăng háng hái dạ rang.

Thiếu Bạch bỗng chỉ về phía trước, trầm giọng:

- Có bóng địch nhân kia!

Thật thế, mới thoáng cái, trong khoảng trường trước cung đã xuất hiện gần trăm hồng y nhân dàn hàng chờ đợi. Tứ Không lạnh lùng vác thiền trượng xông lên. Quần hùng lớp lớp ùn ùn nổi gót. Tuyết Quân hốt hoảng bảo to: - Đi qua đường phải nín thở, phòng hương hoa có độc đấy!

Giật mình, quần hùng nhìn kỹ, quả nhiên muốn vào đến quăng trường, phải đi qua một lối hoa trải đá, đều vội vàng ngưng hô hấp. Qua khỏi thạch kính, cảnh vật trước cung đã hiện rõ mồn một. Chỉ thấy có trăm hồng y nhân, người đứng đầu khoát choàng đồ chỏi, tóc hung, râu xoắn quai nón, oai phong lẫm lẫm. Nhát thấy, Tứ Không hơi chột dạ, quát hỏi.

- Đường đường là Phi ưng bang chủ ngang dọc suốt dải Kinh Hồ sao lại làm nô lệ cho thánh cung?

Hồng y đại hán nghe tiếng, chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn khắp quần

hùng:

- Trong chư vị, ai là người dẫn đầu?

Vạn Lương sấn tới một bước, nói:

- Nhiều lắm, người muốn hỏi ai?

Đại hán hừ nhạt, nhìn về Tứ Không. Hiểu ý, Tứ Không nói liền:

- Lão nạp Tứ Không, dẫn đầu đệ tử Thiếu Lâm.

Thiếu Bạch cười khẩy, hỏi đối phương:

- Các hạ là ai?

- Bất tài Đặng Ứng, Hồng Long đường đường chủ trong thánh cung, còn quý danh bằng hữu?

- Tại hạ Tả Thiếu Bạch, minh chủ Kim đao môn.

Văn Quyên cũng bước ra, trầm giọng:

- Bạch Hạc Tả Văn Quyên suất lãnh bảy đại kiếm thủ đến đây đòi nợ máu.

- Hay lắm, Thiếu Lâm Tứ Không đại sư, Kim đao môn Tả minh chủ, Bạch Hạc môn Tả cô nương, tam vị có thể theo Đặng mỗ diện kiến thần quân, các bằng hữu khác xin ở lại đây chờ.

Vạn Lương bỗng cười vang, nhảy xông ra:

- Chết đến nơi rồi, các người còn cuồng ngạo quá, biết điều hãy gọi ngay y ra đây!

Rồi thấy đối phương còn chần chờ, lão liền tung liền một chưởng sấm sét.

Đặng Ứng cũng bốc giận quát vang, chưởng xoáy lốc nhoáng lạnh đón đỡ. Vạn Lương hãi sợ, lạng vội sang bên né, và chưởng biến nhanh thành chỉ vút tới. Loáng mắt, chỉ thấy chưởng phong sấm sập đầy dội, hai bên đều dốc sức quyết chiến.

Tứ Giới đại sư lớn tiếng hét đầy khích động:

- Hết thầy đệ tử Thiếu Lâm theo ta phá địch.

Tăng nhân Thiếu Lâm nghe lệnh hò reo như sấm nhất tề lao mình về phía địch. Chỉ trong chớp mắt, khoảng cách hai bên gần lại bắt đầu một trận chiến kinh thiên động địa.

Cùng lúc, Thiếu Bạch và Văn Quyên cũng xuất lãnh thủ hạ ào ạt phóng tới tăng cường cho đệ tử Thiếu Lâm, cả thầy cộng cũng có hơn ba trăm người, thanh thế lừng lẫy như hải đảo bài sơn, kinh tuyệt.

Đặng Ứng đang đầu vui với Vạn Lương thấy thế càng bồn chồn ra sức cố hạ thủ đối phương thật mau, tiếng binh khí vang lên toát lửa, liên hồi điếc tai, nhưng hy vọng chiến thắng, vẫn còn rất xa.

Bỗng nhiên Tứ Không xông vào vòng chiến, đại sư hét lớn một tiếng, thiên trượng sấm sét bổ xuống đầu Đặng Ứng, hệt một trượng, chiêu

thức thứ hai lại nhanh nhẹn công tiếp liền.

Đặng Ưng mau chân và nhanh trí lắm mới thoát được hai trượng khốc liệt, mồ hôi do đẩy thoát ra như tắm. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, thầy người ngổn ngang la liệt khắp sân rộng, máu từng vũng loang mặt đất. Hơn một trăm tên thuộc hạ của Hồng long đường trong thánh cung đã lần lượt gục ngã thê thảm.

Hốt nhiên, trong thánh cung vang lên những tiếng chuông dồn dập, thúc bách.

Đặng Ưng đang yếu thế trước Tứ Không nghe chuông mừng quá, phấn chấn cả tinh thần vì đây là tiếng chuông rút quân. Y hét lớn lấy oai rồi nhanh như chớp quay người vút đi.

Khốn khổ cho y, Tứ Không đã động sát cơ, không chịu để y thoát chạy, cũng nhanh như chớp theo bén gót như bóng với hình, rồi quát lớn một tiếng, quát mạnh thiên trượng.

Chỉ nghe đánh chát một tiếng, Đặng Ưng rú một tiếng thảm, hộc máu chết tươi.

Lúc ấy, mấy chục thuộc hạ của thánh cung Hồng long đường xô nhau chạy, phía sau truy binh ầm ầm như sóng triều dâng lướt theo đập bừa lên xác Đặng Ưng khiến y nát bấy như tương.

Tiếng chuông chưa dứt, quần hùng đã đuổi vào tới trong cung. Toà cung điện kiến trúc dựa vào núi, địa thế càng lui vào sâu càng cao. Quần hùng đang hăng xông thẳng tuốt vào tòa đại điện. Bỗng nghe những tiếng ầm ầm long trời lở đất, ba tấm cửa sắt nặng trên mấy ngàn cân đột nhiên rớt sầm xuống chặn bít ba cửa đại điện.

Trong chớp mắt, căn điện rộng đã tối om, xòe bàn tay ra không thấy năm ngón. Tứ Không giật bắn người, vội vàng đề chân khí hét:

- Đứng im, đốt đuốc lên!

Lập tức có người đốt đuốc ngay, vì đệ tử Thiếu Lâm và thuộc hạ của Thiếu Bạch và Văn Quyên là những cao thủ lão luyện, đầy đủ kinh nghiệm. Tòa đại điện rộng chứa hết mấy trăm con người lại càng rộng và hun hút ghê gớm vì sự im lặng có kỷ luật. Mấy chục ngọn đuốc thấp sáng chập chờn, chín vị trưởng lão Thiếu Lâm, chị em Tuyết Quân và chị em Thiếu Bạch nhanh nhẹn đứng tùm lại một chỗ. Tuyết Quân không chần chờ, nói như ra lệnh:

- Chư vị đề phòng trúng độc, xem xét cửa ngõ, tức tốc đập phá, thoát mình ra khỏi gian điện.

Mấy trăm con người ở dồn một chỗ kín thì mỗi lo ngại nhất là lửa, nước và khí độc.

Mấy trăm con người đã nhanh chân xem qua cửa chính và hai cửa hông đã bị thiết áp bít, còn cửa ăn thông ra phía sau điện, hai cánh

cửa lớn đều bị đóng chặt.

Tứ Không vùng thien trượng đánh ngay vào, chỉ nghe một tiếng chát tóe lửa, chát kim thuộc đã chạm vào thạch bản. Mọi người do đấy biết đó là một cửa đá. Tứ Không dẫn đầu, lần lượt các người khác tiến lên, vùng binh khí đánh phá, bụi cát bay ào ào, đã vạch được một đường khá dài.

Thấy thế, quần hùng cũng phấn khởi, cho việc phá cửa đá không phải là việc khó khăn lắm. Công kích dữ dội một hồi, phá thủng được một lỗ lớn có thể nhìn sang bên kia. Bất giác quần hào lại thất vọng ghê gớm, vì sau lần cửa đá này lại còn một bức tường sắt chắn ngang ở ngoài.

Bỗng những tiếng huỳnh huých vang lên, đám thuộc hạ của Văn Quyên lần lượt ngã xuống, miệng sùi bọt mép.

Văn Quyên thất sắc, lao tới xem sao, nhưng Thiếu Bạch nhớ lời dặn của Tuyết Quân đã kịp thời nắm tay chị ngăn lại...

Thì ra những kiếm sĩ kia đều bị trúng độc hết.

Đệ tử Thiếu Lâm cũng hơn một số cũng đã chịu chung số phận, nằm mê mang dưới đất. Việc giải cứu một số đồng xem chừng khó khăn tình thế do đấy mà hơi hỗn loạn.

Tuyết Quân lạnh lạnh hét:

- Chư vị trưởng lão cần hỏa tốc phá sập tường tìm lối ra, việc cứu người xin tạm hoãn lại.

Cửu trưởng lão Thiếu Lâm y lời, nhanh nhẹn chạy lại bên tường.

Vừa lúc về mé trái vách tường bỗng ầm vang một tiếng rung rinh, bụi đất bỗng bay mù mịt. Tứ Giới thấy vậy, sấn tới quạt bồi thêm một chưởng. Bình một tiếng lọng óc, vách cung tường dày có hơn thước lập tức hiện nhanh những lần nứt, toác ra một lỗ lớn.

Nhìn ra, thì thấy một thanh bào nhân tuổi độ trung niên, tướng mạo thanh tú, đang thu chưởng lại. Hiển nhiên người này đã hợp lực với Tứ Giới nội ngoại giáp công đánh sập bức tường. Xa hơn là đám thuộc hạ thánh cung đang vây đánh ác liệt với Ngự Tiên Tiền Bình và một ông già lạ mặt.

Tường vừa đổ, quần hào lập tức xông ra, hốt thấy Ngọc Giao reo ầm lên vui mừng:

- Gia gia!

Dứt tiếng, nàng lao sầm vào lòng thanh bào nhân.

Thì ra, người này là Trương Thanh Phong, cha của Ngọc Giao, Thiếu Bạch vòng tay nói:

- Tại hạ Tả Thiếu Bạch đa tạ lão tiên bối giải vây.

Trao đổi mấy lời xong, Thiếu Bạch dẫn quần hùng xông tới vây đánh

bọn thuộc hạ thánh cung, còn Trương Thanh Phong lo giải cứu những trúng độc. Đối phương núng thế, số thương vong quá nửa, những kẻ còn lại liền lập tức rút lui.

Tiền Bình hướng dẫn Thiếu Bạch và Tứ Không theo một đường đá vắng vẻ rêu phong, qua mấy căn nhà bỗng thấy sừng sững trước mặt một đại điện, ở ngoài cửa đá có một bọn người tay cầm binh khí, nam nữ trai tráng già trẻ đều có, tổng số có hơn hai trăm người. quần hào thấy thế, biết là thành phần chủ lực ở thánh cung.

Tới trước điện, quần hào ai nấy đều giật nảy mình vì đám địch nhân đa số trông rất quen mặt và ở ngoài cửa đại điện mờ mịt một làn khói ngưng kết, chắn hẳn tầm mắt nhìn của quần hùng, khiến không trông thấy cảnh vật bên trong.

Tứ Không thấy đám tăng nhân bên địch chính là lũ phản đồ, bất giác sôi máu giận, thét lớn:

- Thánh cung thần quân đâu?

Bên trong điện bỗng vọng ra một giọng nói băng lạnh:

- Bồn tòa ở đây, hòa thượng có điều chi chỉ giáo?

Tứ Không càng giận quát:

- Anh hùng thiên hạ đã đánh phá đến tận sào huyệt của người, tại sao không ra nghênh chiến, còn muốn giấu đầu giấu đuôi, muốn cho người ta chê cười sao?

Đằng sau màn khói sương vẫn phát ra giọng nói băng lạnh:

- Bồn tòa ở đây nghênh địch, các người có mắt cũng như mù, điều ấy không tự trách, lại đi bảo bồn tòa giấu đầu, giấu đuôi, thật là đáng tức cười.

- Nhất Sĩ đâu?

- Hòa thượng Nhất Sĩ hiện dưới án bồn tòa.

- Còn bí kíp của Thiếu Lâm?

- Ở bên cạnh bồn tòa đây.

Im lặng giây lát, Tứ Không chợt hét vang:

- Nghiệt chủng Nhất Sĩ, sao không ra chịu chết, còn đợi đến bao giờ?

Có tiếng cười của thánh cung thần quân sau màn khói sương. Y nói:

- Nhất Sĩ ra đi, để gặp trưởng lão của Thiếu Lâm phái một phen!

Bầu không khí lúc bấy giờ thật nặng nề, hai bên đối diện nhau, hàng bốn năm trăm người đứng im phăng phắc chờ đợi.

Trong đám khói sương có một người chậm bước đi ra, mắt to mày rậm, thân hình to lớn, đó là phương trượng Nhất Sĩ, tên phản đồ Thiếu Lâm.

Y lẳng lẳng cất bước như người không hồn.

Tuyệt Quân khẽ giọng nói:

- Người kia thần trí đã mê loạn, không còn tự chủ.
Tứ Ý xông lên ý muốn động thủ. Tứ Không dãn bắt sống không được thì giết đi.

Tứ Ý xáp tới trước mặt, Nhất Sĩ ngây ra như không quen biết. Tứ Ý vùng trượng đánh liền. Nhất Sĩ đón đỡ ngay, trận chiến khốc liệt thoáng chốc hơn hai chục hiệp đi qua vẫn chưa phân thắng bại. Tứ Không nóng lòng vô cùng, nhưng nửa chừng không tiện đối người chỉ sợ mang tiếng.

Đang khi ấy, Nhất Sĩ dùng ngay A la thiên chưởng, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ dồn đánh Tứ Ý.

Tứ Ý vội lùi tránh thoát được mấy chiêu, nhưng cuối cùng phịch một tiếng, cũng bị đánh trúng ngực kêu lòn, quay đơ ra đất.

Tình thế quá cấp bách, Tứ Không lao vút vào trận, vùng thiên trượng đánh cùng lúc. Trong đại điện hai bóng người phóng ra lao thẳng về phía Tứ Không.

Tuyết Nghi cho chị biết tất cả những diễn biến, Tuyết Quân bảo Thiều Bạch:

- Cừu nhân giết lệnh tôn trong điện kia, mình chủ thi triển toàn lực đi, còn đợi đến bao giờ nữa. Oai lực của Bá đao phải được phát huy đúng mức.

Thiều Bạch gật đầu, nắm chặt cổ đao hét dài một tiếng tung mình chặn đánh ngay hai kẻ địch vừa xuất hiện.

Chỉ thấy loáng một luồng sáng lạnh, tiếp theo là tiếng rú thảm của hai cao thủ thánh cung đã bị chặt đứt làm đôi.

Cả địch lẫn bạn đều bị oai thế khủng khiếp của đường đao rung mình lạnh gáy.

Thiều Bạch uy nghi như vị thần, quay lại hỏi Tuyết Quân, trong khi những giọt máu địch nhân vẫn còn từ trên thân đao nhỏ xuống:

- Phạm cô nương, có nên thừa thế giết hết bọn người ở ngoài điện này rồi mới tràn vào?

- Mấy trăm người như thế giết đi không khỏi quá tàn nhẫn, người thông minh như thánh cung thần quân, tiện thiếp nghĩ y cũng thừa rõ thánh cung phải thừa điều kiện thủ thắng.

Nàng nói cố ý để cho đối phương nghe thấy.

Chỉ thấy, ở phía sau làn khói sương trong điện vẳng ra một giọng nói rất trong:

- Đúng thế, những tên lục tục thường tài trên võ lâm ấy có đông thật, nhưng không phải là yếu tố quyết thắng cho chúng ta.

Giọng nói giờ đây khác hẳn lúc ban đầu, nhưng vẫn biểu hiện được khẩu khí của người có thân phận làm chủ thánh cung.

Tuyết Quân cao giọng nói:

- Đã cùng cách nhìn, như thế có thể nói chuyện đứng đắn với nhau.

Một giọng khàn khàn ở trong điện đáp lại:

- Cô nương có thân phận gì?

- Tiệp thiếp là người trong Kim đao môn.

Thiếu Bạch đỡ lời:

- Tại hạ là minh chủ Kim đao, vị cô nương đây được toàn quyền đại biểu Kim đao môn.

Tứ Không nói:

- Phái Thiếu Lâm chúng tôi cũng do vị cô nương ấy đại biểu.

Văn Quyên:

- Ta là Thất tinh kiếm chủ cũng thuận thế.

Trong điện có tiếng cười lạnh nói:

- Mới bằng chừng ấy tuổi mà cô bé đã được trọng vọng quá nhỉ!

Tuyết Quân cười buồn nói:

- Thần quân đã có biết dùng một số lớn oan hồn hy sinh, cũng không quyết định được trận chiến, mà phải tiêu diệt những nhân vật đầu não của chúng tôi thần quân mới thắng. Hơn thế, nếu đánh, bên chúng tôi thực lực đông hơn, trong vòng một giờ có thể tiêu diệt hết đám người của thần quân ở bên ngoài điện?

- Cô nương có thể cho biết tánh danh?

- Phạm Tuyết Quân, y bát đệ tử của Phạm Trọng Minh và cũng là nghĩa nữ của người.

- Nhà người học được bao nhiêu nghề nghiệp của Phạm Trọng Minh?

- Tiên sư truyền hết cho chị em chúng tôi, có điều tài chỉ hữu hạn chúng tôi tự thấy không bằng tiên sư. - Thì ra các người đã đứng ở bên trong điều khiển.

Tuyết Quân mỉm cười:

- Các hạ quá khen, thiên hạ anh hùng đã thức tỉnh, liều mạng đó là con đường sống còn, không có chúng tôi, họ cũng vào được đây.

- Các người đến sớm ba tháng...

- Nếu chậm ba tháng thì sao?

- Toàn thể võ lâm sẽ ở trong tay ta.

Tuyết Quân nói không để cho địch nhân ba hoa, thách đố:

- Thần quân nếu tin ở tài mình thì nên xuất hiện đi để tử chiến, hai bên đều chọn những cao thủ đứng đầu khỏi làm số thuộc hạ phải chết oan. - Nếu bọn tòa cứ ở lý trong này thì sao?

Tuyết Quân hỏi lại:

- Các hạ tin vào màn khói sương kia có thể hại được người ta?

- Người là truyền nhân của Phạm Trọng Minh, hần giỏi lắm, gì cũng biết cả, vậy người có biết khói sương ấy là gì không?

Tuyết Quân ngẫm nghĩ đáp:

- Một thứ độ chướng thiên nhiên được hòa lẫn với chất thuốc chất độc.

- Cho rằng người đoán đúng, nhưng người có biết cách phá giải?

Tuyết Quân nhíu mày. Lúc bấy giờ, Tứ Không và các đệ tử đã chế ngự được Nhất Sĩ, giao cho các đệ tử trông chừng.

Thiếu Bạch tới bên Tuyết Quân sẽ giọng nói:

- Phạm cô nương, màn độc vụ ở cửa điện, tại sao lại không làm hại người của phe địch?

- Họ đã uống thuốc giải độc rồi.

- Tại hạ tính tìm cách lấy thuốc giải trên người bọn họ với cách thừa lúc rối loạn trà trộn vào đám địch nhân.

- Minh chủ với Bá đao quyết định chiến thắng ở đây, làm như vậy quá mạo hiểm, bất đắc dĩ tiện thiếp phải có một thủ đoạn.

Thiếu Bạch chờ đợi, Tuyết Quân nói luôn:

- Phần Vạn Lương và Hoàng Vĩnh mạo hiểm.

Thiếu Bạch hiểu Tuyết Quân đã quyết ý, nên đành đi gọi hai em.

Tuyết Quân lúc ấy cao giọng gọi Tứ Không lại. Nàng nói:

- Xin đại sư bày ngay cho một La Hán trận ở đây để phòng địch nhân phá vòng vây chạy.

Tứ Không định quay đi ra lệnh cho các đệ tử, thì Tuyết Quân đã gọi giật:

- Tiện thiếp còn có một việc muốn nhờ lão thiên sư.

- Lão nạp tài sức đến đâu xin dốc hết.

- Tiện thiếp cần có người võ công cao, và nhiều kinh nghiệm giang hồ để mạo hiểm. Tiện thiếp thấy Tứ Giới đại sư cơ trí lắm, không hiểu lão thiên sư nghĩ sao?

Tứ Giới tình nguyện ngay. Bấy giờ, Tứ Không đi bày trận, Vạn Lương và Hoàng Vĩnh cũng tới đứng bên Tứ Giới để nghe Tuyết Quân dặn dò. Thật tình, Tuyết Quân không muốn ba người họ mạo hiểm để lấy thuốc giải độc trượng, vì thứ nhất không hiểu thuốc ở đâu, thứ hai chỗ để thuốc phải có nhiều cao thủ canh giữ, thêm nữa là gần chỗ thần quân, một tay tài trí, kinh thiên động địa. Dùng giằng giây lâu, Hoàng Vĩnh lên tiếng:

- Xin cô nương nói rõ cho nghe.

Tuyết Quân buồn bã đáp: - Tiện thiếp không đành, không tiện mở miệng. - Cô nương cứ nói rõ, chúng tôi có chết cũng không oán hận.

- Các vị chết, mà cái chết tan thân nát thịt.

Ngập ngừng, nàng giải thích:

- Chắc chắn trong ba vị phải có một người bị chết, còn hai người thì may ra còn sống sót.

Vừa nghe, cả ba đều nhất định xung phong làm người phải chết. Vạn Lương còn đưa ra phương cách bốc thăm để quyết định, Tứ Không bác ngay:

- Không được, bởi nếu người được thăm không đủ sức gánh vác sẽ hỏng cả việc.

Hoàng Vĩnh cũng lên tiếng:

- Vả chăng Tứ Giới đại sư và Vạn hộ pháp đều giàu kinh nghiệm giang hồ, ứng biến khôn khéo, không nên chịu làm người phải chết mà cái ấy phải để cho tại hạ.

Bằng giọng buồn buồn, Tuyết Quân đỡ lời hứa hẹn:

- Vị Hoàng hộ pháp chu toàn được việc này, tiện thiếp nguyện sẽ đi theo nâng khăn sửa túi.

Rồi không để Hoàng Vĩnh phải bối rối, nàng đổi chuyện tiếp luôn:

- Tiện thiếp đã hiểu ra, thánh cung thần quân không phải là người nào cả, mà chỉ là tiếng tổng xưng của một lũ cuồng dại, mất hẳn lý tính.

Vạn Lương ngạc nhiên:

- Thế cô nương có biết rõ bọn người ấy?

- Có nói ra, Vạn hộ pháp và đại sư phải nhớ kỹ cho một điều là nhị vị còn hy vọng sống sót nên giữ kín cho tiện thiếp những gì đã thấy trong điện. Ôi! Kỳ thực, nhị vị có nói lại dù không ai tin, nhưng sợ là sợ câu chuyện truyền đi sẽ gây thành cuộc phân tranh đẫm máu trong võ lâm.

- Chúng tôi hiểu, cô nương cứ nói đi!

- Thánh cung thần quân chính là Tả phu nhân và Chính nghĩa lão nhân.

Từng tiếng đập vào tai, bọn Vạn Lương bàng hoàng đứng lạng mải lâu Vạn Lương mới hỏi:

- Cô nương không đùa?

- Nhị vị không tin cứ vào trong điện rồi sẽ chứng thực lời nói của tiện thiếp.

Tứ Giới chấp tay nói:

- A di đà phật! Thế thì Tả phu nhân chiến tử ở bên Sinh tử kiều dạo nào lại là giả?

- Nhị vị cứ tạm tin vậy, còn nội tình phức tạp lắm, tiện thiếp không thể nói cho nhị vị nghe được.

Hốt nghe có tiếng binh khí khua vang, tiếp liền là mấy tiếng rú thảm.

Tuyết Quân vội thò tay lấy ra ba viên thuốc, bảo:

- Ba viên tị độc đan hoàn này là vật tiên sư để lại, tam vị hẩn ngậm vào miệng để tránh kỳ độc bên trong điện.

Lại lấy ra hai vật lạ to bằng quả trứng trao cho Vạn Lương và Tứ Giới tiếp:

- Nhị vị chỉ cần ném vật này xuống đất lập tức sẽ phát nổ, trong màn lửa khói có hơi thuốc mê. Bọn người trong thánh cung tuy chuyên dùng độc nhưng cũng kháng cự nổi chỉ độ công phu chén trà sẽ mê man hết.

Thấy đồng bọn có việc cả rồi, Hoàng Vĩnh nóng lòng:

- Còn tại hạ?

Tuyết Quân mỉm cười:

- Hoàng hộ pháp đã bằng lòng hôn ước của tiện thiếp chưa đã!

Rầu rầu, Hoàng Vĩnh thở dài:

- Tại hạ đã chắc chết thì có nhận lời cô nương phỏng có ích gì?

- Hoàng hộ pháp nghĩ làm rồi, chính vì điểm hết mong sống lại chết thảm lạng vì thành toàn cho kẻ khác, mà nếu chúng ta chưa có danh phận phu thê, là sao tiện thiếp dám giao phó.

- Ví thử tại hạ may mắn thoát chết?

Tuyết Quân nhoen miệng cười:

- Thì tiện thiếp sẽ giữ lời chờ đợi.

Quỳ sụp xuống đất nàng tiếp luôn:

- Tứ Giới đại sư và Vạn lão hộ pháp làm chứng chúng tôi từ nay xin kết nghĩa phu thê.

Không biết tính sao, Hoàng Vĩnh lẳng lặng quỳ xuống vái.

Tứ Giới và Vạn Lương đều cảm khái, đồng thanh đáp:

- Chúng tôi nguyện làm chứng.

Tuyết Quân lặng cuối đầu nói:

- Hoàng lang nếu có bề nào tiện thiếp nguyện thủ tiết suốt đời.

Liền thấy Tuyết Nghi lấy trong người ra một sợi giây lưng đen nhánh, cứ cách một tấc lại nổi lên một cục cao độ nửa ngón tay. Cầm trao sợi dây bảo Hoàng Vĩnh buộc vào bụng, Tuyết Quân chậm rãi nói: - Đây là di vật của tiên sư, bên trong có chứa chất dẫn hỏa rất hỏa rất mạnh, có thể phá sập núi, nhưng chỉ dùng được một lần bằng cách tụ khí vào bụng là thấy có tác dụng ngay.

Hoàng Vĩnh sẽ gật ghi nhớ lời dặn. Tứ Giới hỏi:

- Chúng tôi đi liền bây giờ chứ?

Tuyết Quân đáp:

- Khởi cần, để tiện thiếp nói khích thần quân, bảo y nhường đường đón quý vị vào.

Rồi nàng cất bước đi thẳng tới.

Bọn Vạn Lương theo sau vượt qua La Hán trận, đến trước điện, Tuyết Quân cao giọng:

- Ta đã tìm cách phá màn độc vụ rồi!

Trong điện vọng ra một giọng băng lạnh:

- Bỏn tòa không tin.

- Không tin cứ bảo thuộc hạ nhường đường cho ba người bên ta vào thử xem.

- Được lắm! Thử coi đồ đệ của Phạm Trọng Minh tài cán là bao!

Tứ Giới nhanh nhẹn đi đầu mở đường, Hoàng Vĩnh đi giữ, sau cùng là Vạn Lương. Quả nhiên ba người đi vào không gặp ngăn cản.

Bấy giờ hàng ngàn con mắt lo âu, đồng loạt dõi theo bóng ba người lững thững tiến gần về màn sương khói. Tứ Không chạy lại bên

Tuyết Quân lo lắng hỏi:

- Cô nương, với sức ba người họ sao có thể chống nổi thuộc hạ của thần quân, lão nạp xin chọn ra hai mươi cao thủ Thiếu Lâm gan góc liều chết xông vào điện giúp họ thử chứ?

- Khởi cần, tiện thiếp cho họ đi là đã có cách thủ thắng rồi.

Quần hào lúc ấy đều chạy lại vây quanh, nghe nàng nói ai cũng hoài nghi, nhưng rất phục tài trí của nàng, nên không dám nói ra.

Tuyết Quân bỗng tươi cười nói:

- Tiện thiếp có một tin mừng, muốn báo cho chư vị biết.

Thấy Ngọc Giao và Nhàn Vân đều có mặt cả, nàng tiếp luôn:

- Tiện thiếp đã được Tứ Giới đại sư và Vạn lão tiên bối làm chứng kết hợp với Hoàng Vĩnh rồi.

Ngọc Giao sẽ thử dài:

- Thật thế sao?

- Có hoàng thiên chứng giám, tiện thiếp đâu dám dối.

Chỉ có Thiếu Bạch tức thời cảm thấy có luồng máu nóng dâng lên đến tận cổ họng, kích động quá mãi lâu mới nói được thành tiếng:

- Tại hạ có lời chúc mừng cô nương.

Ra là chàng đã thầm yêu Tuyết Quân từ lúc nào không biết, đợi đến giờ nghe nói nàng đã lấy Hoàng Vĩnh mới thấy cõi lòng sẽ lại ngập tràn buồn đau thấm thía. Tuyết Quân lại nói:

- Trương tỷ tỷ, tiểu muội tiện đây xin đứng ra làm mai cho tỷ tỷ, tỷ tỷ nghĩ sao?

Ngọc Giao giật nảy người nói nhanh:

- Có gia gia tiểu muội ở đây, tỷ tỷ cứ nói với người đi.

Trương Thanh Phong đỡ lời:

- Việc của tiểu nữ chỉ cần nó đồng ý là được.

Tuyết Quân hỏi lại Ngọc Giao:

- Lệnh tôn đã độ lượng như thế, Trương tử tử thế nào?

- Trước giờ tiểu muội vẫn kính phục tử tử tài hoa, nói gì cũng chịu...

- Vậy thì tốt lắm, Tả minh chủ mất mẹ từ thuở nhỏ phải có được một người hiền thực như tử tử mới có thể vui đi nỗi cô đơn lạnh lẽo.

Không đợi cho Thiếu Bạch kịp phản ứng, nàng nghiêm giọng nói luôn:

- Các người có bằng lòng thì tiện thiếp mới cho biết thánh cung thần quân là ai?

Thấy dáng thẹn thùng đứng lạng của Ngọc Giao, Thiếu Bạch cũng động lòng ái ngại:

- Thôi được, cô nương nói đi!

Tam Phong thoáng nhìn, cũng hiểu ngay tâm sự của con gái, đỡ lời:

- Tại hạ xin thay mặt cho tiểu nữ chấp thuận cuộc lương duyên này.

Tâm nguyện đã tròn, Tuyết Quân vui vẻ hỏi:

- Trong chư vị ai đã được thấy Chính nghĩa lão nhân?

Tiền Bình đáp liền:

- Tại hạ có gặp rồi, người đó tướng mạo hiền lành lắm, chỉ có mỗi cặp mắt thâm trầm sắc bén, đáng sợ.

Nhàn Vân cũng góp lời:

- Đúng thế, nhãn thần của y lạnh lẽo chứa đầy chết chóc, thấy phải rùng mình.

Bấy giờ, Tuyết Quân mới vuốt tóc, thùng thảng góp ý:

- Tiên sư với Chính nghĩa lão nhân vốn là đồng môn, tiên sư học được tiên thiên thần số, ngũ hành kỳ thuật, còn Chính nghĩa lão nhân thì chuyên về y đạo luyện đan. Lão đã ngấm ngấm hạ độc gia sư khiến người không sao luyện được võ công. Ôi! Người đời chỉ biết gia sư thể chất hữu hạn, kỳ thực là gia sư nhân từ không chịu hờ môi việc bị sư huynh hãm hại, nhưng rồi cuối cùng, gia sư tôi cũng phát giác được, trực xuất ngay Chính nghĩa lão nhân khỏi môn hộ. Lão đi giảng hồ hành thiện với nghề y đạo dưỡng sanh hầu mong sư tổ truyền hết sở học sau này báo thù thành thử lão mới tìm cách thông đồng với tên đồng tử giữ lò mưu hạ độc sư tổ. Chờ đến khi phát giác đánh chết tên thủ lò thì muộn quá rồi, chất độc cũng đã ăn sâu vào nội tạng. Gia sư kể lại bí ẩn này cho tiện thiếp nghe và dặn là chưa tới lúc vạ bất đắc dĩ, không được tiết lộ với một ai.

Lời vừa dứt, hốt nghe âm vang một tiếng nổ chát tai, máu thịt từ trong đại diện bắn tóe ra vung vãi.

Thiếu Bạch soạt liền cổ đao vút nhanh như tia chớp bay về điện.

Thân pháp kỳ ảo đến độ hải hùng, quần hào bàng hoàng trong khoảng khắc, mới ùn ùn đổ xô theo sau.

Thiếu Bạch vừa bước vào cửa điện chỉ thấy một đồng thịt bầy nhầy cháy xém, không còn nhận được là ai. Đảo nhìn bỗng thấy một lão nhân hai chân cụt ngắn, đang lết lên bệ thờ chụp lấy chiếc kim đỉnh. Cùng lúc, một phu nhân mình mẩy bê bết máu chọt vùng dậy đá ngọn đao sáng loáng đâm thẳng vào lưng lão nhân.

Trong màn sương mờ đục ngạt mùi máu tanh tươi, cả hai kỳ trọng đều dốc hơi thở cuối cùng cùng quyết chiến. Bị một đao đâm suốt sau lưng ra cho đến ngực, lão nhân cụt chân vẫn còn hung hăng quật lại một chưởng vào đỉnh đầu phu nhân.

Phu nhân tròn mắt sửng sốt nhìn về Thiếu Bạch, mấp môi như muốn nói gì, nhưng chưa thành tiếng, ngọn chưởng như giáng của đối phương đã ập xuống đỉnh đầu.

Hai cái thây đồng thời ngã ra.

Thiếu Bạch tuy chưa nghe được tiếng thiếu phụ, nhưng hơi thở thều thào qua kẽ răng đã cho chàng một cảm giác mơ hồ là tiếng mẹ gọi con.

Và một linh cảm sâu xa nổi lên từ đáy tiềm thức cho chàng nghĩ ngay phụ nhân ấy là người thân thiết của mình trên cõi thế, người mẹ đã sinh dưỡng chàng.

Thiếu Bạch thở dài chờ đợi nhìn về thi thể phụ nhân xuất thần.

Màn sương khói trong điện tan dần, cảnh vật hiện ra rõ mồn một, hốt nghe giọng nói nhẹ nhàng của Văn Quyên rót vào tai:

- Đệ đệ đang nghĩ gì thế?

Giật mình choàng tỉnh, Thiếu Bạch nhìn, thấy Tứ Không đang ôm một thân hình bê bết máu, lưng lảng còn có một chân của Tứ Giới vào lòng, cố dùng chân khí bản thân trợ giúp ông kéo dài cơn thoi thóp.

Tiền Bình thì vác Vạn Lương mặt mày cháy xém đi cứu chữa.

Tuyết Quân và Tuyết Nghi đứng bên Hoàng Vĩnh thân hình loang lổ vết máu, cúi đầu che mặt khóc.

Chỉ thấy Hoàng Vĩnh thò tay nắm lấy bàn tay trắng muốt của Tuyết Quân, lắp bắp nói qua hơi thở yếu ớt: - Hiền thê đoán đúng tất cả, phụ nhân kia...

Nói đến đây, bỗng nhiên nhắm nghiền mắt, thỏng tay.

Tuyết Quân rầu rầu lấy ra một bình ngọc.

- Trong này có ba viên Hộ tâm thần đan là di vật của gia sư, vì chỉ có ba viên nên tiện thiếp phải đúng ba người vào điện.

Mở nắp, đổ ba viên thuốc đưa cho Tuyết Nghi.

Tuyết Nghi ngồi thụp xuống, bỏ một viên vào miệng Hoàng Vĩnh, còn lại trao cho Tiền Bình và Tứ Không.

Tuyết Quân sẽ thờ dài, bảo quần hào:

- Thánh cung thần quân đã chết, giang hồ được yên một thời gian, tiện thiếp cố gắng cứu mạng cho thiếu phụ, trường sát kiếp này toàn do hiểu lầm mà ra, mong chư vị nghĩ lại trước khi hành sự, tiện thiếp đi trước.

Nàng liền ôm Hoàng Vĩnh, theo em ra khỏi điện.

Tiếng niệm phật cùng lúc trầm trầm nổi niền đưa tiễn.

Thiếu Bạch quay nhìn chị:

- Tỷ tỷ, ta đi!

Rú dài lãnh lót, chàng băng mình ra khỏi điện.

Văn Quyên ngoái lại nhìn cái thân phụ nhân lần cuối, nước mắt dừng đọng:

- Phạm cô nương thật tốt.

Lặng lẽ nàng nhoáng vút theo em.

Quần hùng cũng lục tục kéo nhau ra khỏi thánh cung thạch phủ.

Trời chiều, đàn quạ xào xạc vỗ cánh bay về tổ, bỏ lại trong không vật vờ mấy tiếng kêu thương.

HẾT

Nguồn: Nhạn Môn Quan Tàng kinh Các

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA